

EM
LÀ
SINH
MỆNH
CỦA
ANH

Phạm Vũ Anh Thư
truyenfull.vn

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41: Ngoại Truyện I: Hai Đám Cưới Một Đời Chờ

Chương 42: Ngoại Truyện II: Sự Trở Lại Của Quân Và Cuộc Gặp Định Mệnh Của Hai

Đứa Trẻ

EM LÀ SINH MỆNH CỦA ANH

Phạm Vũ Anh Thư
dtv-ebook.com

Chương 1

- Nhiên chạy nhanh đi con, nhanh lên!

Trên con đường mòn ven cánh rừng, người phụ nữ khoảng hơn ba mươi tuổi vừa khóc vừa nói với đứa bé bên cạnh mình, bàn chân chị ta nhuốm đầy bùn bẩn, gai đâm rách toạc cả gấu quần. Bầu trời đêm lạnh buốt, trên trời không có nổi một ngôi sao chỉ có những ánh đèn le lói phía bên kia con đường. Có tiếng bước chân dồn dập phía sau, người phụ nữ không còn giữ được bình tĩnh kéo đứa bé chạy thẳng vào cánh rừng nhưng dù có chạy thế nào chị ta cũng biết mình sẽ không thắng nổi mấy gã đàn ông liền kéo con bé vào một tảng đá. Gió thốc từng cơn vào mặt, mấy giọt nước mắt chưa kịp khô đã tiếp tục lăn xuống trên gò má trắng hồng. Chị ta nhắm nghiền mắt quỳ xuống cạnh đứa bé rồi nói:

- Nhiên, con chạy sâu vào trong rừng, cứ thẳng đường này chạy sẽ thấy một ngôi nhà. Ở đó có hai người chờ con sẽ đưa con đến nơi an toàn, chạy nhanh lên!

Đứa bé mặc bộ váy trắng, chân đi đôi giày búp bê, khuôn mặt tựa như một cô công chúa thút thít khóc giọng như lạc đi:

- Mẹ, con không muốn xa mẹ, mẹ đi cùng con đi mẹ. Còn ba nữa, mẹ bảo ba sẽ đón mẹ con mình mà.

Người phụ nữ không tìm được bật khóc nức nở:

- Ba con....ba con bị....ba con không còn nữa rồi...

Chị ta cố giữ chút bình tĩnh cuối cùng, đẩy đứa bé rồi nói tiếp:

- Nhanh đi, con phải sống, con phải sống để trả thù cho ba mẹ. Chạy thẳng vào con đường này, nghe lời mẹ đi con. Con hãy nhớ những kẻ đã hại ba và mẹ, mẹ cầu xin con hãy nghe lời mẹ đi, con phải tiếp tục sống cho bằng được.

Đứa bé níu tay người phụ nữ, những giọt nước mắt mặn chát chảy xuống, “Ba con không còn nữa rồi” đủ khiến một đứa bé mười ba tuổi hiểu thế nào là đau đớn tột cùng.

- Tại sao vậy mẹ? Tại sao lại hại chúng ta vậy mẹ? Chẳng phải mấy ngày trước chúng ta còn sống hạnh phúc sao mẹ? Tại sao họ lại làm vậy với chúng ta?

Chị ta kéo tay đứa bé khỏi tay mình, đưa cho nó một cặp da rồi nói:

- Không còn thời gian nữa đâu Nhiên, con chạy đi, nhanh lên, có người sẽ giúp con. Nhanh lên Nhiên, chạy đi. Mẹ cầu xin con đấy, vì ba vì mẹ chạy đi con. Mẹ biết con gái của mẹ mạnh mẽ lắm mà. Chạy đi con!

Nói rồi chị ta đẩy đứa bé rồi chạy thẳng về phía những ánh đèn đang tới gần, đứa bé không dám nhìn lại, ôm chiếc cặp da chạy thẳng về phía trước. Nó cứ cắm đầu chạy mãi miết, ánh đèn pin cũng khuất dần phía xa.

"Đoàng, đoàng.." Tiếng súng nổ từ xa khiến nó giật mình ngoảnh lại chỉ kịp nhìn thấy từ nơi ánh sáng hắt lại, bóng dáng quen thuộc mờ nhạt gục xuống, có tiếng hét lớn dù ở khoảng cách xa vẫn đủ nó nghe được loáng thoáng:

- Còn đứa bé, phải bắt bằng được nó!

Nó nhìn về phía sau, đau đớn nấc lên. Bàn chân nhỏ bé muốn quay lại ôm chặt người mẹ đáng thương vừa nằm xuống nhưng nó hiểu rằng giây phút này quay lại là tự đâm đầu vào chỗ chết chỉ còn biết chạy về phía trước. Ở ngay phía sau có tiếng hét yếu ớt trong tuyệt vọng:

- Chạy đi Nhiên, nhất định phải trả thù cho ba mẹ.

Đứa bé bấu chặt hai tay vào nhau, xoay người chạy rất nhanh, không còn tiếng d òn dập phía sau nhưng nó biết những kẻ áo đen vẫn đang lùng sục tìm nó, những giọt nước mắt vẫn mặn đắng trên gương mặt xinh xắn. Nó không còn nghĩ được gì chỉ cảm đ ầu chạy, mắt đã nhoà đi, trong lòng vẫn đang không ngừng gọi tên người mẹ đáng thương. Đột nhiên có ánh đèn chiếu rọi thẳng vào mặt, nó sợ hãi giật mình, tim đập thình thịch, tiếng thở phát ra rất mạnh, nó không còn giữ được bình tĩnh li ền hét lên:

- Cút đi!

Ánh đèn pin hơi khựng lại, bất chợt tiến lại g ần hơn bịt miệng nó r ồi kéo ra một góc. Có lẽ chính bản thân nó cũng cho rằng cái sự sống mỏng manh này chẳng còn giữ được trong chốc lát, li ền ra sức cắn chặt vào bàn tay đang giữ miệng mình. Chẳng biết nó đã dùng sức lực thế nào chỉ biết đến khi có mùi tanh ngập trong miệng nó mới buông ra, có thứ gì đó ướt át đang chảy trên khoé môi. Là máu! Từng giọt máu chảy xuống ướt cả chiếc váy trắng qua ánh đèn pin trở nên kinh hãi đến đáng sợ, nó chưa kịp định th ần lại tiếp tục bị lôi đi.

- Lên xe đi, nhanh lên không bọn chúng sắp đến r ồi.

Giọng nói ồm ồm phía sau mà từ ban nãy vẫn im lặng khiến nó giật mình, lúc này nó mới để ý kỹ người vừa bị nó cắn là một chàng trai khoảng mười tám hai mươi tuổi, dưới ánh đèn mờ nhạt chỉ thấy đôi mắt cậu ta rất sáng. Đứa bé thở h ồng hộc, vẫn chưa hết bàng hoàng hỏi lại:

- Anh là ai? Không phải do bọn kia sai đến sao?

- Không, anh đến để giúp em, mau trèo lên xe anh đưa em đi. Bọn đó sắp đến r ồi, nhanh lên!

Nó nhìn lên, chiếc xe dream cũ kỹ đang được chàng trai dựng, trên tay vẫn còn vết thương vừa bị cắn máu đang rỉ ra, không còn nghĩ được gì nó li ền vội vã trèo lên phía sau xe máy, lúc này đây là sự lựa chọn duy nhất. Chiếc xe nổ máy giòn tan, đứa bé một tay ôm chặt chiếc cặp da, một tay bám chặt vào cậu thanh niên lạ lẫm phó mặc số phận cho ông trời. Phía sau không gian yên tĩnh đến lạ thường, chiếc xe cứ thế tiến v ề phía trước.

"R ầm" một tiếng động lớn phát ra, chiếc xe máy vừa lao thẳng vào một tảng đá không giữ được thăng bằng đổ xuống n ền đất, đưa con gái vẫn ôm chiếc cặp, chưa kịp định th ần đi ều gì đang xảy ra chỉ thấy cánh tay đau nhức, nó mở to đôi mắt nhìn, chiếc đèn pin v ăng ra xa, phía dưới thân nó ấm áp lạ kỳ. Một cánh tay to lớn đang ôm chặt phía bụng nó, cánh tay còn lại che phía trên đ ầu. Lúc này nó mới phát hiện ra chàng trai vừa n ảy lại thêm một l ần nữa cứu nó, bất chợt nó thấy một dòng đ ỏ chảy từ rất nhi ều ở chỗ bàn tay vừa bị cắn, ngay tại vết cắn một hòn đá cắm thẳng vào sâu hoắm, vết máu cũ chưa khô vết máu mới lại chảy. Trời đã bắt đ ầu tờ mờ sáng, nó giương mắt nhìn bàn tay cậu ta hốt hoảng không biết phải làm gì lúc này cúi g ằm xuống hỏi một câu thật vô nghĩa:

- Anh có sao không?

- Em có băng gạc không?

Nó ngược đôi mắt to tròn, vẫn ướt long lanh l ắc đ ầu. Cậu ta thờ d ài nhìn đưa con gái trước mặt hỏi lại một câu không liên quan:

- Em năm nay bao nhiêu tuổi r ồi?

- Em...em...mười ba tuổi.

Cậu ta ôm chặt bàn tay r ồi nói:

- Em cứ đi thẳng v ề phía trước một đoạn nữa là ra khỏi cánh rừng, chắc bọn đó tạm thời chưa đ ối theo em được nữa vì đường này rất khó tìm. Em đi trước đi!

Đưa bé cậu thanh niên trẻ, bất chợt òa lên khóc, lúc này khi bình t ĩnh lại nó mới thấy nỗi đau đ ớn đang gào xé tâm can mình. Cậu ta nhìn nó bối rối hỏi:

- Em không sao chứ?

- Em...em không còn ai bên cạnh mình nữa r ồi. Tất cả đ ều bỏ em đi... ba em, mẹ em không còn ai nữa...

Cậu ta nhìn đứa bé trước mặt, chiếc váy trắng đã nhuộm đầy bùn bẩn, khuôn mặt lấm lem mấy sợi tóc lơ thơ dính lên cả bờ môi nhỏ bé lòng chột dấy lên nỗi xót xa vô hạn. Phải rồi một đứa trẻ mới mười mấy tuổi vài ngày trước còn đang hạnh phúc bất chợt phải chứng kiến cảnh cả nhà bị truy sát, mẹ bị bắn ngay trước mặt thì làm sao có thể bình tĩnh được? Đột nhiên đứa bé dừng lại, nó lấy miếng băng đô trên đầu rồi nói:

- Anh đưa tay đây.

Nói rồi đứa bé gái kéo tay cậu thanh niên đặt tấm băng đô lên tay cậu ta cuộn mấy vòng rồi buộc lại, vết thương trên bàn tay đã được băng bó xong, nó liền đứng dậy quệt nước mắt ôm chiếc cặp rồi hỏi:

- Bây giờ anh đi đâu?

Cậu ta không trả lời mà hỏi lại:

- Em định đi đâu?

Đứa bé chỉ tay về một góc rồi nói:

- Mẹ em bảo em đến ngôi nhà kia, sẽ có người đón em, anh đi cùng em chứ?

- Anh không đi được, nhưng đến đây là khá an toàn rồi. Em đi về đó đi, mau lên đi!

Đứa bé cắn chặt môi, cúi gằm mặt hỏi lại:

- Anh là ai? Tại sao anh lại giúp em vậy?

Cậu ta đưa bàn tay còn lại vuốt mấy sợi tóc trên mặt nó rồi nói:

- Anh chỉ là người qua đường, thấy em gặp chuyện thì giúp thôi, em đi mau đi, không lại không kịp. Nhanh lên, bây giờ chỉ tạm an toàn thôi bọn nó có thể đến bất cứ lúc nào.

- Nhưng sao anh lại giúp em bất chấp cả nguy hiểm? Bọn chúng cũng có thể giết anh mà!

- Không sao đâu, chúng không dám giết anh đâu. Em đừng hỏi nhiều nữa, mau đi đi, tìm người em cần có thể giúp em đi, anh chỉ giúp em được thế này thôi.

Đứa bé nhìn cậu ta, xoay người bước đi từng giọt nước mắt đau đớn bắt đầu lăn xuống. Có lẽ khi càng bình tĩnh lại, nỗi đau bị giết cả nhà lại càng lớn hơn trong lòng:

- Em hãy mạnh mẽ lên nhé, cô gái!

Tiếng nói phía sau của cậu làm nó sững lại, nó ngoảnh mặt lại, đôi mắt đỏ hoe mím chặt môi gật đầu:

- Cảm ơn anh, nhất định anh sẽ gặp mọi điều tốt lành nhất, em cảm ơn anh rất nhiều!

Chàng trai ngậm ngừng một lúc rồi hỏi tiếp:

- Em có thể cho anh biết tên em không?

Nó lấy tay quệt mấy giọt nước mắt rồi trả lời:

- Em là Nhiên, Lưu Diệp An Nhiên!

Nói rồi nó xoay người lại chạy về phía trước, không kịp nghe câu nói phía sau:

- Còn anh tên là Văn, Nguyễn Đình Văn!

***

Hà Nội, cuối tháng 4 năm 2016!

Trời Hà Nội mới vào dịp đầu hè mà oi bức đến ngột ngạt. Tám giờ sáng, trời đã nắng lên đỉnh đầu, Nhiên cần tập hồ sơ ngán ngẩm đến tột

cùng. Mấy người ngồi xung quanh đang đọc tài liệu chuẩn bị phỏng vấn còn cô lấy bút vẽ vẽ lên tờ giấy trước mặt. Nhiên nhìn cô bé mặc chiếc áo trắng bên cạnh mình, có lẽ cô bé này ít hơn cô một hai tuổi, vẻ mặt non nớt nhưng đầy háo hức. Hơn một năm trước cô cũng từng có nhiều ước mơ, nhiều hoài bão như những người này nhưng đến giờ có lẽ đã quá rã rời mệt mỏi. Không biết cô đã chụp bao nhiêu cái ảnh, làm bao nhiêu hồ sơ, đến bao nhiêu công ty để phỏng vấn nhưng cuối cùng nếu không phải người ta không nhận thì cũng là chưa kịp thử việc xong cũng đã bị đè ép đến mức bỏ việc. Đến giờ phút này chẳng còn chút hứng thú nào với những lần xin việc thế này. Cô thở dài, nếu không phải Quân giục cô đi phỏng vấn ở đây có lẽ cô cũng không thèm đi đâu biết rằng công ty này là mục tiêu mà bản thân cô đặt ra từ năm ấy. Nhiên chán nản vào nhà vệ sinh, chỉnh lại chút quần áo rồi tô son, nhìn bản thân trong gương bất chợt bật cười.

- Này, nghe nói hôm nay Giám đốc đích thân phỏng vấn đấy, anh ta mà phỏng vấn thì...

Nhiên nhìn ra ngoài, hai người phụ nữ trẻ tuổi cô đang nói chuyện. Người phụ nữ mặc váy đỏ ôm trọn thân hình thanh mảnh tô son bình thản đáp lại:

- Thì sao? Đàn ông suy cho cùng cũng là đàn ông, gặp người phụ nữ xinh đẹp thì cũng mềm lòng, huống hồ chúng ta có kinh nghiệm kiểu gì chẳng được vào.

Người phụ nữ còn lại mặc bộ đồ công sở, chiếc váy ngắn khoe trọn đôi chân nõn nà lắc đầu đáp:

- Thế thì cậu nhầm rồi, tôi được biết giám đốc này cực kỳ khó tính chưa bao giờ vì đối phương là phụ nữ kẻ cả có đẹp thế nào mà thiên vị đâu. Anh ta rất lạnh lùng và thậm chí trong công việc còn có thể gọi là tàn nhẫn thế nên đến nay đã gần ba mươi tuổi còn chưa có vợ.

- Sao cậu biết?

- Tôi có bạn làm ở công ty này, cậu ta thường than vãn với tôi mức lương ở đây rất hấp dẫn nhưng công việc rất áp lực vì giám đốc khó tính.

Nhưng thật sự tôi rất muốn làm ở môi trường này nên mới rủ cậu đi phỏng vấn vì tôi được biết làm ở đây chỉ cần có năng lực thì đảm bảo sẽ không bị bạc đãi, ở đây rất công bằng không có chuyện cậu là cháu ông này, con ông kia mà sẽ được nhận đâu.

Điện thoại của Nhiên bất chợt rung lên tắt ngang cuộc trò chuyện của hai người phụ nữ. Nhiên không dám ngẩng cao mặt cúi xuống ấn nút nghe, là Quân. Cô thở dài bất máy:

- Alo em đây.

Đầu dây bên kia nhẹ nhàng hỏi:

- Em sắp phỏng vấn chưa? Máy giờ em về anh chờ cơm?

- Sắp đến lượt em rồi, chắc em về sớm thôi.

- Vậy anh chờ cơm em nhé. Cố lên nhé, anh tin em sẽ làm được, anh yêu em!

Nhiên không dám thở dài, đoạn hội thoại cô vừa nghe lại càng khiến tâm trạng cô tệ hơn bao giờ nhưng lại không dám nói ra vì sợ Quân thất vọng. Anh đã cùng cô tìm việc suốt hơn một năm nay nhưng cuối cùng cũng chỉ là con số không tròn trĩnh. Cô tắt máy ra ngoài phòng chờ ng ẩ.

EM LÀ SINH MỆNH CỦA ANH

Phạm Vũ Anh Thư
dtv-ebook.com

Chương 2

- Số sáu mươi tám An Nhiên!

Tiếng gọi vọng ra khiến cô có chút giật mình, cô kéo tập tài liệu đi vào bên trong.

- Tôi không chấp nhận cô, công ty tôi cần người có năng lực tốt hơn cô.

Nhiên ghé mắt nhìn vào trong, một người đàn ông vô cùng đẹp trai đang ngồi giữa căn phòng đang lạnh nhạt nói. Phía dưới một người phụ nữ rất xinh đẹp đang cúi gằm mặt nhặt tập tài liệu bước ra ngoài khi chị ta đi qua cô liếc mắt thấy tập hồ sơ của chị ta có ghi đại học ngoại thương bỗng đứng trong lòng lại càng cảm thấy hoang mang vô cùng.

- Đến lượt cô chưa?

Giọng nói vừa rồi lại cất lên, cô ngẩng đầu bậm môi đáp lại:

- Dạ, tôi vừa được gọi.

Nói rồi cô nhìn thẳng vào người vừa quát mình, dẫu sao cô cũng chẳng được vào công ty, dù tiên đoán thế nào cô cũng nắm chắc thất bại nên có lẽ giờ đành liêu. Đột nhiên cô cảm thấy gương mặt người đàn ông đẩy về kinh ngạc nhìn cô sững người mất mấy giây. Cô hơi run rẩy, cố nở nụ cười gượng gạo lắp bắp nói:

- Tôi...tôi đến phỏng vấn.

Anh ta nhắm nghiền mắt một chút sau đó mở ra gật đầu nói:

- Cô ngồi đi.

Người đàn ông bên cạnh anh ta lên tiếng giới thiệu:

- Chào cô, xin giới thiệu với cô đây là Giám đốc công ty Nguyễn Đình Văn, bên cạnh là Phó Giám đốc Bùi Minh Luân, tôi là thư ký Phạm Thanh Trà. Cô hãy giới thiệu chút về mình.

- Tôi tên là Lưu Diệp An Nhiên, hai mươi tư tuổi, đã tốt nghiệp trường Đại học thương mại.

- Chào cô, tôi có thể xem hồ sơ của cô không?

Người đàn ông được giới thiệu là giám đốc lên tiếng, Nhiên gật đầu đưa tập hồ sơ rồi trở về vị trí cũ.

- Cô ra trường được gần hai năm?

- Vâng, tôi ra trường được gần hai năm rồi ạ.

- Thế cô đã từng đi làm ở đâu? Có những kinh nghiệm gì? Tôi không thấy cô ghi trong này.

Nhiên thở dài, cúi mặt cười trừ rồi trả lời:

- Tôi không có kinh nghiệm chuyên môn gì cả...

Vị phó Giám đốc bên cạnh tròn mắt hỏi lại:

- Cô ra trường hai năm mà chưa có chút kinh nghiệm gì sao?

Cô không biết trả lời thế nào, đành hít một hơi thật dài rồi nói:

- Đúng vậy thưa anh, tôi bị rất nhiều công ty từ chối, việc làm lâu dài nhất là gần hai tháng tuy nhiên mức lương ở đó quá thấp, công việc lại chỉ giống như làm chân sai vặt nên đã xin nghỉ việc. Nhưng tôi cho rằng việc một số công ty từ chối tôi không phải tôi không đủ năng lực.

- Vậy cô bị từ chối vì lý do gì?

- Thừa anh, bởi vì rất nhiều lý do, có công ty vì họ đã nhận sẵn con em họ, có công ty họ đòi kinh nghiệm, đây là yêu cầu ưu tiên chung của các công ty thì phải. Công ty nào cũng đòi kinh nghiệm không nhận người mới vậy rồi cuộc thì dù mười năm hai mươi năm nữa nhưng sinh viên tốt nghiệp ra trường như tôi chẳng lẽ lại mãi không có việc làm sao ạ?

- Cô tốt nghiệp bằng loại gì?

- Tôi tốt nghiệp loại khá thừa anh.

Vị Phó giám đốc không hỏi nữa mà thì thầm gì đó vào tai Giám đốc Văn, lúc này Nhiên mới để ý kỹ Văn còn rất trẻ, vô cùng trẻ. Nhiên bấu chặt đôi tay thì thầm nghĩ cô chỉ tốt nghiệp loại khá của một trường đại học bình thường, trong khi ở đây có đến bao nhiêu người tốt nghiệp xuất sắc những trường số một của cả nước còn bị loại thì mình liệu có mấy cơ hội được vào. Cô lơ đãng nhìn ra bên ngoài ô cửa kính, nắng bắt đầu lên đỉnh đầu, mấy cây bằng lăng cũng lặng yên trước cái nắng của mùa hè. Phía trên những tán lá, một màu hoa tím nhàn nhạt tuy đẹp đến nao lòng, nhưng lại mang vẻ đượm buồn man mác. Có lẽ giờ này ở nhà Quân đang đợi cơm, nghĩ đến anh cô lại thấy có chút xót xa. Quân vừa nghỉ việc ở công ty cũ, ngày mai mới bắt đầu công việc mới nên tiền lương chưa nhận, cô cảm thấy có chút tiếc nuối, giá như không phải vì cô đòi bám trụ ở cái đất Hà Nội này, có thể anh đã có thể có nhiều cơ hội hơn. Dưới quê anh còn phải nuôi thêm đứa em nên số tiền anh đi làm về đầu gửi về cho mẹ nuôi em lại phải cùng cô trang trải sinh hoạt phí trên này, cô di di tay trên chiếc váy đen, ngay cả đến giây phút này cuộc sống của cô còn chẳng đủ ăn đủ mặc thì những hoài bão, những ước mơ hay cả những thứ bí mật cô từng thì phải tìm cho ra cũng chẳng thể nào thực hiện nổi.

- Cô Nhiên, Giám đốc Văn của chúng tôi và vài đi đâu muốn hỏi cô.

Tiếng người thư ký gọi kéo cô ra khỏi dòng suy nghĩ, cô ngược đôi mắt lên nhìn vị Giám đốc chờ đợi.

- Cô chỉ tốt nghiệp loại khá một trường bình thường, vậy động lực nào khiến cô xin vào đây?

- Công ty này lương cao như vậy, sức ảnh hưởng lớn như vậy, môi trường chuyên nghiệp như vậy ai mà chẳng muốn được vào, tuy rằng tôi chỉ học trường bình thường nhưng đi đâu đó không đùng nghĩa với việc tôi sẽ không thể làm việc, tôi tin rằng tôi có thể học hỏi được.

Vị Phó giám đốc ngồi bên cạnh nhìn cô lắc đầu đáp:

- Chúng tôi tuyển những người giỏi để phục vụ cho công ty chứ không phải tuyển người vào để đào tạo.

Cô định nói gì đó thì Giám đốc lại lên tiếng:

- Hai năm qua cô không làm việc lâu dài cho bất cứ công ty nào thì cô làm gì để trang trải cuộc sống?

Cô mím môi chậm rãi trả lời:

- Thật ra tôi phải trang trải cuộc sống từ khi còn là sinh viên, làm phục vụ nhà hàng, bán hàng online nói chung tôi từng làm rất nhiều việc. Ngoài ra vốn tiếng Anh của tôi khá tốt, tôi từng làm gia sư cho các bạn học sinh...

Anh ta nhìn cô, vẻ mặt cương nghị:

- Được, công ty tôi sẽ nhận cô!

Nhiên há hốc mồm ngạc nhiên, nhưng không phải chỉ cô mà hai người ngồi cạnh cũng lộ rõ vẻ sửng sốt. Cô lắp bắp hỏi lại:

- Giám đốc...anh nói sao cơ?

Anh ta không thèm liếc mắt nhìn cô, quay sang Phó giám đốc nói:

- Chẳng phải chúng ta thiếu một thư ký Giám đốc sao? Dù sao cô ta cũng có kinh nghiệm đi phục vụ một thời gian, chúng ta có thể nhận, huống hồ những người trẻ thì thường có nhiều hoài bão, thế nên tôi nghĩ dù không đúng chuyên môn thì xếp cô ta ở vị trí này hoàn toàn hợp lý, vốn tiếng Anh cô ta cũng khá tốt mà.

Phó giám đốc hơi chau mày hỏi lại:

- Chẳng phải từ trước đến nay cậu không hề cần thư ký cho riêng mình sao? Tôi đã tuyển bao nhiêu người nhưng cậu chưa bao giờ chấp nhận bất cứ ai?

- Nhưng bây giờ tôi cần! Cô ta đủ yêu cầu với riêng tôi.

Anh ta cắt ngang câu nói của Phó giám đốc, tất nhiên yêu cầu này của anh ta quá hợp lý nên cả hai người ngẩng đầu không nói thêm được gì nữa. Cô vẫn chưa hết sửng sốt hỏi lại:

- Vậy là tôi được tuyển sao?

Thư ký Trà miễn cưỡng gật đầu đáp:

- Đúng vậy, mai cô đến công ty ký hợp đồng nhé. Nhưng là làm thư ký cho Giám đốc, không đúng chuyên ngành của cô đâu.

Nhiên lắc đầu rít rít nói:

- Dạ vâng! Ngày mai đi làm luôn đúng không ạ, dạ tôi cảm ơn ạ!

Nói đến đâu cô cúi đầu đến đấy, phải rồi giờ phút này với cô thật sự quá bất ngờ, đừng nói là thư ký mà ngay cả chân sai vặt ở cái công ty này có thể cô cũng chấp nhận bởi theo cô được biết mức lương ở đây rất cao. Thư ký Trà không thèm liếc mắt, xua xua tay tỏ ý cô ra ngoài. Nhiên gật đầu, chào họ rồi vội vã bước đi như thể sợ rằng nếu còn ở lại một giây nữa là sẽ bị thay đổi quyết định, đến ngay cả trong mơ cô cũng không thể nào nghĩ rằng mình được nhận vào công ty này một cách nhanh chóng và dễ dàng đến thế. Phải rồi, cô phải cảm ơn tên Giám đốc, có lẽ chính vì cái tính cách khác thường của anh ta nên mới nhận cô vào làm việc. Cô lấy máy điện thoại, gọi cho Quân, đầu dây bên kia nghe xong cũng bất ngờ không kém. Anh dặn cô ở lại công ty chờ mình đến đón, trong lòng đột nhiên cũng như có tia nắng ấm áp. Nhiên tắt máy, vẫn chưa hết bất ngờ, tay cầm điện thoại mà lòng vẫn chưa thể tin được sự thật này. Ở ngoài kia, hàng bằng lăng tím bỗng khẽ rung rinh, hai tay cô đan chặt vào nhau gánh

nặng trên vai khẽ nhẹ đi một chút. Cô khẽ dựa vào bức tường bên cánh cổng chờ Quân.

- Nhiên!

Tiếng gọi quen thuộc cất lên, Nhiên nhìn xuống dưới Quân đang đứng bên cạnh chiếc xe máy cũ kỹ tươi cười gọi cô. Cô vội vàng đi xuống mấy bậc cầu thang, nhìn thấy anh niềm vui lại bỗng như nhân đôi. Anh cũng chạy thật nhanh đến ôm chầm lấy cô mặc kệ bao anh mắt đang nhìn, đã rất rất lâu rồi cuộc sống của cả hai người mới có chút khởi sắc thế này, cô ôm chặt anh thì thầm:

- Em vui quá, thật sự em không thể tin được rằng mình lại được nhận vào thế này, thật sự quá bất ngờ.

Anh nhìn cô, vuốt mấy sợi tóc trên khuôn mặt cô rồi đặt lên trán cô một nụ hôn định nói gì đó.

"Bíp...bíp..."

Tiếng còi xe dài khiến cô và anh giật mình liền tránh lại một bên, chiếc xe Camry đen chạm gần sát đến chiếc xe máy cũ kỹ của Quân. Nhiên nhìn qua tấm kính phía trước, người ngồi trong xe là Giám đốc Văn, cô hơi xấu hổ buông tay Quân để anh dắt xe ra chỗ khác rồi cúi đầu chào. Người đàn ông trong xe nhìn về phía cô, đôi mắt tinh anh bỗng trở nên u ám lạ thường. Cô lùi lại phía sau vài mét, chiếc xe lướt qua người cô tiến về phía trước. Quân dắt xe lại phía sau rồi nói:

- Người em vừa cúi đầu chào là ai thế?

- Giám đốc công ty em, hôm nay đích thân anh ta phỏng vấn em.

- Ồ, vậy sao? Trẻ quá mà đã làm Giám đốc, đúng là tuổi trẻ tài cao.

- Đúng là như vậy, em nghe nói anh ta từng đi du học bên Mỹ về bằng tốt nghiệp xuất sắc luôn. Công ty này là công ty con của tập đoàn Bình Minh thôi, nhưng dù sao được làm giám đốc công ty con này cũng quá

xuất sắc rồi. Em nghe nói mức lương ở đây rất cao, vì vậy tuyển vào đây đều là những người có thực lực vậy mà không hiểu may mắn thế nào em lại được vào.

Quân nhìn cô cười dịu dàng:

- Em đang tự đánh giá thấp mình đấy Nhiên! Thật sự anh thấy em rất có năng lực, chỉ có đi đâu mấy năm đại học vì không có đi đâu kiện nên em mới tốt nghiệp loại khá thôi. Hai năm nay đúng là vì anh, vì anh mà làm khổ lây em, nhưng bây giờ anh cũng sắp chuyển được việc mới, em cũng có công việc tốt rồi, nên có lẽ cuộc sống của chúng ta không còn tệ như trước. Anh chỉ mong có thể chăm chỉ làm việc có thể bù đắp lại cho em những thiệt thòi thôi!

- Anh đừng nói vậy, cả hai chúng ta đều là tự mình cố gắng đến hôm nay, trong chuyện tình cảm anh đừng nói bù đắp hay không, chẳng phải anh cũng vì em mà không về quê làm việc sao? Thôi mình đi ăn đi đừng nói những chuyện thế này nữa.

Quân gật đầu, nổ máy xe rồi chở cô đến một quán ăn vỉa hè, lâu lắm rồi cô và anh mới có đi đâu kiện đi ăn ngoài thế này, thứ hạnh phúc này quả thực không dễ dàng có được.

EM LÀ SINH MỆNH CỦA ANH

Phạm Vũ Anh Thư
dtv-ebook.com

Chương 3

Ăn xong Nhiên và Quân trở về nhà sau một ngày bận rộn, nhưng cái bận rộn mang theo những đi đầu tốt lành cho cô lúc này. Về đến nhà Quân liền đi tắm còn cô mở máy đọc tài liệu. Cô khẽ nhìn về phía nhà tắm, Quân vẫn đang xối nước dội lên người chợt cảm thấy cay sống mũi, yêu nhau đã gần hai năm nhưng chưa bao giờ cô và anh có được cảm giác thanh thoi, cô gặp anh ở thời điểm cả hai người đều không có gì trong tay. Nhiều lúc cô cảm thấy rất tiếc cho anh, anh không phải người không có ý chí, ngược lại còn là một người vô cùng xuất sắc nhưng đi đầu duy nhất anh thiếu chính là may mắn. Vài ngày trước mẹ anh có ý định mong muốn anh về quê, mặc dù mức lương thấp hơn một chút nhưng không phải chi những khoản sinh hoạt như trên này nhưng anh lại không đồng ý. Anh vừa đổi công việc mới với mức lương cao hơn nhưng phải đến mai mới bắt đầu công việc, vả lại suy cho cùng vừa phải nuôi gia đình ở quê lại phải lo cho bản thân trên này đúng là vẫn rất khó khăn. Tháng trước là anh đề nghị cô về cùng một nhà ở để có thể tiết kiệm một khoản, cũng may cô cũng vừa tìm thấy một công việc cho mình, nếu không cô không biết rằng cái cuộc sống bế tắc này kéo dài đến bao giờ. Nghĩ đến mẹ anh, cô lại cảm thấy cổ họng nghẹn lại, không dưới năm lần bà gặp cô chỉ để ngăn cản cô và anh yêu nhau. Bà cho rằng cô chính là nguyên nhân cản trở sự nghiệp của anh khiến đến giờ phút này anh vẫn chưa thể có một công việc hoàn hảo như bà mong muốn. Nhưng tất nhiên cô hiểu, một người con trai tốt nghiệp loại xuất sắc của trường Bách Khoa như anh mà lại phải đi làm với mức lương như vậy thì đúng là ngay cả cô còn thấy tiếc hờ hợt mẹ anh. Có đi đâu bà không hiểu rằng giữa cái thời buổi này hầu hết các công ty đều yêu cầu kinh nghiệm, mà những người mới ra trường cũng chỉ học nền kiến thức trong nhà trường chứ chưa va chạm nhiều với xã hội thì cái yêu cầu đó đúng bằng con số không! Cũng may anh còn có ý chí, chấp nhận làm để lấy kinh nghiệm và có lẽ bây giờ là sự đền đáp xứng đáng cho anh khi được đổi công việc mới sau hơn ba năm ra trường.

- Em đang nghĩ gì vậy?

Tiếng Quân phía sau khiến cô giật mình, cô nhìn anh lắc đầu đáp:

- Em nghĩ linh tinh thôi, anh tắm xong rồi sao?

- Nhiên này, anh có vài chuyện muốn hỏi em!

- Có chuyện gì vậy anh hỏi đi?

- Em có thích đi Canada không?

Nhiên không lấy gì làm ngạc nhiên, đây không phải lần đầu anh hỏi cô câu này, rất nhiều lần anh đã đưa ra đề nghị này, cô bấu chặt hai tay vào nhau, trước màn hình máy tính là hình ảnh tập đoàn Bình Minh đồ sộ và to lớn, cô không trả lời mà hỏi lại anh:

- Chẳng phải anh biết câu trả lời rồi sao? Chẳng phải anh tìm được công việc mới em cũng tìm được công việc mới rồi sao? Anh vẫn muốn đi sao?

- Vì nguyên nhân gì mà em cứ phải bám lại ở cái đất này vậy Nhiên? Gần hai năm qua dù phải bươn trải làm những công việc mà em không thích nhưng em vẫn không muốn đi là tại sao? Em cũng không hề có người thân ở đây, vì lý do gì mà lại không muốn đi cùng anh?

Cô ngược mắt nhìn anh, trong lòng cô đã có câu trả lời nhưng lại không thể nói ra chỉ im lặng trước những câu hỏi của Quân. Quân thở dài rồi nói tiếp:

- Được rồi Nhiên, anh xin lỗi là tại thời gian này anh quá bận nên mới hỏi em vậy thôi. Anh không có ý gì đâu, anh sẽ bên em dù khó khăn thế nào.

Cô nở nụ cười gượng gạo đáp lại:

- Không phải em không muốn đi, nhưng mà đây chưa phải thời điểm thích hợp. Với chẳng phải cơ hội được đi cũng rất khó khăn sao? Bây giờ

đi nước ngoài cũng đâu phải dễ dàng? Đi bằng cách nào, bằng con đường nào để chắc chắn được chứ? Anh hỏi em như vậy nhưng lòng anh cũng thừa biết rõ mà.

Cô ngừng lại, chỉ vì anh tiếc nuối cái suất học bổng khi còn ngồi trên ghế nhà trường mà đến bây giờ anh vẫn mong muốn được đi. Nhưng bản thân cô hiểu dù cô có muốn đi thì cũng rất khó khăn. Anh nhìn cô, thở dài nói:

- Nhiên, anh cũng là chỉ hỏi em vậy thôi, chỉ muốn biết em có nguyện đi theo anh không thôi, anh không hề có ý gì cả.

Cô gật đầu, đứng dậy đi về phía anh, vòng tay ôm anh dịu giọng nói:

- Em yêu anh, thật sự em rất yêu anh, giờ chúng ta cũng có công việc rồi thì đừng hỏi những điều vô nghĩa ấy nữa được không anh? Bây giờ đi đâu em mong muốn nhất là mẹ anh có thể chấp nhận em, và công việc của hai đứa có thể ổn định.

Quân xoay người lại ôm cô gật đầu, anh nhìn cô, vuốt mấy sợi tóc trên mặt cô rồi cúi xuống hôn lên trán cô thì thầm:

- Anh yêu em!

Nhiên kiễng chân đặt lên môi anh một nụ hôn rồi cười bí hiểm, thấy điệu bộ cô như thế anh không kìm được mà kéo sát cô lại gần hơn nữa, lưỡi anh bắt đầu tiến vào phía trong, một nụ hôn sâu đầy kích thích. Đôi tay anh bắt đầu di từ trên lưng xuống dưới, cô thở mạnh một hơi, cảm thấy toàn thân nóng rực. Cô nhắm mắt đôi tay vòng lên phía trên ngực cởi từng nút áo sơ mi của anh, bờ vai to lớn vẫn còn chút nước vừa tắm dính vào, anh hôn lên cổ cô, đôi tay di chuyển lên trên vòng tay về phía sau kéo khoá chiếc váy, chiếc váy lụa trơn tuột trên xuống nền nhà để lộ tấm thân thể nõn nà. Bất chợt bế thốc cô lên giường, đặt mạnh xuống giường, đôi môi đặt lên núm hoa hồng xinh xắn rồi trườn lên hôn đôi môi ngọt dịu, hai tấm thân ôm trọn hoà quyện vào nhau cùng tiếng hơi thở gấp gáp. Cho đến khi xong việc anh liền xoay qua ôm chặt, tiện kéo cô nằm lên tay anh rồi hỏi:

- Em vẫn uống thuốc đúng không?

- Vâng, em vẫn uống đều đặn, hình như vỉ đó cũng sắp hết rồi mai anh nhớ nhắc em đi mua nhé.

- Để mai anh mua cho nhé, anh yêu em

Cô gật đầu rúc vào người anh, mùi thơm trên cơ thể khiến cô cảm thấy ngọt ngào vô cùng. Bầu trời ngoài kia vẫn xanh, lòng cô cũng bình yên đến lạ có lẽ từ mai thôi cuộc sống của hai người cũng thay đổi theo chiều hướng tích cực. Ngày hôm sau, sáng sớm cô dậy đã thấy Quân chuẩn bị sẵn đồ ăn sáng, cô ăn vội vàng rồi nói với anh:

- Em phải chạy ra bắt xe bus đây, hôm nay buổi làm đầu tiên đến sớm một chút.

Anh đưa cô cốc sữa đậu nành đáp lại:

- Hôm nay để anh đưa em đi làm.

- Không phải hôm nay anh cũng phải đến công ty mới sao?

- Bên anh hẹn tám giờ cơ, anh đưa em đi rồi đến công ty là hợp lý. Ngày đầu em đi làm ngồi xe bus mệt mỏi lắm. Em lấy mũ đi, anh dắt xe rồi chở em đi

Nhiên không từ chối được nữa chạy vào lấy mũ rồi lên xe cùng Quân. Con xe máy tuy cũ kỹ nhưng vẫn chạy rất ngon phóng băng băng trên đường. Trời hôm nay mát mẻ hơn một chút nhưng vẫn rất nắng, xe dừng lại bên cạnh cánh cổng công ty Bình Minh A, cô tháo mũ đưa cho anh rồi nói:

- Anh về đi, không muộn đấy.

Anh nhìn cô, cười tươi vẫy vẫy tay:

- Lại gần đây anh bảo đã.

Cô hơi ngạc nhiên nhưng vẫn đứng sát về phía anh hỏi lại:

- Có chuyện gì sao anh?

Anh không nói, kéo cô lại gần rồi bất chợt hôn lên trán cô, cô có chút xấu hổ nhưng đầy hạnh phúc mỉm cười.

- Chúc em có ngày đầu làm việc thuận lợi nhé, chiều anh đón em.

Nhiên gật đầu, vẫy tay chào anh rồi xoay người bước đi, đột nhiên cô ngược mặt lên bỗng nhìn thấy một ánh mắt nhìn mình, là Giám đốc Văn anh ta vừa hay cũng đang bước vào sảnh. Cô ngượng ngùng cúi đầu chào, có lẽ anh ta cũng vừa chứng kiến cảnh làm trò ân ái của cô và Quân. Thế nhưng anh ta dường như không để ý chỉ khẽ liếc cô rồi đi vào thang máy, cô liền nhanh chóng đến tìm thư ký Trà để nhận công việc. Chỗ ngồi của cô là trên phòng giám đốc Văn, căn phòng bên ngoài nhìn rất kín mít khó mà biết có người bên trong hay không nhưng bên trong lại ngăn thành hai gian bằng tấm kính trong suốt. Nhiên nhận lấy tài liệu theo lời dặn của thư ký Trà ngồi bên ngoài đọc không được làm phiền Văn nếu anh ta không gọi. Cô nhìn qua tấm kính, Văn đang ngồi trước máy tính làm việc, khuôn mặt anh ta lãnh đạm thờ ơ vô cùng chợt thầm nghĩ không biết phía sau khuôn mặt đẹp trai nhưng lạnh lùng kia là thứ gì? Nhưng suy cho cùng đi đâu đó không hề quan trọng với cô liền lấy tập tài liệu ra đọc, nhưng đúng thật nó quá vô nghĩa bởi những thông tin này cô nhớ mình đã đọc đến hàng ngàn lần. Nhiên lén nhìn về cửa kính, Văn vẫn giữ nguyên tư thế mắt hướng về màn hình máy tính chợt thấy chán nản, không hiểu thứ công việc cô làm có ý nghĩa gì liền gục mặt xuống bàn, cơn buồn ngủ bất chợt ập đến.

- Nhiên, mẹ cháu đâu?

Nhiên mở to mắt, chợt thấy mình đang đứng trong cánh rừng, một người phụ nữ trạc ba mươi tuổi vừa cất tiếng hỏi cô. Người phụ nữ có gương mặt rất phúc hậu, đôi mắt tinh anh có phần cương nghị, chỉ cần nhìn cũng đủ thấy sang trọng vô cùng. Nhiên hướng đôi mắt to long lanh đắm nước về phía người phụ nữ, chợt có cảm giác quen thuộc như đã từng thấy ở đâu, phía sau bà là một người đàn ông khoảng trên bốn mươi tuổi.

Cô nhắm nghiền mắt, hình ảnh mẹ cô bị súng bắn đột nhiên hiện lại rõ mồn một nhìn hai người không kìm được oà khóc nức nở.

- Mẹ cháu bị bắn chết rồi, mẹ cháu giục cháu đến tìm hai người.

Người phụ nữ nhắm nghiền mắt không dám nhìn cô bé trước mặt, chợt có tiếng động phía sau, người đàn ông vội vã bế cô bé rồi nói:

- Đi thôi, nhanh lên chúng nó tìm đến đây rồi!

"Đoàng" một tiếng súng nổ lại đến, người phụ nữ đáp lại vẫy một tay nắm lấy vạt áo người đàn ông chạy về phía trước.

"Đoàng, đoàng" tiếng súng nổ liên hồi, cô sợ hãi, nhắm mắt gục xuống vai người đàn ông, bất chợt có tiếng kêu lên đầy đau đớn. Nhiên mở to mắt, người phụ nữ ngã quỵ xuống, chân bà ta vướng vào hòn đá, phía sau tiếng bước chân mỗi lúc một gần, người đàn ông không còn sự lựa chọn bế cô chạy để lại người phụ nữ ngã quỵ ở phía sau. Ở về phía trước, nhưng ngôi nhà bắt đầu hiện lên, ông ta dừng lại đẩy cô về phía trước rồi nói:

- Nhiên, chạy đi, bác ở đây ngăn chân chúng nó, chạy về phía trước đi mau lên

Cô không nghĩ được gì, ôm chặt cặp da chạy về phía trước, bỗng nhiên cô thấy toàn thân như rơi ra khỏi không trung liền lên đầy sợ hãi.

- Cứu tôi với!

Lúc này Nhiên mới biết mình vừa bị ngã xuống một con dốc, xung quanh những căn nhà đã hiện lên rõ ràng, cô chạy thục mạng lên con đường lớn đột nhiên cảm nhận thấy có ai đó như đang nhìn mình, cô xoay người lại phía sau, mở to đôi mắt nhìn lên Một ánh mắt sáng tinh anh rất sáng, khuôn mặt đẹp trai đẹp trai toát lên vẻ thông minh đang nhìn xuống cô, xung quanh là một màu trắng, cô bất chợt sợ hãi ngẩng bật dậy lắp bắp nói:

- Giám đốc Văn!

Hoá ra là cô vừa ngủ mơ, cô nhìn anh ta xấu hổ cúi gầm mặt vừa hay nhìn thấy sự bối rối trong mắt Văn. Anh ta xoay người lại đằng sau rồi nói:

- Pha cho tôi một cốc cà phê.

Cô vội vàng ra khỏi ghế, gật đầu đáp:

- Vâng ạ!

Nói rồi Nhiên nhanh chóng đi ra khỏi phòng làm việc, cô không đến thẳng chỗ pha cà phê mà đến nhà vệ sinh, xối nước thẳng vào mặt cho tỉnh táo rồi tự trách mình ngày đầu làm việc mà đã ngủ quên. Nhiên pha xong cà phê trở lại phòng làm việc mở tấm cửa kính đi thẳng vào bên trong nhưng không thấy Văn đâu, cô đặt cốc cà phê lên bàn, định quay ra bàn làm việc của mình, bất chợt cô thấy một quyển tài liệu trên bàn, cô mở to mắt nhìn vào dòng chữ "Hồ sơ tập đoàn Bình Minh từ năm 2002-2005". Cô tò mò giơ tay với quyển tài liệu, đây là khoảng thời gian cô cần tìm. Đột nhiên tiếng ho phía sau khiến cô giật mình, cô buông tay xoay người lại thì Văn đang tiến vào. Anh ta nhìn cô rồi nói:

- Cô pha xong cà phê rồi chứ?

Nhiên đỏ mặt, gật đầu đáp:

- Vâng ạ.

Anh ta trở về bàn làm việc rồi nói:

- Cô quay lại đây rồi ngẩng cao mặt lên.

Cô hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn làm theo, anh ta nhìn cô ánh mắt chột có chút xót xa. Hai tay anh ta đan vào nhau, không dám nhìn thẳng vào mắt cô nói tiếp:

- Cô Nhiên, cô biết đây cô là người không được đánh giá cao cho lắm. Thế nhưng tôi vẫn chọn cô vì muốn thử một lần, vậy nên tôi đã tuyển cô

vào đây tôi muốn đó là cô hãy thật sự tập trung vào công việc, đừng vì những chuyện riêng mà ảnh hưởng đến công việc, nhất là chuyện yêu đương trai gái.

Nhiên hừ lạnh trong lòng một tiếng, tên Giám đốc này bị điên sao? Chuyện yêu đương của cô liên quan quái gì đến anh ta? Nhưng cô không dám nói ra những suy nghĩ trong lòng, nghĩ đến chuyện có lẽ sáng nay anh ta thấy Quân hôn cô trước công lại thấy xấu hổ chỉ khẽ gật đầu đáp:

- Vâng thưa Giám đốc.

Anh ta mở quyển tài liệu rồi nói tiếp:

- Cũng đừng thể hiện tình yêu của mình ở công ty này, đến đây là để làm việc chứ không phải cho mọi người thấy cô đang yêu ai.

- Tôi xin lỗi vì khiến anh khó chịu vì đi đầu đó, tôi sẽ rút kinh nghiệm.

- Tôi không khó chịu, đây là tôi nhắc nhở cô. Cô xem tài liệu đi, rồi thông báo cho tất cả nhân viên tối nay tăng ca đến tám giờ tối.

Nhiên nhìn anh ta, gật đầu thờ dãi đi ra ngoài.

EM LÀ SINH MỆNH CỦA ANH

Phạm Vũ Anh Thư
dtv-ebook.com

Chương 4

Ngày đầu tiên đi làm đã không hề suôn sẻ, cô lén nhìn Văn, vẻ mặt anh ta lúc này khiến cô không đoán được anh ta đang nghĩ gì. Cô mở cửa đi ra ngoài thông báo cho thư ký Trà sau đó uể oải vào nhà vệ sinh.

- Này, nghe tin gì chưa? Hôm qua Giám đốc tuyển thư ký đấy, là nữ mà còn chỉ tốt nghiệp trường đại học bình thường cơ.

Tiếng nói phía bên ngoài khiến cô khựng lại, một giọng nói khác đây khinh bỉ đáp lại:

- Nghe rồi, nghe nói con bé đó còn chưa từng có kinh nghiệm gì. Thật ra sáng nay thấy nó vào phòng sếp, đi qua chỗ tớ tớ nhìn thấy rồi. Nó cũng xinh, cao ráo nhưng nói thật hôm qua tuyển tớ còn thấy nhiều người đẹp hơn nó ấy. Cậu biết lý do gì mà sếp chọn nó không?

- Tất nhiên tớ không rồi, sếp Văn khó tính thế nào cậu biết mà, nhưng không ai biết lý do gì mà nó được vào đây cả. Nếu nói về ngoại hình càng không đúng, trước nay sếp chưa bao giờ để ý đến bất kỳ đứa con gái nào dù xinh đẹp cỡ nào. Cũng không biết thân thế con bé ấy ra sao nhỉ? Tớ thấy tò mò quá...

- Ừ, chắc nhiều người cũng thắc mắc như bọn mình, mà thôi thôi đừng nói nữa có người nghe thấy lại phiền ra.

Tiếng hai người phụ nữ cười đùa khuất dần, cô lúc này mới dám mở cửa bước ra. Đoạn hội thoại vừa rồi khiến tâm trạng Nhiên lại một lần nữa trở nên tệ hại. Nhưng rồi cô nhanh chóng lấy lại sự bình thản, phải rồi thứ cô quan tâm khi đến công ty này chỉ có hai điếu, thứ nhất là tiền lương, thứ hai là toàn bộ những thứ liên quan đến cái chết của ba mẹ cô. Nhiên lấy nước vỗ vỗ lên mặt, thoa lại chút son rồi trở về phòng làm việc. Văn

vẫn đang ng ỡ suy tư bên máy tính, anh ta hý hoáy gõ chữ thi thoảng lại nhìn vào tập tài liệu bên cạnh dường như anh ta đang tập trung cao độ cho công việc của mình. Cô cúi đầu bất chợt nghĩ đến lời hôm qua Quân nói trong lòng bất chợt dấy lên một nỗi buồn. Nhiên biết từ lâu mơ ước cháy bỏng của anh là được đi đến Canada, anh từng kể với cô rằng khi anh học năm thứ hai đại học nhà trường tổ chức một cuộc thi để giành suất học bổng ở Canada. Anh đã cật lực ngày đêm học hành cuối cùng anh là một trong ba người được học bổng đó, nhưng rồi ba anh mất ngay trước ngày anh đi chỉ hơn một tuần trong một vụ tai nạn giao thông. Cái tin sét đánh đó là nỗi đau, cũng là sự tiếc nuối của anh đến tận bây giờ. Khoảng thời gian cô gặp anh là lúc anh cũng chỉ mới ra trường được một năm, cô cũng không thể hiểu nổi tại sao một chàng trai xuất sắc như anh cuối cùng ra trường lại phải làm ở một công ty với mức lương thấp chỉ đủ sống. Nhưng cho đến ngày hôm nay cô hoàn toàn hiểu, đôi khi chỉ giỏi thôi chưa chắc đã phải là tất cả. Gia đình anh không có bất cứ mối quan hệ nào, mọi khả năng xin việc đều tự anh tạo ra. Cô gặp anh trong một lần anh và cô đều đến xin việc tại một công ty nhưng ở vị trí khác nhau, chưa bao giờ cô nghĩ sẽ yêu một người khi bản thân cô còn chưa thể lo nổi cho mình. Nhưng rồi sự chân thành của anh khiến cô xiêu lòng, nhưng thật tiếc cuối cùng anh được nhận vào công ty còn cô lại bị từ chối ngay sau khi phỏng vấn.

- Cô đi theo tôi.

Tiếng nói của Văn kéo Nhiên ra khỏi thoát khỏi dòng suy nghĩ, cô hơi lúng túng hỏi lại:

- Đi đâu vậy thưa Giám đốc?

- Tôi có việc cần sang gặp lãnh đạo xin ý kiến.

Cô ngáp ngừng nhìn anh ta, lòng dấy lên một tia hy vọng hỏi tiếp:

- Là Tập đoàn Bình Minh sao?

- Đúng vậy.

Nhiên bật dậy, lóc cóc đi theo anh ta xuống sảnh rồi ra phía trước công chò, khi chiếc xe Camry của Văn tiến đến Nhiên liền lật đật ngồi lên như một cỗ máy. Nhiên khẽ liếc nhìn người đàn ông bên cạnh, vẻ mặt lạnh lùng đến mức cô không dám cất lời chỉ hơi cúi đầu nhìn ra bên ngoài đường.

- Trưa cô muốn ăn gì?

Văn lên tiếng phá tan bầu không khí nhạt nhẽo của hai người, cô ngược to đôi mắt hỏi lại:

- Chẳng phải công ty có cơm sao thưa Giám đốc?

- Đúng, nhưng hôm nay tôi và cô đi sẽ khá muộn nên chắc chỉ có ăn ngoài thôi.

- Vậy ăn gì cũng được, tôi rất dễ ăn.

Văn không đáp, vẻ mặt vẫn hờ hững lái xe. Nhiên quay sang nhìn Văn, không thể hiểu nổi gã đàn ông rốt cuộc có tính cách thế nào, lúc này cô mới quan sát kỹ, anh ta có đôi mắt vô cùng sáng, anh ta mặc chiếc áo sơ mi tối màu nhưng tay áo xắn một chút, cổ tay đeo một chiếc đồng hồ hàng hiệu với những ngón tay thon dài. Bất chợt cô thấy phía trên mu bàn tay anh ta hướng về ngón cái có một vết sẹo, một vết sẹo hình tròn khá lớn giống như bị cắn. Nhiên bỗng cảm thấy có thứ gì đó quen thuộc nhưng lại mơ hồ vô cùng, cô thở mạnh một hơi, nhìn anh ta rồi lấy hết can đảm hỏi:

- Thưa giám đốc, tôi có chuyện muốn hỏi được không?

Anh ta đáp lại giọng không chút cảm xúc:

- Cô hỏi đi!

- Vết sẹo trên tay anh là vì đâu mà có vậy?

Anh ta hơi sững người lại một chút rồi đáp:

- Tại sao cô lại hỏi vậy?

- Vì tôi cảm thấy có chút tò mò thôi.

- Thế sao? Vết sẹo trên tay tôi là do h ỏi nhỏ cùng lũ bạn đi trêu chó r ồi bị cắn, cũng may h ỏi đó đi tiêm phòng dại nếu không chắc không qua nổi.

Nhiên thấy Văn nói thế cũng không dám hỏi thêm lại có chút thấy xấu hổ, b ầu không khí giữa hai người l ần nữa trở nên ảm đạm vô cùng. Chiếc xe đỗ xích ở trước cổng lớn của tập đoàn Bình Minh, cô ngược mắt lên nhìn, một cơ ngơi đồ sộ đang hiện ra trước mắt trái tim bỗng quặn thắt lại. Mười một năm r ồi, mười một năm r ồi công ty nhỏ bé giờ đã lớn thế này, không ngờ vạn vật lại có thể thay đổi chóng mặt đến như vậy. Chẳng biết h ỏi nhỏ cô đã từng đến đây bao nhiêu l ần, những bậc thang cũ kỹ cô từng chơi ở đây cũng trở nên đẹp đẽ. Hoá ra trên đời này không phải cứ cô đau thương thì thế giới cũng trở nên đau thương, cho dù gia đình cô có bao nhiêu biến cố xảy ra thì thế giới vẫn xoay v ẫn, cô có khóc thì ngoài kia vẫn có hàng ngàn hàng vạn người đang cười trong lòng cảm thấy chua xót vô cùng.

- Đi thôi.

Văn cất tiếng giục kéo cô ra khỏi dòng suy nghĩ, cô thở dài ôm chiếc cặp da vào người đi theo anh ta. Đại sảnh to lớn với n ền đá màu thạch anh vô cùng lộng lẫy. Văn đứng ở ngay giữa sảnh rút điện thoại gọi cho ai đó r ồi im lặng đứng chờ. Cô cũng không dám hỏi thêm gì, đảo mắt nhìn xung quanh. Tất cả mọi thứ đều rất mới mẻ, có vẻ như đều được trang hoàng xây dựng lại rất tỉ mỉ, cảm giác quen thuộc mà lại xa lạ. Giá như đây không phải ký ức buồn với cô cô đã th ần tr ần tr ờngỡng mộ những người đã xây dựng cho công ty trở thành tập đoàn lớn thế này.

- Chào Chủ tịch, chào Giám đốc Thanh!

Tiếng Văn bên cạnh nói lớn khiến cô giật mình ngoảnh lại, trước mặt cô là hai người đàn ông to cao mặc vest vô cùng lịch sự. Văn quay sang cô r ồi nói tiếp:

- Cô Nhiên, giới thiệu với cô một chút đây là Chủ tịch Tập đoàn Bình Minh, ông Nguyễn Đình Minh.

Anh ta chỉ vào người đàn ông đeo kính, mái tóc đã điểm vài sợi bạc. Cô gạt đầu mỉm cười đưa tay ra cúi gặp người lịch sự nói:

- Chào ngài, rất hân hạnh được gặp ngài.

Ông ta nhìn cô, hơi nhíu mày, ánh mắt vừa tò mò lại xen lẫn ngạc nhiên nhưng rồi nhanh chóng đưa tay ra đáp lại:

- Chào cô, hân hạnh.

Vẫn lại chỉ người sang hướng người đàn ông còn lại nói:

- Còn đây, Giám đốc bộ phận trung tâm, ông Vũ Văn Thanh

Nhiên lúc này mới nhìn sang người đàn ông bên cạnh, cô hướng thẳng mắt vào ông ta đột nhiên toàn thân cô bỗng trở nên run rẩy vô cùng. Một gương mặt dù đã già hơn trước vài phần nhưng cô không thể nào quên. Cô lùi lại một bước, toàn thân bỗng nóng bừng, tai cô g ãn như ù đi, là hấn ta. Chắc chắn là hấn ta, cô ôm chặt chiếc cặp da thờ' mạnh.

- Cô Nhiên, có chuyện gì sao?

Hấn ta có vẻ ngạc nhiên hỏi lại, cô nhắm mắt hít một hơi, lấy lại sự bình tĩnh đưa tay ra rồi nói:

- Chào ông, hân hạnh được gặp.

Hấn ta đưa cánh tay về phía cô, nhìn cô với điệu bộ vừa khó hiểu xen lẫn chút khó chịu gạt đầu đáp:

- Chào cô.

Vẫn nãy giờ đầu nhìn thấy biểu hiện trên gương mặt cô, trong lòng anh ta bỗng nảy sinh một cảm giác thương đau. Anh ta kéo cô lên một chút rồi nói:

- Còn đây, giới thiệu với hai người đây là cô Nhiên, thư ký mới của tôi.

Hai người đàn ông trước mặt gật đầu, hướng về cô một nụ cười xã giao. Văn đứng gầ lại phía Nhiên, che hắ một bên người cô sau đó lấy cặp tài liệu đưa cho hai người phía trước rồi nói thêm mấy câu liên quan đến công việc, lúc này cô mới có chút bình tĩnh trở lại. Văn lấy cặp tài liệu đưa cho chủ tịch Minh, nói vài lời sau đó hai người quay trở lại xe, Nhiên nhìn đầg h ò lúc này đã là gần mười hai giờ trưa. Văn xoay vô lăng tiến chiếc xe ra khỏi cổng, bất chợt lên tiếng:

- Cô có chuyện gì sao?

Cô hơi ngạc nhiên chưa kịp trả lời anh ta lại nói tiếp:

- Cô quen giám đốc Thanh sao?

- Tại sao anh lại hỏi tôi như vậy?

- Vì biểu hiện của cô khi gặp ông Thanh rất lạ.

- Không, tại tôi thấy ông ta giống người tôi từng biết thôi.

Văn không thèm nhìn cô, hờ hững hỏi một câu không liên quan:

- Cô muốn đi ăn gì đó không?

Nhiên gật đầu, bụng cô cũng bắt đầu đói meo, anh ta không lái xe về công ty mà queo thẳng đến một hẻm nhỏ. Chiếc xe không thể đi được vào nên phải gửi bên ngoài, cô để cặp da trên xe rồi leo đèo theo Văn đi vào trong. Một quán nhỏ nhưng sạch sẽ nằm ở giữa ngõ, cô hơi ngạc nhiên vì không nghĩ người như Văn lại có thể chọn quán này để ăn. Bỗng dưng cô cảm thấy trong lòng có chút gì đó ngenh lại, một hương vị thơm n ùng quen thuộc chợt ùa về. Cái mùi chua chua, cay cay của nước dùng, lại có thơm mùi thơm của cá rán khiến cô không kìm được mà khẽ xót xa. Quán này bán món ăn mà cô yêu thích nhất “Bún cá”. Nhiên nhìn Văn, không thể nghĩ rằng anh ta lại có sở thích về ẩm thực giống mình. H ã nhỏ không biết bao lần cô đã đòi đi ăn bằng được món bún cá, những quán quen còn nhớ được cả tên cô, nhưng cũng đã hơn mười năm nay cô rất ít được ăn lại

món này. Cô kéo ghế ngồi đối diện Văn, anh ta đã nhanh chóng gọi hai bát bún cá để ắp, rồi quay qua nói với cô:

- Ở đây chỉ độc nhất có bún cá thôi, không có món gì khác, còn muốn uống nước gì cô tự gọi.

Nhiên gật đầu, hai tay đan chặt vào nhau không nói thêm gì đến khi người phục vụ mang bát bún cá đặt lên bàn, cô vừa ăn vừa hít hà cảm nhận cái hương vị tuổi thơ ùa về trong lòng bỗng ấm áp vô cùng. Ăn xong Văn lái xe thẳng về công ty, anh ta ném cho cô một loạt hồ sơ rồi bảo cô đánh máy hết lại. Cô nhìn đống hồ sơ trước mặt, tuy rằng rất nhiều nhưng ít nhất cũng có việc cho cô đỡ nhàm chán lúc này. Chẳng biết cô đã ngồi đánh máy lâu thế nào, chỉ biết khi cô cảm thấy lưng đã mỏi nhìn ra ngoài thì trời đã nhá nhem tối. Nhiên đứng dậy, đi lại một chút rồi trở về bàn, đồng hồ lúc này đã chỉ gần sáu giờ tối. Lúc trở về công ty là hai giờ vậy có nghĩa cô đã ngồi như thế gần bốn tiếng, sức chịu đựng của cô cũng thật lớn. Điện thoại bàn bỗng reo lên, cô dụi mắt nhìn màn hình, là số của Văn liền vội vàng ấn nút nghe, chưa kịp nói gì đầu dây bên kia đã lên tiếng:

Cô đi lấy cơm đi, về phòng ăn rồi chúng ta làm tiếp.

Nhiên khó hiểu nhìn vào trong là Văn vừa gọi cho cô, chỉ cách nhau một tấm kính mà anh ta còn chẳng thèm gọi trực tiếp. Cô uể oải xuống dưới bếp ăn của công ty thì thấy vắng tanh, chỉ có thư ký Trà đang đứng đợi. Anh ta đưa cho cô hai hộp cơm rồi nói.

- Cô mang lên cho sếp đi, nhân viên ăn xong cả rồi. Cô ăn thì mang hộp cơm của mình ra ngoài ăn nhé, Giám đốc không thích ăn cơm cùng nhân viên đâu.

Nhiên hơi ngạc nhiên nhưng rồi nhanh chóng gật đầu mang cơm về phòng đưa cho Văn một hộp cơm rồi bê hộp cơm của mình ra ngoài.

- Cô đi đâu vậy?

- Tôi ra ngoài ăn.

- Ở đây ăn luôn đi, ra ngoài rồi tôi cần biết gọi cô ở đâu?

Cô ngạc nhiên hỏi lại:

- Chẳng phải anh không thích ăn cơm chung cùng nhân viên sao?

Anh ta nhìn cô, ánh mắt khó chịu gắt lên:

- Tôi bảo cô ăn ở đây thì ăn ở đây, đừng nói nhieu.

Nhiên tức giận trong lòng, nhưng vẫn tỏ ra vui vẻ ngồi vào ghế sofa trước mặt ăn cơm. Ăn xong cô làm nốt hồ sơ, làm xong cũng đến bảy giờ. Cô lấy máy nhắn tin cho Quân nhưng không thấy trả lời, bên trong phòng Văn vẫn đang làm việc. Còn ba mươi phút nữa mới được về. Cô sốt ruột, ôm tập hồ sơ vào phòng anh ta rồi nói:

- Tôi làm xong rồi...

Anh ta nhìn cô lãnh đạm đáp:

- Ừm!

Cô lấy hết can đảm nói tiếp:

- Tôi về được chứ?

Anh ta nhìn đồng hồ, bất chợt tắt máy rồi nói:

- Được rồi cũng muộn rồi, tôi cũng nghỉ thôi cô về đi.

Nhiên hơi ngạc nhiên, nhưng không dám thể hiện chỉ sợ rằng anh ta sẽ đổi ý trong chốc lát. Cô vội ra bàn, lấy đồ rồi đi xuống dưới sau đó ra cổng lấy máy gọi cho Quân. Nhưng anh không bắt máy, cô gọi đến lần thứ hai, thứ ba vẫn không hề bắt máy. Đường phố lúc này không còn đông đúc như lúc tan tầm, cô gọi thêm năm sáu lượt nhưng anh vẫn không nghe. Nhiên thở dài không biết rốt cuộc anh làm gì mà không nghe máy của cô. Kít, tiếng phanh xe khiến cô giật mình, cô ngoảnh lại, chiếc camry quen thuộc dừng ngay phía chân cô, Văn mở cửa kính xe rồi nói:

- Sao cô còn chưa về?

Cô lúng túng đáp:

- Tôi về bây giờ đây.

- Cô đi gì về?

- Chắc tôi đi xe bus.

- Chắc?

Văn nhấn mạnh lại, rồi nói tiếp:

- Lên đây tôi đưa cô về.

Cô rối rít xua tay đáp:

- Không cần đâu ạ, tôi về được. Tôi đi xe bus cũng được.

Anh ta lạnh lùng ra lệnh:

- Lên xe đi, tôi bắt tăng ca thì tôi có trách nhiệm đưa cô về. Nếu cô sợ chông cô ghen tôi sẽ dừng ở gần đó cô đi bộ về.

Văn nhấn mạnh chữ chông, điệu bộ có vẻ mỉa mai, Nhiên thở dài không từ chối nữa mà mở cửa bước lên xe. Cô đọc địa chỉ, chiếc xe theo hướng Đông đi về địa chỉ phòng trọ của cô. Gần đến nơi anh ta dừng lại rồi nói:

- Cô xuống đây đi.

Nhiên mở cửa xe bước ra định chào anh ta đã đóng sập cửa xe trước mặt cô rồi phóng xe đi thẳng. Cô có chút hụt hẫng, xoay người đi vội về phòng. Vào đến phòng cô lắc đầu ngán ngẩm, hai chiếc tất của Quân vút mỗi nơi một chiếc, thất lưng ném ở ngay giữa sàn nhà mùi rượu nồng nặc bốc ra. Nhiên mở cửa phòng ngủ, Quân đang nằm trên đó ngủ say, khuôn mặt vẫn còn vết tích của rượu đỏ ửng liền nhanh chóng lấy cây lau nhà lau qua sàn rồi nhặt đồng quần áo bẩn mang đi giặt. Trời đầu hè nên dù ban

ngày có nóng tối vẫn se lạnh, giặt xong tay cô lạnh cóng, cô phơi xong quần áo xuống cũng gần chín giờ, đây không phải lần đầu Quân uống say thế này, ở cùng anh cô mới nhận ra anh khá bừa bộn, bình thường lúc cô chưa đi làm còn có thời gian dọn dẹp nên không hề kêu than, còn hôm nay cô cảm thấy mệt mỏi vô cùng. Anh vẫn đang ngủ say trên tấm đệm trải xuống đất, cô mở tủ lấy chiếc cặp da ra ngoài ghé ngửi. Một xấp giấy cũng đã hơi ố vàng được cô lôi ra, cô lục lọi một lúc rồi nhặt ra một tờ giấy, bên trên có tấm ảnh thẻ của một người đàn ông khề nhắm mắt có thứ gì đó cuộn lên trong lòng. Gã đàn ông hôm nay cô gặp chính là hẳn không còn có thể nhận đi đâu được nữa rồi. Cô đọc mấy dòng chữ ghi trên tờ giấy, bàn tay nắm chặt đầy tức giận:

"Vũ Văn Thanh (31/08/1965) - Trưởng phòng kinh doanh"

Thanh, chính hẳn ta không còn sai được nữa, còn bốn người, cô phải tìm cho ra hết bốn tên còn lại.

EM LÀ SINH MỆNH CỦA ANH

Phạm Vũ Anh Thư
dtv-ebook.com

Chương 5

Nhiên gấp đóng giấy tờ, nhét vào cặp rồi vào phòng ngủ mở ngăn kéo tủ khoá chặt. Nhưng dù có chôn chặt thế nào cũng không thể xoá nhoà đi thứ ký ức đau thương cô phải gánh chịu. Nhiên nhìn Quân, anh vẫn đang ngủ say, gương mặt đẹp trai nhưng hẳn đây vết âu lo. Phải rồi, khi còn trẻ người ta thường hay tự huyễn hoặc mình rằng chỉ cần mình có ước mơ nhất định mình sẽ thành công. Chỉ đến khi bước chân ra khỏi trường đại học cần tấm bằng lên mà bon chen với xã hội xô bồ mới thấy nó khốc liệt đến thế nào. May mắn thì có được một công việc đủ sống, không may mắn thì làm những việc không đúng chuyên ngành, mà còn không may mắn hơn nữa là đến ngay cả một công việc không đúng chuyên ngành cũng không có, chỉ thể làm những việc như chưa từng học đại học. Nhiên không nằm xuống ngủ cùng, mà đi ra phía ngoài lấy kéo chiếc ghế ra ngoài cửa sổ. Bầu trời đêm nay trong vắt, những ánh sao lấp lánh dù không đủ chiếu sáng nhưng lại tô điểm cho màn đêm tuyệt đẹp. Lâu lắm rồi cô mới có cho mình một khoảng riêng tư bình an thế này, hằng ngày nếu không phải ở nhà dọn dẹp, nấu cơm thì cũng là đi tìm việc. Những ngày Quân đến đây ở, anh có giúp cô làm chút việc nhà nhưng vì đổi công việc mới nên anh cũng chẳng có nhiều thời gian mà dọn dẹp cùng cô. Cô vừa phải tìm việc, vừa phải đi làm thêm theo giờ, về nhà lại làm việc nhà. Quỹ thời gian eo hẹp gần như không đủ cho cô mỗi ngày. Nhiên nhìn lên bầu trời ký ức đột nhiên ùa về. Phải chăng không có đêm kinh hoàng đó, phải chăng ba mẹ cô vẫn sống bình an đến ngày hôm nay có lẽ cô sẽ không phải chịu nhiều khổ sở đến thế này, và có lẽ nếu gia đình cô vẫn giàu có như trước thì biết đâu mẹ Quân sẽ chấp nhận cô. Đến giây phút này cô vẫn không thể nào hiểu nổi tại sao trên đời này có những người độc ác đến nỗi chỉ vì tiền mà thể tước đoạt đi mạng sống của người khác. Người ta thường nói trên đời này vốn dĩ có luật nhân quả, cô cũng từng nghĩ như vậy nhưng hôm nay khi thấy kẻ sát nhân máu lạnh vẫn ung dung tự tại, hưởng cuộc sống giàu sang cô lại thấy rằng cuộc đời này chưa bao giờ công bằng ít nhất là với cô.

Đến bây giờ ngay cả cái chuyện hằng ngày ăn hai bữa cơm đầy đủ có khi còn là khó khăn với cô chứ đừng nói gì nghĩ đến chuyện trả thù. Bằng cách nào khi mà trong tay cô chẳng có gì? Thậm chí mua một chiếc súng, bắn đoàng vào thái dương kẻ thù ác trước mặt còn chẳng đủ tiền. Nhiên thở dài, sống mũi cay xè, hình ảnh mẹ cô ngã quỵ trước mặt cô mà cô chỉ biết bất lực chạy về phía trước ám ảnh cô đến tận bây giờ. Góc sân nhỏ của công ty ba cô từng cõng cô leo lên những bậc thang, còn mẹ cô đứng bên cạnh một tay nắm tay ba, một tay đặt lên lưng cô sẽ không bao giờ trở lại nữa rồi. Cô chợt nhớ ba mẹ đến quặn lòng, không tìm được mà đưa hai tay lên mặt, khóc nức nở, nhưng nào ai nghe được ngoài những ánh sao kia. Chỉ có tiếng văng vẳng của tiếng ve đầu hè trên những tán phượng đã già. Nhiên lau nước mắt, bước xuống ghé vào nhà vệ sinh lau mặt. Không được yếu đuối, nhất định không được yếu đuối! Cô tự nhủ với bản thân mình, dầu cho cô có chịu hàng ngàn nỗi đau thương thì cũng không ai thương xót giùm trừ chính bản thân mình.

Nhiên trở lại phòng ngủ, căn phòng được dọn dẹp sạch nhưng vẫn có mùi rượu pha lẫn mùi mồ hôi nằm xuống cạnh Quân, thở dài. Cũng còn may cho cô, ít nhất anh còn chấp nhận, yêu thương mình vô điều kiện như vậy. Cô xoay người, ôm chặt rồi rúc vào lòng anh, dầu có là thế đi chăng nữa thì cô cũng vô cùng hạnh phúc khi bên anh. Bên ngoài kia bầu trời yên bình vô cùng, Nhiên khẽ khép hàng mi ngủ ngon lành. Ngày hôm sau Quân tỉnh dậy thấy Nhiên nằm bên cạnh ngủ say, trong lòng đột nhiên cảm thấy có lỗi vô cùng. Anh dậy nấu chút đồ ăn sáng rồi gọi cô dậy. Hôm nay anh bắt đầu công việc nên không đưa cô đi được áy náy nói:

- Nhiên, hôm nay anh phải đi làm sớm nên em bắt xe bus đi làm nhé. Em ăn sáng đi.

Cô nhìn vẻ mặt áy náy của anh liền bật cười đáp:

- Vâng, em đi xe bus quen rồi nên đi xe máy cũng không thích đâu.

Anh rót cho cô cốc nước rồi hôn lên trán cô:

- Em cứ ăn từ từ, anh hôm nay đi sớm một chút, anh yêu em!

- Em yêu anh!

Quân gật đầu, xách cặp đi ra ngoài. Nhiên ăn xong cũng vội vã đi ra điếm bus bắt xe đến công ty. Cũng may giờ này chưa tắc đường nên chỉ đi khoảng hai mươi phút là đã tới nơi. Cô nhìn đồng hồ, còn đến hơn mười phút nữa công ty mới bắt đầu làm việc, thản nhiên trong lòng ắt hẳn cô là nhân viên mẫu mực nhất của công ty liền vui vẻ đi vào sảnh rồi lên thẳng phòng làm việc, mở cửa đẩy vào đột nhiên phát hiện ra mình đã sai. Sai hoàn toàn! Cô không phải người đến sớm nhất mà là Văn. Anh ta đang ngồi trước máy tính, năm ngón tay thon dài đang gõ bàn phím. Nhiên bỗng cảm thấy hơi xấu hổ vì sự tự đắc của bản thân khi này liền gõ cửa chào anh ta. Thấy cô anh ta không tỏ vẻ ngạc nhiên, chỉ ừ một cái rồi tiếp tục cắm đầu vào công việc. Cô cũng dần quen với sự lạnh nhạt này, nên không còn cảm giác tức giận mà cười tươi nói:

- Thưa Giám đốc, hôm nay chưa thấy Giám đốc giao việc cho tôi ạ.

Anh ta dừng lại một chút, nhìn cô rồi nói:

- Cô muốn làm gì?

Cô nhú mày bối rối đáp:

- Tôi không biết thưa Giám đốc, anh có thể nói cho tôi biết được chứ?

Anh ta chỉ vào cốc thủy tinh rồi nói:

- Cô pha cho tôi cốc cà phê, sau đó trở lại lau bàn ghế, với kính cho tôi.

Cô cố nở nụ cười nhưng bất thành, muốn khóc cũng chẳng xong hỏi lại:

- Chẳng phải công ty có nhân viên dọn dẹp sao Giám đốc?

- Nhưng tôi muốn cô làm, dù sao hiện tại cũng không có việc cho cô mà.

Nhiên không dám hỏi nhiều nữa, dù không muốn chấp nhận và cảm thấy bất công nhưng dù sao loại nhân viên thấp hèn như cô cũng đành phải

nghe lời thôi. Nhiên pha xong cà phê mang qua cho Văn, liền vào nhà vệ sinh lấy một xô nước, một giẻ lau rồi cho thêm chút nước làm sạch xách về phòng làm việc. Văn vẫn giữ thái độ lãnh đạm, tập trung làm việc mặc cho cô đang làm gì. Cô thở dài, vắt giẻ lau bắt cùi ki cọ trên bàn, chiếc bàn vốn dĩ rất sạch không hiểu anh ta còn bắt cô lau để làm gì. Lau xong bàn và tấm cửa kính, cô định xách xô nước ra ngoài lại bị anh ta gọi lại nói:

- Cô để xô nước ở đó, giúp tôi đánh máy tập hồ sơ này sau đó mang xuống văn thư gửi giúp tôi.

Nhiên gật đầu, vui vẻ nhận tập hồ sơ mang ra ngoài bàn làm việc của mình. Nói là chỉ một tập nhưng thật sự rất nhiều, cô đánh máy mất hơn một tiếng mới xong, lúc mang xuống văn thư giao cô nhìn đồng hồ cũng đến hơn chín giờ. Trời hôm nay có vẻ âm u, đêm qua trời có nhiều sao nhưng không hiểu lý do gì sáng cô đi làm bầu trời còn trong thế mà đến giờ đã tối lại như sắp mưa. Giao xong tập tài liệu cô lên phòng thì thấy Văn đang đứng cạnh bàn làm việc của mình. Cô có chút xấu hổ vì vừa vội vàng đi không kịp dọn dẹp lại một chút, mấy tờ giấy trên bàn còn đang vương vãi. Anh ta thấy cô, liền dứt tay vào túi rồi nói:

- Hôm nay công việc không nhiều, tôi muốn cô đi cùng tôi đến một chỗ.

Nhiên gật đầu, không dám tò mò mà chỉ lặng lẽ đi theo anh ta ra ngoài xe. Văn queo vô lăng hướng con xe ra cổng, bên ngoài tầm giờ này khá vắng vẻ. Nhiên không dám hỏi gì, chỉ ngồi trên xe lặng nhìn ra ngoài. Đột nhiên có tiếng nhạc du dương khẽ cất lên, Nhiên có chút giật mình, ngược đôi mắt to tròn về phía Văn, giọng ca nữ rất quen thuộc khẽ cất lên.

“Vẫn xa vời và ngút mắt mênh mông.

Hết nửa dòng sông và mấy cánh đòng.

Hoa giấy nhà ai, trông đỏ quá, trưa em về anh có đợi em không?

Đời hai ta, đời hai ta gắn bó với hai sông

Anh Vàm Cỏ Đông em Vàm Cỏ Tây”

Cô nuốt nước bọt không thể nghĩ rằng Văn lại nghe nhạc này trong lòng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên. Anh ta vẫn tập trung lái xe, khuôn mặt như đang thưởng thức tiếng hát êm dịu ngọt ngào phát ra, Nhiên có chút không kìm chế được tò mò hỏi:

- Văn, anh cũng thích nghe nhạc này sao?

- Đúng vậy, có chuyện gì sao?

Nhiên lắc đầu nhoen miệng cười lộ cả lúm đờng tiên sâu tròn trên má nói:

- Không, tôi chỉ ngạc nhiên thôi, không nghĩ rằng anh lại thích nghe nhạc dân ca, thực ra tôi cũng rất thích chị Anh Thơ đấy. Khi còn bé ba mẹ tôi nghe rất nhiều bài hát của chị ấy, đến nỗi giờ chỉ cần nghe tôi có thể nhận ra đó là bài hát gì. Không ngờ tôi và anh lại có nhiều điểm chung đến vậy, tôi còn nghĩ rằng người trẻ trừ tôi sẽ không thích nghe nhạc này chứ?

Văn hơi cong khoe môi, giọng nói có chút bớt xa cách trả lời:

- Vậy sao? Khi còn nhỏ tôi chưa đủ khả năng để thấm những bài hát của Anh Thơ, Trọng Tấn hay các nghệ sĩ gạo cội hơn như Thu Hiền, Thanh Hoa. Cho đến khi tôi sang nước ngoài, nhưng năm bên đó thực sự rất nhớ quê hương. Khi tôi nghe những bài hát về quê hương, đất nước của họ, lại thấy giống như bức tranh làng quê ở ven đờng bằng Hà Nội hiện về khiến tôi bớt chút nhớ nhà. Nhưng tôi vẫn yêu thích chị Anh Thơ nhất, chắc có lẽ do tôi nghe nhạc của chị ấy đầu tiên.

Cô nhìn Văn thực lòng vẫn chưa hết ngạc nhiên. Người đàn ông này đến cả gu âm nhạc cũng giống cô, một gu âm nhạc mà cô nghĩ rằng thật ít có người giống mình như vậy. Ngày xưa khi còn thời sinh viên không có tiên mua băng đĩa của Anh Thơ, cô chỉ thi thoảng được nghe giọng hát của chị trên loa đài mỗi dịp đất nước có lễ lớn, sau này khi tích cóp tiên dần cô mua được chiếc điện thoại cảm ứng để phục vụ cho việc học mới thường tải nhạc của Anh Thơ về nghe. Thế nhưng cũng khá lâu rồi, quá bận rộn mà cô gần như không được nghe lại những bài hát này. Trong giây phút mỗi mết, khi giọng ca nữ thánh thót nhả từng chữ cô chợt cảm thấy dịu êm

vô cùng. Quả thật không thể nghĩ rằng người đàn ông có vẻ ngoài lạnh lùng như Văn lại thích nhạc dân ca Việt Nam thế này, bỗng dưng trong lòng cô thấy ấm áp vô cùng. Có lẽ những năm tháng bên Mỹ anh đã rất cô đơn, nhớ quê hương đất nước rất nhiều cũng như những năm tháng sinh viên cô nhớ ba mẹ thế nào. Đúng là đối với cô, mỗi khi nghe nhạc dân ca này cô đều cảm thấy rất dễ chịu vô cùng. Ở lứa tuổi như cô thật sự rất hiếm người nghe nhạc dân ca trữ tình thế này, đa số đều nghe nhạc trẻ, thế nhưng cô lại rất thích. Có lẽ bởi cô là người rất hoài niệm, sau những năm tháng ba mẹ cô mất, trí nhớ cô đều chỉ lục lọi tìm kiếm những kỉ niệm bên họ. Cô nhớ cây đa giếng nước bên nhà hàng xóm, nhớ con Sông Hồng ba cô thường chở cô ra hóng gió mỗi buổi chiều, dẫu là gia đình cô có điều kiện thế nhưng ba mẹ cô chưa bao giờ quên khoảng thời gian khốn khó thuở bé. Tuổi thơ cô tuy không có chăn trâu cắt cỏ, nhưng cô được chứng kiến, được nghe kể lại nó đã ăn sâu vào tiềm thức cô đến giờ đây cũng ảnh hưởng đến gu âm nhạc của mình. Nhiên lim dim lắng nghe từng lời bài hát cũng là lời tâm tình của một cô gái đang yêu trong bối cảnh thời của ba mẹ cô.

- Nhiên, cô có cảm thấy tình yêu ngày xưa thật đẹp và êm đềm không?

Tiếng Văn kéo cô ra khỏi dòng suy nghĩ miên man liền vội vàng đáp lại:

- Đúng vậy, ba mẹ tôi trước kia đều ở gần Sông Hồng nên những bài này nghe tôi đều liên tưởng được đến. Nghe những bài này, trong lòng đều thấy đúng là tình yêu ngày xưa rất đơn giản không thực dụng như bây giờ. Cũng đúng thôi, thời của ba mẹ ông bà chúng ta nghèo nên thấy cái tình nó giàu, có lẽ giờ đây rất rất khó kiếm được một tình yêu đẹp đẽ như vậy.

Văn không nói thêm gì nữa mà tập trung lái xe, vẻ mặt lại lạnh nhạt như thường. Con xe cứ thẳng đến theo đường Cầu Giấy đến Mai Dịch, đây là con đường vô cùng quen thuộc của cô nhưng đã từ lâu rồi cô không hề đến phần vì không có thời gian, phần vì từ nhà cô đến đó khá xa nên mấy tháng cô chỉ đến được một hai lần. Văn vẫn im lặng, không hề nói với cô thêm câu nào, đi thẳng vào phố Doãn Kế Thiện rồi phanh kít lại. Cô há hốc mồm kinh ngạc, vẫn chưa thể tin nổi vào mắt mình rằng anh ta lại dừng ở đây, nhìn lên cánh cổng vô cùng quen thuộc gắn bó với cô gần sáu năm đột

nhiên thấy trong lòng nảy sinh ra một thứ cảm giác sợ hãi. Anh ta quay sang nhìn cô rồi nói:

- Cô xuống xe chờ tôi gửi xe.

Nhiên run rẩy, mở cửa xe trong lòng vẫn chưa thể giải đáp tại sao Văn lại đưa mình đến đây. Cô đứng xuống bên cạnh cánh cổng đường như được sơn mới lại gần đây, phía trên có một tấm biển lớn được làm lại từ lúc cô vào đây được gần 4 năm có in dòng chữ lớn:

"LÀNG TRẺ EM BIRLA"

Mỗi lần được quay trở lại đây, cô đều rất vui nhưng ngày hôm nay tâm trạng cô không còn có thể vui vẻ được. Trong lòng cô dấy lên một sự hoài nghi lớn.

- Đi thôi!

Tiếng Văn gọi khiến cô giật mình lúng túng, anh ta không nhìn cô mà đi thẳng vào trong. Cô hít một hơi, đi theo anh ta thẩn nghĩ tất cả chỉ là trùng hợp, chắc chắn anh ta không biết gì về thân thế của cô.

- Chào cậu Văn.

Tiếng người phụ nữ quen thuộc cất lên, Nhiên nhìn người phụ nữ trung niên phía trước chưa kịp lên tiếng thì bà ta đã nói:

- Ơ kìa, Nhiên, sao con lại ở đây?

Cô liếc mắt nhìn Văn anh ta không tỏ vẻ gì ngạc nhiên, quay sang cô nói:

- Đây là thư ký mới của công ty tôi, hôm nay tôi cho cô ấy đi cùng.

Người phụ nữ nở nụ cười nắm tay Nhiên rồi nói:

- Thật tốt quá rồi, con làm cùng công ty cậu Văn luôn đúng là thật khó tin, trùng hợp quá đi, con đến công ty cậu Văn bao giờ vậy?

Cô cố nặn ra một nụ cười méo mó, trong lòng vẫn chưa hết bàng hoàng gương gạo nói:

- Bác Ngân, con mới đi làm được một thời gian thôi ạ.

Nhiên vừa nói vừa khẽ liếc Văn, vẻ mặt của anh dường như không hề để ý đến cuộc trò chuyện của cô và bà Ngân. Cô bặm chặt môi nói tiếp:

- Đạo này con có chút bận nên không qua thăm bác và lũ trẻ được, bác không giận con chứ?

- Không, bác biết con bận lắm nên sao giận con được.

Nói rồi người phụ nữ quay sang Văn rồi lại quay sang cô nói:

- Con đi chơi với lũ trẻ đi, bác có chuyện cần bàn với cậu Văn.

Nhiên nhìn Văn, ánh mắt anh ta vẫn hờ hững lạnh nhạt bỗng có chút yên tâm đi về phía đám trẻ đang chơi đùa ngoài sân. Chúng nó thấy cô thì vui lắm, mấy tháng rồi cô không đến thăm nên thấy cô nên quăn quýt chạy đến ôm chặt chân cô. Những gương mặt trẻ thơ đáng yêu cứ lần lượt hỏi:

- Chị Nhiên, sao lâu rồi chị không đến?

- Chị Nhiên, chị không nhớ bọn em sao?

Cô có chút xót xa, đám trẻ mồ côi vốn dĩ là như vậy, ngây ngô, đáng thương và cô đơn đến quặn lòng. Cô lần này đến bất ngờ chẳng kịp mua chút quà bánh trong lòng vô cùng áy náy kéo mấy đứa trẻ lại rồi nói:

- Chị rất nhớ các em, chị quên mất lần này không mang quà cho các em mất rồi!

Đứa bé lớn nhất trong hội nhìn cô rồi nói:

- Không sao đâu chị, bọn em không cần quà đâu chỉ cần chị Nhiên về đây thăm bọn em là bọn em vui rồi.

Cô mỉm cười xoa đầu nó hỏi chuyện, đám trẻ cứ riu ra riu rít kể những thứ trên trời dưới biển khiến cô không kìm được mà phì cười. Con bé lớn nhất, ra điệu đàn chị nhắc mấy đứa con lại không được nói năng lộn xộn, từng đứa kể một. Những câu chuyện không đầu, không cuối mãi chẳng dứt.

- Này, mấy đứa...

Tiếng Văn gọi khiến đám trẻ giật mình quay lại, chúng nó thấy anh liền chạy lại vây quanh, Văn lấy một túi to bánh kẹo rồi quỳ một chân xuống đất. Đám trẻ thấy thế liền nhao nhao lên:

- Chú Văn, chú Văn đến rồi!

Văn cau mày nói:

- Anh đã dặn bao nhiêu lần rồi, không được gọi là chú, phải gọi là anh. Gọi đi anh cho quà.

Đứa lớn đầu nhất cười hi hi ha ha rồi nói:

- Chúng em chào anh Văn đẹp trai!

Nhiên nhìn theo nó, con bé này thật hai mắt, mồm vừa nói không cần quà thế mà bị dụ dỗ liền thay đổi hẳn thái độ không kìm được liền bật cười, cô nhìn Văn, lần đầu tiên cô cảm thấy anh ta hiền lành và dịu dàng đến vậy đến như vậy, thật sự vô cùng ngạc nhiên. Nhìn điệu bộ cô biết có lẽ Văn đã đến đây nhiều lần, trong lòng cô mỗi lúc một ngạc nhiên, ban nãy là cùng gu âm nhạc, giờ đây lại thấy mặt khác của Văn, không lạnh lùng, không cao ngạo mà ấm áp lạ thường. Cô cảm thấy trong lòng không còn ác cảm với Văn, mà ngược lại là khâm phục, ngưỡng mộ và hơn thế là đờng cảm. Nhiên tiến về đám trẻ, tỏ ra nghiêm nghị nói:

- Này mấy đứa, vừa bảo không cần quà mà lại bỏ chị ngay được.

Mấy đứa trẻ thấy thế liền nói:

- Không phải đâu chị Nhiên, em đang đi lấy quà cho chị nữa đấy!

Cô chu môi, vui vẻ nói:

- Chị cảm ơn lòng tốt của mấy đứa, thôi chị vào đây một chút, mấy đứa cứ chơi đi chị vào nói chuyện với bác Ngân một chút.

Cô liếc nhìn Văn, anh ta vẫn không để ý đến cô cầm túi kẹo chia cho lũ trẻ, liền nhanh chóng bước vào trong. Bà Ngân thấy cô vào, liền tươi cười nói:

- Nhiên, vào đây con.

Cô ngẩng xuống ghế, chưa kịp nói bà đã lên tiếng tiếp:

- Con quen cậu Văn thật là tốt quá, đúng là trùng hợp thật đấy.

- Anh ta làm gì ở đây vậy bác?

- Cậu ta tài trợ cho cô nhi viện này rất nhiều tiền, từ khi con còn ở đây. Cái tấm biển hiệu trên kia cũng là do cậu ta làm, mấy năm nay năm nào cậu ta cũng hỗ trợ tiền cho lũ trẻ. Trước đây cậu ta đến bí mật, chỉ bác được gặp. Nhưng hai năm trở lại đây cậu ta bắt đầu tiếp xúc với lũ trẻ, lũ trẻ quý cậu ta lắm. Hôm nay thấy con bác rất ngạc nhiên, hồi trước con bảo con làm cho công ty nào đó hoá ra làm cho cậu ta sao?

Cô cúi mặt, công ty trước đây cô nói với bà Ngân được vài ngày thì đã bị đuổi việc, có lẽ lâu rồi cô không đến nên bà nhầm tưởng rằng cô vẫn làm công ty đó và công ty đó của Văn. Nhưng cô không muốn giải thích, sợ rằng bà lại lo lắng nên chỉ gật đầu rồi hỏi lại:

- Anh Văn đến đây nhiều lần sao con chưa bao giờ nghe bác kể nhỉ?

- Bác có kể thì con cũng đâu biết cậu ta là ai? Và lại khi trước cậu ta nói đừng nên tiết lộ danh tính cậu ta nên bác không nói ấy chứ. Con dạo này thế nào? Vẫn khỏe chứ?

- Con khỏe, ở đây mọi người đều khỏe hả bác? Con không đến thăm mọi người thường xuyên thật có lỗi quá.

Bà Ngân nắm tay cô nhìn xa xăm:

- Con đừng nói thế, ai cũng có công việc, bác chỉ mong ai cũng được như con, dù thành công vẫn quay lại thăm nơi này.

"Thành công!" nghe hai chữ này trong lòng cô bỗng thấy chua xót. Đến ngay cả một cuộc sống đầy đủ cô còn chưa được nói gì đến thành công. Nhìn người phụ nữ trước mặt, cả đời bà gắn bó với nơi này, nuôi dạy những đứa trẻ mồ côi như cô nên người, đây có lẽ mới được gọi là thành công. Còn cô, cuộc đời cô đến bao giờ mới gọi là thành công? Cô thở dài, bà Ngân không để ý thấy được biểu hiện của cô vẫn vui vẻ nói cười, hai người trò chuyện một lúc khá lâu, có khi là những chuyện mới, có khi là những đi đâu đã cũ lại nói thêm vài lần nhưng tuyệt nhiên không nhắc gì đến Văn thêm nữa.

- Nhiên, chúng ta về thôi.

Tiếng Văn cắt ngang cuộc hội thoại của hai người, cô mở mắt ngạc nhiên nhìn anh ta. Văn gọi cô là "Nhiên" sao, sao cách gọi này nghe thân mật đến vậy liền bối rối hỏi lại:

- Sao cơ?

Anh ta chau mày đáp:

- Sao vậy? Cô không định về làm việc sao?

Cô lắp bắp nói:

- À không, tôi không có ý đó.

Cô lật đật, quay sang bà Ngân nói:

- Bác, con phải về rồi. Lúc nào con rảnh con sẽ qua.

Nói rồi cô vẫy tay chào lũ trẻ theo Văn bước ra ngoài, Văn mỉm cười vẫy tay chào lũ trẻ, rồi nói dăm ba câu với bà Ngân sau đó mới đi ra xe.

Lên xe, cô nhìn Văn, gã đàn ông cô cho là lạnh lùng lại có trái tim nhân hậu đến như vậy, lại một lần nữa cô thấy tò mò về anh ta liền hỏi:

- Anh rất hay đến đây sao?

- Không hẳn, nếu có thời gian mỗi tháng tôi đến một lần, nếu không có thì vài ba tháng.

Nhiên gật gật đầu, không hỏi nữa mà chỉ lặng yên ngó nhìn ra ngoài, trong lòng bớt chút mông lung. Về đến công ty sau khi ăn cơm cô đánh nốt phần công việc được giao, ngày hôm nay trôi qua nhẹ nhàng để chịu vô cùng. Năm giờ chiều tan tầm nhưng phải làm nốt đồng hồ sơ nên tận sáu giờ hơn cô mới về thế mà ông trời như trêu người cô đổ mưa ngay khi vừa bước xuống ra khỏi phòng làm việc, cô thở dài bầu trời hôm nay như vậy ắt hẳn sẽ mưa chẳng ngờ là lại mưa lúc này. Nhiên bước xuống dưới sảnh, lấy máy gọi cho Quân, nhưng đầu dây bên kia không bắt máy, gọi hai ba lần đầu không thấy có người nghe. Đột nhiên chuông điện thoại cô vang lên, cô nhìn vào màn hình điện thoại, nhắm nghiền mắt. Lại là mẹ Quân. Nhiên hít một hơi, lấy can đảm ấn nút nghe, chưa kịp phản ứng gì đã thấy tiếng người phụ nữ cất lên:

- Alo, cô bận không?

Cô lịch sự đáp lại:

- Dạ, thưa bác cháu không bận ạ!

- Nay, tôi có chuyện muốn nói với cô.

- Có chuyện gì vậy hả bác?

- Cô Nhiên tại sao đến giờ phút này cô vẫn không chịu buông tha cho thằng Quân? Chẳng lẽ cô muốn cả đời nó không ngóc đầu lên được sao, tôi đã cảnh cáo cô bao nhiêu lần rồi, rút khỏi cuộc đời con trai tôi đi.

- Thưa bác, cháu không thể từ bỏ tình yêu của mình nếu như Quân vẫn còn yêu cháu, nếu anh ấy bỏ cháu đi cháu sẽ tự nguyện buông tay. Nhưng

bác biết đấy, anh Quân rõ ràng cũng không hề muốn chia tay cháu, tại sao bác lại phản đối cháu, vì lý do gì khiến bác căm ghét cháu đến vậy.

Người phụ nữ trong máy nghiêng răng rít lên:

- Nhiên tôi nói cho cô biết, con bé Nga nó về rồi. Hai đứa nó làm chung công ty với nhau, cô có biết sao thằng Quân nghỉ việc công ty cũ sang công ty này làm không? Chính là do con Nga nó giới thiệu, và tôi nói cô nghe hôm qua chúng nó đã gặp nhau, cùng nhau ăn cơm đấy. Chẳng sớm thì muộn chúng nó cũng quay lại với nhau thôi.

Cô bỗng thấy có ai như bóp nghẹn trái tim mình, không tài nào thở nổi. Mất mấy giây cô mới lấy lại bình tĩnh hỏi lại:

- Sao bác lại nói với cháu chuyện này?

Bà ta cười nhạt nói:

- Để cô buông tha cho thằng Quân chứ tại sao? Cô không xứng với nó, chỉ có con Nga mới xứng với nó mà thôi. Cô nghĩ cái loại đứa mồi như cô mà yêu thằng Quân sao? Nó đến với cô cũng là tìm người thay thế con Nga mà thôi, khi con Nga đi nước ngoài nó đau đớn thế nào cô đâu biết. Nhiên, tôi không hiểu sao cô lại có thể mặt dày đến vậy, hình như cô không có lòng tự trọng. Tôi nói với cô bao nhiêu lần rồi, rút ra khỏi cuộc đời con trai tôi, loại phụ nữ vô liêm sỉ, cô đúng là loại vô giáo dục. Ba mẹ cô chết sớm nên để cô lang thang đầu đường xó chợ mới thành ra con người học thức kém thế này à.

Nhiên cảm thấy sự nhẫn nhịn của mình đã vượt quá giới hạn liền bậm môi nói

- Thưa bác. Cháu và anh Quân đến với nhau là sự tự nguyện. Cháu nhắc bác nhớ! Chị Nga bỏ anh Quân đi nước ngoài khi cháu còn chưa gặp anh ấy. Nên đừng nói xứng hay không xứng như thế cháu xen vào chuyện tình của họ. Cháu không xứng vì cháu nghèo nên dù cháu tốt hơn cũng không bằng chị Nga đúng không bác? Hay với bác cứ giàu là xứng đáng?

Bà ta gào lên trong điện thoại

- Con đ* , mày không có tư cách gì dạy đời tao. Và tao cũng nói để mày biết, không chỉ hôm qua mà cả hôm nay và những hôm sau nữa chúng nó được gần nhau, rồi chúng nó cũng quay lại với nhau thôi. Nhiên, mày đừng có mơ được tao chấp nhận.

Nói xong bà ta tắt máy, cô nhắm mắt loạng choạng dựa lưng vào tường. Nga, mối tình đầu của Quân đã trở về sao? Cái tin đó với cô không phải là tin sét đánh, mà cái tin hai người họ làm cùng công ty mới chính là tin giáng xuống đầu cô lúc này. Chẳng phải năm ấy là cô ta bỏ đi sao? Tại sao mọi thứ lại trùng hợp đến vậy? Không, cô tin Quân, cô tin vào tình yêu anh dành cho cô. Anh nói với cô rằng anh đã hoàn toàn quên cô ta, chắc chắn là anh sẽ không làm gì có lỗi với cô. Cô lấy máy, nhấn số Quân, đầu dây bên kia rất lâu mới nghe máy.

- Alo! Anh đây.

Cô nuốt nước bọt, bình tĩnh nói:

- Anh đang ở đâu vậy?

- Anh đang đi ăn cùng công ty, anh quên mất không nói. Tớ em về ăn gì đi nhé!

- Anh ăn ở đâu? Em đến cùng được không?

Quân sững lại một lúc rồi nói:

- Sao vậy? Có chuyện gì sao em?

Cô lặp lại:

- Em hỏi anh ăn ở chỗ nào, em đến được chứ?

- Em đến làm gì? Anh ăn với công ty sao em lại đến? Thế nhé anh tắt máy đây.

Cô không còn giữ được bình tĩnh gào lên:

- Em hỏi anh ăn ở đâu?

Quân thở dài nói:

- Nhiên, em bị làm sao vậy? Em có thôi ngay đi không?

- Anh ăn với Nga đúng không? Đúng không! Đang ở đâu? Đang ở đâu hả?

Đầu dây bên kia cũng bắt đầu mất bình tĩnh đáp lại:

- Em bị làm sao thế, em vô lý nó vừa thôi.

- Phải rồi, em vô lý đấy em muốn biết người yêu em ăn ở đâu cũng không được sao? Nếu không có gì sao anh phải lắp liếm?

- Nhiên đủ rồi đấy, em thích thì anh nhắn cho em địa chỉ được chứ?

Nói xong Quân tắt máy rồi nhắn tin cho cô. Cô đọc xong, đi vội ra ngoài mặc kệ trời mưa như tát nước vào mặt, vẫy tay gọi taxi. Nhưng trời dường như đang chống lại cô, không một chiếc taxi nào chịu dừng lại. Từng giọt nước mưa chảy tong tong từ trên đầu cô xuống miệng.

Kít!!!!

Tiếng xe phía sau khiến cô giật mình quay sang, chiếc xe Camry đen quen thuộc đỗ xích bên cạnh. Cô còn chưa kịp phản ứng đã thấy Văn bước ra, anh ta cầm ô về phía cô rồi nói:

- Cô định đi đâu? Tại sao lại đứng giữa trời mưa thế này? Sao còn chưa về?

Cô ngược đôi mắt vẫn còn vương những giọt mưa, tuyệt vọng nói:

- Anh có thể đưa tôi đến nhà hàng lẩu nướng, ở phố Nguyễn Lương Bằng được không? Tôi không bắt được taxi.

Anh ta gật đầu đáp:

- Được! Lên xe nhanh lên.

Cô lên xe, lau mấy giọt nước trên người. Văn đưa cho cô chiếc khăn rồi nói:

- Cô lau người đi, có chuyện gì khiến cô đứng giữa trời mưa vậy?

- Không có gì, tôi quên mang ô thôi.

Anh ta không nói gì nữa, phóng xe thẳng đến địa chỉ cô vừa nói

EM LÀ SINH MỆNH CỦA ANH

Phạm Vũ Anh Thư
dtv-ebook.com

Chương 6

Ngoài trời vẫn mưa tạnh tã, Văn chờ Nhiên đến địa chỉ như cô đã đưa đến một nhà hàng rất sang trọng, đến cửa cô vội vàng nhảy xuống quên cả phép lịch sự tối thiểu là quay sang chào Văn. Văn định nói gì đó nhưng không kịp, anh ta không quay xe mà bước xuống đi theo phía sau có đi đâu cô không hề hay biết. Phía trong khá vắng khách, chỉ có hai bàn sát cửa kính được kê liên nhau có khoảng hơn mười vị khách. Nhiên nhìn qua cửa kính, đưa đôi mắt tìm Quân. Nhưng người đầu tiên cô nhìn thấy không phải là Quân mà là Nga. Cô ta ngồi một bên cạnh một đám người, ở một góc xa xa Quân đang ngồi nhìn vào màn hình điện thoại. Trong lòng cô thở phào nhẹ nhõm một chút, thực chất cô chưa bao giờ gặp Nga, chỉ là cô từng được thấy ảnh hồi học đại học của anh trong đó có cô ta. Nhìn Nga không khác ảnh là mấy, có đi đâu dáng người mảnh mai hơn, khuôn rạn ngời hơn, thêm chút gu thời trang sành điệu nên nếu nhìn ảnh sẽ cảm thấy bây giờ so với những năm tháng trước xinh đẹp bội phần. Nhiên nhớ lại lời nói của mẹ anh, trong lòng đột nhiên nảy sinh thứ cảm giác chua xót, có thật sự là anh đến công ty này làm vì Nga? Dẫu rằng cô có tin vào tình yêu của anh đi chăng nữa thì liệu rằng cô ta có đơn giản sẽ dễ dàng buông tay khi mà cô đã từng bắt gặp rất nhiều thư cô ta gửi cho Quân dù cho anh không hề hồi đáp lại. Đột nhiên tiếng chuông điện thoại cô reo lên, cô giật mình, đám người bên trong cũng vừa hay nhìn ra ngoài. Cô lúng túng, lùi lại vài bước không dám nhìn thẳng vào trong cúi mặt lấy điện thoại ra. Là Quân! Cô chưa kịp nghe máy đã thấy tiếng gọi của anh:

- Nhiên!!!

Cô ngược mắt lên đã thấy anh đứng bên cạnh, anh nắm tay cô rồi nói:

- Em đến thật sao? Sao em ướt hết người vậy?

Anh nhìn cô, trong ánh mắt chợt có chút xót thương liền khi ban nãy đã cúi kính nể lời với cô liền lấy tay lau khô mấy giọt nước trên đầu rồi nói:

- Đi vào đây cùng anh.

Cô hơi bối rối không dám bước vào, không đủ can đảm thể vào trong.

- Đây là bạn gái của Quân sao?

Một giọng nói phía sau cất lên, cô quay mặt lại là Nga. Đứng cạnh cô ta còn vài ba đồng nghiệp nhìn cô với ánh mắt tò mò, Quân bỗng siết chặt tay cô rồi nói:

- Đúng vậy! Đây là bạn gái tôi.

Bên ngoài chợt có tiếng nói:

- Ở đây chẳng phải sếp Văn của công ty Bình Minh A sao?

Cô giật mình ngoảnh lại đằng sau, Văn đang đứng phía một góc, về mặt anh ta hết sức lúng túng. Chưa kịp phản ứng gì một người trong đám người khi nãy đứng cùng Nga đã nói:

- Anh đến đây dùng bữa một mình sao?

Có lẽ anh ta không còn cách nào khác chỉ đành gật đầu, gượng gạo bước vào trong tìm một bàn để ngồi thì đột nhiên một người cao lớn, mặc áo vest đen từ nãy vẫn ngồi bỗng đứng dậy tiến về phía Văn lịch sự chào:

- Văn, cậu cũng đến đây dùng bữa sao? Cậu đi một mình?

Văn thấy anh ta, về mặt nhanh chóng lấy lại bình thản cười đáp:

- Giám đốc Linh, cậu cũng đến đây ăn sao?

- Hôm nay chúng tôi có nhân viên mới nên tổ chức đi ăn một chút. Cậu đến một mình chả thà vào vào dùng cơm cùng chúng tôi. Tôi hết sức hân

hạnh mời cậu!

Cô nhìn Văn chắc hẳn anh ta sẽ từ chối nhưng chẳng ngờ anh ta gật đầu vui vẻ đáp:

- Được!!

Đám nhân viên nữ thấy Văn liền hết sức vui mừng có người con không kìm được khe hé nhỏ. Cũng đúng thôi, nói về ngoại hình anh ta có ngoại hình, nói về địa vị anh ta có địa vị, nói về tiền bạc anh ta có tiền bạc chỉ cần bấy nhiêu đã đủ sức thu hút những người khác giới. Văn tiến về phía bàn ăn theo Giám đốc Linh, ngồi bên cạnh anh ta rồi tự tay rót một chén rượu nói:

- Lần đầu được gặp mặt, rất hân hạnh tôi xin phép cạn trước một ly.

Điều bộ của Văn sức lịch thiệp, đám con gái thích thú vỗ tay ầm ầm. Cô cảm thấy trong lòng có chút đỡ bối rối, ít nhất lúc này anh ta thay thế cho cô vị trí trở thành trung tâm bữa tiệc. Quân quay sang cô trêu mếu dặt tay cô đến ngồi vào bàn, nhưng chưa kịp ngồi đã có tiếng nói đầy mỉa mai từ Nga:

- Chưa kịp chào bàn sao đã vội ngồi?

Nhiên liếc mắt nhìn cô ta, xinh đẹp sang trọng đối lập với dáng bộ của cô lúc này thảm hại đến đáng thương. Tóc cô vẫn chưa khô, mấy lọn tóc bết lại trên đầu dù cô đã cuộn chặt, chiếc váy lấm tẩm mấy vết bùn bên dưới. Nga nhìn cô, liếc mắt tỏ rõ sự khinh miệt. Cô nhanh chóng lấy lại bình thần, vượt hết mấy sợi tóc để lộ khuôn mặt trắng ngần nõn nỉ miệng cười thay cho câu trả lời. Quân đứng cạnh, phỉ phỉ mấy hạt nước còn vương trên vai cô đồng dục nói:

- Thừa hai vị Giám đốc và toàn thể mọi người. Tôi xin giới thiệu đây là Nhiên, bạn gái tôi.

Phía dưới tiếng vỗ tay ầm ầm, Quân nâng một ly rượu, đưa cho cô một ly rượu nói tiếp:

- Chúng tôi xin kính mọi người một ly.

Nói rồi anh quay sang nhìn cô, dịu giọng:

- Em uống được đến đâu thì uống rồi đưa cho anh.

Cô gật đầu, một thứ cảm giác hạnh phúc hân diện lan toả trong lòng cô. Uống xong mọi người đều tỏ ý chấp thuận mời hai người nữa uống. Cô nhìn Nga, cô ta dường như vẫn chưa muốn buông tha cho cô tiếp tục hỏi:

- Cô Nhiên trông có vẻ còn rất trẻ, cô đã đi làm chứ?

Cô gật đầu, đáp lời cô ta:

- Vâng, tôi đi làm rồi.

- Cô làm ở công ty nào?

Điều bộ cô ta rõ ràng tỏ ý coi thường, Nhiên thầm nghĩ trong lòng, cô ta làm ở công ty lớn thế này coi thường người khác cũng là đi đâu hiển nhiên.

- À xin giới thiệu với mọi người một chút, cô Nhiên đây cũng là nhân viên của công ty tôi.

Văn đột lên tiếng, Nhiên nhìn anh ta, há hốc mồm ngạc nhiên không nghĩ anh ta lại giúp cô trong lúc bối rối thế này. Bên dưới có mấy tiếng xì xào, một người phụ nữ nữa cạnh Nga lên tiếng:

- Hoá ra cô Nhiên đây cũng là một nhân tài, vào được công ty Bình Minh A đúng là không dễ dàng. Tôi từng bị trượt phỏng vấn ở đó đấy.

Cô nở nụ cười gượng gạo nhìn Quân, anh rót một chén rượu về phía ly của Văn rồi nói:

- Xin phép mọi người, tôi xin phép uống với anh Văn đây một chén với tư cách là bạn trai của nhân viên dưới anh.

Cái từ bạn trai được Quân nhấn mạnh kéo dài, cô liếc mắt về phía Văn, ánh mắt anh ta lạnh lùng nhưng vẫn nở nụ cười đứng dậy lịch sự nói:

- Tôi uống với anh vì tư cách là bạn của sếp anh, còn với lý do anh vừa nói tôi xin phép từ chối vì tôi không quan tâm đến đời sống riêng tư của nhân viên.

Quân có chút chững hững, anh gật đầu đáp:

- Vâng, vậy tôi kính anh một ly.

Văn gật đầu, uống cạn một ly, suốt bữa tiệc Nhiên chẳng ăn uống được gì nhiều, chỉ thấy cảm giác hạnh phúc, gạt bỏ hết toàn bộ những nghi ngờ của cô lúc ban đầu. Nhìn thái độ của Nga, cô càng khẳng định giữa anh và cô ta chưa xảy ra chuyện gì. Nhưng cô hiểu rất rõ cô ta không hề đơn giản, ánh mắt Nga nhìn Quân rõ ràng vẫn còn tình cảm. Ngoài trời vẫn đang mưa rất lớn, Văn vẫn đang nói chuyện với Giám đốc Linh. Quân gấp cho Nhiên một miếng thịt bò, trong lòng anh bỗng thấy xót xa. Đã bao lâu rồi cô mới cùng anh đi ra ngoài thế này, vậy mà chỉ vì chút khó chịu bị cô truy vấn anh liền cáu kỉnh với cô. Không phải anh sợ cô đến làm phiền anh, chỉ là anh sợ cô phải đối mặt với Nga. Anh không muốn cô trút lấy ưu phiền vào người, lại thêm nghi ngờ cho bản thân mệt mỏi. Trong thâm tâm anh lúc này hiểu rõ, tình cảm anh dành cho Nga là không còn, nhưng còn với cô liệu rằng cô có hiểu được điều đó? Mấy năm nay là cô bên anh, anh không muốn vì bất cứ điều gì mà lãng phí cô. Nhưng dạo gần đây áp lực về sự nghiệp quá lớn, anh nhiều khi không còn giữ được sự điềm tĩnh vốn có của mình. Anh chỉ mong thời gian này trôi qua mau để anh có thể bù đắp cho cô.

- Chúng ta ăn xong rồi nhưng còn sớm quá, trời lại đang mưa hay chúng ta chơi trò gì đó đi?

Người phụ nữ ngồi bên cạnh Nga lại lên tiếng, Văn liếc mắt nhìn đồng hồ rồi trở lại trạng thái im lặng dường như anh ta vẫn chưa có ý định về trước. Mấy người phía dưới hưởng ứng hết mực, cô không có cách gì từ chối để về sớm đành cùng Quân ở lại. Bàn ăn sau được dọn bớt bát đĩa chỉ

còn vài chai rượu và một chiếc đĩa. Người phụ nữ khởi xướng lên trò chơi đứng dậy nói:

- Nhân lúc có rượu ở đây, chúng ta chơi trò nói thật đi. Người xoay sẽ đặt ra câu hỏi, chiếc đĩa quay về phía ai người đó trả lời, bắt buộc phải trả lời thật lòng nếu không trả lời thì im lặng nhưng phải uống một ly rượu đây. Chơi theo một vòng tròn thế này, tôi xoay trước nhé.

Cả đám người vỗ tay rầm rầm, Giám đốc Linh liếc lên tiếng:

- Tôi chúc cao nhất nhất để tôi xoay trước.

Người phụ nữ ngồi cạnh Nga vui vẻ gạt đầu, ngồi xuống để giám đốc Linh xoay đĩa. Chiếc đĩa xoay vài vòng rồi hướng về một người đàn ông ngồi cạnh Quân. Giám đốc Linh thích chí nhìn anh ta rồi nói:

- Trưởng phòng nhân sự đây rồi, xin anh cho tôi biết tôi có đẹp trai hay không?

Đám đông lại được dịp ò lên cười khoái chí, anh ta cầm chén rượu rồi nói:

- Câu hỏi này tôi không dám trả lời vậy nên tôi sẽ uống rượu.

Nhiên bật cười nhìn Giám đốc Linh, anh ta làm bộ nhưng trong mắt lại ánh lên sự vui vẻ vô cùng. Đến lượt Nga xoay, cô ta cầm đĩa xoay một vòng, không biết thế nào lại xoay trúng Quân, cô nhìn theo vòng xoay của chiếc đĩa chắc hẳn cô ta đã có sắp đặt sẵn. Quân không lấy gì làm ngạc nhiên, cho một tay xuống bàn nắm chặt tay Nhiên. Trong lòng cô cảm thấy an tâm hơn rất nhiều.

- Mỗi tình đầu của anh năm bao nhiêu tuổi? Anh còn yêu cô ấy hay không?

Nga lên tiếng, ánh mắt nhìn về phía Quân chờ đợi. Quân nhìn thẳng vào mắt chị ta nói:

- Mỗi lần xoay chỉ được trả lời một câu hỏi, rốt cuộc cô hỏi câu nào?

Cô ta đáp lại:

- Anh còn yêu mỗi tình đầu của mình không?

Quân nhận câu hỏi, cũng không chút ngập ngừng trả lời:

- Không!

Ánh mắt Nga lộ rõ sự tuyệt vọng, Nhiên nhìn trong đó thấy một tia tối sầm. Trong lòng cô chợt thở phào nhẹ nhõm. Đến lượt Văn xoay đĩa, anh ta giơ năm ngón tay thon dài cầm chiếc đĩa xoay tròn. Cô nhìn Văn vẫn không nghĩ anh ta lại có thể cùng ngồi ăn ở đây lại càng không nghĩ anh ta sẽ chơi trò này, chiếc đĩa dừng lại trước mặt cô. Văn buông đôi tay xuống dưới, tỏ ra bình thản nói:

- Tiếp về mỗi tình đầu theo chủ đề của cô Nga đi, mỗi tình đầu của cô năm bao nhiêu tuổi?

Cô ngập ngừng nhìn Quân rồi đáp:

- Năm tôi hai mươi hai tuổi.

Văn dường như vẫn chưa hài lòng với câu hỏi đó liền hỏi lại:

- Cô có chắc chắn là hai mươi hai tuổi? Trước đó cô chưa từng thích ai hay ấn tượng sâu sắc với ai.

Quân định lên tiếng giải thích trò chơi này chỉ trả lời một câu thì Nhiên đã nói không chút suy nghĩ:

- Đúng vậy!

Văn gật đầu, đưa đĩa cho Nhiên chẳng biết run rẩy thế nào chiếc đĩa lại hướng về anh ta, trong giây lát cô không biết hỏi gì đành lặp lại câu hỏi cũ:

- Mỗi tình đầu của anh năm bao nhiêu tuổi?

Nhiên lúc này mới để ý, tất cả mọi ánh mắt đang hướng về Văn, dường như Văn là trung tâm của buổi tiệc nên đến câu hỏi của anh tất cả mọi người đều chăm chú lắng nghe. Anh ta nhìn cô, hờ hững đáp:

- Mọi tình đầu của tôi năm tôi mười chín tuổi.

Một người phụ nữ lại lên tiếng:

- Ôi, Giám đốc Văn nhìn lạnh lùng thế này cũng yêu sớm thế cơ à? Anh có thể tiết lộ bí mật về mối tình đầu của mình không? Cô ấy là ai? Có xinh đẹp xuất chúng không? Người mà giám đốc Văn chọn ắt hẳn không phải tầm thường.

Nhiên không dám ngược mắt nhìn Văn, trong lòng cô thầm nghĩ anh ta sẽ cúi gằm mặt lạnh lùng từ chối trả lời câu hỏi nhưng không ngờ anh ta lại nói, giọng điệu cực kỳ ấm áp:

- Cô ấy là một cô gái xinh xắn và rất dũng cảm. Cô ấy có đôi mắt đen láy to tròn vô cùng lạnh lợi. Cô ấy thích mặc váy công chúa, cô ấy tuy không xuất sắc đôi khi rất ngốc nhưng lại rất chăm chỉ làm việc. Chỉ có điều đó chỉ là tình đơn phương của tôi.

Đám đông ò lên một tiếng, tỏ rõ sự tiếc nuối, Nga liền hỏi:

- Anh còn yêu cô ấy không?

Anh ta đáp lại rất ngắn gọn và nhanh chóng:

- Còn.

Mấy người phụ nữ lộ rõ sự thất vọng, đáp lời Nga xong Văn liền đứng dậy rồi nói:

- Xin lỗi mọi người tôi xin phép về trước. Mọi người cứ tiếp tục chơi.

Giám đốc Linh thấy Văn đứng dậy cũng đứng dậy rồi nói:

- Cũng muộn rồi anh không chơi còn gì là vui, chúng tôi cũng về

Đám người còn một vài người chưa được chơi nên tỏ ra tiếc nuối nhưng cũng vẫn nhanh chóng lấy đồ ra về. Trời cũng ngớt mưa dần, đợi mọi người về bớt Quân mới nắm tay Nhiên ra bên ngoài. Anh chỉ vào mái hiên rồi nói:

- Em đứng đây đợi anh, để anh ra lấy xe rồi mình về.

Cô gật đầu mỉm cười thay cho câu trả lời.

- Này, cô đứng đây đợi Quân sao? Hai người sống chung rồi đúng không?

Tiếng Nga từ phía sau khiến cô giật mình quay lại, cô gật đầu đáp:

- Đúng thế!

Chị ta đứng lại gần cô rồi nói:

- Cô đừng đắc ý, hôm nay trước đám đông nên anh Quân mới thể hiện như thế thôi. Giám đốc Linh là anh trai họ tôi, cũng từng chứng kiến tình cảm của chúng tôi. Chẳng qua Quân giận tôi vì năm ấy tôi bỏ anh ấy đi nước ngoài. Còn cô nghĩ xem vì lý do gì mà anh ấy lại đến công ty này khi tôi vừa về nước?

- Ý chị là gì!

- Cô buông tha cho anh ấy đi, để anh ấy có thể phát triển sự nghiệp của mình. Mà dù cô không buông tha tôi sẽ tìm cách níu giữ anh ấy bên mình, tôi và anh ấy làm cùng công ty cô chắc biết chúng tôi còn cùng một phòng. Cô nghĩ rằng tôi không đủ nhen nhóm ngọn lửa trong lòng anh ấy sao?

- Nga, đây là lần đầu tôi gặp chị, còn nghĩ rằng chị là con người hiểu chuyện không ngờ lại là người thế này. Nhưng tôi tin Quân.

- Cô tin anh ấy, nhưng tôi thì không! Đàn ông chẳng ai không có dục vọng, lại là mối tình đầu của nhau, cô nghĩ rằng nếu tôi đã thích thì anh ấy có thể chối từ sao? Huống hồ mẹ anh ấy coi tôi là con dâu từ lâu rồi.

Cô nhìn Nga khẽ chau mày định nói gì đó thì tiếng xe máy quen thuộc tiến về, Quân đứng bên dưới bậc thang gọi:

- Nhiên lên xe đi.

Cô quay sang nhìn cô ta, vẻ mặt chị ta hết sức bình thản, mỉm cười với Quân giả tạo nói:

- Hai người về nhé.

Quân nhìn bên ngoài trời vẫn mưa liền hỏi:

- Cô định về bằng gì?

Chị ta giả lả nói:

- Thôi hai người về đi đừng lo cho em, em đi ra ngoài đường bắt xe về.

Quân nhìn cô ta không đáp lại nữa mà giục Nhiên mặc áo mưa rồi nhanh lên xe. Về đến nhà trời cũng vừa tạnh, Nhiên giục Quân đi tắm trước cô dọn qua nhà. Dọn dẹp xong xuôi cũng đúng lúc Quân vừa xong, cô lấy vội bộ quần áo vào tắm. Trong lòng cô bỗng dưng thấy từng lời nói của Nga giống như một liều thuốc khiến tâm tình cô trở nên rối bời. Đúng vậy! Cô có thể tin Quân yêu cô nhưng cô không tin Nga. Đàn bà khi đã lợi dụng sắc đẹp của bản thân để dụ dỗ một người đàn ông, mà lại là người đã từng yêu thì cũng khó mà từ chối. Hiện tại chị ta mới trở về nên Quân có thể không thích nhưng nếu cứ bên cạnh hằng ngày liệu rằng anh có bị rung động. Cô không phải loại con gái thông minh trong tình yêu, nên lúc này cô càng trở nên mông lung. Tắm xong cô lau khô tóc rồi về phòng, định bụng hỏi Quân vài chuyện thì anh đã ngủ từ lúc nào. Cô lên giường tắt điện, nằm ôm anh thì thầm:

- Anh ngủ rồi sao!

Anh xoay người, ngái ngủ hỏi lại:

- Ừm, sao thế Nhiên?

Cô bám lấy cánh tay anh rồi nói:

- Em có vài chuyện muốn hỏi anh được không?

Anh kéo đầu cô lên tay mình rồi nói:

- Có chuyện gì để mai được không? Anh mệt quá.

Cô lắc đầu đáp:

- Không được, phải nói ngay bây giờ.

Anh dụi dằm nói:

- Sao vậy? Muốn rồi mà, để anh ngủ mai còn đi làm sớm. Ngày hôm nay anh phải đi ra công trường mệt lắm!

Cô nhắm mắt nghĩ đến lời Nga, lời mẹ anh nói không tài nào ngủ được, liền nói tiếp:

- Nói chuyện đã rồi ngủ được không anh? Một chút thôi.

Quân bỗng đứng bực mình trả lời:

- Em làm sao thế? Từ chiều rồi em cứ cáu với anh? Em không thấy anh rất buồn ngủ sao? Mai anh phải đi làm sớm anh xin em để anh ngủ một chút có gì mai chúng ta nói.

Nhiên cảm thấy như có ai đó đang bóp chặt trái tim mình không hiểu vì lý do gì dạo gần đây anh rất hay cáu với cô như vậy. Cô xoay lưng về phía anh, cả đêm không tài nào ngủ nổi, còn anh đã ngủ rất ngon từ lâu. Nửa đêm cô dậy đi vệ sinh thì thấy điện thoại của anh có tin nhắn. Cô lấy máy vào nhà vệ sinh đọc được tin nhắn từ số máy lạ.

"Anh Quân, hôm nay em đi dưới trời mưa vì nên có lẽ ốm mất rồi, sáng mai anh qua đón em đi làm nhé, địa chỉ xxx."

Nhiên nắm chặt tay tức giận, không cần biết số cô cũng biết là Nga. Cô xả nước rồi để điện thoại lại chỗ cũ, chị ta càng làm thế này cô càng phải giữ anh cho chặt. Cô nằm xuống, mãi mới ngủ được một chút.

- Nhiên, dậy ăn sáng đi em.

Tiếng Quân gọi đánh thức cô khỏi giấc ngủ, cô mệt mỏi ngời dậy, cơn giận tối qua anh ngủ sớm qua đi. Cô mỉm cười đi đánh răng rồi ra thay quần áo thì phát hiện điện thoại đã được anh cầm, không biết anh đã đọc được tin nhắn chị ta nhắn chưa liên ngoài ôm cổ anh nữa nữa:

- Tớ anh đưa em đi làm nhé.

Quân nhìn đồng hồ, lắc đầu đáp:

- Không được rồi, anh đưa em đi sẽ muộn giờ mất.

- Đưa em đi chỉ mất hơn mười lăm phút một chút, làm gì mà muộn giờ của anh?

Quân nhìn vào mắt cô, thở dài:

- Giờ đây tắc đường em biết mà em đi xe bus đi.

Cô lắc đầu kiên quyết nói:

- Không! Em muốn anh đưa em đi.

Quân khó hiểu nhưng vẫn tỏ thái độ nhẹ nhàng nói:

- Thật sự là không được mà, nếu được anh sẽ đưa em đi ngay, từ mai mình dậy sớm hơn anh sẽ đưa em đi.

Nhiên vẫn giữ thái độ không tha hiệp:

- Em muốn hôm nay đi!

- Anh đã nói không được, anh là nhân viên mới làm sao có thể đi muộn được em? Anh có thể chi tiêu em nhưng thứ khác nhưng cái này không được.

Cô nhếch mép cười:

- Chẳng qua là đến đón chị ta nên anh mới không đưa em đi đúng không?

Quân nhìn cô hỏi lại:

- Em nói gì anh không hiểu.

- Chẳng phải chị ta nhắn tin hôm nay anh qua đón chị ta đi làm sao? Người yêu cũ của anh đấy, vậy nên anh mới không đưa em đi?

Quân không giữ được bình tĩnh:

- Nhiên! Em đừng có nghi ngờ anh, hôm qua anh đã giới thiệu em với mọi người mà em vẫn chưa tin anh sao?

Cô bặm môi đáp lại:

- Chẳng qua anh còn giận chị ta, chẳng qua anh sợ em làm ồn lên nên anh mới như vậy.

Quân đặt chiếc cốc xuống bàn tức giận nói:

- Em đừng có quá đáng như vậy, được! Em không tin anh thì đi, anh đưa em đi. Muộn giờ làm của anh cũng được. Ra xe đi.

Nhiên nghiến chặt răng xách túi bước ra xe rồi leo lên con xe máy cùng anh. Cả đoạn đường không ai nói với ai câu nào, đến công ty anh đỗ xích lại rồi phóng xe thẳng về công ty của mình. Cô đi thẳng lên phòng làm việc, hôm nay cô đi sớm hơn chỉ có hai phút. Lên phòng Văn đã ngồi sẵn ở đó, nhìn thấy anh ta tâm trạng cô lại càng trở nên tồi tệ. Anh ta gọi cô vào đưa cho cô dossier bắt đánh máy rồi gửi văn thư. Cũng may anh ta chỉ giao cho cô công việc đơn giản như vậy nếu không với tinh thần này cô chỉ sợ mình không hoàn thành. Cô vừa làm việc đến đâu, lại nghĩ đến chuyện

hôm qua và sáng nay đến đây. Trong lòng cô rất bất an, cô còn nghĩ rằng tình cảm của hai người đang đi lên chẳng thể ngờ lại có thể rơi vào ngõ cụt thế này!

Năm giờ chiều cô bắt xe bus trở về nhà vừa hay cũng đúng lúc Quân trở về. Cả hai người vẫn giữ thái độ lạnh lùng không ai chịu xuống nước trước ngay cả ăn cơm cũng không ai nói với ai câu nào. Mấy ngày như thế, cô đi làm việc trong tâm trạng cực kỳ chán nản, cũng may Văn đạo này tâm trạng có vẻ tốt, anh ta không soi mói và bắt cô làm những việc khác mà chỉ ngồi đánh máy nên cô phần nào bớt khó chịu. Ngày thứ ba kể từ ngày chiến tranh lạnh, Quân có lẽ không chịu được nữa mà xin lỗi cô, tất nhiên dù lòng đã hết giận anh nhưng cô vẫn tỏ ra không muốn tha thứ. Mấy ngày nay, cả hai đều sống như trên mây trên gió tâm trạng cực kỳ bất ổn. Cô không hiểu vì sao anh không làm lành với cô ngay từ ngày đầu mà phải chờ đến hôm nay. Cuối cùng không còn cách nào khác, anh đành nói hết nước hết tát để cầu xin cô đến nỗi cô bật cười mà ôm anh vào lòng để ý tha thứ, nói cho cùng cũng là cô sai. Anh vui vẻ lấy tiền chạy đi mua con vịt coi như chúc mừng tình cảm của họ đã quay lại như trước. Cô ở nhà chuẩn bị chút thức ăn rồi ngồi chờ anh, quán vịt các đây chỉ khoảng năm phút đi bộ, trong lúc chờ đợi Nhiên bỏ sách ra đọc, nhưng đọc đến hơn mười lăm phút vẫn chưa thấy anh về. Cô sốt ruột gọi điện không thấy anh nghe máy, liền mở cửa đi xuống đường. Mặc dù ở căn nhà trọ nhỏ hẹp nhưng đoạn đường này lại rất đẹp, cô lê đôi dép quẹt đi qua cây cột điện bất chợt dừng lại. Cách cô khoảng năm mươi mét Quân đang đứng hai tay xách hai túi vịt, nhưng cảnh tượng không đơn giản đến như vậy, bởi Nga đang ôm anh từ phía sau. Cô khẽ nhíu mày, nhìn thái độ của Quân, anh không tỏ ý gì cứ để mặc cô ta ôm như vậy. Nhiên bỗng cảm thấy toàn thân nóng rực, trong giây phút không kịp chế được bình tĩnh liền lao thẳng đến hai người hét lên:

- Này!

Nga nghe thấy liền buông tay anh, đứng lùi lại. Cô tiến về phía chị ta, vốn dĩ tình cảm vừa lên được gặp ngay cảnh tượng này cô không còn chịu được lao đến tát thẳng vào mặt chị ta một cái. Quân chưa kịp phản ứng đã thấy Nga lăn xuống đất khóc lóc. Anh liền cúi xuống đỡ chị ta dậy rồi nói:

- Cô không sao chứ?

Nga làm điều bị đau, một tay ôm mặt khóc nói:

- Em không sao, thôi anh về đi em xin lỗi tất cả là tại em.

Cô nhìn cô ta nhếch mép nói:

- Loại giả tạo, Nga tôi không ngờ chị mới về nước, mới gặp tôi là lần thứ hai đã nhanh chóng lộ mặt thế này.

Quân không nói gì nữa, kéo tay Nhiên rồi nói:

- Chúng ta về đi Nhiên.

Cô lắc đầu đáp:

- Làm cho ra thế rồi về

Nga liếc mắt nhìn, giả lả nói:

- Chị xin lỗi, em đừng trách anh Quân, lỗi là do chị.

Cô khinh bỉ đáp:

- Thôi, Nga tôi nghĩ chị nên im đi thì hơn. Chẳng ngờ sống bên nước ngoài bao lâu chị không văn minh được lên mà còn thế này.

Quân thở dài kéo tay cô rồi nói:

- Có gì về nhà nói.

Cô vẫn kiên quyết nói:

- Sao phải về nhà?

Quân thấy ánh mắt mấy người đi đường đang nhìn, anh không kìm chế được nữa mà quát lên:

- Được! Vậy em ở đó đi!

Nói rồi anh đi về phía trước, cô tức giận nhìn Nga, không còn cách nào khác đành theo anh về nhà. Về đến nhà cô chưa kịp lên tiếng Quân đã quát lớn:

- Nhiên, dạo này em có vấn đề gì sao? Em bị làm sao thế? Em muốn anh xấu mặt đến vậy sao? Mấy hôm trước thì đi muộn bị sếp mắng, hôm nay anh xuống nước xin lỗi em mới tha thứ, rốt cuộc em muốn gì?

- Anh xem lại đi, trong hai chúng ta ai mới là người có vấn đề?

- Em không tin anh đến vậy sao? Em thay đổi rồi.

Cô không giữ được bình tĩnh gào lên:

- Anh mới là người thay đổi! Anh là đò lãng nhăng ích kỷ. Anh là loại đàn ông tã tẽ dối trá, tại sao có thể bênh người phụ nữ khác mà không phải em.

Quân nhắm mắt, không nghĩ cô lại thốt ra những lời này, nắm chặt tay nói:

- Em đừng quá đáng! Anh đã xuống nước thế này em còn như vậy, nếu em không tin anh! Tốt nhất chúng ta đừng nên ở bên nhau nữa.

Nói rồi anh để túi vạt lên bàn, mở cửa phóng xe đi mất

EM LÀ SINH MỆNH CỦA ANH

Phạm Vũ Anh Thư
dtv-ebook.com

Chương 7

Nhiên tức giận ném túi vạt xuống nền nhà bật khóc tức tưởi, Quân nói sao? Tốt nhất cô và anh đừng bên nhau nữa, thật sự không thể nào tin rằng anh có thể nói ra những lời thế này. Nhiên khóc chán chê liền cảm thấy bản thân thật ngốc nghếch. Từ lúc nào cô lại biến thành một người con gái yếu đuối ngu xuẩn đến thế này? Tại sao chỉ vì Nga trở về cô lại biến thành con người tự ti hèn nhát như vậy? Cô không tin Quân? Hay cô đang không tin chính bản thân mình? Vì những lời nói của chị ta mà cô và anh cãi nhau liệu có đáng liền vội vàng đứng dậy, vào nhà vệ sinh rửa mặt rồi lấy máy gọi cho Quân. Đạo này hai người đã đi quá xa mọi vấn đề, thật tâm cô không muốn mọi chuyện thành ra thế này. Trái tim cô cảm thấy đau đớn vì ngay đến cả một lời giải thích Quân cũng không chịu nói, nhưng dấu sao cũng là do cô nóng nảy bồng bột thiếu kiên nhẫn nên mọi chuyện mới thành ra thế này. Quân nói đúng, không chỉ cô cảm nhận thấy anh thay đổi mà cô còn tự thấy bản thân mình thay đổi thật rồi. Có lẽ hai người cần bình tĩnh ngồi lại để nói chuyện với nhau. Đầu dây bên kia không nghe máy, cô gọi lại một cuộc nữa vẫn không nghe. Nhiên ấn tiếp nút gọi thêm đến cuộc thứ ba, thứ tư, thứ năm vẫn chỉ nhận lại tiếng chuông lạnh lùng thế nhưng cô không bỏ cuộc gọi đến mức phát điên muốn ném điện thoại anh vẫn không hề nghe máy. Trong lòng cô cảm thấy bất an sợ hãi, rốt cuộc do cô thay đổi hay do anh thay đổi cô còn không dám nghĩ. Nhiên ngồi sụp xuống, chưa bao giờ cô cảm thấy tuyệt vọng và bế tắc như lúc này. Trong lòng cô chán nản vô cùng, cuối cùng đành vào giường nằm, nước mắt lại chảy ra. Hai năm nay cô và anh yêu nhau chưa bao giờ xảy ra xung đột như vậy. Dù anh kiếm tiền chẳng được bao nhiêu nhưng cuộc sống của hai người rất êm đềm. Cô cũng không phải loại con gái chỉ biết dựa dẫm vào anh, hằng ngày ngoài làm việc nhà nấu cơm cho anh cô còn phải đi làm thêm kiếm chút tiền về trang trải cuộc sống. Vậy mà lúc này cô lại cảm thấy cuộc sống khốn khó như vậy còn hạnh phúc hơn lúc này rất nhiều. Cô cứ nằm, nghĩ đến những chuyện quá khứ mà tiếc nuối. Đến gần chín giờ

tối anh vẫn không hề gọi lại cho cô, cũng chưa trở về nhà liền tiếp tục gọi cho anh. Cuối cùng đầu dây bên kia cũng nghe máy:

- Alo, sao thế?

Thấy được giọng anh cô cũng vui vẻ trở lại liền nói:

- Anh đang ở đâu vậy?

Bất chợt cô thấy những tiếng ồn ào vọng lại máy, có tiếng nhạc tiếng người nói xôn xao. Anh lạnh lùng trả lời:

- Có chuyện gì không?

Cô cố ngăn cho nước mắt chảy ra, hỏi lại:

- Có chuyện gì mới gọi cho anh được sao? Anh đang ở đâu vậy? Không về nhà sao?

- Anh đi đâu, làm gì đó là quyền tự do của anh, sao em phải tra hỏi?

- Em là người yêu anh không lẽ không được phép hỏi sao? Anh về đi được không? Về đi chúng ta nói chuyện.

- Thôi, em cứ ở đó đi mai anh về

- Mai!???

Nhiên chưa kịp nói tiếp đầu dây bên kia đã tắt phụt? Mai anh về? Vậy hôm nay anh ở đâu? Đêm nay anh đi đâu? Anh đi với ai? Cô không còn giữ được bình tĩnh, gọi lại cho anh. Nhưng anh không nghe máy, cô tiếp tục gọi, có lẽ đầu dây bên kia thật sự mất kiên nhẫn gọi đến cuộc thứ chín thì chỉ còn tiếng của tổng đài báo số máy không liên lạc được. Nhiên ném điện thoại xuống dưới giường, thay quần áo rồi lại nhặt điện thoại lên mở cửa đi ra ngoài. Gió thốc vào mặt cô từng cơn, Nhiên cảm thấy trái tim mình như vỡ vụn. Điện thoại của Nhiên bất chợt reo lên, cô đứng lại bên vệ đường vội vã rút điện thoại ra nhưng không phải số của Quân. Là một số

điện thoại rất lạ, Nhiên thở dài nhún nút nghe. Phía đầu dây bên kia ồn ào vô cùng, cô khó chịu hỏi:

- Alo ai vậy?

- Cô Nhiên đúng không?

Cô sửng người, là Nga, tiếng nhạc ồn ào bỗng dừng thấy linh cảm chẳng lành liền bầu chặt áo, đáp lại:

- Đúng vậy, có chuyện gì?

- Cô đang muốn biết anh Quân ở đâu đúng không?

- Chị định nói gì?

- Anh ấy đang ở nhà tôi này.

Cô nghiên chặt răng, hoá ra là anh ở cạnh cô ta thật. Anh thừa hiểu rõ cô ghét Nga đến thế nào, cũng thừa hiểu rõ mối quan hệ giữa hai người họ là gì. Vậy nhưng anh trách cô thay đổi có bao giờ anh nghĩ anh mới là người thay đổi? Anh xin nghỉ công ty cũ đến công ty mới làm việc khi cô ta vừa về nước và làm ở đó, vài ngày trước lại đi ăn cùng nhau. Nếu thông cảm ra thì cho là trùng hợp, nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, trên đời này vốn dĩ chẳng có nhiều sự trùng hợp như vậy có chăng cũng là sự trùng hợp được sắp đặt. Có thể anh không còn yêu Nga nhưng với tình cảm sâu nặng như vậy cô ta đâu dễ dàng buông tha cho anh? Huống hồ lại còn làm cùng công ty, cô lại vừa cãi nhau với anh, cô ta lại ngọt ngào dịu dàng, liệu rằng trong lúc hai người thế này anh có cho cô ta cơ hội? Mới nghĩ thôi cô đã cảm thấy sợ hãi, bất giác rùng mình.

- Cô muốn biết nhà tôi ở đâu chứ?

Nga lại lên tiếng, cô cười nhạt đáp:

- Tôi không cần.

Cô ta hờ hững nói tiếp:

- Địa chỉ số xx phố Kim Mã.

Nói rồi cô ta tắt máy để lại bộ dạng thất bại thê thảm của Nhiên. Cô đứng bất động một lúc, không biết phải làm thế nào, cuối cùng cô quyết định đi đến nhà Nga. Nếu chỉ vì lời nói của cô ta mà cô tin vội về trách anh thì chả thà rằng cô tự đến xem đúng như lời cô ta nói không. Nhiên bắt một chiếc xe ôm đến thẳng địa chỉ Nga đọc, chiếc xe đỗ lại bên một cánh cổng lớn của căn nhà sang trọng. Cô vội vã trả tiền cho người taxi sau đó bước xuống đứng vào một góc đưa mắt quét một lượt. Phía góc sân nhỏ của căn nhà có một cây nhãn, bên dưới cây nhãn là một chiếc bàn tròn năm sáu người đang ngồi, cuối cùng cô cũng nhìn thấy Quân đang ngồi cạnh Nga. Ở phía trên, những bóng đèn vàng chiếu rọi xuống dưới, về mặt anh hoàn toàn không có chút buồn rầu. Anh nâng ly rượu lắc lắc, điệu bộ rất thành thực như đã được tập luyện từ lâu giờ lên cùng ly đám người xung quanh. Nhiên bỗng cảm thấy Quân trở nên xa lạ vô cùng, không hiểu tại sao anh có thể trở nên sành điệu đến vậy. Nga ngồi bên cạnh anh, khuôn mặt tràn đầy vẻ xinh đẹp, tươi tắn. Trái tim cô lại một lần nữa vỡ vụn, buổi chiều cô ta ôm anh anh để mặc, đến bây giờ anh lại ngồi cạnh chị ta như thể chưa có chuyện gì xảy ra. Cô đứng lặng người, cảnh tượng này sát thương đến thế nào. Chẳng phải anh từng nói với cô rằng, trừ cô ra anh sẽ lạnh lùng với tất cả những người phụ nữ khác sao? Là cô hoài niệm hay do anh đã thay đổi?

Nhiên muốn lao vào mà đánh, mà chửi cho cả hai người một trận, nhưng để làm gì? Để anh mất mặt, hay lại khiến cho Nga càng thêm đắc ý? Cô nhìn anh, bỗng dưng thấy anh cười rất lớn, nụ cười tươi mà lâu lắm rồi cô mới thấy, lòng ngực cô bỗng đau đớn vô cùng. Nhiên lê chân bước ra khỏi quán bar bắt xe ôm về một quán rượu gần nhà. Cô chưa bao giờ uống rượu giờ chợt muốn thử cảm giác uống không còn biết trời đất là gì. Cô rót một ly rượu sóng sánh đổ ực vào miệng, chén rượu cay đến xé ruột gan nhưng cô chợt cảm hiện ra chính nhờ cảm giác này mà cô bớt đi sự đau đớn trong lòng lại rót thêm một chén bỗng thấy không khó uống như ly đầu tiên, rồi đến ly thứ ba thứ tư lại thêm muốn uống. Nhiên nâng ly rượu lên trước mặt đột nhiên bật cười. Hoá ra là uống rượu lại vui đến như vậy. Nhưng rồi cô lại nghĩ đến anh lại thấy ghen đắng. Đến chết cô cũng không thể nghĩ anh lại có thể lạnh lùng với cô như vậy. Người ta bảo rằng nỗi đau lớn nhất trong tình yêu chính là sự phản bội. Uống chán chê cô vẫn

không thể nào bứt đi nỗi cô đơn day dứt trong lòng, lại nhận ra tử lượng của mình cũng không đến nỗi nào uống thêm chỉ tốn rượu liền đứng dậy trả tiền đi về. Dầu sao thì mọi chuyện cũng đã thế này, cô có tự hành hạ thân xác cũng chẳng ai thương, cô có ng ỡ đây khóc lóc Quân cũng chẳng nhìn thấy. Thà rằng về nhà nằm ngủ một giấc, lúc nào anh về sẽ nói chuyện rõ ràng. Ngoài trời lạnh dần, điện thoại của cô cũng vừa hay chỉ còn 1% pin. Anh cũng chưa gọi lại cho cô cuộc nào, không tìm được lại lấy máy gọi cho Quân, cuối cùng đầu dây bên kia cũng bắt máy. Cô không còn nghĩ được gì, vội vàng nói trước khi điện thoại sập nguồn:

- Anh, anh về nhà ngay được không, có việc gấp nhanh lên.

Nhiên vừa nói xong câu điện thoại đã tối đen, cô thở dài, ng ỡ bệt xuống cửa không thềm vào nhà không biết liệu anh đã nghe được câu nói của cô hay chưa. Ngoài kia bầu trời tối đen không có nổi một ngôi sao. Cô bỗng thấy cuộc đời mình u ám như màu đen ngoài kia, năm ấy khi cô chạy trốn được bọn truy sát cô đã từng nghĩ rằng lớn lên bản thân sẽ thật vĩ đại, cô ôm một niềm tin rằng nhất định cô sẽ giỏi giang, nhất định sẽ giàu có để tống những kẻ hại gia đình cô vào tù. Vậy mà giờ đây đến ngay cả một người yêu được cô một cách chân thành nhất còn không có, đến ngay cả tiền trả tiền nhà nhiều hàng tháng còn phải lo thì làm gì đủ tư cách mà nói đến những hoài bão kia. Ngay từ khi yêu Quân cô đã xác định rằng sẽ không lôi anh vào việc riêng của cô, mà có muốn thì anh cũng rất rất khó có khả năng giúp được cô. Đối với anh, cô chỉ mong có một gia đình êm ấm để cô có động lực tìm ra lũ sát nhân kia. Nhưng giờ đây cô chỉ thấy mọi thứ u ám đến đáng thương. Mãi mê suy nghĩ cô không để ý có tiếng bước chân đang hướng về mình:

- Nhiên, sao em ng ỡ ở đây?

Là Quân, anh thấy cô ng ỡ đó cũng không thềm đỡ cô dậy, đi thẳng về phía cửa mở cửa rồi hỏi lại:

- Sao em lại ng ỡ đây?

Nhiên đứng dậy, đôi chân mỏi như đáp:

- Em chờ anh.

Quân thở dài, không trả lời nữa mà mở cửa bước vào trong rồi nói:

- Vào nhà đi.

Cô lê đôi chân vào nhà, chưa kịp ngồi lên ghế anh đã hỏi:

- Em uống rượu sao?

Cô nhìn anh, gật đầu đáp:

- Đúng vậy!

- Tại sao em lại uống rượu? Em đi với ai? Uống ở đâu?

- Em uống với ai anh hỏi làm gì? Anh được phép uống còn em thì không sao?

- Em là con gái, em uống rượu còn ra cái thể thống gì?

- Vậy anh là đàn ông, anh uống thì uống, anh làm gì thì làm? Thậm chí anh đến nhà người yêu cũ uống cũng được sao, anh để người con gái khác ôm anh cũng được còn em làm gì anh cũng chướng tai gai mắt?

Quân có chút sững người nhìn cô đáp:

- Anh đến gặp đối tác, không như em nghĩ đâu.

- Đối tác? Gặp đối tác tại nhà yêu cũ? Anh nghĩ em ngu sao hả Quân? Anh có thể nói dối một cách trắng trợn đến thế này. Quân em từng cho rằng anh là người đàn ông mẫu mực, không ngờ cuối cùng anh cũng như một số thằng đàn ông khác.

- Một số thằng đàn ông khác là sao?

- Là anh t ối tệ, lẳng nhăng, bội bạc, giả tạo chẳng khác gì những thằng đố. Anh và Nga đều là những loại người chẳng ra gì.

Quân lắc đầu nhìn cô giọng điệu vô cùng thất vọng:

- Nhiên, em nói cái gì vậy? Em quá đáng lắm rồi đấy.

- Em quá đáng? Còn chị ta thì không quá đáng?

- Em đừng lôi Nga vào chuyện này, đừng vô lý như thế?

- Em vô lý còn chị ta có lý? Em vô lý chắc chị ta thấu tình đạt lý thế nên bao nhiêu năm qua rồi anh vẫn không quên?

Quân thờ dãi không đáp, đi thẳng vào nhà vệ sinh xối nước tắm để lại cô vẫn đang ng ồi trên ghế. Nhiên chợt cảm thấy càng lúc tình cảm của hai người càng đi quá xa, bỗng dưng giây phút này chợt thấy sợ mất anh vô cùng. Cô cứ ng ồi trên ghế, suy nghĩ đến hành động và lời nói của mình, có lẽ cô và Quân cần ng ồi nói chuyện, nóng giận làm cô mất khôn quá rồi. Đợi Quân tắm xong cô li ền đứng ngoài cửa rồi nói:

- Em muốn nói chuyện với anh, cũng là muốn xin lỗi anh.

Nhìn thấy điệu bộ của cô, Quân cũng cảm thấy dễ chịu hơn một chút li ền gạt đầu đồng ý. Anh ng ồi xuống ghế, cô đi rót cho anh một cốc nước rồi nói:

- Anh uống nước đi đã cho giải rượu đã.

Quân nhận lấy cốc nước, dịu dàng nói:

- Cảm ơn em!

Nhiên gạt đầu, trong lòng cô cũng thấy vui vẻ hơn, ng ồi trước mặt anh rồi nói:

- Em biết đối với anh em rất vô lý, nhưng em cũng là con gái nên em cũng có những yếu đuối trong lòng. Em ghen vì Nga trở về làm cùng công ty với anh, ghen vì chị ta ôm anh ngoài đường. Có thể anh thấy em không nên như vậy nhưng chứng kiến cảnh đó em thật sự không vui. Nhưng em

cũng không nên cãi với anh, không chịu nghe anh, cũng nói những câu quá đáng. Em xin lỗi. Em chỉ muốn nói em thật sự yêu anh.

Quân thấy cô nói những lời này, lại thấy thái độ hối lỗi của cô, thậm chí trách mình cũng có lỗi trong chuyện này nên không còn giận cô nữa nắm tay cô rồi nói:

- Anh không biết gần đây có những chuyện gì nhưng anh thật sự không còn tình cảm với Nga. Anh không biết giải thích thế nào với em nhưng em hãy tin ở anh.

Cô gật đầu nhìn sâu vào mắt anh, còn rất rất nhiều điều cô muốn nói thế nhưng giờ phút này cô rất sợ phá vỡ sự cố gắng hàn gắn của cả hai, liền bậm môi nói:

- Vâng, em tin anh.

Quân khẽ kéo cô đứng dậy nhẹ nhàng lên tiếng:

- Được rồi, muộn rồi đi ngủ thôi em.

Cô theo anh bước vào phòng, mọi chuyện lại trở lại như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra. Thế nhưng trong thâm tâm cô vẫn cảm nhận rõ ràng tình cảm này dường như vẫn chưa quay được lại như lúc trước, có lẽ thứ gì đó vỡ có cố hàn gắn cũng vẫn còn rạn nứt. Nhiên nằm quay mặt vào góc tường, từ phía sau Quân ôm chặt cô, bỗng dưng anh hôn lên mái tóc cô khẽ thì thầm:

- Nhiên, anh biết em vẫn còn suy nghĩ trong lòng, nhưng em tin anh được chứ?

Dù anh làm gì, em phải tin rằng tình cảm anh dành cho em là thật. từ nay anh sẽ bù đắp cho em được không?

Cô khẽ xoay người về anh, gật đầu ôm chặt lấy thân hình cao lớn. Trong lòng cô chưa hẳn bình yên, nhưng cũng không muốn rằng phút giây này cả hai lại cãi nhau thêm nữa. Những ngày tiếp theo nhìn vào có cảm

giác tình cảm của hai người thật sự đi lên. Mặc dù Quân vẫn đi sớm về muộn nhưng sáng nào anh cũng tranh thủ dậy để nấu cho cô bữa ăn sáng. Sau trận cãi vã hôm đó, cả hai người dường như đều thu cái tôi quá lớn lại, nhường nhịn hơn một chút. Cô trở nên ngoan ngoãn hơn, còn anh cũng yêu chiều cô hơn so với trước kia như thể sợ rằng chỉ cần một câu nói có thể phá tan thứ bình yên này lần nữa. Ngày cuối cùng của tháng cũng là sinh nhật cô. Buổi sáng anh dậy nấu đồ ăn sáng rồi vội đi làm, cô cũng không nói gì vì bình thường sinh nhật cô anh thường tạo cho cô sự bất ngờ. Cô đến công ty sớm hơn mọi ngày một chút, dạo gần đây tâm tình cô trở nên tốt hơn, phần vì tình cảm của cô và Quân đi lên phần vì Văn đi công tác ở Hồng Kông đến hôm qua mới trở về, cô đến công ty chỉ soạn sẵn mấy tập tài liệu mà Văn dặn cô làm mỗi ngày. Nói mới nhớ từ lúc anh ta đi cô đã tìm tài liệu công ty năm 2002-2005 nhưng không tài nào tìm nổi. Kể từ ngày gặp Thanh ở tập đoàn Bình Minh cô không còn biết thêm chút thông tin gì. Cô đặt chiếc túi xách lên bàn, định vào pha cho Văn cốc cà phê thì đã thấy anh ta bước ra ngoài nói với cô:

- Đi theo tôi.

Cô ngạc nhiên hỏi lại:

- Mới sáng sớm đã đi đâu vậy thưa Giám đốc?

Anh qua quay lại nhìn cô cau mày nói:

- Đi sang bên tập đoàn Bình Minh, sáng tôi có một cuộc họp bên đó.

Nhiên có chút phấn khởi trong lòng, vội vàng lấy túi sách rồi theo Văn ra xe. Công ty Bình Minh A là công ty con của tập đoàn Bình Minh, thế nhưng lại cách khá xa nhau nghe nói để phục vụ cho việc đa dạng nên mới xây dựng hai nơi như vậy. Trên xe Văn không nói gì với cô, chỉ bật mấy bài hát của Anh Thơ. Nhiên cũng không biết mở lời với anh ta thế nào, nhắm mắt lắng nghe những giai điệu dòng nhạc dân ca trữ tình rồi ngủ quên lúc nào chẳng biết. Cho đến khi chiếc xe phanh kít lại, cô mới giật mình tỉnh giấc vội vàng bật dậy. Đây là lần thứ hai kể từ lúc vào công ty cô đến đây mọi thứ vẫn chẳng có gì thay đổi. Cô theo anh ta đến phòng họp nhưng chỉ được ngồi bên ngoài chờ đợi. Vốn dĩ cô biết có theo Văn sang

đây cũng chẳng kiếm được chút thông tin gì nhưng cô vẫn muốn đến, phần vì cô muốn nhìn lại tên đàn ông độc ác kia, phần vì cô muốn biết ngoài hẳn ra còn ai vẫn đang ung dung ở đây. Phía trong kia cuộc họp đang diễn ra, cô ng ỡ suy nghĩ mông lung chán vẫn chưa hết thời gian li ền lấy điện thoại nhắn cho Quân một tin hỏi xem anh đang làm gì. Thế nhưng phải mất rất lâu lâu sau anh mới trả lời lại cụt ngủn:

“Anh bận.”

Nhiên đọc xong tin nhắn li ền thở dài chẳng biết nên vui hay nên buồn, hôm nay sinh nhật cô nhưng anh vẫn chưa có động tĩnh gì. Cô li ền gạt vội suy nghĩ tiêu cực lên mạng học tiếng Anh. Hơn mười một giờ cuộc họp mới kết thúc, Chủ tịch mời mọi người ở lại dùng bữa nhưng Văn nhanh chóng từ chối lấy lý do bận việc công ty r ỡ đi ngoài về phía cô giục giã:

- Đi thôi!

Nhiên chưa kịp nhìn lại mấy người trong cuộc họp đang đi ra đã bị anh ta gọi đi. Cô đứng dậy chầm rãi nhìn về phía sau li ền bị Văn khó chịu nói:

- Đi nhanh lên, cô làm gì thế?

Nhiên không còn cách nào khác thở dài đi theo anh ta, trong lòng th ần nghĩ không biết có việc gì mà anh ta gấp gáp đến vậy chẳng lẽ công ty có chuyện? Thế nhưng Văn không lái xe công ty mà chở cô đến một nhà hàng sang trọng. Cô bước xuống xe theo anh ta ngạc nhiên hỏi:

- Chúng ta đi đâu vậy?

- Tôi đói r ỡ không được đi ăn sao?

Cô không biết làm gì khác đành lẻo đẻo theo anh ta vào trong, vừa ng ỡ xuống ghế Văn đã đẩy tập menu cho cô r ỡ nói:

- Cô muốn ăn gì gọi đi.

Nhiên nhận menu, ngại ngần nói:

- Anh gọi đi, tôi không biết gọi gì.
- Cô gọi món gì cô thích ăn nhất là được.

Cô nhìn vào menu, chọn đại mấy món rồi ngập ngừng hỏi:

- Sao hôm nay lại đưa tôi đến đây?
- Chẳng lẽ đi cùng cô mà tôi muốn ăn gì lại chỉ ăn một mình?

Nhiên cười gượng gạo không hỏi thêm nữa, bầu không khí của hai người lại trở về trạng thái im lặng, ảm đạm. Cả buổi ăn dường như không ai nói với ai câu gì. Sau khi ăn xong, Văn vẫn chưa đưa Nhiên về công ty mà lái xe đến một trung tâm mua sắm, khi chiếc xe dừng ở bãi đỗ xe cô mới nhận ra liền ngạc nhiên hỏi:

- Anh muốn mua gì sao?

- Không, dẫn cô đi mua quần áo. Cô xem lại mình đi, thân làm thư ký cho tôi mà ăn mặc không nên hèn. Tôi không thích người ta bàn luận dị nghị sau lưng rằng tôi để nhân viên của mình không chỉnh chu trong ăn mặc nên trích tiền ra mua cho cô vài bộ quần áo.

- Không cần làm thế đâu thưa giám đốc, tôi...

- Cô Nhiên, cô nên nhớ mỗi nhân viên trong công ty đều cần có trách nhiệm với công việc của mình, ngoài lĩnh vực chuyên môn còn cần trau chuốt về ngoại hình. Không nhất thiết phải đẹp lộng lẫy nhưng ăn mặc cần chỉnh chu, sạch sẽ gọn gàng. Nhất là cô, thư ký của tôi chính là bộ mặt đại diện cho tôi vậy nên càng cần thay đổi lại phong cách ăn mặc.

- Nhưng mà Giám đốc, quần áo ở đây rất đắt...

- Tôi sẽ trả, đây là quà dành cho nhân viên mới. Tốt nhất cô đừng cãi lời tôi, nếu không tháng này cô sẽ bị cắt lương.

Nhiên thở dài, gật đầu theo anh ta lên mấy shop quần áo thăm nghĩ nếu đã như vậy chọn hẳn những bộ thật đẹp hợp với vóc dáng cô. Đi lòng vòng

một lượt cô chọn đúng ba bộ váy công sở rất đẹp. Cô mang ra quỳ thanh toán thì không thấy Văn đâu thẫn thờ nghĩ có khi nào anh ta đang chơi mình, nhìn lên giá mấy bộ quần áo, thẫn thờ lắc đầu ngán ngẩm, một bộ này bằng gần một chục bộ quần áo cô đang mặc.

- Thanh toán giúp tôi thêm hai cái váy này nữa.

Cô hơi giật mình quay sang khi thấy Văn bên cạnh, anh ta đưa cho nhân viên hai chiếc váy rất sang trọng rồi rút thẻ thanh toán.

- Anh muốn cho chung hay cho riêng với ba bộ này ạ?

- Cho chung vào!

Nhân viên gật đầu nhận lấy thẻ thanh toán, Nhiên nhìn Văn hơi sững sốt hỏi:

- Hai cái váy kia là sao vậy Giám đốc?

Anh ta đứng dựa lưng vào bàn thanh toán, nhìn cô rồi nói:

- Quà tôi tặng cô nhân ngày sinh nhật, à khoan vội đừng nói gì công ty có quy định sinh nhật nhân viên sếp sẽ tặng quà, tôi không biết chọn quà gì nên chọn đại hai cái đó. Cũng đừng hỏi sao tôi biết sinh nhật cô, trong hồ sơ nhân viên đều ghi hết.

Nhiên thẫn thờ nghĩ trong lòng, công ty này ưu đãi thật tử tế, dù vẫn còn thắc mắc nhưng dẫu sao anh ta cũng nói vậy rồi cô cũng nên vui vẻ nhận. Sau khi thanh toán xong, cô nhận lấy túi quần áo váy vóc theo Văn ra xe trở về công ty. Tuyệt nhiên đến tối anh ta vẫn không nói thêm gì với cô cho đến lúc về. Buổi tối sau khi đi làm về Quân vẫn chưa trở về, Nhiên mua một chai rượu vang, một ít thức ăn định bụng sẽ làm một bữa tiệc nhỏ ấm áp giữa hai người. Cô bắt đầu lau dọn nhà cửa thật sạch sẽ, rồi nhìn đồng hồ, cũng đến gần bảy giờ thẫn thờ nghĩ nếu có tặng ca cũng chỉ đến tám giờ là anh về nên cô bắt tay vào nấu nướng. Nấu xong xuôi cô mang thức ăn ra bàn, cắm thêm mấy cây nến vào cho thêm rực rỡ rồi ngồi đợi. Cũng đã rất lâu rồi giữa cô và Quân không có những bữa tiệc đặc biệt thế này. Thế

nhưng chuẩn bị xong hết đợi đến tám rưỡi vẫn chưa thấy anh về, cô sốt ruột lấy máy gọi thì đầu dây bên kia không bắt máy. Nhiên khẽ thở dài, là anh tạo bất ngờ cho anh hay anh thực sự quên hôm nay là sinh nhật cô? Ngồi chờ mãi quá buồn chán cô liền lấy chiếc váy hôm nay Văn tặng ra mặc thử. Chiếc váy trắng trễ vai ôm sát ngực để lộ vòng một đầy đặn trắng muốt, bên dưới xoè rộng cảm giác như một cô công chúa xinh đẹp nhưng đầy sexy. Đột nhiên cô nghĩ đến lời Văn nói từ bữa ăn cùng công ty Quân tháng trước. Mỗi tình đầu của anh ta là một cô gái có đôi mắt to, thích mặc váy trắng. Nhiên nhìn vào gương bất giác thẩn nghĩ hoá ra anh ta tặng cô chiếc váy này là bởi cô gái trong lòng anh ta thích mặc váy trắng. Cô mỉm cười, thật lòng cô cũng rất thích mặc váy trắng nhưng từ lâu cô chẳng còn có đi đâu kiện để ý đến ngoại hình. Sau khi thay mấy bộ váy xong xuôi cô quyết định mặc chiếc váy trắng ban đầu thử rồi lại tiếp tục ra ngoài ngồi đợi, lúc này nhìn đồng hồ đã hơn chín giờ Quân vẫn chưa về. Trong giây phút chán nản cô liền nằm xuống chiếc ghế sofa cũ kỹ rẻ tiền, cơn buồn ngủ cũng đột nhiên ập đến. Lâu lắm rồi cô chưa được ngủ trước mười giờ, về đến nhà là lao đầu vào nấu nướng dọn dẹp cũng quá khuya. Nhiên đang ngủ chợt thấy có tiếng tin nhắn đến, cô bật dậy định lấy điện thoại đọc thì thấy có tiếng cạch cửa bên ngoài liền vội vàng bật dậy. Quân mặc chiếc áo vest hơi nhăn nhúm xách cặp bước vào, thấy cô đang ngồi với mâm cơm lạnh ngắt liền nói:

- Em chưa ăn sao?

Nhiên bặm môi, anh hỏi một câu tưởng như không có chuyện gì xảy ra trong ngày sinh nhật của cô “Em chưa ăn sao?” Hóa ra thực sự anh không hề nhớ tới nó, hoá ra cả ngày hôm nay cô đang mơ mộng hão huyền, anh để cô đợi anh đến quá mười giờ đêm trong ngày hôm nay, về lại bình thường như hôm nay chẳng có gì quan trọng, thậm chí đến cái tin nhắn anh cũng không thèm nhắn cho cô. Cô cảm thấy nổi tử thân như đang trào lên, nhưng vẫn đứng dậy nói:

- Anh ngồi xuống đi, em đi đun lại thức ăn cho nóng.

- Anh ăn rồi, em đun rồi ăn một mình nhé. Anh mệt quá đi ngủ đây.

Cô nhìn anh, không giữ được sự bình tĩnh ném chai rượu xuống đất vỡ tan tành. Anh nhìn cô sững sốt nói:

- Em làm sao thế? Em bị điên à?

Cô nắm chặt tay nói:

- Anh ăn r ồi chai rượu này cũng chẳng để ai uống, ném đi cho r ồi.

Anh tức giận ném chiếc cặp vào một góc r ồi nói:

- Em đừng có điên khùng thế này nữa được không? Em không bình thường được sao? Được mấy ngày em lại giở chứng thế à?

Nhiên c ần điện thoại định giờ lên cho anh biết hôm nay ngày gì, chợt thấy tin nhắn từ số máy Nga. Trong phần tin nhắn là bức hình Quân ng ồi bên cạnh Nga trên một bàn ăn, khoảng không xung quanh hoàn toàn trống trơn như thể chỉ có hai người ở đó. Không kịp chế được cô gào lên:

- Đây là cái gì?

Quân nhìn vào màn hình điện thoại r ồi nói:

- Sao em phải gào lên như vậy? Anh đi tiếp khách, được chưa?

Cô bật khóc, nghiến chặt răng nói:

- Tiếp khách? Có ngày nào anh không đi tiếp khách? Tiếp khách ngày nào cũng có chị ta? Anh với chị ta rốt cuộc là thế nào? Anh vẫn còn tình cảm với chị ta sao, rõ ràng bức hình này đâu thấy ai ngoài anh và chị ta?

Anh ngán ngẩm nói:

- Tại sao em lúc nào cũng tra hỏi anh những câu vô nghĩa như vậy?

- Vậy tại sao anh không làm em tin anh đi? Anh bảo em phải tin anh kiểu gì khi sinh nhật em anh không nhớ, em về nhà sớm nấu cơm chờ anh về anh lại nói anh ăn r ồi. Em gọi điện anh không nghe rốt cuộc anh coi em

là gì? Anh đi đâu cũng có chị ta? Có bao giờ anh cáu gắt với chị ta như về cáu gắt với em? Có phải anh hết tình cảm với em rồi? Có phải anh đã bắt đầu thích lại chị ta rồi không?

Quân đi vào trong, lạnh lùng đáp:

- Em nghĩ thế nào cứ cho là thế ấy.

Cô nắm chặt tay, hất văng mâm cơm rồi hét lên:

- Anh đứng lại cho em, nói rõ ra cho em.

Quân lắc đầu nhìn cô, đi thẳng vào nhà vệ sinh tắm, tắm xong ra vẫn thấy cô đứng ngoài có vẻ như vẫn không muốn buông tha cho mình anh liền nói:

- Em muốn gì.

- Em muốn nói ra ra tất cả mọi chuyện.

- Anh không có gì muốn nói với em cả nếu em không tin anh như thế?

Cô lau nước mắt nhìn anh rồi nói:

- Muốn em tin anh phải nghe lời em một chuyện.

- Em muốn anh nghe lời chuyện gì?

- Anh đổi công ty đi, với năng lực của anh thiếu gì công ty nhận anh? Anh giỏi như vậy, xuất sắc như vậy cơ mà, em không muốn anh làm cùng công ty với chị ta.

Quân thở dài đáp:

- Em có biết vào công ty này khó khăn thế nào không? Anh đang được sếp tin tưởng, bỏ thế nào?

- Vậy còn sự tin tưởng của em anh không cần?

- Anh mệt rồi, anh muốn đi ngủ.

Cô bám lấy cánh tay anh rồi nói:

- Nói đi rồi ngủ.

Anh chán nản kéo tay cô rồi nói:

- Được, em muốn nói rõ đúng không! Vậy anh nói rõ chúng ta chia tay đi. Anh mệt mỏi lắm rồi.

Nhiên mở to mắt, từng lời nói của anh rõ ràng mạch lạc như xuyên thẳng vào tim cô! Chia tay? Lời chia tay của anh đến dễ dàng thế này sao? Cô hỏi lại:

- Anh nói sao cơ? Chúng ta chia tay?

- Đúng vậy! Anh không còn chịu nổi em nữa, còn nữa công ty anh đang cần một người làm việc bên ngoài nước ngoài anh cũng đang rất muốn đi. Sếp cũng chỉ tin tưởng anh lúc này, và anh cũng đã quá mệt mỏi khi sống với em rồi.

Cô từ từ buông cánh tay anh, từng giọt nước mắt lăn xuống mặt chát.

- Anh suy nghĩ kỹ rồi chứ?

- Đúng vậy, mà chiếc váy này do Văn tặng đúng không?

Nói rồi anh chỉ vào bộ quần áo cô đang mặc. Cô đau đớn nhìn anh nhắm nghiền mắt nói:

- Giờ này ai tặng có còn quan trọng hay không?

- Từ lúc ban đầu gặp anh ta anh đã thấy anh ta có ánh mắt rất lạ nhìn em rồi. Hoá ra linh cảm của anh cũng đúng. Em không cần đau khổ vì anh đâu, anh còn có sự nghiệp, mẹ anh cũng không chấp nhận em, ở cạnh em anh cũng không còn hạnh phúc, chúng ta chia tay đi giải thoát cho nhau.

Cô loạng choạng bám vào tường dường như vẫn không tin nổi vào tai mình, kết cục này cô hoàn toàn không muốn, nước mắt vẫn lăn dài trên khuôn mặt xinh đẹp của cô. Không thể nào, cô không thể chia tay Quân được, cô còn yêu anh rất nhiều. Đôi mắt cô nhắm nghiền, lấy hết can đảm nói:

- Em có thai rồi.

Quân sửng người lại một chút, rồi nhanh chóng lấy lại lạnh lùng đáp:

- Vậy thì bỏ đi.

Nói rồi anh cặm cạp bước qua đóng võ vụn mở cửa bước đi để lại cô với sự thất thốn đến đáng thương đang ng ã bệt xuống, không kìm chế được khóc to, khóc đến mức tưởng chừng như mọi thứ bị cuốn trôi theo nước mắt của cô

EM LÀ SINH MỆNH CỦA ANH

Phạm Vũ Anh Thư
dtv-ebook.com

Chương 8

Nhiên nhìn cảnh tượng phía trước, những mảnh thủy tinh vỡ vụn như lòng cô lúc này, chợt cô ngừng khóc bật cười như một kẻ điên. Lòng ngực cô như thắt lại, nghĩ đến những chuyện trước kia cô cảm thấy không cam lòng liền đứng dậy nắm chặt điện thoại chân trần chạy ra bên ngoài. Nhưng bóng dáng anh đã khuất xa từ lâu, lúc này cô mới nhận ra thật sự anh đã bỏ cô mà đi. Cô không còn nghĩ được gì, cứ mãi miết chạy về phía trước, từng giọt nước mắt cứ chảy dài. Ngoài đường vắng tanh, cô lấy máy gọi cho anh nhưng đầu dây bên kia đã tắt máy. Nhiên không biết mình phải làm thế nào ngẩng xuống vệ đường gào lên. Không ai nghe thấy, chỉ có ánh đèn đường chiếu xuống tâm thân gầy gò, cô đơn đến tội nghiệp của cô. Không, nhất định anh vẫn còn yêu cô, chỉ là anh giận cô thôi. Anh không dễ dàng hết tình cảm như vậy được. Cô lại lấy máy đứng lên, tiếp tục gọi cho anh nhưng nhận lại chỉ là sự im lặng. Cô bấm số điện thoại của Nga, lý trí lúc này không còn liền nhất nút gọi. Đầu dây bên kia một lúc lâu mới nghe máy, giọng ngái ngủ:

- Alo! Sao cô lại gọi cho tôi giờ này?

Cô cố trấn tĩnh nói:

- Anh Quân đâu?

Chị ta có chút sững lại rồi nói:

- Anh ấy vẫn chưa về nhà sao?

Nhiên không cần hỏi nữa cũng biết câu trả lời, anh không ở chỗ Nga. Cô tắt máy, không biết phải làm thế nào, cuối cùng cô lấy hết can đảm gọi cho Văn. Anh ta rất nhanh chóng nhắc máy, có chút ngạc nhiên hỏi:

- Sao vậy? Cô có chuyện gì sao?

Giọng cô lạc đi, không còn chút sức lực đáp lại:

- Anh có thể cho tôi số Giám đốc Linh được không? Tôi xin lỗi đã làm phiền anh lúc này.

- Cô có chuyện gì à? Cô đang khóc sao?

Cô không còn kìm chế được, tiếng khóc mỗi lúc một to không thể trả lời được câu hỏi của Văn. Anh ta càng lo lắng hỏi lại:

- Nhiên, có chuyện gì xảy ra với cô rồi? Cô đang ở đâu?

Cô đau đớn van nài:

- Anh cho tôi xin số Giám đốc Linh, xin anh.

- Cô nói đi, cô đang ở đâu? Tại sao cô lại khóc?

- Anh chỉ cần cho tôi số của anh Linh thôi, không cần quan tâm chuyện của tôi.

- Tôi thích quan tâm chuyện của cô, được chưa? Nói đi, cô đang ở đâu? Cô muốn đi tìm Quân đúng không?

Cô ngạc nhiên, ngừng khóc hỏi lại:

- Anh nói gì cơ? Sao anh biết?

- Cô nói địa chỉ cô đang ở đi, mau lên! Tôi đến rồi sẽ nói rõ với cô!

Nhiên không còn cách nào khác, đọc địa chỉ cho anh ta. Đầu óc cô bỗng nhiên choáng váng, cô mệt mỏi ngã sụp xuống. Cô không còn khóc được thành tiếng, chỉ có nước mắt cứ lặng lẽ lăn dài trên gò má. Tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này? Là cô sai thật sao? Nhiên cứ mãi mê suy nghĩ, không để ý chiếc xe Camry đang tiến về phía mình đến khi nghe tiếng còi

xe cô mới giật mình đứng dậy. Văn mở cửa xe, đi về phía cô trong lòng không thể nghĩ bộ dạng cô lại thảm hại thế này. Anh thở dài nói:

- Sao cô lại thành ra thế này?

Cô lau nước mắt, cố tỏ ra bình thản đáp lại:

- Tôi không sao, anh nói đi sao anh biết tôi đi tìm anh Quân vậy?

Văn nhìn xuống dưới, lúc này mới biết cô còn không thềm đeo dép đột nhiên anh cúi xuống hết hoảng nói:

- Nhiên, cô bị làm sao thế này?

Nhiên cúi xuống thì phát hiện bàn chân nhuộm đầy máu, trong lòng đoán chắc do khi nãy cô vội chạy mà đạp vào một vài mẫu thủy tinh trong nhà. Cô chưa kịp đáp lại Văn lại lên tiếng:

- Tôi đưa cô đi bệnh viện, vết thương này không đơn giản đâu. Lên xe đi.

Cô lắc đầu, lùi lại một bước từ chối:

- Không, tôi phải đi tìm Quân.

- Đi bệnh viện đã, đi bệnh viện băng bó lại vết thương thế nào đã rồi đi tìm cậu ta sau.

Cô kiên quyết đáp:

- Không, tôi phải đi tìm anh ấy, nếu không tôi sợ rằng tôi sẽ mất anh ấy thật sự.

Văn lúc này cảm thấy không còn kiên nhẫn chịu đựng, liền quát lớn:

- Cô đừng có ngang ngược thế này nữa, cô như thế này bảo sao cậu ta không bỏ đi chứ? Đến bản thân cô cô còn không yêu thương nổi thì cô lấy tư cách gì đòi người khác yêu mình? Cô nghĩ rằng cô hành hạ bản thân đến

chết cậu ta sẽ quay lại sao? Cô nhàn rỗi! Cô có chết thì cậu ta cũng dẫn theo người đàn bà khác đến đám tang của cô mà thôi.

Nhiên ngược to đôi mắt ngấn lệ lên nhìn Văn, anh không dám nhìn thẳng vào đôi mắt ấy, một cảm giác quen thuộc ùa về trong trái tim anh, anh nắm chặt tay chỉ sợ rằng sẽ không kìm chế được mà ôm cô vào lòng. Cô đau xót hỏi lại:

- Sao anh biết anh ấy bỏ đi?

- Cậu ta đã tìm đến tôi!

Nhiên nhắm nghiền mắt, mấy giọt nước mắt đã khô nhưng lấm lem toàn bộ khuôn mặt xinh đẹp. Văn thấy thái độ của cô như vậy anh không còn kìm chế được, tiến sát lại gần rồi bế xốc cô lên xe. Văn quay xe đi thẳng theo hướng vào bệnh viện, cô tựa đầu vào cửa kính nhìn ra hai hàng cây bên đường. Cảnh vật này lại càng khiến cô nhớ đến Quân, cô và Quân đã bao nhiêu lần cùng nhau đi trên con đường này, càng nghĩ cô càng không chấp nhận nỗi sự thật đang diễn ra. Cô quay sang Văn, lúc này mới nhớ ra lời anh nói liên vội hỏi:

- Tại sao anh Quân lại đến tìm anh? Anh ấy đã nói những gì?

Văn biết cô sẽ hỏi như vậy, không ngập ngừng đáp:

- Cậu ta nói rằng cô không có bạn bè ở đây, không có người quen thân thích nên tìm đến tôi nhờ tôi có thể chăm sóc cho cô vì ít nhất tôi cũng là sếp của cô.

Cô lắc đầu trả lời:

- Tại sao anh ấy lại tìm đến anh làm phiền anh như vậy chứ? Anh là gì của tôi? Là sếp của tôi thì sao? Dưới anh còn hàng ngàn hàng vạn nhân viên chẳng lẽ ai nhờ anh cũng chăm sóc hết hay sao? Tại sao anh ấy lại ấu trĩ như vậy, tại sao anh ấy không chăm sóc tôi cơ chứ?

"Anh là gì của tôi?" câu nói của cô như một nhát dao xuyên thẳng vào tim Văn. Anh tự cười trong lòng, vốn biết rằng đối với cô anh chỉ đơn thuần là kẻ xa lạ mà gần hơn thì cũng chỉ là sếp vậy mà nghe xong câu đó anh lại thấy xót xa nhưng phải cố tỏ ra bình thản đáp lại:

- Vì cậu ấy nghĩ rằng tôi cũng được coi như một người bạn của cô. Dù sao cô cũng là thư ký của tôi, không đơn thuần chỉ là nhân viên bình thường, cô là người hằng ngày tiếp xúc với tôi nhiều nhất, cũng là tôi không muốn cô phải vì bất cứ đi đâu gì mà ảnh hưởng đến công việc. Có lẽ như vậy mà cậu ta đến tìm tôi.

- Anh ấy đã nói những gì với anh? Anh ấy thật sự sẽ buông tay tôi sao?

- Đúng vậy! Cậu ta nói rằng cậu ta đã từng vì gia đình mà bỏ lỡ một suất du học khi còn ngồi trên giảng đường. Cậu ta đã cố gắng rất nhiều nhưng cuối cùng lại phải buông tay. Sau này khi ra trường, suốt bốn năm năm nay cậu ta đều phải chật vật tìm chỗ đứng cho sự nghiệp của mình. Gia đình hay bạn bè đều cho rằng cậu ta giỏi giang, xuất sắc như vậy ắt hẳn sẽ tìm được một công việc với mức lương cao nhưng không ngờ lại chỉ làm nhân viên bình thường. Chắc hai năm nay cô và cậu ta yêu nhau cô cũng rõ hoàn cảnh của cậu ta thế nào, thậm chí chỉ đủ tiền gửi về cho mẹ cậu ta nuôi đứa em đang học đại học. Khi hai người sống chung..

Anh dừng lại, ngập ngừng thở dài vốn dĩ không muốn nói ra hai từ sống chung đó, cuối cùng lại bình tĩnh nói tiếp:

- Khi hai người sống chung đã xảy ra rất nhiều mâu thuẫn, cô không hiểu cậu ta lại rất hay cằn nhằn, còn cậu ta lại phải tập trung cho sự nghiệp thế nên cậu ta đã rất chán nản. Vừa hay công ty cậu ta muốn cử cậu ta ra nước ngoài vài năm, cô biết đấy công ty Lung Linh rất cần một người trẻ có năng lực.

Văn dừng lại, anh không muốn nói hết những gì Quân đã nói trong buổi tối hôm nay nên dừng lại để kết thúc câu chuyện, cô nhìn anh trong lòng đã bớt chút đau đớn. Ít nhất cũng không phải vì Quân hết yêu cô, ít nhất cũng không phải vì Nga hay bất cứ người đàn bà khác. Cô không hỏi nữa, trong lòng cũng dần lấy lại được sự bình tĩnh. Nhất định cô phải gặp Quân, bằng

mọi giá để níu kéo anh ở lại, cô không tin anh sẽ đánh đổi cô để chọn sự nghiệp. Trong lòng cô Quân không phải là người như vậy. Chiếc xe phanh kít lại ở cổng bệnh viện, Văn mở cửa xe định bế cô xuống đã bị cô từ chối, chỉ có đi đâu cô chưa kịp đứng lên đã bị ngã quỵ, anh xót xa muốn mắng cô một trận nhưng lại cúi xuống bế cô thẳng vào bệnh viện. Nửa đêm bệnh viện cũng vắng tanh, anh đưa cô vào phòng cấp cứu rồi ra ngồi đợi, khoảng mười lăm phút sau cánh cửa phòng cấp cứu mở ra. Vị bác sĩ nói với anh cô bị thương không nặng, bị mấy máu thủy tinh cắt vào chân nhưng cũng may không có vấn đề gì nhiều chỉ là do mất máu nên hơi choáng còn dặn dò anh hạn chế để cô đi lại. Văn cảm ơn bác sĩ rồi thở lại bước vào phòng, cô mặc chiếc váy trắng anh mua ngủ say. Có lẽ đã quá mệt mỏi mà ngủ ngon lành như vậy, khuôn mặt lúc này không còn vẻ thối khô. Anh đi mua một chiếc khăn mặt sau đó vào nhà vệ sinh thấm nước rồi nhẹ nhàng lau lên khuôn mặt cô vẫn còn lấm lem. Trong lòng anh thật sự rất xót xa, tại sao lần nào gặp cô cũng phải nhìn thấy cô đau khổ như vậy? Anh đã nghĩ rằng bản thân đã đủ dũng khí để buông bỏ cô khi thấy cô hạnh phúc bên Quân, nhưng đến giây phút này anh mới hiểu chưa bao giờ anh quên được cô. Anh lặng lẽ ngồi cạnh giường bệnh, cứ thi thoảng lại thở dài. Bao nhiêu năm qua, rốt cuộc anh đi bao nhiêu nơi cuối cùng lại gặp cô ở một hoàn cảnh mà anh không mong muốn thế này. Anh cứ mãi mê suy nghĩ đến gần sáng mới dựa lưng vào ghế chợp mắt một chút.

- Anh Văn...

Tiếng gọi của Nhiên khiến Văn tỉnh giấc, anh mở mắt thấy trời đã sáng hẳn, cô ngồi dậy thở dài nói:

- Anh về công ty làm việc đi, tôi muốn về nhà một chút. Hôm nay anh có thể cho tôi nghỉ được chứ?

Anh nhìn cô đáp:

- Tại sao cô không nằm ở đây nghỉ ngơi đã.

- Không, tôi muốn về xem biết đâu đêm qua Quân lại về.

Anh bất lực trước thái độ của cô đành gật đầu:

- Để tôi đưa cô về, cô về một mình có chuyện gì tôi lại phải chịu trách nhiệm.

Cô cúi mặt, lý nhí cảm ơn rồi bước xuống dưới đất, thấy thế anh liền vội vàng đến gần cô rồi nói:

- Bác sĩ dặn cô hạn chế đi lại thôi.

Nói rồi anh không thèm để ý về mặt của cô gập người xuống bế thốc cô dậy, vừa đi vừa tức giận cắn răng:

- Cô vội đến vậy thì tôi sẽ giúp cô.

Vẫn bế cô ra xe rồi lái xe thẳng về địa chỉ nhà cô, từ lúc trên xe cô không nói bất cứ điều gì. Trong lòng cô vẫn còn một niềm tin rằng Quân đối xử với cô như vậy cũng chỉ là anh giận cô chứ nhất định sẽ không bỏ cô đi. Chiếc xe đỗ lại ở dưới đường, Văn chưa kịp lên tiếng đã bị cô từ chối.

- Anh không cần đưa tôi lên đâu, tôi không muốn anh ấy nhìn thấy rồi lại hiểu lầm tôi. Cảm ơn anh!

Nói rồi cô mở cửa, lê đôi chân băng bó đã được đeo một đôi dép lê của bệnh viện đi khó nhọc bước lên phòng trọ để lại Văn đang bất lực nhìn theo bóng dáng cô đơn tội nghiệp ấy. Nhiên mở cửa phòng trọ trong lòng lại dấy lên một tia hy vọng, bước vào trong sẽ thấy Quân ở đó với khuôn mặt rạng rỡ. Cô từ từ mở cửa nhưng rồi đập vào mắt cô vẫn chỉ là cảnh tượng vỡ vụn, nhưng đồng hồ nát đã được quét gọn lại một góc chứ không còn vương vãi. Vậy là chắc chắn Quân đã về, cô vội vàng lê đôi dép vào trong, mùi rượu hình như còn nồng nặc hơn hôm qua thế nhưng căn nhà trống trơn hoàn toàn không có ai, đột nhiên cô phát hiện cánh tủ còn chưa khoá lại cô nhìn vào trong, toàn bộ quần áo của Quân đã không còn. Chỉ còn trên giường một chiếc áo vest xanh mà tối qua anh mặc. Cô bỗng thấy toàn bộ hy vọng của mình tan tành liền nằm vật xuống giường, cầm chiếc áo lên, phía trong có một mẫu giấy nét chữ của anh vẫn còn nguyên màu mực mới:

"Nhiên, em không cần tìm anh đâu, anh sẽ không trở về nữa. Em hãy bình tĩnh sống, đừng nghĩ đến anh nữa, hãy thực hiện những ước mơ còn dang dở của mình."

Nhiên xé tan mẫu giấy gào to, cầm chiếc áo lên khóc như một kẻ điên. Bỗng dưng cô phát hiện trên áo anh có mùi nước hoa nữ mà cô đã từng ngửi thấy ở đâu đó, nhìn kỹ lại thấy một vài sợi tóc nhuộm màu nâu còn vương trên áo. Là màu tóc của Nga, cô không còn giữ được bình tĩnh ném chiếc áo xuống đất, chạy xuống dưới đường. Chiếc xe camry vẫn đỗ trước mặt, không còn nghĩ được gì cô liền leo lên xe rồi nói trong nước mắt:

- Anh Văn tôi xin anh, đưa tôi đi gặp Quân được không?

Văn thở dài nói:

- Đến công ty cậu ta hay thế nào?

- Vậy đưa tôi đến đó, đến công ty Lung Linh.

Văn không nói gì, mở cửa xe ra ngoài gọi điện về công ty báo hủy cuộc họp sáng nay rồi lái xe đưa cô đến thẳng công ty Lung Linh. Nhiên lấy điện thoại bấm gọi cho Quân, có tiếng chuông nhưng phải đến cuộc thứ ba anh mới nghe máy. Cô run rẩy nói:

- Anh đang ở đâu vậy?

Đầu dây bên kia chần chừ đáp:

- Anh đã nói rồi anh sẽ không trở về nữa đâu, em đừng gọi cho anh suốt như vậy.

Cô không còn chịu nổi hét lên trong điện thoại:

- Em hỏi anh đang ở đâu? Anh nói rõ cho em.

Đầu dây bên kia không còn kiên nhẫn nghe cô nói liền cúp máy. Cô điên cuồng bấm lại thì Quân đã tắt máy, chỉ còn tiếng của tổng đài vọng lại.

Chiếc xe không đi thẳng vào cổng công ty mà dừng lại bên phía đối diện, cô định mở cửa xe bước xuống thì Văn lên tiếng:

- Cô định lên công ty làm ầm lên, khóc lóc ăn vạ trong đây sao?

Cô ngược mắt nhìn Văn hỏi lại:

- Vậy anh muốn tôi phải làm thế nào?

- Tôi không muốn xen vào chuyện riêng tư của cô. Nhưng cô đừng làm mất mặt công ty của tôi. Nếu cậu ta đã thật sự yêu cô dù thế nào cũng sẽ không buông tay cô, mọi lý do cậu ta đặt ra cũng chỉ là nguy biện cho sự ích kỷ của bản thân mà thôi.

Cô lắc đầu đáp:

- Tôi muốn nói rõ với anh ấy, tôi muốn nói chuyện rõ ràng.

- Cậu ta đến nghe điện thoại còn không muốn chứ đừng nói là nói chuyện. Cô hãy tỉnh táo lại đi

- Vậy tại sao anh lại đề nghị đưa tôi đến đây?

- Chẳng phải vì lúc đó cô mất bình tĩnh sao? Nếu tôi không làm như vậy thì cô cũng sẽ bắt xe đến thôi. Nhiên, cô đừng thế này nữa. Cô làm thế này càng khiến cậu ta chán ghét cô mà thôi. Tôi nói thật đấy.

Cô cúi mặt, giọng chùng xuống:

- Có phải tôi đáng ghét lắm không? Có phải ai cũng chán ghét tôi không?

Văn lắc đầu, anh muốn nói với cô rằng anh chưa bao giờ chán ghét cô dù cô có thế nào. Anh chưa bao giờ cảm thấy phiền phức hay cảm thấy cô vô lý, nhưng rồi cuối cùng anh lại đáp:

- Nếu cô bình tĩnh lại, cô sẽ nghĩ ra rằng cô cần làm gì.

Cô gật đầu thờ dài:

- Đúng vậy, giờ tôi vào công ty anh ấy làm làm lên chỉ khiến cả tôi và anh ấy mất mặt, lại càng làm cho anh ấy chán ghét tôi. Anh về đi, tôi đứng đây chờ anh ấy.

Anh nhìn cô, kiên quyết nói:

- Cô xuống xe đi về phía công ty mà đợi cậu ta nói chuyện cho rõ ràng, tôi đỗ xe bên này chờ cô.

Cô cười nhạt đáp:

- Anh nghĩ tôi sẽ làm làm lên hay đánh nhau với anh ấy sao? Anh yên tâm, dù tôi có thế nào tôi cũng tự biết mình phải làm gì. Anh đi về đi.

Vẫn vẫn giữ thái độ đó trả lời:

- Cô xuống xe đi, tôi chờ cô bên này.

Nhiên thờ dài cảm thấy anh cũng cố chấp không khác gì mình liền xuống xe. Tuy nhiên cô còn chưa kịp đi sang bên kia đường đã thấy một chiếc xe ô tô bóng loáng đi ngược chiều với mình bỗng dừng người, Quân là người cầm lái, ngồi bên cạnh là Nga. Cô vội vàng lao ra ngoài đường, dang tay đứng trước hướng chiếc xe ô tô đang đi về nhằm nhìn mắt. Chiếc xe bị bất ngờ phanh kít lại còn bị quán tính trượt dài một đoạn cũng may chỉ cách cô chưa đến một mét. Quân hết hoảng hoảng lái, mở cửa xe thấy cô không sao liền quát lên:

- Nhiên, em bị điên à? Em muốn chết hay sao?

Cô nhếch mép nhìn anh, đáp lại:

- Em chết thì anh vui lắm đúng không? Xe máy của anh đâu? Giờ anh đi xe ô tô rồi cơ à? Ha ha hoá ra tiền có thể làm con người ta thay đổi đến vậy.

Quân tức giận mở cửa nói với Nga đi đâu giờ đó rồi kéo cô lên vỉa hè, khuôn mặt anh đỏ bừng, đôi mắt hằn đày tia giận dữ nghiến chặt răng nói:

- Nhiên em hết trò rồi sao? Đầu óc em có vấn đề à?

Cô cảm thấy từng lời nói của anh lúc này giống như đang sát muối vào trái tim cô, nhưng có lẽ đến giờ phút này cô không còn khóc nữa, đưa đôi mắt ráo hoảnh nhìn anh đáp lại:

- Đúng, đầu óc em có vấn đề đấy, thế nên anh mới bỏ em để tìm đến người thông minh như chị Nga đúng không?

Quân nhìn xuống chân cô, chợt sững người lại một chút rồi bất lực nói:

- Cô ấy ít nhất cũng không ấu trĩ như em.

Cô cười lớn, tiếng cười pha lẫn nỗi chua xót gật đầu:

- Vâng, em ấu trĩ, em ngu ngốc nên bao nhiêu lâu nay bị anh lừa dối mà không biết! Anh chưa bao giờ quên chị ta, anh đến với em cũng là thay thế hình bóng chị ta đúng không?

- Nếu em nghĩ là thế nào cứ cho là thế ấy.

Cô xót xa bấu chặt quần khinh bỉ đáp:

- Cuối cùng anh cũng đã thừa nhận rồi, cuối cùng anh đã thừa nhận rằng anh muốn chia tay em vì chị ta.

Quân nhìn cô, ánh mắt anh vô hồn gật đầu:

- Đúng vậy, em cứ cho là như vậy đi. Anh mệt mỏi lắm rồi, chúng ta kết thúc rồi em đừng làm phiền anh nữa được không?

Cô cắn chặt môi đến bật máu cười nhạt:

- Anh vội vàng muốn buông tay em đến vậy sao? Nếu ngay từ đầu anh biết rằng anh sẽ quay lại với chị ta thì sao còn yêu em làm gì? Anh đến với

em vì cái gì? Còn hai năm của em anh đên đáp thế nào?

- Anh xin lỗi.

- Anh nói xin lỗi là xong sao? Anh xin lỗi thì có trả lại được cho em mọi thứ hay không?

- Nhiên, em đừng như thế này nữa. Chúng ta kết thúc rồi, anh cầu xin em đừng thế này nữa được không? Anh thật sự rất mệt mỏi, coi như anh xin em buông tha cho anh.

Cô ngược mắt lên trời, cười như một kẻ điên:

- Anh cầu xin em buông tha cho anh? Anh nói cho em biết đên qua anh đã đi đâu? Anh ở bên Nga đúng không?

- Đúng vậy.

Quân mệt mỏi đáp, cô bỗng thấy lòng mình lạnh tanh, vậy hoá ra hôm qua Nga chỉ giả vờ rằng không biết anh đi đâu? Cô không còn cảm nhận được sự đau đớn, bám vào tay anh không cam lòng hỏi lại.

- Anh nói cho em biết, hai năm nay tình cảm anh dành cho em rốt cuộc có phải tình yêu không? Anh có yêu em thật sự em không? Trả lời em đi.

Anh nhìn cô, cuối cùng lạnh lùng trả lời:

- Là anh không yêu em, anh ngộ nhận, anh xin lỗi em chưa bao giờ anh quên cô ấy.

Cô từ từ buông cánh tay anh, nói tiếp:

- Kể cả giờ em có thai, anh cũng không quay lại với em sao?

- Em không cần nói dối anh đâu, anh biết em không hề có thai. Đừng tự hạ thấp bản thân mình bằng cách lấy cái thai ra để dọa anh, càng khiến anh chán em thôi. Mà dù em có thai thật thì anh cũng sẽ không quay lại với em đâu. Còn nữa, xung quanh em đên ông tốt rất nhiều, Văn cũng rất tốt đấy.

Nói rồi Quân xoay lưng bỏ đi, lúc này cô không còn nghĩ được gì. Ngồi bệt xuống đất khóc nức nở, cô khóc rất lâu, cô khóc sưng cả mắt, dường như cô muốn trút tất cả nỗi đau đớn theo dòng nước mắt. Mấy người đi đường nhìn cô thẫn thờ nghĩ chắc chắn cô gái này phải có chuyện gì thương tâm lắm mới khóc đến mức thế này.

- Lên xe đi!

Nhiên ngược mắt lên nhìn là Văn, hoá ra nắng đã lên đỉnh đầu, cô không hề biết mình đã khóc đến hơn một tiếng đồng hồ. Cô lau nước mắt, mặc kệ người ta nhìn lại khóc tiếp, vừa khóc vừa leo đèo theo Văn lên xe. Lên xe cô lại khóc, khóc rất lớn, Văn đưa cho đồng giấy cũng không đủ cho cô khóc. Khóc chán chê đến khi cảm thấy không còn khóc được nữa cô mới dừng lại, cảm thấy trong lòng thoải mái hơn rất nhiều. Văn thấy cô đã ngừng khóc, trong lòng cũng nhẹ nhõm hơn quay sang hỏi:

- Cô muốn đi ăn chút gì không?

Cô gật đầu:

- Anh có thể chở tôi đến quán bún cá không?

Văn đồng ý, quay xe đi về hướng Nguyễn Lương Bằng, nhìn thấy cô bình thản thế này anh lại dấy lên một nỗi lo lắng mơ hồ. Buổi sáng cô còn tức giận, vừa nãy thì khóc như mưa bây giờ lại như chưa có chuyện gì xảy ra. Anh thở dài, không muốn nghĩ nhiều gửi xe rồi cùng cô vào quán bún cá trong ngõ. Anh biết cô rất thích ăn bún cá, món ăn yêu thích của cô từ khi còn rất nhỏ. Chỉ có đi đâu không ngờ hôm nay cô ăn tận ba bát, ăn xong cô nhìn anh rồi nói:

- Cảm ơn anh rất nhiều, bây giờ anh đưa tôi về được chứ? Mai tôi sẽ trở lại công ty làm việc.

Anh thấy thái độ này của cô, lại càng lo lắng. Thà rằng cô cứ khóc lóc anh còn cảm thấy yên tâm hơn, rõ ràng anh thấy rằng có gì đó rất không bình thường. Anh đứng dậy trả tiền rồi nói:

- Tôi đưa cô về, cô về nghỉ ngơi vài ngày rồi hãy đến công ty.

Cô lắc đầu, mắt ráo hoảnh đáp:

- Tôi không cần nghỉ đâu, chỉ đâu tôi sẽ về lấy đồ rồi chuyển đi. Tôi không muốn ở căn nhà đó nữa.

Anh gật gù, nỗi sợ mơ hồ tan biến dần trả lời:

- Được, cô chuyển đi đâu?

Cô thở dài:

- Thật ra tôi cũng chưa biết đi đâu, lát về tôi lên mạng tìm xem có ai có nhà trọ sẵn không tôi sẽ chuyển trong chiều nay.

- Bây giờ tìm nhà trọ rất khó, muốn tìm phải vài ngày chứ thường sẽ không có nhà sẵn đâu. Tôi có một người bạn, cậu ấy có một căn chung cư nhỏ, giá cũng rẻ thôi hay cô chuyển tạm đến đấy ở, lại gần công ty tiện cho cô đi lại, mà chắc cũng chỉ hơn giá cô thuê phòng một chút.

Cô lắc đầu đáp:

- Tôi không muốn dựa dẫm vào anh, tôi không muốn dựa dẫm vào bất cứ ai trên đời này nữa.

- Nhưng tôi muốn...

Anh ngừng lại, nhìn cô muốn nói em hãy cứ dựa dẫm vào tôi đi, dựa dẫm vào tôi cả đời đi tôi cho phép, nhưng rồi anh lại cười chính mình, phải rồi anh là gì của cô cơ chứ? Cô ngạc nhiên nhìn anh, anh không dám nhìn thẳng vào đôi mắt ấy bối rối đáp lại:

- À, ý tôi là bình thường công ty có rất nhiều việc. Cô ở đó gần công ty thì đi lại dễ dàng, tôi có việc gấp gọi cô cùng dễ hơn. Dù sao cô cũng đang cần chuyển nhà gấp thì cứ nghe lời tôi đi. Không phải tôi giúp cô mà là tôi đang giúp bạn tôi thôi, căn hộ ấy cậu ta muốn cho thuê lâu rồi. Cô không cần lo giá cả đâu, không bằng một phần năm tiền lương của cô đâu.

Cô định nói gì đó, nhưng thấy anh nói rất có lý nên gật đầu đồng ý. Dẫu sao thì bây giờ cô cũng chẳng còn gì, căn nhà kia cô cũng không muốn trở lại. Văn thấy cô đồng ý lại nói tiếp:

- Vậy giờ về chuyển nhà luôn, tôi cho người đến chuyển giúp cô.

Cô xua tay nói:

- Không cần đâu, tôi không có đồ gì nhiều, chỉ có khoảng hai valy đồ cả quần áo với đồ dùng cá nhân thôi.

- Được, vậy để tôi gọi điện cho cậu ấy, trong lúc tôi đưa cô về chuẩn bị đồ thì để cậu ấy cho người đến dọn dẹp qua một chút. Căn phòng ấy tôi xem qua rồi, chắc chỉ cần mang đồ đến là ở được thôi.

Nói rồi anh đi ra ngoài rút điện thoại gọi, cô nhìn theo bóng dáng anh, trong lòng chợt cảm thấy những ác cảm về anh đã không còn, ngược lại còn thấy biết ơn anh rất nhiều. Nhưng lúc này lòng cô đã nguội lạnh, dẫu là anh, Quân hay bất cứ gã đàn ông nào khác với cô cũng không còn chút ý nghĩa. Cô ngược mắt lên trời, mỉm cười. Hóa ra chia tay cũng chỉ khóc một trận như vậy là xong. Cô thầm nghĩ, những đớn đau mà cô vừa trải qua chắc chắn sẽ là bước đệm cho tất cả những kế hoạch mà trước khi yêu Quân cô đã vạch ra. Hai năm nay cô đã vì anh ta mà bỏ qua bao nhiêu cơ hội, chia tay anh ta cuối cùng cô cũng sẵn sàng chuyên tâm vào việc trả thù cho ba mẹ mình. Cô cười nhạt, cũng không hiểu sao bản thân lại có thể bình thản đến vậy, cũng có thể do nỗi đau quá lớn, lớn đến mức cô còn chẳng cảm nhận được nó đau thế nào, tê liệt hoàn cảm cảm giác. Văn nghe điện xong liền trở lại giục cô lên xe rồi nói:

- Được rồi, cậu ta cho người đến dọn dẹp rồi, giờ chúng ta về nhà cô dọn đồ đi.

Nhiên gật đầu, mở cửa bước lên xe, Văn quay xe rồi đi thẳng về nhà cô, đến nơi cô liền xuống xe rồi nói:

- Anh cứ ngẩng đầu đi, tôi lên thu dọn rồi nói qua với chủ nhà sau đó xuống luôn.

Văn gật đầu, ngồi dưới xe kiên nhẫn đợi chờ. Chân cô đã đỡ đau, nhưng vẫn phải khó nhọc lê lên cầu thang, cô vào nói chuyện qua với chủ nhà về việc chuyển phòng còn nói số tiền phòng thừa cô không lấy lại, tiền đặt cọc cũng cho bà ta. Bà ta tất nhiên vui vẻ đồng ý, cô nói chuyện xong liền về phòng, căn phòng lạnh lẽo đến rợn người, lê chân vào phòng ngủ, lấy hai chiếc valy dọn toàn bộ quần áo và đồ dùng cho vào valy. Sau đó cô lấy chiếc chìa khoá nhỏ cất một góc trong tủ, mở ngăn khoá, lấy chiếc cặp da cũ kỹ mở ra xem. Toàn bộ giấy tờ đã ố vàng, cô nhìn hình ảnh từng người, nhếch mép. Trong lòng cô lúc này chỉ muốn cầm dao mà đâm từng tên một, nhưng rồi lại thôi nghĩ không việc gì cô phải nhúng tay vào những chuyện thế này. Hai năm nay cô đã ngu ngốc rồi, kể từ giây phút này đối với cô, đàn ông lợi dụng được nhất định phải lợi dụng, còn đàn ông không lợi dụng được sẽ tuyệt đối tránh xa. Cô nhét chiếc cặp xuống đáy valy còn lại, vào nhà vệ sinh lấy thêm đồ, nhặt mấy đôi giày cho vào rồi ấn mật mã khoá, đứng dậy nặng nhọc kéo ra ngoài. Nhìn lại căn phòng một lượt, Nhiên bỗng cảm thấy xót xa, căn phòng này đã từng có tiếng cười đùa của cô và Quân, đã chứng kiến tất cả tình yêu của hai người, nó đã từng đẹp đẽ ấm áp đến thế nào, cuối cùng giờ cũng chỉ lạnh lẽo đến rợn người. Cô nhìn lại chiếc áo vứt trên giường trong lòng đột ngột trở nên đau đớn, nhưng cô không muốn khóc. Tại sao phải là cô khóc chứ? Tại sao phải là cô chịu đau đớn, tổn thương mà không phải là anh ta. Nghĩ đến thôi cô đã cảm thấy lòng mình nguội lạnh. Phải rồi, là anh ta đánh mất cô, nhất định anh ta sẽ phải hối hận vì quyết định này của mình. Cô đóng sập cửa phòng ngủ, kéo valy ra khỏi đồng hồ nát bước ra khỏi cửa phòng trọ không thèm nhìn lại, đưa đôi tay ra phía sau khép lại cánh cửa phòng cũng như khép lại cánh cửa lòng mình.

- Đưa valy cho tôi.

Tiếng Văn bên cạnh khiến cô giật mình, cô lúng túng đáp:

- Sao anh lại lên đây rồi?

Anh nheo mắt nhìn ra trời nắng hờ hững trả lời:

- Tôi thấy cô đi lâu quá.

Cô đưa hai chiếc valy cho anh, lê xuống cầu thang, đi thẳng về phía trước đến cái ngoảnh mặt lại cũng không có. Chiếc xe lái thẳng về về gần công ty, cách công ty chỉ hơn cây số thì dừng lại. Văn ra cốp xe kéo valy xuống rồi nói:

- Đến nơi rồi, chúng ta đi thôi.

Nhiên gật đầu, leo đèo đi theo anh ta. Căn hộ nằm trong tòa nhà chung cư khá lớn ở tầng mười hai. Văn mở cửa thang máy rồi cùng cô đi thẳng vào phòng đã có một người đàn ông đứng đó chờ sẵn. Thấy hai người, anh ta liền vui vẻ cúi đầu nói:

- Chào Giám đốc Văn, chào cô!

Văn thấy anh ta làm điệu bộ thế liền nhếch mép nói:

- Sao hôm nay cậu lịch sự thế?

Cô liếc nhìn anh ta, gương mặt đẹp trai thư sinh cũng vừa hay nhìn về phía cô cười tươi để lộ hàm răng trắng đều tăm tắp:

- Vì gặp được người đẹp nên tôi vui.

Văn lờm cậu ta, giọng tức giận:

- Đừng có mà linh tinh, đây là thư ký của tôi.

Cậu ta giơ tay mắt vẫn nhìn về phía cô nói:

- Chào cô, tôi là Kiên bạn của anh Văn.

Cô giơ tay định bắt tay anh ta thì bàn tay anh ta đã bị Văn nắm chặt, anh ta cong môi nói:

- Có cần phải làm tôi mất mặt đến thế không?

Văn đắc chí cười:

- Là tôi muốn làm cậu mất mặt đấy.

Anh ta không dám cợt nhả, nghiêm túc nói:

- Được rồi, căn phòng này có một phòng ngủ một phòng bếp, chúng tôi đã dọn dẹp sạch sẽ, tủ lạnh đi đâu hoá có cả rồi cô có thể yên tâm ở nhé. Tôi xin phép về trước.

Nhiên gật đầu chào anh ta, rồi nhìn lại căn phòng, mặc dù không quá lớn nhưng rất sạch sẽ, nội thất cũng rất đẹp. Chưa bao giờ cô được ở một căn phòng đẹp thế này, trong lòng cô cũng cảm thấy được an ủi phần nào. Văn nhìn cô rồi nói:

- Cô cứ yên tâm ở đây, có gì cứ gọi cho tôi. Không hài lòng chỗ nào cũng cứ nói với tôi. Tôi về trước đây.

Cô cắn chặt môi cúi đầu nói:

- Cảm ơn anh rất nhiều, thật lòng tôi cảm thấy phiền anh quá.

Văn không trả lời, chỉ khẽ gật đầu mở cửa bước đi. Cô xếp quần áo vào tủ xong liền đi tắm, cảm thấy mệt mỏi vô cùng, tắm xong liền lên giường ngủ. Ngày hôm sau Văn đi rất sớm, hôm qua anh hủy cuộc họp nên công việc dồn lại rất nhiều. Anh lên công ty từ lúc năm giờ sáng làm đến gần bảy giờ mới xong việc. Anh đứng dậy định pha cho mình cốc cà phê thì thấy tiếng mở cửa, nhìn đồng hồ còn đến hơn mười phút nữa mới đến giờ làm việc mà Nhiên đã đến. Anh cũng đã quen dần với thái độ làm việc của cô, từ trước đến nay chưa bao giờ cô đi làm muộn. Cô bước vào đặt túi lên bàn rồi đi về phía phòng anh như một thói quen, anh đưa cốc cà phê cho cô rồi nói:

- Thật đúng lúc, cô pha cho tôi một cốc cà phê.

Nhiên nhận lấy cốc, gật đầu lúc này anh mới phát hiện ra hôm nay cô đã thay đổi kiểu tóc. Mái tóc bình thường cô cuộn tròn để lộ gương mặt thanh tú được thay bằng mái tóc xoắn uốn rất cầu kỳ, màu son môi cũng được đổi thành màu đỏ cam nổi bật hẳn làn da trắng sứ, cô mặc một bộ

quần áo công sở bó sát tôn lên vóc dáng cao ráo mảnh mai của mình. Anh có chút ngạc nhiên, vẻ mặt cô cũng tràn đầy sức sống không có gì giống như vừa bị thất tình chợt cảm thấy dù rằng không giống mọi ngày nhưng trong thâm tâm lại cảm nhận hình như phong thái tự tin này mới đúng là cô gái mà anh đã gặp những năm trước chứ không phải cô gái chỉ biết khóc lóc như những ngày qua.

- Anh Văn, anh không đưa cốc sao tôi đi pha cà phê được?

Mãi mê suy nghĩ, anh không nhận ra mình vẫn chưa đưa cốc cho cô vội vàng nói:

- Tôi quên mất, cô đi pha nhanh giúp tôi.

Nói rồi anh trở lại bàn làm việc, nỗi sợ mơ hồ hôm qua không còn. Dù là thái độ của cô lúc này không giống kẻ thất tình, nhưng như vậy cũng khiến anh yên tâm hơn, ít nhất cô sẽ không làm đi đâu gì đại dột. Nghĩ đến ngày hôm qua khi cô ngã sụp xuống vệ đường khóc anh vẫn thấy đáng sợ, không hiểu cô lấy đâu nước mắt và sức lực mà có thể gào to lên như vậy giữa đường mặc ánh mắt những người xung quanh. Văn thở dài, nếu là anh chắc chắn anh sẽ không để cho cô khóc như vậy đừng nói là khóc trước mặt những người lạ bỗng nhớ lại những lời Quân nói hôm qua, lại cảm thấy phần tiếc nuối phần lại vui mừng. Anh cảm thấy không phải Quân không yêu cô nhiều, chỉ là anh ta có quá nhiều sức ép, chỉ có đi đâu nếu thay là anh dù có nghèo khó cỡ nào anh cũng sẽ không buông tay cô. Đối với anh thà yêu nhau trong cay đắng khốn khó còn hơn một đời xa cách, cứ mãi mê suy nghĩ Văn không biết Nhiên đã vào phòng lúc nào. Cô đặt cốc cà phê lên bàn rồi nói:

- Anh Văn, tôi có một đề nghị này mong anh đồng ý.

Anh nhìn cô, lần đầu tiên cô nghiêm túc đứng trước mặt anh thế này lần đầu tiên đáp:

- Đề nghị gì?

- Anh hãy giao cho tôi thật nhiều việc, những việc nào tôi không biết tôi sẽ hỏi anh, thậm chí giao cho tôi cả việc về nhà, tăng ca càng tốt. Bất cứ việc gì tôi có thể làm được.

Anh hơi ngạc nhiên, nhưng rồi hiểu ý cô liền gật đầu đồng ý:

- Được rồi, vậy bây giờ cô vào tủ hồ sơ lấy trong tủ số hai và số ba ra xử lý hết cho tôi, cô đánh máy lại, tra cứu xem đã đúng số ngày tháng năm, số hiệu hay chưa rồi sửa lại. Sau đó mang xuống văn thư người ta chuyển qua cho tôi. Đóng hồ sơ đó đủ cô làm vài ngày, xong tôi sẽ giao tiếp cho cô.

Cô gật đầu nhanh nhẹn mở tủ lấy sắp hồ sơ về phía bàn rồi lại vào phòng anh nói tiếp:

- À, nếu có cái gì cần tôi chuyển qua bên công ty tổng cứ giao cho tôi.

Văn đang đánh máy, dừng lại rồi nói:

- Chuyển qua đó có bên văn thư lo rồi, cô không cần lo.

Nhiên miễn cưỡng gật đầu, không đáp đi ra ngoài. Quả thật những đóng tài liệu này chiếm rất nhiều thời gian của cô. Đánh máy cả một ngày mới chỉ hết được một phần tư, thế này thật quá tốt sẽ giúp cô về nhà không còn nghĩ ngợi lung tung. Buổi tối sau khi tan ca, cô về nhà tắm rửa nấu chút gì đó ăn rồi nhanh chóng lao đầu vào công việc như thế chỉ cần một phút không làm cô sẽ nghĩ đến Quân. Vậy mà không ngờ suốt thời gian đó cô dường như không suy nghĩ gì nhiều như thế không có chút đau đớn nào trong lòng. Hai tuần sau kể từ ngày cô gặp Quân ở công ty anh ta, buổi sáng cô đến công ty đi làm như thường lệ thì nhận được tin nhắn của Nga chỉ vụn vụn một dòng:

"Hôm nay anh Quân bay đấy!"

Nhiên nhìn dòng tin nhắn, nhếch mép mỉm cười rồi bình thần đi uống nước. Nếu là cô của trước kia có lẽ sẽ không kìm được mà ném điện thoại nhưng giờ đây lòng cô đã lạnh, cô cũng không biết bảy ngày qua cô đã

sống thế nào. Lại càng không hiểu tại sao bản thân lại có thể mạnh mẽ đến như vậy? Người ngoài nhìn vào không ai đoán được cô vừa bị thất tình, chỉ có trong thâm cô tự rõ, bảy ngày qua cô sống cũng như chết r ồi. Trái tim cô đã chết kể từ lúc Quân nói rằng anh ta chỉ ngộ nhận yêu cô, cô không phải không đau, chỉ là đau đến nỗi không còn cảm nhận được nữa r ồi. Cô đọc lại dòng tin nhắn, cuối cùng xoá đi r ồi chặn luôn số Nga. Phải r ồi, để lại làm gì khi cô và Quân đã không còn liên quan. Nếu thật sự yêu cô anh ta chắc chắn đã không bỏ mặc cô như vậy. Cô không hận, mà chỉ tiếc hai năm qua đổi một câu anh ngộ nhận thôi! Cuối cùng thì cô cũng đã hiểu ra rằng, mọi chuyện đều có thể buông bỏ, chỉ cần đủ tuyệt vọng. Mà cô thì đã thừa tuyệt vọng r ồi, tình yêu rồi cuộc cũng chỉ là thứ vừa mong manh vừa thực dụng, chẳng ai có thể chờ đợi mãi trong tuyệt vọng!

EM LÀ SINH MỆNH CỦA ANH

Phạm Vũ Anh Thư
dtv-ebook.com

Chương 9

! Nhiên đã từng cho rằng nếu một ngày phải chia tay với Quân, cô sẽ đau đớn vật vã đến mấy tháng. Thậm chí còn có thể chết được, nhưng hôm nay cô nhận ra cô cũng là con người tham sống sợ chết khi mà đến giờ vẫn sống thậm chí còn sống rất tốt.

- Nhiên, hôm nay tôi có một bản hợp đồng cần ký bên tập đoàn Bình Minh với công ty Lung Linh. Cô hôm nay cũng phải dự cuộc họp và giúp tôi ghi lại toàn bộ ý chính trong cuộc họp.

Văn lên tiếng kéo cô thoát khỏi dòng suy nghĩ, cô đứng dậy không hỏi thêm lặng lẽ gật đầu đi theo anh lên xe, lúc này Văn mới nhận ra tay cô được sơn một lớp móng tuy rằng chỉ là màu nhã nhặn nhưng cũng khiến anh ngạc nhiên, đôi giày bệt của cô cũng thay bằng đôi giày cao gót màu xám.

- Cô biết hôm nay cậu ta đi chứ?

Văn lấy hết can đảm hỏi cô bằng một giọng hờ hững như không, cô lơ đãng nhìn ra ngoài cửa kính, bình thản đáp:

- Tôi biết!

Văn vô cùng ngạc nhiên trước sự bình thản này của cô, dẫu rằng suốt một tuần nay cô luôn như vậy. Nhưng đến ngay cả thông báo hôm nay Quân đi cô cũng vẫn lạnh nhạt như thể không có chuyện gì khiến lòng anh bỗng thấy khó hiểu vô cùng. Ít nhất cô cũng phải có một biểu hiện gì đó nhưng hoàn toàn không! Chỉ là sự lạnh lùng đến lạnh người. Trên xe không ai nói với ai thêm câu gì. Chiếc xe đỗ xích lại vào bãi đỗ dành trong khuôn viên của công ty. Anh đưa chiếc cặp cho cô rồi nói:

- Hôm nay tôi là người đàm phán chính, cô không cần làm gì chỉ cần giúp tôi ghi lại những gì tôi nhấn mạnh.

Nhiên gật đầu, nhanh nhẹn ôm lấy chiếc cặp rồi bước ra ngoài. Trời hôm nay có nắng rất to thế nhưng cô lại cảm thấy có thứ gì đó lạnh lẽo chạy dài cơ thể. Văn nhìn đồng hồ rồi quay sang cô thở dài:

- Chúng ta đến hơi sớm thì phải.

Nhiên chưa kịp phản ứng, anh đã dứt hai tay vào túi bước vài bước vào trong. Chết tiệt, cô tự nghĩ không biết mình đi giày cao gót làm gì để đôi chân đau nhức thế này. Đôi giày cao gót đúng là khiến tốc độ đi của cô bị cản trở rất nhiều. Bỗng dưng cô thấy loạng choạng vài bước cơ thể đột nhiên không làm chủ được rơi tự do vào khoảng không phía trước. Cô sợ hãi hét lên:

- Aaaaaaaaaa!

Hai cánh tay cô vẫy vùng, cảm thấy chỉ còn một giây nữa mặt cô sẽ tiếp giáp với mặt đất, chợt cô thấy toàn thân bất động. Nhiên trấn tĩnh lại hoá ra có một lực tác động cô từ đằng sau, một cánh tay vững chắc ôm phần eo cô, cô giữ được thăng bằng liền hoàn hồn thở mạnh quay lại phía sau bỗng dưng đỏ mặt lý nhí nói:

- Giám đốc Văn!

Văn nhìn xuống đôi chân tỏ ý dè bủ:

- Tại sao cô lại chọn cho mình đôi giày cao thế này? Muốn ngã vỡ mặt à?

- Tôi...tôi không nghĩ đôi này lại khó đi đến vậy.

- Đi theo tôi.

Cô nhấc chân ra khỏi đôi giày, bàn chân cô đỡ ửng sưng phù liền nhăn mặt hỏi lại:

- Đi đâu vậy thưa Giám đốc.

Nhìn thấy điệu bộ cô như vậy, anh liền cúi người xuống bế xốc cô lên rồi cầm đôi giày trên tay. Nhiên bị anh làm bất ngờ chưa kịp định thần đã thấy anh bế cô gần đến chiếc xe ô tô quen thuộc. Mấy người phụ nữ đứng trong sảnh nhìn cô, ánh mắt lộ rõ sự ghen tỵ.

- Giám đốc, đừng làm thế này.

Vẫn không thèm phản ứng lại, mở cửa xe đẩy cô vào rồi đi về phía vô lăng lái thẳng đến một cửa hàng giày gần đấy, Nhiên vẫn chưa hết ngạc nhiên lại hỏi:

- Anh đưa tôi đến đây làm gì, còn mười phút nữa là đến cuộc họp rồi.

Anh cầm đôi giày cao gót mà cô vừa mua, vút thẳng vào sọt rác rồi nói:

- Cô vào đây đi tôi chọn cho cô một vài đôi giày.

Cô lắc đầu, nhìn đôi giày mà cô mới mua ngày hôm qua bị anh vút đi lòng đầy tiếc nuối đáp:

- Tôi không cần.

- Cô không cần nhưng tôi cần, không lẽ tôi để cho thư ký của mình đi cũng không vững. Cô muốn làm xấu mặt mình thì cứ việc, nhưng đừng bao giờ làm xấu mặt tôi. Cô là thư ký của tôi, đừng để trước mặt bao nhiêu người lại vấp ngã. Tại sao cô cứ phải chống đối lại ý tôi khi mà tôi là sếp của cô. Cô đừng nghĩ tôi quan tâm gì đến cô, chẳng qua không muốn mình bị mất mặt vì thư ký thôi.

Nói rồi anh dừng lại, nhìn phản ứng của cô lại nói tiếp:

- Giày cao gót cũng có rất nhiều loại, loại cô đang đi là loại vừa đau chân lại không chắc chắn, cũng không hề đẹp. Trong này có rất nhiều đôi giày cao gót đẹp, cô không thích đi giày bệt có thể chọn lấy hai đôi để

vuông vừa dễ đi nhìn cũng rất đẹp, hoặc chọn một đôi gót nhọn vừa phải nhưng phía dưới đế chắc chắn hơn đôi vừa này.

Cô há hốc mồm ngạc nhiên, không nghĩ người đàn ông này còn am hiểu về giày của phụ nữ hơn cả mình, không còn cách nào khác đành bước vào trong, quả thật giày ở đây có rất nhiều loại đẹp, Văn lại nhìn đồng hồ rồi nói:

- Tôi cho cô năm phút để chọn, còn năm phút chúng ta phải trở lại công ty.

Nhiên vội vàng lấy mấy đôi giày đeo thử, đúng như anh nói mấy đôi này đeo vẫn tôn lên vóc dáng của cô lại rất dễ đi. Hóa ra từ trước đến nay cô mù về thời trang, bắt đầu thay đổi lại mới thấy bản thân gần như mất căn bản hoàn toàn. Cô chọn cho mình hai đôi ưng ý nhất rồi đứng dậy trả tiền, đến khi thanh toán cô mới phát hiện giày ở đây vô cùng đắt. Anh thấy cô lục ví, liền cười thầm trong lòng đưa thẻ thanh toán cho nhân viên rồi nói:

- Tôi lấy hai đôi này, gói lại một đôi giúp tôi, còn một đôi đi luôn.

Cô giữ tay anh lại rồi nói:

- Tôi không đủ tiền trả cho anh đâu, tôi nghĩ nên mua ở chỗ khác

Anh không thèm liếc cô lấy một cái, hờ hững đáp:

- Cô cứ nhận một đôi coi như cô nợ tôi đi, giờ còn đi mua chỗ khác thì sẽ muộn hơn. Cô muốn bị đuổi việc sao? Một đôi còn lại tôi đền cho cô vì đã vứt đôi giày của cô đi.

- Nhưng tôi không muốn mắc nợ anh.

Anh nhún vai điệu bộ rõ ràng rất đáng ghét nói:

- Nhưng từ trước đến nay cô đã mắc nợ tôi nhiều rồi đấy, thôi đi nhanh lên.

Nhiên thở dài đeo đôi giày chưa được bọc vào chân rồi nhận lấy đôi còn lại rồi leo đèo theo anh ra xe. Về đến tập đoàn Bình Minh cũng là vừa vặn đến giờ họp, có đi đâu cô và anh lại là người cuối cùng. Khi Văn ngồi vào bàn, cô kéo ghế xuống bên cạnh anh mới phát hiện cuộc họp rất đông người, bỗng nhiên cô thấy một bóng dáng rất quen thuộc là Nga liền sống người. Vốn dĩ nghĩ cô ta phải đi nước ngoài cùng Quân, hoặc ít nhất cũng là tiễn anh ta ra sân bay nhưng không ngờ lại gặp cô ta ở đây. Nhưng cô nhanh chóng lấy lại bình tĩnh ngồi xuống ghế phía sau Văn. Dù gì cô cũng không muốn quan tâm đến Quân và tất cả những người liên quan đến anh ta. Suốt thời gian họp cô không có thời gian để quan sát những người trong cuộc họp vì Văn nói rất thuyết phục, cô vừa ghi lại vừa phải nghĩ nên gần như không ngừng nghỉ mới theo kịp tốc độ của anh, tất nhiên được ký với công ty tầm cỡ như công ty Bình Minh là đi đâu vinh dự nên rất nhanh chóng Giám đốc Linh cùng Văn bắt tay ký bản hợp đồng. Sau khi cuộc họp kết thúc, chủ tịch tập đoàn Bình Minh mời toàn bộ nhân viên đến một nhà hàng dùng bữa. Lúc này Nhiên mới đứng dậy vội vã đi theo Văn ra xe. Anh xoay chiếc vô lăng, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt hỏi cô:

- Cô muốn đi ăn cùng họ không? Nếu không tôi đưa cô về?

Cô cười nhạt đáp lại:

- Không cần đưa về, dù sao cũng còn phải gặp nhiều mà tránh mặt sao mãi được?

Văn không hỏi nữa, thấy cô đã đi thẳng vào vấn đề như vậy lòng anh cũng yên tâm hơn một chút. Chiếc xe đỗ lại ở trước cửa một nhà hàng sang trọng, toàn bộ người trong cuộc họp buổi sáng đã đến đông đủ. Anh đi về bàn của Giám đốc Linh rồi quay sang nói với cô:

- Cô ngồi đây đi.

Nói rồi anh kéo chiếc ghế bên cạnh ngồi xuống. Nhiên liếc mắt nhìn những bàn còn lại đã đầy đủ người, ở bàn này chỉ có hai người phụ nữ là cô và Nga, cô không lấy gì làm ngạc nhiên vì Nga đối với công ty bên kia cũng được coi là nhân tài. Còn cô là thư ký của Văn, tất nhiên được ưu tiên ngồi bàn này. Nga nhìn cô, ánh mắt đầy dò xét, có lẽ cô ta cũng không thể

ngờ cô gái hơn hai tuần trước còn khóc lóc vật vã mà hôm nay đã bình thường, thậm chí còn xinh đẹp và tự tin hơn rất nhiều. Văn cầ ly rượu đưa lên trước mặt, phong cách vô cùng lịch thiệp hơi cúi người nói:

- Xin phép Chủ tịch, tôi xin được mời cả bàn mình một ly.

Vị chủ tịch mái tóc đã hoa râm, khuôn mặt phúc hậu nhưng đầy tinh anh nâng chén lên cười nói:

- Được rồi, mời mọi người.

Nói rồi ông ta chạm ly rượu lên môi, động tác thành thục, chỉ cần cảm nhận cô cũng thấy rằng ắt hẳn người này đã chinh chiến thương trường nhiều năm. Nhiên cầ ly rượu uống ực một hớp, hình như cũng đã khá lâu rồi cô mới chạm đến rượu, cũng là lần thứ hai cô uống. Giám đốc Linh nhìn cô, ánh mắt anh ta có chút thương cảm, tuyệt nhiên anh ta không hề nhắc gì đến Quân. Hôm nay khi cuộc họp diễn ra, nhìn thấy cô bình thản bước vào anh ta cũng không thể nghĩ được rằng cô gái này là cô gái vào ngày trước đã khóc một trận rất to ở gần công ty mình. Ngày hôm đó anh ta đứng ở trên đã chứng kiến toàn bộ câu chuyện, nhưng trong lòng anh ta hiểu rằng kết cục này không phải do cô lại càng không phải do Quân. Anh ta không dám nhìn lâu về phía cô, sợ rằng ánh mắt của mình khiến cô thêm buồn liền quay sang bên Chủ tịch cười nói:

- Thừa Chủ tịch, cháu xin phép uống với Chủ tịch một ly.

Chủ tịch Minh nâng ly rượu, cười lớn:

- Nào, chúc mừng cháu! Không ngờ thằng bé oắt con ngày nào còn cở truồng tắm với thằng Văn giờ đã thành giám đốc công ty lớn rồi.

Nói rồi ông ta cụng ly rượu vào ly của giám đốc Linh. Nhiên đang ngẩng nhìn Thanh, hẳn ta vẫn ung dung gấp thức ăn, thi thoảng lại chen vào câu nói của Chủ tịch tỏ vẻ xu nịnh. Cô thầm nghĩ, bản chất của hẳn bao nhiêu năm rồi vẫn không đổi, chỉ tiếc cô không thể xiên cho hẳn một dao vào cổ họng hay bắn một phát súng vào thái dương hẳn cho hẳn chết luôn.

- Cháu phải chúc mừng chú mới phải, vừa giỏi lại có cậu con trai tài năng như Văn. Đúng là hồ phụ sinh hồ tử.

Câu nói của Giám đốc Linh đột ngột kéo Nhiên ra khỏi dòng suy nghĩ. Cô giật mình, đánh rơi chiếc bát xuống nền nhà vỡ tan. Văn là con của chủ tịch Minh? Hèn gì còn rất trẻ anh đã làm Giám đốc công ty Bình Minh A. Cô không phủ nhận Văn rất giỏi nhưng đúng là để được ngồi trên chiếc ghế này chắc chắn cần sự nâng đỡ có đi đâu cô lại không biết chuyện này, trong lòng cô bỗng thấy mình như vừa nghe được tin động trời. Cũng đúng thôi, bởi ngày ấy khi tập đoàn Bình Minh chỉ là công ty nhỏ, ba cô từng nói với cô rằng sau này nhất định sẽ cho cô học một lớp quản trị kinh doanh để cô làm trưởng phòng của một phòng ban nào đó. Ngày hôm nay khi thấy sự trùng hợp này cô lại nhớ đến lời nói của người cha đã khuất lúc ấy lòng không kìm nổi sự xúc động. Cô bối rối nhìn lên bàn, những người trong bàn đều dồn ánh mắt về phía cô đành nở nụ cười gượng gạo muốn giải thích nhưng không nói lên lời.

- Cho tôi một chiếc bát khác.

Tiếng Văn gọi nhân viên phục vụ đột nhiên lại giống như một tia sáng giúp cô thoát khỏi sự lúng túng lúc này. Anh quay sang cô rồi lãnh đạm nâng ly rượu lên rồi nói:

- Xin lỗi mọi người, tôi vô ý va vào tay cô Nhiên, mọi người đừng để ý tiếp tục ăn đi. Tôi xin uống một chén để chuộc lỗi.

Nói rồi anh nâng chén rượu uống cạn, đám người nhìn anh tất nhiên đều vui vẻ chấp thuận. Trong lòng Nhiên bỗng cảm thấy vô cùng ấm áp, thật may anh đã giúp cô gỡ rối trong tình huống này.

- Xin giới thiệu với mọi người một chút, đây là cô Nga, nhân viên mới của công ty, trợ lý của tôi. Cô ấy từng làm bên nước ngoài bốn năm năng lực khá tốt.

Giám đốc Linh lên tiếng khiến mọi người đều nhìn Nga, cô ta cầm ly rượu, vẻ mặt tươi cười nhưng trong ánh mắt lại thấy một nỗi buồn man mác cạn hết ly rượu rồi mới cười nói:

- Giám đốc Linh quá lời rồi, ly vừa rồi là để chào mâm, còn ly này tôi xin phép được uống với Chủ tịch một chén.

Chủ tịch nâng ly rượu bên dưới, cụng ly tỏ vẻ rất hào hứng đáp lại:

- Cô Nga đúng là tuổi trẻ tài cao, rất hân hạnh.

Nga uống hết ly rượu rồi liếc nhìn Văn, cuối cùng chị ta lại dừng ánh mắt lại ở cô rót một chén rượu rồi nói tiếp:

- Xin phép Chủ tịch, xin phép Giám đốc Văn, xin phép Giám đốc Linh, ly này tôi xin được uống với một người bạn của mình. Đúng là thật có duyên, lại gặp được bạn trong buổi tiệc hôm nay. Mời Nhiên!

- Vâng, mời chị, thật là có duyên quá.

Nói rồi không đợi chị ta cụng ly, cô nâng ly rượu uống một hơi cạn một hơi, Nga cũng uống ly rượu của mình nhưng vẫn không ngừng chĩa mũi nhọn tiếp vào cô:

- Giám đốc Linh, anh còn nhớ cô Nhiên đây không? Bạn gái của Quân trong bữa tiệc hôm trước.

Giám đốc Linh nhìn Nhiên, anh ta tỏ rõ sự bất lực, muốn ngừng lại không được, muốn nói tiếp không xong đành tát nước theo mưa:

- Vâng, cô Nhiên rất hân hạnh được gặp lại cô.

Nhiên ngẩng cao đầu, rất rõ ràng chị ta muốn khiến cho cô đau khổ khi nhắc đến Quân. Nhưng cô chợt cảm thấy, chị ta càng muốn làm cô đau, cô càng thấy trái tim mình trở nên lạnh lẽo. Cô mỉm cười đáp lại:

- Vâng, rất hân hạnh được gặp lại mọi người.

Nga hơi nhú mày hỏi lại:

- Chẳng phải hôm nay anh Quân bay sao? Cô là bạn gái anh ta sao không đi tiễn vậy?

Cô học cách lắc ly rượu của Văn, xoay trước mặt rồi đáp:

- Tôi đi tiễn thì quá bình thường, nếu tôi đi tiễn mà đến ngày anh ấy trở về tôi không có điểm phúc được đón thì thà rằng tôi không đi để đỡ bị nói rằng một trong hai thay lòng, còn nếu tôi không đi nhưng lại là người đón anh ấy trở về chẳng phải lại càng đáng khâm phục sao?

Nga tức đến tím mặt, cố vớt vát lại chút sĩ diện liền nói tiếp:

- Nhưng sao tôi lại nghe có tin đồn rằng cô và anh Quân đã chia tay?

Nhiên nhìn thẳng vào mắt cô ta, đồng dục nói:

- Chị vừa nói rằng tôi là bạn gái anh ấy tại sao không đi tiễn anh ấy ra sân bay, sau đó lại nghe có tin đồn rằng chúng tôi đã chia tay! Vậy rốt cuộc câu trước chị hỏi để phủ định hay khẳng định câu sau? Nếu chị đã có câu trả lời trong lòng, ắt hẳn không cần hỏi tôi. Nếu chị chưa có thì để tôi nói chị nghe. Chuyện yêu đương vốn dĩ là chuyện của hai người, bớt một người thì thiếu, thêm một người thì thừa. Tôi và anh ấy dù còn yêu hay đã chia tay hình như không liên quan đến chị. Tôi và chị cũng không đến mức thân thiết để gọi là bạn tôi không có nghĩa vụ phải kể lễ chi tiết tường tận chuyện của mình cho chị nghe. Rất cảm ơn chị đã quan tâm đến tôi nhưng ở đây là buổi tiệc ăn uống của hai công ty không phải chuyện cá nhân của riêng ai nên chúng ta hãy ngừng nói chuyện đời tư. Cảm ơn chị.

Nói rồi cô ngừng lại một lúc quan sát sắc mặt của Nga. Cô ta đỏ mặt xấu hổ, không thể ngờ lại bị cô gái này nói đến bề mặt như vậy. Cô thấy không khí căng thẳng liền cười cười rót ly rượu ra bàn rồi nói:

- Mọi người đừng hiểu nhầm tôi và Nga. Thật ra chúng tôi chỉ là có chút khúc mắc, nhân buổi tiệc này tôi muốn uống với chị một ly. Một là chúng ta có duyên thế này, mong sau này học hỏi chị nhiều. Hai là chúng ta đều là những người phụ nữ, càng nên hiểu và thông cảm cho nhau.

Nga không từ chối được, cũng không muốn bị đám người này hiểu nhầm liền cầm ly rượu, tỏ ra vui vẻ uống cạn một hơi. Văn nhìn cô, trong lòng cảm thấy người con gái này không còn mang dáng vẻ cam chịu như

mọi ngày. Ngược lại càng thấy trong cô ý chí quật cường, cô dám nói thẳng đến tên anh ta, lại thể hiện cho người ngoài nhìn thấy cô đang rất ổn. Dù rằng có thể trong lòng cô có đang đau đớn, nhưng ít nhất nhìn thấy cô thế này anh cũng nhận ra được cô thật sự không ngốc nghếch như anh vẫn nghĩ. Có lẽ do hiện thực khốc liệt của xã hội biến cô thành con người hiên lành cam chịu, nhưng ít nhất lúc này anh phải cảm ơn Quân. Bởi nhờ anh ta đã hoàn toàn mở đi lớp vỏ nhút nhát hèn yếu của cô, sự sắc sảo đã dần bộc lộ trong lời nói. Mấy người ng ồi ngoài cuộc không hiểu rõ câu chuyện, cũng không muốn quan tâm chuyện của những người trẻ nên chỉ lặng lẽ ng ồi ăn cơm. Thấy thái độ của cô bình thản như vậy, Nga hiểu mình đã thất bại trong việc đả kích cô. Câu chuyện của cô dừng lại ở đó. Chỉ có tiếng nói cười chúc tụng vui vẻ, cả cô và Nga đều giữ thái độ im lặng chùng mực như lúc ban đầu. Buổi tiệc kết thúc cũng là đã quá trưa, cô nhận ra trong bữa tiệc dù rằng là cha con nhưng Văn và chủ tịch Minh lại rất khiêm nhường. Anh không thể hiện bất cứ thái độ gì để chứng minh anh đang dựa dẫm ba mình. Chính vì đi đầu này lại khiến cô tin rằng, thật sự anh làm Giám đốc đến bây giờ là do thực lực. Sự chống đỡ của ba anh chỉ giống như một cơn gió nhen nhóm lên ngọn lửa vốn đã rực h ồng. Sau bữa tiệc, mọi người đi hát karaoke nhưng Văn xin phép về công ty trước vì còn một số công văn còn chưa giải quyết xong. Mấy người còn lại vì nể Chủ tịch mà cũng không dám nói năng gì chỉ đành miễn cưỡng đ ồng ý. Cô chào mọi người rồi theo Văn ra xe, chợt nghĩ đến buổi sáng hôm nay Văn bế cô ở trước sảnh tập đoàn Bình Minh th ần nghĩ không biết rằng chuyện này có đến tai vị Chủ tịch đáng kính kia không. Về đến văn phòng của Văn cũng đến gần ba giờ chiều, cô lên xử lý nốt đống tài liệu anh đưa cho từ hôm trước, trong lòng chợt cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng. Đánh máy xong Nhiên mang tập tài liệu xuống văn thư gửi sau đó lên phòng Văn đưa lại một số giấy tờ cô vừa nhận. Văn đang làm việc thấy cô bước vào li ền ngược mắt lên nhìn, cô đưa sấp giấy trong lòng đột nhiên nghĩ ra rất nhi ều chuyện, li ền ngập ngừng nói:

- Giám đốc, tôi có thể hơi nhi ều chuyện nhưng tôi muốn hỏi anh một chuyện được không?

- Được.

- Hoá ra anh là con của Chủ tịch Minh sao?

Anh gật đầu, vẻ mặt hồ hững trả lời:

- Đúng vậy.

- Vậy sao mấy lần tôi thấy anh gặp Chủ tịch đâu không gọi ba và cũng không có biểu hiện gì như hai người là cha con.

Văn tắt máy tính đứng dậy, đi về hướng cửa sổ kéo rèm lên, ánh sáng bên ngoài rọi vào càng khiến vẻ đẹp trai của anh tăng lên gấp bội.

- Để làm gì? Mối quan hệ gia đình là ở gia đình, tôi không muốn mà Chủ tịch cũng không muốn đem chuyện riêng tư vào chuyện công việc. Nếu tôi thể hiện cho mọi người biết tôi là con của Chủ tịch chẳng phải đang mua dây buộc mình? Nếu tôi làm tốt việc, người ta cũng cho rằng do Chủ tịch nâng đỡ, nếu tôi không làm tốt thì người ta vẫn cho rằng vì Chủ tịch nâng đỡ nên tôi vẫn đứng vững vị trí này dù tôi kém cỏi thế nào. Dù có thế nào họ cũng sẽ nói rằng tôi dựa vào ông. Thà rằng tôi cứ mặc kệ, ai biết thì biết không thì thôi, tôi cứ tự mình làm thật tốt việc của mình đã.

Cô gật gù, lời anh nói vô cùng có lý, chẳng trách công ty lại tuyển người khắt khe đến như vậy. Đột nhiên cô nhớ ra đi đâu gì liền quay sang hỏi lại:

- Vậy, anh có thể nói cho tôi biết vì sao anh lại tuyển tôi không?

Văn dựa lưng vào cửa kính, anh muốn nói hết mọi điếu trong lòng, nhưng rồi cuối cùng lại lạnh nhạt đáp:

- Vì tôi muốn thử, tôi thử xem cảm giác của tôi về cô có đúng không?

Cô cúi mặt, nhìn đám gạch hoa dưới sàn nhà, lý nhí nói:

- Là anh nghĩ tôi có thể có năng lực làm được việc hay không sao?

- Đúng vậy, tôi nhìn thấy cô có một nghị lực rất lớn.

- Vậy, anh thấy mình đúng hay sai?

- Đúng!

EM LÀ SINH MỆNH CỦA ANH

Phạm Vũ Anh Thư
dtv-ebook.com

Chương 10

Câu nói cuối cùng anh thốt ra khiến cô vừa sững sốt lại vừa cảm thấy mừng rỡ. Lần đầu tiên trong cuộc đời cô đi làm lại có một người nói rằng anh ta đã đúng khi chọn cô bỗng dưng khiến cô như có một động lực mạnh mẽ vô cùng, phải rồi ngày cô đưa tên sát nhân kia vào tù có lẽ không còn xa. Buổi chiều sau khi tan ca, Nhiên trở về căn hộ chung cư của mình nằm vật ra. Ngày hôm nay cô cảm thấy bản thân làm rất tốt mọi việc những công việc Văn giao cô đều hoàn thành rất nhanh, thế nhưng khi trở về nhà trong lòng cô lại nảy sinh ra thứ cảm giác rất tệ. Suốt một tuần nay cô ăn ngủ rất tốt, thậm chí còn tốt hơn khi chia tay Quân. Vậy mà lúc này cô bỗng thấy trống rỗng, khó chịu mà không hiểu tại sao lại như vậy. Cổ họng khô khốc, cô đứng dậy uống ngụm nước rồi quyết định đi tắm thế nhưng hơi nước lạnh vẫn không đủ xoa tan đi thứ cảm giác khó chịu này trong lòng, cô thờ dãi chọn một bộ váy ôm sát cơ thể rồi xách túi đi ra ngoài dù sao mai cũng là chủ nhật cô tự cho phép mình đi ra ngoài một chút. Tâm trạng khó chịu này rất có thể do những ngày qua cô luôn ru rú trong nhà, hết giờ đi làm lại chui rúc trong căn hộ cô đơn này. Trời bên ngoài đã tối dần, cô không biết mình phải đi đâu, cuối cùng cô chọn một nơi mình chưa từng đến bao giờ. Đó là quán bar! Có lẽ Nhiên đến rất sớm nên quán bar chỉ có vài nhân viên, cô chọn cho mình một góc khuất, gọi một chai rượu Chivas rồi vắt chân lên ghế điệu bộ tuy không phải là thành thực nhưng cũng đầy quyến rũ. Tiếng nhạc bắt đầu xập xịch, cô mở nắp chai rượu rót một chén đầy, lấy hết dũng khí uống cạn. Cổ họng cô như bị đốt cháy, thế nhưng cô phát hiện cảm giác khó chịu ban nãy bỗng vơi dần. Nhiên nhếch mép, uống thêm một chén, rồi lại một chén, đến khi cô cảm thấy cảm giác vừa rồi mất hoàn toàn thì chai rượu cũng vơi đi quá nửa, trong đầu đã cảm thấy chệnh choáng. Đột nhiên, cô bỗng thấy một cảm giác khác lại bắt đầu nhen nhóm trong lòng, một cảm giác rất lạ, mơ hồ như cô đã thấy nó những ngày qua. Nhiên đặt chai rượu xuống, rót thêm một chén thêm nữa phải dập tắt cảm giác này trước khi nó lớn dần, nhưng càng uống cô càng

cảm thấy đau đớn. Cô không còn chịu được, gục mặt xuống bàn, cảm giác đè nén suốt bảy ngày qua chợt nổ tan tành trong lòng cô, đến cô còn không hiểu nổi những ngày qua tại sao lại có thể sống bình thản đến như vậy. Hoá ra tất cả chỉ là sự giả tạo của chính bản thân cô mà cô không nhận ra. Nó giống như viên kẹo rượu bọc sôcôla, ăn hết lớp bên ngoài ngọt ngào mới biết rằng bên trong cay nồng đến thế nào. Hoá ra cô cũng chỉ là con người hèn nhát, tự huyễn hoặc bản thân rằng mình mạnh mẽ cuối cùng cũng chỉ là cô thể hiện ra ngoài cho chính mình thấy. Cô còn tưởng mình đã đủ lạnh lùng để tiếp nhận những thông tin về Quân đến lúc này mới nhận ra rằng sự lạnh lùng đó chẳng qua vì cô quá sốc, sốc đến mức bây giờ mới kịp phản ứng, bây giờ mới biết cô đã thực sự mất anh rồi. Một giọt nước mắt bắt đầu lăn dài trên gò má, cô đưa tay lên lau thẩn rửa vài câu trong miệng. Nhưng cô càng lau, nước mắt lại càng chảy nhiều hơn, sống mũi cô cay xè. Cô nhớ Quân, cô nhớ anh đến đau đớn cả con tim. Hoá ra bảy ngày trôi qua chỉ là sự giả vờ của trái tim, hoá ra sự bình thản của cô chỉ là một liều thuốc giảm đau làm tê liệt mọi cảm giác đến khi hết thuốc cô mới thấy rằng nó còn đau đớn gấp trăm gấp ngàn lần khi bắt đầu. Nhiên cầm chai rượu tu lên ừng ực, lấy máy ra điện chuông bấm gọi số anh. Nhưng đầu dây bên kia chỉ đáp lại:

"Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được".

Tại sao bản thân cô lại yếu đuối thế này? Chẳng phải những ngày qua cô đã sống rất tốt sao? Tại sao hôm nay lại trở nên tồi tệ như vậy? Cảm giác này cô muốn giết chết nó, nhưng càng muốn giết chết nó lại càng trở dậy mạnh mẽ trong lòng cô. Cô nắm chặt tay vào chai rượu, cuối cùng cũng không chịu được mà gọi tên Quân. Tại sao anh lạnh lùng mà bỏ cô đi như vậy? Chẳng phải mọi chuyện đang rất tốt đẹp sao? Là tại vì sao? Tại sao từ khi Nga trở về anh lại biến thành con người khác? Tại sao lại để cô ta đả kích cô đầy đáng cay đến vậy? Nếu vậy tại sao anh không mang luôn cô ta đi, tại sao còn để cô ta lại như thể rằng cô mới là người sai? Không đúng! Nhất định không đúng, ắt hẳn cô ta sắp sang cùng anh, hai người sắp được đoàn tụ. Cô không dám nghĩ tới, trái tim như có hàng ngàn mũi kim đâm vào rỉ máu. Quân, anh là đờkhốn nạn. Tại sao anh có thể đối xử với cô như vậy? Quân, anh đã đi thật rồi sao? Anh đã không cần em nữa sao? Cô tự hỏi, rồi lại tuyệt vọng, bởi đáp án thế nào cô hoàn toàn rõ. Anh có

biết cô nhớ anh đến thế nào không? Cô thềm v ề nhà đã thấy anh ở nhà, thềm mỗi sáng ngủ dậy anh đánh thức cô bằng một nụ hôn và bữa ăn sáng anh chuẩn bị, lúc này chỉ cần được bên nhau than vãn cùng nhau một câu một mỗi cũng là quá xa xỉ.. Là hai năm, không quá dài nhưng cũng chẳng quá ngắn nhưng đã để lại cho cô bao kỉ niệm bên anh. Tại sao anh lại dễ dàng buông tay cô đến như vậy? Cô không tin rằng hai năm qua nên cô chỉ là ngộ nhận. Từng lời nói anh thốt ra lúc ấy cô không tin, nhưng lại không có cách nào để biện minh. Cô bật khóc thành tiếng gào lên:

- Em xin anh, quay v ề đi, em hứa em sẽ không cần nhần, em hứa em sẽ làm tất cả để có ti ền. Quân, em sẽ kiếm thật nhi ều ti ền, em sẽ đi làm tất cả mọi việc. V ề đi mà, em sẽ không bắt anh đưa em đi làm, em sẽ không ghen tuông không nghi ngờ, em cần xin anh mà. V ề với em đi mà, anh muốn em làm gì cũng được, trở v ề đi mà anh. Em không còn chịu được nữa đâu, em nhớ anh em nhớ anh lắm rồi.

Khách đã bắt đầu càng ngày càng đông, tiếng nhảy nhót, tiếng nhạc sập sình che lấp hết tiếng khóc của cô. Cô cứ lặp lại đến bảy tám lần câu nói, cho đến khi không còn sức lực, gục hẳn xuống bàn. Đột nhiên cô cảm nhận thấy một bàn tay đang sờ lên vai cô, đôi bàn tay thô ráp lần mò dần xuống phía dưới. Cô cố mở mắt nhưng bất thành, chỉ khẽ chử th ề nhưng không phát ra nổi. Đôi bàn tay tham lam lần mò xuống b ả i ngực căng tròn, cô không còn giữ được sự bình tĩnh, dùng sự tỉnh táo cuối cùng mở to mắt hất văng đôi tay của hắn ta gào lên:

- Cút đi.

Hắn ta dừng lại một chút, nâng đầu cô dậy cười nhạt:

- Cô em rất lạ, gà mới sao?

Cô không nhìn rõ phía trước, chỉ cảm thấy gương mặt gã đàn ông rất tỏm lợm, li ền cười khằng khặc. Gã ta thấy thế càng thích thú, phả hơi thờ n ềng nặc mùi rượu vào m ồm cô nói:

- Đi theo anh, anh sẽ cho em một đêm đ ầy thú vị.

Cô giơ tay, tát một cái thật mạnh vào mặt hắn ta rồi đáp:

- Cút.

Phía trước cô chỉ là một đám ảo ảnh lơ lửng, chết tiệt, cô say đến mức này rồi sao. Gã đàn ông dường như vẫn không buông tha cho cô, hắn ta bóp chặt hai bên hông cô đến tím bầm, bàn tay bắt đầu mân mê xuống khu vực nhạy cảm. Nhiên không còn cảm nhận được bản thân đang làm gì, khua tay lấy chai rượu trên mặt bàn đập thật mạnh về phía trước. Có tiếng vỡ vụn, gã đàn ông buông hai cánh tay suýt nữa đã bị cô phang chai rượu vào đầu, thật may chai rượu trúng ngay thành bàn, vỡ tan tành. Đám người trở nên nháo nhác, gã đàn ông lao vào bóp chặt cổ cô rồi gào lên:

- Con đàn bà điên khùng, mày muốn chết không?

Cô không thở nổi, lúc này bỗng tỉnh táo trở lại, cổ họng cô nghẹn đau nhức, cô thấy toàn thân bỗng lơ lửng trên không! Cô cười nhạt, hoá ra cuối cùng cô lại phải chết một cách vô vị thế này.

- Buông tay cô ấy ra, nếu không tao sẽ không tha cho mày.

Nhiên chưa kịp định thần đã thấy toàn thân rơi xuống đất liền lồm cồm bò dậy, day day trán nhìn phía trước, gã đàn ông to béo sẫm trở trên mình vừa bóp cổ cô máu dính đầy miệng. Cô mở to mắt ngạc nhiên, nheo mắt nhìn lại, bóng dáng quen thuộc lại xa lạ. Người đàn ông mặc bộ vest màu tím than, dưới ánh đèn gương mặt anh đẹp trai đến cực độ, sống mũi cao thẳng, đôi mắt tinh anh hằm đậy tia giận dữ. Là Văn, cô dụi mắt lại, đúng là anh rồi, chưa bao giờ cô thấy Văn có thái độ thế này trong lòng không khỏi sửng sốt. Từng lời nói của anh hoàn toàn khác với dáng vẻ lạnh lùng cô thường hay thấy, nếu không phải anh đứng trước mặt cô đến chết cô cũng không tin lời nói kia phát ra từ miệng anh. Gã đàn ông sẫm trở vừa bị đâm một quả bất ngờ liền điên tiết lao về phía Văn, lập tức một người mặc bộ đồ bảo vệ chặn trước mặt rồi nói:

- Anh Vinh, đây là Giám đốc Văn công ty Bình Minh A.

Gã ta nghe đến đó liền từ từ hạ cánh tay, vẻ mặt hùng hổ vừa rồi chợt biến mất. Nhiên khinh bỉ, đưa đôi mắt quét lên thân hình hần thẩn chửi thề. Nhưng lúc này cơn buồn ngủ đã ập đến, cô nheo mắt cuối cùng gục hẳn xuống, trong giây phút cuối cùng mất đi hoàn toàn ý thức cô loáng thoáng nghe được một câu rất to và rõ ràng:

- Chúng mày nhìn kỹ đi, đây là người phụ nữ của tao, đừng đưa nào đụng vào.

Toàn thân cô không còn cảm nhận được gì, chỉ thấy một mùi hương vừa xa lạ, lại rất quen thuộc như thể cô đã từng gặp ở đâu đó. Văn xử lý xong đám công đờ, thấy Nhiên đã say đến mức không còn ý thức được gì. Anh thở dài công cô ra khỏi quán bar, trời buổi đêm khuya mùa hè vậy mà lại có chút giá lạnh của sương rơi rớt xuống khiến cô gãi trên lưng anh khẽ rùng mình. Văn đặt cô dựa vào tường, cởi chiếc áo comple mặc vào người cô rồi cúi xuống bế cô ra thẳng bãi đỗ xe. Hình như cô gầy đi rất nhiều, chỉ mấy ngày mà cô đã thành ra thế này. Hôm nay chứng kiến cảnh cô khóc lóc trong quán bar, anh đã hiểu sự sợ hãi mơ hồ của mình đã thành sự thật. Nhưng ít nhất thấy cô còn khóc được thế này anh cũng thấy nhẹ nhõm một chút, đi đâu đó chứng tỏ cô đã trở lại như bình thường. Khóc lóc chán chê cô cũng phải chấp nhận sự thật để mà mạnh mẽ. Văn bế cô ra xe, mở cửa xe rồi nhẹ nhàng đặt cô vào ghế. Anh lên xe, lái xe về phía căn hộ của cô, cuối cùng nghĩ thế nào lại quay xe đi về căn nhà riêng của mình. Về đến nhà, Văn cởi đôi giày cao gót sáng nay vừa mua cho cô đặt vào kệ rồi bế cô lên một căn phòng trống. Nhiên vẫn ngủ ngon không còn biết trời đất là gì, hơi thở đều đều mang theo mùi rượu thơm nồng. Văn thở dài, cởi bỏ chiếc áo comple ra khỏi người cô rồi đặt cô nằm xuống. Mấy giọt nước mắt vẫn còn vương trên đôi mi cô, anh không tìm cách được mà đặt lên đó một nụ hôn. Chưa bao giờ anh được gần cô thế này, chưa bao giờ anh được chạm lên khuôn mặt xinh đẹp của cô liền đưa tay vuốt mấy sợi tóc trên gương mặt cô rồi đứng dậy. Đột nhiên, một bàn níu lấy cánh tay anh, anh khựng lại một chút, cô mở mắt, đôi mắt đăm lẹ nhìn anh đầy van nài:

- Anh đừng đi.

Văn gật đầu, ngã xuống cạnh cô, bỗng dựng cô chồm hẳn dậy, ôm chặt anh rồi chạm khẽ đôi môi vào môi anh. Anh bị bất ngờ, lúc kịp phản ứng thì nhận ra lưỡi cô đã chạm vào lưỡi mình chỉ cảm nhận rất rõ cô nấc lên từng đoạn, liền giữ chặt vai cô, đặt lên môi cô một nụ hôn rất sâu. Anh cứ hôn cô như thế, mặc kệ cho những ngón ngang trong lòng:

- Quân, đừng đi nữa được không? Ở lại với em!

Anh sống người, từ từ buông tay cô, dù anh biết rõ trong lòng hành động của cô vừa rồi chỉ là vì nghĩ đến Quân, nhưng đến khi từ mồm cô thốt ra anh mới thấy nó đau đến vậy. Cô có lẽ mệt quá, nằm vật xuống ngủ tiếp, đôi mắt chưa kịp khô đã nhỏ thêm lệ. Anh lấy tay lau mấy giọt nước mắt, trái tim như bị đâm một nhát dao. Trên đời này đâu phải chỉ một mình cô đau khổ, anh cũng đau khổ lắm cô có biết không? Cô có biết vì cô anh không còn cảm giác với bất cứ cô gái nào? Anh không phải không có người theo đuổi, thậm chí còn đến hàng vạn hàng ngàn người muốn được làm người phụ nữ của anh, nhưng trong anh không thể mở lòng mình ra mà cho họ cơ hội. Sự lạnh lùng tuyệt tình của anh là bởi trong lòng anh chỉ có duy nhất một mình cô, anh tự cười chính bản thân mình. Hoá ra anh mới là kẻ yếu đuối và hèn nhát. Văn nhìn tấm thân nõn nà của Nhiên trước mặt, trong lòng chột nổi lên dục vọng. Cô là người duy nhất cho anh cảm giác dục vọng này, anh cúi xuống, hôn lên cổ cô, đột nhiên anh đứng bật dậy, tự tát mình một cái cho tỉnh táo, kéo tấm chăn lên quá nửa người rồi ra ngoài đóng cửa. Đứng hồ đã chỉ đến gần mười hai giờ đêm, anh lặng lẽ trở về phòng mở tập tài liệu để xử lý. Bao nhiêu năm nay chỉ có học hành và công việc mới giúp anh quên đi cô. Ngày hôm nay anh nhận ra rằng anh đã lỡ mất cô một bước. Anh đến muộn mất rồi. Sáng hôm sau khi Nhiên tỉnh dậy, cô mở mắt nhìn lên trần nhà, ánh nắng bên ngoài chiếu rọi qua tấm rèm sáng cả căn phòng. Cô thấy toàn thân mệt rã rời, uể oải ngã dậy đột nhiên phát hiện ra mình đang ở trong một căn phòng lạ lẫm. Cô bật dậy, nhẩy xuống đất rồi mở cửa chạy ra ngoài, chột cô thấy Văn đang bê một đĩa thức ăn đặt lên bàn. Thấy cô anh liền nói:

- Cô dậy rồi sao?

Cô chưa hết bàng hoàng hỏi lại:

- Giám đốc, sao tôi lại ở đây?

- Cô không nhớ gì sao?

- Tôi thật sự không nhớ gì cả, chỉ nhớ hình như tôi đã uống rượu, chuyện sau đó thật sự tôi không nhớ gì? Tại sao tôi lại ở nhà anh?

- Cô say nên tôi đưa cô về đây.

Cô nhìn xung quanh căn nhà, trong lòng chợt thấy xấu hổ nói:

- Đêm qua tôi có làm gì sai không? Hay không có chuyện gì xảy ra chứ?

Văn kéo ghế ngồi lạnh nhạt đáp:

- Không có chuyện gì đâu, cô ngồi ăn sáng đi.

Cô xua tay rồi rút:

- Tôi không dám làm phiền anh đâu, tôi ra ngoài bắt xe về luôn.

Anh đẩy một trước đĩa về phía đối diện rồi nói:

- Tôi nấu phần cô rồi, cô ngồi ăn đi. Chút tôi có việc cần ra ngoài tôi đưa cô về.

Trong câu nói của anh đầy vẻ không thoả hiệp, cô không biết từ chối thế nào đành ngồi xuống ăn cùng Văn bầu không khí của hai người lại trở nên ảm đạm vô cùng. Ăn xong cô quay trở lại phòng lấy túi xách rồi theo anh ra ngoài xe chợt cảm thấy bản thân hình như càng ngày càng mệt mỏi. Không biết đêm qua cô có làm gì xấu hổ không, chắc chắn không chỉ đơn giản như anh nói được. Cô tặc lưỡi, dẫu sao cô cũng rất nhiều lần mất mặt trước Văn rồi, chỉ mong anh không để bụng mà quên đi. Chợt nhớ đến Thanh, cô không tìm được từ mà hỏi:

- Anh Văn, tôi có một chuyện này muốn hỏi?

Văn gật đầu trả lời:

- Được cô hỏi đi.

Cô lấy hết can đảm rồi nói:

- Tập đoàn Bình Minh ai là người làm lâu năm nhất?

Văn dường như không để ý đến lý do cô hỏi liền đáp:

- Giám đốc Thanh, ông ta là người làm từ trước khi ba tôi làm Chủ tịch, lúc đó tôi còn chưa đến công ty.

Cô gật đầu hỏi lại:

- Ông ta rất giỏi đúng không? Nếu không làm sao có thể làm được lâu năm như vậy?

Văn quay sang nhìn cô phanh kít lại, cô giật mình bám vào dây an toàn hốt hoảng hỏi:

- Có chuyện gì vậy thưa Giám đốc?

Anh không trả lời câu hỏi của cô mà đáp lại:

- Cô có vẻ rất tò mò về giám đốc Thanh? Lần đầu tiên gặp ông ta cô bị mất bình tĩnh, lý do là gì vậy?

Cô hít một hơi dài, cuối cùng Văn cũng hỏi cô câu này. Cô cúi mặt giả vờ đáp:

- Không phải tôi tò mò, chỉ là tôi thấy ông ta rất giống một người tôi quen?

- Cô quen?

Văn hỏi lại, cô gật đầu thay cho câu trả lời chỉ cần nhìn cô cũng biết rõ cô nói dối nhưng lại không muốn chỉ thẳng ra đi đâu đó.

- Nếu cô muốn biết thông tin của ông ta, mai đến công ty tôi sẽ cho xem.

Cô há hốc mồm ngạc nhiên, không tin vào những gì mình đang nghe liền hỏi lại:

- Tại sao anh lại cho tôi xem?

- Bởi vì tôi muốn giúp cô.

Câu nói cuối cùng anh thốt ra khiến cô thêm phần sửng sốt, rốt cuộc anh biết gì về thân thế cô? Cô lắp bắp hỏi lại:

- Anh giúp tôi sao?

Nhìn điệu bộ cô lúc này Văn chợt thấy hình như bản thân đang làm cô lo lắng liền bịa ra một lý do:

- Chẳng phải cô bảo cô thấy Giám đốc Thanh quen sao? Tôi chỉ là cho cô thông tin xem đúng là quen không thôi, vì tôi cũng rất khâm phục và ngưỡng mộ ông ta. Thật ra thông tin của ông ta không có gì ngoài những thông tin về nhân viên của công ty mà thôi.

Nhiên thở phào, trong lòng bớt phần lo lắng, cô tặc lưỡi mọi chuyện mới bắt đầu, nhất định cô không được nóng vội. Văn không nói thêm gì, tiến xe đi về phía chung cư của cô, trong lòng anh bỗng dưng thấy cô gái ngồi cạnh mình trở nên đáng thương vô cùng. Chiếc xe dừng lại ở cổng chung cư, Nhiên định bước xuống đột nhiên nhìn thấy Nga đang đứng trước cổng. Cô nhìn Văn thấy anh không tỏ thái độ gì, rốt cuộc đành mở cửa xe bước ra ngoài. Thấy cô, Nga liền tiến lại gần, khuôn mặt bỗng trở nên khó coi vô cùng. Nhiên thở dài, đầu sao cũng phải đối mặt, liền đứng dậy ngẩng cao đầu kiêu hãnh bước về phía Nga. Cô ta nhìn cô cười mỉa mai:

- Hoá ra cô không đau khổ là vì kiếm được người đàn ông lắm tiền nhiều của để

đu bám r ồi.

Cô nhếch mép đáp:

- Chị ghen tỵ với tôi sao?

Chị ta cười thành tiếng:

- Tôi phải ghen tỵ với cô sao? Tôi đến để thông báo vài tháng nữa tôi sang Canada cùng anh Quân r ồi.

Trong lòng cô chợt xuất hiện một tia tối s ầm nhưng cố giữ lạnh lùng đáp trả:

- Chị đến tận đây chỉ để thông báo tin này với tôi chứng tỏ tôi có sức ảnh hưởng rất lớn đến cuộc đời chị đấy, chúng ta đâu thân thiết gì để chị mất công thế này chứ?

Nga tức tím mặt, vốn dĩ nghĩ cô sẽ phát điên hay ít nhất là đau khổ không ngờ lại bị cô làm bẽ mặt thêm một lần nữa. Cô ta liếc nhìn Văn vẫn đang ng ồi trong xe chưa chịu đi trong lòng càng thêm khó chịu cố vót vát:

- Cô biết mẹ anh Quân đang ốm không? Chính tôi là người chăm sóc bác ấy suốt thời gian qua, bác ấy còn nói thật may tôi đã trở về, nếu không chỉ cần nghĩ cô và anh Quân còn yêu nhau thêm ngày nào bác ấy sẽ đau khổ ngày ấy. Quả thật không hiểu cô là loại con gái thế nào mà khiến mẹ Quân lại ghét cô đến thế, mà cũng đúng thôi mắt nhìn người của người lớn ít sai lầm. Thật không nghĩ rằng người phụ nữ hiền lành như mẹ Quân lại có thể gọi cô là con đ*, loại con gái hư hỏng không xứng với Quân đủ biết cô thế nào r ồi. Hôm nay tận mắt thấy mới hiểu hoá ra cô là loại người như bác ấy nói thật.

Cô ngẩng mặt lên, nhìn thẳng vào mặt chị ta khẽ nhếch mép nói:

- Bà ta ốm hay không liên quan gì đến tôi? Cũng may tôi không có cái điểm phúc như chị nên giờ mới kiếm được người đàn ông vừa tốt vừa đẹp trai lại giàu có như Văn. Bà ta nói đúng r ồi đấy, loại con gái như tôi phải

yêu Văn mới xứng đáng, chứ yêu con của bà ấy cũng như đứa mốc chòi mâm son. Chỉ có đi ầu anh ta là đứa mốc, tôi là mâm son. Cảm ơn chị đã cho tôi biết những đi ầu này nhưng tôi nghĩ chị nên về chăm sóc bà ta đi đừng ở đây làm phiền tôi nữa.

Nói rồi cô liếc mắt về phía Văn, trong lòng cảm thấy có chút áy náy.

"Xin lỗi anh vì tôi đã lấy anh ra làm bia chắn đạn."

Nga nắm chặt tay tức giận không nói thêm được gì nhìn Văn cũng đã hạ hủ kính xuống li ền nhanh chóng bỏ đi. Nhìn bóng cô ta đi khuất, Nhiên mới quay lại xe, gật đầu chào Văn rồi về chung cư mà không biết anh đã nghe câu chuyện từ đầu đến cuối. Anh quay xe trên môi bất chợt nở một nụ cười mãn nguyện quay xe đi thẳng về nhà.

EM LÀ SINH MỆNH CỦA ANH

Phạm Vũ Anh Thư
dtv-ebook.com

Chương 11

Nhiên trở về căn hộ, tắm rửa rồi lên giường ngủ. Đầu óc cô vẫn còn ong ong sau trận rượu hôm qua, trong lòng đột nhiên trở nên lạnh lẽo sau cuộc trò chuyện với Nga. Cô quyết định phải mạnh mẽ, bởi dù cô có tự hành hạ bản thân thì cũng chẳng thay đổi được sự thật về cô và Quân. Quân, cái tên này nhất định cô phải quên đi, tại sao phải là cô nhớ? Tại sao phải là cô đau cô khóc lóc mà không phải anh ta? Cô có sống chết thế nào anh ta cũng chẳng màng, vậy nên cô tự nhủ sau ký ức về chuyện tình của cô và Quân cũng trôi theo dòng nước mắt hôm qua mà đi. Nhiên bỗng nghĩ đến Văn bất chợt lấy giấy bút ghi ra kế hoạch mà cô đã định. Phải rồi nhất định cô sẽ lợi dụng tên đàn ông này. Ngày hôm sau sau một ngày ngơi nghỉ, Nhiên đã xác lại được tinh thần để đến công ty. Buổi sáng cô trang điểm xinh đẹp, mặc bộ đồ Văn mua cho cô từ hồi sinh nhật bắt xe bus đến công ty. Khuôn mặt cô rạng rỡ đầy sức sống, chỉ cần là nam giới nhìn cô cũng không cưỡng được lại nhất là khi cô nhoẻn miệng cười để lộ hai lúm đồng tiền. Nhiên chép miệng, đi thẳng lên phòng làm việc mở cửa bước vào, đột nhiên há hốc mồm sững người, một người phụ nữ xinh đẹp, mái tóc nhuộm sành điệu đang đứng trong phòng làm việc của Văn.

Là Nga! Quý tha ma bắt cô ta đi sao ám cô từng ngày thế này?

Cô nhú mày, cuối cùng quyết định gõ cửa phòng Văn rồi bước vào. Nga thấy cô không tỏ vẻ gì ngạc nhiên, vẻ mặt lại giống như trước kia đầy tự đắc nhún vai giọng điệu mỉa mai:

- Chào cô!

Cô nhìn Văn, nở nụ cười thật tươi rồi đáp lại:

- Chào Giám đốc, chào chị.

Nói rồi cô lấy cốc uống cà phê của Văn định đi ra ngoài liền bị Văn gọi lại:

- Nhiên, tìm cho tôi tập hồ sơ sản xuất đồ bảo hộ ra đây.

Nhiên nhanh chóng gạt đầu dù sao cô cũng đang tò mò xem chị ta đến đây làm gì liền mở tủ, lục tìm tập hồ sơ. Cô vừa tìm, vừa liếc nhìn Nga, cô ta mặc một chiếc váy ôm sát cơ thể, chân đi đôi giày cao gót màu đỏ. Dù cô không thích Nga cũng không phủ nhận cô ta thật sự rất xinh đẹp. Đột nhiên Văn cầm bản hợp đồng quay sang nói với Nga:

- Chẳng phải Giám đốc của cô nói rằng trưởng phòng của cô là người trực tiếp sang đây làm việc sao?

Nga cười giả lả:

- Vâng, nhưng trưởng phòng lại được cử đi công tác nước ngoài gần một tháng mà công ty chỉ còn tôi đủ chuyên môn nên Giám đốc giao lại cho tôi, dù sao tôi cũng có kinh nghiệm làm việc nhiều năm ở nước ngoài, bản hợp đồng này lại do chính tôi giúp Giám đốc nên tôi là sự lựa chọn hợp lý nhất. Pháp luật tôi nắm rất rõ, nên có thể yên tâm giao cho tôi.

Văn liếc nhìn Nhiên, trong lòng anh đã có dự định sẵn cho mình cuối cùng gạt đầu đáp:

- Được! Giám đốc của cô cũng đã nói vậy, cô lấy bản hợp đồng này tôi sẽ nói với nhân viên sắp xếp cho cô một phòng làm việc.

- Thưa giám đốc, không cần phiền như vậy đâu, chỉ cần cho tôi một bàn làm việc phía ngoài kia cùng cô Nhiên là được. Dù sao bản hợp đồng này cũng là tôi làm trực tiếp cùng anh nên ở gần thế này để trao đổi.

Nga ngừng lại một chút, liếc về phía Nhiên rồi nói:

- Huống hồ tôi cũng quen biết cô Nhiên, có gì còn có thể nhờ cô ấy được một số việc.

Nhiên nhếch mép, xem ra cô ta đến đây không phải vì cô mà vì công việc, nhưng trong lòng cô rất rõ chắc chắn chị ta có ý đồ chứ không đơn giản thế này. Cô cầm tập hồ sơ vừa tìm thấy đưa cho Văn rồi nói:

- Thưa Giám đốc, hồ sơ của anh đây ạ.

Văn nhận tập tài liệu, vừa đúng lúc muốn hỏi ý kiến cô liền lên tiếng.

- Nhiên, cô chuyển vào đây làm việc, nhường lại bàn ngoài kia cho cô Nga. Trong này cô chỉ cần kéo một chiếc ghế là được. Bàn làm việc của tôi rất rộng, cô chịu khó một thời gian được chứ?

Anh quay ra Nga nói tiếp:

- Được rồi, cô chuyển qua bàn của cô Nhiên, có gì cô cứ trao đổi thoải mái. Dù sao sếp của cô sáng cũng nói qua với tôi rồi. Rất hân hạnh được đón tiếp cô.

Nhiên hơi sững người, không nghĩ rằng Văn lại quyết định thế này. Quả thật đối với cô lúc này phương án này rất hợp tình hợp lý, vừa để cô được gần anh, lại khiến Nga khó chịu ra mặt. Chỉ có đi ầu, Văn vốn là người lạnh lùng, không thích người khác làm phiền mình khi đang làm việc trong lòng cô không rõ tại sao anh lại cho phép cô ngồi chung bàn. Cô nhìn Nga đang đứng trước mặt Văn, điệu bộ rõ ràng rất miễn cưỡng, trên mặt cô ta nở nụ cười gượng gạo cầm bản hợp đồng ra ngoài bàn làm việc của Nhiên. Nhiên xách túi kéo chiếc ghế xoay vào bàn của Văn đặt chiếc túi lên rồi đứng dậy cầm chiếc cốc ra ngoài pha cà phê cho Văn. Thấy cô bước ra khỏi cửa, Nga liền vội vàng theo sau. Cô ta đi về phía trước cô rồi nói:

- Nhiên, cô đừng vội đắc ý!

Cô nhún mày, nhún vai tỏ ra khó hiểu:

- Chị đang nói gì vậy?

- Tôi nói gì chắc cô rất rõ mà, cô biết vì sao tôi lại nhận cùng Văn làm bản hợp đồng này không? Tôi muốn cho cô biết, dù thế nào tôi cũng không

để dành để cô và Văn đến với nhau đâu. Tôi nghe nói hai người cũng chưa hề có gì với nhau đúng không?

Cô cảm thấy một thứ cảm giác vô cùng khó chịu đang cuộn lên trong lòng. Rốt cuộc dù cô và Quân đã chia tay, cô ta vẫn không buông tha cho cuộc sống của cô. Dường như cô ta đang muốn dìm cô đến đường cùng! Cô nắm chặt chiếc cốc, cố ngăn cơn giận đang bùng bùng trong lòng, cố giữ bình tĩnh đáp:

- Thưa chị, chẳng phải hôm qua chị nói rằng chị sắp sang đoàn tụ với anh Quân sao? Tại sao chị lại phải mất công xen ngang chuyện tình cảm của tôi? Tôi và Giám đốc Văn có thể nào hình như không liên quan đến chị thì phải.

- Tôi thích xen vào đấy, tôi không muốn nhìn thấy cô hạnh phúc, và sẽ làm cho cô không bao giờ được hạnh phúc nhất là với Văn.

- Hoá ra là chị ích kỷ chứ không phải chị yêu Quân, là chị không chấp nhận rằng anh Quân đã từng yêu tôi. Chị ghen tỵ với với khoảng thời gian hai năm nay của chúng tôi nên chị mới tìm mọi cách để làm cuộc sống của tôi bị xáo trộn. Đến giờ phút này tôi và anh Quân đã chia tay nhau, chị vẫn còn bám theo tôi chỉ để làm cho tôi trở nên bất hạnh. Là vì chị không có được hạnh phúc nên chị cũng muốn người khác bất hạnh theo chị sao?

Nga nghiên răng đáp:

- Ai nói tôi không hạnh phúc? Tôi rất hạnh phúc, tôi có Quân, có sự nghiệp còn gì viên mãn hơn. Là tôi không thích loại con gái đu bám đàn ông như cô, tôi ngứa mắt nên phải ngăn cản cô vì Giám đốc Văn hay Quân đều là những người đàn ông tốt. Cô đâu không xứng với họ.

- Chị giấu được tôi, giấu được người khác nhưng có thể giấu được lòng mình hay không? Chị hạnh phúc hay không bản thân chị tự rõ, người hạnh phúc sẽ không bao giờ đi phá đám người khác đâu vì họ phải dành thời gian cho người đàn ông, cho cái hạnh phúc viên mãn của họ. Còn chị muốn xen vào thì cứ việc, tôi rất hoan nghênh, bởi tôi là người ưa thử thách. Mà này, ngày hôm qua tôi còn cho rằng chị với Quân thực sự đến

với nhau nhưng kể từ giây phút chị nói với tôi mấy đi ều kia tôi có thể đảm bảo, Quân dù có chia tay tôi lý do cũng không phải là vì chị. Hoặ c nếu có là vì chị thì tôi nghĩ người đàn bà như chị mới đáng khinh chứ không phải tôi, hết đư ợc bả m Quân, giờ quay sang đư ợc bả m anh Văn "nhà tôi" sao. Chẳ ng qua vì chị quá xấu tính, chị thấy Văn hơn hẳn Quân v ề mọi mặt nên mới bả n tính muố n phá vỡ tôi thôi chứ gì. Chị nghĩ anh Văn sẽ đ ể ý đ ến chị sao? Nếu không là tôi, chắc chắ n cũng không là chị! Văn không phải là của tôi thì r ồi sau này cũng là của tôi, bằng mọi cách tôi sẽ làm anh ấy yêu tôi.

Nói r ồi cô xoay người, c ầm cốc uố n thẳng lưng đi v ề phòng làm việc bỏ mặ c Nga với ánh mắt đ ầy că m phẫn. Nhiên đặ t cốc cà phê lên bàn, vừa ng ồi vào ghế li ền thấy Nga bước vào. Cô liế c nhìn Văn, anh c ầm cốc cà phê lên uố ng r ồi lại cúi xuố ng làm việc, trong lòng cô chọ t thấy hổ thẹn. Mấy l ần lấy anh ra làm bia đ ỡ đạ n cho mình, cô thấy á y náy vô cùng. "Nhà tôi" cô nhớ đ ến từ đó bắt chọ t rùng mình, không thể nghĩ mình lại có thể thó t ra một cách dễ dàng như vậy.

- Sao thế? Mặt tôi có gì à?

Tiếng Văn kéo cô ra khỏi dòng suy nghĩ, hoá ra nă y giờ cô nhìn anh chẳ m chẳ m mà không đ ể ý bồ ng đ ỏ mặt lắ c đ ầu:

- Không có gì cả tại tôi suy nghĩ lung tung thôi.

Văn bắt giắ c mỉm cười, cô há hốc m ồm kinh ngạc, hình như đây là l ần hiế m hoi cô thấy anh cười, cô ngắ n người, hoá ra người đàn ông này khi cười còn đẹ p trai hơn lúc lạnh lòng rất nhi ều, bồ ng đưng cô thấy lú ng tú ng, lấy tập tài liệu trước mặt giả vờ cúi xuố ng.

- Không phải cô muố n xem thông tin của giám đ ốc Thanh sao?

Văn đẩ y một sắ p giấ y trước mặt cô r ồi nói tiế p:

- Đây, cô xem đi xem có đứ ng là người quen của cô không?

Nhiên gậ t đ ầu, nhận lấy sắ p giấ y có lẽ mới đư ợc photo, mở nhữ ng trang đ ầu tiên. Hoàn toàn không có gì ngoài nhữ ng thông tin cô đã thu thập

được. Cô kéo xuống dưới, đột nhiên dừng lại ở trang cuối cùng.

"Giám đốc nhân sự Vũ Văn Thanh, từng giữ chức vụ phó phòng nhân sự từ năm 2002-2005 dưới sự đương nhiệm của cố Tổng giám đốc Lưu Diệp An Bình, năm 2005 khi Tổng giám đốc chết trong một vụ tai nạn, ông đã được đề cử lên chức Phó giám đốc nhân sự do đã có công rất lớn trong việc tìm ra nguyên nhân cái chết của Tổng giám đốc đưa bốn kẻ sát nhân ra ánh sáng và cũng là người giúp công ty vực dậy sau khi cố Tổng giám đốc Lưu Diệp An Bình không còn."

Nhiên dừng lại, từng dòng chữ này không giống với một thông tin cá nhân của một người, nó giống như một đoạn trích vè lý do hấn ta được lên chức Phó giám đốc và ngày hôm nay là lên được Giám đốc nhân sự. Hoá ra bốn tên sát nhân kia là người đã bị hấn đưa vào tù, nhưng tại sao hấn vẫn ung dung đến tận bây giờ? Rốt cuộc có thể lực nào đứng sau hấn, hay hấn chính là kẻ ném đá giấu tay mà đến bây giờ công an cũng không thể đi đâu tra ra nổi? Nhưng ít nhất bốn tên kia đã bị triệt tiêu, giờ thì cô chỉ còn mục tiêu duy nhất là hấn, cô run rẩy, hít một hơi thật sâu rồi hỏi lại Văn:

- Giám đốc lấy đoạn trích này ở đâu vậy?

Cô giơ tờ giấy cuối cùng lên, Văn không tỏ vẻ ngạc nhiên đáp lại:

- Đó là tôi tự viết theo hiểu biết của tôi

- Anh biết cố Tổng giám đốc Bình chứ?

Văn quay sang nhìn cô, gật đầu:

- Tôi biết, nói mới nhớ hình như cô có mối quan hệ gì đó với cố Tổng giám đốc đúng không?

Cô gật nảy mình, lắp bắp hỏi lại:

- Tại sao anh lại hỏi như vậy?

Anh cầm sắp giấy trầm tĩnh đáp:

- Chẳng phải cô là Lưu Diệp An Nhiên, còn cố tổng giám đốc là Lưu Diệp An Bình sao?

Nhiên cắn chặt môi, Văn là người thông minh, chuyện này anh suy luận ra được không lấy gì làm ngạc nhiên. Cô chưa kịp trả lời anh lại nói tiếp:

- Thật ra trên đời này cũng rất nhiều sự trùng hợp, chỉ có đi đâu nếu cô là con gái của cố Tổng giám đốc thật thì càng tốt. Vì giám đốc Thanh vẫn muốn tìm cô gái ấy để thay Giám đốc Bình chăm sóc.

"Chăm sóc" cô chợt cảm thấy nực cười, tìm cô vì biết trong tay cô có bằng chứng tham nhũng của hắn ta, cũng là vì cô biết hắn là một trong những kẻ giết ba mẹ cô tìm cô cũng để phi tang nhân chứng vật chứng mà thôi. Cô nhìn Văn, nói dối:

- Tôi nghĩ chỉ là trùng hợp thôi, vì tôi mồ côi ba mẹ từ khi còn rất nhỏ. Tôi được nuôi trong làng trẻ em từ khi tôi mới ba tuổi, ba mẹ tôi bị tai nạn xe hơi.

- Ừm.

Cô cố nở nụ cười gượng gạo, cảm thấy bản thân đúng là càng ngày càng không còn gì là không thể nói ra được.

- Nhưng tại sao cô lại muốn biết thông tin về Giám đốc Thanh?

Cô cười giả lả:

- Tại tôi thấy ông ấy giống với ch ông của bác Ngân trong làng trẻ em, hồi tôi mười mấy tuổi ch ông bác ấy đến vài lần sau đó nghe nói ch ông bác ấy bỏ bác ấy theo người khác. Nhưng xem kỹ lại ảnh mới thấy không giống mặc dù tên rất giống nhau, nhìn qua ngoại hình cũng có nét giống.

Nhiên nói một hơi, nhìn ánh mắt Văn dò xét, trong lòng chợt cảm thấy tội lỗi với người ch ông hiền lành của bác Ngân khi đã bịa ra một lý do thế này. Văn không đáp lại, chỉ gật đầu hờ hững rồi cúi xuống tiếp tục làm việc. Cô thở phào nhẹ nhõm, cất sấp giấy vào túi rồi cầm tập hồ sơ mang

xuống văn thư để gửi đi, đi qua Nga cô mới để ý khi làm việc Nga rất tập trung. Dù cho cô ta đáng ghét thế nào nhưng cô cũng phải công nhận rằng đối với công việc Nga nghiêm túc hết mực. Ngoài đường mấy tán cây đã rụng gần hết lá, cô thở dài, cuộc đời con người cuối cùng cũng như những chiếc lá trở về với cát bụi. Cô lại nhớ đến ba mẹ mình, trong lòng nổi cảm phần lại cuộn lên. Kẻ hại chết họ lại được tung hô như thế người anh hùng, thật nực cười. Cả ngày hôm đó, Văn rất tập trung làm việc, còn Nhiên, cô không tài nào tập trung nổi một việc gì ra hồn, đầu óc cứ như trên mây trên gió. Buổi tối cả công ty tổ chức ăn nhà hàng để chào đón Nga, dù cô ta chỉ là theo hợp đồng ba tháng để làm nhưng cũng được coi là một nhân viên của công ty. Sáu giờ tối theo thông báo của Văn toàn bộ mọi người có mặt tại nhà hàng BBQ trên quận Hà Đông. Nhiên quay sang Văn khuôn mặt hết sức van nài:

- Giám đốc, giờ này tan tầm đông xe, Giám đốc có thể cho tôi đi nhờ xe anh được không? Ngồi xe bus tôi sợ muộn lắm.

Văn nhìn điệu bộ của cô liền đáp:

- Được.

- Sếp Văn, sáng nay tôi đi vội không mang theo xe, tôi đi nhờ xe anh được chứ?

Nga không biết từ đâu chui lên, nói xen vào. Trong lòng Nhiên có chút không vui, rốt cuộc cô ta định ám cô đến khi nào đây. Văn đứng dậy, lấy điện thoại rồi nói:

- Cô Nga muốn đi cùng tôi tôi không nỡ từ chối. Chỉ có đi đâu hôm nay cô là trung tâm của buổi tiệc nên tôi đã đi đầu cho cô sẵn một xe rồi, xe đến đón rồi đấy, cô xuống trước đi.

Nga nhìn Văn rồi liếc sang Nhiên, bộ mặt vô cùng khó coi miễn cưỡng đáp:

- Vâng, vậy tôi cảm ơn.

Đợi cô ta ra khỏi phòng, Văn bấm số gọi trưởng phòng bộ phận nhân sự nói:

- Cậu cho một xe xuống đón cô Nga đến nhà hàng BBQ Hà Đông, nhanh giúp tôi.

Nói rồi anh quay sang Nhiên giục giã:

- Chúng ta đi thôi.

Cô hơi ngạc nhiên, trong lòng vừa khó hiểu, lại vừa vui mừng đi theo anh lên xe. Nhà hàng sang trọng nhưng lại nằm khuất ở một góc phố vắng. Văn và Nhiên xuống xe bước vào đã thấy mọi người chờ sẵn, anh kéo ghế ngồi xuống cạnh cô nở nụ cười xã giao:

- Mọi người ngồi xuống hết đi.

Nói rồi anh đưa menu cho Nhiên rồi nói:

- Cô thích ăn gì thì chọn đi.

- Anh Văn!

Nga ngồi xuống bên còn lại của Văn, tỏ ra trách móc:

- Hôm nay anh nói tôi là trung tâm bữa tiệc, tại sao lại để cô Nhiên chọn món thế kia?

Văn nhìn Nga, cười đáp:

- Tôi thành thật xin lỗi cô, do tôi nghĩ cô chưa đến nên để Nhiên gọi tạm vài món trước. Được rồi, cô muốn ăn gì cứ gọi đi.

Nhiên thở dài, đưa quyển menu cho Nga không ngờ cô ta lại đẩy lại.

- Tôi chỉ đùa thôi, tôi ăn gì cũng được mà. Cô cứ chọn thoải mái đi.

Nhiên thấy kinh tởm cái điệu bộ giả tạo của Nga liền nói:

- Chị gọi đi, không lại trách tôi.

Cô ta xua tay rồi rít, chu môi nũng nịu:

- Không, tôi nào dám trách cô chứ. Cô chọn món ăn đi, nếu không tôi lại áy náy đấy. Tôi cũng ăn như mọi người nên cô cứ chọn đại vài món cũng được.

Cô hừ lạnh trong lòng, vẻ mặt này của cô ta đúng là khiến người đàn ông nào cũng phải xao lòng. Nhiên nhìn Văn, anh không có thái độ gì chỉ khẽ gật đầu, cô liền gọi mấy món mình thích ăn rồi đưa lại menu cho Văn. Anh gọi thêm vài món, sau đó rót rượu nâng ly nói to:

- Nào, chúng ta cùng nâng ly rượu chúc mừng cô Nga đến công ty của chúng ta làm việc. Dù rằng chỉ là làm ngắn hạn nhưng cũng rất đáng để chúng ta nâng ly rượu này.

Mấy người đàn ông phía dưới đổ dồn ánh mắt vào Nga, phải rồi người vừa xinh đẹp, lại giỏi giang như cô ta chẳng thiếu người ngưỡng mộ. Nhiên nâng ly rượu, uống ực một hơi, trong lòng cảm thấy có chút không cam lòng. Đám người này đúng là có mối nối cũ, ngày cô về thì suốt ngày nhòm ngó, trêu đùa vậy mà giờ này lại coi như cô không có mặt ở đây. Nga cười híp cả mắt, ánh mắt có chút lả lơi với đám đàn ông, Văn lại rót thêm một chén rượu quay sang Nga nói:

- Tôi mời riêng cô một chén.

Nga gật đầu, uống hết một chén không quên quay sang cảm ơn anh. Từ buổi sáng cô ta đến, lòng cô đã không vui, đến bây giờ lại càng phiền não. Nhiên tự mình rót thêm một chén rượu uống cạn. Không được! Nhất định cô không được để thua cô ta. Cô có thể nhân nhượng tất cả mọi người trừ Nga, và Thanh liền rót một ly rượu quay sang cô ta nói:

- Nga, tôi có thể mời chị một chén được chứ?

Nga nâng chén rượu, nhấp môi một chút rồi quay sang Văn:

- Anh Văn, tôi tửu lượng không tốt, ly rượu này anh có thể giúp tôi chứ?

Nhiên nhìn sắc mặt của Văn, ở hoàn cảnh thế này ắt hẳn là khó mà từ chối, cô vội uống cạn ly rượu của mình quay sang nhắc chén rượu của Nga rồi nói:

- Giám đốc phải lái xe, nếu chị không uống được, tôi không ép. Ép gì chứ ép rượu là một tội ác, ai uống được thì uống, không uống được chỉ việc nhấp môi. Rượu vốn dĩ cũng không phải là thứ tốt đẹp gì, đồ đi cũng không tiếc.

Nói rồi cô cầm ly rượu đổ xuống đất, đám người xung quanh nhìn cô, nửa sợ hãi, nửa lại kiêng dè. Nga ném cho cô một ánh mắt sắc lẹm, nhưng trên môi vẫn cười, nhận lại ly rượu còn nói lời cảm ơn. Bữa tiệc vì hai người con gái mà trở nên thú vị hơn bao giờ, thế nhưng dường như đám người này vẫn chỉ dồn mọi sự chú ý lên cô gái xinh đẹp hôm nay mới đến. Nhiên tặc lưỡi, dẫu sao cô cũng chẳng muốn quan tâm đến họ, liền ngồi tập trung ăn. Ăn uống xong mọi người bắt đầu trở ra xe. Nhiên chờ Văn thanh toán xong mới cùng anh ra ngoài, một cơn gió lạnh lùa vào người khiến cô khẽ rùng mình, quái thật trời mùa hè mà thi thoảng tối lại có chút lạnh lẽo thế này. Văn định cởi chiếc áo khoác ra, đột nhiên có tiếng nói phía sau:

- Anh Văn, anh có thể đưa tôi về được không?

Cô và Văn đều bị tiếng nói làm giật mình, liền quay lại. Nga đứng co ro nhìn Văn đầy van nài. Anh nhìn cô ta nhú mày hỏi:

- Xe của trưởng phòng đâu?

Cô ta vuốt mấy sợi tóc đáp lại:

- Anh ta có việc nên về trước rồi.

Văn biết không từ chối được, giờ này bắt taxi ở đây là rất khó đành gật đầu đồng ý, Nga mừng rỡ như vớ được vàng, nhanh chóng bước ra xe. Khi

Văn mở cửa bước vào, thì đã thấy Nga ngồi ghế trên, anh liếc mắt về sau, Nhiên đang đứng ngoài miễn cưỡng mở cửa dưới bước vào. Anh nhìn qua gương chiếu hậu, cô ngồi đan hai tay vào nhau, nhìn ra ngoài cửa kính gương mặt lộ rõ sự không vui.

- Anh Văn, anh đưa cô Nhiên về trước rồi đưa tôi về sau cũng được.

Nga lên tiếng phá tan bầu không khí im lặng, Nhiên nhếch mép, cô ta quả thật muốn triệt tiêu hẳn kế hoạch tiếp cận Văn của cô, cô định lên tiếng thì Văn đã nhanh chóng đáp lại:

- Tôi đưa cô về trước, nhà tôi và cô Nhiên cùng một hướng nên đi vậy cho tiện.

Nga mở to đôi mắt nhìn Văn rồi trách móc:

- Sao anh biết nhà tôi không cùng hướng nhà hai người?

Văn liếc nhìn Nhiên ngồi bên dưới, lạnh lùng đáp lại:

- Hôm nay tôi phải lên chỗ Nhiên lấy chút tài liệu nữa. Cô nói địa chỉ đi, tôi sẽ đưa cô về.

Nga không còn cách nào khác đành đọc địa chỉ nhà mình, đọc xong liền quay sang Văn, hỏi vài câu chuyện liên quan đến hợp đồng. Dường như suốt đoạn đường đi đầu chỉ toàn là cuộc hội thoại của Văn và Nga. Nhiên cảm thấy cổ họng nghẹn lại tự thấy mình giống như một người thừa. Sự khó chịu hiện rõ trên mặt, cô liếc nhìn Văn thẫn thờ vào câu, không đơn giản cô ta làm kế hoạch của cô chững lại, còn khiến lòng cô nảy sinh ra thứ cảm giác tủi thân vô cùng. Nhiên không hiểu vì sao khi thấy Nga gần Văn, bản thân lại không vui đến như vậy. Chiếc xe đỗ xích lại trước một tòa nhà chung cư cao cấp, Nga nhìn Văn rồi mở cửa bước ra ngoài cười giả cảm ơn vài câu rồi đi về phía sảnh chung cư. Văn đợi cô ta đi rồi quay xuống nhìn Nhiên nói:

- Cô lên đây ngồi đi.

Cô không thèm liếc nhìn anh ta, lạnh lùng đáp:

- Tôi ng ấ đây cũng được.

Anh cười trong lòng, hừ nhẹ một cái r ấ nói:

- Có mỗi hai chúng ta, cô ng ấ đó tôi không quen.

Cô nhìn ra cửa xe, vẫn không nhìn anh trả lời:

- Tôi nãy giờ vẫn ng ấ đây, có gì mà anh không quen?

- Nhưng giờ chỉ còn hai chúng ta thôi.

- Thế có thêm người khác tôi ng ấ đây thì anh quen sao?

- Tôi cũng không quen, chỉ là tôi không còn cách nào khác.

Cô nhìn anh, trong lòng bỗng cảm thấy dịu đi lại thấy mình có chút vô lý cuối cùng quyết định đi lên. Thấy cô bước ra ngoài, anh vội vàng mở cửa xe phía trên cho cô vào, trong lòng cảm thấy vô cùng phấn khích vì điệu bộ giận dỗi vừa r ấ của cô. Chiếc xe đi thẳng về phía chung cư của Nhiên, suốt quãng đường về nhà cô tuyệt nhiên không hề mở miệng với anh. trong lòng nghĩ đến Nga lại cảm thấy ghét cô ta vô cùng. Khi chiếc xe dừng lại đỗ ở cổng chung cư nhà cô, Văn liên quay sang cô nói:

- Đến nhà cô r ấ.

Nhiên đứng dậy bước ra, càng trở về đêm sương xuống trời lại có chút lạnh lẽo, cô rùng mình chào Văn r ấ từng bước chậm rãi tiến vào trong.

- Nhiên!

Tiếng anh gọi khiến cô giật mình, cô xoay người nhìn anh r ấ nói:

- Sao vậy Giám đốc?

Anh nhìn cô, ánh mắt đột nhiên trở nên ấm áp:

- Cô giận tôi chuyện gì sao?

Cô cười trong lòng! Giận anh ư? Lấy tư cách gì để giận anh? Huống hồ cảm giác này vốn không phải là giận, chỉ là không vui, chỉ là sự ích kỷ của bản thân cô khi thấy Nga mỗi lúc lại gần anh hơn mà thôi. Cô cười gượng gạo đáp:

- Không, tại sao tôi lại giận Giám đốc chứ?

Anh tiến lại gần cô, mùi rượu thơm nồng tỏa ra trong gió:

- Nhiên! Tôi say rồi.

Giọng nói anh phả vào tai cô, cô bỗng thấy đỏ mặt lý nhí đáp:

- Giám đốc, ý anh là sao ạ?

- Cho tôi được nói với em vài lời được không?

Cô mở to mắt ngạc nhiên hỏi lại:

- Giám đốc có chuyện gì sao?

Anh cúi xuống nhìn cô, trong lòng có đến hàng ngàn hàng vạn lời muốn nói, cuối cùng lại không đủ can đảm lắc đầu:

- À không! Không có chuyện gì.

Cô cảm thấy có chút không bằng lòng đáp:

- Giám đốc, có chuyện gì anh nói đi.

- Nhiên, nếu em có gì ấm ức có nói với tôi, có gì không hài lòng cũng nói với tôi đừng giấu trong lòng, có thể tôi không phải là cậu ta, nhưng em có thể xem xét cho tôi một cơ hội được không? Dẫu sao em cũng chia tay cậu ta rồi, tôi cũng chưa có người yêu.

Tiếng nói phía sau vừa ấm áp, lại đầy chân tình, trong lòng cô vừa ngạc nhiên, lại cảm thấy xao xuyến đến lạ. Nhưng rồi cô gạt đi, cảm giác vừa rồi chỉ là giả chắc chắn chỉ là ngạc nhiên! Không thể nào là cô xao xuyến được. Cô quay mặt lại nhìn anh, hỏi lại:

- Có phải anh say rồi nên nói linh tinh không?

Văn bất chợt mỉm cười, gật đầu đáp:

- Là tôi say tôi nói linh tinh xin lỗi cô!

Nói rồi anh bước vội ra xe phóng đi rất nhanh để lại cô đứng thất thẩn trước cửa chung cư.

EM LÀ SINH MỆNH CỦA ANH

Phạm Vũ Anh Thư

dtv-ebook.com

Chương 12

Nhiên nhìn chiếc xe khuất dần trước mắt mình, trong lòng vô cùng hụt hẫng. Cô lưỡng lự đi lên căn hộ, tắm rửa rồi lên giường nằm. Nghĩ lại cảnh hôm nay Nga quyến rũ Văn, lại thêm phần cô ta muốn dấn cô vào đường cùng tâm trạng cô trở nên vô cùng khó chịu. Cô thở dài, những lời Văn nói vừa rồi rốt cuộc là bởi anh say hay là lời thật lòng của anh? Không thể nào, cô tự cười mình, không thể nào Văn có thể để ý đến người như cô được. Dù rằng nhiều lần cô đều cảm nhận được sự ấm áp trong đôi mắt anh, nhưng cô đều gạt đi. Người như Văn xét đến khía cạnh nào cũng đều hoàn hảo. Nói về ngoại hình, anh có ngoại hình, nói về địa vị, anh có địa vị, nói về tiền bạc, anh có tiền bạc, thậm chí nói về tính cách hay ý chí anh đều có cả. Một người đàn ông vừa xuất sắc, lại có tấm lòng nhân hậu như anh cô làm gì đủ tư cách để đến gần? Cô bỗng thấy bản thân đang nghĩ quá nhiều, vốn dĩ cô cũng chỉ là ngưỡng mộ anh thì vì lý gì mà lại phải nghĩ đến chuyện xứng hay không xứng? Chỉ có đi đâu, nếu không tiếp cận anh thì liệu rằng kế hoạch kia của cô rất khó để thực hiện. Cô thở dài, trần trọc đến quá nửa đêm mới ngủ được.

Ở một nơi khác, Văn cũng về đến nhà. Anh đi xe vào gara rồi đi lên nhà, những bước chân vội vã đi thẳng vào nhà vệ sinh bật nước tắm, từng giọt nước trên vôi hoa sen mát lạnh cũng không làm anh trở nên tỉnh táo hơn chút nào. Văn nghĩ đến những lời vừa nói, cuối cùng anh cũng vẫn không đủ dũng khí để mà nói ra. Tại sao anh lại trở nên hèn nhát thế này? Con người mạnh mẽ, lạnh lùng vốn có đâu rồi? Anh khẽch mép cười khinh bỉ chính bản thân mình, đến ngay cả người mình yêu cũng không dám tỏ tình vậy rốt cuộc anh có thể làm gì được? Trước mặt cô anh giống như một kẻ khờ, lúng túng ngượng ngùng không biết mình phải làm thế nào. Anh sợ! Sợ rằng mình nói ra cô không từ chối tình cảm của anh, sợ rằng cô vẫn không quên Quân, hay tại vì anh sợ rằng bản thân không đủ can đảm để tiếp nhận việc nếu bị cô từ chối?

"Văn, đừng hèn nhát như thế! Thương trường khốc liệt còn chinh chiến được, chẳng lẽ đến một cô gái độc thân cũng không thể dũng cảm mà yêu sao? Thủ đoạn thương trường thế nào, thì cũng dùng nó mà tiếp cận cô gái ấy đi, trái tim mách bảo thì đừng hành hạ nó. Đừng bỏ lỡ cô ấy một lần nữa."

Anh nắm chặt tay, tự nhủ trong lòng, phải rồi anh đã bỏ lỡ cô mười một năm nay rồi, đã đến muộn một bước, nhưng nhất định lần này sẽ không để mất đi cơ hội này nữa. Văn lau người, trong đầu bỗng dưng xuất hiện rất nhiều ý nghĩ.

Ngày hôm sau, buổi sáng Văn đến công ty từ sớm, thế nhưng anh không ngờ Nhiên đã đến trước cả anh. Vốn dĩ xưa nay cô rất chăm chỉ làm việc, tuy nhiên chưa có ngày nào cô đến sớm hơn anh, thấy cô ngồi ở góc bàn, gương mặt có chút phờ phạc anh liền nói:

- Sao hôm nay cô đến sớm vậy?

Cô hơi xị mặt ra tỏ vẻ giận dỗi nói:

- Hôm qua Giám đốc say, nói mấy lời làm tôi suy nghĩ không ngủ được.

Anh nhìn cô gái xinh xắn trước mặt, lại nghĩ đến chuyện hôm qua, không kìm được ghé sát người lại cô rồi hỏi:

- Hôm qua tôi nói gì sao?

Cô không dám ngược mắt nhìn anh, khuôn mặt anh gần cô đến mức cô có thể nhìn rõ từng chi tiết trên mặt, điệu bộ này liệu có phải anh đã quên, đáp lại:

- Giám đốc không nhớ sao? Hay là để tôi nhắc Giám đốc nhớ!

- Chào hai người.

Nga từ đâu chui lên, nở nụ cười tươi rói vẫy tay trước mặt hai người. Cô lờm nhếch cô ta thầm nghĩ tại sao mỗi lần cô muốn được gần anh một

chút cô ta lại xuất hiện như một bóng ma phá đám. Nhiên nhìn Văn, anh ng ỡ thẳng dậy kéo cavat, điệu bộ nghiêm túc nhìn Nga r ỡ nói:

- Chào cô.

Nga liếc nhìn cô, r ỡ đặt lên bàn một tập tài liệu r ỡ nói:

- Cô Nhiên có thể đi photo giúp tôi mấy tài liệu này không? Tôi có chuyện muốn bàn với sếp Văn một chút.

Cô hừ lạnh trong lòng, nhưng vẫn cố nở một nụ cười miễn cưỡng đáp:

- Được thôi!

Nói r ỡ cô đứng dậy, c ần tập tài liệu mang xuống dưới. Mới sáng đã bị Nga ám quẻ quả thực rất khó chịu. Photo xong xấp tài liệu cho Nga, cô li ền trở lại phòng. Nga vẫn đang ở trong phòng của Văn, cô ta đang ng ỡ trên ghế của cô. Hai người đang bàn luận rất hăng say, cô ôm tập tài liệu trước mặt, cảnh tượng trước mắt khiến cô có chút bu ồm. Dù có thế nào, Nga cũng rõ ràng hơn cô rất nhiều, cô ta giỏi giang, lại có kinh nghiệm làm việc còn cô chỉ là cô thư ký nhỏ bé, ngoại trừ làm mấy việc lật vạt thì cũng chẳng biết phải làm gì. Người như Văn thật sự hợp với Nga hơn rất nhiều. Dù cho cô ghét cô ta, nhưng những đi ều này cô không thể phủ nhận.

- Cô Nhiên, sao lại đứng như trời tr ồng thế này?

Cô cứ mãi mê suy nghĩ mà không biết Nga đã bước ra từ lúc nào, cô lúng túng đưa tập tài liệu cho cô ta r ỡ nói:

- Tài liệu tôi photo cho chị xong r ỡ đây.

Cô ta nhìn cô r ỡ đáp:

- Cô mang qua bàn để cho tôi, nhanh lên nhé.

Cô cười nhạt:

- Tôi không phải thư ký của chị, tôi photo tài liệu cho chị cũng là vì Giám đốc thôi nên làm ơn chị hãy tự mang về đi tôi còn phải sửa hồ sơ giúp Giám đốc.

Nga khẽ nhếch mép thì thầm:

- Nhưng tôi muốn cô mang qua đó để cho tôi đây. Cô cũng cũng là chân sai vặt làm mấy việc thế này sao phải khó chịu? Nói thẳng cô cũng chỉ xứng làm chân sai vặt chứ làm gì có thư ký nào kém cỏi như cô nên hãy mang tài liệu qua cho tôi đi.

Nhiên lắc đầu đáp lại:

- Nhưng tôi không thích! Xin lỗi chị nhé mấy việc này không phải việc của tôi. Tôi là thư ký của Giám đốc, không phải thư ký của chị Nguyễn Quỳnh Nga! Ok?

Nói rồi Nhiên ấn tập tài liệu vào tay Nga rồi trở về chỗ làm việc mặc kệ sự khó chịu từ phía sau. Ngồi vào ghế trong lòng cô bỗng cảm thấy ảm ức vô cùng, cảm giác bị Nga coi thường thật không dễ chịu chút nào. Cô liếm môi ánh mắt hướng về Văn nghiêm túc nói:

- Thưa Giám đốc, tôi có chuyện này xin phép làm phiền anh.

Văn dường như không để ý đến cô, vẫn ngồi đọc hồ sơ hờ hững đáp:

- Cô nói đi.

- Tôi muốn làm việc nghiêm túc, tôi muốn Giám đốc giao cho tôi những công việc thật sự, nếu chỗ nào tôi không biết tôi sẽ hỏi thêm người khác. Tôi muốn được làm về mảng kinh doanh.

Văn vẫn không thèm nhìn cô, gạt đi:

- Cô làm như bây giờ là được rồi.

Nhiên có chút bực tức trong người, Văn thậm chí đến cái liếc mắt nhìn cô cũng không có liềm kéo chiếc váy hơi trễ nải xuống, đi thẳng về phía

trước mặt Văn khẽ cúi người, ánh mắt nhìn anh đơng đũa, nũng nịu:

- Thừa Giám đốc, tôi cũng là học đại học ra. Tôi không muốn làm mấy việc lặt vặt như thế này đâu, anh cho làm để vừa học hỏi, lại gánh bớt chút công việc cho anh đi.

Văn ngược nhìn cô, trong giây lát ánh mắt chạm xuống vòng một chọt đỏ mặt, cô gái này cuối cùng cũng dùng chiêu trò này để quyến rũ anh. Anh có chút không kìm chế được, phải bấu chặt hai tay xuống đùi nhắm nghiền mắt nói:

- Chẳng phải công việc này đang rất hợp lý sao? Việc nhàn lương cao, cô còn muốn gì?

- Nhưng tôi không muốn người khác coi thường tôi.

Văn lấy được lại bình tĩnh, gập đống hồ sơ đáp:

- Ai dám coi thường cô?

- Ai anh không cần quan tâm, nhưng tôi muốn tôi có thể được làm một số việc khác, chẳng phải thư ký Trà cũng vẫn làm về mảng kinh doanh nội thất sao? Tôi không phải muốn làm chính, nhưng ít nhất cũng là đọc hồ sơ, tài liệu và có thể đưa ra chiến lược của mình chứ? Hoặc cũng là anh đưa tôi xử lý giúp một số tài liệu của anh, chứ hằng ngày chỉ đánh máy rồi photo thật nhàm chán.

- Cô có biết làm như vậy rất vất vả không? Đầu óc phải suy nghĩ rất nhiều. Thậm chí còn phải đi thực tế, tôi là đàn ông còn thấy nhiều khi rất mệt mỏi. Để bỏ công sức đưa ra chiến lược kinh doanh không phải đi đâu dễ dàng đâu.

- Tôi không sợ vất vả, tôi thật sự muốn làm.

Nhiên vừa nói vừa chu môi, vẻ mặt đũa tình của cô lúc này quả thật khiến Văn bối rối, đột nhiên trong đầu anh bỗng nảy ra một ý định, kế

hoạch đêm qua bỗng dưng anh muốn ngay lúc này thực hiện li hôn vội vàng
đáp lại đầy cợt nhả:

- Nhưng tôi không muốn cô chịu vất vả.

Cô mở to mắt ngạc nhiên hỏi lại:

- Anh sợ tôi vất vả sao?

- Đúng vậy.

Văn bình thản đáp, Nhiên đỏ mặt lấp bắp hỏi lại:

- Tại sao anh sợ tôi vất vả?

- Phụ nữ vất vả, thức khuya dậy sớm, đầu óc suy nghĩ nhiều có thể
khiến sức khỏe bị tổn hại nghiêm trọng, ảnh hưởng đến cả hormone, nhất
trong thời gian mang thai con cái sẽ không được khỏe mạnh, nếu không
mang thai sợ cũng ảnh hưởng đến sức khỏe mà con cái sinh ra không được
khỏe mạnh.

Cô nhú mày khó hiểu cảm thấy hình như anh đã đi quá xa câu chuyện
li hôn hỏi lại:

- Sức khỏe hay con cái tôi liên quan gì đến anh sao?

- Đúng vậy. Liên quan rất nhiều.

Cô sững người hỏi lại:

- Ý anh là sao thừa Giám đốc?

- Ý tôi là cô chỉ cần làm như bình thường là được, không ai dám coi
thường cô cả.

- Nhưng tôi vất vả, con cái tôi không khỏe mạnh thì liên quan gì đến
anh? Đến câu chuyện mà tôi đang nói?

Anh bước ra khỏi ghế đứng dậy nói:

- Cô vẫn không hiểu sao? Tôi không muốn con tôi vì mẹ nó vất vả mà sinh nó ra không khoẻ mạnh.

Cô há hốc mồm chợt cảm thấy trong lời nói của anh, ý tứ rất rõ ràng vẫn không thể tin vào tai mình lắp bắp nói:

- Ý...ý anh là tôi mang thai con của anh?

Anh gật đầu, nhún vai đáp:

- Cuối cùng cô cũng thông minh lên rồi đấy. Ý tôi chính là như vậy!

Cô không tin rằng những lời nói này thốt ra từ mồm anh, cả khuôn mặt như méo mó lại gượng gạo nói:

- Giám đốc, Giám đốc đừng đùa như vậy! Tôi...,thật sự tôi không hiểu Giám đốc đang nói gì.

Anh nhìn cô cười bí hiểm đáp lại:

- Cô độc thân, tôi cũng chưa có người yêu! Ba tôi giục tôi suốt rồi, cô lại không có nơi nương tựa. Chi bằng chúng ta kết hôn đi, cô có thêm gia đình, ba tôi có thêm con dâu. Tết này cô không phải đón Giao thừa một mình, ba con tôi cũng có thêm một người phụ nữ trong gia đình. Đằng nào tôi cũng phải cưới vợ, cô cũng phải cưới chồng. Làm ở công ty này khó mà có thời gian ra ngoài tìm hiểu, lấy tôi rồi cô có thể thoải mái làm việc không sợ ai coi thường, thậm chí đến cái chết của ba cô cô cũng có thể đi đâu tra thoải mái. Tôi sẵn sàng giúp cô!

Choang! Tiếng cốc trên bàn rơi xuống vỡ tan khiến cô giật mình, hoá ra cô vừa loạng choạng đánh rơi cốc. Trong lòng cô vừa run rẩy, lại hoang mang, rốt cuộc anh đã biết những gì? Cô liếc nhìn Nga đang ngồi bên ngoài đánh máy không hề nhìn thấy cảnh tượng này, lại càng thêm phẫn sợ hãi. Thấy điệu bộ cô như vậy anh liền lại gần trấn an:

- Cô không cần phải sợ hãi vậy đâu, tôi đứng đây quan sát được bên ngoài, cửa cách âm cũng không ai nghe thấy! Cô không cần hoang mang, cứ suy nghĩ đi!

Cô không nói lên được câu hoàn chỉnh, giọng vẫn chưa hết run rẩy:

- Văn..có phải.. Tôi. Anh đã biết những gì rồi?

- Tất nhiên tôi biết hết tất cả, cô là Lưu Diệp An Nhiên, con gái duy nhất của cô Tổng giám đốc Lưu Diệp An Bình, từng sống ở làng trẻ em Birla, mục tiêu vào công ty này muốn đi đầu tra cái chết của ba mẹ cô và Giám đốc Thanh chính là mục tiêu của cô. Hiện giờ, cô đang tiếp cận tôi để tôi yêu cô và giúp cô chuyện này đúng không?

Nhiên thấy toàn thân khẽ run lên, trong giây lát không chịu được mà bám chặt lên bàn:

- Hoá ra, hoá ra anh biết hết sao? Vậy sao anh không bóc mẽ tôi?

Anh nhíu mày đáp:

- Tôi bóc mẽ cô để được cái gì? Chẳng phải đi đăng nào cô cũng là vợ tôi sao?

Cô lùi lại một bước, nhìn thẳng vào đôi mắt anh hỏi lại:

- Tại sao anh lại muốn lấy tôi làm vợ mà không phải người khác? Anh không sợ rằng việc trả thù tên Thanh ảnh hưởng đến mình sao? Anh đừng đùa tôi, anh là Giám đốc, lại đẹp trai thiếu gì phụ nữ? Có phải anh đang có ý đồ khác không?

Anh cười thành tiếng:

- Có ý đồ gì? Cô nghĩ rằng tôi có ý đồ gì với cô được? Cô có gì để tôi lợi dụng cơ chứ?

- Vậy tại sao anh chọn tôi?

- Vì ba tôi ép tôi có vợ sớm, chọn đại một người chi bằng chọn cô! Ít nhất tôi cũng tìm hiểu được về cô rồi, với lại cô xinh đẹp thế này, có một người vợ như cô chẳng phải rất đáng tự hào sao? Ba tôi từ hồi gặp cô ở công ty về cũng nhắc suốt

- Nhưng nếu tôi không đồng ý thì sao?

Văn tiến sát lại gần cô thì thầm:

- Tôi chắc chắn cô sẽ đồng ý!

Cô cười nhạt đáp:

- Tại sao anh dám chắc chắn?

- Thứ nhất, chỉ có tôi mới giúp được cô chuyện của ba mẹ cô, thứ hai tôi đã biết thân thế của cô, nếu như cô không dựa vào tôi thì chỉ còn cách chết trong tay tên Thanh! Chẳng lẽ cô muốn chưa trả thù được đã chết oan uổng? Thứ ba...

Anh dừng lại, hất hàm về phía Nga rồi đáp:

- Cô ta muốn dẫn cô vào đường cùng, cô muốn bị khuất phục sao?

Cô không dám nhìn Văn, toàn bộ suy nghĩ trong lòng đã bị anh nói hết. Cô thở dài hỏi lại:

- Nhưng tại sao anh lại muốn giúp tôi? Anh cũng biết tôi như thế nào? Tại sao không phải là người con gái khác mà lại là tôi?

Anh dựa lưng vào cánh cửa đáp lại:

- Vì cô rất giống người yêu cũ năm mười chín tuổi của tôi, cả gương mặt và vóc dáng đều giống, chỉ có tính cách khác thôi. Mỗi lần thấy cô tôi đều cảm thấy rất quen thuộc.

- Chỉ thế thôi sao?

- Cô quên rồi sao? Ngoài lý do đó còn có lý do hiện nay ba tôi đang giúp tôi quá gấp, chiều lòng ông tôi nên lấy cô cho rồi, ít nhất với cô tôi cũng có cảm giác hơn những người khác...

- Nhưng mà, Văn...tôi thấy mông lung, không tin nổi...những đi đâu anh nói là thật sao? Chẳng lẽ tôi lại dễ dàng đạt được mục đích vậy sao?

- Có gì mà không tin nổi, dù sao tên Thanh cũng đang là mục tiêu của cả cô và tôi, chuyện này tôi sẽ nói rõ với cô sau. Còn cô nghĩ rằng tôi lừa cô để được cái gì chứ? Cô không có tiền bạc, cũng không còn gì để tôi lợi dụng được, thân là Giám đốc chẳng lẽ không đủ cho cô tin tưởng sao?

- Không, ý tôi là không nghĩ anh lại chọn tôi...

Văn cúi xuống nhìn hai tay cô đang run rẩy liền trấn an:

- Nhiên, tôi nói rồi, vì cô giống người tôi từng yêu nên tôi chỉ có cảm giác với cô chứ không muốn kết hôn với những người con gái xa lạ khác. Cô cứ suy nghĩ đi, nếu đồng ý mai chúng ta sẽ đi đăng ký kết hôn, chiều tôi cho người làm cho cô giấy xác định tình trạng hôn nhân. Còn nếu không tôi cũng không ép cô.

Cô không kịp suy nghĩ vội vàng đáp:

- Được! Tôi đồng ý!

Nói xong cô mới chợt nghĩ không còn rút lại được! Mọi chuyện nhanh chóng như thể một tia chớp mà cô còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng rồi cô tặc lưỡi! Đúng vậy, cuộc đời này của cô không còn gì để mất! Mục tiêu của cô bây giờ chỉ là trả thù, hưởng hờn nói về Văn bao nhiêu người con gái muốn có, dù sao anh cũng đẹp trai, lại giàu có, dù thế nào cô cũng đánh cược một lần xem sao! Cô cũng chẳng có gì để anh lợi dụng, chỉ có đi đâu không thể nghĩ vừa chia tay Quân được gần một tháng mà chỉ ngày mai ngày kia thôi cô đã có chồng. Cô nhìn ra ngoài cửa, vẻ mặt của Nga đang rất tự đắc liền nhếch mép, lợi dụng Văn để trả thù, lại có cuộc sống giàu có, vụ này xem ra cô lãi lớn. Nhiên mặc dù đã bắt đầu tiếp nhận sự thật vẫn chưa hết hoang mang, xin phép đi ra ngoài một chút rồi về phía

nhà vệ sinh rửa mặt. Cô ngấm nhìn mình trong gương, vài ngày trước còn đứng trước mặt Nga mà nói rằng cô nhất định sẽ có được Văn. Đến hôm nay có được rồi cô lại không dám tin vào sự thật! Nhiên biết Văn không phải người bốc đờng, chỉ có đi đâu không hiểu tại sao anh lại có quyết định thế này khi còn chưa kịp quyến rũ anh đã quyết định cưới cô. Thật sự là anh vì lý do gì cô cũng không hiểu, nhưng cơ hội này chỉ có một, cô dám khẳng định nếu bỏ lỡ cô sẽ là người hối hận nhất!

- Này!

Tiếng Nga khiến cô giật mình quay lại, cô lờm chị ta một cái sắc lẹm, sao chị ta giống như ma xó, cô ở đâu, cô ta xuất hiện ở đó liền lạnh lùng đáp:

- Sao?

Cô ta khoanh tay trước ngực cười cợt:

- Tôi vừa nghe được thông tin, cô chỉ tốt nghiệp loại khá trường thương mại đúng không?

Cô hừ lạnh trả lời:

- Đúng vậy, có sao không thưa chị Nguyễn Quỳnh Nga.

Nga cười lớn:

- Ha ha, tôi tưởng cô giỏi giang thế nào, hoá ra cũng chỉ là một đứa sinh viên tốt nghiệp trường bình thường.

Cô nhếch mép:

- Phải rồi, tôi bình thường, cực kỳ bình thường, vậy cho hỏi chị tài giỏi xuất chúng thế nào sao lại để tâm đến một đứa như tôi?

Cô ta bị cô đả kích nhiều lần có lẽ đã quen liền bình thản đáp:

- Hoá ra cô là một con nhà quê đầy tham vọng, vào được công ty này đúng là may mắn ba đời nhà cô chứ năng lực như cô làm gì vào nổi. Bảo sao cũng chỉ làm chân thư ký quèn, khác gì đám sai vặt.

- Chị nói tôi không có năng lực hình như đang tự sỉ nhục mình? Vì chị và tôi đang làm cùng công ty.

Nga nhếch mép hừ một tiếng:

- Cô ganh ty với tôi lắm đúng không? Hôm nay thấy ánh mắt của cô nhìn tôi làm việc cùng sếp Văn tôi nhận ra hết rồi.

Cô lấy son môi, tô lại một chút rồi quay sang nói:

- Tôi ganh ty với chị? Thưa chị Nguyễn Quỳnh Nga, chị có gì để tôi ganh ty? Có một người chồng giỏi giang, một tổ ấm hạnh phúc, một công việc đàng hoàng, một tình yêu đẹp đẽ hay sao? Nếu chị có những điều đó, ắt hẳn sẽ không hằng ngày bám lấy tôi mà làm phiên thế này.

Nga bặm môi đáp lại:

- Nhiên, tôi không hiểu nổi con người cô thế nào, vài tháng trước vẫn yêu Quân giờ lại đu bám sang Văn, sau đó ng ồi đây dương dương tự đắc còn tỏ vẻ bề trên dạy đời tôi. Nhưng tôi nhắc lại lần nữa cho cô biết, dù tôi có hạnh phúc tôi vẫn phá đám cô, bởi tôi ghét nhất loại đàn bà nghèo dốt chỉ biết bám lấy đàn ông như cô. Văn sẽ không bao giờ yêu cô đâu.

Nhiên lắc đầu, làm điệu dễ thương, chu đôi môi được tô màu đỏ cam lên khẽ nói:

- Nga, vậy chị nh ầm rồi, tôi nói chị nghe, tin hay không là tùy chị. Tôi và Văn mai sẽ đi đăng ký kết hôn. Khoan hãy phản bác, vì tôi không cần chị nói thêm câu gì. Có gì mai tôi chụp ảnh gửi lại chị xem, còn nữa mâm son này tìm thấy đũa vàng rồi, còn chị...

Nói rồi cô giơ hai ngón tay trở, chạm hai đầu vào nhau, cười cợt bước ra ngoài bỏ lại vẻ mặt vô cùng bàng hoàng của Nga.

EM LÀ SINH MỆNH CỦA ANH

Phạm Vũ Anh Thư

dtv-ebook.com

Chương 13

Văn đợi Nhiên đi khuất, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm. Anh cảm thấy mọi chuyện diễn ra quá nhanh đến nỗi bản thân anh cũng chưa kịp tiếp nhận, nhưng anh biết đã hoàn toàn đúng khi đưa ra quyết định trong hoàn cảnh này. Vốn dĩ đêm qua chỉ nghĩ, từ từ dùng mọi cách để có được Nhiên một cách sớm nhất chẳng ngờ trong lúc bộc phát mà chợt nói ra. Khi này, nói ra những lời như vậy chính anh cũng thấy ngạc nhiên liền ng ồi xuống, bàn tay rõ ràng vẫn còn đang run rẩy. Anh cũng từng nghĩ đến chuyện đưa cô đến một nhà hàng sang trọng, một nơi có nến, có hoa, trong tay anh là hộp đựng nhẫn để cầu hôn. Rồi cuộc không hiểu sao trong giây phút cuối cùng anh lại vội vàng dọa dẫm cô một trận. Cái này có được gọi là ép hôn? Anh tặc lưỡi, suy cho cùng thì cũng là kết hôn, chẳng phải cô cũng định quyến rũ anh? Thà là anh quyết định sớm lại đỡ mất công cô nghĩ cách âu cũng là đi đâu hay. Và lại, cuộc hôn nhân này đối với cô chỉ là một cuộc trao đổi có qua có lại, anh cầu hôn ở đây chẳng phải quá hợp tình hợp lý? Nếu như được sắp đặt sẵn, chỉ lo cô lại nghi ngờ. Văn bồng thờ dài, thực lòng mà nói đây cũng không hẳn là đi đâu anh mong. Từ khi gặp cô năm ấy, anh cũng đã từng hàng ngàn hàng vạn lần nghĩ ra một cái kết thật đẹp cho mình, chưa bao giờ anh nghĩ rằng đám cưới của mình lại có màn cầu hôn tẻ nhạt đến thế. Nhưng nếu như không dùng cách này, anh hoàn toàn không có một cách nào để chinh phục được cô. Có lẽ chỉ dùng sự cố chấp này để cô có thể cho anh một cơ hội. Ít nhất cưới được cô rồi anh sẽ có nhiều thời gian bên cô, cũng là được toàn quyền sở hữu cô trên pháp luật. Bao nhiêu năm nay còn kiên nhẫn chờ đợi được, chẳng lẽ kết hôn rồi lại không thể mỗi ngày phá đi tảng băng trong lòng cô? Vẫn là anh không đủ dũng khí để nói yêu cô, thế nên đành đưa ra cái thủ đoạn có phần vội vàng thế này. Thứ gì càng hoàn hảo, anh càng không dám nghĩ tới, thế nên anh biết rằng đối với anh, với cô hay với ba anh đây là quyết định trọn vẹn nhất với cả ba người. Văn lấy tập tài liệu, nhưng trong đầu không thể đọc được bất cứ chữ gì, lúc này chỉ có suy nghĩ duy nhất chạy dọc lên các dây

thần kinh của anh! Đó là ngày mai thôi cô và anh chính thức là vợ chồng được pháp luật thừa nhận. Mãi mê suy nghĩ anh không để ý Nhiên cũng vừa hay mở cửa chậm rãi bước vào ghế. Có lẽ cô cũng đang như anh, cảm thấy mọi chuyện hết sức mông lung. Văn không dám nhìn Nhiên, đành giả vờ cúi xuống nhìn tập tài liệu, cô cũng không dám nói bất cứ chuyện gì với anh, trong lòng đầy suy nghĩ ngổn ngang! Nhiên vẫn hoài nghi câu chuyện vừa rồi, cuối cùng vẫn không thể hiểu tại sao! Nếu nói đến trao đổi, hình như cô được nhiều hơn anh, rốt cuộc trong đó còn gì uẩn khúc? Cô thở dài, cô không thông minh như Văn, nên tất nhiên cô hiểu, nếu cho rằng cô lái hơn hoàn toàn là một sai lầm! Bởi Văn không phải là người mạo hiểm, anh đầu tư bất cứ cái gì cũng đều có lãi, cuối cùng càng nghĩ đầu cô càng trở nên u u mê mê đành tặc lưỡi, dẫu sao mọi chuyện cũng đã như ý nguyện, có gì mà cô còn đắn đo? Nhiên nhìn Văn, bất chợt quay sang nói:

- Thừa Giám đốc!

Câu nói của cô phá tan bầu không khí giữa hai người, Văn hơi giật mình lúng túng quay sang hỏi lại:

- Sao vậy?

Cô ngược to đôi mắt đen láy lạnh lợi trả lời:

- Chúng ta thật sự kết hôn sao?

Anh nhìn cô, kiên định đáp:

- Đúng vậy? Cô có gì hối hận sao?

Cô lắc đầu, bu ãn r ãi nói:

- Thật ra tôi không phải có ý đòi hỏi, cũng không có ý gì cả. Chỉ là tôi vẫn thấy hơi sốc, nhưng tôi vẫn cảm thấy rằng tôi sẽ không hối hận chỉ có đi ãu, thừa Giám đốc! Tôi biết tôi cũng chỉ là một cô gái bình thường, chưa bao giờ nghĩ mình lại kết hôn trong hoàn cảnh thế này. Thật sự, tôi có chút chưa kịp tiếp nhận.

Văn gật đầu an ủi:

- Tôi biết cô vẫn chưa thể tiếp nhận chuyện này kịp, chỉ có đi đâu cô hãy coi cuộc hôn nhân này là một cuộc trao đổi. Đừng suy nghĩ nhiều.

- Thật sự chúng ta kết hôn vì mục đích trao đổi thôi sao? Chẳng lẽ anh lại vì bị giục mà muốn chọn đại một người?

- Không phải giục, mà là tôi bị ép. Bị ba tôi ép đến phát điên rồ. Ông còn cho rằng tôi là thằng con bất hiếu vì ba mươi tuổi còn chưa thể có vợ. Cô biết đấy, nhà tôi chỉ có hai ba con, mẹ tôi mất từ khi tôi còn nhỏ. Thế nên ông giục tôi bắt đầu từ năm năm trước, dạo gần đây không biết đi chơi với những người đã có cháu, bị nói cho thế nào cuối cùng vằng vặc ngày ngày trách móc tôi. Cô đừng hỏi vì sao nữa tôi đã nói hết rồ mà.

Cô cười gượng gạo đáp:

- Hoá ra là anh biết từ trước. Hèn gì mấy lần tôi cảm thấy anh nghi ngờ tôi. Chỉ có đi đâu tôi không đủ thông minh để nhận ra. Vì sao anh biết?

Văn nhìn cô nói dối:

- Tôi đi đâu tra giám đốc Thanh vì ông ta có liên quan đến một vụ phá vỡ hợp đồng, không ngờ lại đi đâu tra ra thêm được chuyện này thế nên tôi biết.

Nhiên không hỏi thêm gì nữa nhìn sang Nga, trong lòng vừa hả hê lại vừa lo sợ. Thứ gì có quá dễ dàng, chỉ sợ lại cũng dễ dàng mất đi. Không, nhất định là cô sẽ không dễ dàng đánh mất cơ hội này được. Vì ba mẹ cô, vì Nga, và vì chính bản thân cô. Cô thở dài, nghĩ đến Quân, trái tim lại nhói lên. Cuối cùng đám cưới cô từng nghĩ đến hoá ra lại không phải ở bên anh ta. Chẳng biết cuộc hôn nhân này liệu sẽ là thiên đường hay địa ngục nhưng cô biết nó sẽ là bước ngoặt lớn trong cuộc đời cô.

- Cô đọc đi.

Văn đẩy sang cho cô một tờ giấy, cô nhìn anh hỏi lại:

- Đây là cái gì vậy thưa Giám đốc?

- Hợp đồng hôn nhân của chúng ta. Cô đọc kỹ xem nếu có thắc mắc thì hỏi lại tôi!

Cô tự cười trong lòng, đi đâu này vốn dĩ là đi đâu cô đã lường trước. Cô nhận bản hợp đồng mà có lẽ anh vừa viết bằng tay, bắt đầu đọc.

- Cô phải thực hiện những đi đâu như trong bản hợp đồng này, tôi cũng có nghĩa vụ thực hiện nó. Trước mặt mọi người chúng ta là vì yêu nhau mà dẫn đến hôn nhân, vì vậy cô phải thể hiện ra rằng chúng ta là một đôi tình nhân. Cô phải có nghĩa vụ sinh con cho gia đình tôi, dù hôn nhân này tạm thời chưa có tình yêu nhưng cô không được phản bội tôi dù ở hoàn cảnh nào. Ngược lại tôi cũng sẽ hết lòng bảo vệ cô, tôi sẽ đi đâu tra Giám đốc Thanh giúp cô và đưa hấn ta vào tù. Được chứ?

Nhiên mở to đôi mắt trong lòng đã hoàn toàn đồng ý với những đi đâu này. Cô không phải kẻ không biết đi đâu, anh giúp cô thì cô cũng phải trả lại anh những thứ anh cần. Thứ anh cần là một đứa con, một người con dâu hiếu thảo với ba anh. Thực lòng cô chưa sẵn sàng với một người đàn ông khác khi mới chia tay với Quân. Nhưng cô hiểu rằng nếu cứ mãi vương vấn một mối tình cũ, lại có thể phũ phàng thốt ra những lời cay đắng với cô, thậm chí muốn bỏ đi đứa con của hai người mà cô bịa ra thì cô hoàn toàn nên quên đi. Huống hồ cô không muốn so sánh nhưng xét về mọi đi đâu Văn đâu hơn hẳn anh ta. Cô gật đầu, ký xoẹt vào bản hợp đồng, trong lòng càng khẳng định đây chỉ là cuộc hôn nhân trao đổi! Ký xong cô đưa lại cho anh, rồi ngồi đọc tài liệu. Nói là đọc nhưng thật lòng cô không nhét được một chữ nào vào đầu khi nào vẫn ong ong những chuyện vừa diễn ra. Cả buổi hôm đó cô và Văn không hề nói thêm với nhau câu gì, hai người hai suy nghĩ ngổn ngang trong lòng. Nga cũng không hề vác xác lượn qua lượn lại như bình thường, bầu không khí này càng trở nên ảm đạm hơn bao giờ hết. Gần bốn giờ chiều, Văn đi ngoài nói gì đó với Nga, sau đó anh ra khỏi phòng. Nhiên nhìn đồng hồ còn hơn hai tiếng nữa mới đến giờ tan làm. Cô lấy điện thoại cắm tai nghe nhạc rồi cuộc lại ngủ quên đến khi chuông báo tan ca liền vội vàng đứng dậy cầm túi xách thở dài, cuối cùng một ngày dài đằng đẵng cũng trôi qua, cô thở phào vẫn chưa thấy Văn quay lại liền bước

ra ngoài. Nga cũng vừa hay đứng dậy trên tay vẫn cầm tài liệu có vẻ như vẫn chưa xong việc, khuôn mặt cô ta không hề đoán trước được trong lòng nghĩ gì. Cô nhìn cô ta, cuối cùng lên tiếng:

- Tôi về trước đây, nếu Giám đốc có hỏi thì nói giúp tôi một câu vì giờ chưa thấy Giám đốc về.

Chị ta nhìn cô, liền gạt đầu vội vàng.

- Được! Cô về trước đi có gì tôi sẽ nói với Giám đốc.

Cô hơi sững sờ với thái độ này của cô ta, không nghĩ buổi trưa cô vừa đả kích giờ lại tỏ ra hết sức lòng giúp đỡ cô nhưng tắc mở cửa bước ra ngoài rồi đi xuống sảnh.

- Nhiên, cô đi đâu vậy?

Tiếng Văn gọi phía sau khiến cô giật mình ngoảnh lại:

- Tôi đi về chứ đi đâu?

- Tại sao lại đi về? Tôi thông báo tối nay cả công ty sẽ đi ăn rồi mà?

Cô khó hiểu hỏi lại:

- Anh thông báo lúc nào?

- Tôi vừa dặn Nga nếu cô ra ngoài thì báo lại với cô rồi.

Cô nghiến chặt răng, hoá ra cô ta mãi không thay đổi bản chất, hèn gì vừa nãy cô ta lại có thái độ như vậy chưa kịp lên tiếng, Văn lại nói tiếp:

- Được rồi, tôi đưa cô về nhà thay quần áo.

- Tại sao phải thay quần áo vậy? Mặc thế này không được sao Giám đốc?

Văn nhìn cô, lắc đầu:

- Cô chẳng mấy chốc nữa mà kết hôn với tôi, từ bây giờ tôi muốn cô ăn mặc sao cho đẹp một chút, chẳng lẽ cô lại để mất mặt với Nga?

Nhiên gật gù nghĩ đến Nga liền đáp lại:

- Vâng. Vậy phiền anh đưa tôi về.

Nói rồi cô cùng anh ra xe đi thẳng đến chung cư của mình. Văn ngồi trong xe chờ Nhiên, cô vội vàng lên phòng tắm qua, sau đó chọn bộ váy trắng mà anh mua mặc lên người. Nhiên ngắm mình trong gương đột nhiên bật cười, chẳng ngờ bản thân cô lại xinh đẹp đến vậy rồi dậm lại chút phần, cô lại sơn môi đeo đôi giày cao gót bước xuống. Ngồi trong xe, Văn đã nhìn thấy từng bước chân của Nhiên trong sảnh bước ra như một cô công chúa. Trong lòng bỗng cảm thấy hạnh phúc đến vô bờ, ngày mai thôi cô và anh đã là của nhau, nhất định từng ngày anh sẽ làm cô thay đổi, sẽ khiến trái tim thuộc về anh. Anh đứng dậy, ra ngoài mở cửa xe cho Nhiên, cô bỗng cảm thấy người đàn ông này thực sự rất tinh tế, trong lòng cũng bỗng cảm thấy có chút ấm áp. Đến nhà hàng, Nhiên chợt cảm thấy hôm nay vô cùng vắng khách, trừ những người ở công ty hầu như không có thêm những người lạ nào. Ánh đèn vàng chiếu xuống đất lung linh huyền ảo. Mấy người đàn ông thấy cô bước xuống liền dán mắt nhìn, Nhiên tự tin mỉm cười bước vào cùng Văn, bất chợt cô thấy tiếng ồn ào phía sau. Ngay phía cửa ra vào, Nga đang từ từ tiến đến, cô ta mặc một chiếc đầm khoét sâu đến ngực ôm trọn tấm thân hình đẽo gọt hờ hững. Trên chiếc váy đính rất nhiều kim tuyến long lanh, giây phút này cô ta quả thật nổi bật nhất đám đông. Cô quay sang liếc nhìn Văn, ánh mắt anh quét qua chỗ Nga rồi dừng lại một lúc. Trong lòng cô đột nhiên cảm thấy vô cùng khó chịu không tìm được mà thở dài một mình bước vào ghế ngồi trước. Văn thấy điệu bộ của cô, liền vội vàng đi vào theo sau rồi vào ghế rồi nói:

- Cô sao thế?

Cô không thèm nhìn anh đáp:

- Tôi không sao.

- Thế sao lại vào đây mà ngồi không đi cùng tôi?

Cô nhếch mép:

- Sao tôi dám làm phiền khi anh đang ngắm gái đẹp chứ?

Văn cười thầm lòng khẽ cong môi nói:

- Ý cô là tôi ngắm Nga sao?

- Không lẽ lại là người khác?

Anh thấy điệu bộ này của cô, vừa thích thú lại vừa cảm thấy cô vô cùng đáng yêu liền trêu đùa:

- Cô ghen sao?

Cô mở mắt cười lớn:

- Ha ha, anh nghĩ tôi ghen sao? Tôi mà thêm ghen á?

Anh ghé sát miệng lại gần cô rồi nói:

- Sao cô phải giật mình như vậy? Không ghen thì thôi, là tôi đang để ý đến chiếc váy của Nga. Tôi sẽ không để vợ mình mặc chiếc váy hở đến mức vậy đâu.

Nhiên tỏ vẻ không thèm đếm xỉa đến lời nói của anh, nhưng trong lòng lại có khẽ thở phào, mọi người đã bắt đầu đến đông đủ, cô nhìn ra ngoài, chợt phát hiện ngoài mọi người trong công ty còn cả cả Chủ tịch Minh. Cô quay sang quét ánh mắt tìm Văn thì đã thấy anh không còn nữa bên cạnh mình liền đứng dậy theo mọi người. Đột nhiên một tiếng nổ lớn vang lên bên tai cô, những mẩu kim tuyết óng ánh rơi lả tả xuống dưới vương lên cả mái tóc cô. Nhiên chưa kịp định thần chuyện gì xảy ra đã thấy những quả bóng bay lơ lửng trước mặt. Lúc này Nhiên mới để ý, trên những quả bóng bay đâu có chữ, đột nhiên cô lùi lại một bước, trên đó rất rõ ràng ghép lại thành một dòng:

“ĐỒNG Ý LẤY ANH NHÉ!”

Một bản nhạc cũng bắt đầu vang lên, Nhiên vẫn đảo mắt nhìn xung quanh tìm kiếm nhưng vẫn không hề thấy Văn xuất hiện. Bỗng dưng một giọng hát vô cùng trầm ấm bắt vào đoạn nhạc, từng lời từng chữ rõ ràng rót vào tai cô và cả những vị khách mời:

"Này người anh yêu ơi, lại gần đây với anh.

Anh sẽ nói ra tương tư bao lâu chôn giấu.

Em có biết rằng từ khi ta thuộc về nhau.

Với anh tìm một ngày buồn thật khó khăn.

Này người anh yêu ơi, ghé sát môi em lại đây.

Anh sẽ trao lên đôi môi kia bao yêu thương nhé, để yên nhé và vòng tay anh ôm chặt đi.

Thấy không con tim anh rất cần em.

Cứ mãi như vậy, thì tình ta sẽ chẳng phai nhòa, và một thời gian sau em sẽ là cô dâu.

Dù anh luôn biết sẽ thật khó đến ngày mà anh luôn mơ thầm, nhưng mong lắm ngày gọi em là vợ yêu ơi!"

Nhiên mở to mắt nhìn về hướng phát ra tiếng hát, chợt thấy Văn đang từ phía trong bước ra ánh đèn vàng lung linh chiếu xuống gương mặt vô cùng điển trai của anh, anh mặc chiếc áo sơ mi tím than, nổi bật thân hình cao lớn của mình, trên tay anh cầm một bó hoa, tay còn lại cầm micro vừa hát vừa tiến về phía cô. Giá như, giá như anh không phải là Giám đốc cô chắc hẳn anh chắc chắn là một người trong showbiz, vẻ đẹp trai này, giọng hát này thực sự không phải là tầm thường. Nhiên hơi cúi mặt, lời hát vẫn văng vẳng bên tai khiến trong lòng cô trào lên một nỗi vừa xúc động, lại đầy bàng hoàng, sửng sốt. Văn đến sát bên cô, đưa cho cô bó hoa, nắm chặt tay cô rồi nói:

- Đi theo anh.

Nhiên vẫn chưa hết lúng túng, đi theo Văn như một phản xạ tự nhiên. Trong lòng cô vẫn chưa thích nghi kịp bất ngờ này, hoang mang tột độ. Anh dắt cô lên bục hội trường của nhà hàng, nhưng cánh hoa hồng từ trên rơi xuống, xung quanh là những cây nến được xếp lại thành một hình trái tim bao lấy hai người, cảnh tượng lung linh tuyệt đẹp mà cả đời cô không dám mơ. Văn bỗng dừng quỳ xuống, rút từ trong túi ra một hộp nhẫn mở ra đồng dạng:

- Nhiên, gả cho anh nhé!

Từng lời nói rất nhẹ nhàng, ánh mắt si tình mà nếu như không có bản hợp đồng kia thì cô đã nghĩ rằng thật sự là anh yêu mình mất rồi. Nhiên nhìn xuống bên dưới, mọi người đều đổ dồn ánh mắt lên, anh không nói nhiều, càng không nói lý do, nhưng chỉ một câu nói gả cho anh nhé cũng khiến tất cả mọi người đều trầm trồ ngưỡng mộ, cô đỏ mặt xấu hổ, cũng không hiểu vì lý do gì mà anh lại cầu hôn cô thế này? Trái tim cô đập rất mạnh, nhắm nghiền mắt để lại bó hoa sang bên tay phải, rồi từ từ đưa bàn tay trái của mình ra. Anh nhìn cô, lấy chiếc nhẫn đeo vào ngón tay áp út của cô sau đó đứng dậy, ghé sát vào tai cô thì thầm:

- Cười tươi lên, thể hiện là hai chúng ta yêu nhau đi.

Nhiên quay mặt xuống dưới, nở một nụ cười rất tươi để lộ cả hàm răng trắng đều. Văn đặt tay lên eo Nhiên kéo cô đứng sát lại mình, đưa micro lên nói tiếp:

- Thưa ba, thưa tất cả mọi người. Có lẽ mọi người vô cùng ngạc nhiên khi đến dự bữa tiệc này, thật ra hôm nay con mời mọi người đến là bởi có một chuyện này muốn công khai.

Anh ngừng lại quay sang cô ánh mắt hạnh phúc vô bờ:

- Con và Nhiên đã tìm hiểu nhau một thời gian, ba vẫn hay nhắc con tìm con dâu cho ba. Hôm nay cô ấy đã đồng ý gả cho con, cũng là đồng ý làm

con dâu của ba, chỉ mong ba tác thành cho chúng con. Cảm ơn ba, cảm ơn tất cả mọi người!

Bên dưới là những tiếng vỗ tay âm ầm, Chủ tịch Minh tháo chiếc kính, cô chợt thấy một giọt nước long lanh trên mắt ông. Ông cười rất tươi, nụ cười hiền hậu nhìn cô. Ở dưới chỉ duy nhất Nga, trên mặt không một chút biểu cảm, vô hồn đến lạnh người. Thật lòng, từ buổi sáng đến giây phút này nó diễn ra quá nhanh, đến nỗi trong lòng Nhiên cũng cảm thấy không biết liệu rằng đó có phải chỉ là giấc mơ. Giây phút anh quỳ xuống trái tim cô rung lên là bởi vì lý do gì? Cuộc hôn nhân trao đổi thôi sao? Sao lòng cô lại có cảm giác lạ, vô cùng lạ.

- Hôn đi, hôn đi, hôn đi!

Ở dưới, tiếng của những người nhân viên trong công ty hò reo rất lớn, có lẽ chính họ cũng rất ngạc nhiên với sự việc này. Nhiên nhìn Văn, có chút bối rối, bên dưới tiếng reo hò càng lúc càng lớn. Bỗng dưng Nhiên cảm thấy trên đôi môi mình có chút ướt, một bờ môi mềm mại vừa chạm khẽ vào cô trong giây lát cô chợt thấy toàn thân như tê liệt. Cho đến khi tiếng vỗ tay bên dưới dứt cô mới nhận Văn vừa hôn mình, chưa kịp phản ứng anh đã kéo cô xuống dưới sau đó mở chai sampanh, tiếng cười nói rộn ràng khắp cả không gian. Chủ tịch Minh tiến lại gần cô, trong giọng nói của ông đầy xúc động:

- Nhiên, thật ra Văn đã gọi nói trước cho ta từ chiều nay. Chỉ có đi đâu không nghĩ nó lại nhanh như vậy. Thật lòng ta mong đi đâu này từ rất lâu rồi, cảm ơn cháu!

Cô lắc đầu đáp:

- Thưa Chủ tịch, xin Chủ tịch đừng cảm ơn cháu. Phải là cháu cảm ơn Chủ tịch, cảm ơn vì đã sinh ra anh Văn để cháu được gặp, được yêu!

Cô nói xong, chợt thấy kinh tởm chính bản thân tại sao có thể giả tạo được đến mức này, Chủ tịch Minh quay sang gật đầu:

- Được rồi, thật đáng chúc mừng. Ta mong rằng hai đứa sẽ thật hạnh phúc, sớm sinh cháu cho ta nhé.

Cô xấu hổ đỏ mặt, lý nhí đáp:

- Vâng ạ!

Chủ tịch Minh cười khê khà, lộ rõ sự vui mừng cầm ly rượu nhận lời chúc tụng của mọi người. Nhiên mỉm cười uống một ngụm rượu, mấy người của công ty bắt đầu đến gần cô xu nịnh. Cô nhìn đám nhân viên, mấy ngày trước còn giả lả đá đưa trước mặt Nga, giờ thấy cô sắp lấy Văn đột nhiên quay ngoắt một trăm tám mươi độ. Nhiên uống xong vài chén rượu, liền quay lại tìm Văn nhưng không thấy anh đâu, đảo mắt một vòng, bỗng nhận ra Nga cũng mất tích. Cô thở dài đặt ly rượu xuống dưới bàn đi về nhà vệ sinh định rửa mặt một chút cho tỉnh táo. Đến góc nhà hướng về nhà vệ sinh, đột nhiên cô lùi lại khi thấy Nga và Văn đang đứng gần cửa nhà vệ sinh nam. Nga khoanh tay trước ngực, điệu bộ tươi cười, Nhiên đứng vào góc khuất chợt thấy cô ta lên tiếng:

- Giám đốc, anh thừa biết Nhiên là người yêu cũ của Quân, hai người họ đã từng sống chung. Anh chấp nhận lấy loại con gái như vậy sao?

Cô cảm thấy vô cùng tức giận, lại có phần đau xót, quan sát sắc mặt của Văn. Anh không thèm nhìn cô ta, lạnh lùng hỏi lại:

- Loại con gái thế nào?

Nga cười giả lả:

- Loại con gái không còn trinh trắng, chỉ biết đu bám theo đàn ông để sống!

Cô hít mạnh một hơi chỉ hận không thể lao vào mà bóp cổ cô ta, lại thở dài nghĩ đến quãng thời gian sống chung với Quân thêm phần xấu hổ. Phải rồi Nga nói rất đúng mà, vốn dĩ xét thế nào cô cũng không xứng với Văn.

- Vậy cô là loại con gái gì? Cô chỉ trích người khác không còn trinh trắng liệu cô có đảm bảo mình còn hay không? Cô đừng nghĩ tôi thân thiết với anh họ cô mà nói năng hờ dờ. Cô đi nước ngoài mấy năm, sống ở một nơi văn minh như vậy mà suy nghĩ của cô còn lạc hậu đến vậy thật khiến tôi thất vọng.

Tiếng nói của Văn cất lên khiến cả cô và Nga đều giật mình, Nga nhìn anh, lắp bắp đáp lại:

- Kể cả là như vậy, thì cô ta cũng không xứng với anh. Tính cách cô ta chẳng tốt đẹp gì đâu!

Văn cúi xuống, dứt hay tay vào túi quần cười nhạt:

- Cô Nga, xin cô giữ tự trọng cho bản thân mình. Nhiên là người con gái thế nào tôi tự rõ, trong lòng cô cô ấy thế nào tôi không quan tâm, trong lòng tôi cô ấy là duy nhất, đặc biệt nhất dù cô ấy có quá khứ thế nào thì tôi cũng đều chấp nhận cả. Còn nữa, kể từ giây phút này trở đi đừng bao giờ bắt nạt cô ấy, đừng nghĩ chúng ta có mối thâm tình mà muốn làm thế nào cũng được! Nếu không đừng trách tôi vô tình.

Nga dường như vẫn không cam lòng, gằn giọng nói:

- Tại sao cứ phải là cô ta? Cô ta có gì hơn tôi? Xét về thông minh xinh đẹp, cô ta còn thua kém tôi, chỉ vì tôi từng yêu Quân mà anh không để ý đến tôi sao? Cô ta cũng từng yêu anh ấy mà?

Văn lắc đầu đáp:

- Nếu không phải là cô ấy, nhất định cũng không thể là ai khác. Ai nói cô ấy không thông minh xinh đẹp bằng cô? Trong lòng tôi, chưa bao giờ đánh giá cô ấy thấp hơn cô, ngược lại thấy xét về mọi mặt cô đều không bằng cô ấy. Đừng nói rằng vì cô yêu Quân mà tôi không để ý đến cô, cho dù cô không yêu ai, tôi cũng không hề để ý đến cô! Tôi không muốn vợ tôi hiểu nhầm, vậy nên tốt nhất cô đừng làm phiền tôi, giữa chúng ta chỉ nên có quan hệ công việc!

Nói rồi Văn lạnh lùng bước đi, để lại Nga với bộ mặt đầy thất bại, Nhiên đứng góc tường, nghe hết toàn bộ câu chuyện, cô không nghĩ Văn lại có thể nói ra những lời này. Dẫu biết chỉ là anh làm theo bản hợp đồng là có trách nhiệm với cô, nhưng bản thân lại cảm thấy vừa hả hê, lại vừa xao lòng. Hình như đã rất rất lâu rồi mới có người đứng ra bảo vệ cô như vậy, kể cả ngày trước là Quân, khi cô bị bắt nạt đôi khi cũng không dám lên tiếng. Cô thở dài, đúng là có tiền muốn nói gì thì nói, muốn làm gì thì làm, khi không có tiền muốn nói gì cũng chẳng dám nói. Dù sao nói đi cũng phải nói lại, Văn thực sự làm cho cô khâm phục. Cô nhìn vào trong, Nga vẫn đứng đó, nắm chặt hai tay đầy tức giận liếc nhìn chằm chằm về phía Văn, cần ly rượu nói gọi từ sau:

- Anh Văn, chúng ta uống với nhau một ly chứ? Chuyện này đáng chúc mừng mà!

Văn hơi ngạc nhiên nhưng rất nhanh chóng lấy lại bình tĩnh đáp:

- Chúc mừng chúng ta sắp thành vợ chồng!

Nhiên gật đầu, uống ực ly rượu. Bữa tiệc diễn ra đến quá mười giờ mới tàn, chủ tịch Minh đến dặn dò Văn vài lời rồi lái xe về trước. Cả buổi tiệc Nhiên luẩn quẩn theo Văn, không để ý đến Nga thế nào. Cô cũng không muốn nghĩ tới chị ta cho thêm phiền lòng, khi người đã bắt đầu về hết Văn giục cô ra xe rồi quay xe phóng thẳng. Lên xe cô không kịp được mag quay sang hỏi Văn:

- Tại sao anh lại làm đi đâu này?

- Đi đâu này là sao?

- Là cầu hôn tôi như thế này.

Văn quay sang nhìn cô nghiêm túc đáp

- Chẳng phải buổi trưa cô nói với tôi rằng cô cũng là con gái, cô không nghĩ tôi lại cầu hôn cô tẻ nhạt như vậy sao? Dù sao cô cũng là vợ tôi, bỏ chút công sức ra vì vợ mình có gì là sai?

Cô cảm thấy câu trả lời rất xác đáng, không nghĩ anh lại để ý từng lời nói của cô như vậy trong lòng lại nghĩ đến những chuyện ngổn ngang, không biết rằng đây là mơ hay thật. Cứ mãi suy nghĩ cô mới phát hiện anh không hề đi về phía chung cư của mình, liền vội vàng hỏi:

- Vãn, sao anh lại đi về hướng này?

Anh không thèm nhìn cô hề hững đáp:

- Đi về nhà tôi!

- Tại sao không đưa tôi về nhà trước?

- Chúng ta cùng về nhà tôi.

Cô lắc đầu đáp:

- Không, tại sao lại về nhà anh chứ?

- Dù sao sau này đó cũng là nhà cô, làm quen một chút có làm sao? Ngày mai chúng ta phải ra phường sớm để xin giấy xác định tình trạng hôn nhân sau đó thì đi đăng ký luôn. Tôi có chút quen biết nên không cần chờ đợi, chỉ việc đi theo tôi và ký vào thôi. Sáng sớm mai tôi đưa cô về lấy hộ khẩu.

- Nhưng chúng ta chưa phải vợ chồng, anh làm thế này...

Cô ngập ngừng nói.

- Cô nhận nhầm của tôi, là đã đồng ý làm vợ rồi, cô yên tâm nhà tôi có rất nhiều phòng, cô đâu cần ngủ chung với tôi mà phải cuống lên như vậy? Cô đừng phản bác lại ý kiến của tôi, giờ phút này cô còn ngại gì chứ? Đến còn bàn với cô chuyện về tên Thanh chứ, có vài tập hồ sơ về hắn ta tôi còn chưa đọc đến, lát cô đọc giúp tôi.

Cô không còn cách nào khác, đành miễn cưỡng nghe theo. Về đến nhà, anh rút cho cô một tập hồ sơ rồi đi tắm. Sau khi tắm xong, anh ra ngoài thấy cô vẫn chăm chú ngồi đọc liền nói:

- Cô đi rửa mặt, tắm lại chút không?

Cô uể oải đứng dậy mới chợt nhớ mình không hề có đồng ngủ, nếu như mặc bộ đồng này cô e đêm nay sẽ mất ngủ bèn mặt dày nói:

- Anh có bộ đồng nào rộng rãi có thể cho tôi mượn được không?

Anh đi vào tủ lấy cho cô bộ đồng ngủ của mình rồi giục cô vào tắm luôn. Trời bên ngoài tối đen như mực, anh kéo rèm xuống, xếp lại tập hồ sơ rồi đứng trước cửa nhà tắm chờ. Nhiên tắm xong, lau khô người cầm bộ váy đi ra ngoài, thấy anh đứng bên ngoài cửa giật nảy mình kêu lên:

- Nay, anh làm tôi giật mình đấy!

Anh thấy điệu bộ cô khẽ cười rồi nhanh chóng lấy lại vẻ mặt bình thản nói:

- Sao vậy? Cô nghĩ tôi làm gì cô sao?

- Không có gì!

Anh tiến sát lại gần cô, nâng cằm cô dậy nhìn vào mắt cô, thì thầm:

- Không có gì sao cô lại giật mình?

Cô không dám nhìn thẳng vào đôi mắt anh, liền kéo tay anh xuống dưới, đổ mặt xấu hổ. Mùi rượu thơm nồng, hoà với mùi sữa tắm ngan ngát lan toả khắp không gian. Anh nhìn cô mặc bộ đồng ngủ của mình rộng thùng thình, lại thấy thêm phần đáng yêu quay sang nói điệu bộ nghiêm túc:

- Đi theo tôi, đêm nay cô ngủ phòng này.

Nhiên vẫn không dám ngẩng mặt, lẻo đẻo theo Văn. Căn phòng này là căn phòng mà cô đã ngủ lần say trước, chợt cảm thấy hơi mất mặt về chuyện hôm đó. Văn lấy chiếc váy cô đang cầm, treo lên móc rồi quay lại gần cô nói:

- Ngẩng mặt lên tôi xem

Cô từ từ ngược mặt, khuôn mặt cô đã đỏ bừng từ lúc nào. Anh ho vài tiếng, cúi xuống hôn lên môi cô, cô bị bất ngờ liền đẩy anh ra nói:

- Giám đốc, đừng...

Anh cười ma mị, hỏi lại:

- Tại sao đừng? Chẳng nào cô chẳng là vợ tôi, hưởng chút quyền lợi trước có làm sao?

Nói rồi anh đặt tay mình lên eo cô, dùng lực kéo sát cô lại mình, cô vẫn chưa hết bất ngờ, yếu ớt đáp trả:

- Nhưng chúng ta...

- Nhưng chúng ta chưa là vợ chồng? Sao cô lại có tư tưởng vậy nhỉ? Thời buổi bây giờ trước khi cưới người ta còn có con rồi đấy, cô không lẽ muốn tôi làm trai tân cả đời?

Cô hắng giọng đáp:

- Không phải thừa Giám đốc, chỉ là...

Anh không đợi cô nói hết câu đã chặn ngang:

- Đây, cô nhớ bản hợp đồng đó, cô có nghĩa vụ làm vợ, sinh con cho tôi. Ba tôi mong có cháu lắm, cô đừng làm ông ấy thất vọng.

Nói rồi bàn tay anh luồn qua chiếc áo, vuốt nhẹ tấm lưng nõn nà của cô, cô rùng mình nhắm nghiền mắt, bất chợt anh buông tay ra khỏi người cô rồi nói:

- Tôi chỉ đùa cô chút thôi mà đã sợ hãi như vậy sao? Thôi cô ngủ đi, giữ sức khỏe để sáng mai đi.

Nói rồi anh mở cửa đi về phòng mình, ở nơi giữa thân thể anh, một vật thể đã bắt đầu thức dậy đầy khó chịu! Nhiên bị Văn dọa một phen liền nhảy lên giường đắp chăn kín đầu. Mặt cô nóng bừng, xấu hổ nghĩ đến cảnh

tượng vừa r ỡ lại càng bối rối, nằm trần trọc đến tận nửa đêm mới chìm được vào giấc ngủ. Ngày hôm sau cô đang ngủ đã bị anh đánh thức dậy, cô vội vàng đánh răng rửa mặt thay quần áo r ỡ cùng anh trở về căn hộ lấy hộ khẩu r ỡ đi thẳng ra phường. Đúng là nhờ quen biết, việc đăng ký kết hôn của cô rất dễ dàng, chỉ mất một hơn một buổi sáng đã xong. Nhiên nhìn Văn mạnh dạn ký vào tờ giấy trong lòng cũng cảm thấy có thêm can đảm, anh còn không run sợ khi sống với cô thì có gì cô phải sợ! Cô ký xoẹt tờ giấy vội vàng đưa cho anh, giấc mơ của cô cuối cùng đã thành hiện thực.

EM LÀ SINH MỆNH CỦA ANH

Phạm Vũ Anh Thư
dtv-ebook.com

Chương 14

Sau khi đi đăng ký kết hôn, Văn đưa Nhiên đến một cửa hàng photo ép lại tờ đơn, sau đó đóng khung vô cùng chắc chắn và đẹp đẽ. Cô nhìn anh, cảm thấy con người này càng ngày càng trở nên quái dị li ên nhú mày hỏi:

- Sao phải mang đi đóng khung vậy Giám đốc?

Anh nhìn cô, vẻ mặt vẫn không có gì biến đổi đáp:

- Đây là lần đầu tiên tôi có vợ, dù sao cũng là bước ngoặt lớn trong cuộc đời tôi mà phải làm thế để đỡ hỏng tờ giấy đăng ký kết hôn chứ?

Nhiên hừ lạnh trong lòng, quả thật không hiểu nổi con người này, cô đánh ánh mắt nhìn ra ngoài trời rồi đưa tay lên xem đồng hồ cũng đã quá trưa li ên nói tiếp:

- Chi ầu anh lên công ty chứ?

Anh lắc đầu:

- Không, tý tôi đưa cô về nhà lấy đồ. Hôm nay tôi xin phép Chủ tịch nghỉ rồi.

Cô hơi cong môi, Chủ tịch là ba anh anh thích thì anh cứ nghỉ thôi, bỗng dưng thấy về đầu có vẻ sai sai vội vàng hỏi lại:

- Sao lại lên nhà tôi lấy đồ?

Anh cầm tờ đơn đăng ký kết hôn đã được đóng khung chắc chắn ôm chặt vào lòng rồi bước ra xe vừa đi vừa đáp:

- Để chuyển về nhà tôi.

Cô lật đật chạy theo, leo lên xe rồi nói:

- Sao lại chuyển về nhà anh rồi? Chúng ta đâu đã làm đám cưới?

Anh quay sang cô, nghiêm mặt nói:

- Đám cưới chỉ là hình thức thôi, pháp luật đã công nhận chúng ta là vợ chồng. Hay cô không muốn?

Cô lắc đầu rồi rút giải thích:

- Không phải, thưa Giám đốc! Chỉ là theo phong tục Việt Nam, phải cưới rồi vợ mới được về nhà chồng.

- Nhà chồng cô là nhà của Chủ tịch, nhà riêng này chỉ là tôi tách ra để thuận lợi cho công việc chứ mọi chuyện cưới xin lễ Tết đều phải về đó cả. Bây giờ về nhà tôi có gì là sai? Cô nên nhớ việc cô cần là hoàn thành nghĩa vụ làm vợ.

- Nhưng mà...

- Còn nhưng gì nữa? Bây giờ cô đến nhà tôi chẳng phải vừa thuận lợi cho cả cô và tôi. Sáng tôi đưa cô đi làm, chiều đưa cô về đỡ phải đi xe bus. Tất cả tài liệu cô cần cô có thể đến nhà tôi đọc, cũng là thuận lợi để tôi và cô chuẩn bị đám cưới sao? Đẳng nào chẳng về, sớm hay muộn cũng vậy thôi, quyết định thế đi đừng cãi lời tôi.

Nhiên thở mạnh một hơi, anh nói đúng, dù sao anh cũng là chồng cô rồi, từ nay về sau dù có thế nào cũng là hai người cùng sống với nhau. Có là mục đích gì thì hai người vẫn là vợ chồng, đến sớm hay muộn giờ này chẳng còn quan trọng. Huống hồ cô cũng biết dù sao cũng cần dựa vào anh mỗi ngày, thế nên tốt nhất từ ngày hôm nay cô phải ra dáng một người vợ thật sự. Nhiên nhìn tờ giấy đang ký kết hôn trước mặt, đây là bước ngoặt lớn của cả hai người. Kể từ lúc này cô có trách nhiệm với cuộc hôn nhân này, không nói đến việc anh trả thù giúp cô, thì cũng nói đến anh là chỗ

nương tựa duy nhất của cô, cho cô được một gia đình, một mái ấm tử tế nhất. Và lại, anh còn gì để chê trách? Cô nên an phận r ồi! Nhiên quay sang Văn đồng dục nói:

- Được, tôi chuyển qua nhà anh. Tiền nhà tháng này tôi chưa đóng, phiền anh đóng giúp tôi.

Anh nhú mày hỏi lại:

- Tại sao tôi phải đóng tiền nhà cho cô?

- Vì anh là chồng tôi, tôi phải hưởng quyền lợi chứ?

Nói r ồi cô cười bí hiểm, quay mặt ra ngoài, thấy điệu bộ cô anh bỗng cảm thấy vô cùng hài lòng, đáp lại:

- Được!

Chiếc xe đến cổng chung cư thì dừng lại, vừa xuống đến xe Nhiên mới phát hiện hai người đàn ông đứng sẵn ở đó. Cô nghĩ thầm hoá ra anh đã tính toán từ trước. Đ ô của cô không có gì nhiều nên chỉ một chiếc đã dọn xong vào mấy chiếc valy. Hai người đàn ông kéo valy cho vào một chiếc xe khác chở về nhà anh sau đó li ền đi khuất. Về đến nơi cũng đã gần bốn giờ chiều, đ ô của cô đã được để gọn gàng trước cửa phòng anh. Văn mở cửa phòng quay sang nói với cô:

- Cô mang quần áo vào đây treo hết đi.

Cô hơi ngạc nhiên hỏi lại:

- Tại sao phải mang vào phòng của anh?

Anh hờ hững đáp:

- Không lẽ cô nghĩ chúng ta ở riêng mỗi người một phòng? Cô nên nhớ...

- Cô nên nhớ cô có nghĩa vụ làm vợ, sinh con cho tôi chứ gì?

Nhiên cắt ngang câu nói của Văn, anh cười trong lòng chống tay lên tường trả lời:

- Cô càng ngày càng thông minh lên rồi đấy.

Cô thở dài, cúi mặt đáp:

- Nhưng tôi muốn đến ngày đám cưới, chúng ta mới động phòng.

Đột nhiên anh nhìn cô, bật cười lớn, cười đến chảy nước mắt ra mới dừng lại. Cô khó hiểu hỏi lại:

- Sao vậy Giám đốc?

Anh nhanh chóng lấy lại bình tĩnh trả lời:

- Tôi đâu nói hôm nay chúng ta sẽ động phòng? Trong đầu cô hoá ra cả ngày hôm nay chỉ nghĩ đến chuyện chúng ta động phòng sao?

Nhiên nhăn mặt, vừa tức giận, lại vừa xấu hổ, cảm thấy toàn thân nóng gian bặm môi lí nhí nói:

- Anh....tôi không có ý đó!

Văn cúi xuống, ghé sát môi vào tai cô thì thầm:

- Thế ý cô là gì?

Cô bị hơi thở ấm áp phả vào tai chột rùng mình, không dám ngẩng đầu đây anh ra ho vài cái rồi đáp:

- Tôi đi xếp quần áo.

- Được rồi, tủ bên này của là của cô, cô muốn xếp bao nhiêu đồ cũng được, nếu thiếu thì tôi mua thêm cho cô một cái nữa. Cô cứ xếp đồ vào đấy, tấm榻 bên này luôn buổi tối cô về phòng bên kia ngủ.

Nhiên nhìn chiếc tủ rất mới, trong lòng không rõ nó đã có từ bao giờ. Mùi gỗ lim vẫn còn rất thơm, thoang thoảng xộc vào mũi cô. Cô treo hết đồng quần áo của mình vẫn thừa một khoảng rất lớn liền nhét mấy chiếc vali vào. Treo xong cô ra ngoài thấy anh đang ngồi trên ghế sofa, trên tay cầm quyển sách chăm chú ngồi đọc. Dưới bóng đèn vàng, một người đàn ông đẹp trai, vóc dáng cao lớn, khuôn mặt trầm tĩnh mặc chiếc áo sơ mi trắng, những ngón tay thon dài lật từng trang giấy tạo lên bức tranh đẹp đẽ vô cùng. Cô đứng ngây người mất một vài giây, đột nhiên nhìn thấy khung gỗ ép đơn đăng ký kết hôn được treo lên ngay bên trên chỗ anh đang ngồi liền lên tiếng hỏi:

- Giám đốc, sao anh lại treo cái này ở đây?

- Cái này là cái gì?

Cô giờ tay chỉ lên bên trên:

- Giấy đăng kết hôn của chúng ta.

Vẫn đứng dậy đi về phía cô nhìn về hướng tay cô chỉ đáp:

- À, tôi treo ở đó để mỗi sáng tôi và cô thức dậy đều nhìn thấy nó. Để nhắc nhở tôi và cô đã là vợ chồng. Có gì sao?

Cô lắc đầu vẫn không thể hiểu nổi những hành động của người đàn ông này, anh nhìn đồng hồ rồi quay qua hỏi cô:

- Cô muốn ăn gì? Tôi đưa cô đi ăn, tắm xong rồi chúng ta đi.

Nhiên lúc này mới để ý trời đã bắt đầu tối dần buổi trưa cả hai mới tranh thủ ăn được chút bún, cô nhìn quanh căn nhà rồi hỏi lại:

- Anh ở đây một mình bình thường ăn cơm kiểu gì?

- Tôi thường ăn ngoài, thi thoảng lại về nhà ba tôi ăn.

- Còn nhà cửa ai dọn dẹp?

- Một tuần tôi thuê giúp việc hai lần đến dọn nhà.

Nhiên thở dài đi xuống bếp mở tủ lạnh, bên trong hoàn toàn trống trơn, chỉ có vài chai nước đặt trong ngăn mát liền chạy vào tủ lấy chiếc túi xách rồi nói:

- Tôi đi siêu thị mua đồ về nấu.

Văn hơi ngạc nhiên hỏi lại:

- Mua đồ về nấu sao?

- Đúng vậy, tôi không quen ăn bên ngoài. Một tháng đi một hai lần còn được, mua đồ về nấu vừa ngon lại đảm bảo vệ sinh nữa. Dù sao chúng ta cũng thành một gia đình rồi, chẳng lẽ anh muốn ngày nào cũng đi ra ngoài ăn?

Anh nhìn cô, “Gia đình” từ đó phát ra từ miệng cô, nghe bỗng hạnh phúc đến lạ liền nói:

- Được để tôi đi cùng cô.

Cô hơi ngạc nhiên, không nghĩ anh lại chủ động đề nghị đi cùng cô, hoá ra tên Giám đốc này không lạnh lùng như cô nghĩ trong lòng lại có chút ấm áp, Văn lái xe ô tô chở cô đến siêu thị gần nhà. Vào đến siêu thị anh lấy chiếc xe đẩy đẩy về phía cô rồi nói:

- Cô muốn mua gì cho hết vào đây.

Nhiên nhìn Văn bỗng thấy giây phút này cô thấy anh ra dáng một người đàn ông của gia đình liền vui vẻ kéo anh vào mấy hàng thực phẩm, không biết cô đã mua những gì nhưng cả một xe chất đầy đồ cô mới kéo anh ra quầy thanh toán. Cô nhặt đồ xếp vào thanh băng chuyền, rồi hướng mắt về phía anh tỏ vẻ nũng nịu:

- Cho tôi tiền thanh toán.

Anh nhìn điệu bộ này của cô hết sức đáng yêu, nửa van nài nửa lại ra lệnh liền rút thẻ thanh toán đưa cho cô rồi nói:

- Thanh toán đi rồi cất đi, từ nay cô để thẻ này mà dùng.

Nhiên nhận lấy chiếc thẻ quen thuộc, cảnh tượng này nếu như không vì có bản hợp đồng kia cô đã nghĩ cô và anh bây giờ giống như một gia đình nhỏ hạnh phúc ấm áp. Cô thở dài cảm thấy bản thân lại nghĩ nhiều rồi. Chỉ cần trả thù được cho ba mẹ cô, lời cô được tên Thanh tống vào tù có lẽ cô không còn gì để hối tiếc, sống một cuộc sống dù không có tình yêu với người đàn ông này cũng là đi đâu hạnh phúc ít nhất là với một kẻ không có gì để mất như cô. Sau khi thanh toán xong hai người nhanh chóng trở về, đến nhà anh giúp cô xếp đồ vào tủ lạnh, còn cô làm thức ăn để nấu cơm. Vừa cầm cơm cô vừa hỏi anh:

- Giám đốc, sao anh lại đi siêu thị cùng tôi vậy? Lại còn cùng tôi chọn mấy đồ ăn thế này, tôi không nghĩ anh lại dễ dàng đồng ý như vậy đâu.

Anh hơi dừng lại, một hồi sau mới đáp:

- Vì chúng ta là một gia đình rồi, chẳng phải cô nói vậy sao?

- Nhưng anh là Giám đốc của một công ty lớn, bình thường cũng lạnh lùng xa cách đến thế mà?

- Vì cô là vợ tôi, tôi là Giám đốc hay là gì thì cô cũng vẫn là vợ tôi. Tôi muốn thay đổi vì cô, vì gia đình này, cũng như cô thay đổi vì tôi vì gia đình này vậy. Dù cuộc hôn nhân này vì lý do gì thì giờ chúng ta đều ở chung một nhà, sống vì một mục đích giống nhau rồi. Tôi tin rằng ở cùng nhau tình cảm của cả tôi và cô đều sẽ lớn dần lên thôi. Tôi muốn có trách nhiệm với mái ấm này.

Câu nói của anh khiến cô hơi sửng người, từng lời nói của anh phát ra thực sự khiến cô xúc động! Đúng vậy, trên đời này có biết bao nhiêu cuộc hôn nhân không tình yêu, nhưng nhìn vào vẫn hạnh phúc. Huống hễ cô và anh cũng còn trẻ, ngoại trừ việc trả thù cô cũng muốn vun đắp cho cuộc hôn nhân này. Anh xếp xong đồ cô cũng gắp nấu cơm xong, hôm nay nấu

mấy món đơn giản nên khá nhanh anh liền nhặt bát đĩa sắp sẵn ra bàn, hít hà mùi thơm của thức ăn. Không khí gia đình này đối với anh là hạnh phúc, hạnh phúc đến không nói lên lời. Ăn uống xong xuôi, anh nhận phần rửa bát, tất nhiên cô không từ chối mặc dù trong lòng không thể nghĩ giám đốc mặt lạnh ở công ty về nhà lại phải rửa bát cho vợ chột cười thẩn nhìn anh bê đồng bát đĩa ăn xong vào bồn không khỏi cảm thấy vui vẻ. Trong lúc anh rửa bát, cô đi nhặt quần áo bẩn rồi hỏi anh chỗ đặt máy giặt sau đó mang lên giặt. Trời đã tối hẳn, bên trong nhà rất ấm nhưng bên ngoài lại lại hơi lạnh, cô khẽ rùng mình vì gió rét rít từng cơn như thể sắp mưa. Nhiên ngược lên bầu trời, bầu trời đêm không một ánh sao, cô không biết thói quen mỗi lần tối đến đầu ngược lên bầu trời bắt đầu từ đâu, chỉ biết cho đến khi ở cùng Quân cô không còn thời gian để nhìn lên nó mỗi đêm. Trong lòng cô bỗng thấy có chút xót xa, không biết Quân ở nơi đó có bao giờ nghĩ đến cô một giây nào. Hôm nay cô trở thành vợ của người đàn ông khác, rốt cuộc cũng cảm thấy không còn chút đau khổ nào, chỉ cảm thấy nỗi chua xót vẫn còn đọng đây! Nhưng nếu như được chọn lại có lẽ cô vẫn sẽ chọn kết cục này, bởi cô hiểu tình yêu là thứ quá mong manh, cuộc sống lại quá khốc liệt tàn nhẫn. Ở bên Văn cô không có tình yêu, bù lại cô có tất cả! Tình yêu không làm ra tiền mà ăn được, cũng chẳng giúp cô trả thù được, có gì cô cứ mãi đắn đo suy nghĩ?

- Nhiên, sao cô đứng bần thần ở đây vậy?

Nhiên cứ mãi suy nghĩ mà không biết Văn đã lên từ lúc nào, có lẽ thấy cô đi quá lâu nên anh đành lên xem thế nào. Cô lắc đầu đáp:

- Tôi giặt quần áo, nhân tiện muốn ngắm phố phường một chút thôi.

Anh nhìn cô, thờ dãi nói:

- Được rồi, trời gió to cô mặc phong phanh như vậy ốm vào tôi không chăm được đâu! Đi xuống đi, quần áo sáng mai dậy phơi.

Nhiên gật đầu, lẻo đẻo theo anh xuống chột phát hiện bộ quần áo của anh đã được thay, trên người cũng tỏa ra mùi sữa tắm thơm mát, có lẽ anh vừa tắm xong. Phía sau bóng lưng anh dài rộng, cô bỗng thấy mình trở nên nhỏ bé, Xuống dưới nhà, anh liền ngẩng lên ghé sofa còn vào phòng anh mở

chiếc tủ, lấy bộ váy ngủ bước đi tắm. Hơi nước ấm khiến cô trở nên dễ chịu, cô nhìn vào gương tự nhủ phải cố gắng thích nghi cuộc sống mới này. Tắm xong cô ra ngoài thấy anh đang nằm dài trên ghế, tay cầm điếu khiến tivi bật mấy kênh. Thấy cô trong bộ đồ ngủ, anh liền ngẩng đầu bật dậy:

- Nhiên, lại đây!

Anh vẫy vẫy tay gọi cô, giọng nói vừa dịu dàng, lại có phần mê hoặc. Giám đốc này anh càng ngày càng thay đổi quá rồi. Cô nhìn anh, rụt rè ngồi xuống bên cạnh, anh thấy điệu bộ cô liền kéo cô lại gần rồi nói:

- Sao vậy? Sợ chồng ăn thịt sao?

Cô lờm anh đáp lại:

- Tại sao tôi phải sợ anh?

Anh vuốt mấy sợi tóc cô rồi nói:

- Cô thể hiện ra cô là vợ tôi đi chứ? Dù trong lòng cô có không muốn hay thế nào cũng phải tỏ ra là cô cũng có tình cảm với tôi như vợ chồng đi, như vậy đâu có mất gì.

Cô chép miệng:

- Là tôi chưa quen.

- Thế thì tập làm quen đi. Chẳng lẽ cô muốn vợ chồng lạnh nhạt với nhau?

- Từ từ tôi sẽ thay đổi, sống cùng nhau mới có thể phát sinh ra tình cảm chứ, dù không phải tình yêu đó cũng là tình cảm vợ chồng. Tôi cũng tin vào điếu đó mà!

Anh buông tay cô, gật đầu nói:

- Được rồi, hôm nay cũng mệt rồi, cô đi ngủ sớm đi!

Cô có chút hụt hẫng, trở về phòng nằm trần trọc. Mọi chuyện của mấy ngày hôm nay diễn ra quá nhanh. Đến hôm nay cô mới có chút thích nghi, càng tiếp xúc, càng gần gũi với Văn cô càng thấy bên trong nội tâm anh khác hẳn với những gì anh thể hiện ra ngoài. Thật sự nếu để chấm điểm hoàn hảo, cô sẽ cho anh chín điểm, một điểm còn lại là anh không yêu cô và cô cũng không yêu anh. Nhưng cũng chẳng sao, thứ cô cần không phải là tình yêu! Văn trở về phòng, trong lòng anh cũng mang đầy tâm sự liền mở tủ, ngắm nhìn đồng quần áo của cô lại cảm thấy mình có được cô rồi nhưng lại như thể chưa có được. Anh lên giường, nhìn qua khung cửa kính, bằng mọi cách anh sẽ khiến cô toàn tâm toàn ý yêu mình, suốt mười một năm nay chờ đợi cô trong mỗi mòn nhất định lần này dù có thế nào cũng yêu thương chăm sóc cho cô, bù đắp lại những tháng ngày đau khổ cô phải chịu. Bên ngoài kia trời bỗng lặng gió, trong lòng anh cũng bình yên trở lại, hai hàng mi khẽ nhắm dần dần chìm vào giấc ngủ. Sáng sớm khi Văn đang ngủ liền bị đánh thức bởi mùi thơm của thức ăn. Anh nhìn ra ngoài, mới có sáu giờ, trời bên ngoài vẫn âm u, sau khi dậy đánh răng Văn mở cửa phòng đi ra ngoài đã thấy Nhiên bê hai bát thức ăn đặt lên bàn. Anh đến gần rồi hỏi:

- Sao cô dậy sớm vậy?

Cô chỉ vào hai bát to trên bàn rồi nói:

- Tôi dậy sớm quen rồi, phơi quần áo xong thì xuống nấu ăn sáng. Anh vào ăn đi, khỏi phải đi ra ngoài vừa tốn kém, mà chắc gì đã nấu ngon bằng tôi.

Anh ngồi xuống, trước mặt anh là bát bún cá thơm phức, lại hỏi lại:

- Cô thích ăn bún cá, lại thích nấu bún cá sao?

Cô gật đầu tháo tạp dề rồi đối diện anh rồi nói:

- Đúng vậy, vì thích ăn nên tôi mới nấu.

Văn gật đầu ngồi ăn ngon lành hết bát bún cá, vừa thơm ngọt, lại vừa chua cay tạo lên một hương vị rất riêng của cô. Ăn xong anh liền giục cô

thay quần áo sau đó chở cô cùng đến công ty. Công ty cũng đã biết cô và anh sắp làm đám cưới nên không tỏ ra ngạc nhiên khi thấy anh đi làm cùng cô. Chỉ có đi đâu thấy vẻ mặt vui cười của Giám đốc, lại còn cười nói chào hỏi khiến mọi người cảm thấy có chút lạ lẫm. Nhiên theo văn bước lên phòng làm việc, nhưng không thấy Nga trên phòng, cô nhìn đồng hồ đã đến giờ làm việc nhưng không thấy cô ta đâu. Ngày hôm qua không đi làm nên cô không rõ tại sao hôm nay Nga lại đi làm muộn. Cô thở dài, dù rằng không ưa Nga nhưng hôm nay không thấy cô ta đi làm cô lại cảm thấy trống trải. Cô đứng dậy xếp tập tài liệu cho Văn, sau đó mang xuống phòng văn thư photo đến khi lên văn thấy chưa thấy Nga đến liền hỏi Văn:

- Nga vẫn chưa đi làm sao Giám đốc?

Văn đang đánh máy, hờ hững đáp:

- Hôm nay cô ta xin nghỉ rồi, ngày kia mới đi làm lại.

Cô ngẩng xuống bên cạnh hỏi lại:

- Tại sao chị ta lại nghỉ vậy ạ?

Văn nhận tập tài liệu của cô, vẫn không nhìn cô nói tiếp:

- Tôi cũng không rõ, thấy bảo có chuyện gia đình mà sao cô phải quan tâm đến cô ta?

Cô lắc đầu giải thích:

- Là tôi tò mò thôi!

Nói rồi cô nhìn ra khoảng trống bên ngoài, trong lòng đầy tò mò không hiểu rốt cuộc có chuyện gì mà chị ta không đi làm. Nga là con người trong công việc rất có quy tắc, đột nhiên nghỉ thế này chắc hẳn có nguyên nhân gì đó, trước đây nghe Quân nói gia đình cô ta đầu sống bên nước ngoài, thế nên nếu gia đình bên đó có chuyện thì không đơn giản là chỉ nghỉ hai ngày. Còn nếu là họ hàng thì chắc chắn Văn sẽ biết, vì Nga là em họ của Giám đốc Linh. Cô gạt đi, rốt cuộc có chuyện gì cũng không phải là việc

của mình, nhìn sang Văn, anh vẫn chăm chú vào công việc, chỉ cần làm việc là anh quên hết mọi thứ xung quanh. Cô lấy quyển sổ ra ghi mấy đề mục cần làm, sau đó ngồi đánh máy tập hồ sơ anh vừa giao, có lẽ dạo này công việc rất bận rộn nên cả cô và anh suốt buổi không nói nhiều với nhau. Buổi chiều, khoảng hơn bốn giờ, anh đứng dậy nói với cô:

- Tôi chở cô về nhà thay quần áo, hôm nay chúng ta sang nhà ba tôi ăn cơm, ba tôi mời bạn sang để giới thiệu con dâu đây, về ăn mặc đẹp một chút nhé. Hôm nay chúng ta nghỉ làm sớm một chút.

Cô gật đầu hỏi lại:

- Mấy giờ ăn vậy ạ?

Anh nhìn đồng hồ, sau đó quét ánh mắt xuống nhìn cô rồi đáp:

- Còn lâu mới ăn, không cần về nhà nữa bây giờ tôi đưa cô đi mua quần áo, tôi thấy cô ít quần áo lắm. Mấy bộ tôi mua cho cũng chỉ để đi làm, sắp làm con dâu của Chủ tịch rồi, cứ thoải mái mua sắm cho bản thân một chút. Cô đẹp lên thì tôi và ba tôi đều tự hào.

Nhiên nghe mấy lời anh nói vô cùng có lý, sống ở hoàn cảnh nào nên thay đổi theo hoàn cảnh đó cho phù hợp. Hai người sắp xếp công việc sau đó ra xe cùng nhau đến một trung tâm mua sắm. Cô chọn cho mình mấy chiếc đầm ôm bó sát, vài bộ váy thiết kế, một ít phụ kiện đi cùng rồi mang ra quầy thanh toán. Trời vẫn còn rất sớm, cô xem đồng hồ còn chưa đến sáu giờ liền bảo Văn đang đứng dựa lưng vào bàn thanh toán:

- Chúng ta về tắm rồi hay qua, giờ vẫn còn rất sớm mà.

Văn gật đầu, đồng ý yêu cầu này của cô, lái xe đi về hướng nhà mình. Cô ném đồng quần áo ra phía sau, uể oải dựa đầu vào cửa kính, nhìn ra bên ngoài đường. Cuộc sống của cô hiện tại có được xem là hạnh phúc? Cô thờ dãi, chính bản thân cô cũng không hiểu ở cạnh Văn là cảm giác gì. Chỉ cảm thấy đôi lúc ấm áp, đôi lúc lại xa lạ. Ngoài đường những chiếc xe đang tấp nập đi lại. Cô nhìn đám người đi bộ trên đường, tiếng còi xe inh ỏi lại nghĩ đến những ngày khốn khó của mình. Đột nhiên, cô nhìn thấy bóng dáng

quen thuộc trên đường. Đôi mắt anh ta đỏ hoe, có một giọt nước mắt còn rơi xuống. Quân! Cô dụi mắt, nhìn lại nhưng đã không còn thấy anh ta đâu nữa liền ngoái đầu lại đằng sau, nhưng bóng dáng đã tan biến như bọt biển. Cô lắc đầu, chắc chắn hình ảnh vừa rồi chỉ là ảo ảnh. Không thể nào là thật được. Nhất định là cô nhìn nhầm. Nhưng tại sao? Tại sao lại nhìn nhầm thành Quân? Rốt cuộc trong lòng cô đang nghĩ gì? Cô liếc mắt nhìn Văn, vẫn chưa hết bàng hoàng, nhắm nghiền mắt lấy lại sự bình tĩnh. Một tiếng nhạc du dương cất lên, giọng ca quen thuộc của nữ ca sĩ Anh Thơ mà cả cô và Văn đều rất thích...

“Tình yêu có từ nơi đâu, êm êm một khúc sông Cầu.

Sao trời lọt qua mắt lưới, rơi đầy khắp dòng sông sâu.

Tình đã trao nhau êm đềm, em là cô Tấm thảo hiền.

Mà mắt vẫn nhìn bối rối, gặp nhau lần nào cũng vội...”

Nhiên nhắm nghiền đôi mắt, từng lời nhạc khiến cô bỗng dễ chịu hơn rất nhiều. Trên cả đoạn đường đầu không ai nói với ai câu gì, chỉ lắng nghe từng giai điệu dịu êm rót vào tai. Về đến nhà cả cô và Văn đều lên nhà tắm, tắm xong cô thay bộ váy mới mua mặc lên người, chiếc váy màu hồng phấn ôm gọn thân hình cô, nổi bật cả làn da trắng sứ. Văn cũng vừa hay tắm xong, anh mặc chiếc áo sơ mi màu tím thẫm. Nhiên liếc mắt nhìn anh, người đàn ông này quả thật rất đẹp trai. Đến nỗi chiếc áo sơ mi này không phải đồ dễ mặc cũng vẫn khiến anh trở nên đẹp trai vô cùng. Cô thầm nghĩ, không biết anh ra đường có đến bao cô gái thèm muốn có được, chắc chắn ở vị trí này của cô khiến rất nhiều người ganh tỵ. Con gái bay giờ rất nhiều người xinh đẹp, lại có rất nhiều thủ đoạn. Máy người đàn ông giàu có lại phong độ dù có vợ rồi vẫn nằm trong tầm ngắm của họ. Anh hùng lại khó qua ải mỹ nhân, nghĩ đến thôi cô đã cảm thấy đầy hoài nghi.

- Ngay người ra đó làm gì? Đi thôi!

Nhiên bị Văn làm cho giật mình, vội vàng lật đật theo anh xuống dưới. Anh lái xe chở cô đến một biệt thự nằm ngay trung tâm thành phố. Cánh cổng sơn son thiếp vàng chỉ cần nhìn thôi cũng biết chủ nhân của ngôi nhà

này giàu có cỡ nào, cô cũng đoán trước được sự giàu có của gia đình anh chỉ có đi ầu đến trực tiếp lại cảm thấy ngỡ ngàng. Nhiên hít một hơi bước xuống, xuống xe rồi cô mới biết đây không phải bữa tiệc gia đình bình thường. Bên trong có rất đông người, ánh đèn bên ngoài góc sân rộng sáng bừng cả không gian. Trong lòng cô cảm thấy hơi lạc lõng, đứng lại phía sau Văn. Đột nhiên anh nắm chặt tay cô rồi nói:

- Đừng sợ, đi theo tôi!

Nhiên nhìn anh, vẻ mặt anh đầy cương nghị, phải rồi đi theo anh cô sẽ không còn sợ gì nữa. Ít nhất cũng có anh ở đây rồi. Cô đi vào phía bên trong, ba anh đang đứng nói chuyện với mấy người trạc tuổi ông. Cô đảo mắt, chợt thấy hai người con gái còn rất trẻ có lẽ chỉ bằng tuổi cô đang hướng mắt về mình. Người con gái xinh đẹp hơn, mặc chiếc váy trắng, đôi mắt to tròn liền đi về phía hai người. Nhiên nhìn cô ta, vẻ đẹp này cô bỗng thấy rất quen, cô ta đi đến trước mặt cô và Văn rồi dừng lại, nhìn chằm chằm vào cô, vẻ mặt có chút quay thường sau đó quay sang Văn nói:

- Đây là vợ anh sao?

Văn siết chặt tay cô rồi đáp:

- Đúng vậy, em về từ bao giờ thế?

Cô ta không thèm trả lời câu hỏi của Văn quay lại giơ tay ra trước mặt cô rồi nói:

- Chào chị, tôi là Ngọc!

Cô rút tay khỏi tay Văn, bắt tay cô ta rồi đáp:

- Tôi là Nhiên, vợ anh Văn.

Ngọc gật đầu, bắt tay xong không nói thêm gì liền bỏ đi. Cô nhìn Văn, anh quay sang cô nói:

- Cô ấy là con gái bạn bố tôi, chúng tôi chơi với nhau từ khi tôi mười một tuổi đến bây giờ.

Nhiên gật đầu, chợt nhớ ra hôm Văn uống rượu cùng công ty Quân, mắt to tròn, mặc váy trắng, đeo giày búp bê, cô gái này chẳng lẽ là cô gái mà anh nhắc đến, bỗng dưng trong lòng cô xuất hiện một cảm giác khó chịu, liền bước từng bước chân đi trước, Văn thấy thái độ cô liền hỏi:

- Sao vậy? Không chờ tôi à?

Cô không thèm quay lại vừa đi vừa đáp:

- Sao phải chờ chứ?

- Cô sao khó chịu với tôi thế?

Cô cười mỉa mai trả lời:

- Cái gì? Tôi khó chịu gì chứ? Anh không thấy mọi người chờ sao?

Văn bất lực, cùng cô đi về phía ba mình. Thấy ông, cô liền cúi đầu, nhón cười đáp:

- Cháu chào Chủ tịch! Cháu chào các cô các chú!

Thấy cô chào như vậy, Chủ tịch Minh tỏ ra không hài lòng đáp:

- Nghe nói hai đứa hôm kia đăng ký kết hôn rồi? Sao còn xưng hô như vậy? Gọi ta là ba chứ?

Cô cười gượng gạo, đáp lại:

- Tại cháu...con chưa quen, Chủ tịch...

Ông lắc đầu nói:

- Giờ là người một nhà rồi con đừng xưng hô thế, sau lại khó sửa.

Nhiên cúi xuống, gật đầu:

- Vâng, thưa ba!

Chủ tịch Minh cười lớn nói lớn tập trung sự thu hút của mọi người lại:

- Giới thiệu với mọi người một chút, đây là Nhiên con dâu tôi.

Sau đó ông quay sang cô nói:

- Hai gia đình này đều là bạn thân của ta cả, còn hai đứa kia là con gái họ.

Nhiên gật đầu mỉm cười, sau đó nâng ly rượu trên bàn nhận sự chúc mừng của họ, uống xong ly rượu, quay sang thấy Văn bị Ngọc kéo ra một góc. Chẳng biết hai người đã nói gì, chỉ thấy cô ta thì thoảng lại liếc mắt về cô đầy khó chịu. Nhiên nhìn về góc hai người đang đứng cuối cùng cầm ly rượu đi về hướng đó. Thấy cô đến, Ngọc liền im bặt, cô mỉm cười gật đầu với cô ta sau đó bám tay vào cánh tay Văn nói:

- Văn, sao chùng lại ra đây đứng? Ba gọi chùng đấy!

Văn ngỡ ngàng quay sang nhìn cô, không nghĩ cô lại thốt ra lời thế này liền hỏi lại:

- Sao cơ?

- Ba gọi chùng ra đó để nói chuyện với mọi người.

Nhiên nhắc lại từng lời từng chữ rõ ràng, đột nhiên anh mỉm cười, ôm eo cô rồi nói:

- Được rồi, chúng ta qua chỗ ba.

Cô gật đầu quay sang nhìn Ngọc nói tiếp:

- Xin lỗi vì đã làm phiền hai người nói chuyện.

Cô ta bặm môi, sự tức giận hiện rõ trên mặt đáp:

- Chị đúng là đờ vô duyên.

- Ngọc! Sao em lại nói thế?

Văn thấy cô ta điệu bộ thế tức giận hỏi lại, cô ta nhìn anh cười nhếch mép:

- Không đúng sao? Em và anh đang nói chuyện tự dưng từ đâu chui vào, đúng rõ vô duyên.

Nhiên nhìn Ngọc, trong lòng cảm thấy nực cười liền nhẹ nhàng đáp lại:

- Sao lại từ đâu chui ra? Chị đi bộ rõ ràng từ hướng ba chông chị đứng đi về đây, em và anh ấy nói chuyện là việc của hai người. Nhưng anh ấy là chông chị, đừng nói đến chuyện ba chông chị gọi, mà với tư cách là vợ thôi chị cũng đủ tư cách để ra đây gọi anh ấy rồi chứ?

Cô ta không thèm đáp lại, bỏ đi, cô thở dài Văn rồi nói:

- Người yêu cũ của anh hiên ghê cơ.

Văn ngạc nhiên hỏi:

- Người yêu cũ nào? Ngọc sao?

Nhiên không thèm đáp, đi thẳng về phía Chủ tịch, khi cô và Văn bước đến mọi người đều trách móc nhân vật chính của buổi tiệc lại bỏ đi linh tinh. Trước mặt mọi người cô không thể giận đối Văn đành ra bộ diễn trò như thể hai người rất yêu nhau. Bữa tiệc đối với cô sẽ là tốt đẹp nếu không phải cứ thi thoảng lại bị Ngọc lườm nguýt. Nhìn ánh mắt cô ta cô hiểu rõ chắc chắn cô ta rất thích Văn. Sau khi tàn buổi tiệc, mọi người đều trở về hết, cô cảm nhận những người ở đây đều rất thân thiện trừ Ngọc, kể cả cô bé đi cùng Ngọc cũng thi thoảng lại quay sang nói với cô vài câu chuyện. Khi mọi người đứng dậy về hết, Chủ tịch Minh gọi Nhiên vào phòng khách nói chuyện riêng một chút, ông dặn dò cô vài đi đâu về Văn tiện còn nói lời

cảm ơn cô vì đã yêu cậu con trai duy nhất của ông nếu không không biết chừng nào mới có cháu bé. Sau khi nói chuyện với ông Minh, Nhiên ra ngoài sân chợt thấy Văn đang đứng một góc nói chuyện với Ngọc ở phía gốc cây. Cô lững thững bước tới đột nhiên dừng lại khi nghe Ngọc lên tiếng, có lẽ do Nhiên đi từ nơi khuất ánh sáng mà cả hai người họ đều không nhìn thấy cô.

- Anh Văn, không phải trước kia ba anh từng nhận em làm con dâu sao?

Nhiên không quan sát được sắc mặt Văn chỉ nghe tiếng đáp:

- Đó là chuyện của ba anh từ khi chúng ta còn nhỏ.

- Nhưng anh biết em rất thích anh mà, anh biết em thích anh từ rất lâu rồi mà. Chẳng phải anh nói anh thích con gái mắt to, mặc váy trắng sao?

Văn thở dài lạnh lùng đáp:

- Nhưng không phải em. Ngọc, em đừng thế này nữa. Tình cảm không thể ép buộc, anh có vợ rồi!

- Tại sao anh lại lấy vợ chứ? Tại sao lại lấy một người như chị ta? Em nghe nói chị ta là trẻ mồ côi, sao anh lại lấy chị ta cơ chứ? Cũng chỉ là loại trẻ mồ côi đâu đường xá chợ có gì mà anh phải lấy?

- Ngọc! Em đừng có coi thường người khác như vậy. Gia đình em giàu có không có nghĩa em được phép coi thường người khác, nhất là vợ anh!

- Anh yêu chị ta sao? Anh có tình cảm với chị ta sao?

- Đúng vậy!

Cô hơi sững người trước câu trả lời của anh, đột nhiên thấy bóng anh bước ra liền lùi lại, chợt cô thấy Ngọc lao vào ôm anh từ phía sau! Cô ta khóc, vừa khóc vừa nói:

- Nhưng em yêu anh, em chờ đợi anh suốt bao nhiêu năm nay anh biết mà.

Đột nhiên điện thoại của cô reo lên, cô giật mình lúng túng chưa kịp nghe đã thấy Văn lên tiếng, kéo tay Ngọc ra khỏi người mình:

- Nhiên, sao em lại ở đây?

Cô lấy lại bình thần đáp:

- Em đi tìm anh, muộn rồi mà.

Anh tiến lại gần cô, xót xa nói:

- Anh xin lỗi, máy anh hết pin!

Cô nhìn Ngọc, cô ta nhếch mép nhìn cô khinh bỉ nói:

- Hoá ra chị rình mò ở đây để nghe chuyện của chúng tôi, đúng là loại không biết xấu hổ!

Cô thấy điệu bộ cô ta như vậy, liền lại gần nói:

- Tôi rình mò cô và chồng tôi? Nghe có vô lý không? Mà kể cả tôi rình mò, thì tôi cũng có tư cách đúng không? Còn cô biết người ta có vợ rồi vẫn còn bám theo thế này tôi thấy cô mới giống người đáng xấu hổ. Thôi muộn rồi, chồng tôi cũng từ chối cô như vậy rồi, chẳng lẽ cô lại muốn có tin đồn con gái Giám đốc Công ty Bảo Ngọc gạ gẫm trai đã có vợ?

Cô ta chưa kịp lên tiếng Văn đã nói:

- Đúng đấy Ngọc, em nên giữ thể diện sau này còn kiếm chồng, thế này ai dám lấy em?

Ngọc bị cả hai người hùa vào nói, cứng họng đành tức giận bỏ đi, Nhiên nhìn Văn, trong lòng vẫn thấy khó chịu đi nhanh ra xe. Lên xe, Văn liền hỏi:

- Lại khó chịu nữa sao?

Cô không thèm đáp lại, nhìn ra cửa.

- Ghen à?

Văn lại tiếp tục hỏi, cô nhìn anh, cười h`ình hêch:

- Ghen? Tại sao lúc nào anh cũng hỏi tôi ghen sao? Tôi phải ghen sao!

- Không ghen thì đừng khó chịu với tôi chứ!

- Tôi có gì mà phải khó chịu?

- Không khó chịu! Cô không khó chịu sao lại nói với Ngọc như vậy?

Cô hừ một tiếng:

- Chẳng tôi ôm người khác trước mặt tôi cũng phải cố chịu sao? Dù thế nào anh cũng là chồng tôi, tôi không thích anh như vậy!

Anh nhìn cô giải thích:

- Là cô ấy ôm tôi, không phải tôi ôm cô ấy.

- Kể cả là như vậy!

- Thật ra tôi với cô ấy không phải như cô nghĩ, cô ấy cũng không phải là người yêu cũ của tôi như cô nghĩ đâu!

- Anh giải thích chuyện này với tôi làm gì?

Văn lắc đầu không đáp, chỉ mỉm cười trong lòng có chút thích thú. Khi hai người về đến Nhiên liền vội vàng đi tắm, hôm nay uống chút rượu bên ngoài trời người cô cảm thấy rất nhớt nháp. Hơi nước mắt theo dòng nước trên vôi hoa sen chảy xuống người khiến cô cảm thấy khoan khoái vô cùng. Tắm xong cô đi ra ngoài, bất chợt thấy trên bàn có cốc nước cam liền ngó ra ngoài thế nhưng bên ngoài hoàn toàn im lìm, cửa phòngg Văn cũng khoá chặt. Trong giây lát cô bỗng cảm thấy ấm áp vô cùng vội đưa cốc nước cam uống ực một hơi. Uống xong cũng cảm thấy mắt đã dịu lại bèn lên giường đi ngủ. Ngày hôm sau đến công ty, cô đã thấy Nga có ng ỡ ở bàn làm việc. Văn nhìn thấy cô ta có chút ngạc nhiên hỏi:

- Không phải cô bảo ngày mai cô mới đi làm sao?

Nhiên lúc này mới quan sát kỹ, chỉ hai ngày không gặp nhìn cô ta bỗng tíu tít hẳn. Đôi mắt thâm quầng như thiếu ngủ, vẫn xinh đẹp nhưng lại không có chút sức sống. Cô ta đứng dậy đáp:

- Chào Giám đốc, tôi xong việc rồi nên hôm nay đi làm luôn.

Cô thấy Nga nói vậy, liền nói:

- Trông chị có vẻ mệt mỏi, hay chị cứ xin Giám đốc nghỉ ngơi đi.

Nga nhìn cô, không thèm đáp lại, cô có vẻ chững chảng đành đi vào phòng làm việc. Làm đến hơn mười giờ cô cảm thấy uể oải liền đi ra vào nhà vệ sinh rửa mặt. Đột nhiên cô thấy tiếng khóc, tiếng khóc rất nhỏ nhưng đủ để cô nghe được. Nhiên không dám rửa mặt lắng tai nghe, là tiếng khóc của Nga, bất chợt cô ta mở cửa đi ra ngoài, mắt vẫn còn đỏ hoe. Nhiên đứng sững lại, Nga thấy cô cũng có chút ngạc nhiên, nhưng rất nhanh chóng tỏ ra bình thản nhất. Cô không kìm chế được liền hỏi:

- Chị sao vậy?

Cô ta không thèm đáp lại, xối nước rửa mặt, Nhiên tưởng Nga không nghe thấy liền hỏi lại:

- Chị có chuyện gì sao?

Đột nhiên cô ta nhìn cô, gào lên:

- Cô bị điên à? Tôi cơ chuyện gì liên quan gì đến cô?

Nhiên giật mình lùi lại, lần đầu tiên cô thấy chị ta mất bình tĩnh thế này, không nói thêm gì, về thẳng phòng Giám đốc.

EM LÀ SINH MỆNH CỦA ANH

Phạm Vũ Anh Thư

dtv-ebook.com

Chương 15

Về đến phòng nhìn thấy Văn đang ngồi trong lòng Nhiên bỗng thấy có chút hoài nghi, rốt cuộc cô cũng không thể ghét ai một cách triệt để trừ mấy người sát hại gia đình cô. Ngược lại, hôm nay thấy Nga khóc trong lòng cô lại thấy có chút xót thương. Nhiên lấy tập tài liệu rồi quay Văn hỏi lại:

- Chuyện đi điều tra về tên Thanh thế nào rồi hả Giám đốc?

- Tôi đang đi điều tra đây, nhưng những sổ sách về năm ba cô mất không còn nữa. Có lẽ mất một thời gian nữa.

Nhiên gạt đầu thờ dài, chỉ cần hẳn chết đi chắc chắn cô sẽ ăn ngon ngủ yên không còn vướng bận gì nữa. Cô làm xong đóng tài liệu xong cho Văn, đứng dậy đi lại một chút liền mở cửa bước ra ngoài. Chợt cô thấy Nga đang nghe điện thoại giọng sục sục nói:

- Em biết rồi, anh cố gắng mạnh mẽ vượt qua chuyện này nhé! Lúc nào anh bay báo lại em một tiếng.

Nhiên nhíu mày, cuối cùng lại trở lại phòng, trong lòng cô bỗng dưng rất nhiều ngoài nghi. Mấy ngày trước trong một khoảnh khắc cô đã thấy Quân, hôm nay lại thấy thái độ của Nga thế này khiến cô cảm thấy có gì đó bất ổn thế nhưng cô không muốn nghĩ tới những điều không hay, vả lại có chuyện gì cũng chẳng liên quan gì đến cô nữa rồi. Giờ cô đã có chồng, cô không muốn quan tâm đến anh ta hay bất cứ người đàn ông nào khác có là gì cũng không thay đổi được sự thật cô và Văn đã là vợ chồng. Ngày hôm đó trôi qua rất nặng nề với cô, Văn làm việc không ngừng nghỉ còn cô cứ vật lộn với mớ suy nghĩ trong đầu. Có những chuyện xưa cũ, muốn quên cũng chưa thể quên ngay, dẫu có cố gắng hay nguy biện thế nào cũng cảm

thấy đầy ngồn ngang. Có lẽ Văn hiểu được tâm trạng cô, để cô một mình suy nghĩ chẳng nói thêm gì. Đến tận chiêu tối Văn mới làm xong đóng công việc, công ty dạo này thực sự rất bận rộn, lại sắp phải chuẩn bị nhiều thứ thế nên anh phải cố gắng rất nhiều. Bỗng dưng anh nhìn sang bên cạnh, Nhiên đang gục đầu xuống bàn ngủ ngon lành. Bên ngoài, bầu trời cũng đã phủ màu hoàng hôn, Nga đã về từ rất lâu, anh nhìn đồng hồ hoá ra đã năm giờ qua mười lăm phút. Văn đứng dậy khẽ cúi người nhẹ nhàng bế thẳng cô lên, mấy hôm nay cô cũng đã quá mệt mỏi rồi, lúc này anh mới nhận ra hình như cô gầy đi rất nhiều. Cô đột nhiên khẽ cựa mình, đôi mắt từ từ hé ra bất chợt kêu khẽ:

- Văn, anh làm gì thế? Cho tôi xuống?

Văn dường như không để ý tới lời nói của cô dùng chân đẩy cửa bước ra ngoài, Nhiên bám lên người anh cố gắng đặt chân xuống đất nhưng bất thành. Thấy thái độ cô như vậy Văn liền buông cô xuống rồi nói:

- Được rồi, cô nghĩ tôi muốn bế cô lắm hay sao? Đánh thức mãi không dậy tôi mới phải bế cô đấy, ngủ còn chảy hết nước dãi ra bàn mai lên mua nước tẩy đánh bàn cho tôi đấy.

Nhiên ho mấy cái, khẽ kéo lại quần áo bỗng thấy mắt mặt vô cùng, người đàn ông này luôn nhìn thấy bộ mặt xấu xí bản thủ nhất của cô. Văn không nói thêm gì, dứt hai tay vào túi đi ra xe, phía sau Nhiên đang cúi mặt lẻo đẻo theo anh. Lên xe cả hai người đều không ai nói với ai câu gì, bầu không khí ảm đạm ngưng ngưng lại xuất hiện. Nhiên hướng mặt ra ngoài, hai bên đường hàng bằng lăng khẽ rung rinh trước gió, sắc hoa tím buồn man mác khiến lòng cô chợt chùng xuống. Cô còn nhớ khi còn rất nhỏ ở ngay góc sân vườn nhà cô cũng có một cây hoa bằng lăng, màu hoa tím nhạt ấy đã chứng kiến bao vui buồn của cô thời thơ ấu, đến khi lớn lên cũng chính nó là nhân chứng cho tình yêu của cô và Quân. Vậy mà bây giờ hàng bằng lăng vẫn nằm nguyên tại con phố này, còn Quân đã bỏ cô đi thật xa.

“Em qua con đò cho sông nhớ sông mong

Trông sao sao mờ nghe con nước mênh mông”

Tiếng nhạc du dương khẽ vang lên trong radio, giọng nữ ca sĩ Anh Thơ lại vang lên bên tai cô. Nhiên không lấy gì làm lạ, bởi Văn thực sự là một người rất hâm mộ và thích nghe nhạc của Anh Thơ. Thế nhưng trong giây phút có phần u ám này bài hát nhẹ nhàng tình cảm anh vừa bật lại rất đúng tâm trạng cô lúc này. Nhiên bặm chặt môi, hơi nhắm mắt dựa đầu vào ghế, từng lời bài hát như lời tâm tình của cô gái đợi người yêu đi xa.

“Mà nghe xao xuyến mờ sáng, vời xa câu hát gieo duyên

Mà nghe con xít sang sông mòn đôi con mắt đêm trông

Em qua bên đình bâng khuâng nón chao nghiêng

Cơn mưa ân tình cho cây trúc lên măng

Đình bao nhiêu ngói em mong người đi xa vắng bên sông

Đò ai sang bến thân thương hò khoan câu nắng câu sương

Mưa bóng mây đôi bờ, ai biết chẳng em chờ”

Cả đoạn đường trên xe, cả hai vẫn không nói với nhau câu gì, chỉ có tiếng nhạc hoà quyện với tiếng xe cộ là âm thanh duy nhất, tuy nhiên giây phút này lại khiến lòng cô từ từ bình yên trở lại. Nhiên cũng không hiểu vì lý do gì nhưng khi nghe những giai điệu dân ca sâu lắng cô luôn có cảm giác dễ chịu vô cùng. Khi cả hai về đến nhà, cô vào trong uống ngụm nước sau đó mở tủ lấy thức ăn để sẵn đông, Nhiên nhìn lên đồng hồ cũng gần đến sáu giờ kém thế nhưng mặt trời vẫn chưa lặn ánh hoàng hôn đỏ rực vẫn bao trùm cả không gian. Văn cất xe liền nhanh chóng đi vào nhà, thấy Nhiên đang chuẩn bị nấu ăn bỗng cảm thấy có chút vui vẻ trong lòng. Anh đi về phía cuối bếp, mở cánh cửa gỗ chắc chắn hướng ra phía sau khẽ gọi:

- Nhiên, ra đây!

Nhiên có chút ngạc nhiên, liền chạy ra hỏi lại:

- Có chuyện gì vậy Giám đốc?

Anh xoay người, chống tay lên qua đầu cô rồi cúi xuống nói:

- Từ nay đừng gọi tôi là Giám đốc trừ lúc ở công ty. Cô có thấy vợ nào gọi chồng mình như vậy không?

Cô gật đầu, lý nhí hỏi lại:

- Vâng, anh gọi tôi ra đây có chuyện gì vậy?

Văn chỉ ra một khoảng không phía trước, một mảnh vườn có vài cây đu đủ, ngay bên góc trái của vườn là cây bằng lăng tím phần đất còn lại rất tồi xộp nhưng không có bất cứ loại cây gì được trồng thậm chí cỏ cũng không có lấy một cây. Nhiên há hốc miệng kinh ngạc cười nói:

- Anh Văn, nhà anh có một mảnh vườn rộng thế này sao? Sao tôi không biết nhỉ?

Văn thấy cô vừa ngạc nhiên, lại vui vẻ liền cười nói:

- Cô thích chứ? Mảnh vườn này ở phía sau nên chắc cô không để ý.

- Tôi rất thích, thật sự rất thích, tôi vẫn không thể tin nổi được...

Nhiên ríu rít trả lời, ngày còn bé cô đã rất thích mảnh vườn sau nhà, đến khi từ sau bị thảm sát xảy ra cô không còn có điều kiện có một mảnh vườn thế này. Cô nhớ, có lần Quân từng nói với cô chờ sau này anh ta giàu, anh ta sẽ mua một ngôi nhà lớn, ở phía sau có một mảnh vườn. Bỗng dưng cô cảm thấy hoá ra mình từng ngây thơ đến vậy chợt cười nhạt trong lòng, cuối cùng người thực hiện tất cả những ước mơ trong lòng cô không phải Quân mà lại là Văn. Thấy cô bần thần, Văn liền lên tiếng:

- Sao vậy? Sao lại đứng ngăn người ra thế?

Cô lắc đầu, nhoẻn miệng cười đáp:

- Thật sự, tôi rất bất ngờ, nhà anh khoá phần cửa này nên tôi không nghĩ đằng sau nó là mảnh vườn thế này.

Anh không trả lời, đi vào trong r ấ một lúc lại đi ra đưa cho cô rất nhiều gói hạt giống r ấ nói:

- Trong đây có cả hạt giống cây cải, đậu tây, chanh leo, rau xà lách nhiều loại lắm cô muốn tr ờng không?

Cô quay sang nhận mấy gói hạt giống anh đưa cho, chỉ suýt nữa là gào lên ôm chặt anh vì sung sướng, cuối cùng lại kìm được cười to nói liên tục:

- Thật sự cảm ơn anh, tôi bất ngờ quá, Văn thật sự tôi từng mơ ước có một mảnh vườn nhỏ nhỏ tr ờng mấy loại rau củ. Cảm ơn anh!

Văn lắc đầu đáp:

- Có gì đâu mà ơn với huệ, cô không tr ờng thì cũng bỏ hoang cỏ lại mọc đ ầy. Dù sao cô tr ờng rau củ ra tôi cũng được hưởng, cô vui là được r ấ.

Nhiên cảm giác bản thân hạnh phúc không thờ nổi, càng không nghĩ người ch ờng này của cô lại có thể tâm lý thế này, kể từ giây phút cô ký vào bản hợp đ ồng đó dường như cô thấy anh trở thành một con người khác. Hoặc ít nhất trong lòng cô, anh đã trở thành một người ch ờng thật sự. Dù không biết anh tốt với cô, chỉ ều chuộng cô thế này là bởi vì hợp đ ồng hay vì những đi ều này vốn dĩ chẳng phải anh chủ đích muốn dành cho mình nhưng cô hạnh phúc là thật vui sướng là thật. Ở bên anh cô chưa phải suy nghĩ bất cứ một vấn đề gì, cho dù không phải là tình yêu thì ít nhất cô cũng không hối hận vì quyết định của mình.

- Cô cứ mang ra gieo hạt đi, tôi đi giặt quần áo cho!

Cô thấy Văn nói vậy liền lắc đầu vội vàng đáp:

- Không, anh đừng làm thế này, hằng ngày anh rửa bát tôi đã thấy áy náy lắm r ấ. Anh là Giám đốc...

- Tôi có là Giám đốc thì cũng là ch ờng của cô. Và lại chẳng qua bình thường tôi ở một mình lại chỉ biết cắm đầu vào công việc nên mới thuê giúp việc, r ấ ăn lang thang bên ngoài. Giờ có gia đình r ấ, tôi không muốn

sống tạm bợ như vậy. Tôi muốn có một cuộc sống gia đình đúng nghĩa. Cả cô và tôi trước đến nay đều chưa có một gia đình thật sự, nếu được chúng ta có thể mở lòng cho nhau cơ hội để xây dựng hạnh phúc này chứ?

Nhiên có chút sững sốt ngược mắt nhìn Văn, những lời này anh nói thật sự khiến cô cảm động, đúng vậy! Bao nhiêu năm nay cô chưa bao giờ sống đúng nghĩa một gia đình, cô nhớ lại khoảng thời gian sống chung với Quân. Hồi đó cả hai đều gặp khó khăn về kinh tế, cuộc sống xoay đi xoay lại cũng chỉ có cơm áo gạo tiền. Cho dù cô đã rất nhiều lần mơ đến chuyện Quân trở nên giàu có, cô và anh ta sẽ xây dựng một gia đình hạnh phúc nhưng mới sống được một thời gian anh ta đã bỏ cô mà đi. Nhiên không hối hận vì đã từng yêu anh ta chỉ là cô tiếc nuối, nghĩ lại bản thân đã hy sinh thế nào cuối cùng cũng không có kết quả tốt đẹp. Cô không phải kẻ tham vàng bỏ ngọc, yêu Quân khi trong tay anh ta không có gì cô vẫn chấp nhận. Thế nhưng không phải cô cứ dốc hết tâm can để yêu một người là sẽ nhận được lại như vậy. Cô không phủ nhận Văn rất giàu có, nhưng đi đâu làm cô thật sự cảm thấy ấm áp chính là tính cách của anh. Không phải người đàn ông giàu có nào cũng như anh!

Người ngoài nếu như nhìn vào có thể cho rằng Văn có tiền, mà có tiền là có tất cả, Văn có thể cho cô cái này, cái kia mà không cần đắn đo suy nghĩ. Nhưng đi đâu làm cô cảm thấy ấm áp chính là anh sẵn sàng làm việc nhà cùng cô, có thể kéo xe đẩy đựng đồ đi siêu thị cùng cô, có thể mua cho cô hạt giống để gieo trồng trên mảnh vườn này, từng chuyện nhỏ nhặt không phải người đàn ông nào cũng có thể làm được mặc dù anh là Giám đốc! Kể cả mục đích của cô trong cuộc hôn nhân này là trả thù thì cô vẫn cảm thấy cùng người đàn ông này xây dựng một gia đình đúng nghĩa là đi đâu đương nhiên. Cô gạt đầu, nắm chặt mấy gói rau củ rồi nói:

- Được! Tôi đồng ý, anh cho tôi chút thời gian để thích nghi từ từ.

Anh nhìn cô tỏ ra vô cùng hài lòng, đột nhiên cô như nhớ ra chuyện gì liền hỏi lại:

- Tôi có chuyện này muốn hỏi anh được chứ?

- Cô hỏi đi!

- Cô gái hôm trước, Ngọc đấy! Tôi thấy cô ta cũng xinh xắn, lại giàu có tại sao anh lại không yêu?

Văn hơi ngạc nhiên hỏi lại:

- Sao tự dưng cô lại hỏi đi ầu này?

- Tôi tò mò thôi!

- Tôi không thích cô ấy.

- Anh cũng không thích tôi tại sao lại lấy tôi?

Văn nhìn cô bình thản trả lời:

- Ai bảo tôi không thích cô?

Cô ngạc nhiên, đột nhiên cảm thấy có chút lúng túng không dám hỏi thêm li ền quay mặt đi. Văn thấy mặt cô đã đỏ ửng, li ền cười th ần trong lòng sau đó vào phòng mang qu ần áo b ắn lên máy giặt. Bên ngoài ánh mặt trời cũng vừa khu ất, Nhiên nhìn kh ẽ đóng cửa cất đ ồng hạt giống r ồi mau chóng đi cắm c ơm, trên môi cô vẫn chưa tắt nụ cười hạnh phúc. Văn sau khi mang qu ần áo đi giặt xuống cũng đúng lúc Nhiên vừa nấu c ơm xong, trên bàn chỉ có mấy món ăn đơn giản thế nhưng bữa c ơm hôm đó đối với anh lại ngon miệng vô cùng. Nhiên không ng ốt lời t ăm t ắc khen anh biết chọn hạt giống lại đến khen mảnh vườn đất đẹp t ơi x ộp. B ồng dưng b ầu không khí ảm đạm của hai người cũng tự dưng biến mất. Ăn c ơm xong, Nhiên tranh thủ dọn dẹp nhà còn Văn mang đ ồng bát đi rửa. Căn nhà b ồng trở nên ấm áp vì những âm thanh thường nhật của cuộc sống. Đến tám giờ tối cả hai người mới trở v ề phòng tắm t áp, mấy hôm nay trời vẫn nắng, tuy có bớt chút gay gắt nhưng vẫn khiến Nhiên cảm thấy toàn thân b ắn th ỉu nh ớp nh ớp vô cùng. Cô mở tủ lấy bộ qu ần áo ngủ r ồi nhanh chóng vào nhà vệ sinh x ối nước lên người. Khi cái mát lạnh của nước chạm đến da thịt Nhiên cô mới cảm thấy khoan khoái vô cùng, lại nghĩ đến chuyện mảnh vườn phía sau trong lòng cô vẫn chưa hết hạnh phúc. Quả thật người đàn ông này luôn cho cô hết bất ngờ này đến bất ngờ khác. Tắm rửa g ội đ ầu một lúc rất lâu Nhiên mới lau người nhưng chưa kịp mặc qu ần áo đã có

tiếng gõ cửa rất gấp gáp bên ngoài. Cô vội khoác chiếc khăn tắm, để mặc tóc còn đang ướt át lê đôi dép loẹt xoẹt vừa đi vừa nói:

- Có chuyện gì thế?

Tiếng Văn bên ngoài vọng vào:

- Mở cửa mau lên, tôi có chuyện gấp!

Nhiên có chút khó chịu, hai tay giữ chặt khăn tắm vội vàng mở cửa chưa kịp lên tiếng đã Văn đứng dựa lưng vào tường, vẻ mặt bình thản một tay cầm cốc nước cam rồi nói:

- Uống đi rồi ngủ.

Nhiên khẽ nhú mào đáp lại:

- Anh bảo có việc gấp chỉ là việc này thôi sao?

Văn tỏ ý không hài lòng, kéo tay cô đặt cốc nước cam vào khoe môi khẽ cong lên trả lời:

- Sao? Tôi có lòng tốt vất cho cô cốc nước cam mà cô lại khó chịu với tôi sao?

Nhiên lúc này mới để ý, Văn còn chưa tắm, bộ quần áo ban nãy còn dính chút nước vàng vàng trong lòng bông thấy áy náy vô cùng. Một tay cô giữ chặt chiếc khăn tắm, một tay cầm cốc nước cam lý nhí nói:

- Không, tôi không có ý đó. Cảm ơn anh!

Văn khẽ cúi người, đưa mấy ngón tay thon dài chạm vào mái tóc ẩm ướt của cô hít lấy mùi thơm, khuôn mặt anh đã tiến sát đến khuôn mặt cô. Nhiên bỗng thấy toàn thân run rẩy, đến mặt cũng đỏ ửng không dám nhìn anh chỉ cắn chặt môi nói:

- Văn, anh làm gì vậy?

Đột nhiên Văn chạm nhẹ môi lên đôi môi cô rồi mau chóng xoay người nói:

- Tôi không làm gì cả, chỉ hôn vợ mình trước khi đi ngủ thôi. Ngủ ngon nhé!

Nói rồi anh mau chóng đi thẳng về phòng, bỏ lại vẻ mặt chưa hết ngỡ ngàng của cô. Đây không phải lần đầu Văn chạm môi thế, nhưng cô vẫn cảm thấy vô cùng bất ngờ, nhất là với thái độ và lời nói của anh. Nhiên cắn chặt môi, cầm cốc nước cam bần thần đóng cửa lại rồi đi vào giường. Cô uống ực một hơi hết sạch cốc nước cam thế nhưng vẫn cảm thấy bản thân không tài nào tỉnh táo nổi, bàn tay cô đã dính đầy mồ hôi liên tục đi đều hoà xuống mười sáu độ, tuy nhiên vẫn thấy toàn thân nóng rực mãi mới chìm được vào giấc ngủ. Những ngày tiếp theo, cuộc sống thường nhật của hai người vẫn diễn ra như vậy, bình yên giữa cái sự xô bồ của đất Thủ đô này. Và cũng như một thói quen, đêm nào trước khi ngủ Văn đều sang hôn cô như mọi lần, thế nhưng từ lần thứ hai trở đi Nhiên đã dần tập quen với đi đầu đó mặc dù trong lòng cô cảm thấy còn rất ngỡ ngàng. Những ngày sống cùng anh cô mới nhận ra Văn là người đàn ông rất chu đáo và ấm áp, đều đặn mỗi buổi tối dù bận rộn anh vẫn sẵn sàng vắt cho cô chút nước cam hoặc hâm nóng sữa cho cô uống. Hằng ngày việc nhà cũng được chia đều, anh không hề phàn nàn thậm chí còn rất vui vẻ làm mọi việc một cách dễ chịu. Chỉ có đi đầu Nhiên không hiểu một đi đầu, trừ việc luôn cưỡng hôn cô mỗi buổi tối, dường như Văn không có bất cứ hành động gì đi quá với cô khiến trong lòng cô có chút hoài nghi. Cô cũng thuộc loại xinh xắn, dáng dấp lại rất đẹp thế mà dường như Văn không hề bị cuốn hút bởi cô, chẳng lẽ anh có vấn đề về giới tính? Hoặc nếu không có vấn đề về giới tính mà anh lại cư xử đúng mực thế này thì quả thật là một người đàn ông hiếm có, càng nghĩ cô lại càng cảm thấy hoang mang vô cùng.

Lại nói về Nga, kể từ ngày hôm đó cô ta không còn lảng vảng bên Văn như mọi lần. Dường như cô ta chỉ tập trung vào công việc, dù không còn vẻ mệt mỏi như lúc đầu nhưng cô thấy cô ta trở nên trầm lặng hơn. Tháng đầu tiên sau khi chuyển đến nhà Văn, buổi sáng hôm đó sau khi hai người ăn sáng Văn liền quay qua nói với Nhiên:

- Nhiên, cô chuẩn bị đi chút nữa chúng ta đến làng trẻ em Birla.

Cô hơi ngạc nhiên hỏi lại:

- Tại sao lại qua đó vậy?

- Cô không muốn đi sao?

- Không phải, chỉ là tự dưng anh nói đột ngột quá nên tôi hơi bất ngờ. Lâu lắm rồi tôi cũng không đi thăm lũ trẻ.

Anh nhìn cô rồi nghiêm túc nói:

- Chúng ta qua đó, nhờ vợ chồng bác Ngân đứng ra đại diện cho nhà gái. Và lại tôi cũng muốn đến thăm lũ trẻ.

Cô há hốc mồm ngạc nhiên, đột nhiên nhiên nhớ lại lời cô nói dối lần trước rằng chồng bác Ngân bỏ bác ấy theo gái trong lòng bỗng thấy xấu hổ vô cùng liến lý nhí hỏi lại:

- Anh biết cả chồng bác ấy sao?

- Đúng thế, tôi thường xuyên đến đây có gặp qua chồng bác Ngân vài lần rồi. Mà có vẻ bác ấy không phải tên Thanh, trông càng không giống giám đốc Thanh của tập đoàn Bình Minh lắm.

Cô bị anh nói đều, chỉ hận không có lỗ mà chui xuống, đành đánh trống lảng:

- Bao giờ thì chúng ta cưới? Tôi phải chuẩn bị gì không?

- Ba tôi bảo tháng sau giữa tháng ngày đẹp, lại hợp tuổi cô. Đám cưới thì ba tôi lo hết, tôi đưa danh sách khách mời của tôi cho ông rồi, còn cô có ai cần mời thì cứ bảo tôi.

Nhiên lắc đầu đáp:

- Tôi không có bạn bè gì, anh không cần mời ai cả.

- Được, vậy chiều nay chúng ta đi thử đồ cưới luôn.

Nhiên không đáp lại, chỉ khẽ gật đầu cũng may cô đến ở nhà Văn đã quen, đám cưới cũng không quá vội vã nên cô vừa hay thích nghi kịp. Mấy hôm trước khi qua thăm Chủ tịch Minh, ông cũng nói qua với cô về chọn ngày thế nên cô không lấy gì làm bất ngờ. Cô vào thay quần áo rồi cùng Văn ra xe mới biết anh đã chuẩn bị sẵn rất nhiều bánh kẹo cho lũ trẻ sau đó hai người đi thẳng đến trại trẻ mồ côi. Chiếc xe đỗ lại ở cổng sắt, sau khi nghe Văn nói mục đích đến đây, bác Ngân tỏ ra vô cùng ngạc nhiên, sau đó là mừng rỡ. Bác cứ cười nói suốt, dường như rất sung sướng nói đi nói lại với Nhiên không nghĩ cô và anh cuối cùng lại đến với nhau thế này. Tất nhiên bác không từ chối yêu cầu của hai người, ngược lại còn tỏ ra rất hào hứng sau đó lại gọi điện cho bác trai kể lễ rất lâu. Văn sau khi nói chuyện với bác Ngân, liền cần túi quà mua sẵn phát cho lũ trẻ rồi chơi đùa với chúng đến tận giờ ăn trưa. Hôm nay hai người ở lại ăn cùng lũ trẻ và bác Ngân ở đây, ngày hôm đó trôi qua rất vui vẻ. Buổi chiều, sau khi ăn xong Văn không đưa cô đến tiệm áo cưới mà chở cô về nhà, về đến nhà cô mới hỏi lại anh:

- Sao anh bảo chiều chúng ta đi thử áo cưới mà?

Anh lắc đầu đáp:

- Tôi định như vậy nhưng nghĩ lại rồi, đám cưới của chúng ta còn hơn mười ngày nữa để chuẩn bị. Ba tôi này có gọi điện bộ đội cô dâu chú rể sẽ được thiết kế chứ không đi thuê. Chút có người sẽ đến may đo cho chúng ta.

Cô bặm môi nói:

- Đâu cần xa xỉ vậy đâu?

- Đây không phải là xa xỉ, mà ba tôi muốn ngày cưới được hoàn hảo nhất. Tôi thấy cô xứng đáng với những điều thế này.

Nhiên cảm thấy trái tim như rung lên với câu nói vừa rồi, cô xứng đáng! Thật sự chưa ai nói với cô câu này, chưa ai nói rằng cô xứng đáng

với Văn, thậm chí chính bản thân cô còn không cảm thấy mình xứng đáng! Văn quan sát thái độ của cô rồi từ từ nói tiếp:

- Chúng ta trong tuần này sẽ đi chụp ảnh cưới, cô muốn chụp ở đâu? Tôi sẽ đưa cô đi tiện thể là đi du lịch luôn, vì sau đám cưới tôi e rằng công việc rất bận rộn.

- Tôi muốn đi biển, lâu lắm rồi tôi chưa được ra biển.

- Được, tôi biết một bãi biển rất đẹp ở Quảng Ninh, tôi sẽ đặt vé tàu, ngày kia chúng ta đi. Tôi sẽ liên hệ một studio chụp ảnh cưới đẹp, họ có người trang điểm và quần áo luôn.

Nhiên gật đầu đồng ý chỉ cần là sắp đặt của anh cô đầu hoàn toàn tin tưởng. Hai ngày sau, sau khi đã sắp xếp xong toàn bộ công việc ở công ty cô và anh cùng đoàn chụp ảnh cưới đi xuống Quảng Ninh. Chiếc xe đỗ lại ở bến cảng Vân Đồn, cả đoàn lên tàu đi thẳng ra đảo Quan Lạn. Lâu lắm rồi Nhiên mới được nhìn thấy biển, kể từ hồi ba mẹ cô bị sát hại cô gần như không ra khỏi đất Hà Nội. Hôm nay lần đầu được bước chân xuống đất Quảng Ninh xinh đẹp sau mười mấy năm, nhìn từng đợt sóng vỗ lên mạn thuyền khiến cô cảm thấy dễ chịu vô cùng. Con thuyền lướt sóng rất nhanh, đi qua từng dãy núi voi đến thẳng bến cảng Quan Lạn, sau khi nghe thấy thuyền gần một tiếng cả đoàn lên xe túc túc đi về nhà nghỉ. Văn đã đặt sẵn hai phòng nghỉ ngay bãi biển, một phòng dành cho ekip, một phòng dành cho anh và cô. Nhiên không hề biết anh chỉ thuê một phòng chung cho cô và anh, cho đến khi nhận phòng cô mới nhận ra liền vội vàng hỏi lại:

- Chúng ta sao lại ở chung một phòng sao?

Anh không lấy làm ngạc nhiên trước câu hỏi của cô bình thản đáp:

- Đúng thế? Không lẽ vợ chồng đi chụp ảnh cưới lại ở hai phòng khác nhau? Vừa tốn tiền lại bị người ta cười cho, vả lại cô ở cùng nhà với tôi rồi, sao còn phải ngại gì?

Cô biết bản thân không thể cãi lại anh, nên đành kéo valy theo anh vào phòng. Phòng nghỉ ở đây là một nhà sàn cửa chính nhìn ra biển, toàn bộ nội

thất đầu được làm bằng gỗ khiến không gian mát mẻ vô cùng. Trong lúc Văn thay đồ, Nhiên liền ra ngoài hít chút khí trời. Bầu trời hôm nay nắng chói chang, thế nhưng không khí biển lại rất thoáng đãng. Nhiên đi hẳn ra bậc thềm bên ngoài, mấy cây muống biển trắng muốt đang nở rộ bám lấy cát. Những hạt cát vàng mịn như nhung trải dài đến tận những dãy núi, phía ngoài kia một màu xanh ngắt của biển, của núi, của trời hoà với nhau tạo lên cảnh sắc thiên nhiên tuyệt đẹp. Quả thật nơi này phong cảnh hoang sơ nhưng lại đẹp đến lay động lòng người, từng con sóng nhỏ khe khẽ cuộn trào như muốn ôm lấy bờ cát. Trước kia cô đã được đi rất nhiều nơi chỉ có đi đâu cô vẫn thích nhất là đi biển, mặc dù khi ấy còn rất nhỏ nhưng cô lại rất thích một mình ng ồi lặng lẽ ngắm hoàng hôn trên biển. Mấy cơn gió biển tạt nhẹ qua mặt hất tung mái tóc cô bay trong không trung, cô lấy tay vuốt nhẹ mái tóc, trong lòng cảm thấy bình yên vô cùng.

- Nhiên, đang làm gì mà thờ thần vậy?

Tiếng Văn gọi phía sau khiến cô có chút giật mình, cô khẽ xoay người mỉm cười đáp lại:

- Không có gì, muốn ngắm biển chút thôi. Biển ở đây đẹp quá! Hoang sơ mà sạch sẽ, lâu lắm rồi tôi mới được đến một nơi đẹp đến nao lòng như vậy.

- Đúng thế, đây là lần thứ hai tôi đến đây, cảnh vật tuy có chút thay đổi nhưng vẫn giữ được vẻ hoang sơ như vậy, cô nhìn xem bên kia là rừng phi lao rất đẹp, ở đây cái gì cũng mộc mạc đơn sơ như vậy đấy.

Nhiên nhìn theo hướng tay anh chỉ, hàng phi lao bạt ngàn trải dài khắp vô tận, bỗng dưng Văn kéo cô sát lại gần, cánh tay anh giữ chặt hông cô rồi nói:

- Có thích không?

Nhiên ngược đôi mắt to tròn hướng về anh không hề có ý đẩy anh ra đáp lại:

- Tất nhiên là thích rồi, ở đây bình yên quá không như Hà Nội. Tôi rất thích sự yên tĩnh.

Văn gật đầu cúi xuống khẽ hôn nhẹ lên môi cô rồi nói:

- Thích là được rồi, chúng ta đi ăn trưa thôi.

Nhiên chẳng hề ngạc nhiên với việc này, tuy nhiên cô cũng không đáp trả mà mặc kệ anh sau đó leo đèo theo anh ra khu vực ăn của khách sạn. Bữa ăn ở đây cũng vô cùng đặc biệt, cả bàn ăn cơ man là hải sản còn tươi sống được đặt bên cạnh một nồi lẩu rất to. Cả đoàn vừa ăn vừa tấm tắc khen, cảnh vật đẹp, đồ ăn ngon, con người thân thiện quả thật nơi đây rất đáng để đặt chân đến một lần. Buổi trưa ăn xong cả đoàn trở về phòng nghỉ trưa để buổi chiều sẽ đi chụp hình. Sau khi về phòng Văn nằm vật ra giường, khi này có uống chút rượu lại thêm đi từ sáng nên có lẽ anh khá mệt mỏi. Nhiên nằm bên cạnh, mùi rượu thơm nồng phả ra khiến cô có chút đỏ mặt liền xoay người ngược lại phía anh. Đột nhiên Văn kéo cô quay lại, cánh tay anh giữ chặt lấy cô ôm chặt thì thầm:

- Sao? Sợ tôi hay sao mà phải tránh tôi?

Nhiên mở mắt cười giả lả:

- Sao tôi phải sợ anh chứ? Chẳng qua nghĩ anh ngủ rồi nên mới xoay người lại cho anh ngủ yên thôi.

Văn kéo cô sát lại gần hơn, trong phòng bật đèn đều hoà nhưng vẫn khiến toàn thân anh nóng vô cùng, nhìn gương mặt cô đang đỏ ửng lên anh bỗng thấy trái tim đập càng lúc càng nhanh. Thế nhưng trong giây lát anh khẽ cúi xuống hôn lên trán cô rồi nói:

- Ngủ chút đi rồi chiều còn đi chụp hình.

Nhiên nghe anh nói bỗng thở phào nhắm nghiền mắt, Văn vẫn ôm chặt cô, cả hai người cùng chìm vào giấc ngủ an lành. Buổi trưa sau khi ngủ dậy hai người liền theo đoàn ekip đi trang điểm cho buổi chụp hình. Sau khi được trang điểm mặc váy cô dâu, cô nhìn vào gương không còn nhận ra

chính mình. Cô gái trong gương thật sự vô cùng xinh đẹp. Búi tóc cao để lộ chiếc cổ cao trắng nõn, khuôn mặt thanh tú chẳng khác gì một cô công chúa. Vãn sau khi thay quần áo, mặc bộ đồ vest liền đứng ngoài cửa chờ cô. Trên tay anh là bó hoa cưới do bên studio chuẩn bị, anh dựa lưng vào cửa nhìn ra bãi biển trong lòng anh lại thấy hạnh phúc vô cùng. Khi Nhiên từ trong bước ra, chiếc váy cưới trắng muốt ôm trọn tấm thân cô bỗng đứng khiến anh cảm thấy vô cùng xúc động. Nhìn cô giống như một thiên thần, một vẻ đẹp tự nhiên trong trẻo vô cùng. Đôi mắt to đen láy, làn da trắng sứ, tuy rằng không có một chiếc mũi cao chót vót như những cô nàng phẫu thuật thẩm mỹ nhưng cánh mũi cô nhỏ gọn, lại rất thẳng khiến khuôn mặt cô hài hoà vô cùng. Mái tóc được búi gọn gàng, những cánh hoa trên chiếc vòng đội đầu càng khiến vẻ đẹp của cô nổi bật hơn bao giờ hết. Nhiên thấy anh đứng ngẩn người nhìn mình, liền xấu hổ nói:

- Sao cứ nhìn tôi chăm chăm vậy?

Anh cúi xuống nâng cằm cô lên rồi đáp:

- Không ngờ bình thường trông xấu xí mà trang điểm lên nhìn cũng tạm được, đúng là nghệ thuật là ánh trăng lừa dối!

Nhiên bĩu môi không thèm đáp xoay người bước đi ra bờ biển, buổi chiều ánh mặt trời không còn gay gắt sóng rì rào chạm khẽ vào bờ cát. Vãn cầm bó hoa cưới, tiến đến gần cô mỉm cười nói:

- Chụp hình thì phải tươi lên nhớ chưa?

Nhiên gật đầu, cười giả lả đáp:

- Tôi hiểu, thưa anh.

Sau khi chụp ảnh cưới, trời cũng đã tối Vãn đưa một khoản tiền cho bên studio sau đó dặn dò họ đi ăn uống thoải mái bên ngoài rồi cùng Nhiên trở về phòng tắm rửa. Lúc Nhiên tắm xong, ra đã không thấy Vãn bên ngoài, cô liền mở cửa, gió biển vì vù thổi vào khiến cô cảm thấy vô cùng dễ chịu. Cả buổi ngày hôm nay quá bận rộn, đến giây phút này cô mới có nhiều thời gian ngắm biển, buổi tối ở đây cảnh vật càng trở nên lộng lẫy vô

cùng. Mấy ngọn đèn hải đăng le lói chiếu sáng cả một vùng trời, mấy tàu đánh cá lênh đênh trên biển, tiếng sóng vỗ vào mạn thuyền tạo ra âm thanh vừa bí ẩn, lại khiến người ta cảm thấy thư thái. Thế nhưng thứ đẹp đẽ nhất trong biển đêm nay chính là ánh trăng lung linh huyền ảo, một vầng sáng rực nằm ngay trên đỉnh núi chiếu ánh sáng óng ánh lên mặt nước, những ngôi sao lấp lánh như tạo thêm vẻ đẹp của bầu trời đêm. Ở Hà Nội cô rất ít khi được nhìn thấy trăng, thế nhưng ở nơi này cô nhìn thấy cả một vầng trăng tròn vành vạnh. Nhiên lặng lẽ ngắm nhìn khoảng không gian tuyệt đẹp, đột nhiên cô chợt thấy một bóng dáng quen thuộc cao lớn đi về hướng về phía cô:

- Nhiên đi theo tôi!

Giọng nói trầm ấm cất lên, cô ngạc nhiên hỏi lại:

- Anh đi đâu về vậy?

- Cứ đi theo tôi là biết, đẽ dếp ở đây đi cát ở đây khó đi lắm.

Nhiên gật đầu, vút đôi dếp lại chân trần bước xuống dưới. Anh đưa tay cho cô rồi nói:

- Bám vào tôi đi, đoạn cát này không giống cát buổi trưa chúng ta đi đâu.

Cô tự nhiên nắm lấy tay anh, từng bước đi trên cát. Mùi mấy cây muống biển thoang thoảng hoà với mùi biển mặn mòi, giữa khung cảnh thế này thật khiến người ta thích thú. Văn dấ Nhiên về phía mấy anh đèn, đến gần cô mới phát hiện đó là những ngọn nến được cắm trên bàn tiệc. Một bàn thức ăn và rượu được bày ra ngay giữa biển. Cô nhìn anh, chợt thấy sống mũi cay cay hỏi lại:

- Hoá ra anh vừa đi chuẩn bị sao?

Anh gật đầu:

- Đúng vậy, cô thích chứ?

Nhiên không nói gì, trong vô thức bàn tay liền siết chặt tay anh. Văn dặt cô vào ghế, buông tay cô rồi kéo ghế, cử chỉ lịch thiệp nói:

- Cô ngồi đi.

Sau đó liền kéo ghế đối diện ngồi vào, ngọn nến vàng rực, chiếu lên bàn tiệc, anh rót rượu vào ly rồi nói:

- Những ngày qua được cô chăm sóc, nấu ăn cho thật sự tôi rất vui, tôi không nghĩ có vợ lại được nhiều lợi thế đến thế này đâu.

Cô nâng ly rượu, cười đáp:

- Phải là tôi được anh tạo cho rất nhiều bất ngờ, chúng ta uống một ly này, từ này về sau còn nhiều khó khăn. Tôi mong dù có chuyện gì cũng sẽ cùng anh giải quyết.

Văn nhìn Nhiên, không nghĩ rằng cô lại vui vẻ thế này, cũng không nghĩ cô có thể nói ra mấy lời như vậy. Cảm giác suốt mấy ngày nay anh thấy cô đã dần mở lòng, gần gũi hơn với anh. Có lẽ dư âm chuyện cũ, lại thêm chuyện còn lằng lằng nên cô chưa sẵn sàng yêu lại lần nữa, nhưng được đến thế này cũng là ngoài mong đợi của anh rồi. Anh uống cạn ly rượu, rồi lấy con tôm trên đĩa bóc vào bát cho cô, cô hơi ngớ ngàng liền áy náy đáp:

- Anh không cần làm thế này đâu, tôi tự làm được mà!

Anh lau tay rồi nói:

- Tôi thích được bóc tôm cho vợ mình, cô đừng từ chối chứ.

Nhiên rót một chén rượu đầy rồi nói:

- Ly này tôi mời anh, cảm ơn anh vì tất cả những gì đã làm cho tôi.

- Lý do như vậy tôi không uống đâu, tôi biết cô vẫn còn e dè, nhưng là vợ chồng tôi không muốn khách sáo như vậy, được chứ?

Cô hơi cúi mặt đáp lại:

- Được, vậy ly này là tôi muốn nói với anh rằng, tôi sẽ cố gắng làm một người vợ thật sự, cùng anh xây dựng một mái ấm thật sự.

Anh gật đầu trả lời:

- Được, tôi biết cô vẫn còn lẩn tránh về chuyện tên Thanh. Nhưng cô yên tâm, tin tưởng ở tôi, hẳn ta khó thoát lắm. Giờ cô cứ vui vẻ sống bên tôi là được rồi.

Văn nói rồi uống cạn ly rượu, hai người tiếp tục trò chuyện, ăn uống xong cũng đến gần chín giờ đêm liền đứng dậy gọi nhân viên đến dọn. Cô định hóng gió một chút mới về, nhưng ngày hôm nay chụp hình cũng khiến cô hơi mệt mỏi nên cùng anh về phòng. Phòng nghỉ nhà sàn nhưng rất tiện nghi, lại vô cùng mát mẻ, cô bật điện lên ngồi bên mép giường còn Văn ở bên trong rửa qua chân tay, đột nhiên nghĩ đến chuyện đêm nay sẽ ngủ cùng anh cô chợt có chút xấu hổ. Buổi trưa anh say rượu nên mệt, còn lúc này trông anh rất tỉnh táo từ trong nhà vệ sinh bước ra. Cô định nói gì đó thì đột nhiên ánh đèn tắt phụt liền sửng sốt hỏi:

- Có chuyện gì vậy nhỉ?

Anh mở cửa nhìn ra ngoài rồi quay lại đáp:

- Bị mất điện rồi!

Nhiên thở dài nằm sát vào trong ngăn chiếc chăn bông ở giữa thấy thể anh liền tiến lại gần rồi nói:

- Sao cô vẫn còn ngại tôi như thế chứ?

Cô lúng túng đáp:

- Tại tôi không biết ý anh thế nào, anh nghĩ gì, sợ anh lại cho là tôi thế này thế kia.

Anh quỳ một chân lên giường kéo cô đứng dậy, mấy ánh đèn tàu le lói thi thoảng lọt qua tấm gỗ chui vào phòng, hai người gần nhau đến vô cùng.

Văn cúi xuống khẽ thì thàn:

- Nhiên, đừng sợ tôi như vậy. Cô muốn làm gì cứ làm, cứ thể hiện con người thật của cô ra. Chúng ta sống với nhau một đời, không phải sống nhất thời. Có những chuyện cô cần cố gắng, nhất là chuyện tế nhị của hai chúng ta

Cô hít một hơi thật mạnh, gạt đầu đáp:

- Được, tôi sẽ cố gắng.

Văn hài lòng, kéo cô sát lại gần mình hơn, cúi xuống đặt lên môi cô một nụ hôn, cô nhắm nghiền mắt, để mặc cho anh hôn mình. Anh bắt hôn sâu hơn, mùi rượu thơm nồng hoà quyện vào nhau, trong lòng anh bỗng cảm thấy vừa ngọt ngào lại đầy chua xót. Cô khẽ rùng mình, vô thức đưa cánh tay lên ôm chặt anh, anh hôn dần xuống dưới khe cởi chiếc váy bên ngoài của cô. Nhiên vẫn bầu chặt vai Văn hơi thở trở nên gấp gáp vô cùng, bàn tay Văn di khắp thân thể cô khiến toàn thân cô nóng rực. Đột nhiên anh dừng lại, hôn lên trán cô rồi nói:

- Ngủ thôi, để dành đêm tân hôn!

Nhiên mở to mắt, trong lòng khó hiểu vô cùng, cuối cùng đứng dậy mặc chiếc váy lại rồi vào nhà vệ sinh khẽ xối nước vào mặt, rồi tát cho mình mấy cái, cô bị làm sao thế này? Tại sao lại bị anh kích thích đến mức này, phía dưới cô đã hoàn toàn ẩm ướt. Cô thở dài, không hiểu tại sao bản thân lại hụt hẫng, thẫn thờ rửa vài câu. Chẳng phải người ta nói rằng phụ nữ sẽ không bao giờ bị kích thích bởi người đàn ông họ không yêu sao? Tại sao cô lại thành ra thế này cơ chứ? Nhiên rửa mặt một hồi lâu, ra đã thấy anh ngủ say, liền nằm xuống bên cạnh vẫn còn cảm thấy xấu hổ bởi chuyện vừa rồi. Cô nhắm mắt, mặc dù điện đã tắt nhưng vẫn sợ anh thấy mặt cô đang đỏ lên. Đột nhiên, anh quay sang cô, vòng tay lên vai kéo cô sát vào lòng, cánh tay bên dưới khẽ đặt xuống đầu cô. Cô nằm gọn trong lòng anh, thế nhưng phải đến tận nửa đêm mới có thể ngủ được, những chuyện của những ngày tháng bên anh hư hư ảo ảo cùng ký ức bên Quân ùa về giống như một thước phim làm cô không tài nào có thể bình yên trọn vẹn. Bên

ngoài kia ánh trăng vẫn tròn đầy, những vì sao nhấp nháy vây quanh vầng trăng đẹp để ấy tạo lên bầu trời đêm tuyệt đẹp.

Ngày hôm sau khi đoàn chụp ảnh đã về, buổi sáng còn rất sớm cô đã bị Văn đánh thức dậy. Hai người ở lại thêm một ngày sau đó trở về chuẩn bị cho đám cưới. Những ngày tiếp theo đó ai cũng vội vàng chuẩn bị cho đám cưới nên không ai có thời gian nhàn. Chủ tịch Minh cũng vì quá bận rộn cho đám cưới nên chưa gặp mặt được vợ chồng bác Ngân mọi sự sắp xếp bên nhà gái đều do một người bạn của ông đảm đảm nhiệm. Buổi sáng hôm đám cưới trời còn sớm cô đã bị đánh thức dậy, mấy người thợ trang điểm đã có mặt tại nhà. Cô dậy rửa mặt, trang điểm cũng phải đến hơn một tiếng đồng hồ, sau đó được làm tóc rồi thay bộ váy cưới mà đã được thiết kế từ hôm trước khi đi du lịch. Bên trên có đính rất nhiều viên ngọc trai nhỏ, xếp lại với vô cùng sang trọng. Tám giờ sáng theo thông báo nhà trai sẽ đến đón cô, tiệc cưới của cô không phải ở nhà hàng mà ở nhà Chủ tịch Minh. Bởi theo Chủ tịch Minh, ông là con người rất truyền thống, vậy nên đám cưới của con trai ông cũng muốn làm theo văn hoá Việt Nam. Cô và vợ chồng bác Ngân đứng dưới cổng, chiếc xe chú rể dừng lại, Văn mặc vest trên tay cầm bó hoa bước xuống. Vẫn là bóng dáng như ngày chụp ảnh cưới, thế nhưng ngày hôm nay cô thấy anh khác vô cùng. Đột nhiên cô thấy Tên Thanh cùng đoàn rước dâu bước xuống, trong lòng cô bỗng cảm thấy cảm phần tốt cùng. Thế nhưng cô hiểu, Chủ tịch Minh không hề biết chuyện về hắn ta, mẹ Văn lại không còn chỉ còn lựa chọn duy nhất là để vợ chồng hắn ta đến rước dâu. Chủ tịch Minh đi trước, hai vợ chồng hắn ta đi sau. Cô quay sang bác Ngân, đột nhiên thấy bác lùi lại. Ánh mắt bác hướng về đoàn người rước dâu rồi quay sang lấp bắp hỏi cô:

- Người đàn ông đi trước là ba chồng cháu sao?

Cô gật đầu hỏi:

- Vâng, sao vậy bác?

Bác Ngân nhanh chóng lấy lại bình thản rồi đáp:

- Không sao, cũng tại hai vợ chồng đi sau là thế nào?

- Là Giám đốc nhân sự tập đoàn ba ch ồng cháu, có chuyện gì sao bác?

Bác Ngân nhìn chăm chăm vào tên Thanh, cuối cùng lắc đầu đáp:

- Không! Là ta tò mò thôi!

Tên Thanh thấy bác Ngân, cũng vô cùng ngạc nhiên, hấn ta nhìn bác, đột nhiên mặt trở nên tái mét. Cô nhìn điệu bộ của hấn, trong lòng bỗng cảm thấy có lẽ quen biết bác Ngân. Có khi nào, hấn đến trại trẻ mồ côi tìm cô không? Ít nhất hấn cũng không dám làm gì cô lúc đó. Văn tiến lại gần cô, xúc động đưa tay cô rồi nói:

- Đi thôi!

Cô bám lấy tay anh, vẫn không quên liếc ánh mắt về tên Thanh. Hấn ta đã lấy lại bình thần, chợt cô thấy Chủ tịch Minh tiến lại gần phía vợ ch ồng bác Ngân có lẽ dặn dò gì đó. Nhưng ánh mắt của bác Ngân lại rất khác, cảm giác như bác và Chủ tịch đã từng quen biết hoặc ít nhất đã từng gặp. Bởi khi Chủ tịch và bác Ngân nhìn nhau khuôn mặt của họ rất lúng túng. Cô tặc lưỡi, có lẽ là cô nghĩ nhiều. Đám cưới diễn ra ở biệt thự nhà Chủ tịch Minh, khách khứa đã ra vào rất đông. Văn và Chủ tịch Minh bước lên sân khấu trước. Cô đứng bên cạnh đám người rước dâu, đột nhiên thấy tiếng nói phía sau:

- Cô Nhiên, thật sự tôi khá bất ngờ vì thư ký Giám đốc cuối cùng lại trở thành vợ Giám đốc đấy!

Cô quay mặt sang? Tên Thanh đã đứng cạnh từ lúc nào. Cô li ền mỉm cười đáp:

- Vâng, cũng là tôi may mắn thôi!

Hấn ta nhìn cô chăm chăm đáp:

- Trông cô thật sự rất quen đấy!

Cô cười trong lòng, chẳng lẽ hấn nhận ra cô rồi, cô li ền cười đáp lại:

- Thế sao Giám đốc Thanh? Tôi lại không hề thấy ông quen gì cả?

Hắn ta lắc đầu:

- Không, cũng có thể là tôi nhầm thôi, nhưng cô cũng ở trại trẻ mồ côi sao!

Cô gật đầu, giả lả đáp:

- Đúng vậy, tôi ở trại trẻ mồ côi ra, tên đầy đủ của tôi là Lưu Diệp An Nhiên!

Hắn ta mở to mắt nhìn cô rồi nói:

- Lưu Diệp An Nhiên???

Cô bình thản đáp:

- Đúng vậy, tôi nghe nói tên này không phải tên thật của tôi, mà được đặt theo tên một người khác sao ông lại giật mình thế?

Hắn ta thở phào hỏi lại:

- Cô năm nay bao nhiêu tuổi?

- Tôi 22 tuổi!

Hắn ta cười giả lả, nói vài câu rồi lui lại phía sau, cô cô thở dài, nhìn Văn. Trước đây thấy hắn cô luôn run sợ, và căm phẫn. Thế nhưng bây giờ, trong lòng cô kiên định một điếu. Dù hắn ta có thế nào, cô cũng cảm thấy an toàn.

EM LÀ SINH MỆNH CỦA ANH

Phạm Vũ Anh Thư
dtv-ebook.com

Chương 16

- Đi thôi Nhiên!

Tiếng bác trai cất lên phía bên cạnh cô, cô gật đầu, MC đã bắt đầu gọi tên cô. Cô nắm tay bác trai, bước vào lễ đường, ở phía trên Văn đang đợi cô ở đó. Cô bỗng thấy sống mũi cay xè, ba mẹ cô giá mà được nhìn cảnh cô đi lấy chồng, có lẽ sẽ hạnh phúc lắm đây. Tiếng nhạc du dương phát ra từ những loa đài, cô từng bước chầm chậm tiến lên. Càng đến gần Văn, nỗi xúc động trong cô càng lớn, chỉ ngày mai thôi cô và anh xét về pháp luật hay thủ tục đều đã chính thức trở thành vợ chồng. Cô đã từng nghĩ rằng, nếu không phải là Quân cô sẽ không thể lấy người khác. Vậy nhưng giây phút này trong cô thật sự nhẹ lòng và bình an.

“Văn, nhất định tôi sẽ thật hạnh phúc bên anh, tôi sẽ cùng anh cố gắng xây dựng gia đình của chúng ta. Từ nay, trong lòng tôi sẽ chỉ có một người chồng là anh, tôi sẽ toàn tâm toàn ý, cùng anh trả thù, cũng cùng anh sống thật vui vẻ.”

Cô tự nhủ trong lòng đi lên bục, Văn đi xuống, đưa tay hướng về phía cô. Cô mỉm cười, nắm lấy tay anh rồi đứng bên cạnh anh. Người MC sau khi nói một hồi liền quay sang hai người nói:

- Vâng, chú rể Đình Văn, anh có đồng ý sẽ trọn đời trọn kiếp bên cô dâu, cùng cô ấy sống đến đầu bạc răng long, dù có khó khăn gì cũng cùng nhau vượt qua, dù có giông bão gì cũng sát cánh bên nhau không chia lìa không ạ!

Văn nhìn cô, giây phút này anh đã mong đợi biết bao nhiêu lâu rồi. Cô gái trong lòng anh, mặc chiếc váy cưới đứng trước mặt anh, đến ngay cả trong giấc mơ anh cũng từng nghĩ đến, chỉ có đi đâu không nghĩ rằng cuối

cùng nó đã thành sự thật, anh không giấu được niềm xúc động, nhìn thẳng vào mắt cô đáp:

- Tôi đồng ý!

Nhiên nắm chặt tay anh hơn, trong giây phút anh nói ra điếu đó, cô thấy dường như ánh mắt của anh hoàn toàn là thật. Người MC vui vẻ, hài lòng quay sang Nhiên hỏi lại:

- Còn cô dâu, cô có đồng ý ở bên chú rể trọn đời trọn kiếp, đến đâu bạc răng long, dù có khó khăn gì cũng cùng nhau vượt qua, dù giông bão gì cũng cùng nhau sát, mãi mãi không chia lìa không ạ?

Cô thở một hơi trả lời một cách vô cùng rõ ràng:

- Tôi đồng ý!

Phía trước tiếng vỗ tay rất lớn, cô nhìn xuống bên dưới, nhìn sang căn biệt thự này, lại nhìn thấy Thanh đang cầm ly rượu bình thản uống cô lại càng thấy mình đã đúng khi lấy anh. Lễ cưới của cô diễn ra một cách vô cùng suôn sẻ, nghĩ đến Nga và cô gái tên Ngọc hôm trước cô cũng vẫn cảm bản thân vô cùng may mắn. Bởi ít nhất Văn luôn tin cô và bảo vệ cô trước họ. Sau khi kết thúc lễ cưới cũng đã đến chập tối, khách khứa cũng về hết, cô được Chủ tịch Minh cho người dẫn vào căn phòng cưới của hai người. Phòng cưới này nằm trên tầng ba của biệt thự, cô mở cửa bước vào, trên giường là bộ chăn ga màu đỏ có ánh kim, màu đỏ tươi như nhung như lụa, vừa đẹp lại vô cùng sang trọng. Trên trần nhà có bộ bóng đèn vàng sáng rực như pha lê, đến chiếc rèm cũng được trang trí rất tinh tế. Nhiên thay chiếc váy cưới đưa cho người giúp việc mang đi giặt, sau đó tẩy trang hết lớp trang điểm. Sau khi tẩy trang xong, cô ra ngoài thì được Văn đưa cho một bộ đồng phục bằng lụa, cũng mang màu đỏ, cô nhận lấy chột đỏ mặt hỏi:

- Anh lấy đâu ra vậy?

Văn hất cằm về phía chiếc tủ rồi đáp:

- Có người chuẩn bị trước rồi.

Nhiên nhận bộ váy ngủ liền đi vào trong tắm. Hơi nước ấm áp khiến cô dễ chịu vô cùng, cô kỳ cọ hết tắm thân thể, mặc bộ váy ngủ mới thấy nó gợi cảm vô cùng chợt thấy hơi xấu hổ, mặc xong liền đi ra ngoài, Văn đang đứng dựa lưng vào cánh cửa một tay kéo rèm nhìn xuống dưới vẻ mặt anh bỗng trở nên trầm tư. Nhiên nhìn Văn chợt thấy sao bóng lưng anh cô đơn đến tội nghiệp, bỗng đứng cô muốn đến gần ngã đầu vào bờ vai anh, vòng tay qua lưng mà ôm lấy anh. Nhưng cô không làm được, chỉ đành lặng lẽ nhìn anh như vậy.

- Cô tắm xong rồi sao?

Văn khẽ buông tấm rèm, quay sang cô hỏi. Cô hơi giật mình, gật đầu đáp:

- Vâng, anh tắm đi.

Văn lấy bộ quần áo trên giường, đi qua người cô bỗng dừng lại, ánh mắt anh quét một lượt khắp người cô rồi cúi xuống bên tai cô thì thầm giọng đầy khiêu gợi:

- Chờ tôi nhé!

Nhiên, cười gượng gạo hàm ý trong câu nói của anh rất rõ ràng. Cô đi về phía giường, ngả xuống vừa như mong đợi, lại giống như miễn cưỡng. Sau khi anh tắm xong liền ra ngoài, mùi hương từ cơ thể anh toát ra dịu dàng mà đầy mạnh mẽ. Anh mặc chiếc áo ba lỗ ôm lấy thân hình to lớn, cơ thể săn chắc lại vững chãi. Hình như đây là lần đầu tiên anh mặc thế này, bình thường anh chỉ mặc áo sơmi, quần âu, dạo trước ở nhà cũng mặc áo phong quần dài, thế nên khi anh mặc phong cách này cô lại thấy vừa lạ lẫn, nhưng đến khi nhìn kỹ lại lại thấy quen thuộc, giống như đã từng gặp ở đâu mà cô không tài nào nhớ ra được. Anh thấy cô ngần người ra liền nói:

- Sao thế? Thấy chồng mình mặc thế này không quen sao?

Cô lắc đầu ngập ngừng trả lời:

- Không, tôi...

Thấy điệu bộ cô thế này, anh vô cùng thích thú liền ngõ xuống bên cạnh vòng tay qua vai cô rồi nói:

- Thế cô làm sao nào?

Cô hơi nhắm mắt, hít một hơi nói:

- Tôi không sao, chỉ là thấy anh mặc thế này tôi thấy hơi lạ.

Anh cười cười, phả vào tai cô mấy lời như ma mị:

- Sao, muốn rồi chứ gì?

Nhiên đỏ mặt không dám trả lời, Văn liền đứng dậy leo lên giường ở phía sau cô, vòng tay qua cổ cô, đôi môi cúi xuống lướt nhẹ lên gáy khiến toàn thân cô rung lên. Anh xoay người, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve từ bờ vai xuống dưới bụng, bàn tay còn lại đặt lên dây váy, cuối cùng mạnh bạo kéo xuống dưới. Cuối cùng, anh dừng lại, hôn xuống xương quai xanh của cô rồi dừng lại ở bầu ngực căng tròn, anh không hôn vội mà để chiếc lưỡi ướt át lướt trên nó, cô thở mạnh hơn đôi mắt vẫn nhắm nghiền. Một bàn tay còn lại anh bắt đầu mơn trớn phía dưới, toàn thân cô co thắt lại, cắn chặt môi. Anh đẩy cô nằm xuống, tách đùi cô sau đó tiến sâu vào cơ thể cô đẩy phần hông nhịp nhàng lên xuống, sau đó liên tiếp thực hiện động tác ấy. Thế giới này xung quanh bỗng trở nên mờ nhạt, chỉ có hai thân thể quấn chặt lấy nhau giữa ánh đèn lung linh. Giây phút này Văn đã chờ biết bao lâu rồi, anh gần như không kìm chế được nữa khẽ nói:

- Nhiên, tôi yêu cô!

Nhiên mở to mắt nhìn Văn, không phải anh yêu em mà lại là tôi yêu cô. Câu nói giống như vừa bộc phát, lại như đã kìm chế rất lâu, giống như rất thật mà lại giống như giả vờ, giống như đầy yêu thương, lại giống như chỉ là nhạt nhẽo vô vị. Tim cô bỗng có chút rung lên, hai tay vẫn bám chặt lấy cơ thể anh cho đến khi đã đạt đến cực khoái. Văn từ từ rút ra khỏi cơ thể cô, không đứng dậy vội mà hôn lên môi cô, sau đó ôm chặt lấy tấm thân

nõn nà của cô kéo sát lại mình. Nhiên bỗng cắn chặt môi, tự nhủ cảm giác khoái lạc vừa rồi không phải do cô có cảm tình với anh, mà do anh quá giỏi trong việc làm tình khiến cô bị kích thích mà thôi. Anh thấy cô có lẽ vẫn còn nghĩ ngợi, liền cúi xuống hôn lên tóc cô rồi nói:

- Sao vậy? Không thích sao?

Cô không dám trả lời, rướn người tắt điện rồi quay lưng lại phía anh. Anh liền vòng tay ra phía trước, kéo cô quay lại hỏi tiếp:

- Sao, xấu hổ nữa cơ à?

Cô nghĩ đến cảm giác vừa rồi, bất chợt hỏi lại:

- Anh biết tôi không còn trong trắng, tại sao vẫn lấy một người vợ như tôi?

Anh hơi khựng lại cuối cùng hỏi:

- Tại sao cô lại hỏi như vậy?

Cô bặm môi trả lời:

- Vì tôi thấy xung quanh anh không thiếu những người con khác còn nguyên vẹn, lại rất xinh đẹp sẵn sàng yêu anh. Còn tôi, xét thế nào cũng không xứng với anh. Anh nói ba anh ép, nhưng anh chọn đại cũng được người hơn tôi cơ mà?

- Ai bảo cô không xứng với tôi? Nếu không xứng thì tại sao tôi lại chọn cô? Cô đang coi thường cô hay coi thường mất thẩm mỹ của tôi vậy?

Cô lắc đầu:

- Không, là tôi thấy tò mò thôi!

Anh ôm cô sát vào người, hôn lên mắt cô rồi nói:

- Vì tôi thích em, vì thích em nên dù em thế nào tôi cũng vẫn thích!

Cô há hốc mồm ngạc nhiên hỏi lại:

- Thích tôi? Tại sao chứ?

- Thích một người, chẳng lẽ phải có lý do sao?

- Đúng vậy, hoặc ít nhất thích từ lúc nào và vì sao lại thích? Phải có một khoảnh khắc để thích một người chứ? Chẳng lẽ tự dưng thích không một ấn tượng gì?

- Từ lúc em đến công ty, thấy em tôi đã thích rồi.

- Chứ không phải vì tôi giống người yêu cũ anh sao?

- Cũng một phần, nhưng giờ tôi lại cảm giác tôi thích em thật, từ lúc chúng ta đi đăng ký kết hôn, sống cùng nhà với nhau tôi nhận ra là tôi dần có tình cảm với em hơn. Còn em, đến bây giờ em đã thích tôi hơn chút nào chưa?

Cô thở dài đáp:

- Tôi cũng không biết nữa!

Anh xoay người nằm thẳng ra rồi nói:

- Không sao, còn rất nhiều thời gian, em cứ từ từ thích tôi cũng được.

Cô gật đầu, bàn tay chủ động vòng qua bụng anh, trong lòng vô cùng thoải mái. Anh luôn như vậy, tạo cho cô cảm giác không bị gò bó ép buộc. Anh thích cô, cũng đúng thôi, làm gì có người đàn ông nào sẵn sàng bên cô mọi lúc cô cần, từ khi xảy ra xích mích với Quân rồi chia tay anh ta, chẳng phải bên cô chỉ có anh sao? Là cô không nhận ra hay là vì cô luôn tự phủ định đi đầu đó? Ngày hôm nay ở đây, anh nói anh thích cô, không hiểu vì lý do gì, tìm cô lạc đi một nhịp. Ở cùng nhau thế này, nảy sinh tình cảm là đi đầu quá dễ hiểu, chưa hẳn là anh yêu cô, nhưng anh thích cô là đi đầu cô hiểu được, vả lại tình cảm cô dành cho anh những ngày qua cũng khác đi

mỗi ngày. Cô nhìn anh, dưới ánh đèn ngủ màu vàng, khuôn mặt anh lại càng trở nên thu hút. Cô khẽ đưa tay lên cầm anh rồi nói:

- Hôm nay tên Thanh hỏi tôi ở trại trẻ mồ côi ra à đấy!

Anh không tỏ vẻ gì là sửng sốt, mà bình thản hỏi lại:

- Thế em nói sao?

- Tôi trả lời là đúng vậy, tôi còn nói tôi tên là Lưu Diệp An Nhiên, hẳn ta có vẻ ngỡ ngàng.

Anh cúi xuống, cắn vào ngón tay cô đang nghịch ngợm trên cằm anh, cô chu môi tỏ vẻ giận dữ nói:

- Tôi đang nói chuyện nghiêm túc với anh đấy!

Anh mỉm cười đáp:

- Sao? Em sợ hẳn nghi ngờ à? Hẳn ta có biết thì cũng có sao? Có tôi rồi em còn sợ gì chứ? Hẳn ta không dám manh động đâu, còn gia đình hẳn ta, liệu hẳn ta dám làm gì chứ?

Nhiên cảm thấy lời nói của anh vô cùng đáng tin, giống như một bức tường thành có thể che mưa chắn gió cho cô, dù thế nào cũng không còn gì đáng sợ. Cảm giác này cô chưa bao giờ từng thấy, cảm giác an toàn tuyệt đối! Cô rúc đầu vào vai anh, cuối cùng chìm vào giấc ngủ an lành. Ngày hôm sau khi tỉnh dậy, cô đã Văn dậy từ lúc nào, anh thay bộ quần áo vừa hay quay sang cô liền nói:

- Em dậy rồi sao? Thay quần áo rồi đi xuống ăn sáng cùng ba.

Nhiên nhìn Văn, cảm giác mỗi sáng thức dậy, lại có một người bên cạnh mình thế này thật dễ chịu. Cô cũng nhận thấy cách xưng hô của anh đã thay đổi kể từ tối qua, trong lòng cảm thấy vui vẻ hơn liền ngẩng dậy, vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt, sau đó thay quần áo theo anh xuống dưới nhà.

Xuống đến nơi, Nhiên thấy Chủ tịch Minh đã ngồi sẵn đợi hai người, cô bỗng cảm thấy áy náy vô cùng, chưa kịp lên tiếng Chủ tịch Minh đã hỏi:

- Đêm qua con ngủ có ngon không? Có quen giấc không?

Nhiên gật đầu đáp:

- Con cảm ơn ba, con ngủ rất ngon ạ!

Ông tỏ vẻ hài lòng, chỉ vào bàn thức ăn rồi nói:

- Hai đứa ăn sáng đi, ba ăn xong còn đi làm, hai đứa cứ ở nhà chơi thoải mái vài hôm.

Văn gấp thức ăn vào bát cho Chủ tịch Minh rồi nói:

- Ba có lẽ trưa con xin phép đưa vợ con về nhà của con, còn nhiều tài liệu chưa xử lý xong vứt ở nhà nữa.

Chủ tịch Minh ngừng lại, nhắc cặp kính lên hỏi:

- Sao gấp gáp thế? Con cứ nghỉ đi, tài liệu đưa cho người khác xử lý.

Văn lắc đầu đáp:

- Không được đâu ba, suốt mấy ngày này chuẩn bị cho lễ cưới con đã không làm gì được rồi, nếu không làm e không kịp mất. Kể cả ở nhà cũng phải làm nốt số tài liệu đó nữa ba.

Chủ tịch Minh thở dài nhìn sang Nhiên nói:

- Thiệt thời cho con quá, nó suốt ngày cắm mặt vào công việc, con đừng buồn nhé.

Nói rồi ông quay sang Văn nói tiếp:

- Kể cả có công việc cũng đừng quên giữ gìn sức khỏe, với lại hoàn thành cả công việc của một người chồng đó. Lúc nào rảnh hai đứa lại qua

nhé.

Anh gật đầu đáp:

- Vâng thưa ba!

Cô cúi xuống, câu nói của ông đầy ẩn ý khiến cô có chút xấu hổ. Sau khi Chủ tịch Minh ra khỏi nhà, Văn cũng chuẩn bị đi ra về. Cô theo anh lên phòng lấy bộ đồ rồi hỏi:

- Sao anh vội vàng về thế?

Anh quay sang cô bí hiểm nói:

- Mới cưới, về hưởng thụ chút không gian riêng tư đã chứ, vả lại đồng hồ ở nhà đang chất đống lên, không làm ba cũng vất vả chứ đâu mình tôi.

Nhiên chau mày nhưng nghĩ đến mấy cây cải ở nhà mới gieo được có gần nửa tháng cô cũng không nói thêm gì. Trở về nhà cô thấy căn nhà có vẻ như mới được lau dọn sạch, đoán chắc anh đã nhờ người giúp việc của ba anh qua lau dọn trước. Nhiên vào nhà mở cửa ngó ra ngoài, mấy cây cải đã nhú mầm lên rồi, cô lấy vòi tưới hoa sen xỏ đôi dép bên ngoài tưới mấy cây xanh mướt, trong lòng cô cũng cảm thấy có mầm xanh như đang lớn dần lên. Mấy cây đu đủ đã có quả xanh, bé xíu bám vào thân cây mà lớn lên. Tưới xong cô đi vào nhà đã thấy Văn đang ngồi trước máy tính làm việc, cô rửa qua tay chân, tự nhiên ngồi xuống cạnh anh rồi nói:

- Để tôi giúp anh nhé!

Anh quay sang nhìn cô chỉ vào đống tài liệu rồi nói:

- Được, em xử lý giúp tôi đống tài liệu kia nhé, có chỗ nào không khớp nhau khoanh lại giúp tôi.

Nhiên gật đầu, cầm bút ngồi đọc tập tài liệu, chẳng biết hai người đã làm việc bao nhiêu lâu, chỉ biết khi đứng dậy thì toàn thân đã đau ê ẩm.

Anh xếp đồng giấy tờ gấp máy tính rồi nói:

- Cuối cùng cũng gần xong rồi, làm xong sớm để còn có thời gian nghỉ ngơi cùng vợ.

Nhiên đang vươn vai, nghe câu nói của anh liền quay lại về mặt anh vẫn bình thản như thể câu nói đó hoàn toàn hợp lý. Mà cũng đúng, vốn dĩ câu nói đó không hề sai, nhưng nghe đi nghe lại cô vẫn thấy lạ, lại muốn nghe thêm vài lần. Cô nhìn ra bên ngoài, hàng bằng lăng hai bên đường đã tàn từ bao giờ, tiết trời cũng đã sang thu. Nhanh thật chỉ còn mấy tháng nữa là đã đến Tết rồi, mọi thứ đến với cô cứ như thể một giấc mơ. Nhiên khẽ nhìn Văn, trong lòng tuy rằng chưa yêu anh nhưng lại có cảm giác một thứ tình cảm bắt đầu xuất hiện, rất nhẹ nhưng đủ để cô nhận ra. Cô xuống bếp mở tủ lạnh lấy chút cá ra nấu canh chua, trong lúc đó Văn mang đồng quần áo bẩn đi giặt. Nhiên nhìn Văn ôm giỏ quần áo đi giặt bỗng cảm thấy may mắn vô cùng, dù cho từ trước khi cưới đến giờ anh vẫn luôn làm công việc đó, thế nhưng ngay lúc này cô mới thấy anh quả thật là một người đàn ông trong mơ. Cô thật sự vẫn không thể nghĩ tên Giám đốc mặt lạnh như tiền lại có thể tranh làm những công việc này. Giá như cô yêu anh có lẽ sẽ chấm cho anh đủ điểm mười hoàn hảo, nhưng không sao cô tin theo năm tháng cô sẽ thật sự có tình cảm với anh, những ngày qua ở cùng anh thôi cô đã cảm nhận rõ với bớt cảm giác đau khổ về Quân và dần có chút cảm xúc với anh. Nhiên khẽ mỉm cười cắt mấy lát dưa bỏ vào nồi, mùi chua thơm nồng của canh cá lan tỏa khắp không gian, khi cô vừa dọn xong cơm ra bàn cũng là lúc Văn đi xuống dưới. Cô chắc hẳn anh chờ quần áo giặt xong rồi phơi nên mới lâu như vậy, nhìn quyển sách trên tay anh cô càng khẳng định đi đầu đó. Văn vừa bước xuống, thấy mùi canh cá chua liền đi thẳng ra bàn ăn, hít lấy hít để về mặt đầy hạnh phúc nói:

- Nhiên, em có biết tôi rất thích món canh cá chua không? Không ngờ em cũng nấu được món này nữa.

Nhiên khẽ bĩu môi đáp lại:

- Món gì tôi chẳng biết nấu chứ? Học nấu ăn gì nhỏ đến giờ có gì mà anh lạ vậy?

Văn nhìn cô, ánh mắt đắm đuối thì thầm:

- Đúng là không lấy nhầm vợ, nhìn cũng xinh đẹp lại còn đảm đang, lần này tôi hơi r ỡ.

Nhiên nghe mấy câu nịnh bợ từ miệng Văn phát ra dù nghe có chút không quen nhưng trong lòng vẫn cảm thấy ngọt ngào vô cùng. Cô múc cho anh chút canh vừa cười vừa nói:

- Anh làm tôi phỏng mũi r ỡ đấy, ăn thử đi xem ngon không r ỡ hã khen.

Văn nhận lấy bát canh cá đầy màu sắc của dưa, của hành, của cà chua, lại có chút gừng hoà quyện với nhau hấp dẫn vô cùng, anh nếm thử một ngụm mới thấy cái vị thanh ngọt hoà với vị chua chua cay li ền tẩm tặc khen:

- Nhiên, ngon thật đấy không đùa đâu, thế này làm đầu bếp cũng được r ỡ.

Nhiên không kìm được nữa bật cười thành tiếng đáp lại:

- Văn, anh học đâu thói nịnh bợ thế? Nghe sồn cả gai ốc.

Văn hơi cong môi hờn dỗi không thèm trả lời, lấy muôi tự múc một bánh canh nữa mà ăn lấy ăn để. Bữa cơm hôm đó đầy ắp tiếng cười của cả hai người. Nhiên bỗng nhận ra dường như cô và Văn không còn sự xa cách như ban đầu, bầu không khí ngượng ngùng cũng dần tan biến. Sau khi ăn cơm hai người không vội đi ngủ mà ra ghế sofa nằm dài xem một bộ phim hài. Mỗi ngày trôi qua của cô và anh đều bình yên lặng lẽ như vậy, không xô bồ, không sóng gió cũng chẳng tất cả chạy ngược chạy xuôi như h ỡ còn ở với Quân. Thế nhưng cô lại cảm thấy bản thân thích hợp với cái cuộc sống này hơn, nhẹ nhàng trôi đi như đám mây trên bầu trời, thong dong tự tại mà chẳng cần nghĩ suy. Ngày thứ ba sau đám cưới, Văn và Nhiên chính thức đi làm lại. Buổi sáng đến công ty, tất cả nhân viên đều hết sức ngạc nhiên khi thấy nụ cười rất tươi của Văn. Bình thường trong mắt của mọi người anh là tên Giám đốc lạnh lùng, khó tính, bản mặt nếu

không cau có thì cũng lạnh như tiền. Kể từ ngày thông báo lấy vợ, cảm giác đến công ty của các nhân viên đã dễ thở hơn nhiều. Sau khi chào hỏi mọi người cả hai người liền lên phòng đã thấy Nga ngồi ở đó, vẻ mặt cô ta sau bao nhiêu ngày gặp lại đã như trở lại ban đầu. Nga mặc chiếc váy trễ vai, để lộ cả xương quai xanh và bờ vai trắng muốt. Thấy hai người bước vào cô ta liền đứng dậy chào, Nhiên vì phép lịch sự mà gật đầu, rồi sau đó nhanh chóng vào phòng cùng Văn. Vừa ngồi chưa kịp nóng ghế Văn đã đưa cho cô một tập tài liệu rồi nói:

- Em mang tài liệu xuống văn thư bảo họ chuyển fax sang cho công ty Lung Linh giúp tôi!

Nhiên gật đầu mở cửa bước ra, cũng vừa hay đúng lúc Nga mở cửa bước vào. Cô nhìn chiếc váy trên người chị ta thầm nghĩ đi làm cũng phải ăn mặc gọi cảm đến thế hay sao? Sau khi gửi xong tài liệu cho Văn, lên vẫn thấy Nga ở phòng của anh, cô ta cúi người để lộ cả bộ ngực lấp ló, cô cảm thấy trong lòng đầy khó chịu liền mở cửa bước vào. Thấy cô, Nga liền đứng thẳng dậy rồi nói:

- Giám đốc, chúng ta đi bây giờ chứ?

Văn quay sang liếc mắt nhìn Nhiên đáp lại lời Nga:

- Được, cô đi ra ngoài tôi chuẩn bị một chút rồi đi. Hoặc cô cứ xuống công trình chờ tôi cũng được.

Cô ta cười mỉm ngẩng cao đầu bước ra khỏi bên ngoài rồi đi xuống dưới. Văn đứng dậy, thất lại cà vạt, rồi mở cặp lấy tập tài liệu trước mặt nhét vào cặp da. Từ ban nãy Nhiên đã quan sát mọi việc, cô nhìn bóng Nga đã đi khuất, cảm thấy uất ức mà không hiểu tại sao. Cô ghen sao? Không! Nhất định cảm giác này không phải ghen, mà là vì cô ghét chị ta nên mới thấy khó chịu.

- Này, sao mà mặt mày cau có lại thế kia? Sắp gãy cả bút rồi kia.

Văn thấy cô như thế liền lên tiếng trêu đùa, cô nhìn anh cười lớn:

- Tôi đâu có cau có gì? Tôi đang nghĩ đến mấy việc chưa hoàn thành nên khó chịu thôi.

Anh cúi xuống nhìn thẳng vào mắt cô nói:

- Em thì có chuyện gì chưa hoàn thành chứ? Đừng dậy đi theo tôi.

Cô nhìn anh, giọng đầy khó chịu:

- Đi đâu chứ? Tôi không đi.

- Sao em phải khó chịu với tôi như thế? Em ghen thì cứ nói thẳng ra, thấy tôi đi cùng Nga em khó chịu chứ gì?

Cô bị anh nói đúng trong lòng, nhưng vẫn tỏ ra không có gì định chống chế lại liền bị anh cúi xuống hôn lên môi, cô bị bất ngờ đẩy anh ra nói:

- Đang ở công ty đấy!

Anh cười thầm nói:

- Vậy em mới đỡ nói nhiều, thôi đi cùng tôi, dù sao thì tôi cũng muốn em đi cùng để em có thêm kinh nghiệm làm việc, để em ở đây một mình tôi cũng không yên tâm. Đây là công việc, tôi đang ra lệnh cho em đấy nên đừng cãi tôi.

Nhiên tỏ ra tức giận, nhưng trong lòng đã hết cảm giác khó chịu, cần quyền sở tay rồi leo đèo theo anh xuống dưới. Nga đang đứng ngoài cổng đợi Văn, anh cùng Nhiên vào lấy xe rồi nhanh chóng đi ra cổng đỗ lại trước mặt Nga. Cô ta thấy xe của anh mặt liền hơn hờ mở cửa trên, đột nhiên phát hiện ra Nhiên đang ngồi trên đó, khuôn mặt xinh đẹp cau lại liền xuống mở cửa bên dưới, vừa ngồi xuống ghế Nga đã hỏi:

- Giám đốc sao lại cho cô Nhiên đi cùng? Dự án này đâu liên quan đến cô ấy chẳng phải vừa rồi anh bảo hai chúng ta đi thôi sao?

Anh liếc nhìn Nhiên rồi đáp lại:

- Tôi định thế, nhưng cô Nhiên là thư ký của tôi cũng nên đi cùng để biết mà còn giúp tôi.

- Thư ký thì sao chứ, bản kế hoạch này cô ấy cũng đâu có biết? Cô ấy đi cùng hay không cũng đâu giúp được gì? Ngược lại ra công trường, nếu không biết gì lại vướng tay vướng chân.

Văn kiên định đáp:

- Tôi tự biết thế nào, cô không cần lo.

Nga dường như vẫn chưa hết ấm ức nói tiếp:

- Giám đốc, tôi nghe nói anh là người công tư rất phân minh, chẳng lẽ bây giờ lại thay đổi rồi? Hay cô ấy ghen khi anh đi cùng tôi nên anh mới cho đi cùng?

Nhiên bị nói của Nga làm cho tức nghẹn cổ họng, Văn quay sang cô nhìn đáp lại:

- Đúng, là tôi không muốn vợ tôi ghen, tôi công tư phân minh không có nghĩa phải để vợ mình chịu thiệt thòi hay để cô ấy suy nghĩ về tôi với bất kỳ người con gái nào khác. Và lại, chuyện Giám đốc mang thư ký của mình đi làm việc hình như không hề sai. Cô Nga chỉ cần làm việc hết mình, cũng đừng đánh giá thấp Nhiên, những bản hợp đồng trước kia tôi thành công đều là nhờ công của cô ấy cả, còn chuyện của tôi và vợ tôi thế nào cô không cần quan tâm.

Nga thở mạnh, ngăn cho cơn tức giận đang bùng cháy trong lòng, Nhiên nhìn Văn, bao nhiêu ấm ức bỗng dưng tan biến hết. Chiếc xe đỗ xích lại ở một công trường đang xây dựng, Văn mở cửa bước xuống đưa cặp tài liệu cho Nhiên rồi nói:

- Cần giúp tôi!

Nhiên nhanh nhẹn đón lấy cặp tài liệu, cùng anh và Nga bước vào bên trong. Tiếng đục đẽo, cưa xẻ, tiếng máy nổ, tiếng trát vữa vang lên khiến

không khí càng oi bức, trời mùa thu mà mấy ngày này đầu nắng nóng thế này. Cô nhắc đôi giày đi qua mấy miếng gỗ, nhìn lại thấy Nga đeo đôi giày cao gót mà cô cảm thật khâm phục cô ta. Văn vào phòng bảo vệ nói chuyện với chủ thầu xây dựng, sau đó lấy tập tài liệu trong túi của cô đang cầm đưa cho anh ta, sau đó anh ta nhanh chóng dẫn cả ba người vào bên trong công trường. Hai người đàn ông đi trước, hai người phụ nữ theo sau. Nga đi sát bên cạnh Nhiên, đột nhiên cô ta va vào cô rồi bất chợt vấp ngã, chiếc váy trễ vai kéo xuống phân nửa để lộ cả bầu ngực căng tròn. Nga hét hoảng kêu lên khiến hai người đàn ông phía trước dừng lại quay xuống, Nhiên nhìn cô ta định bụng cúi xuống kéo váy lên liền bị đẩy ra, người chủ thầu dán mắt vào bầu ngực trong giây lát Nhiên cảm thấy có chút không bình thường. Văn liền tiến lại gần, cởi chiếc áo vest bên ngoài, cúi xuống nói:

- Cô mặc vào đi, sao lại bị ngã thế?

Cô ta lắp bắp nói:

- Cô Nhiên không may dẫm vào váy tôi.

Đoạn Nga cúi mặt, mặc chiếc áo vào rồi bám vào tay anh từ từ đứng dậy. Cảnh tượng này thật khiến Nhiên tức chết, vẻ mặt Nga tỏ ra đầy xấu hổ, còn làm như thể thanh danh của mình đang bị mất đi. Rõ ràng cô ta cố ý nhưng lại ngang nhiên đổ cho cô, cô định lên tiếng giải thích thì Văn đã dìu cô ta đứng dậy liền vội vàng buông cánh tay rồi nói:

- Cô còn đi được không?

Cô ta xốc lại bộ váy, đóng cúc chiếc áo vest tay vẫn đưa lên bám lấy bờ vai vững chãi của Văn đáp lại:

- Tôi chắc khó mà đi được...

Sau rồi cô ta quay sang Nhiên giả lả:

- Cô Nhiên đừng tự trách mình, ở đây khó đi nên gót giày cô dẫm vào váy tôi là đi đâu để hiểu thôi.

Nhiên hừ một tiếng còn chưa kịp lên tiếng Văn đã quay lại nói:

- Em không sao chứ?

Cô gật đầu nhìn bàn tay trắng trẻo của Nga bám lên vai Văn nhếch mép đáp:

- Tôi không sao!

Văn không nói gì nữa, cùng chủ thầu xây dựng quan sát công trình, Nhiên đứng bên cạnh, trong lòng cảm thấy rõ ràng là vừa rồi Nga cố ý. Thế nhưng cả Văn và tên chủ thầu kia đều nghĩ rằng do cô vô ý dẫm vào váy của chị ta. Cô không thèm nhìn anh, nuốt cục tức vào lòng, Nga vẫn đứng bên cạnh cô, vẻ mặt đầy đắc ý. Cô ngược mắt lên mấy tầng trên đang xây dựng, đột nhiên cảm thấy có một vật thể to lớn đang rơi xuống, chưa kịp định thần cô đã thấy toàn thân nhẹ bẫng một tiếng hét lớn.

- Nhiên, cẩn thận!

Đến khi đã định thần lại, cô bỗng thấy phía dưới rất ấm, Văn nằm bên dưới, hai tay ôm chặt cô cảnh tượng này quen đến vô cùng. Nhiên ngẩng dậy, bỗng thấy cánh tay đau nhức, hoá ra một tay của cô đã bị tẩm gỗ rơi trúng, thấy cô nhăn nhó Văn liền vội vàng hỏi:

- Nhiên, có đau không? Tay em bị thương rồi!

Cô nhìn cánh tay chảy máu, cảm giác xương cánh tay đau nhức như vỡ vụn, nhăn mặt đáp:

- Đau!

Anh liền ngẩng dậy, ôm chặt cô rồi bế thẳng ra xe bỏ mặc lại Nga ở lại đi về bệnh viện.

EM LÀ SINH MỆNH CỦA ANH

Phạm Vũ Anh Thư
dtv-ebook.com

Chương 17

Chiếc xe đỗ xích ở cổng bệnh viện, Văn mở cửa bẻ xóc cô đưa thẳng vào phòng cấp cứu, anh ng ửi bên ngoài trong lòng như có lửa đốt. Đến khi cánh cửa mở ra, anh li ền chạy vội tới hỏi:

- Bác sĩ, vợ tôi sao r ồi?

Vị bác sĩ kéo cặp kính lên nhìn anh r ồi nói:

- Cô ấy bị gãy tay r ồi, chúng tôi bó bột xong có thể đưa cô ấy về nhà. Tôi kê cho vài vỉ thuốc giảm đau, nếu đau quá có thể uống nhưng nếu được thì hạn chế uống sẽ tốt hơn. Cậu đi theo tôi làm thủ tục r ồi qua đưa cô ấy về

Văn gật đầu đi theo vị bác sĩ khi qua phòng cấp cứu liếc nhìn cô đang ng ửi, khuôn mặt nhăn nhó lại cảm xót xa vô cùng. Sau khi làm xong thủ tục, lấy ít thuốc anh li ền đến thẳng chỗ cô. Cánh tay cô được bó bột, hai dây trắng đeo lên cổ anh nhìn cô vội hỏi:

- Em còn đau không?

Cô không thềm liếc anh đáp:

- Đau! Anh hỏi câu vô nghĩa quá!

Anh bật cười hỏi lại:

- Sao thế? Đau quá cái với cả tôi à?

Cô chu môi không thềm trả lời, anh vội đến bên cô c ầm đóng thuốc r ồi nói:

- Chúng ta về nhà thôi!

Nhiên đứng dậy cũng may chỉ bị thương ở tay nếu không có anh lúc đó có khi cả người cô đập nát mất rồi. Anh thấy cô có vẻ khó chịu, liền cúi xuống bế cô lên đi ra xe, bị bất ngờ Nhiên liền kêu lên:

- Buông tôi xuống tôi tự đi được, tôi gãy tay chứ đâu gãy chân?

Văn không đáp lại, mở cửa đẩy cô vào xe rồi đi về hướng vô lăng. Nhiên lúc này mới để ý quần áo Văn cũng lấm lem cả rồi bỗng thấy thương anh vô cùng. Trên tay anh cũng có vài vết xước còn chảy cả máu máu liền nói:

- Tay anh chảy máu rồi, sao không băng bó vào?

Anh nhìn xuống tay cười trừ:

- Tỳ vết tôi lau qua là được thôi, đi công trình mấy vết thương thế này là đi đâu bình thường mà.

Nhiên cắn chặt môi, người đàn ông này tuy giàu có nhưng không kên kiêu, thậm chí lối sống của anh còn rất khiêm nhường, tuy có vẻ ngoài lạnh lùng nhưng lại có trái tim rất ấm áp. Từ khi quen biết anh đến giờ nghĩ lại mới thấy chưa bao giờ anh than thở một câu, những vết xước trên tay anh nhìn thôi cũng biết rất đau vậy mà anh lại coi như không biết gì. Nhiên thở dài chua xót nói:

- Văn, không được đâu, cái này không ổn đâu. Nếu như bị nhiễm trùng có thể dẫn tới uốn ván đấy, anh tốt nhất giờ quay lại tiêm phòng đi.

- Không cần đâu, chút tôi gọi bác sĩ đến nhà cũng được. Ba tôi có bác sĩ riêng mà.

Cô gạt đầu thở phào một chút, trong lòng thầm nghĩ nhà giàu đúng là có lợi thế biết bao. Đột nhiên như nghĩ ra chuyện gì cô liền quay sang nói với anh:

- Lúc này tại sao anh lại tin Nga? Tin rằng tôi dấn vào váy chị ta?

- Tôi nói tôi tin cô ta bao giờ?

Cô bĩu môi:

- Chả thế, nếu không anh lại vội vàng cởi áo đưa cho chị ta như thế? Rõ ràng chị ta đang cố tình mà.

- Thế em muốn tôi để cô ta ngửi ăn vạ thế sao? Giữa ban ngày ban mặt, cô ta để thân thể mình hở hang như vậy, bao nhiêu ánh mắt nhìn vào, lại đổ cho em là dấn vào váy cô ta. Tôi tin em nhưng người khác chắc gì đã tin, thế nên thà vứt áo cho cô ta để cô ta đứng dậy còn hơn cứ để thế không biết giải quyết thế nào. Cô ta dù sao cũng đang là nhân viên tạm thời của tôi, xấu mặt cô ta cũng là xấu mặt tôi.

Cô gật gù, người đàn ông này quả thật thông minh, nhưng trong lòng vẫn chưa hết ấm ức liền nói tiếp:

- Liệu rằng mấy người kia có cho là tôi cố tình dấn vào váy chị ta không? Thật sự tôi không hề chạm vào chị ta.

- Tôi không biết người ngoài nhìn em thế nào, nhưng tôi tin ở em. Chỉ cần em nói em không dấn vào váy cô ta, tôi tin em không dấn vào. Em chỉ cần nói ra thì tôi đâu tin tất cả lời nói của em là thật.

Nhiên hơi sững người, thấy cô như vậy, anh lại nói tiếp:

- Lúc tôi đưa áo cho cô ta mặc, em không nghĩ gì chứ?

Cô như bị nói trúng tim đen, lắp bắp nói:

- Không...tôi đâu có nghĩ gì, nghĩ gì được chứ...

- Cái áo đấy, để tôi vứt đi.

Cô quay mặt lại, mở to mắt ngạc nhiên hỏi lại:

- Sao vậy, sao phải vứt áo đây đi? Tôi đâu có nghĩ gì đâu?

- Tôi không thích thôi, áo của tôi nếu không phải vợ tôi mặc mà là người con gái khác thì cũng là đồ bỏ đi thôi.

Cô hừ một tiếng:

- Anh đúng là không biết tiếc của.

Anh không nhìn cô đáp lại:

- Tôi có tiếc của, nhưng tôi tiếc em hơn. Tôi thấy rõ ràng em không vui, thế nên tiếc làm gì cái áo đó.

Nhiên không thèm trả lời, thế nhưng trong lòng vui như muốn nổ tim. Về đến nhà, cô đã thấy bà Thu giúp việc nhà Chủ tịch Minh đang nấu nướng, cô đoán chắc lúc cô bó bột anh đã gọi bà ấy đến. Anh đưa cô vào phòng trước, sau đó lấy số điện thoại cho cho bác sĩ đến nhà lau chùi vết thương cho mình. Sau khi đã băng bó và tiêm chống uốn ván anh liền trở lại phòng của mình. Nhiên đang ng ỡ, thẫn thờ nhìn ra ngoài cửa sổ. Văn đứng lặng yên bên góc tường nhìn cô, không biết bao lâu nữa cô mới yêu anh? Không biết cô đã hoàn toàn quên Quân hay chưa? Đôi lúc anh cảm giác cô đã có tình cảm với mình, nhưng đôi khi lại thấy cô vẫn còn lưu luyến mối tình cũ. Nhiều khi thấy cô b ần th ần đứng một góc suy nghĩ, trái tim anh như lặng đi. Cũng đúng thôi hai năm của cô chỉ mới kết thúc cách đây vài tháng. Bảo cô quên luôn là đi ều rất khó, nhưng ít nhất để đến được bây giờ cũng là may mắn lắm r ồi. Bất chợt cô quay sang nhìn anh hai ánh mắt chạm vào nhau, cô có chút bối rối cúi xuống hỏi:

- Anh đứng đây lâu chưa?

Văn lắc đầu đáp:

- Tôi vừa xong thôi là vào thôi. Ra ngoài ăn cơm đi.

Nhiên theo Văn ra ngoài bà Thu đã về chỉ còn hai người, bàn thức ăn được nấu rất ngon lành sắp sẵn ra bàn. Anh ng ỡ xuống, xới cho cô một

bát cơm rồi kéo ghế xuống bên cạnh cô nói:

- Em muốn ăn gì để tôi gấp cho.

Cô chỉ vào mấy món trước mặt ngỡ ngàng đáp:

- Anh gấp giúp tôi, rồi đưa tôi tự ăn.

Văn lắc đầu, lấy đũa gấp thức ăn vào bát cho cô đáp lại:

- Một tay thì ăn kiểu gì? Lại còn tay trái, vướng lắm. Sao lúc nào cũng cãi lời tôi thế? Quay lại đây tôi đút cho.

Nhiên đỏ mặt quay lại, anh xúc từng thìa cơm đút cho cô, cô bỗng cảm thấy trong lòng biết ơn anh vô cùng. Từ lúc quen anh tới giờ đầu là anh luôn chăm lo cho cô. Bản thân cô lại thực sự chưa toàn tâm toàn ý với anh. Không phải cô còn yêu Quân mà không toàn tâm toàn ý với anh, tình yêu cô dành cho Quân đã chết hoàn toàn từ ngày hôm đó. Chỉ có đầu, cô không dám cho mình cơ hội để yêu. Cứ mỗi lần nghĩ rằng mình đã mở lòng với anh rồi nhưng cuối cùng lại vì nghĩ đến chuyện với Quân mà sợ sệt. Cũng đã mấy tháng trôi qua, đôi lúc có nhớ lại kỷ niệm với anh ta, cũng xót xa, cũng bần thần, nhưng suy cho cùng thì cũng đã là dĩ vãng rồi có tiếc nuối cũng chẳng thể nào quay lại. Bảo rằng cô đã cạn tình cạn nghĩa là đầu hoàn toàn không đúng, cô có nhớ, có nghĩ nhưng cô đầu tự nhủ mình phải quên đi, người đàn ông đó thật sự không xứng với cô. Thế nên dần dần cô cũng thấy mình bớt nghĩ đến anh ta hơn, lại thêm không có nhiều thời gian để nghĩ. Cô thấy đúng là lấy Văn lại giúp cô cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, ngoài thời gian làm việc, về nhà lại cùng anh làm mấy việc lặt vặt trong gia đình, cô gần như không có phút giây nào để nhớ lại quãng thời gian đau khổ kia. Huống hồ, cô nghe đâu đó trên mạng có câu nói:

“Nếu bạn làm mất iPhone 6, hôm sau được mẹ mua cho cái iPhone 7 nhất định bạn sẽ rất vui. Nếu bạn chia tay người yêu, vài hôm sau người bạn thân ngưỡng mộ đến tỏ tình với bạn, nhất định bạn sẽ hạnh phúc ngay trở lại. Thật ra con người không phải sợ mất đi. Cái chúng ta sợ nhất chính là sau khi mất đi rồi, sẽ không tìm lại được phiên bản nào tốt hơn nữa.”

Văn, nói đúng ra từ ban đầu cô đã ngưỡng mộ anh, anh tài giỏi, anh có điếu kiện tốt, anh đẹp trai mọi mặt đều hơn Quân. Thế nên cô chưa bao giờ hối hận vì quyết định lấy anh, nhất là từ ngày sống với anh, nhận ra anh còn là người đàn ông rất chu đáo, trong lòng cô càng cảm thấy cuộc sống này đúng là đã quá ưu ái cho cô. Không biết mắt anh nhìn trúng cô lúc nào, cô phải thẫn thờ cảm ơn cái khoảnh khắc định mệnh đó mất thôi. Cho dù ngàn vạn lần không muốn so sánh bởi mọi sự so sánh đều khập khiễng, thế nhưng cảm giác bình yên khi ở bên Văn khiến cô thấy hạnh phúc hơn. Cho dù không là yêu thì cũng vẫn là một thứ tình cảm ấm áp vô cùng. Sau khi dứt cho cô ăn xong Văn mới ăn phần cơm của mình. Ăn xong anh liền mang bát đi rửa rồi giục cô vào phòng. Buổi chiều anh vẫn phải đến công trình, nên chỉ dặn dò cô đi nghỉ chiều tối bác giúp việc lại qua nấu cơm cho hai người. Khi này ăn cơm xong, ba anh cũng có gọi điện, ông trách móc anh để cô bị gãy tay, không quên nhắc anh nhớ để bác sĩ đến kiểm tra cho cô hằng ngày. Ông đi công tác mấy ngày nên không thể đến thăm cô ngay được, còn kêu Văn đưa máy cho cô dặn dò cô rất nhiều điểu như tình cảm của người cha với cô gái nhỏ. Nhiên cảm thấy rất xúc động với tình cảm ba dành cho mình, nghĩ đến mẹ Quân cô lại thoáng chút rùng mình. Người phụ nữ ấy quả thật khiến cô luôn sợ hãi, cô bỗng thấy bản thân quãng thời gian ấy sao có thể nhẫn nhịn mà để mà ta xúc phạm đến vậy. Sau khi nghe điện thoại của Chủ tịch Minh, Văn mau chóng lấy bộ quần áo ngủ của Nhiên mang vào nhà vệ sinh rồi nói:

- Nhiên, vào đây lau qua người thay áo cho thoải mái rồi hãy lên giường.

Nhiên cảm thấy đúng là người mình đang rất bản, nhìn Văn đang giờ chiếc vòi xịt hoa sen bỗng thấy ngượng ngùng nói:

- Hay anh cứ để tôi tự làm.

Văn lắc đầu nói:

- Em làm sao tự làm được, tôi thấy hết cơ thể em rồi còn ngại cái gì chứ? Tay thì gãy, bên tay kia lại xước, sao em cứ luôn chống đối tôi vậy?

Nói rồi anh tiến lại gần nhẹ nhàng cởi bộ quần áo trên người cô, lấy vòi hoa sen xịt lên cơ thể cô. Cô nhắm nghiền mắt không muốn cãi anh thêm nữa mà mặc kệ anh tắm rửa cho mình. Văn nhìn cô dưới vòi nước mát mẻ, khẽ nâng cánh tay đặt lên vai mình, hai chân anh khụy xuống kỳ cọ sạch sẽ từng chút bụi bẩn trên cơ thể cô. Nhiên cảm thấy cơ thể dần khoan khoái, mùi hương của sữa tắm khiến cô dễ chịu vô cùng. Văn tắm rửa cho cô rất nhẹ nhàng tỉ mỉ, anh cẩn thận từng chút từng chút như thể chỉ cần mạnh thêm cô sẽ đau. Khi tắm xong cho Nhiên, mặc cho cô bộ quần áo ngủ toàn thân anh cũng đã ướt nhoẹt. Cuối cùng anh lấy bộ quần áo mang vào nhà vệ sinh tắm cho người tỉnh táo hơn, rồi mới đi làm. Anh nhìn xuống phần thân dưới thờ dài, có những thứ dù cố gắng thế nào nó cũng vẫn không theo ý mình, đành mặc chiếc quần con bó chặt rồi mặc quần âu bên ngoài rộng một chút! Nhiên ngồi bên ngoài, toàn thân vô cùng sáng khoái cánh tay sáng nay được tiêm thuốc tê nên đỡ đau hơn một chút. Cô giờ tay bắt đầu khiến tivi, thấy anh mặc bộ đồ mới bước ra ngoài cô liền nói:

- Anh đến công trường, sao mặc bộ này, không sợ bẩn sao?

Anh lắc đầu đáp:

- Nga nói cô ta đã trở về công ty rồi, chắc công trình cũng chẳng có vấn đề gì. Tôi qua công ty luôn.

Nhiên gật đầu thay cho lời đáp lại, thấy Văn liền bước đến đặt lên môi cô một cái hôn nhẹ rồi nói:

- Ở nhà chờ tôi nhé!

Nhiên cảm thấy Văn càng ngày càng không biết xấu hổ là gì, cứ thích là anh đè cô ra hôn, không cần biết ở công ty hay ở nhà, liền hờn nhẹ không thèm trả lời. Anh xách cặp đi ra khuất cửa phòng, cô thờ dài nằm xuống xem tivi, thế nhưng trong lòng cô không hề nhập tâm được. Căn nhà bỗng trở nên trống trải vô cùng, bình thường giờ này cô đang ngồi cùng anh làm việc, anh đi rồi một mình cô lại thấy hụt hẫng, cuối cùng đành tắt đi đầu khiến tivi, nằm dài ra, xoay hết bên này bên kia đầu không ngủ nổi. Đọc mấy quyển truyện cũng không thể hiểu nổi trong đó viết gì liền ra ngoài mở cửa phía sau vườn. Mấy cây cải đã nhú cao xoè cả mấy tán lá nhỏ

xuống mặt đất, cây dâu tây cũng đã mọc dài hơn một đốt ngón tay. Ngắm nhìn mãi cũng chán, cô lại leo lên giường nằm nghỉ ngơi, cảm thấy ngày trôi qua thật dài lê thê. Văn đến công ty nhưng trong lòng lại cảm không hề an tâm về Nhiên. Nghĩ đến chuyện cô bị gãy tay nằm ở nhà một mình mà lòng anh cứ nóng như lửa đốt. Anh xách cặp lên phòng đã thấy Nga ngồi ở bàn làm việc, cô ta đã thay chiếc váy khác, chiếc áo vest của anh đặt ngay ngắn trên bàn. Thấy anh, cô ta liếc cười giả lả nói:

- Giám đốc đến rồi sao?

Anh gật đầu, hờ hững bước vào phòng mình. Nga cũng không đưa áo vội, mà ngồi xuống làm đống tài liệu trước mặt. Không cần hỏi cô ta cũng hiểu rõ chắc chắn tay Nhiên có vấn đề, ít nhất cũng phải nghỉ việc đến một tháng vì chính bản thân Nga cũng từng bị gãy tay. Sau khi làm xong tài liệu, Nga liền mang vào phòng cho Văn, anh vẫn chăm chú đánh máy lạnh nhạt nói:

- Cô để bên bàn là được rồi.

Nga đặt tài liệu xuống, giả vờ đánh rơi một quyển, rồi cúi xuống nhặt, để lộ cả bầu ngực trước mắt Văn, chợt thấy điệu bộ không quan tâm của anh trong lòng đầy tức giận mím chặt môi đi cuối cùng đành đi ra ngoài trong nỗi hậm hực. Văn vẫn đang làm việc rất như quên hết thế giới xung quanh đột nhiên trong lòng Nga bỗng nảy ra một ý định, cô ta liền cầm áo cúi xuống hôn lên cổ áo một dấu son đỏ rồi cười nhếch mép. Cả buổi chiều hôm đó, cô ta cứ luôn thấp thỏm không yên, lại có chút đắc ý nghĩ đến vẻ mặt của Nhiên khi nhận được chiếc áo in dấu nụ hôn này. Buổi chiều sau khi tan ca Văn liền vội vàng đi ra ngoài để về nhà. Vừa xuống đến công, Nga đã vội vàng chạy theo rồi cất tiếng gọi như thể đã chờ lâu lắm rồi:

- Anh Văn!

Văn có chút ngạc nhiên quay lại hỏi:

- Sao vậy?

Cô ta cần chiếc áo vest đưa cho anh rồi nói:

- Tôi trả lại áo cho anh, cảm ơn anh.

Văn gật đầu, nhận lấy áo rồi vội bước ra xe. Lên xe anh phát hiện trên áo có một vết son môi, anh liền lái xe thẳng ra cổng, dừng lại bên vệ đường, đi xuống mang chiếc áo tặng cho người đàn ông đánh giày trên vỉa hè còn không quên cho anh ta chút tiền lẻ còn sót lại trong túi áo. Hành động này của anh hoàn toàn rơi vào mắt của Nga, cô ta tức giận, nắm chặt hai tay thẩn rủa vài câu. Về đến nhà, việc đầu tiên anh làm là chạy vội vào phòng, Nhiên thấy anh về, bỗng cảm thấy vui như trẻ nhỏ được phát quà. Cả ngày nằm dài đúng là quá chán nản. Anh gọi điện cho bác Thu qua nấu cơm rồi hỏi cô:

- Tay em còn đau không?

Cô lắc đầu đáp:

- Tôi đỡ rồi, sao hôm nay anh đi làm về muộn thế?

Anh nhìn đồng hồ cười nói:

- Hôm nay tôi về đúng giờ mà, như mọi hôm thôi.

Cô gượng gạo nói:

- Có lẽ thế, tại tôi ở nhà không có gì làm nên cảm thấy thời gian trôi qua lâu.

- Nhớ tôi sao?

Nhiên bĩu môi đáp:

- Không!

Văn mỉm cười, đi vào nhà vệ sinh lấy lược ra rồi nói giọng đầy chế giễu:

- Con gái nói không là có.

- Xì, mà anh c`âm lược ra làm gì vậy?

Anh ng ồi lại phía sau cô, tháo dây buộc tóc đáp lại:

- Tóc em rối quá r ồi, để tôi buộc lại cho em.

Nhiên bỗng cảm thấy lời nói của Văn đ ầy chân tình, suýt nữa thôi cô cảm nhận thấy trái tim mình đã rung lên. Một câu nói tưởng chừng như rất bình thường, vậy mà lại đ ầy ý nghĩa. Người đàn ông này, tại sao lại hoàn hảo đến như vậy? Thật sự, quá xúc động r ồi. Từng chuyện to đến chuyện nhỏ, yêu Quân cô cũng chưa bao giờ được làm cho những đi ều này. Cô lặng yên, để anh lấy lược kéo vào mấy sợi tóc. Anh chải xong, buộc chổng lên cao r ồi nói:

- Em để tóc thế này, nhìn trẻ và xinh hơn rất nhi ều đấy.

Cô đứng dậy, đi vào nhà vệ sinh soi gương bỗng bật cười, dù anh buộc tóc có không được đẹp lắm nhưng cũng rất gọn gàng, thấy cô bước ra vẻ mặt anh li ền tỏ ra háo hức chờ đợi vội vàng hỏi:

- Thế nào? Đẹp không?

Cô gật gù khen ngợi:

- Đẹp lắm! Rất đẹp!

Văn định nói gì đó thì có tiếng chuông cửa, anh ra ngoài mở cửa, là bác Thu. Ba anh biết cô bị gãy tay nên đã cho bác ấy sang bên này h ửn một tháng, thế nhưng anh sợ cô cảm thấy mất sự riêng tư nên chỉ kêu bác đến nấu cơm ngày hai bữa. Mở cửa xong anh li ền quay lại phòng, cô thấy anh li ền chu môi nói:

- Anh Văn, hay mai anh cho tôi đi làm đi. Ở nhà thế này chán lắm.

Văn lắc đầu kiên định đáp:

- Không được, tay em thế này đến công ty làm sao được? Đi ra ngoài cũng khó rồi, ở nhà nghỉ ngơi để cho mau lành, em ở nhà chán thì có thể đọc truyện, xem phim, nghe nhạc gì đó đều được mà.

Cô cúi mặt đầy hờn dỗi:

- Nhưng mà tôi cũng chẳng thích lắm, xem phim nhiều cũng chán, đọc truyện thì tôi chẳng thấy hay.

- Không thì em ở nhà, mai tôi mang tài liệu công ty về cho em đọc? Em đến công ty giờ tay thế này cũng chỉ ngồi đọc tài liệu thôi mà.

Cô bặm môi nói:

- Thôi, mang về nhà tôi mà đọc truyện còn hơn.

Anh cười đáp:

- Ý em là em muốn đến công ty làm vì có tôi sao?

Nhiên đỏ mặt lắc đầu:

- Không, tôi...là tôi ở nhà với bốn bức tường chán thôi.

- Nhưng em không đến công ty được, tay em thế này đến ra ngoài tôi còn không muốn. Đợi vài ngày cho ổn định lại chút đã sau đó nếu em thích tôi sẽ đưa em đi làm. Nhưng tạm thời em ở nhà thế này đã nhé. Nếu em cần gì, muốn xem gì cứ nói với tôi. Tôi đi làm cũng chỉ từ sáng đến năm giờ thôi mà, xong việc tôi về với em luôn.

Cô nghe anh nói đành gật đầu miễn cưỡng đồng ý. Những ngày tiếp theo cuộc sống của cô vẫn diễn ra một cách chán nản như vậy. Nhưng cô đã quen dần, không còn cảm thấy khó chịu như ban đầu, thi thoảng Văn lại gọi về facetime cho cô bớt cảm giác buồn chán. Bác Thu vẫn đến nấu cơm giặt giũ sáng tối, còn những việc Văn vẫn tự tay làm hết. Đến ngày thứ sáu kể từ ngày cô bị gãy tay, buổi trưa Văn từ công ty trở về, thấy anh trở về cô ngạc nhiên hỏi:

- Anh sao lại trở về giờ này?

Văn vào mở tủ lôi chiếc valy ra rồi nói:

- Công ty có chuyến công tác đột xuất, anh và thư ký Trà, với Nga phải đi một chuyến.

Nhiên thấy nhắc đến tên Nga, trong lòng cảm thấy có chút không vui nhưng cô hiểu anh là người thế nào, cô tin ở anh. Anh quay sang thấy vẻ mặt cô liền nói:

- Hằng ngày xong việc tôi sẽ facetime nói chuyện với em.

Cô lắc đầu đáp:

- Không cần vậy đâu!

Anh nhặt xong quần áo liền đi về phía cô rồi nói:

- Là tôi thích như vậy, tôi muốn nói chuyện với em, tôi sợ em ở nhà buồn. Tôi sẽ bảo bác giúp việc đến ở với em vài ngày.

Cô từ chối:

- Không, chỉ cần bác ấy đến giúp tôi nấu ăn với dọn dẹp là được, tắm rửa tôi làm được mà, hơi chậm chút thôi. Tôi không quen để người lạ chạm vào người tôi, trừ anh. Yên tâm đi tôi tự chăm sóc được mình mà.

Anh cúi xuống, hôn cô rồi nói:

- Để em chịu thiệt thòi rồi.

- Có gì đâu, mà anh đi công tác ở đâu vậy?

- Tôi đi công tác ở Đà Nẵng, dự án bên công ty Lung Linh ký với tôi có một mảng bên trong đó. Tôi đi gấp quá, cũng mới biết tin sáng nay.

Cô gật đầu nói:

- Vàng, anh đi đi.

Văn nhìn Nhiên, trong lòng thấy xót xa vô cùng, kéo chiếc valy đi mà thật lòng không đành. Thế nhưng anh là người trực tiếp cùng Nga thực hiện dự án nên đành phải đi. Buổi tối sau khi ăn và tắm rửa xong, cô liền lên giường nằm. Bình thường giờ này Văn đang nằm cạnh cô, mấy ngày cô bị gãy tay, anh đâu bóp chân bóp tay còn lại cho cô đỡ mỏi, vì biết cô ít vận động. Hôm nay cô phải tự tắm cho mình, lại thấy chút không quen, mấy ngày nằm ở nhà anh đi làm đã quá đủ trống trải giờ anh lại còn đi công tác thật lòng mà nói cô cảm thấy có chút không chịu được. Nhiên cứ nằm trên giường tưởng tượng ra bóng dáng anh đi đi lại lại, cười cười nói nói chợt thấy nhớ nhưng đến lạ. Cô bật cười, không biết là do đã quen có anh chăm sóc hay thế nào mà đúng là anh đi cô thấy cứ bần chần trong người, lại còn đi cùng Nga. Nhiên nhắm mắt, nghĩ đến Nga và Quân hồi trước cũng không biết vì lý do gì với Quân cô lại có cảm giác ngờ vực, còn với Văn, thật sự cô không hề muốn anh đi với Nga thế nhưng cô lại có cảm giác rất an toàn khi nghĩ đến anh. Bởi từ trước đến nay tất cả các hành động của anh đối với người con gái khác đâu rất chừng mực, cô tin rằng đủ thông minh để vượt qua cám dỗ của Nga. Trời sang thu nên tối đã thấy lạnh lạnh lại càng khiến Nhiên thấy không chỉ không gian này trống trải, mà cô cũng cô đơn vô cùng. Không biết có phải do vì ở cùng nhau suốt mà nảy sinh ra thứ tình cảm này không, nhưng thực lòng, cô nhớ anh quá. Cô muốn được hằng ngày gặp anh, cô muốn được mỗi đêm vòng tay qua người anh mà nằm ngủ, hai tay cô cứ giữ chặt chiếc điện thoại rồi lại nhìn đồng hồ, anh bảo tối sẽ gọi cho cô mà giờ còn chưa thêm gọi, bỗng dưng thấy giận anh vô cùng. Đột nhiên chuông điện thoại của cô reo lên, cô mừng rỡ là anh liền vội vàng nhấn nút nghe. Anh thấy mặt cô qua màn hình facetime chợt vui vẻ vô cùng:

- Em đang làm gì thế? Có nhớ tôi không?

Cô bĩu môi lắc đầu đáp:

- Không.

Anh bật cười nói:

- Không nhớ thật sao? Vậy thôi em nghỉ ngơi đi nhé, tôi đành nằm nhớ em một mình vậy!

- Từ từ đã!

Cô hít một hơi mạnh rồi nói tiếp:

- Anh đến lâu chưa?

- Cũng đến lâu rồi, em vẫn không trả lời câu hỏi của tôi kìa!

Cô đỏ mặt đáp:

- Cũng hơi hơi nhớ, cảm giác trống vắng.

Anh mỉm cười trong lòng vô cùng vui sướng nói:

- Tôi sắp về rồi ngày kia tôi về, này bạn đến bên công ty đối tác nên không kịp nói cho em. Nhiên, tôi nhớ em quá!

Nhiên nghe mấy lời nói trầm ấm cất lên đột nhiên cũng cảm thấy trái tim đập rất mạnh, cô liếm liếm môi cười gượng gạo đánh trống lảng:

- Văn, anh ăn gì chưa?

- Tôi ăn rồi, tối em ăn có ngon miệng không? Có món gì ăn, chắc ăn tay trái khó khăn lắm đúng không?

- Không, không sao đâu tuy gượng gạo chút nhưng vẫn ăn được mà.

Văn nhìn cô, ánh mắt si tình khẽ cong khoé môi lên rồi nói:

- Nhiên, cố gắng chờ tôi về nhé. Thật lòng xin lỗi vì để em phải chịu thiệt thòi, tôi...thật lòng rất thương em.

Nhiên không dám nhìn thẳng vào đôi mắt Văn, sống mũi đã có chút đỏ ửng một lúc mới gạt đi:

- Gì mà xin lỗi chứ, anh làm như tôi là con nít không bằng.

- Đối với tôi em đúng là con nít cần được tôi chăm sóc.

Nhiên bỗng thấy Văn và cô giống như đang yêu xa, thế nhưng vừa nghĩ đã vội gạt đi cảm thấy mình đang nghĩ quá nhiều. Anh cứ ng ồi nói chuyện với cô cho đến khi không còn chuyện gì để nói, liền bảo cô tắt điện, nhắm mắt lại để anh hát cho cô nghe. Giọng hát của anh trầm ấm qua điện thoại, hình như đã lâu lắm rồi anh mới hát, kể từ ngày c ầu hôn cô. Cô nằm, nghe anh hát rồi chìm đắm vào giấc ngủ từ lúc nào chẳng biết.

Ngày hôm sau khi tỉnh dậy, cô thấy điện thoại của mình đã hết pin, có lẽ đêm qua anh hát rất lâu đến nỗi mà điện thoại cô được sạc đầy mà vẫn sập nguồn liền mang đi sạc sau đó khó nhọc đi đánh răng rồi ăn sáng ăn sáng, một ngày dài lại tiếp tục trôi qua.

***

Tại thành phố Đà Nẵng.

Ngày hôm nay sau một ngày làm việc đầy căng thẳng với bên công ty Trường An, Văn và Nga đã thành công nắm giữ dự án này. Buổi tối để chúc mừng cho sự hợp tác cả ba người cùng đi dự bữa tiệc với công ty này. Bữa tiệc chỉ gồm một số thành viên chủ chốt của công ty Trường An, nhưng số lượng người cũng đến tám người, anh nhắn cho cô một cái tin báo rằng tối nay phải đi uống rượu, rồi vội vàng thay đồ nhanh chóng đến nhà hàng. Công ty này đúng là phát triển rất lớn mạnh, đám người trong công ty uống rượu cũng rất giỏi. Văn có tư lượng tốt ấy thế mà vẫn phải kiêng nể bọn họ. Bên kia vì lấy lý do anh rất xuất sắc nên tập trung rượu về phía anh tất nhiên anh cũng không thể từ chối được, anh chẳng biết mình đã uống nhiều đến thế nào, cho đến khi trở về phòng không thể mở mắt gọi cho cô lấy một cuộc. Văn nằm gục xuống ngủ không còn biết trời đất là gì, đến khi tỉnh dậy thì nắng đã lên, anh nhìn qua khung cửa, mắt nhắm mắt mở vội lấy chiếc điện thoại. Đột nhiên anh sững sốt thấy một người con gái loã lồ nằm ngay cạnh mình liền vội vàng bật dậy mở to mắt! Là Nga! Vừa hay cô ta cũng ng ồi dậy, thấy Văn liền tỏ ra vô cùng sững sốt nói:

- Anh Văn...anh...

Văn day day trán, nhớ lại trận rượu hôm qua liền nói:

- Sao cô lại ở đây?

Nga mở đôi mắt giọng điệu thơ ngây còn có chút hờn dỗi:

- Anh Văn...không phải đêm qua anh gọi tôi sang, hai chúng ta....hai chúng ta đã...

Văn nhìn Nga một lúc, kể cả khi say anh cũng biết rõ chắc chắn đêm qua anh không hề gọi cô ta sang liền đáp lại:

- Xin lỗi cô, đêm qua tôi không hề gọi cô sang đây.

Nga cúi mặt, đôi mắt đỏ hoe nói:

- Sao anh lại có thể nói lời vô trách nhiệm như vậy? Đêm qua chúng ta còn...chúng ta còn làm tình với nhau.

Văn lúc này đã lấy được lại sự bình tĩnh, trong mình khoảnh khắc anh cảm thấy con người trước mặt thật đáng sợ liền nhếch mép nói:

- Cô Nga, cô nói rằng đêm qua chúng ta đã làm tình sao?

- Đúng vậy, anh thật sự không nhớ gì sao anh Văn.

- Tất nhiên tôi có nhớ, nhớ rất rõ. Đêm qua khi tôi say chính Thư ký Trà đã đưa tôi về phòng, bởi trước khi uống tôi đã dặn dò anh ta rất kỹ nếu cần chúng ta có thể hỏi anh ta lại và xem lại băng ghi hình của khách sạn bên ngoài hành lang. Còn việc vì sao đêm qua cô dám đột nhập phòng tôi lẽ ra tôi phải hỏi lại cô mới đúng chứ?

Nga mở to mắt nhìn Văn không nghĩ rằng anh có thể phản đòn như vậy, cuối cùng đành đáp lại:

- Đúng thế, là anh say tôi và thư ký Trà đã đưa anh về chứ không phải mình thư ký Trà. Thế nhưng đêm qua tôi và anh thật sự đã xảy ra...

Không đợi Nga nói hết Văn liền cắt lời:

- Cô Nga, cô đừng lấy sự trong trắng của bản thân ra sỉ nhục thế này. Tôi có thể đảm bảo đêm qua tôi không hề làm gì cô, tôi say nhưng tôi nhớ rất rõ. Còn nếu cô muốn đổ oan cho tôi, xin hãy đưa ra bằng chứng. Tôi sẽ đưa cô đi xét nghiệm ngay lập tức nếu có ADN của tôi trong cơ thể cô như cô nói tôi sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm, còn nếu cô muốn làm trò hèn hạ thế này, tôi sẽ không kiêng nể nữa đâu, chuyện này một là cô giấu kín và quên đi, hai là tôi sẽ làm to ra, kiện cô tội vu khống, và thêm nữa đột nhập vào phòng tôi không có sự cho phép. Và tốt nhất đừng lấy chuyện này ra dọa tôi, và làm ảnh hưởng đến cả vợ tôi. Kể cả Giám đốc Linh có là anh họ cô tôi cũng không tha đâu.

Nga bị anh nói cho không còn mặt mũi nào, hai bàn tay run rẩy bấu chặt vào nhau không thể phản kháng, gã đàn ông này quả thật quá thông minh liền đứng dậy mặc bộ quần áo lý nhí đáp:

- Tôi sẽ quên!

Nói rồi Nga ra khỏi phòng, đợi cô ta đi khuất anh mới đứng dậy vào rửa mặt mũi cho tỉnh táo, sợ dĩ anh dám chắc đêm qua anh không làm gì Nga bởi anh nhớ đêm anh say rượu ở đảo Quan Lạn, ngủ với cô anh còn kìm chế được, anh hiểu bản thân ngoài cô anh sẽ không có cảm giác với bất kỳ ai. Huống hồ đêm qua anh say như vậy, đến mở mắt còn không nổi nói gì đến làm tình với cô ta, dù sao anh cũng là người đâu phải thiên lôi mà có sức khoẻ trâu bò đến vậy? Văn biết nói ra như vậy Nga sẽ không dám làm gì khác, chỉ có đi đâu không nghĩ người con gái này lại có thể trở trên đến vậy chột thờ dài, trong lòng bỗng nhớ cô vô cùng. Đêm qua để cô một mình, lại không gọi về không biết cô thế nào rồi liền lấy máy, gọi điện về cho cô nhưng đầu dây bên kia không nghe máy. Văn gọi lại mấy lần nhưng vẫn chỉ là những tiếng tút tút liền gọi điện cho bác giúp việc, nhưng cũng không hề có ai nhắc máy không còn cách nào khác gọi về cho ba anh. Đến cuộc thứ ba ba anh mới nhắc máy, anh vội vàng nói:

- Ba đang ở đâu vậy?

Chủ tịch Minh nghe giọng anh liền nói:

- Ta đi công tác ở Vũng Tàu, sao vậy?

- Bác Thu đâu ba?

- Ta cũng không biết, định gọi cho bà ấy xem sáng nay Nhiên thế nào mà chưa thấy nghe máy. Có chuyện gì sao?

Anh vội đáp lại rồi tắt máy:

- Không có gì thưa ba!

Nói rồi anh gọi cô thêm vài cuộc nhưng vẫn không thấy ai nghe máy không còn giữ được bình tĩnh liền thu dọn quần áo, gọi điện cho thư ký Trà anh về trước, để anh ta và Nga chiều về theo đúng vé máy bay. Sau khi gọi điện xong cho thư ký Trà anh liền bắt một chiếc taxi ra sân bay và gọi điện cho một người bạn đặt một chiếc vé máy bay trở về Hà Nội gấp, trong lòng anh bỗng nóng như lửa đốt.

EM LÀ SINH MỆNH CỦA ANH

Phạm Vũ Anh Thư
dtv-ebook.com

Chương 18

Trên đường ra xa sân bay, không biết Văn đã tiếp tục gọi bao nhiêu cuộc, nhưng mãi mãi đầu dây bên kia chỉ đáp lại những tiếng tút tút vô vọng. Anh không còn tìm chế được, cuối cùng nhấn nút gọi cho Nga, cô ta thấy số anh, tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Alo, sao anh lại gọi tôi vậy? Chẳng phải anh về rồi sao?

Anh gằn giọng hỏi lại:

- Cô đã làm gì Nhiên? Cô đã gửi gì cho cô ấy đúng không?

Nga lắp bắp trả lời:

- Tôi...tôi không có gì cả, tôi không gửi gì cho cô ta.

- Thật chứ? Nếu cô dám làm gì đừng trách tôi.

- Thật!

Văn nghiến chặt răng tắt máy, ra đến sân bay anh vội vàng làm thủ tục rồi lên máy bay chuyển sớm nhất mà đã được đặt bởi một người bạn. Trước khi lên máy bay anh vẫn cố gọi cho cô mấy cuộc nhưng vẫn không tài nào gọi nổi, trong lòng anh bồng như phát điên. Rốt cuộc, cô bị làm sao mà không nghe máy của anh chỉ một cuộc, anh nghĩ trên máy bay chỉ hận một đi đâu không thể phi một phát thẳng về nhà. Hai tay anh nắm chặt, thàn cầu mong cô đừng có chuyện gì cả.

“Nhiên, sao em không nghe máy của anh? Đừng có chuyện gì, nhất định đừng để chuyện gì xảy ra, nếu không anh sẽ không thể sống nổi mất”

Văn thì thẫn trong lòng, trên suốt chuyến bay anh đã không biết bao nhiêu lần thở dài, không biết anh đã đứng lên ngồi xuống bao nhiêu lần đến ngay cả người ngồi bên cạnh anh cũng tỏ ra khó chịu. Chưa bao giờ anh trở nên mất hết bình tĩnh thế này cảm thấy trong lòng vô cùng hối hận, hối hận vì đã để cô ở nhà một mình, hối hận vì đã uống rượu say đến nỗi tối hôm qua không thể gọi cô một cuộc nào. Về đến Hà Nội anh vội vàng bắt chiếc taxi về nhà, trên xe anh liên tục giục người tài xế đi nhanh, đến nỗi người tài xế phải thốt lên rằng:

- Này cậu, tôi đi nhanh hết cỡ rồi, nhanh nữa tôi sẽ bị cảnh sát giao thông bắt đấy.

Văn thở dài nhìn ra hai bên đường, bàn tay anh đã ướt đẫm mồ hôi, khi chiếc xe đến dưới cổng nhà, anh vút vội cho người tài xế mấy đồng polyme năm trăm nghìn rồi nhanh chóng kéo valy mở cổng lớn sau đó mở cửa nhà chạy thẳng vào phòng ngủ. Cửa phòng khoá chặt, anh run rẩy cầm chìa khoá, vì quá vội còn suýt đánh rơi, tim anh đập thình thịch mất hơn một phút mới mở được cửa, anh nhìn vào trong, đột nhiên anh ném vội chiếc valy chạy thẳng về phía Nhiên. Trên giường, cô đang nằm nhắm nghiền mắt, toàn thân ướt đẫm mồ hôi, khuôn mặt tái nhợt không còn chút sức sống. Anh lay lay người cô nói:

- Nhiên, em sao thế này?

Chạm khẽ vào người cô, anh mới nhận ra cô sốt rất cao, cánh tay bó bột được đặt lên bụng, tay còn lại cầm điện thoại. Văn vội vàng bế Nhiên thẳng ra xe, rồi tức tốc phi đến bệnh viện đưa thẳng vào phòng cấp cứu. Trong lòng anh như cát từng đoạn thối, cái cảnh thấy cô mặc chiếc váy ngủ nằm thiếp đi trong phòng khiến anh đau xót tột cùng. Văn suy nghĩ một hồi liền rút điện thoại của cô, mở ra, trên màn hình điện thoại, vẫn đang hiện lên phần facetime. Anh bỗng thấy hối hận đến vô cùng, có lẽ đêm qua cô đã chờ anh gọi cho cô lấy một cuộc. Là anh sai rồi, anh đã để cô phải chịu thiệt thòi rồi! Đột nhiên Văn thấy bên ngoài màn hình chính thấy ngoài những cuộc gọi nhớ của anh, còn có mấy tin nhắn mới. Anh liền tò mò ấn vào, là Nga! Trong phần tin nhắn là những hình ảnh khoả thân của chị ta nằm ôm anh. Anh không kịp chế được suýt cầm chiếc điện thoại ném vỡ

tan tành. Thế nhưng cuối cùng anh lại giữ được lý trí, chỉ xoá toàn bộ phần tin nhắn đó, vừa hay phòng cấp cứu mở ra, một người bác sĩ nữ cũng ở trong bước ra. Anh vội vàng chạy đến hỏi:

- Bác sĩ vợ tôi sao rồi?

Người nữ bác sĩ nhìn anh, trong lòng bỗng thấy cô gái nằm trong kia thật may mắn khi có một người chồng đẹp trai lại yêu thương mình thế này, cái cảnh anh vò đầu bứt trán chị ta ở trong kia cũng kịp quan sát rồi.

- Vợ cậu bị sốt vi rút sẽ tự khỏi trong năm đến bảy ngày nhưng lại còn gãy tay, lần này cậu mệt rồi.

Anh lắp bắp hỏi lại:

- Vậy là cô ấy có nguy hiểm gì không!

- Qua cơn nguy hiểm rồi, chúng tôi đã cho cô ấy uống thuốc hạ sốt chút cậu nhớ pha oresol cho cô ấy uống nhé. Cậu vào được rồi có lẽ mệt quá mà cô ấy lại thiếp đi.

Văn liền chạy vào, quên cả cảm ơn thấy Nhiên nằm trên giường vẫn thiếp đi, anh ngẩn xuống cạnh cô đột nhiên thấy miệng cô mấp máy, anh liền cúi xuống ghé sát tai vào miệng cô nhưng chỉ nghe được mấy từ không rõ ràng. Anh bỗng thấy sợ, sợ trong lúc mê sảng này cô lại gọi ra tên người đàn ông đó liền nhắm nghiền mắt.

- Anh Văn...

Văn mở to mắt ngạc nhiên, đột nhiên sống lại, tiếng nói của cô vô cùng rõ ràng và mạch lạc liền sững sốt nhìn lại, mắt cô vẫn nhắm nghiền, cô gọi tên anh? Gọi tên anh chứ không phải ai khác trong vô thức, cô thì thầm thêm vài lần rồi im bặt. Anh không kìm chế được, bàn tay bỗng nắm chặt tay cô, trong lòng anh vừa vui sướng, lại vừa xót thương.

“Nhiên, nhất định từ hôm nay anh sẽ không để em một mình nữa đâu.”

Văn tự nhủ trong lòng, hướng đôi mắt tinh anh về phía cô nằm, lại nghĩ đến Nga nhớ lại tin nhắn sáng nay trong máy cô, là cô ta gửi từ đêm qua, cũng may cô chưa đọc được dòng tin nhắn đó. Nhưng tất nhiên anh cũng không muốn giấu cô chuyện này bởi anh biết rằng loại người như Nga có thể làm bất kỳ đi đâu gì. Không biết anh đã nằm ngắm cô như vậy bao lâu, cho đến khi người y tá giục anh ra làm thủ tục nhập viện cho cô anh mới đứng dậy đi ra ngoài, sau khi làm xong thủ tục nhập viện anh liền bước vào phòng vừa hay cô cũng tỉnh dậy liền vội vàng hỏi:

- Em tỉnh rồi sao?

Nhiên vẫn nheo mắt, nhìn anh thều thào nói:

- Văn, anh về rồi sao?

- Tôi về rồi, em còn mệt không?

Cô nhìn xung quanh không trả lời mà hỏi lại:

- Sao tôi lại ở bệnh viện vậy?

- Em bị sốt, em không nhớ gì sao?

Cô định giơ tay lên day trán, thì phát hiện cánh tay rất đau nhức anh liền giữ tay cô lại rồi nói:

- Đừng động đây, em bị sốt, sáng nay tôi về đã thấy em nằm mê man ở phòng rồi.

- Bảo sao tôi thấy người mỗi như, mà bây giờ mấy giờ rồi?

Anh cúi xuống nhìn đồng hồ trả lời:

- Bây giờ mới mười một giờ thôi, em đói chưa? Tôi đi mua cháo cho em.

Cô nhìn anh một lúc như suy nghĩ đi đâu gì, sau đó liền hỏi:

- Chẳng phải đáng lẽ chi ều anh mới về sao?

- Sáng nay tôi gọi em không được, trong lòng như có lửa đốt, gọi cho bác Thu cũng không được, gọi cho ba ba lại đi Vũng Tàu, tôi li ền về luôn. Dù sao tôi cũng xong công việc rồi, em tỉnh là tốt rồi, nằm nghỉ ngơi vài hôm nữa mới được ra viện.

Nhiên thở dài, lại làm anh phải mất công quá rồi, đêm qua cô nằm chờ điện thoại của anh, đến lúc nào chẳng biết, đến sáng nay dậy đã thấy mình nằm trong bệnh viện. Cũng may anh về kịp, nếu không cũng không biết xoay sở thế nào, cô đoán chắc bác Thu giúp việc đến gọi cửa rất lâu nhưng cô sốt không biết gì bác lại nghĩ cô không có nhà. Chợt thấy anh nói vài hôm mới được ra viện cô li ền níu tay anh nói:

- Văn, chẳng phải nhà anh có bác sĩ riêng sao, chi ều cho tôi về được không? Nằm ở viện khó chịu lắm.

Văn nhìn cô, bản thân anh cũng hiểu nằm ở viện thật sự rất khó chịu vừa hay bác sĩ đến anh li ền hỏi xem cô có được về nhà không cũng nói qua về việc ở nhà có bác sĩ chăm sóc riêng, chẳng ngờ người bác sĩ nữ nhanh chóng gạt đầu đ ồng ý. Nhiên bỗng thở phào nhìn Văn, ánh mắt chạm khẽ vào ánh mắt anh, chợt cảm thấy đỏ mặt, mấy ngày hôm nay anh không ở nhà, cô lại thấy nhớ anh, hôm nay thấy anh rồi trong lòng lại vui như trẻ thơ. Nhiên cũng không biết lý do gì nhưng mỗi lần cô gặp chuyện anh đầu đến đúng lúc cô cần.

- Anh Văn, cảm ơn anh!

Cô lý nhí nói, thấy cô nói ra mấy lời đó, vẻ mặt anh rất không hài lòng li ền đáp:

- Tôi đã nói rồi? Em đừng nói mấy lời vậy được không? Khách sáo lắm!

- Tôi biết là như vậy, nhưng không hiểu sao tôi vẫn thấy muốn cảm ơn anh nhiều lắm!

- Em không cần nói vậy đâu, chỉ cần em khỏe mạnh là được rồi. Còn nếu muốn cảm ơn tôi thì để cho tôi một em bé xinh xinh là được.

Nhiên chau mày không thèm đáp lại, đúng là anh không nghiêm túc được chút nào với cô, anh thấy cô như vậy liền nói:

- Sao vậy? Còn xấu hổ cái gì chứ?

Cô không trả lời câu hỏi chính mà chu môi nũng nịu:

- Tôi đói!

- Để tôi đi mua cháo cho em.

Bóng anh đi khuất rồi, cô mới bỗng nhận đạo này chẳng biết cô học đâu ra cái kiêu nhõng nheo nũng nịu anh như thế. Mà ngay cả khi yêu Quân, cô cũng chưa bao giờ như vậy. Sau khi ăn xong bát cháo cô cảm thấy người đã khỏe hẳn, anh thấy cô có vẻ tỉnh táo hơn trong lòng cũng an tâm hơn phần nào. Anh chống hai tay lên cằm, nhìn cô rồi hỏi:

- Tôi đi mấy ngày như vậy em có nhớ tôi không?

- Không!

- Nói dối, vậy tại sao màn hình của em lại ở chế độ facetime đến tận sáng nay? Chẳng phải hôm qua tôi chỉ nhắn tin cho em sao? Em chờ điện thoại của tôi mà nói không nhớ sao?

Cô mở mắt nhìn anh lấp bắp giải thích:

- Tôi...là tôi nhớ tay ấn linh tinh.

- Vậy tại sao nhớ tay lại ấn hẳn vào số tôi như thế chỉ việc gọi luôn?

Cô lờm lờm anh, rốt cuộc cũng bị anh phát hiện. Phải rồi người thông minh như anh sao không đoán được ra chứ? Cuối cùng đành đành trống lảng:

- Tại sao anh lại cần điện thoại của tôi? Mà điện thoại tôi đâu?

- Điện thoại tôi giữ rồi, em cứ nghỉ ngơi cho khoẻ đã. Thấy em thế này tôi thật không yên tâm.

Cô nhìn anh cười gượng gạo, đúng là đã quá vất vả cho anh rồi, buổi chiều hôm đó, sau khi đưa cô về nhà anh liền gọi người bác sĩ quen thuộc của gia đình đến để kiểm tra theo dõi thêm tình hình của cô. Mặc cho cô luôn miệng kêu đã khỏi, thế nhưng nhất định anh vẫn bắt cô nằm một chỗ nghỉ ngơi. Bác Thu buổi tối đó được đi đâu luôn sang nhà cô ba hôm liền. Hỏi ra anh mới biết sáng hôm ấy bác định đến nấu ăn sáng cho cô nhưng gọi cửa mãi không có ai mở nên bác đành về. Điện thoại bác lại vứt một nơi nên anh gọi không được. Chủ tịch Minh biết tin cô ốm, liền cho anh nghỉ việc hẳn ba ngày, sau ngày cô ốm một hôm khi đi công tác ở Vũng Tàu về ông liền tức tốc sang thăm cô còn mua biết bao nhiêu đồ tâm bồi. Nhiên cảm thấy không khí này ấm áp như hồi còn nhỏ, một chút ốm đau tất cả mọi người đều lo lắng cảm giác này đã lâu lắm rồi cô chưa được nhận. Như hồi còn ở với Quân, mặc dù anh ta rất tốt với cô nhưng đôi khi ốm cô cũng phải gượng dậy mà dọn dẹp để anh ta ra ngoài kiếm tiền. Trong lòng Nhiên chợt thấy có chút xót xa. Đến ngày thứ ba, khi cô đã hoàn toàn khoẻ lại, bác Thu trở về căn biệt thự của Chủ tịch Minh. Buổi tối, sau khi ăn xong, Văn liền đưa cô đi tắm. Anh nhẹ nhàng lấy khăn, nhúng vào chậu nước đổ sẵn dầu gió lau khắp người cô, chẳng phải mùi nước hoa thế nhưng anh cũng thấy nó quyến rũ đến lạ. Văn chợt phát hiện cô gầy đi, dấu vết cơ thể vẫn vô cùng hấp dẫn. Anh thở dài, đã bao lâu rồi anh và cô chưa được đụng chạm xác thịt, mỗi lần tắm cho cô anh cảm giác giống như khi đói nhìn thấy miếng bánh rất ngon nhưng lại không thể ăn. Sau khi tắm xong, anh chui vào nhà vệ sinh dội nước lạnh khắp người. Chẳng biết tức giận cái gì mà anh liền tát xuống nơi ấy hai cái còn không thêm vài câu, cuối cùng đến khi nó chịu hạ xuống, anh mới thôi tát. Anh mặc bộ quần áo thể thao ôm sát thân cường tráng bước vào nhìn Nhiên đang ngồi trên giường mặc bộ đồ ngủ đầy gợi cảm. Trong lòng anh khẽ trách mình mấy câu, biết nhìn thấy cô mặc những bộ đồ này anh lại bị kích thích, thế mà vẫn chọn để tắm cho cô, chợt thở dài, rốt cuộc phải tự an ủi không làm gì được, ít nhất nhìn thôi cũng no mắt. Văn leo lên giường giang tay lên gối của Nhiên rồi nói:

- Nằm xuống đi, mai em muốn tôi cho em đến công ty không?

Cô mở to mắt ngạc nhiên hỏi:

- Thật sao? Sao anh lại thay đổi ý định cho tôi đi làm vậy?

Anh chỉ vào cánh tay rồi nói:

- Em nằm xuống đi tôi có mấy chuyện muốn nói với em.

Cô cảm thấy điệu bộ của anh có vẻ nghiêm túc liền nằm xuống xoay người về anh hỏi lại:

- Có chuyện gì sao?

Anh nhìn cô, đôi mắt tinh anh xoáy sâu vào đôi mắt cô:

- Em có tin tôi không?

- Sao anh lại hỏi vậy?

- Em có tin tôi không? Tôi nói gì em cũng tin tôi chứ?

Cô gật đầu đáp:

- Tôi tin anh, anh nói gì tôi cũng sẽ tin anh.

Anh kéo chặt cô hơn vào lòng, hôn lên trán cô hỏi tiếp:

- Em có tin tôi chỉ chung thủy với một mình em không? Em có tin kể từ lúc cưới tới giờ tôi chỉ có một mình em và luôn giữ chừng mực với tất cả nhưng người phụ nữ khác không?

Nhiên gật đầu kiên định, từ khi những hành động của anh với Nga, với Ngọc thật sự khiến cô hoàn toàn tin tưởng ở anh. Vần mỉm cười, vuốt tóc cô cuối cùng lấy hết dũng khí kể lại chuyện đi công tác của mình. Nhiên nghe xong, trong lòng tuy rằng có chút tủi thân không biết lý do gì, nhưng

anh đã kể như vậy, lại thêm phần cô biết Nga là con người thế nào, nên cuối cùng cô chỉ hỏi lại một câu:

- Tại sao anh có thể dám chắc chắn, hôm đó anh không làm gì chị ta?

Anh thở dài đáp:

- Em còn nhớ hôm đi Quan Lạn không? Tôi bị kích thích đến như vậy mà vẫn kìm chế được, huống hồ hôm qua tôi say đến nỗi ngủ như chết, em nghĩ tôi đủ sức lực sao? Nếu thế thì tôi lại phi thường quá. Khi cô ta bị tôi nói cho như vậy, tỏ ra rất sững sờ tôi càng khẳng định tôi không hề làm gì cô ta. Tôi nói ra những chuyện này vì tôi không muốn em sống trong hoài nghi, tôi không thích để vợ mình phải suy nghĩ trong lòng.

Nhiên gật đầu, bỗng thấy người đàn ông này vô cùng thông minh. Anh chọn cách kể thật với cô chứ không giấu giếm, giá như anh không kể có thể khi bắt gặp ai nói chuyện đó cô sẽ không còn tin nhưng anh đã nói ra cô hoàn toàn có lòng tin nơi anh. Và lại thật sự, Nga là loại đàn bà có thể làm bất cứ đi đâu gì. Cô gật đầu nói:

- Tôi tin anh, nhưng tôi nghĩ chắc chắn chị ta vẫn sẽ dùng cái chuyện hôm đó làm tôi và anh trở nên mâu thuẫn mà xem. Có lẽ chị ta nghĩ anh không kể cho tôi, thế nào mai chị ta cũng giả vờ kể lể với tôi cho xem.

Anh nhìn cô, trong lòng bỗng cảm thấy cô đã thật sự trưởng thành rồi. Cô ít nhất đã có lòng tin nơi anh, có lẽ việc chia sẻ thật thế này là bước tạo dựng niềm tin trong tình yêu. Nhiên vòng tay qua ôm anh, thầm khâm phục người đàn ông này. Anh có thể để bản thân không bị rơi vào dục vọng quả thật vô cùng vô cùng đáng ngưỡng mộ. Dường như càng nghĩ cô càng cảm thấy tình cảm mình dành cho anh đã thay đổi. Thế nhưng cô vẫn chưa dám tin, chưa dám khẳng định đó là loại tình cảm gì. Cô không kiềm được, bất chợt nhướn người hôn lên môi anh rồi cúi đầu xấu hổ, anh thấy hành động này của cô, chỉ hận không thể đè cô ra mà xé tan bộ váy ngủ. Đành ngậm ngùi hôn lên môi cô, trong lòng thật sự ngạc nhiên và vui sướng tột cùng! Lần đầu tiên cô chủ động hôn anh như vậy! Thật lòng mà nói, nếu là Quân, chưa chắc Nhiên đã có thể dễ dàng tin như vậy. Nhưng ở Văn, ngay từ đầu khi bước chân vào cuộc hôn nhân này cô đã có lòng tin tuyệt đối từ anh. Đó

là cảm giác. Buổi sáng hôm sau, sau ăn sáng, anh liền chở cô đi làm. Lúc đến công ty, Nga tỏ ra vô cùng sửng sốt khi thấy hai người vui vẻ với nhau. Cô ta đứng dậy lắp bắp chào hai người rồi xuống, Nhiên không thèm đáp lại đi thẳng vào trong. Vì cánh tay cô bó bột nên cô gần như không làm gì được, chỉ có ngồi đọc tài liệu rồi ngắm Văn, dạo này cô thấy Văn càng ngày càng đẹp trai, hoặc có lẽ cô đang bị ảo tưởng về chính mình. Nhiên đọc tài liệu một chút chợt thấy Nga thì thoảng lại đưa con mắt thăm dò về phía cô. Cuối cùng cô quyết định đứng dậy, đi ra nhà vệ sinh trong lòng chắc mẫm chị ta sẽ đi theo. Đúng như cô dự đoán, cô vừa bước vào trong nhà vệ sinh đã thấy Nga bước theo sau liền nhếch mép cười, đưa tay trái ra rửa, Nga tiến sát lại gần cô rồi nói:

- Đây, bị chị em cầm chừng mà vẫn vui vẻ nhỉ?

Nhiên khẽ nhún vai bình thản đáp:

- Nga, chị đang cố chia rẽ vợ chồng tôi mà bày ra trò nói nhăng nói cuội này sao?

Nga thấy bộ dạng bình thản này của Nhiên trong lòng bỗng tức giận vô cùng liền lôi điện thoại ra đưa bức ảnh khoả thân của cô ta nằm ôm Văn cho Nhiên xem. Mặc dù cô tin Văn, thế nhưng thấy một người con gái nằm cạnh chồng mình cô cũng không khỏi khó chịu, thế nhưng cô nhanh chóng lấy lại bình tĩnh lại tiếp tục nở nụ cười. Bất chợt cô lấy hết sức dấn vào tay trái giáng thật mạnh bàn tay lên mặt chị ta. Nga bị cú tát bất ngờ liền choạng vạng mắt vài giây, sau khi định thần lại liền xông tới định đáp trả. Cô liền cười nói:

- Đánh tôi đi, chị thử đung vào một sợi lông của tôi xem chị có thể dễ dàng sống mà bước ra khỏi công ty này không? Cái tát này là vì chồng tôi là đàn ông không muốn đánh phụ nữ nên tôi ra tay giúp chồng tôi.

Nga bị cô dọa, liền buông tay xuống, chưa kịp phản ứng cô nói tiếp:

- Sao? Giờ khóc lóc ra ăn vạ với anh Văn anh ấy sẽ tin chị sao? Chị nghĩ gì đến ngay cả khi say anh ấy còn chẳng thèm đung vào chị nữa là.

- Ai nói anh ta không đụng vào tôi??

- Nếu anh ấy đụng vào chị, tôi đảm bảo giờ chị đã không đứng đây mà chấp nhận bị tôi đánh r ồi. Loại người như chị chỉ cần anh ấy đụng vào chị sẽ bắt đầu bắt vạ ngay. Tôi không ngu mà tin vào cái ảnh đó đâu! Giờ chị có bằng chứng anh ấy đã làm gì chị ví dụ giấy xét nghiệm hay gì đó tôi cũng có thể chưa chắc đã tin! Nói gì mấy cái ảnh này!

- Tôi không....rảnh đi xét nghiệm.

- Tôi đưa chị đi chị dám không? Mới hai ngày thôi mà, xét nghiệm sớm còn kịp. Hay chị không dám? Còn chị nghĩ mang đống ảnh này ra để dọa anh Văn đúng là chị đã nh ảm r ồi. Đống ảnh này chẳng có tác dụng gì trừ việc khiến chị sau này bị mang tiếng với nhà ch ồng tương lai của chị, còn anh Văn đủ sức thông minh để dẹp bỏ nó, Cái tát này là cái tát của tôi, vì chị dám ve vãn ch ồng tôi! Còn chị đừng nghĩ kiện được tôi, anh Văn có thể kiện chị tôi vu khống, và đột nhập phòng của anh ấy đấy.

Nói r ồi cô giang tay tát thật mạnh lên mặt Nga sau đó bỏ đi, để lại Nga với khuôn mặt đỏ ửng. Nga đã mất hết bình tĩnh, cần chiếc điện thoại ném xuống đất vỡ tan tành. Tất cả dữ liệu cũng mất theo chiếc điện thoại đó. Đến khi cơn tức giận dần nguôi, cô ta mới đứng dậy, nhặt chiếc điện thoại đã vỡ vụn vào thùng rác!

Nga! Cô thất bại thảm hại r ồi.

Sau khi tát Nga hai cái, Nhiên cảm thấy trong lòng có chút hả hê. Nghĩ lại mấy ngày trước còn thấy hơi xót thương khi cô ta khóc đúng là uổng công cô còn chút tình người. Đối với loại đàn bà này, nếu cô càng nhân nhượng, cô ta sẽ càng lấn tới. Thế nên hai cái tát hôm nay cô hoàn toàn không chút hối hận.

EM LÀ SINH MỆNH CỦA ANH

Phạm Vũ Anh Thư
dtv-ebook.com

Chương 19

Trở về phòng, nhìn thấy Văn, cô lại có chút ấm ức. Dẫu rằng cô tin Văn, thế nhưng khi thấy bức ảnh đó, cô vẫn cảm thấy tủi thân. Đêm đó cô đã chờ anh gọi cho cô đến tận khuya mới ngủ được. Cô bước vào, ngồi xuống cạnh anh, vẻ mặt đầy khó chịu. Thấy cô như vậy, anh liền quay sang hỏi:

- Mặt em sao thế? Có chuyện gì xảy ra à?

- Không sao!

- Không sao thì thôi vậy.

Cô cảm thấy rất ấm ức, lờm anh nói:

- Tôi có chuyện này muốn nói.

Anh bật cười hỏi lại:

- Có chuyện gì nào?

Cô hít một hơi, rồi trả lời:

- Tôi tin anh, nhưng tôi không tin những người phụ nữ khác xung quanh anh. Vậy nên, anh có thể hạn chế tiếp xúc với họ nếu không cần thiết không?

- Đây, đừng nói em ghen nha?

- Sao anh lúc nào cũng nói tôi ghen? Tôi đâu thêm ghen, là tôi nhắc nhở chúng mình vậy thôi!

Anh cúi xuống, hôn lên môi cô, cô liền đẩy anh ra nói:

- Này anh, đây là công ty đấy!

Anh cười bí hiểm đáp:

- Thì sao nào? Mà sao em lại nói vậy? Em có thấy tôi luôn giữ khoảng cách với tất cả những người con gái khác mà đúng không?

Cô gật gù đáp:

- Đúng, đi đâu đó tôi công nhận! Chỉ có đi đâu thấy bức hình của Nga với anh, dù tôi biết không có chuyện gì nhưng trong lòng vẫn cảm thấy có chút gì đó không vui. Giống như bây giờ nếu tôi say rượu, cũng có người đàn ông khác làm như Nga, anh có khó chịu không?

Anh bước ra khỏi ghế, kéo cô đứng dậy, tay giữ chặt hông cô, hơi thở rất mạnh thì thầm:

- Đừng nói là như vậy, ngay cả em mặc gợi cảm đứng trước mặt người đàn ông khác tôi đã không vui rồi. Vậy nên đừng làm tôi ghen! Tôi cũng không bao giờ làm em phải ghen hay suy nghĩ gì nữa đâu. Tôi khẳng định với em.

Nhiên bị hơi thở của anh làm cho đỏ ửng cả mặt, người đàn ông này luôn như vậy, chỉ cần một chút khó chịu trong cô anh luôn biết cách dẹp bỏ. Anh nhìn điệu bộ cô thế này, biết rõ cô đang ghen chẳng qua chính cô cũng không nhận ra đi đâu đó trong lòng cảm thấy vui vẻ vô cùng, như sự nhớ ra đi đâu gì cô liền hỏi:

- Việc đi điều tra Thanh đến đâu rồi?

- Thật ra em cũng biết đấy, cái bằng chứng em có chỉ là thông tin của mấy tên đó thôi chứ chưa có gì cụ thể. Tài liệu công ty năm ấy lại bị đốt sạch nên rất khó đi điều tra lại, việc này mất rất nhiều thời gian, nhanh thì cũng gần một năm tôi cũng thu thập được chút ít rồi.

- Không biết hẳn có đi đâu tra gì tôi không nhỉ? Có lẽ hẳn cũng truy tìm tôi suốt mười một năm nay, nhưng đi đâu tôi thắc mắc là Hà Nội này nhỏ bé như vậy, hẳn lại có quyền thế tại sao không tìm ra nổi tôi được nhỉ?

Anh nhìn cô, trong lòng rõ ràng đã có câu trả lời, nhưng cuối cùng lại đáp:

- Có lẽ bác Ngân đã giấu em.

Nhiên thở dài, đồng tình với ý kiến này mặc dù cô cũng hiểu dù bác Ngân có giấu cô thì với thế lực như tên Thanh không khó để biết được, nhưng dù có nghĩ thế nào cô cũng không tìm ra nguyên nhân. Cô cũng chẳng có người thân thích nào, vậy nên để nói có người che mắt tên Thanh, thì cô không tài nào tin nổi, chỉ có cách cho rằng bác Ngân đã giấu cô.

- Tối nay công ty có buổi tiệc giao lưu với công ty Lung Linh, buổi chiều tôi sẽ đưa em về sớm tắm rửa rồi đi.

Nhiên nhìn xuống cánh tay gãy nhìn Văn nói trong lòng có chút ngạc nhiên, cuối cùng phân vân đáp:

- Tay tôi thế này, đi liệu có tiện không?

- Có sao đâu? Tôi đút cho em ăn.

Cô phản đối ngay lập tức:

- Không được! Giữa bao nhiêu người như vậy mất mặt lắm.

- Có gì là mất mặt? Chẳng đút cơm cho vợ là sai sao?

- Nhưng anh là Giám đốc, dù ở nhà có thế nào, ra đường cũng phải cư xử như một Giám đốc.

- Ra đường hay ở nhà tôi vẫn là chồng em!

- Tôi không đồng ý đâu, dù thế nào buổi tiệc này tôi cũng không để anh làm vậy đâu.

Anh nhìn về mặt của cô tỏ vẻ nhân nhượng:

- Hay thế này buổi chiều chúng ta về sớm một chút, em muốn ăn gì tôi đưa em đi ăn trước, đến tối cũng no rồi, lúc đó em ăn thêm gì đó là được.

Nhiên gật đầu trong lòng thật sự bị người đàn ông này thuyết phục, chưa bao giờ cô gặp được người đàn ông nào chu đáo như Văn. Anh đứng dậy cầm mấy tập tài liệu đi ra ngoài, cô nhìn theo bóng dáng anh, chợt thấy anh dừng lại ở bàn của Nga. Do mãi mê nói chuyện cô không để ý cô ta đã vào từ lúc nào, khuôn mặt còn chút hồng hồng nhưng đã lấy lại vẻ bình tĩnh vốn có. Văn đứng nói gì đó rất lâu, cô quan sát Nga, cô ta chỉ cúi gằm mặt gật đầu chứ không nói gì nhiều. Một lúc rất lâu sau, mới thấy anh đi ra ngoài, sau đó cầm tập tài liệu trở về. Nhiên cũng không tò mò hỏi lại anh và Nga đã nói gì, bởi cô không muốn tò mò quá nhiều. Buổi tối hôm đó sau khi đưa Nhiên đi ăn ngoài nhà hàng, Văn mới chở cô đến bữa tiệc. Bữa tiệc này thực chất là của tập đoàn Bình Minh tổ chức để giao lưu với bên công ty Lung Linh, cũng là nâng đỡ công ty Lung Linh phát triển mạnh hơn. Nhiên mặc chiếc váy trắng Văn mua cho, cánh tay tuy bó bột nhưng vẫn không ảnh hưởng đến vẻ ngoài xinh đẹp đầy sức sống của cô. Chỉ cần nhìn về mặt cô lúc này ai cũng đoán được cô đang có cuộc sống viên mãn thế nào. Cô khoác tay Văn, bước vào trong, vừa đến cửa đã thấy Chủ tịch Minh tiến lại gần mình. Thấy cô ông liền vội hỏi:

- Con thế nào rồi? Hôm trước đến thăm con rồi về bạn quá ba cũng quên khuấy đi, gọi thằng Văn nó cứ bảo con không sao, lại còn bảo ta không cần đến thăm vì con khỏe rồi.

Nhiên tươi cười lễ phép đáp:

- Con khỏe rồi thưa ba, chắc anh Văn sợ phiền ba nên mới không cho ba đến thăm.

Ông cười hiền hậu trêu đùa:

- Nó là sợ ba quấy rầy con nghỉ ngơi đấy, cái thằng này từ hồi lấy vợ coi vợ là nhất, ba cũng không là gì nữa rồi!

Cô lắc đầu rồi rít đáp:

- Ba đừng nói như vậy, anh ấy lo ảnh hưởng đến công việc của ba mà.

Ông bật cười thành tiếng trả lời:

- Ba đùa thôi, hai đứa cứ hạnh phúc là ba vui rồi.

Nói rồi Chủ tịch Minh từ từ tiến vào trung tâm bữa tiệc, Nhiên nhìn theo bóng dáng ông chợt thấy ấm áp vô cùng. Văn siết chặt tay cô đi ngay sau ông Minh đến bàn rượu, Nhiên tiện tay định lấy ly rượu vang liền bị anh gạt đi:

- Em là con sâu rượu à, mà cứ thấy rượu là thấy em. Vừa ốm dậy, tốt nhất đừng đụng đến bia rượu.

Cô lườm lườm anh đáp lại:

- Cái gì mà sâu rượu, anh làm như tôi thèm bia thèm rượu lắm không bằng. Vả lại tôi khỏi rồi mà, chẳng lẽ bây giờ tôi lại tay không chúc khách của anh?

- Chẳng đúng thèm bia thèm rượu sao? Mình tôi uống là đủ rồi, em chỉ cần bên cạnh, cười thật tươi, giữ sức khoẻ còn để con cho tôi.

Cô bĩu môi nhưng chẳng còn cách nào đáp trả đành ngậm ngùi nghe theo.

- Cô Nhiên, rượu của cô đâu? Tôi uống với cô một ly, gặp từ đợt đám cưới giờ mới có dịp gặp lại, phải uống với phu nhân Giám đốc một chút chứ nhỉ?

Tiếng nói phía sau khiến cả cô và anh đều quay lại, là Thanh! Cô hơi cong khoé môi nở nụ cười giả tạo cúi xuống đáp:

- Xin lỗi, tôi không uống được rượu.

Hắn cười khà khà nói:

- Cô không nỡ tôi chút nào sao?

Văn thấy điệu bộ này của hắn ta anh liền cầm ly rượu đứng trước mặt hắn ta rồi nói:

- Vợ tôi đang trong thời gian chuẩn bị đẻ có bầu không thể uống rượu, tôi thay cô ấy uống với ông một chén vậy.

Hắn ta thấy anh nói lý do này, không còn cách gì ép được đành miễn cưỡng uống với anh. Uống xong hắn ta liền nói tiếp:

- Cô Nhiên tại sao hôm trước lại nói với tôi cô mới hai mươi hai tuổi nhỉ? Rõ ràng trong hồ sơ cô hai mươi tư tuổi mà?

Cô nhếch mép, trong lòng hiểu hắn ta đã bắt đầu đi điều tra về cô, vốn dĩ định lên tiếng thì anh đã nói:

- Sao ông lại quan tâm về vợ tôi như vậy?

Hắn cười, nhưng ánh mắt rõ ràng lúng túng đáp:

- Là tôi vô tình đọc được thông tin của cô ấy thôi.

Anh cầm ly rượu, lắc lắc vài vòng cúi xuống nói:

- Dù ông có thông tin gì thì tôi nghĩ vợ tôi là để tôi quan tâm chứ không phải ông. Hay ông có vấn đề gì với cô ấy sao, hay là ông làm gì khuất tất khiến cô ấy biết được?

Hắn ta cười giả lả:

- Không, tôi không có gì cả!

Văn bình thần uống một ngụm rượu rồi nói:

- Tôi trêu ông thế thôi, có gì mà ông cuống lên vậy?

Hắn ta cười gượng gạo, cố uống ly rượu rồi lùi ra phía sau, cô quay sang anh hỏi:

- Anh không sợ hắn ta biết tôi sao?

- Chẳng sớm thì muộn hắn cũng phải biết thôi. Có đi đâu em yên tâm, tôi đã thuê người giám sát hành động của hắn rồi, hắn không dám manh động, cũng không dám động vào em đâu. Thế lực của hắn bây giờ đâu có gì? Đám người kia đã bị chính hắn đưa vào tù, dù sao thì giờ phút này em cũng hoàn toàn yên tâm chỉ cần có tôi em sẽ được an toàn.

Nhiên gật đầu, trong lòng cảm thấy an tâm, nhìn anh cảm thấy chỉ có người đàn ông này mới khiến cô có thể hoàn toàn dựa dẫm vào như vậy. Cô gật đầu, cảm thấy lời anh nói rất đúng nên không nói thêm gì, Văn đưa mắt nhìn xung quanh cuối cùng cầm ly rượu, quay sang cô nói:

- Em chờ tôi ở đây, tôi sang nói chuyện với Giám đốc Linh một chút.

Nhiên gật đầu, ngồi xuống một chiếc ghế tiện tay bốc luôn mấy cái bánh. Cô không biết anh đã nói gì với giám đốc Linh, nhưng rõ ràng khi cô nhìn thấy thì vẻ mặt giám đốc Linh tỏ ra vô cùng sùng sốt. Một lúc sau thấy hai người đi ra khỏi nhà hàng, cô thầm đoán chắc với biểu hiện sáng nay khi nói chuyện với Nga, cô cho rằng anh sẽ nói gì đó liên quan đến cô ta với giám đốc Linh. Cô bình thần hưởng thụ mấy món bánh nhà hàng làm mà không sợ bị soi mói, với người gầy tay như cô, cách này là đi đâu hoàn toàn bình thường.

- Nay, cô đừng đắc ý vội, đời còn dài, tôi chưa thua cô đâu!

Một giọng nói hết sức quen thuộc cất lên, cô nhìn trước mặt, Nga mặc bộ váy vô cùng gợi cảm, vẻ thất bại thảm hại sáng nay không còn. Nhiên nhìn cô ta nhếch mép không thèm đáp lại, Nga thấy vẻ mặt bình thần của cô liền kéo ghế ra đối diện tỏ vẻ thân thiết:

- Nay, cô biết chuyện gì chưa?

Nhiên hừ một tiếng đáp lại:

- Chuyện gì tôi cũng không cần quan tâm,
- Không lẽ chuyện của Quân, cô cũng không quan tâm sao?

Nhiên dừng lại, ngược mắt nhìn Nga đầy kiên định đáp:

- Không!

Nga hơi sững người, sau đó lại cười giả lả nói:

- Cô không muốn biết nhưng tôi vẫn muốn cho cô biết.

Nhiên không muốn tiếp chuyện với cô ta liền đứng dậy bước ra khỏi ghế, Nga thấy thế liền vội lên tiếng:

- Mẹ anh Quân mất rồi!

Nhiên đứng khựng lại mất mấy giây, quay lại nhìn cô ta. Từng câu từng chữ của Nga giống như sét đánh ngang tai, cho dù cô không thích bà ta, thế nhưng nghe tin này lòng cô bỗng cảm thấy quặn lại. Cô hít một hơi thật sâu cố lấy bình tĩnh, cô ta đang muốn cô:

- Liên quan đến tôi sao?

Nga thấy thái độ này của cô, cảm thấy vô cùng tức giận, Quân vì cô mà hết lần này đến lần khác phải phàn nàn với cô ta, vậy mà giờ cô nhẫn tâm buông một câu lạnh lùng đến vậy. Người con gái này có gì hơn cô ta mà khiến bao nhiêu người đàn ông si mê như thế? Nga cảm thấy không chút cam lòng, giá như ít nhất cô còn chút tình cảm với Quân, thì có lẽ cảm giác lúc này sẽ đỡ cay đắng hơn. Nga cầm ly rượu, uống ực rồi chua chát nói:

- Cô tham vàng bỏ ngãi, dù thế nào cô với anh ấy cũng đã có hai năm gắn bó, chẳng lẽ đến ngay cả đi đốt cho mẹ anh ấy nén nhang cô cũng không làm sao?

Nhiên nhìn Nga muốn nói rằng lúc còn sống bà ta đã đối xử với cô thế nào, đã khiến cô sống khổ sở ra sao, thậm chí bao nhiêu lần tìm cách ngăn cản tình yêu của hai người. Cô từng tìm cách hoá giải nhưng hoàn toàn vô

vọng, giờ bà ta chết rồi, cô không còn hận, nhưng để bảo cô thương xót như người nhà hay đến viếng thì thật lòng cô không làm được! Huống hồ cô đến với tư cách gì? Cô hồ hững đáp lại:

- Tôi tham vàng bỏ gái hay Quân mới là người như vậy? Chẳng phải chúng tôi chia tay, chị và bà ta vui lắm sao? Giờ chị nói với tôi những điếu này để làm gì?

- Để làm gì? Để cô biết rằng đừng bao giờ nghĩ mình có thể an phận trong cái danh phu nhân Giám đốc, để cô biết được rằng cô là loại đàn bà giẻ rách đến mức nào! Cứ cho là cô và Quân đã chia tay, nhưng cô xem lại bản thân cô, cô lấy chồng ngay sau khi chia tay anh ấy có vài tháng ngay cả lý do anh ấy đi nước ngoài là gì cô thậm chí cũng không biết không quan tâm? Vậy là cô không tham vàng bỏ gái sao? Cô yêu anh ấy thật lòng, liệu rằng cô có như vậy không? Cô biết tính cách của anh ấy rồi, vậy tại sao cô không chịu tin? Tôi rất hận cô, hận cô vì đã cướp anh ấy khỏi tôi, hận cô vì cô mà anh ấy không còn để tâm đến tôi, tôi đã ảo tưởng rằng anh ấy sẽ yêu lại tôi nhưng tôi đã nhầm! Nhưng ngay cả như vậy, thì tôi cũng không cam lòng khi thấy anh ấy ngày đêm vẫn nhớ đến cô, nhớ đến loại đàn bà đã bỏ anh ấy đi lúc khó khăn nhất chỉ vì tiền!

Cô nghe những lời này, đột nhiên bỗng cảm thấy choạng vạng, cô để bàn tay trái đặt lên bàn, nhắm nghiền mắt cuối cùng nhanh chóng lấy lại vẻ lạnh nhạt, cười khinh bỉ:

- Tôi tham vàng bỏ gái? Tôi bỏ anh ta đi lúc anh ta khó khăn nhất? Xin lỗi chị, chị đừng tự vả vào mặt mình như vậy, năm ấy là ai bỏ ai đi khi anh ấy bắt đầu sự nghiệp? Còn Quân, chị nói rằng anh ta vẫn yêu tôi, tôi không tin anh ta? Nếu chị từng yêu rồi chị sẽ hiểu trong tình yêu lòng tin quan trọng thế nào? Anh ta để mặc chị ôm anh ta ngoài đường, sinh nhật tôi anh ta cũng bỏ mặc đi đêm đêm với chị. Cứ cho là như chị nói, anh ta có lý do. Nhưng thưa chị, tình yêu là của hai người, nếu một người nghi ngờ thì người kia cần dập tắt nghi ngờ đó bằng cách chia sẻ thẳng thắn chứ không phải là cứ lặng im rồi trách đối phương, trong chuyện tình cảm, nếu không chia sẻ cho nhau tình cảm sẽ chết dần chết mòn mà thôi. Mà huống hồ, anh

ta thà chọn sự nghiệp chứ không chọn tôi, đàn ông như vậy quá tham vọng, dù còn yêu tôi cũng sẽ buông tay thôi.

- Cô có biết lý do gì mà anh ấy làm vậy không?

Cô lắc đầu, bình thản đáp:

- Dù là lý do gì giờ tôi cũng không còn quan tâm nữa, anh ta đã có đi đâu anh ta muốn, tôi cũng có gia đình rồi, chuyện của quá khứ đã không thuộc về nhau thì tốt nhất quên đi.

Nga nắm chặt hai tay, không thể nghĩ rằng cô lại có thể nghĩ thông suốt như vậy, cuối cùng lại hỏi lại một câu:

- Có phải cô yêu Văn rồi không? Có phải cô yêu anh ta nên mới có thể dễ dàng quên Quân như vậy không? Đúng! Quân không thể cho cô một cuộc sống sung túc, nhưng do anh ấy nghèo, cô đến với anh ấy ở ngay khi trong tay anh ấy không có gì, còn Văn, ở thời điểm này anh ta có tất cả! Vậy nên anh ta có thể cho cô được mọi thứ mà không cần đắn đo.

- Chờng tôi, tôi không yêu không lẽ để chị yêu! Nga, tôi và chị không thù không oán, ban đầu tôi cũng không ghét bỏ chị, thế nhưng bây giờ chị biết không? Ngay cả đến nói chuyện tử tế thế này với chị tôi thấy bản thân cũng không còn kiên nhẫn, không hiểu vì lý do gì chị cứ phải nói với tôi những đi đâu thế này. Tôi không biết trước kia chị với Quân thế nào, nhưng bây giờ tốt nhất chị nên yên phận đừng đụng vào tôi, nếu không đừng trách tôi ác! Và tôi cũng nhắc lại một lần, tôi không phải loại người chỉ cần tiền như chị, ngoài tiền tôi còn cần vàng bạc kim cương, xe hơi và một người chồng đẹp trai, tốt bụng như Văn.

- Cô nghĩ tôi dễ dàng để cô được hạnh phúc với Văn sao? Tôi không hạnh phúc, cũng đừng mơ cô được hạnh phúc.

Nhiên cúi xuống, nhìn Nga đáp:

- Được thôi, muốn đấu với tôi thì đơn giản, nhưng xem chị có qua được cửa của chồng tôi không đã.

Nói rồi cô ra khỏi ghế, bước đi, đột nhiên cô thấy chân chị ta dang rộng ra ngoài không kịp tránh, đến khi nhìn thấy đã quá muộn, bàn chân cô vướng vào bàn chân chị ta đột nhiên cảm thấy toàn thân hoàn toàn mất trọng lực. Bỗng dưng một bàn tay đỡ cô lại, cô định thẫn lại nhìn thấy Văn đang giữ phía ngực cô, cô thở mạnh, toàn thân bỗng cảm thấy như vừa đi từ cõi chết về khi quay lại chợt thấy vẻ mặt đầy đắc ý của Nga. Nhiên nhếch mép, cầm cốc rượu đầy trên bàn, bất ngờ đổ từ phía trên đầu Nga, cô ta tắt ngấm nụ cười trên môi, định hét lên liền bị một bàn tay bịt lại. Cô nhìn lên, là Giám đốc Linh, anh ta bịt miệng Nga lại thì thẫn gì đó rồi kéo cô ta ra khỏi bữa tiệc. Nhiên phỉ phỉ chiếc váy đang mặc, quay sang Văn thấy anh đang cười liền hỏi:

- Này? Sao anh lại cười?

- Em càng ngày càng ghê gớm.

Cô có chút xấu hổ, cúi xuống lý nhí nói:

- Anh thấy tôi gớm lắm sao?

- Ghê gớm nhưng rất đáng yêu! Tôi thích, với người như cô ta tôi ủng hộ em làm đi đâu đó.

Nhiên bật cười, đi theo anh ra chúc tụng với đám khách. Sau khi bữa tiệc kết thúc, Văn lái xe đưa cô về về đến nhà cô được anh tắm rửa lại, rồi thay quần áo. Ngày mai Văn có buổi họp hội đồng, nên ra phòng khách làm việc. Lúc này cô mới có thời gian thanh thoi để nghĩ lại những lời Nga nói. Thật lòng, nói cô không có cảm giác gì đúng là hoàn toàn vô lý. Thậm chí khi nghe tin mẹ Quân mất, cô cũng thấy trái tim có chút nhói lên. Có lẽ đó không phải ảo ảnh mà là thật! Hai năm đối với cả cô và Quân mà nói đều có rất nhiều kỷ niệm, nhưng dù có biện minh thế nào, cô cũng phải chấp nhận rằng, tình yêu của anh ta dành cho cô đứng sau cả sự nghiệp. Nếu là lúc mới chia tay anh ta cô đang cảm hận anh ta đến tận xương tuỷ, vậy mà giờ này lại thấy nhẹ nhõm vô cùng. Không phải cô không tò mò, chỉ là giờ đây cô muốn một cuộc sống an bình với Văn. Hằng ngày được cùng nhau ăn bữa cơm, dù giông bão thế nào cũng đều nắm tay nhau mà vượt qua. Thế nhưng cô không tiếc nuối quãng thời gian đó, lại càng

không hối hận vì đã lấy Văn. Cô nhìn bức ảnh cưới được treo ngay đối diện giường, trên bức ảnh ấy cả cô và Văn đều cười rất hạnh phúc! Phải rồi, một người chồng, một ngôi nhà thế này, một mái ấm này dù có thế nào cô cũng không muốn phá nát nó. Không phải chỉ đơn giản là vì trả thù, mà cả tình cảm đang lớn dần trong lòng, và lòng tin của cô dành cho Văn nhắc cô rằng mình đang có cuộc sống rất êm đềm.

- Nhiên, suy nghĩ gì mà thần người ra vậy?

Cô cứ mãi mê suy nghĩ mà không để ý Văn đã vào phòng từ lúc nào, cô cúi mặt nói:

- Không có gì, anh làm xong việc rồi sao?

Anh nhìn cô, leo lên giường bóp tay bóp chân cho một chút rồi mới nằm xuống sau đó đáp lại:

- Em có chuyện gì sao?

Cô nằm lên cánh tay như một thói quen lác đác đầu đáp:

- Thật sự là không có gì mà.

Anh xoay người, kéo cô vào lòng rồi nói:

- Nhiên, tôi nghe được hết chuyện em và Nga nói với nhau rồi, những lời em nói có phải thật lòng không?

Cô há hốc mồm kinh ngạc hỏi:

- Anh nghe từ lúc nào vậy?

- Tôi nghe từ đoạn cô ta nói mẹ Quân mất rồi, tôi chỉ muốn hỏi em, câu em nói tôi không yêu chồng tôi thì để chị yêu sao là thật hay không thôi?

Cô đỏ ửng mặt, cuối cùng lại im lặng. Anh cúi xuống hôn lên trán cô rồi nói:

- Không sao, em không muốn nói cũng không sao cả, tôi không ép em. Nhưng tôi muốn nói với em rằng, tôi thật sự rất yêu em, không phải là thích! Mà là yêu, yêu em hơn mỗi ngày!

Nhiên bỗng thấy trái tim lại khẽ rung lên, lời nói này, là thật sự trong lòng anh sao? Cô vòng tay qua người anh, khẽ ôm anh rồi hỏi lại:

- Vậy, chẳng phải anh yêu tôi vì người yêu cũ của anh sao?

Anh cười thành tiếng đáp:

- Thật ra lần đó là tôi nói dối thôi, tôi bịa ra chứ tôi không có người yêu cũ nào đâu!

Cô há hốc mồm ngạc nhiên hỏi lại:

- Thật sao? Vậy tại sao anh miêu tả như thật vậy?

- Vì tôi thích em, lấy em ra làm mẫu hình lý tưởng để miêu tả.

- Thích tôi? Nhưng anh đã thấy tôi mặc váy trắng bao giờ đâu mà nói như vậy?

- Thì tôi tự tưởng tượng ra thế nên em không thấy hôm sinh nhật em đã tặng em váy trắng sao?

- Thật sao?

- Thật mà!

Anh kiên định đáp lại, cô cười thầm trong lòng mặc dù vẫn cảm thấy khó tin:

- Vãn, tại sao anh lại thích tôi?

- Tôi cũng không biết có lẽ mắt tôi bị lác nên nhìn nhầm người cũng nên.

Cô tức giận đấm thùm thụp vào người anh rồi nói:

- Ý anh là tôi xấu xí đến đâu lắm sao?

Anh cười lớn đáp:

- Có thể trong mắt người khác em như vậy, nhưng mắt tôi có vấn đề nên nhìn thế nào cũng thấy em xinh đẹp thông minh lại vô cùng đáng yêu.

Nhiên nghiêng răng ken két:

- Trong mắt người khác tôi như vậy sao?

Anh trườn người xuống, bàn tay khế kéo áo cô lên, vuốt dọc tấm lưng nói:

- Sao em không quan tâm về sau?

Cô không thèm đáp lại, xoay lưng về anh nhưng trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào vô cùng. Anh kéo cô xoay lại rồi nói:

- Tay bó bột, quay lại đây làm gì?

- Kệ tôi!

- Tôi không thích kệ, mà Nhiên này tôi có chuyện muốn nói với em!

- Chuyện gì vậy ạ?

- Nhiên, tôi ghen lắm đấy nhé, kể cả thấy em xinh đẹp trong mắt người khác thôi tôi cũng khó chịu rồi, nhưng chuyện đó bỏ qua được. Thế nhưng chỉ cần em nói chuyện với người đàn ông khác lòng tôi cũng phát điên, tôi phải làm sao đây Nhiên? Em nói cho tôi biết, tôi phải làm sao để có thể bình thường lại.

Nhiên bật cười khanh khách, vẻ mặt nghiêm túc này của anh rõ ràng vô cùng đáng yêu, cô lắc đầu đáp:

- Tôi làm gì nói chuyện với ai đâu?

Văn bị cô cười đến mức xấu hổ liền cắn nhẹ lên môi cô, bàn tay lại lần mò lên tấm lưng cô, cô rùng mình nói:

- Đừng!

Anh thấy thế lại hỏi lại:

- Vậy em nói đi, tôi phải làm sao?

- Không cần làm gì, ghen cũng được, tôi tin anh sẽ không đến mức cuồng ghen.

Anh đưa đôi tay về phía bầu ngực, luồn tay qua lớp áo mỏng manh trả lời:

- Nhớ tôi là tên cuồng ghen thì sao?

Nhiên bất lực trước hành động của anh thở dài nói:

- Đừng nghịch nữa.

Anh vẫn không dừng lại, vẻ mặt đầy trêu ngươi:

- Của tôi tôi thích làm gì kệ tôi, trả lời câu hỏi của tôi đi chứ.

Cô lờm lờm anh, xoay người giận dỗi không đáp. Thấy cô giận anh liền buông tay, ôm chặt cô rồi nói:

- Quay lại đây đi, tôi không nghịch nữa, quay lại với tôi đi mà, không nhìn thấy em tôi không ngủ được!

Nhiên liền quay lại cũng không hiểu sao lại dễ dãi như vậy, nghe anh xu nịnh mấy câu đã mềm lòng, Văn vòng tay ôm cô rồi nói:

- Nếu em có gì ấm ức, có gì không vui cứ nói với tôi. Tôi sẽ bằng mọi giá giải quyết giúp em, nếu không được thì tôi sẽ cùng em chịu ấm ức cũng

được. Dù sao có chuyện gì hai người cùng nhau vẫn đỡ hơn. À này, cây dâu tây ra hoa rồi đấy, mấy cây cải cũng ăn được rồi.

Cô bỗng bật cười hỏi lại:

- Thật sao, tôi tưởng mấy ngày tôi bị thế này không ai chăm sóc chứ?

Anh lắc đầu, lại hôn cô rồi nói:

- Không, em không biết chứ ngày nào tôi chẳng tưới nước cho cây? Lại còn mua cả vitamin về tưới cho nó đấy. Em thấy có người chồng nào tốt như tôi không, thế mà nói gì em cũng cãi lại, trêu em một chút em cũng giận tôi.

Cô cảm thấy trong lòng vô cùng vui vẻ, liền ghé sát đầu vào ngực anh thì thầm:

- Vâng, hình như tôi thích anh mất rồi!

Anh kéo đầu cô rồi nói:

- Em nói gì cơ, tôi nghe không rõ!

Cô hít mạnh một hơi đáp lại:

- Hình như tôi thích anh mất rồi, càng ngày càng thích!

- Hình như thôi sao?

Cô bị anh bắt bẻ, liền nghiêng người đấm anh một cái rồi nói:

- Là tôi thích anh rồi, tôi thích anh!

Anh nhìn cô, chỉ hận không thể ôm cô mà nhảy lên vì sung sướng, chỉ khẽ hôn lên môi cô rất nhiều lần. Ngoài kia sương đêm đang rơi, nhưng đám cây xanh vẫn đâm chồi lớn lên, phía bên trong hai trái tim đang đập rất nhanh, người đàn ông ôm người phụ nữ vào lòng ngủ ngon lành.

EM LÀ SINH MỆNH CỦA ANH

Phạm Vũ Anh Thư
dtv-ebook.com

Chương 20

Những ngày tiếp theo, cuộc sống của hai người diễn ra rất nhẹ nhàng đến nỗi Nhiên đã ước rằng cuộc đời cô mãi về sau cũng bình an thế này. Kể từ cái ngày cô nói thích Văn tình cảm của cả hai cũng đã tăng lên mấy bậc.

Cuối tháng này cũng là ngày cô tháo bột, Văn xin nghỉ việc ở công ty một ngày đưa cô đến bệnh viện. Buổi sáng sau khi ăn sáng xong cả hai người lên ra xe, bầu trời những ngày tháng mười mát mẻ dịu êm vô cùng. Nhiên ngồi trên xe, hướng ánh mắt ra bên ngoài mấy hàng bằng lăng đã tàn hoa chỉ còn trơ trọi lại những chiếc lá có màu hơi úa.

Thời tiết này thật đẹp nhưng cũng khiến con người ta có cảm giác buồn đến nao lòng. Trong xe ô tô, Văn lại bật mấy bài hát của ca sĩ Anh Thơ, giọng ca thánh thót cất lên trong cái không gian mùa thu này càng khiến bầu không khí này vương chút u sầu.

“Cuối trời mây trắng bay. Lá vàng thưa thớt quá.

Phải chăng lá vèrừng, mùa thu đi cùng lá.

Mùa thu ra biển cả, theo dòng nước mênh mang.

Mùa thu vào hoa cúc, chỉ còn anh và em...”

Đột nhiên chiếc xe từ từ dừng lại một đôi môi căng mọng khẽ chạm lên môi cô. Nhiên giật mình đến lúc định thần lại mới phát hiện Văn vừa hôn mình, cô nhắm mắt bặm môi đẩy anh ra giọng đầy khó chịu:

- Này, cái anh này sao anh lại làm thế này ngay ngoài đường.

Văn nhìn điệu bộ của cô liền cười thành tiếng:

- Nhiên, tôi nghiện em mất rồi, làm sao đây.

Nhiên lờm lờm, hừ một tiếng:

- Nghiện thì về nhà, đang đi ngoài đường anh đừng xe đè tôi ra hôn, rõ vô duyên.

- Tôi dừng xe là có chủ đích đấy, em nhìn xem đâu có ai, dù sao hôm nay tôi cũng nghỉ nên muốn đưa em ra ngoài này một chút rồi tháo bột sau.

Nhiên mở to mắt nhìn về hướng trước mặt bỗng dưng không còn thấy giân dỗi, ở phía trước là một con đường ngập tràn sắc màu. Hai bên đường là hai hàng cây xanh mượt thế nhưng dưới gốc cây là những chiếc lá vàng rụng rơi. Nhiên sống người, tuy rằng mang tiếng ở Hà Nội bao nhiêu năm nay vậy mà cô chưa từng được đến đây. Cô nhìn mấy chiếc lá từ vàng rơi từ trên cao xuống lại càng tô điểm cho cảnh vật đẹp đẽ nơi đây.

- Em có muốn ra ngoài chút không? Ở đây không khí rất trong lành.

Nhiên gật đầu, bước xuống xe bỗng dưng cô thấy phía xa xa có người đạp xe phía sau chở một thùng nhò đựng kem, tiếng rao gọi cất lên giữa không trung:

- Ai kem dê...

Cô nhìn theo bóng dáng người đàn ông mặc chiếc sơ mi đã cũ kỹ, đầu đội chiếc mũ phớt đi con xe đạp cọc cạch chợt thấy có chút xót xa cho cuộc sống mưu sinh, lại cũng nhớ đến thời thơ ấu của mình. Có đứa trẻ nào chưa từng được ăn món kem đá kẹp bánh mì cơ chứ, sống mũi cô bất chợt cay xè, nhưng ký ức về ba mẹ cô lại ùa về như một thước phim. Văn thấy cô dán mắt vào thùng kem của người đàn ông trung niên liền gọi to:

- Kem ơi...

Nhiên bị tiếng gọi của anh làm cho giật mình bất chợt bật cười hỏi:

- Anh học đâu gọi kiểu này thế?

Văn cong môi đắc ý đáp lại:

- Tôi từ bé đã biết gọi kiểu này rồi, khi còn bé tôi từng đôi có dép lấy kem để ăn đấy.

- Thật hả? Công tử nhà giàu như anh mà cũng có tuổi thơ dữ dội vậy sao?

Văn định lên tiếng trả lời thì người bán kem cũng vừa hay đạp xe đến, anh ta lau mấy giọt mồ hôi trên trán rồi hỏi:

- Hai cô chú ăn kem hả? Ăn mấy cái, có kem trắng và kem cam muốn ăn loại gì tôi lấy cho.

Nhiên nhìn Văn, thấy anh tỏ ý để cô tự chọn liền lấy mỗi loại hai cái, người bán kem lấy chiếc túi đựng đưa cho Nhiên rồi nói:

- Bốn chiếc hai mươi ngàn, cảm ơn cô chú!

Văn gật đầu, lấy trong túi tờ polyme hai trăm ngàn đưa cho anh ta rồi nói:

- Anh cần lấy đi, không cần trả lại đâu.

Người đàn ông bán kem móc trong túi mấy tờ tiền lẻ còn chẳng đủ trả lại rồi rút:

- Không được đâu, hai mươi ngàn sao tôi dám lấy hai trăm ngàn được. Cô chú có tiền lẻ cho tôi xin.

Văn nhìn anh ta, trong lòng cảm thấy vừa xót xa liền đáp:

- Anh cứ nhận lấy đi đừng ngại, lúc nào có dịp tôi quên không mang tiền thì xin anh cho ăn ké một cái là được, tôi cũng không có tiền lẻ.

Người bán kem nhìn Văn ngập ngừng nói:

- Cảm ơn cô chú, cô chú thật tốt quá...

Văn không đáp lại chỉ mỉm cười xua tay tỏ ý không có gì, người đàn ông bán kem vẫn ríu rít cảm ơn đến mấy câu mới đạp xe đi.

Tiếng rao kem lại vọng lại lúc xa lúc gần. Nhiên nhìn Văn trong lòng cảm thấy người đàn ông quả thật có tấm lòng nhân hậu, cô đưa que kem màu cam cho anh rồi nói:

- Anh ăn đi, không hiểu sao bao lâu rồi ăn lại vẫn thấy ngon.

Văn nhận lấy que kem ăn ngon lành, hai người cứ dựa lưng vào xe, thưởng thức cái thứ mỹ vị giản dị ấy vừa ngắm cảnh vật xung quanh. Trong lòng Nhiên mỗi lúc lại có một suy nghĩ khác về Văn, người đàn ông này cần gì đâu có đấy. Cô cắn một miếng kem mát lạnh, không còn muốn hỏi gì, cũng chẳng cần nói thêm gì. Đến đây thôi cô đã đủ hiểu việc lựa chọn anh đi hết cuộc đời là đi đâu đúng đắn nhất mà cô đã làm. Anh luôn tạo cho cô từ bất ngờ này đến bất ngờ khác. Tâm trạng sầu não vì không khí mùa thu điêu tàn ban nãy cũng đã tan biến từ bao giờ. Sau khi ăn xong kem, Văn khẽ quay sang cô vuốt mấy sợi tóc trên mặt, tay cô gãy nên dạo này tóc tai đâu do anh buộc, một tháng luyện tập có khác mái tóc đã gọn gàng hơn, thế mà nãy giờ gió tốc cũng khiến lơ thơ vài sợi. Không hiểu sao Nhiên rất thích cảm giác Văn nhặt mấy sợi tóc bay bay trên gương mặt cô vuốt vào vành tai, hành động đó nhẹ nhàng và tao nhã biết bao nhiêu.

Hai người lên xe đi thẳng đến bệnh viện tháo bột rồi nhanh chóng về nhà.

Sau khi trở về nhà, việc đầu tiên của Nhiên chạy vội mở cửa ra mảnh vườn phía sau nhà. Những ngày cô ốm anh là người chăm sóc cho nó, mặc dù cô thi thoảng vẫn ngắm nhưng bản thân không được tự tay chăm sóc nên cô vẫn chưa thật sự hài lòng.

Cánh tay mới tháo bột vẫn còn hơi gượng gạo sờ mò lên mấy cây cải đã ăn được, mấy cây dâu tây cũng đã bắt đầu tàn hoa, nhú thành mấy quả nhỏ xíu xinh xinh. Nhiên gọi vọng vào trong:

- Anh Văn, cải ăn được rồi này, anh lấy cho tôi mượn một con dao con với.

Văn thấy tiếng cô gọi, vừa mang dao ra vừa cẩn thận:

- Vừa về đã vội ra vườn, tay em còn chưa khỏi hoàn toàn đâu đấy.

Cô nhón miệng cười đáp lại:

- Khỏi thật rồi, hơi gượng gạo chút thôi, anh nhìn xem này, nhanh thật đấy chưa gì đã lớn thế này rồi.

Anh hờn dỗi đáp:

- Còn quan tâm đến đám cây này hơn cả chúng. Em xem tôi yêu thương em đến thế nào, lãng mạn thế nào mà em lại đối xử với tôi không bằng mấy cây cải nữa.

Nhiên nhìn Văn thấy điệu bộ giận dỗi của anh liền đứng dậy, bất ngờ hôn lên môi anh một cái, sau đó lại cúi xuống lúi húi tỉa mấy cây cải. Văn bật cười, cảm thấy cô càng ngày càng đáng yêu lại chẳng thể giận dỗi nổi. Tỉa xong mấy cây cải, liền mang vào để Văn rửa sạch. Bác Thu vẫn phải đến nấu ăn giúp hai người vì tay cô vẫn chưa thể làm mấy việc nặng, chỉ có thể quanh quẩn làm mấy việc lật vớt. Buổi tối hôm đó, sau khi ăn xong Văn vẫn nhất quyết đi tắm cho Nhiên vì theo anh tay cô vẫn chưa hết gượng, anh búi tóc cô cao điệu bộ rất thành thực sau đó cởi bỏ hết quần áo cho cô lại cởi bỏ luôn bộ quần áo trên người mình. Nhiên nhìn tấm thân cường tráng của Văn, cơ thể quả thật hoàn hảo. Anh không có cơ bắp theo kiểu của những người tập gym, nhưng lại mang dáng vẻ khoẻ mạnh săn chắc của những người có tập thể dục. Mùi hương đàn ông trên người anh toả ra, cô hơi cúi mặt, bám tay vào vai anh bối rối hỏi:

- Chúng ta tắm chung sao?

Văn gật đầu, xoay lưng cô lại, xối vào hoa sen xuống dưới, khi hai cơ thể đã sạch sẽ đột nhiên bàn tay anh vuốt ve tấm thân cô, những giọt nước chảy từ vai luồn qua khắp cơ thể rồi rơi xuống đất. Cô không dám nhìn

thẳng vào cơ thể anh, toàn thân đã nóng rực, anh cúi xuống hôn vào tai cô, nước trên môi anh chạm khẽ vào vành tai khiến cô có chút rùng mình. Rất lâu rồi từ ngày cô gãy tay vì lo cho cô mà anh chẳng dám đụng vào người giờ phút này bỗng nhiên khao khát đến lạ kỳ. Anh lại nhướn người hôn lên nụ hoa chúm chím phía ngực, sau đó bế cô thẳng lên giường. Hai cơ thể bỗng như hoà vào nhau, giây phút khoái lạc mê đến tột độ. Sau khi làm tình, anh liền ôm cô, cúi xuống hôn lên mái tóc cô rồi hỏi:

- Em thích không?

Nhiên đỏ mặt xấu hổ không đáp mà hỏi lại:

- Vãn, tôi có chuyện này muốn hỏi anh được không?

- Có chuyện gì em cứ nói.

- Ngày trước anh biết tôi và Quân từng sống chung, thậm chí tôi có khoảng thời gian điên khùng như vậy, sao anh vẫn yêu và chấp nhận lấy tôi?

Anh ôm cô vào lòng, vuốt mấy sợi tóc đáp:

- Thì sao? Có gì lạ ở đây sao?

- Thì đàn ông vốn dĩ rất ích kỉ mà, chuyện thế này tôi thấy nhiều người không chấp nhận.

Anh cười lắc đầu đáp:

- Thời đại này rồi ít người không chấp nhận lắm, vả lại em biết đấy tôi từng có thời gian đi du học bên nước ngoài. Những chuyện thế này là đi đâu rất bình thường. Tôi không để tâm đâu.

- Nhưng trong lòng tôi nhiều khi nghĩ đến cảm thấy rất áy náy, anh quá tốt với tôi, còn tôi lại không xứng...

Anh lấy ngón tay đặt lên cằm cô, ra hiệu đừng nói nữa rồi thì thầm:

- Đừng nói không xứng ở đây! Em rất xứng với tôi, chuyện này tôi đã nói nhiều lần rồi mà. Quá khứ của em thế nào tôi không quan tâm, huống hồ tôi thấy em không có gì là sai ở đây cả. Em cũng đâu biết tương lai thế nào đúng không? Tình dục nó cũng chỉ là một cách thể hiện yêu đương, giống như ôm hôn thôi mà, nó mất đi phần tử tế là bởi người ta vô trách nhiệm với nó, với bản thân và đối phương thôi. Ở bên phương Tây, người ta không dạy con đừng quan hệ tình dục, mà chỉ dạy cách quan hệ tình dục sao cho an toàn thôi. Em đừng áy náy gì cả, chẳng lẽ quá khứ tôi cũng như em, em cũng không chấp nhận tôi sao?

Cô khẽ vuốt vuốt hàng lông mi trên mắt anh rồi nói:

- Anh đúng là người đàn ông hiếm có, vừa tài giỏi lại đẹp trai, không những vậy còn tốt bụng, nhân hậu, suy nghĩ thì tinh tế lịch sự, thấu đáo.

Anh bật cười, hỏi lại:

- Đây có phải là nịnh chằng không vậy?

- Vợ nịnh chằng có gì sai không?

- Không sai, em nói đúng mà.

Cô đấm anh một cái bĩu môi nói:

- Hình như anh càng ngày càng không biết xấu hổ là gì. Thôi đi ngủ đi.

Văn không đáp nữa, ôm chặt cô hơi thở bắt đầu đều đều. Cô nhìn anh, đôi mắt đã nhắm nghiền, trong lòng cảm thấy rất dễ chịu, ngủ say đến tận sáng.

Mấy ngày sau khi đến công ty, cô nhận được thông báo hợp đồng của công ty Lung Linh và công ty anh đã thực hiện xong vô cùng thành công. Thế nhưng không hiểu vì lý do gì cả công ty Lung Linh và công ty Bình Minh đều không tổ chức tiệc ăn mừng. Số tiền nhận được từ vụ đầu tư được chia đôi rất sòng phẳng, nghe Văn nói do bên Lung Linh quá bận nên tiệc ăn mừng để sau, cuộc họp cổ đông của hai công ty cũng sẽ diễn ra vào

cuối tuần sau chứ không phải trong tuần này. Còn Nga từ sớm cô đến đã không còn thấy cô ta, mấy người nhân viên nói hôm qua giám đốc Linh từ buổi chiều đã đón cô ta về công ty. Cô thở dài, trong lòng hiểu rõ rằng có lẽ chính Văn và Giám đốc Linh là người sắp xếp chuyện này, trong lòng cô lại cảm thấy có chút thương hại Nga. Thật sự mà nói dù cô ta đã gây ra những chuyện rất kinh tởm với cô, nhưng nghĩ đến cảnh ngay cả buổi tiệc chia tay cũng không có cô cảm thấy thương thương. Nhắc đến Nga cô cũng mới để ý suốt gần một tháng nay cô ta không còn biểu hiện gì khiến cô khó chịu, kể từ cái ngày bị Giám đốc Linh lôi ra khỏi bàn tiệc. Kể cả có gặp mặt nhau cũng không có chút gì liên quan như thể cô và cô ta chưa từng có xích mích xảy ra, giống như Nga biến thành con người khác vậy thế nên cuộc sống của cô cũng cảm thấy dễ thở hơn nhiều. Cô tự hiểu Văn là người công tư phân minh, nên chuyện này đến tám mươi phần trăm là ý của Giám đốc Linh. Có lẽ anh ta sợ cô em họ của mình lại gây ra chuyện gì xấu hổ nên đành để Nga về trong lặng lẽ như vậy. Thế nhưng phán đoán ban đầu của cô hoàn toàn sai! “Nga đi Canada” câu nói của Văn khi nhắc đến lý do cô ta vội vã rời đi không lời từ biệt. Vậy là cô ta sang đó với Quân sao? Cô hơi nhếch mép, cuối cùng thì sau bao nhiêu chuyện họ cũng về với nhau rồi, cô nhìn chiếc nhẫn đeo trên tay, rồi lại nhìn người đàn ông bên cạnh. Cuối cùng cô và Quân đều ở cạnh người khác. Vậy nhưng, cô không hề cảm thấy buồn, chỉ có chút xót xa trong lòng mà thôi. Dù sao trên đời này cũng chẳng có thứ gì là đúng hoàn toàn, mà cũng chẳng có gì là sai hoàn toàn. Quân và Nga có đến với nhau cũng chẳng thể trách họ, dù có cam lòng hay không cũng phải chấp nhận. Những tháng ngày tiếp theo cuộc sống của cô vẫn êm đềm trôi qua như một đường thẳng tắp không chút biến động.

Năm nay hai mươi bảy Tết công ty mới được nghỉ.

Tết năm nào cũng vậy, Văn đầu về nhà Chủ tịch Minh ăn Tết. Năm nay là Nhiên chủ động đề nghị anh về ăn tết sớm cùng Chủ tịch, sau khi đã sắm sửa, dọn dẹp xong ở nhà. Cô ra vườn tưới chút nước cho cây, sau đó cùng anh ra chợ mua cành đào, thêm một cây quất và mấy bộ đèn nháy về trang trí. Cô còn mua thêm cả mấy chậu hoa ly cho thơm nhà rồi cùng anh về căn biệt thự của Chủ tịch Minh. Ông tỏ ra vô cùng bất ngờ, bởi bình

thường phải đến hôm giao thừa Văn mới về. Anh có quá nhiều công việc nên phải cố giải quyết trong dịp Tết.

Chủ tịch Minh cảm thấy sau khi lấy vợ, anh đã thay đổi theo chiều hướng tích cực nên tỏ ra vô cùng hài lòng. Bữa cơm buổi tối đó diễn ra rất ấm áp, không khí này đối với cả ba người mà nói thật sự rất trọn vẹn. Ăn cơm xong, cô và Văn lên tầng đốt cho mẹ anh một nén nhang, đây không phải lần đầu cô đốt hương cho bà thế nhưng lại cảm thấy xúc động vô cùng. Nhiều lần Nhiên rất muốn hỏi vì sao mẹ anh không có ảnh thờ nhưng cuối cùng lại không dám hỏi chỉ sợ đụng đến nỗi đau của anh. Mùi hương thơm nồng, không khí Tết cảm giác đang đến rất gần. Nhiên bỗng cảm thấy nhớ gia đình nhớ ba mẹ đến nghẹn lòng. Mấy năm còn nhỏ, năm nào đón Tết dù rất bận nhưng ba mẹ cô đều đặn cùng cô gói bánh chưng để có không khí Tết. Nhanh thật, cũng mười một năm rồi cô chưa được biết mùi ngửi trông ngửi bánh chưng trong đêm thế nào. Thấy cô sau khi đốt hương về phòng khuôn mặt trở nên buồn thẫn, Văn liền hỏi:

- Nhiên, có chuyện gì khiến em buồn sao? Nói tôi nghe đi nào.

Cô bỗng ứa nước mắt, câu hỏi của anh quả thật khiến cô hoàn toàn không tìm nổi cảm xúc, bèn nói ra mấy lời nghĩ trong lòng. Anh nhìn cô đang ngồi trên giường, cảm thấy người con gái này vô cùng đáng thương, liền tiến sát lại, kéo tay cô vòng qua người anh, tay anh lau mấy giọt nước mắt trên mắt cô, rồi nói:

- Để mai, tôi sẽ cho người lấy củi về ở ngoài sân này làm một cái bếp nhỏ đủ để nấu một nồi bánh chưng. Mai cả nhà mình và bác Thu sẽ cùng ngửi gói bánh chưng được không? Để tôi nhờ bác Thu mua gạo rồi mai nhờ bác chỉ cho chúng ta cách gói. Tôi nói thật tôi cũng vụng lắm, nhà này chỉ có bác Thu gói bánh giỏi nhất thôi.

Cô lắc đầu, áy náy nói:

- Không, tôi chỉ nghĩ đến ba mẹ mà không tìm được nước mắt thôi. Anh không cần làm vậy đâu.

Anh cười cúi người nhìn thẳng vào mắt cô, đáp:

- Cần chứ sao không? Tôi và ba tôi lâu rồi cũng chưa được đón một cái Tết trọn vẹn. Tôi cũng chưa bao giờ được ngắm canh nồi bánh kê từ hồi mẹ tôi mất. Tôi cũng cô đơn như em nên giờ chúng ta hãy cùng nhau làm không khí gia đình này ấm áp hơn được chứ?

Cô gật đầu, cảm giác trong lòng vừa xúc động, lại vừa biết ơn anh, cô chưa kịp lên tiếng anh lại nói tiếp:

- Mừng một tết hai chúng sẽ đến trại trẻ mồ côi thăm lũ trẻ, chúc tết rồi lì xì cho chúng nó được không? Lũ trẻ ở đấy chắc mong chúng ta lắm.

Cô mở to mắt nhìn anh không giấu nổi niềm xúc động, bất chợt ôm lấy anh khẽ kêu lên:

- Vãn, em cảm ơn anh!

Anh buông cô ra rồi nói:

- Tôi đã nói rồi, đừng bao giờ cảm ơn tôi mà...Mà khoan đã, em vừa xưng là gì cơ?

Cô ngược mắt nhìn anh, nhoẻn miệng cười tự nhiên nói:

- Em!

Anh liếc bết cô dậy, hôn vào môi cô cười lớn:

- Em xưng em với tôi sao Nhiên? Em nói lại một lần nữa được không?

Cô nhìn anh, nhấn mạnh từng chữ:

- Vãn, em thích anh. Em thích anh quá mất rồi.

Anh ôm chặt cô, nụ cười trên môi đầy mãn nguyện. Sau bao lâu chờ đợi, cô cũng thốt lên rất tự nhiên rằng “Em thích anh!”. Phải rồi, chờ mười một năm anh còn chờ được, huống hồ bây giờ mới chỉ nửa năm sau đám cưới, cô đã mở lòng ra mà thích anh, ngày cô nói ra câu em yêu anh có lẽ chẳng còn xa nữa rồi.

Ngày hôm sau, sau khi ăn sáng xong bác Thu đã bày lên bàn rất nhiều lá dong, đỗ ngâm, gạo nếp ngâm và cả thịt lợn ba chỉ. Từ tối qua khi Văn thông báo cho bác Thu bác đã kịp mua và chuẩn bị đò. Bên ngoài trên loa phát thanh của phường đang phát bài “Mùa xuân nho nhỏ”, bên trong gia đình đang cười nói gấp từng chiếc lá dong, dong từng ống đỗ, xếp từng chiếc lạt buộc bánh. Bác Thu ng ẩ tĩ mẫn dạy từng người, tiếng nói cười cứ rồn rang cả căn phòng. Cô nhìn Chủ tịch Minh cẩn thận từng chút, đôi khi lại phải nhắc kính ra lau mắt r ẩ ng ẩ gói tiếp, ấy thế mà ông không hề kêu nhọc còn cười rất vui vẻ, quả thật đây đúng là mẫu ba ch ồng trong mơ của toàn bộ các cô gái, đi ềm ậm, tâm lý vô cùng. Ông sẵn sàng từ bỏ cái danh Chủ tịch mà ng ẩ cùng cả gia đình gói bánh chưng thế này đúng là không phải ai cũng làm được. Cô nhận thấy ông vô cùng vui vẻ hạnh phúc, thế nên trong lòng càng thấy ấm áp hơn. Buổi đêm hôm đó cô và anh được giao nhiệm vụ canh n ẩ bánh chưng, không c ần suy nghĩ cô cũng biết bởi ba ch ồng muốn hai người được riêng tư. Trời đêm lạnh buốt nhưng chỗ đun bánh lại được che bằng bạt nên cô không hề thấy lạnh, chiếc áo phao Văn mua cho cô cũng quá đủ ấm r ẩ. Cô và anh nhìn đóm lửa nhỏ bập bùng trước mặt, không khỏi cảm thấy nhớ lại ký ức cũ. Bàn tay cô bị Văn nắm chặt, tiếng nước sôi sùng sục càng khiến không gian này ấm áp hơn bao giờ hết. Bỗng có tiếng hát tr ầm ấm cất lên:

“Em ơi em mùa xuân đã v ề trên cành lá.

Tiếng chim kêu ngọt quá cho trời xanh xanh thẳm

Mùi hương nào rất quen nghe như làn môi ấm.

Nghe đâu từ sâu thẳm, đất chuyển mình sinh sôi.

Trong ánh mắt em cười, có màu xanh khoai sắn.

Trong bàn tay xinh xắn, có hình dòng kênh xanh...”

Nhiên khẽ xoay mình, ngược đôi mắt to tròn nhìn người đàn ông đang nắm chặt tay mình ngân nga tiếng hát, trong lòng cô bỗng thổn thức đến lạ kì. Dẫu biết anh có giọng hát rất hay thế nhưng khi nghe anh hát dòng nhạc này còn hay hơn rất nhiều cô bỗng thấy đỏ mặt vô cùng. Chợt cô cảm thấy

mình giống như được tán tỉnh, cảm giác lạ lẫm vô cùng mà lại ngọt ngào. Buổi đêm hôm đó có hai người ngồi trước đống lửa, người đàn ông hát những bản nhạc xưa cũ, người phụ nữ dựa đầu lắng nghe mà trong tim đã lạc nhịp. Bầu trời đêm nay lại không có sao, nhưng những ánh lửa này còn sáng hơn cả sao trời.

Ba mươi Tết, bánh chưng được đặt lên bàn thờ, buổi tiệc tất niên cũng chỉ có mấy người trong gia đình và bác Thu. Bác Thu theo gia đình anh từ khi anh còn rất nhỏ, bác lại không có gia đình nên mọi năm bác đều đón tết cùng gia đình anh. Buổi đêm ba mươi ấy, trong căn phòng khách hai già hai trẻ cùng nhau nói nói cười cười. Phía trên bàn là chiếc hộp kính ngăn từng ô đựng nào là ô mai, hạt điếu, lại có cả mấy thứ bánh kẹo cao cấp mà hôm qua cô và Văn đã đi mua.

Đến khi tiếng chuông báo đến giao thừa, ở ngoài kia cũng ngập tràn tiếng pháo nổ giòn tan. Nhiên khẽ nhìn qua ô cửa kính, từng giọt long lanh xanh đỏ tím vàng bay lên rồi lại rơi xuống không trung. Văn khẽ siết chặt tay cô, cùng cô nâng ly rượu sâm panh chúc mừng năm mới với ba Minh.

Nhiên chợt nhớ ra điếu gì đó nhấp chút rượu sau đó khẽ rút trong túi áo chiếc bao lì xì đỏ chói cúi gập người nói:

- Ba, năm mới đến rồi, mong năm nay cả nhà ta sẽ hoà thuận ai ai cũng hạnh phúc, chúc ba mọi sự tốt lành, vạn sự như ý. Chúng con lì xì ba mong cho ba luôn mạnh khoẻ bên chúng con.

Ông Minh đôi mắt bỗng ươn ướt, nhận lấy bao lì xì không quên lì xì lại cho cô và Văn cả bác Thu. Nhiên cũng rút chiếc bao lì xì chuẩn bị sẵn gửi bác Thu, mong cho bác luôn mạnh khoẻ, cùng gia đình đón những cái Tết đoàn viên. Cả nhà cứ nói cười chúng tụng đến tận qua hai giờ mới ai trở về phòng người nấy để đi ngủ. Trở về phòng, Văn liền mở cửa kính, cùng Nhiên ngắm những hạt pháo hoa đang nổ tung bên ngoài. Anh kéo cô dựa đầu vai mình khẽ thì thầm:

- Nhiên, nhân dịp năm mới anh chúc vợ của anh luôn khoẻ mạnh, chúc em sớm sinh cho anh một đứa trẻ xinh xắn đáng yêu như mẹ nó nhé. Anh

yêu em, năm nay, năm sau, và cả những năm sau nữa, cả nhà mình cứ mãi hạnh phúc thế này em nhé.

Nhiên khẽ bật cười, nhướn người lên hôn anh sau đó ghé sát vai vào anh, cảnh tượng gia đình hạnh phúc thế này thật khiến người ta ghen tỵ. Trong lòng cô mãi cho đến sau này vẫn nhớ như in cái Tết ấm áp đầu tiên sau mười một năm đau khổ ấy. Sáng hôm sau đột nhiên trời lại có chút mưa xuân, đêm qua ngủ muộn nên tận hơn mười giờ sáng hai người mới thức dậy. Khi tỉnh dậy xuống dưới nhà mới biết ba Minh và bác Thu đã đi chúc Tết mấy người quen. Văn liền xuống dưới úp tạm hai bát mì sau đó chở cô đến làng trẻ em. Khởi phải nói khi cô đến đám trẻ vui đến thế nào, đưa nào đưa nấy mặt mày hơn hờ chạy ra ôm chân bá cổ. Bác Ngân cũng vất vả thật đến Tết cũng vẫn ở cùng đám trẻ. Bác Ngân thương lũ trẻ ở đây như con như cháu làm sao nỡ để chúng đón Tết một mình. Thế là chồng bác cũng theo vợ vào đây ăn Tết, con gái bác Ngân lấy chồng tận bên Mỹ mấy năm mới về một lần ở đây âu cũng là niềm vui cho vợ chồng bác.

Văn lấy bao lì xì chuẩn bị sẵn lì xì cho vợ chồng bác Ngân rồi gọi đám trẻ đứng xếp hàng lần lượt phát từng bao. Cả ngày hôm đó, Nhiên và Văn ở lại chơi với đám trẻ cùng vợ chồng bác Ngân đến chiều tối mới về nhà cũng đúng lúc ông Minh và bác Thu đi chúc Tết về. Mấy ngày Tết ấm áp trôi qua rất nhanh chóng, Nhiên không biết rằng đó là những ngày tươi đẹp nhất của cô trong năm ấy.

Chương

Hết mấy ngày nghỉ Tết hai người bắt đầu đi làm trở lại như thường ngày, cuộc sống vẫn yên bình đến vậy.

Sáng hôm rằm tháng giêng của năm ấy vẫn là thứ hai, sau khi ăn sáng hai người liền đến công ty. Vì công ty ưu đãi khá tốt, năm nào cũng như năm nào ngày rằm lại có chút quà nhỏ cho các anh em nhân viên trong công ty. Hôm ấy tất cả mọi người đều có mặt ở hội trường như đã dự định, Nhiên chọn cho mình một chiếc ghế trên đầu ngẩng ngắm người chồng đẹp trai của mình đang phát biểu ý kiến trong lòng vô cùng tự hào. Thế nhưng cô chỉ ngẩng được một lúc đã cảm thấy diu hết cả mắt lại, chẳng là dạo này

không hiểu vì lý do gì cô rất hay mệt mỗi r ồi bu Ồn ngủ. Không muốn bị người khác đ ể ý vì ngủ g ật cô li ền nhanh chóng đi ra ngoài v ề phía nhà vệ sinh rửa mặt cho tỉnh táo. Đ ột nhiên cô cảm thấy rất nôn nao, mùi nước lau sàn x ộc vào mũi khiến cô không kìm đ ược mà nôn hết toàn bộ thức ăn sáng. Nhiên thờ dài mệt mỏi xả nước đ ọa ra v ỡ nước vào mặt cho tỉnh táo bụng dạ vẫn chưa hết nôn nao

EM LÀ SINH MỆNH CỦA ANH

Phạm Vũ Anh Thư
dtv-ebook.com

Chương 21

Chẳng lẽ do dạo này suốt ngày ăn cóc xoài mà dạ dày đau sao? Cô lê từng bước chân đến hội trường, mặt vẫn xanh như tàu lá, Văn thấy cô có vẻ không khoẻ, liền đi về phía cô hỏi:

- Em sao vậy? Có chuyện gì sao?

Cô lắc đầu, nhìn anh mỉm cười:

- Không sao, em không khoẻ chút thôi. Chắc mấy ngày Tết chỉ ăn rỗi nằm chẳng vận động gì nên giờ em thấy hơi uể oải. Với đêm qua anh hành em như thế chẳng mệt thì sao? Chút về em ngủ giấc là khoẻ.

Văn có chút xót xa trong lòng, khẽ gật đầu mau chóng phát quà cho nhân viên rồi mau chóng chở cô về nhà. Về đến nhà cô nằm vật ra giường, còn không thèm ngó đến đồng cỏ ngoài vườn. Anh kéo tấm chăn lên đắp cho cô, rồi nhẹ nhàng mở cửa ra ngoài. Đám cải lần trước đã ăn hết, lần này cô lại gieo mấy cây mới, chỉ vừa nảy mầm, mấy cây dâu tây quả đã lớn rồi. Anh lấy nước tưới một chút cho nó, rồi bỗng bật cười. Bản thân anh nhiều khi cũng thấy lạ lẫm trước sự thay đổi của mình. Anh vốn dĩ chỉ biết đến công việc, cơm đường cháo chợ, vậy mà từ ngày lấy cô anh biến thành người chằng mẩu mực, hằng ngày cùng cô làm việc nhà, làm mấy luống cỏ trong vườn chẳng những không khiến anh cảm thấy phiền mà còn hạnh phúc vô bờ. Trước kia anh cứ nghĩ rằng tình yêu đẹp phải là cùng nhau dự mấy bữa tiệc, đi mấy nhà hàng sang trọng, du lịch năm châu bốn bể hoá ra không phải, chỉ cần cùng người mình yêu làm những điều bình dị mới là tuyệt vời nhất. Tưới nước xong, anh liền vào phòng, rửa ráy lại chân tay rồi ngẩng lên giường, cô đã ngủ say từ lúc nào. Nghĩ đến đêm hôm qua cô và anh đã quấn quýt bên nhau đến tận đêm, anh vừa cảm thấy ngọt ngào, lại thấy áy náy với vô, vì chuyện đó mà khiến cô mệt mỏi đến vậy.

Dạo này tình cảm của hai người ngày càng tiến triển tốt, nhiều lúc thấy cô nói nhớ nhung mà tim anh cứ đập loạn cả lên. Cuối cùng cũng có ngày cô mở lòng ra với anh.

- Anh sao nhìn em chăm chăm vậy?

Cứ mãi mê suy nghĩ, anh không để ý cô đã dậy từ lúc nào, anh hơi giật mình, ng ẩ ỉ thẳng dậy đáp:

- Nhìn xem trên mặt em có bao nhiêu nếp nhăn, bao nhiêu cái mụn.

Cô nghiêng răng ken két tức giận nói:

- Đây, anh có biết là chê bai ngoại hình của phụ nữ là một sự sỉ nhục không?

- Anh đã chê gì em đâu? Anh còn chưa nói hết mà, ý anh là nhìn mãi mà vẫn thấy da vợ anh rất đẹp, không tỳ vết.

Cô bĩu môi, trong lòng rõ ràng rất vui nhưng vẫn lạnh lùng đáp:

- Đ ồ nịnh thối.

Anh cúi xuống, lu ần tay vào áo ngực cô r ẩ ỉ nói:

- Nịnh vợ thì có mất gì đâu mà không nịnh?

Cô gạt tay anh ra lờm lờm:

- Đây, ý anh là em không đẹp như anh vừa miêu tả.

- Trong mắt người khác anh không biết em xấu thế nào, nhưng mắt anh em có thể nào vẫn rất xinh đẹp.

Cô đấm anh thụp một cái, gã đàn ông này thật khiến cô tức giận muốn chết. Anh lại lu ần tay lên ngực cô, r ẩ ỉ nói tiếp:

- Hình như dạo này ngực em to ra đấy.

Cô cúi xuống, cắn mạnh lên tay anh đáp:

- Đồ dâm dê dê tiện, sao anh cứ sênh ra là lại nghịch ngợm lung tung thế.

Anh bị cô cắn cho đến điếng người, nhưng vẫn nghiến răng chịu đựng đến khi cô buông anh lại tiếp tục lần mò lung tung. Cô bất lực, để mặc anh muốn làm gì thì làm. Thế nhưng cô hiểu rõ, đêm qua tận ba lần rồi đảm bảo hôm nay anh không còn sức mà có thể làm gì khác. Thấy cô không phản ứng gì, anh lại tiếp tục nói:

- Anh nói thật mà, dạo này ngực em lớn hơn rất nhiều đấy, hay em giấu anh đi bơm vậy?

Cô vừa buồn cười, lại vừa tức giận không biết nói thế nào, đành đáp:

- Vâng, em bơm đấy.

Anh vẫn không buông tha, kéo hẳn áo cô lên, cúi xuống hôn lên cánh hoa hồng hồng thơm thơm. Đột nhiên cô bỗng thấy trong bụng cuộn trào thứ gì đó lên tận cổ liền đứng dậy chạy thẳng vào nhà vệ sinh để nôn, thế nhưng chỉ toàn nôn khan hoàn toàn không có thứ gì bị tống ra ngoài. Cô rửa miệng, bước vào trong, thấy anh đang ngửi về mặt đây ngạc nhiên. Sợ anh lo lắng, cô liền nói:

- Sáng lúc đi ra công ty em có uống một hộp sữa lạnh, chắc vậy nên bụng có vấn đề.

Anh đứng dậy, kéo cô lại rồi nói:

- Hay anh đưa em đi khám nhé, từ sáng rồi thấy em có vẻ mệt mỏi, nhớ đâu bị ngộ độc sữa thì sao? Em có xem kỹ hạn dùng không? Anh nói với em rồi mà, chỉ được cùng anh ăn đồ, đừng ăn linh tinh vậy chứ?

Thấy anh như vậy, cô càng áy náy đáp lại:

- Thật sự em không sao mà? Em bụng dạ trước nay không tốt, cứ uống lạnh một tý là vậy, một hai ngày là khỏi thôi.

Anh thở dài, gật đầu đáp:

- Vậy được, em cứ nằm nghỉ đi không mệt, để anh nấu gì cho em ăn. Em muốn ăn gì?

- Vậy anh cho em một bát mì tôm trứng nhiều hành nhé.

Anh há hốc mồm ngạc nhiên hỏi lại:

- Sao lại là mì tôm trứng lại còn nhiều hành? Chẳng phải trước giờ em rất ít khi ăn kiểu này sao?

Cô giận dỗi trả lời:

- Anh bảo em muốn ăn gì anh nấu cơ mà?

- Được được, để anh đi nấu!

Cô mỉm cười hài lòng, trong lòng thầm nghĩ giá như lúc nào cũng ốm thế này thì hay biết mấy. Sau lần nôn sáng đó, thì đến tối cô không còn cảm giác khó chịu. Thế nhưng cảm giác vẫn rất mệt mỏi, cô cảm tưởng như giờ chỉ cần đặt mình xuống là có thể ngủ dễ dàng, đi đâu mà trước đây chưa hề xảy ra với cô. Ngày hôm sau, buổi sáng cô nằm uể oải trên giường, Văn thấy điệu bộ cô như vậy liền nói:

- Hay sáng nay em ở nhà đi, trông em mệt quá rồi. Chiều anh xin nghỉ đưa em đi khám xem sao.

Cô lắc đầu, trong lòng nghĩ đến cảnh nằm ở nhà chờ anh quả thật rất vô vị liền đáp:

- Em không sao đâu, ở nhà còn mệt hơn, anh để em đi làm đi mà. Ở nhà nếu có chuyện gì em biết gọi ai chứ?

Anh không kìm lòng được trước mấy lời nhõng nhẽo này của cô đành gật đầu nói:

- Được rồi, vậy em thay quần áo đi rồi anh đưa em đi ăn sáng. Em muốn ăn gì nào, bún cá nhé?

Cô nghe chữ bún cá, đột nhiên cảm thấy bụng ruột lại trào lên, nhăn mặt trả lời:

- Không, em ăn mì trứng thôi.

Anh khó hiểu hỏi lại:

- Bình thường chẳng phải em rất thích ăn bún cá sao? Sao giờ lại chuyển qua mì trứng à?

Cô gật đầu kiên định đáp:

- Vâng, em hết thích bún cá rồi.

Văn không biết phải khóc hay cười, giục Nhiên đi thay quần áo lần nữa rồi nhanh chóng chiều ý cô đến quán mì gần nhà. Sáng nay anh có một cuộc họp với bên công ty Lung Linh. Bản hợp đồng cũ kết thúc thành công lại tạo tiền đề cho bản hợp đồng mới, anh đưa cô đi ăn rồi sau đó nhanh chóng lên tổ chức buổi họp. Tất nhiên với tư cách là thư ký của anh, cô sẽ chịu trách nhiệm việc ghi lại toàn bộ ý anh nói trong cuộc họp. Lẽ ra đi đâu này cô phải biết từ hôm qua, thế nhưng do thấy cô mệt mỏi nên anh đã không nói đến sáng nay thông báo cô lại có chút bất ngờ. Nhiên lên chuẩn bị tài liệu cho Văn, sau đó liền vào phòng họp mở máy tính. Anh ngẩng vào bàn, cùng mấy vị trưởng phòng cùng chờ đợi bên công ty Lung Linh. Lần trước ký hợp đồng bên tập đoàn Bình Minh, thế nhưng Chủ tịch Minh giờ đã quyết định cho công ty Bình Minh A là đơn vị tiếp nhận mọi hợp đồng của công ty Lung Linh. Buổi họp này cũng chính thức là buổi họp đầu tiên của hai công ty mà không có sự góp mặt của lãnh đạo tập đoàn Bình Minh. Tiếng cửa mở ra, cô cùng mọi người đứng dậy để tiếp đón phía công ty Lung Linh. Giám đốc Linh đi vào trước, phía sau là mấy người đàn ông mà cô đã từng có cơ hội gặp qua. Đột nhiên, cô đứng khựng lại, đi ngay

phía sau giám đốc Linh là một bóng dáng đã từng hết sức quen thuộc. Nhiên mở căng mắt lên nhìn, bỗng thấy chân tay run rẩy, là Quân. Cô sửng người mất mấy giây, không nghĩ rằng anh ta lại ở đây, tính đến thời điểm này anh ta mới rời khỏi Việt Nam vừa tròn mười tháng thôi mà. Cô thở một hơi thật sâu, cố lấy trấn tĩnh liếc nhìn Văn. Trong một khoảnh khắc cô thấy đôi mắt anh tối sầm lại, trong lòng cô bỗng cảm thấy vô cùng tệ hại. Một nỗi sợ hãi mơ hồ dấy lên trong lòng cô khi thấy ánh mắt đó của Văn. Cảm giác này, thật sự khiến cho cô thấy xót xa, chỉ sợ rằng anh sẽ hiểu nhầm cô. Nhiên nhanh chóng lấy lại được sự bình tĩnh, khi ngẩng đầu xuống cô liền đưa tay về phía Văn siết chặt. Anh quay sang nhìn cô, hành động này của cô đột nhiên khiến anh cảm thấy vô cùng ấm áp.

Văn đứng lên, nói vài lời sau đó để Giám đốc Linh giới thiệu về nhân sự của bên công ty Lung Linh xong anh liền giới thiệu phía bên mình, sau đó nhanh chóng đưa ra phát biểu của mình về bản hợp đồng mới. Nhiên ngẩng đầu nghe Văn nói, ánh mắt nhìn anh tràn đầy yêu thương, dấu cho đâu óc cô đang ong ong, tay chân cô đang run rẩy, miệng đắng ngắt cô vẫn biết rằng trong lòng cô giờ này Quân có tồn tại hay không cũng không còn quan trọng. Khi giám đốc Lung Linh giới thiệu anh ta là trưởng phòng kinh doanh mới, thay thế cho người cũ cô cũng cảm thấy không có gì ngạc nhiên. Anh ta giỏi thật sự, chỉ tiếc rằng với cô giờ này không một chút ngưỡng mộ. Đột nhiên cô nghĩ đến Nga, móc xích những chuyện lại với nhau cô mới để ý. Hóa ra không phải cô ta sang đoàn tụ với Quân, có lẽ vì lý do gì đó cô ta được đưa sang bên Canada, còn Quân lại trở về. Nhiên nhìn Giám đốc Linh, rất có thể do là anh ta không muốn cô em họ của mình gây rắc rối phiền hà nên đã tổng khứ Nga đi rồi đưa Quân trở về. Cô hiểu Giám đốc Linh rất thân với Văn, nên lần này đưa Quân đến đâu cũng là điều bất đắc dĩ hoặc có thể anh ta cũng không hiểu bên trong sự tình. Cô thở dài, cuộc sống đang yên đang lành, chỉ mong Văn sẽ không vì sự trở về này của Quân mà xảy ra xích mích gì với anh ta. Cuộc họp kết thúc rất nhanh chóng và thành công, sau khi ký xong hợp đồng, cô liền đứng dậy theo Văn ra ngoài. Nhìn phong thái Văn lúc này, trong lòng cô bỗng tự hào vô cùng. Người chồng này của cô dù ở hoàn cảnh thế nào, anh vẫn rất điềm tĩnh. Cô thở phào, nhìn anh bắt tay Quân, trên môi bất chợt nở nụ cười. Hóa ra niềm tin, và tình cảm cô dành cho anh lúc này là hoàn toàn đúng. Không hiểu sao ở hoàn cảnh thế này, khi chứng kiến người yêu cũ và

chàng cùng gặp mặt cô lại thấy yêu thương Văn hơn gấp bội. Nhiên liếc nhìn Quân, đột nhiên ánh mắt cô chạm vào ánh mắt anh ta. Cô liếc mỉm cười, bình thản đối diện không né tránh. Anh ta thấy ánh mắt cô như vậy, trong lòng bỗng thấy lạnh có lẽ anh ta cũng không thể ngờ người con gái này sau khi chia tay mình lại trở nên mạnh mẽ hơn khi xưa rất nhiều.

Phía công ty Lung Linh đã đặt sẵn bàn tiệc ở nhà hàng gần công ty Bình Minh A. Nhiên mang cặp vớ phòng làm việc, trong bụng lại cảm thấy vô cùng nôn nao liếc chạy thẳng vào nhà vệ sinh nôn lấy nôn để. Toàn bộ thức ăn buổi sáng đã không còn trong dạ dày, cô cảm thấy vô cùng khó chịu, sau khi rửa mặt vẫn thấy choáng váng liếc bám tay lên tường khó nhọc bước đi.

- Nhiên, em sao thế?

Tiếng nói vừa xa lạ, lại có chút như từng quen thuộc. Cô không cần nhìn cũng biết đó là Quân liếc ngược mắt nhìn thẳng vào đôi mắt anh ta cố lấy lại bình thản đáp:

- Không sao.

Anh ta dường như vẫn không muốn buông tha cho cô nói tiếp:

- Anh thấy em rất mệt mỏi, từ trong cuộc họp rồi.

Cô vẫn không cúi mặt, đôi mắt xoáy sâu vào mắt anh ta kiên định đáp:

- Tôi thế nào hình như không liên quan đến anh, tôi có chàng tôi quan tâm rồi, mong anh đừng bận tâm.

Quân nhìn cô, thở dài bước đi, có lẽ đến chết anh cũng không thể nghĩ cô lại lạnh lùng đến vậy. Cô nhếch mép, đi thẳng vào phòng của Văn, anh vừa hay đứng dậy nói:

- Anh đang định đi tìm em, chúng ta xuống đi thôi.

Cô mỉm cười, gật đầu theo anh xuống dưới, đầu cô vẫn ong ong đầy mệt mỏi. Xuống dưới cô đã thấy mọi người đứng chờ bên dưới, anh chỉ ra phía cổng rồi nói:

- Em đứng đây, anh ra lấy xe nhé. Xe hôm nay anh gửi bên ngoài cơ.

Nhiên gật đầu, đi xuống cổng, đột nhiên cô thấy mắt tối sầm lại. Cô cố mở mắt, nhưng chỉ nhìn thấy phía trước những hình ảnh nhoè đi. Đôi chân cô từ từ khụy xuống, cô cố bám vào cánh cổng, bỗng dưng cô thấy hình ảnh mờ nhạt của Quân tiến về phía mình chạm khẽ vào người cô, gương mặt anh ta đầy lo lắng, phía ngay sau anh ta Văn cũng đang chạy đến. Trong giây phút cuối cùng mất đi ý thức, cô khẽ cất lên:

- Văn, em mệt quá.

Đôi mắt cô nhắm nghiền, nhưng vẫn cảm nhận rõ mọi thứ xung quanh, khi cô nói câu nói cuối cùng, cô cảm nhận rất rõ bàn tay đang chạm lên người cô khẽ khựng lại. Đột nhiên cô cảm thấy mùi hương rất quen thuộc bế cô đi rất nhanh, giọng nói mà cô nghe hằng ngày cất lên:

- Nhiên, em sao thế này? Đừng làm anh lo.

Nhiên muốn mở mắt, ôm chặt anh nói rằng cô không sao nhưng hoàn toàn bất lực. Đến khi cô tỉnh lại, đã thấy mình nằm trong căn phòng trắng, cô nheo mắt nhìn xung quanh nhưng không có ai cả. Cô uể oải ngẩng dậy, dựa lưng vào tường, nhìn ngoài trời đã xế trưa. Mặc dù ngất đi nhưng cô vẫn nhớ rất rõ hình ảnh Văn lao đến đẩy Quân ra ngoài rồi ôm cô. Mùi hương quen thuộc của anh, không thể sai được. Thế nhưng cô không hiểu lý do gì mà khi tỉnh dậy lại không thấy anh đâu trong lòng lại có chút tủi thân. Chợt cô thấy tiếng cửa mở cách một cái, Văn đang cầm một bó hoa hồng rất to, một tay cầm chiếc cặp lồng bước vào, anh đang cười rất tươi, lộ cả hàm răng trắng bóng đầu như hạt bắp. Cô ngạc nhiên hỏi:

- Sao vậy Văn? Anh đi đâu mà còn mua hoa hồng thế kia?

Thấy cô đã tỉnh, anh liền đặt chiếc cặp lồng xuống bàn, cầm bó hoa hơn hờ nói:

- Nhiên, tặng em này.

- Sao lại tặng em.

Anh cúi xuống, hôn lên môi cô, cánh tay run run đưa cô bó hoa hồng rồi nói:

- Nhiên, cảm ơn em, thật sự rất cảm ơn em, anh thật sự rất hạnh phúc.

Cô lắc đầu khó hiểu, chẳng lẽ vì giây phút cuối cùng khi cô ngất đi, cô gọi tên anh mà anh lại vui đến vậy sao?

- Anh sao thế hả Văn?

Cô nhận bó hoa rồi hỏi lại, Văn ngẩng xuống cạnh giường, lấy tay đặt lên ngực mình bóp chặt ngăn cho nỗi xúc động đang cuộn trào, giọng nói run rẩy trả lời cô:

- Em có thai rồi, anh sắp được làm bố rồi.

Cô mở to mắt, lần này là ngạc nhiên đến tột độ, hỏi lại:

- Anh nói sao cơ?

- Anh nói em có em bé rồi, chúng ta sắp lên chức rồi đấy.

Cô không tin vào tai mình, cuối cùng không giữ nổi bình tĩnh hét lên:

- Thật sao Văn? Em có em bé thật sao?

Anh gật đầu, nhìn cô trêu mến, cô bỗng kéo anh lại gần, ôm chặt anh rồi nói lớn:

- Văn, em yêu anh, em yêu anh!!!

Cô cứ lặp đi lặp lại mấy từ như vậy, cho đến khi bình tĩnh lại cười lớn nói:

- Văn, bảo sao mấy hôm nay em cứ thấy nôn nao mệt mỏi, bác sĩ nói sao rồi hả anh?

Anh vuốt mấy sợi tóc trên mặt cô rồi đáp:

- Em có thai được một tháng rưỡi rồi, thai khỏe mạnh, nhưng em bị ngất là do choáng đấy. Bác sĩ bảo em phải ăn uống đủ chất vào.

- Bác sĩ có nói con trai hay con gái không anh?

Anh bật cười đáp:

- Mới có tháng rưỡi thôi làm sao mà biết con trai hay con gái được chứ?

Cô cười hì hì xấu hổ nói:

- Thì em mới có bầu lần đầu mà.

Anh hôn nhẹ lên môi cô, rồi đứng dậy lấy cặp lồng sau đó nói:

- Anh mua cháo gà cho em đây, em ăn đi đã, anh biết thời điểm này rất mệt mỏi nhưng cố gắng ăn một chút cho có sức nhé cho em bé của anh khỏe nhé.

Nhiên cảm thấy giây phút này sao quá đổi hạnh phúc, thật sự nó đến quá bất ngờ, nhưng lại rất đúng lúc. Anh đút cho cô từng thìa cháo, dù cô cảm thấy rất khó chịu nhưng nghĩ đến em bé trong bụng liền cố gắng ăn. Ăn xong anh lấy cho cô chút nước rồi đưa cho cô một viên thuốc nói:

- Em uống cái này đi.

Cô ngạc nhiên hỏi lại:

- Em tưởng có bầu không được uống thuốc?

Anh lắc đầu đáp:

- Cái này không phải thuốc, là thực phẩm chức năng cho bà bầu, chống dị tật thai nhi với bổ sung dưỡng chất cho mẹ và bé đấy.

Cô tròn mắt:

- Sao anh biết vậy?

- Bác sĩ nói với anh mà.

Cô liền uống vội, cảm thấy bản thân còn không hiểu biết bằng người đàn ông này. Sau khi uống xong anh liền hỏi:

- Em muốn về nhà nghỉ ngơi không? Bác sĩ nói em có thể về nếu muốn, anh muốn hỏi ý kiến xem em thế nào? Bác sĩ cũng khuyên về nhà cho thoải mái, nhưng nếu em còn mệt nên ở lại.

Cô gật đầu đáp:

- Có, ở bệnh viện không thoải mái như ở nhà được, về nhà em mới khỏe được.

Anh cúi xuống, hôn lên bụng cô, rồi lại xoa bụng nói:

- Con của ba nhớ ngoan, ăn nhiều một chút đừng làm mẹ khó chịu nhé.

Cô thấy điệu bộ này của anh, không khỏi buồn cười, lại thấy rất ngọt ngào. Anh ra ngoài làm thủ tục cho cô sau đó cùng cô trở về nhà.

Vừa về đến cửa, cô đã thấy xe của Chủ tịch Minh đỗ trước cổng, lên đến nhà, thấy ngay trên bàn có rất nhiều thức ăn tươi sống. Cô nhìn Văn chắc chắn anh đã báo tin này cho Chủ tịch. Thấy cô và anh, Chủ tịch Minh liền đứng dậy rồi cười tươi nói:

- Nào, vào đây mau lên, con thấy đỡ mệt chưa Nhiên?

Cô cảm thấy rất ấm áp, gật đầu đáp:

- Con cảm ơn ba, con đỡ mệt nhiều rồi ba ạ.

Ông gật đầu, chỉ thùng thức ăn trước mặt rồi đáp:

- Trong này có rất nhiều tôm với ghe, có cả cá, ở đây có gà què ta dặn bác Thu mua lên, hai đĩa cho vào tủ cấp đông. Từ nay bác Thu sẽ sang đây đến ngày con sinh em bé.

Cô nhìn Chủ tịch Minh cảm thấy rất áy náy, đáp:

- Thưa ba, nhà có mỗi bác Thu nấu ăn cho ba, giờ để bác sang này ai nấu cho ba ăn? Bây giờ con mới có bầu, vẫn làm được chút việc nhà, bác sĩ cũng nói nếu cứ nằm ì không vận động em bé cũng không khoẻ đâu ba. Đợi lúc nào gần sinh thì hãy để bác Thu qua. Ở nhà cũng có anh Văn giúp con được chút ít mà, nếu hôm nào bận quá con sẽ nhờ bác Thu sang sau cũng được.

Chủ tịch Minh hỏi lại:

- Liệu con có làm được không? Có ảnh hưởng gì đến em bé không? Cứ để bác Thu qua con làm mấy việc vặt cho đỡ buồn thôi.

Cô lắc đầu mỉm cười:

- Không sao đâu ba à, bác sĩ nói có thể làm việc nhà bình thường, miễn không phải việc quá nặng thôi. Chẳng phải ngày xưa các cụ có bầu vẫn đi cấy lúa sao ba? Việc nhà thì đâu có gì? Thức ăn có sẵn chỉ việc nấu thôi mà ba, quần áo thì vứt vào máy giặt, nhà thì con sẽ nhờ bác Thu một tuần đến dọn giúp con một lần.

Chủ tịch Minh tất nhiên cũng không ép cô, giờ đây cô cứ làm gì thấy vui là được, hồi sáng được báo tin cô có thai, ông vui liền bỏ cả công việc đi mua luôn đồ cho cô. Trước mặt bày bao nhiêu đồ tươi ngon, ông cứ riu riu rít lập đi lập lại mấy câu “Tốt quá rồi, ba hạnh phúc quá” khiến Nhiên cười mãi không thôi. Mãi một lúc sau ông mới trở về còn không quên dặn Văn cất đồ vào tủ cấp đông. Sau khi đã dọn dẹp xong xuôi phòng khách hai người liền vào phòng ngủ nằm xuống, đột nhiên Nhiên như sực nhớ ra đi đâu gì liền hỏi:

- Anh, mà anh đưa em vào viện, thì ai đi tiếp đoàn công ty Lung Linh vậy?

- Công ty thiếu gì người đâu em?

Cô cảm thấy áy náy, cúi mặt nói:

- Lại làm anh phải mất công vì em r ấ.

Anh nhíu mày nói:

- Lại nói thế r ấ, vợ con anh anh chăm sóc yêu thương mà em cứ nói như kiểu phi ền hà lắm vậy. Em có biết em nói thế anh cảm thấy anh vô dụng lắm không?

Cô xua tay rồi rít đáp:

- Không, em không có ý đó đâu.

Anh bật cười, cúi xuống kéo áo cô lên, hôn lên bụng r ấ nói:

- Mẹ con hư nhỉ, chẳng thềm hiểu ba, nghe lời ba gì cả.

Cô bất giác đưa tay lên đầu anh, xoa mái tóc, sống mũi bỗng cay xè. Anh ngược mắt lên đã thấy mắt cô đỏ hoe li ền hốt hoảng hỏi:

- Nhiên, em sao thế? Anh nói gì sai sao? Sao em lại khóc?

Cô lắc đầu sụi sụi nói:

- Không, em không sao, chỉ là em cảm thấy quá may mắn. May mắn khi có anh, có ba, và giờ có cả con.

Anh thở phào, tưởng khoảnh khắc vừa r ấ tim đã rụng ra mất, kéo nhẹ mũi cô trả lời:

- Làm anh tưởng có chuyện gì xảy ra, anh lo lắm đấy em biết không?

Cô nhón miệng cười nói:

- Không, em có anh bên cạnh rồi, sao có chuyện gì được chứ?

Anh kéo gôi lên cho cô rồi nói:

- Em nằm nghỉ đi, anh ra lau bên ngoài một chút nhé.

Cô ngoan ngoãn xoay mình, gật đầu thay cho câu trả lời. Thế nhưng có lẽ buổi sáng cô ngủ nhiều quá nên giờ cô không tài nào ngủ nổi. Cứ nằm xoay người, đột nhiên cô thấy mùi mì thơm phức xộc vào thẳng vào mũi liền đứng dậy, mở cửa ra ngoài thấy Văn đang đứng ăn mì tôm, cô dựa lưng vào cửa, cảm thấy nỗi xót xa cuộn lên. Người đàn ông này lo cho cô, thương yêu cô mà lại không lo cho bản thân. Cô càng nghĩ, lại càng biết ơn anh, hôm nay gặp lại Quân cô càng khẳng định tình cảm cô dành cho Văn đến giây phút này lớn thế nào. Dẫu người đời có chửi cô thay lòng đổi dạ nhanh, cô cũng chẳng thể ngăn được trái tim mình ngày càng yêu anh mất rồi. Văn đứng ăn xong gói mì, chợt thấy cô đang bồn thần đứng nhìn mình. Trong lòng anh cảm thấy vô cùng hạnh phúc, cuối cùng anh cũng chờ được cô nói yêu anh, giây phút đó lại biết tin cô đang mang trong mình giọt máu của anh sao quá đổi hạnh phúc. Dù Quân có trở về nhưng anh vẫn tin rằng tình cảm của anh và cô đủ lớn để vượt qua mọi chuyện.

Cô đi về phía anh rồi nói:

- Anh chưa ăn gì từ lúc đó đúng không?

Anh gật đầu nói:

- Ừm, anh chưa ăn gì, nhưng anh thấy ăn thế này rất ngon. Đi ăn nhà hàng phải uống rượu mệt lắm.

Cô dựa người vào vai anh rồi nói:

- Văn, anh thật sự là người đàn ông rất tốt.

Anh mỉm cười nhìn cô rồi mong chóng rửa bát ăn mì rồi rửa tay sau đó quay sang cô nói:

- Chúng ta về phòng đi, hôm nay anh nghỉ ở nhà với em.

Cô gật đầu, hợp đồng anh đã ký xong nên cũng không còn bận nhiều việc. Những ngày Tết mang tiếng là nghỉ nhưng thực chất là anh vẫn phải bù đầu làm việc, đến hôm nay đã phải ký hợp đồng rồi. Cô theo anh bước vào phòng, anh lên giường nằm kéo đầu cô lên tay mình rồi nói:

- Anh hạnh phúc lắm!

Cô nhướn người hôn lên mắt anh đáp lại:

- Em cũng rất hạnh phúc, thật sự rất hạnh phúc Văn ạ.

Anh nhìn cô rồi say đắm nói:

- Em có con với anh rồi, cũng nói yêu anh rồi, không được bỏ anh mà đi đâu đấy.

Cô cong môi, nghĩ đến Quân đoán rằng anh đang ám chỉ đi đâu này liền nói:

- Vâng, em đâu có ngu, chồng đẹp trai, giàu có, lại tốt thế này, ba chồng thì tâm lý em bỏ anh để con khác nó đớp mất à?

- Đớp? Em học đâu ra từ này vậy? Anh đâu phải đồ ăn mà đớp.

Cô cười ha hả đáp lại:

- Vậy sao anh cứ suốt ngày nói đùa em, giờ em nói lại đấy.

Anh cảm thấy cô còn lưu manh hơn anh, nhưng không dám đụng vào cô chỉ khẽ chạm mấy ngón tay thon dài lên khuôn mặt xinh đẹp. Cô nhìn anh, rồi nói tiếp:

- Văn, Quân về rồi, em rất sợ anh hiểu nhầm em và anh ta. Thật sự em không còn chút tình cảm nào với anh ta nữa rồi.

Văn cảm thấy có chút ngạc nhiên, không nghĩ cô lại thẳng thắn nói ra điếu này. Thật lòng mà nói hôm nay anh cũng rất bất ngờ khi thấy Quân trong một giây lát anh còn cảm thấy lúng túng nhưng khi cô siết chặt tay anh và giờ là nói ra mấy lời trong lòng cảm thấy rất an tâm mỉm cười đáp lại:

- Anh tin em!

Cô vui vẻ rúc vào anh rồi hỏi:

- Anh thích em bé là con trai hay con gái?

Anh cong môi trả lời:

- Bé trai hay bé gái anh đều thích, nhưng anh nói thật nhé là con gái anh thích hơn.

Cô mở tròn mắt hỏi lại:

- Chẳng phải đàn ông thường thích có con trai sao? Sao anh lại thích con gái?

- Anh cũng không biết vì sao nữa, nhưng anh thích có con gái hơn một chút, muốn mua cho nó những chiếc váy công chúa thật xinh, nhìn nó mặc mấy chiếc váy như vậy chắc sẽ đẹp lắm đấy. Sau này lớn lên, xinh đẹp như vậy không biết có bao nhiêu chàng trai sẽ tán tỉnh nó, nhưng mà muốn tán được con gái anh phải bước qua vòng sơ tuyển của anh

Cô phì cười:

- Anh làm như con gái anh xinh như hoa hậu ấy mà sơ tuyển.

Anh bình thản đáp:

- Chẳng thế thì sao? Anh đẹp trai, em xinh gái, con mình xinh có gì là sai?

Cô không biết anh học đâu mấy lời này nhưng cảm thấy rất đáng yêu.

Hai người cứ trò chuyện mãi, những câu chuyện về tương lai, chỉ cần nghĩ thôi cũng thấy hạnh phúc nhường nào. Ngày hôm sau Nhiên đã khỏe hơn một chút, buổi sáng Văn dậy từ rất sớm, anh ra bếp bóc tôm và ghe nấu cho cô chút bún hải sản. Nấu xong anh gọi cô dậy, trong nhà vệ sinh đã chuẩn bị nước và bàn chải đánh răng sẵn, trên bàn cũng để sẵn bộ quần áo đi làm.

Vốn dĩ trước kia anh đã rất chiều chuộng cô, vậy mà từ hôm qua biết tin cô có bầu anh còn làm hết tất cả việc trong nhà. Ngay cả bữa cơm tối qua cũng một tay anh làm dưới sự hướng dẫn của cô. Cô định vào giúp còn bị anh đuổi ra nói rằng cô đừng chắt bếp. Hôm nay sáng sớm anh lại tạo cho cô thêm bất ngờ thế này quả thật mỗi ngày bên anh là một hạnh phúc mới. Đến công ty, anh cùng cô bước lên phòng, đột nhiên cô lùi lại một bước. Quân! Anh ta đang đứng trước cửa phòng, Văn thấy anh ta không lấy gì làm ngạc nhiên nói:

- Giám đốc Linh bảo cậu sang đây đúng không?

Anh ta liếc nhìn cô, rồi gật đầu đáp:

- Đúng vậy, tôi bận một phần việc bên công ty Lung Linh nên một tuần chỉ đến được hai ngày, hôm nay tôi đến để gửi tài liệu trước, mai tôi sẽ sang đưa ý kiến cho anh xem xét.

Văn gật đầu, chỉ lên bàn rồi nói:

- Được, cậu đi đó đi.

Nhiên hờ hững nhìn anh ta, đúng là oan gia ngõ hẹp, hết bị Nga giờ lại đến anh ta ám. Đột nhiên Văn kéo cô sát lại mình, tay anh đặt lên hông cô rồi hỏi giọng thật dịu dàng:

- Em còn mệt không?

Cô lắc đầu, không thèm để ý thái độ của Quân cũng hết sức nhẹ nhàng đáp lại lại:

- Em hết mệt rồi chùng yêu ạ.

Cô không biết hành động ân ái vừa rồi của hai người như một nhát dao đâm thẳng vào trái tim của kẻ thừa thãi đứng đó. Quân đặt tập tài liệu lên bàn, dù cho cảnh trước mặt có hơi lố, thì anh cũng hiểu rõ cô đã không còn thuộc về anh nữa rồi. Ngày hôm qua khi chạm vào cô, cô dù đã không còn sức lực nhưng vẫn kêu lên tên của người đàn ông đang ôm cô. Quân khẽ thở dài, vốn dĩ anh không có tư cách gì để đau lòng, vậy mà vẫn không ngăn được trái tim như muốn vỡ nát. Anh lặng lẽ mở cửa bước ra ngoài, hoá ra cái tin Giám đốc công ty Bình Minh A rất chiều chuộng vợ là sự thật chứ không phải là tin đồn. Phải rồi, đã gần một năm kể từ ngày chia tay cô, nói ngắn không ngắn, dài không dài, nhưng đủ khiến trái tim cô thuộc về người khác. Quân không dám trách cô, chỉ là trong lòng cảm thấy xót xa, hoá ra cô không yêu anh nhiều như anh đã từng nghĩ. Mà cũng đúng thôi, người ta nói con gái sau khi chia tay mà khóc lóc vật vã sẽ rất nhanh quên đi tình yêu đó, chỉ có người nào khi chia tay vẫn bình thản không rơi một giọt nước mắt nào, mới đau khổ khôn nguôi. Anh bật cười, phải rồi anh không có tư cách để buồn, tất cả là do anh bỏ cô mà đi hà cớ gì giờ này anh lại phải thấy đau khổ thế này cơ chứ? Anh bước ra khỏi công ty, cảm thấy phía trước u ám đến đáng sợ.

Ở trong phòng làm việc của Văn, Nhiên đang ngửa cạnh chống hai tay lên cằm nhìn anh chằm chằm hỏi:

- Có phải lúc này anh cố tình làm vậy để anh ta ghen không?

Văn nhìn cô, lắc đầu đáp:

- Không, là tôi để cậu ta biết em đã không còn là của cậu ta, sao em xót cậu ta sao?

Cô bĩu môi, đập vào tay anh một cái rồi nói:

- Không bằng anh xót Nga!

Anh bật cười, nắm chặt tay cô rồi nói:

- Hấp, anh chỉ yêu em thôi đấy, em cũng vậy nhớ chưa? Giờ có em bé rồi, cấm được nghĩ ngợi đến người nào khác.

Nhiên khẽ xì một tiếng không thèm đáp lại, thấy thái độ cô như vậy Văn hơi tung tức trong lòng liền kéo cô lại gần đặt lên môi cô một nụ hôn khẽ thì thầm:

- Được lắm, em thích thái độ vậy đợi con ra đời hai ba con anh cho em ra rìa.

Nhiên không kìm được bật cười khanh khách:

- Được rồi, được rồi em không nghĩ đến ai, em chỉ nghĩ đến con và anh, xin hai ba con đừng cho mẹ ra rìa.

Thấy thái độ của ai kia có vẻ biết hối lỗi, người chồng mẫu mực tất nhiên cũng chẳng muốn chấp thớm lên gò má hồng hào của Nhiên sau đó cúi xuống chăm chú làm việc.

EM LÀ SINH MỆNH CỦA ANH

Phạm Vũ Anh Thư
dtv-ebook.com

Chương 22

Nhiên nhìn ra ngoài, tiết trời xuân ở Hà Nội rất đẹp, hay lòng cô cảm thấy hạnh phúc mà đến thời tiết cô cũng thấy đẹp đến vậy? Nghĩ đi nghĩ lại cô cũng cảm thấy phải cảm ơn Quân rất nhiều, nếu ngày đó anh ta không phũ phàng mà từ bỏ cô có lẽ đến giờ cô không thể có cuộc sống viên mãn thế này. Cô xoa tay lên bụng, đứa con này đúng là khiến tình cảm cô dành cho Văn tăng lên rất nhiều. Phải rồi, với người chồng như Văn, mấy ai sống cùng anh mà lại không có tình cảm được chứ? Một người đàn ông thế này liệu còn bao nhiêu? Cô nhớ lại ngày anh thú nhận với cô về đêm công tác với Nga, chính đi ầu đó đã khiến cô cảm thấy khâm phục tin tưởng anh. Những việc anh làm cho cô đến bây giờ, đừng nói là cô mà ngay cả sắt đá cũng động lòng. Tình yêu của cô và anh nó đến chậm rãi, từ từ theo từng ngày, không phải tình yêu sét đánh, chẳng oanh liệt nhưng lại bình yên đến lạ. Cô đã từng cho rằng sẽ rất rất lâu mới quên được Quân, vậy mà chút tàn dư ký ức sót lại chẳng còn bao nhiêu.

Cuộc đời này thật lạ, nó chẳng giống như trong phim ảnh, cô từng đọc rất nhiều mẫu truyện đại loại khi nữ chính chia tay nam chính, cô ta không thể quên nam chính. Sau khi nam chính quay về hai người lại yêu nhau lại từ đầu. Nhưng cuộc đời cô lại không như vậy, hay có lẽ Quân không phải là nam chính trong chuyện tình của cô? Nếu giờ để cô được lựa chọn lại, cô vẫn sẽ chọn Văn đi tiếp trong cuộc đời cô. Không phải lý do vì anh là sự lựa chọn an toàn nhất, mà bởi vì cô đã từng giờ từng khắc yêu anh hơn mỗi ngày và chỉ bên anh cô mới thật sự hạnh phúc.

Nói thế không có nghĩa bên Quân cô chưa từng hạnh phúc, chỉ là thứ hạnh phúc đó còn đi kèm khó khăn đối diện với ty tử thứ như cơm áo gạo tiền. Cuộc sống với Quân là cuộc sống khốc liệt mà cả hai người phải trải qua, nhưng cuối cùng tình yêu vẫn thua hiện thực. Phải rồi, tình yêu vốn dĩ rất thực dụng, chẳng ai có thể cho ai bất cứ thứ gì khi tay trắng. Anh ta có

nỗi lo của anh ta, cô có hoài bão của cô, chỉ tiếc là nếu hai người bên nhau thì chẳng cùng nhau thực hiện được, hoặc do tình yêu quá nhỏ bé không đủ lớn để cùng nhau làm nên kỳ tích.

Cô thở dài, liếc nhìn Văn, cô không dám so sánh tình cảm của cô dành cho anh và Quân người nào lớn hơn. Nhưng cô dám đảm bảo tình cảm Văn dành cho cô lớn hơn Quân dành cho cô. Bất chợt cô thẫn nghĩ, nếu như gia đình Văn có biến cô gì, liệu cô có đủ can đảm để nắm tay anh vượt qua không? Thế nhưng dù có nghĩ ngàn vạn lần, mỗi lần nhìn xuống bụng, cô lại hiểu câu trả lời của mình là gì. Không đơn giản là tình yêu, mà đây là gia đình, tình cảm này lớn hơn cả tình yêu thông thường. Không biết cô đã ng ỡ nhìn anh bao lâu, cũng không biết anh đã làm việc bao lâu, chỉ đến khi cô thấy mỗi khắp người mới đứng lên đi lại nhìn đồng hồ cũng mới đến chín giờ. Cô đi đi lại lại, một tay chống hông, một tay xoa bóp lưng nom đến là khó chịu. Anh thấy điệu bộ cô như vậy, liền hỏi:

- Mọi lắm hả?

Cô gật đầu đáp:

- Vâng, chỉ muốn có cái giường như ở nhà.

- Vậy sao em không ở nhà?

Cô lờm lờm anh, rồi nói:

- Ở nhà buồn lắm, làm bạn với bốn bức tường chẳng ai nói chuyện, anh có biết có bầu không được ở một mình không? Dễ bị trầm cảm đấy.

Anh gật gù đáp:

- Ừ.

Nói rồi anh đứng dậy, đi ra ngoài để lại cô với vẻ mặt đ ầy chùng hững. Nhiên cảm thấy trong lòng bỗng dưng khó chịu, thấy anh câu nói của anh đ ầy vô tâm. Vừa ban sáng còn ngọt ngào, giờ lại bỏ mặc mình cô trong phòng chẳng thèm hỏi cô lấy một câu. Cô ra ghé sofa ng ỡ, bỗng thấy sống

mũi cay xè, cô xoa tay xuống bụng ngó ra ngoài nhưng vẫn chưa thấy anh về. Tên đàn ông thối tha, anh còn không thèm nói với tôi một câu. Cô thẫn thờ trong lòng, nỗi tủi thân bỗng dưng ùa về, không muốn khóc, nhưng đột nhiên nước mắt cứ chảy ra, cô lại thẫn thờ bản thân để mau nước mắt. Từ lâu lắm rồi cô đâu có khóc, vậy mà chỉ vì câu nói của anh lại thành ra thế này. Đột nhiên cánh cửa mở ra, cô liền vội lau nước mắt đứng dậy về phía bàn làm việc ngồi. Anh tiến lại gần cô rồi nói:

- Em đứng ra ngoài đi.

Cô không dám ngẩng mặt, lý nhí hỏi:

- Đứng ra ngoài để làm gì?

- Anh đẩy ghế này ra ngoài chỗ bàn làm việc cũ của em để cho gọn.

Cô ngược mắt nhìn anh, chẳng lẽ anh muốn đuổi cô ra ngoài sao? Đến ngay cả ngồi cùng anh cũng khó chịu thế này sao? Hôm qua mới biết tin cô có bầu, anh còn hạnh phúc đến thế nào cơ mà. Vậy mà sao giờ lại thay đổi nhanh đến vậy? Cô không dám tin sự thật này, một giọt nước mắt bắt đầu lăn xuống.

Anh thấy cô khóc, bỗng sững lại buông tay nắm ghế vội vàng hỏi:

- Nhiên, em sao thế? Có chuyện gì em lại khóc thế này? Vừa nãy còn rất vui vẻ mà.

Cô bỗng giống một đứa trẻ, thà rằng đừng hỏi cô còn kìm chế được, đến khi nghe anh hỏi cô vỡ òa ầm ức nói:

- Vừa nãy anh cũng rất vui vẻ mà, sao bây giờ lại vô tâm như vậy chứ?

- Sao lại vô tâm?

Cô bặm môi, nước mắt ngăn dài đáp lại:

- Anh định cho em ra ngoài kia ngồi một mình, em kêu mỗi anh cũng không thèm nói gì, em bảo có bầu ở một mình để bị trăn cảm anh cũng chỉ

ừ. Vậy là không vô tâm sao?

Anh bất chợt bật cười, kéo cô lại ôm chặt, mặc kệ cô đẩy ra anh vẫn giữ lấy cô, một tay lau mấy giọt nước mắt trên má cô rồi nói:

- Nhiên, có phải em đang bị giống bác sĩ nói không nhỉ? Cái gì mà tâm trạng nhạy cảm khi mang bầu đấy, dễ tủi thân, dễ cáu gắt, dễ rơi nước mắt. Nhưng anh nói cho vợ của anh nghe này, sao anh lại có thể vô tâm với em được chứ? Em chờ anh một chút nhé, anh kéo hai cái ghế này ra ngoài đã.

Cô nhìn anh, vẫn chưa hiểu có chuyện gì xảy ra, nhưng trong lòng cũng cảm thấy có chút nguôi ngoai. Chẳng biết do cô được anh nuông chiều quá nên thành ra thế này hay thật sự có bầu ảnh hưởng tâm lý đến vậy. Anh kéo hai cái ghế ra ngoài, vừa hay cánh cửa phòng cũng mở ra, hai người đàn ông khiêng một chiếc ghế rất dài đặt vào chỗ hai chiếc ghế cũ bị bỏ đi. Chiếc ghế mới dài hơn cả ghế sofa bên ngoài kia ngang với bàn làm việc của anh, bên trên có đệm rất êm, lại có chỗ dựa lưng. Cô há hốc mồm ngạc nhiên định lên tiếng thì anh bước vào nói:

- Các cậu đặt đây là được rồi.

Hai người đặt ông gật đầu chào anh sau đó đi ra ngoài, cô nhìn anh hỏi lại:

- Anh, chuyện này là sao?

Anh cười hiền lành đáp:

- Chẳng phải em kêu em đau lưng muốn có cái giường nằm sao? Ghế này không bằng giường nhưng em nằm cũng thoải mái rồi. Lúc nào em muốn nghỉ ngơi có thể gối lên chân anh mà nằm. Lại có anh ở đây trò chuyện không lo buồn đâu.

- Vãn, cái này...sao anh... Có phải anh chuẩn bị từ trước không? Em bất ngờ quá, thật sự...

Anh gật đầu đáp:

- Từ hôm qua nghe tin em có bầu anh đã nghĩ trong lòng r ồi, thấy em cứ nằm trên giường suốt lại nghĩ đến nếu em đến công ty em ng ồi mãi sợ em lại mõi. Thế nên anh đặt ghế từ hôm qua r ồi, chẳng qua nãy vợi quá mới trả lời em qua quýt thế thôi. Thật sự anh định để em ở nhà nghỉ ngơi vài hôm nữa cơ, chỉ có đi ầu em nói đúng thật lòng anh không dám để em ở nhà một mình. Lần trước em ốm anh đã sợ lắm r ồi, giờ lại có bầu, anh cũng không thể bỏ công việc suốt, tối qua nghĩ mãi anh mới nghĩ được ra mà mua chiếc ghế này. Anh cũng quên bég không nói với em, làm em lại hiểu nhầm anh. Vợ anh có bầu tâm trạng nhạy cảm quá, làm anh thấy có lỗi lắm, từ nay từng câu nói chắc anh phải cẩn thận hơn. Anh cũng nghe người ta cảnh báo r ồi, phụ nữ thời kỳ này thay đổi lắm, có khi bình thường mạnh mẽ lắm nhưng chỉ một câu nói là có thể khóc được.

Cô cười vui vẻ nói:

- Tại con anh thôi, không phải tại em, con anh làm em thành ra yếu đuối mỏng manh thế này đây. Em cũng không hiểu sao mình vậy luôn, có lẽ do thay đổi nội tiết nữa. Nhưng thế này, liệu có ai dị nghị gì không anh?

Anh lắc đầu:

- Dị nghị gì được chứ? Công việc anh hoàn thành tốt, còn chuyện riêng tư của anh thế nào người ta có nói gì anh cũng không để tâm. Em biết tính anh mà, vả lại phòng này của anh được xây kín thế này bởi anh không muốn người ta dò xét bên trong anh làm những gì. Ai muốn vào cũng báo trước từ dưới kia lên, mà có nhìn thấy anh cũng đâu sợ, để vợ con anh chịu khổ anh mới sợ.

Cô cảm thấy từng câu nói của anh đầy chân tình, mỉm cười hỏi tiếp:

- Anh không sợ người ta bảo anh chi ầu vợ quá sao?

Anh nhìn cô trả lời:

- Chẳng phải người ta cũng có câu đội vợ lên đầu trường sinh bất lão sao?

Cô không nhịn được cười, không còn biết nói gì, chỉ cảm thấy bản thân được anh nuông chiều đến hư mất thôi lại thấy áy náy vì đã trách nhần anh.

- Văn, em cũng không muốn bản thân thành ra thế này đâu, anh đừng chấp em nhé. Anh làm em thật sự bất ngờ quá.

Anh gật đầu, thơm lên má cô rồi nói:

- Sao anh lại trách em được chứ? Nào vào thử nằm đi xem có thoải mái không?

Cô liền đi vào, nằm lên đùi anh, cảm giác cơ thể vô cùng khoan khoái, cô ngược đôi mắt to tròn lên nhìn anh trong lòng vẫn chưa hết cảm thấy bất ngờ. Anh quả thật hiểu rõ mọi tâm tư của cô mặc dù cô còn chưa lên tiếng như thế và anh có thần giao cách cảm, hiểu ý nhau vô cùng. Cô hít hà lấy mùi thơm từ cơ thể anh, anh lại bắt đầu chăm chú làm việc, cô vuốt đưa tay vuốt cảm anh rồi nói:

- Giám đốc Văn, chiếc ghế này thật sự rất thoải mái, đúng là Giám đốc rất tâm lý, vừa tốt với nhân viên, lại còn là người đàn ông tốt của vợ.

Anh bật cười trước câu nói của cô, cúi xuống nhìn vẻ mặt lạnh lợi này, trong lòng cảm thấy hạnh phúc vô cùng. Làm việc đến tận trưa, anh không cùng cô đi ăn như mọi ngày, mà xuống dưới sảnh lấy cặp lồng gà tằm thuốc Bắc mà Chủ tịch Minh đã dặn bác Thu làm sẵn cho cô, còn anh vẫn ăn suất cơm bếp như hằng ngày. Lúc anh mang lên, cô vô cùng ngạc nhiên, không chỉ anh mà cả Chủ tịch Minh đều khiến cô từ bất ngờ này đến bất ngờ khác. Dù có nói đến một nghìn lần rằng cô may mắn vì có người ba chồng như Chủ tịch Minh đi nữa cô vẫn cảm thấy hết sức thiếu. Cô ngửi thấy mùi thuốc bắc, lạ một đi đâu lại không hề thấy khó chịu ngược lại còn thấy dễ chịu vô cùng. Sau khi ăn xong, còn thừa lại một chút, anh thấy thể liền lấy thìa ăn tiếp. Cô nhìn hành động của anh, vội hỏi:

- Văn, giờ em mới để ý anh ăn lại đồ thừa của em đấy.

Anh vẫn ăn ngon lành rồi đáp:

- Có sao đâu? Đồ của vợ con anh mà, ăn lại cho đỡ phí.

Cô không hỏi nữa, chỉ cảm thấy từng hành động nhỏ của anh cũng đầy ý nghĩa. Anh không phải người đàn ông kỹ tính, ngược lại sống rất đơn giản, nếu như không phải cô là vợ anh có lẽ nhìn bên ngoài không ai nghĩ người đàn ông như anh lại có nhiều điểm lạ đến vậy. Cô lại phát hiện ra dạo này anh rất hay nói vợ anh, một câu vợ anh, hai câu vợ anh, thế nhưng cô không còn cảm thấy ngượng ngùng, mà còn rất vui. Cả ngày hôm đó có người chân mỗi lần rỗi vẫn không cho vợ nằm lên gối của ghế sofa, lại có người vợ cứ tùm tùm suốt ngày vì hạnh phúc. Buổi chiều, sau khi tan làm, Văn liễn chở Nhiên đến trung tâm mua sắm, khi đến nơi Nhiên có chút ngạc nhiên hỏi lại:

- Sao lại đưa em đến đây?

Anh bình thản đáp:

- Sắm đồ cho con.

Cô tròn mắt hỏi lại:

- Mua đồ cho con sao? Con nó mới là bào thai được một tháng rưỡi gần hai tháng thôi mà?

Anh nhún vai đáp:

- Thì sao chứ? Anh muốn sắm cho nó trước, mỗi ngày một ít, thiếu gì lại sắm tiếp. Nhớ lúc gần sinh lại bận thì sao? Bây giờ sắm trước lúc nào hay lúc đấy.

- Nhưng mà anh lo xa quá rồi, tận gần tám tháng nữa mới sinh mà.

Anh quay lại nhún mày đáp:

- Nhưng anh thích, hôm nay sắm một ít, lúc nào rảnh lại đi sắm tiếp, không thì ngắm thôi cũng được. Em không biết người ta nói ba mẹ mà cùng nhau ngắm đồ cho em bé, em bé rất vui à?

Cô cười sặc sụa một hồi rồi nói:

- Em chưa nghe bao giờ, anh bịa ra đúng không?

Anh vẫn bình thản nói:

- Bác sĩ bịa hay không chứ anh có bao giờ bịa? Hay em không thích?

Cô nhìn anh, vừa bất lực lại vừa buồn cười, người đàn ông này tính tình đôi khi cũng trẻ con như vậy, đành phải chiều theo. Anh đưa cô lên tầng hai của trung tâm thương mại, đến nơi rồi cô mới phát hiện điểu anh lo xa rất đúng. Bởi ở đây có đến hàng trăm ngàn thứ không chỉ là em bé cần mà cả bà bầu cũng cần. Anh dắt cô vào một tiệm đồ bé sơ sinh, mấy bộ quần áo hoa hoa lá lá nhỏ bé trông đáng yêu vô cùng. Trước đến nay cô nhìn những hình ảnh này đều thấy bình thường, thế nhưng giờ trong cô mang mầm sống lại cảm thấy thiêng liêng vô cùng. Cô cầm chiếc quần lên, mùi vải vẫn còn thơm, hít hà quay sang chợt thấy anh đang ướm thử một bộ lên người, anh đặt chiếc áo lên vai, một tay giữ chiếc quần, tay đối diện vòng qua vai dáng điệu giống như bế một đứa trẻ con lại còn khẽ đung đưa. Cô sững người mất mấy giây, hình ảnh vừa rồi sao lại xúc động đến vậy cơ chứ. Mới có bầu anh đã thế này, mấy nữa sinh con có lẽ anh phát cuồng vì đứa bé này mất. Mấy người nhân viên thấy thế, liếc chỉ trở rồi nhìn cô đầy ghen tỵ, cô có chút xấu hổ, nhưng lại đang cười hạnh phúc trong lòng liếc tiến lại gần anh, thấy cô anh gấp bộ quần áo, cho vào xe đẩy quay sang cô nói:

- Lấy bộ này nhé.

Cô phì cười hỏi lại:

- Anh biết con lớn cỡ nào đâu mà lấy bộ này?

- Thì cứ lấy đi, nó có size trên cỡ áo hết rồi thôi. Mà anh phát hiện ra một điểu em không có chút kiến thức nào về sinh sản rồi mấy cái này đúng không?

Nhiên đỏ mặt xấu hổ chưa kịp lên tiếng anh lại nói tiếp:

- Mà thôi, không sao nhà một người biết là được. Lấy bộ này vợ nhé.

Cô bật cười đáp lại:

- Được, cứ chọn theo ý anh.

Văn tỏ ra vô cùng hài lòng, giờ lên cho cô chiếc găng tay bé xíu nói tiếp:

- Nhiên, em thấy đáng yêu không?

Cô gạt đầu, nhìn anh đặt chiếc găng tay nhỏ xíu lên tay rồi nắm chặt, trong đầu cô mừng rỡ ra nếu đưa bé này ra đời ắt hẳn anh sẽ vô cùng hạnh phúc. Tất cả mọi thứ này ra trước mặt nhỏ bé nhưng sao lòng cô lại cảm thấy nó có ý nghĩa to lớn đến thế nào, bàn tay cô chạm nhẹ xuống mấy đôi giày, đúng là được nhìn thấy những thứ này cô lại càng có cảm giác thiêng liêng bội phần. Hai người cứ đi lòng vòng, thấy thứ gì cũng lạ lẫm lại thân thương đến vô bờ.

Sau khi chọn vài bộ quần áo cho em bé, anh đưa cô sang bên cửa hàng đầm bầu, đúng là đến cả đầm bầu ở đây cũng đa dạng vô cùng. Những chiếc váy không chỉ đơn giản là rộng mà còn rất thời trang. Anh lấy một chiếc váy hoa voan, quay sang cô rồi nói:

- Nhiên, em mặc chiếc váy này sẽ đẹp lắm đây, nhìn cũng không bị lộ bụng nữa.

Cô nhân viên bán hàng thấy anh nói, liền tranh thủ xen vào giới thiệu sản phẩm.

- Anh nhà đây thật tinh tế, váy này là mẫu mới nhất của bên em, còn rất nhiều mẫu đẹp nữa. Những chiếc váy này mặc vào vừa rộng rãi dễ chịu, lại còn rất xinh đẹp, thời buổi này phụ nữ có bầu cũng phải xinh chị ạ.

Cô nhìn cô ta, cảm thấy mấy lời nói này cũng hợp lý, bèn chọn thêm vài cái sau đó cùng anh về nhà. Trời bên ngoài cũng đã tối dần, về đến nhà việc đầu tiên của anh là mở tủ, sau đó treo một bên quần áo của anh sang tủ

bên cạnh, gấp mấy bộ đồ sơ sinh vào góc tủ ngay chính giữa. Cô thấy thế liền trêu:

- Vãn, có khi nào em sinh con xong bị ra rìa không?

Anh quay lại, cười đáp:

- Vãn bị ám ảnh từ trưa sao? Tất nhiên là bị ra rìa rồi, anh lúc đó quần quýt bên con đâu có thời gian với em.

Cô bĩu môi hờn dỗi:

- Đồ vô ơn, tôi sinh con cho anh mà anh để tôi ra rìa sao?:

- Hấp, ghen với cả con sao?

- Tôi không thèm ghen.

Anh hôn lên môi cô đáp lại:

- Anh trêu chút thôi, anh thương cả hai mẹ con như nhau mà.

Cô cười lạnh lạnh đáp lại:

- Người ta cũng trêu anh thế thôi, anh thương con là đi đâu hạnh phúc mà cô gái nào cũng muốn mà.

Anh gạt đầu, rồi nói:

- Được rồi, em mệt thì nghỉ ngơi đi, anh ra nấu cơm cho em ăn nhé. Có ghẹ này, tôm này, cả gà em muốn ăn gì?

Cô đứng dậy mở cửa, rồi nói:

- Để em cùng anh nấu cho vui nhé, em thích ăn ghẹ hấp.

Anh gạt đầu, vào bếp cho mấy con ghẹ ra ngoài rửa sạch rồi bắc lên bếp sau lấy lấy xương ninh theo lời hướng dẫn của cô nấu được thành bát

canh xương cà rốt, khoai tây nấm hương thơm lừng. Cô phát hiện ra một điếu, dù không có bác Thu thì anh vẫn nấu ăn rất được. Nhưng món phức tạp cô không dám nói nhưng những món đơn giản anh nấu rất ngon. Sau khi ăn cơm xong, anh lại rửa bát, sau đó dọn dẹp qua nhà r ồi mới về phòng. Cô muốn tranh phần rửa bát nhưng anh kiên quyết không cho, đành vào đi tắm trước. Sau khi tắm xong, cảm thấy cơ thể rất khoan khoái cô liền mở cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Ở phía trước sân, những ngọn đèn đường chiếu le lói chiếu xuống, tiếng xe cộ ồn ào náo nhiệt vô cùng. Cũng may ở nhà này các cửa đều được cách âm nếu không đêm có lẽ cô sẽ mất ngủ. Đột nhiên cô nhìn thấy dưới đường, một người đàn ông đang hướng mắt lên trên. Là Quân! Cô bất chợt vô cùng lúng túng, vội vàng kéo rèm cửa lại, nhú mào th ần hỏi anh ta đến đây làm gì? Cuối cùng cô lại tò mò kéo rèm lên đã không thấy anh nữa r ồi. Nhiên khẽ thở phào, lại nghĩ đến Nga, cảm thấy hai con người này giống như ma ám, ám cô từng ngày. Cô quay sang, thấy Văn cũng vừa hay tắm xong liền đóng cửa leo lên giường. Anh ôm cô, hít hà mùi hương trên cơ thể cô, lâu nay anh bị nghiện cái mùi hương dịu dịu mà ngọt ngào này r ồi.

- Em có mệt không?

Cô lắc đầu đáp:

- Không, em thấy dễ chịu lắm.

Như chợt nhớ ra đi ều gì, cô liền hỏi lại:

- Văn, em có bầu thế này anh có khó chịu không?

Anh ngạc nhiên hỏi lại:

- Em có bầu, anh vui không hết sao lại khó chịu được?

Cô chỉ tay xuống dưới r ồi nói:

- Ý em là chỗ này khó chịu cơ, em nghe nói đến tám mươi phần trăm đàn ông ngoại tình khi vợ có bầu đấy. Mà trong thời gian mang bầu, ba tháng đầu tiên lại không nên có quan hệ tình dục.

Anh lắc đầu kiên định đáp:

- Không! Chắc chắn anh sẽ nằm trong số còn lại đó. Em biết vì sao không? Vì rất nhiều lý do, thứ nhất, anh là người sống rất an toàn, bây giờ bảo ra tìm bừa một đứa con gái để giải toả anh sẽ không làm vì anh sợ lây bệnh, và anh cũng không có hứng thú. Thứ hai, anh đi làm hay đi đâu cũng có em bên cạnh, em hỏi anh lấy thời gian đâu để ngoại tình? Thứ ba, anh rất yêu em, và nhất là em mang bầu anh càng thấy yêu em hơn, thế nên anh không phải người ngu si mà đánh đổi hạnh phúc gia đình vì chút bông bột. Thứ tư, đối với anh không ai hấp dẫn bằng em, thế nên em biết anh giải toả bằng cách nào không?

Cô ngược mắt hỏi lại:

- Bằng cách nào?

Anh với chiếc điện thoại, ấn vào phần ảnh rồi đưa cho cô một tấm ảnh nói:

- Mỗi lần anh muốn, anh đều cầm ảnh này vào nhà vệ sinh tự xử cái hờ em bị gãy tay không anh không làm gì được đấy. Anh thấy thà như thế anh còn có cảm giác nhiều hơn là tìm người khác để ngoại tình. Tất nhiên cảm giác không thể bằng em, nhưng nó an toàn.

Cô nhìn tấm ảnh trên điện thoại, bỗng đỏ mặt xấu hổ, là tấm ảnh cô mặc bộ đồ ngủ gợi cảm không biết bị anh chụp trộm lúc nào, liền đấm anh một cái rồi nói:

- Sao anh chụp xấu thế?

Anh chưa kịp lên tiếng cô lại nói tiếp:

- Em cảm thấy thương anh quá, Văn này, từ nay không cần anh tự xử, em sẽ giúp anh, có rất nhiều cách mà, được không?

Anh liền vội vàng nói:

- Em không cảm thấy coi thường vì anh tự xử sao?

Cô lắc đầu đáp:

- Tại sao lại coi thường chứ? Hành động đó rất văn minh mà, chứng tỏ anh rất chung thủy, em không coi thường, ngược lại còn thấy khâm phục anh nhiều hơn. Được chứ?

Anh gật đầu, hôn lên trán cô rồi nói:

- Nhiên, em biết không, anh chẳng biết nói mấy lời sến sẩm như mấy người đàn ông trên truyện em hay học, gì mà Dĩ Thâm Dĩ Tím, rồi Tiêu Nại Tiêu Phong gì đó. Nhưng anh thật sự thật sự rất rất yêu em.

Nhiên ngược đôi mắt to tròn nhìn Văn, tận sâu trong đáy lòng là sự xúc động vô bờ, quả thật dạo này cô rất dễ xúc động. Cô khẽ rúc vào người anh lý nhí nói:

- Em...thật sự em cũng rất yêu anh.

Những lời nói cô nói ra, là những lời nằm sâu đáy lòng của cô. Mấy lời anh nói với cô, càng khiến cô yêu thương ngưỡng mộ người đàn ông này hơn. Cô không dám chắc tương lai thế nào, nhưng giây phút này cô thấy mình có được anh là may mắn thế nào? Liệu rằng có mấy người có thể suy nghĩ được như anh thế này chứ? Cô ôm chặt anh, ngoài kia trời bỗng đổ cơn mưa, chỉ có đi đâu bên trong bình yên đến nỗi chẳng cảm nhận được chút giông tố nào. Sáng hôm sau, bầu trời sau đêm mưa rất trong xanh. Khi đến công ty, cô cảm thấy người hôm nay có chút không thoải mái, vừa đến bèn nằm lên chân anh để ngăn cơn buồn nôn trào đến, cô vòng tay qua bụng anh, nhắm nghiền mắt. Anh ngồi làm việc, thấy cô mệt mỏi thế này bỗng thấy xót xa vô cùng. Mấy tập hồ sơ dạo này cô không làm được nhiều, dồn cả vào anh phải làm thay cô.

- Giám đốc Văn, tôi mang bản thảo của tôi đến xin chút ý kiến anh.

Một giọng nói quen thuộc cất lên, cô đang thiu thiu ngủ liền mở mắt ngồi dậy.

Quân nhìn thấy cô liền sững người một chút, có lẽ ban nãy anh ta không để ý bên trong có chiếc ghế dài có thể nằm được thế này liền nói:

- Nhiên, sao em nằm ở đây?

Cô nhìn anh ta, lạnh lùng đáp:

- Chúng ta thân nhau đến mức vậy sao? Gọi tôi là thư ký Nhiên.

Quân hơi mở to đôi mắt, lặng người mất mấy giây, cuối cùng nói:

- Xin chào thư ký Nhiên.

Văn nhìn cô, vuốt mấy sợi tóc trên mặt cô rồi nói:

- Em ra rửa mặt chút cho tỉnh táo đi, anh có mấy việc bàn với cậu Quân.

Cô gật đầu, đứng dậy đi về phía nhà vệ sinh, trong lòng lạnh tanh. Sau khi rửa mặt xong, cô rửa mặt xong bất chợt nôn một trận hết sạch thức ăn từ sáng. Một lúc sau mới rửa mặt lại rồi mới lững thững về phòng. Về đến cửa, vừa hay Quân cũng ra ngoài, cô thẩn nhiên rửa vài câu, trong lòng chắc chắn anh ta sẽ đi về phía cô nói gì đó, thế nhưng thấy cô anh ta liền đi thẳng xuống dưới. Cô nhếch mép, trong lòng không một chút cảm xúc.

EM LÀ SINH MỆNH CỦA ANH

Phạm Vũ Anh Thư
dtv-ebook.com

Chương 23

Cô trở về phòng, thấy Văn vẫn đang chăm chú làm việc trong lòng cô liêu thờ phào nhẹ nhõm. Dường như việc Quân trở về không ảnh hưởng nhiều đến anh, có lẽ niềm tin trong anh dành cho cô rất lớn thế nên anh không hề tỏ ý ngờ vực cô. Cũng phải thôi, đối với cô cũng vậy, cô rất tin tưởng ở người chồng này, không phải bởi hành động anh làm cho cô, mà còn vì tình yêu cô dành anh suốt những ngày tháng qua. Nếu như không gặp được anh, có lẽ giờ phút này khi Quân trở về cô phải đau đớn đến thất tim gan, có khi hạ mình xuống mà cầu xin anh ta quay lại với mình. Vậy mà nhanh thật, tình yêu nó đơn giản đến nỗi chỉ cần một ánh mắt có thể khiến người này yêu người kia đến điên cuồng. Có lẽ bởi cô đã yêu Văn thật sự, nên khi Quân trở về trái tim cô lạnh lẽo đến thế. Cũng phải công nhận một điều, chỉ mới gần một năm anh ta đã thay đổi rất nhiều. Từ cử chỉ, đến ngoại hình đều toát lên vẻ thành đạt. Chỉ có điều trong cái thành đạt ấy cô nhìn rất rõ ánh mắt của anh ta có phần bi thương. Mẹ anh ta mất khi anh ta đi được vài tháng, có lẽ điều đó cũng là cú sốc tinh thần của anh ta nên đến giờ đôi mắt vẫn u ám đượm buồn. Cô thở dài, không biết anh ta đã phải chịu những nỗi khổ gì, chỉ có điều giờ cô đã hoàn toàn không muốn để tâm liêu lẽ bước vào, ngã xuống cạnh Văn, thấy cô trở về anh liêu nói:

- Em đi lâu thế? Lại nôn sao?

Cô gạt đầu mệt mỏi đến mức không muốn đáp lại. Anh đứng dậy, lấy cho cô cốc nước ấm rồi nói tiếp:

- Uống chút nước đi cho đỡ khó chịu đã.

Cô nhận lấy cốc nước, uống ực một hơi, cảm giác cơ thể đã dần dễ chịu lại. Cô biết có bầu tâm trạng rất dễ nhạy cảm, thế nên anh càng lúc

càng nuông chiêu cô thế này trong lòng lại thầm nghĩ đến viễn cảnh, nếu không phải chông cô là Văn, mà là một người khác, liệu rằng cô có được hạnh phúc thế này không? Liệu rằng là người khác có rót cho cô từng cốc nước, lại để ý những chi tiết nhỏ nhặt khiến cô cảm thấy, dù ở đâu cũng thoải mái như ở nhà? Hằng ngày đọc trên mạng, thấy chị em phụ nữ kêu than bị chông đánh đập thậm chí đánh lúc mang bầu, rồi lại có người chông đi ngoại tình chẳng những không hối lỗi còn bênh kẻ thứ ba mà ra tay tàn nhẫn với vợ. Cô không dám nghĩ tiếp, bất giác rùng mình sợ hãi.

- Tối nay chúng ta qua nhà ba ăn cơm, cả vài người bạn của ba nữa.

Văn lên tiếng kéo cô khỏi dòng suy nghĩ, cô quay sang nhìn anh đáp:

- Vâng, vậy chiêu anh đưa em về nhà thay đồ nhé.

Anh khẽ mỉm cười, gật đầu thay cho câu trả lời. Đột nhiên có tiếng gõ cửa, cánh cửa mở ra, bước vào lại là Quân. Cô liếc nhìn Văn, anh vẫn giữ thái độ bình thản, những ngón tay thon dài lướt trên bàn phím máy tính.

- Giám đốc Văn, tôi đã photo những điếu anh nói, anh đọc lại lần nữa, xem lại cả các hạng mục của dự án lần này đã khả thi chưa để sửa đổi.

Văn gật đầu, nhận tập giấy đọc lại rất kỹ. Cô không thèm liếc Quân lấy một lần, ánh mắt nhìn sang Văn đầy trù mến. Trong lòng Quân cảm nhận rất rõ có thứ gì đó nhói lên trong lòng. Anh hiểu bản thân đã buông bỏ cô trước, thế nhưng những ngày qua khi gặp lại cô, thấy cô hạnh phúc bên người đàn ông khác anh lại thấy thì ra cảnh tượng đó lại đau đến vậy. Có lẽ từ trước đến nay anh luôn đề cao tình yêu của cô, cho rằng nó rất lớn, nhưng vốn dĩ điếu anh nghĩ không phải là sự thật. Một người con gái yêu anh thật lòng, không có nghĩa là sẽ yêu anh cả đời. Hoá ra không phải cứ khóc lóc đau đớn là đã là yêu thương rất nhiều. Hai năm yêu cô, không phải anh cho rằng tình yêu của cô giả dối, thế nhưng anh cảm nhận rằng dù thật lòng yêu anh, nhưng trong tình cảm đó có phần chưa toàn tâm toàn ý. Anh tự cười trong lòng, cũng đúng thôi. Cô và anh điếu có nhiều nỗi lo khác nhau, cuộc sống còn chẳng đầy đủ, lấy gì mà toàn tâm toàn ý dành cho nhau được? Thế nhưng ánh mắt khi cô nhìn Văn rõ ràng rất mãn nguyện, giống như thế trong đôi mắt mắt cô giờ này chỉ có hạnh phúc,

không có bất cứ lo lắng nào hẳn trong đó. Sau khi đọc xong mấy tờ giấy, Văn liền gật đầu, nhìn Quân nói:

- Rất hợp ý của tôi, cậu thực hiện luôn đi có chỗ nào khúc mắc chúng ta sẽ trao đổi lại.

Quân gật đầu, nhận lại tập giấy rồi đi ra ngoài. Sau khi anh ta đi khuất căn phòng, cô mới cảm để chịu một chút. Văn thấy cô như vậy, liền quay sang nói:

- Em khó chịu chỗ nào sao?

- Em không sao, chắc do người mệt mỏi nên thế.

Anh không nói gì, đứng dậy lấy mở tủ ra lấy một bọc đồ, sau đó mở ra lấy một chiếc cốc, một hộp sữa. Cô há hốc miệng ngạc nhiên hỏi:

- Cái gì đây? Sao anh lại mang sữa đi làm? Anh mua từ bao giờ vậy?

Anh cười đáp lại:

- Tất nhiên là lúc ở trung tâm thương mại rồi! Chắc em không để ý, anh mua hai hộp, mà quên bém mất này mới nhớ ra. Một hộp chỉ em mang về nhà để lúc ở nhà em uống, một hộp mang đến đây để buổi trưa em uống. Mà cũng đúng em nhớ sao được khi hôm đó anh là người thanh toán mà.

Cô nhìn hộp sữa, liền nhăn mặt đáp lại:

- Đâu cần phải làm vậy đâu? Ở nhà em uống là được rồi mà.

- Không được, sữa này phải uống nhiều một chút, tốt cho em bé lắm đấy. Ở nhà chỉ mỗi tối, uống chẳng được bao nhiêu.

Nói rồi không để cô đáp lại, anh liền đứng dậy cầm cốc đã có sẵn vạch chia ml đi ra phía bình nước vặn nút đỏ. Cô ngửi mùi sữa, đã cảm thấy ngấy đến tận cổ, thế nhưng nhìn điệu bộ anh tỉ mỉ đang đếm lại cảm thấy không đành lòng từ chối. Anh pha xong liền mang đến cho cô, rồi nói:

- Uống đi, chỉ ấm thôi không quá nóng đâu. Sữa này ngon lắm đấy.

Cô cười gượng gạo, nghĩ đến anh, lại nghĩ đến đứa con trong bụng, cuối cùng lấy hết can đảm ực một hơi. Anh nhìn cô tỏ vẻ hài lòng, mang cốc sữa đi tráng qua nước. Mùi béo ngậy vẫn còn đọng lại trên cổ họng cô, cô nhắm chặt mắt để ngăn cho bản thân không bị nôn ra, đến khi cảm thấy dễ chịu một chút mới dám mở mắt. Anh thấy cô như vậy, liền ng ỡ xuống bên cạnh rồi nói:

- Anh biết em có bầu rất khó chịu, thật sự anh rất thương em. Nhưng em chịu khó nhé, qua thời gian này sẽ đỡ hơn thôi. Không phải anh ép em ăn uống những gì em không thích, nhưng những cái anh làm đều là vì tốt cho con của chúng ta thôi.

Cô gật đầu thay cho câu trả lời, cảm thấy những lời anh nói dù chẳng có gì nhưng cũng vẫn rất ấm áp. Nói thẳng ra nhiều người có bầu muốn uống sữa bầu cũng chẳng có điều kiện mà uống. Chỉ là cô cảm thấy cơ thể vẫn mệt mỏi nên mới như vậy, thế nhưng cô hiểu, vì đứa bé trong bụng này cô sẽ cố gắng làm theo lời anh nói. Buổi chiều, sau khi tan làm, anh đưa cô về tắm thay quần áo sau đó đến thẳng nhà Chủ tịch Minh. Vừa bước vào cửa cô phát hiện có thêm ba người khách, và quan trọng hơn trong đó có Ngọc, người con gái mà cô gặp trong buổi tiệc ngoài trời ở đây lần trước khi cưới. Cô ta vẫn mặc chiếc váy màu trắng, có đi đầu nhìn gợi cảm hơn rất nhiều so với lần trước. Văn nhìn thái độ của Nhiên liền siết chặt tay cô bước vào bàn, Chủ tịch Minh liền mở chai sampanh lớn rồi nói:

- Cảm ơn vợ chồng chú Lâm đã đến ăn bữa cơm này cùng chúng tôi. Kể ra có thêm gia đình chú Chung và chú Cường đến nữa thì sẽ đầy đủ hơn nhỉ?

Đôi vợ chồng trung niên bên dưới nhìn Chủ tịch Minh đáp lại:

- Họ bận làm ăn lớn mà, đợi có dịp sum họp anh em đầy đủ luôn.

Chủ tịch Minh rót mấy ly rượu, rồi nói tiếp:

- Thành thật mà nói sau đám cưới gia đình chúng tôi cũng quá bận, nay mới rảnh một chút, cũng là để chúc mừng thằng Văn sắp được làm bố nên mời vợ chồng chú qua đây ăn bữa cơm.

Đôi vợ chồng trung niên hướng mắt về phía cô không ngạc nhiên là mấy, có lẽ đã được ba Minh báo trước, cô hơi đỏ mặt, mỉm cười xã giao nâng cốc nước lọc trước mặt tụng tụng cùng mọi người. Bất chợt ánh mắt cô chạm khẽ vào ánh mắt của Ngọc, ánh mắt cô ta nhìn cô đầy căm hờn. Cô không thêm để ý thái độ đó, cảm ơn lời chúc tụng từ bố mẹ cô ta, trong lòng thầm nghĩ bố mẹ Ngọc đâu rất hiền lành mà tại sao cô ta lại như vậy. Trong bữa tiệc, Văn liên tục gắp cho cô những món ngon, thế nhưng dù rất đói khi nhìn những món này cô lại cảm giác mình không thể nuốt nổi, đành ngẩng đầu ăn qua loa một chút. Bữa tiệc gia đình nên chỉ diễn ra rất ngắn gọn, đa số câu chuyện chỉ xoay quanh việc cô có bầu. Có đi đâu cả buổi tiệc cô không hề thấy Ngọc lên tiếng bất cứ đi đâu gì. Sau khi ăn xong, Chủ tịch Minh ra phòng khách nói chuyện với vợ chồng chú Lâm. Cô cảm thấy trong người rất ngọt ngọt liền quay sang nói với Văn:

- Em muốn ra sân hóng mát một chút.

Văn gật đầu, nhìn ra ngoài trời liền cởi chiếc áo khoác bên ngoài khoác lên người cô rồi nói:

- Được, em ra đi, anh lên phòng lấy chút đồ.

Nhiên mỉm cười từ từ bước ra ngoài, chợt có tiếng nói của Ngọc từ phía sau:

- Chị muốn ra ngoài sao? Tôi cũng định ra hóng gió một chút, để tôi đi cùng chị.

Nhiên có chút ngạc nhiên trước thái độ này của cô ta, lần trước gặp ấn tượng chẳng tốt đẹp gì, ban nãy lại thêm cái ánh mắt đầy căm phẫn vậy mà giờ lại ngọt nhạt bên tai khiến cô không quen. Thế nhưng cô cũng không muốn từ chối, liền gật đầu rồi lặng lẽ bước ra sân. Ngọc đi bên cạnh im lặng một hồi cuối cùng lên tiếng:

- Chị đang có bầu sao? Là con trai hay con gái vậy?

- Tôi cũng không biết, mới chỉ gần hai tháng nên chưa biết giới tính, và lại con nào tôi cũng thích nên không quan trọng.

Ngọc nhìn cô khẽ cười khẩy:

- Chị có biết anh Văn rất thích con gái không?

Cô nhìn ra vườn cây trước mặt bình thản trả lời:

- Biết!

- Nhiên, chị có vẻ đặc ý, có vẻ nghĩ rằng mình đang rất hiểu anh Văn, đang có một gia đình êm ấm. Nhiên, sao chị gốc quá vậy?

Cô liền hỏi lại:

- Tại sao cô lại hỏi tôi câu đó? Hình như không ăn nhập với câu chuyện phía trên.

Cô ta cười sảng sặc nói:

- Vì tôi thấy nực cười, thấy đáng thương thay cho chị. Chị nghĩ rằng được anh ấy yêu thương sao? Thật sự chị chỉ là người thay thế mà thôi. Chị có biết vì sao tôi rất thích mặc váy trắng không? Có bao giờ anh ấy nói với chị anh ấy rất thích con gái mắt to, mặc váy trắng đeo giày búp bê chưa? Có bao giờ chị biết rằng trong trái tim người đàn ông đó có bóng hình một người con gái khác hay chưa?

Cô hơi sững người, chưa kịp đáp Ngọc lại nói tiếp:

- Bởi vì người con gái anh ấy yêu là người con gái như vậy. Tôi không biết cô ta là ai, thế nhưng tôi biết trong lòng anh ấy rất yêu cô ta. Có lẽ cô ta không ở Việt Nam này, hoặc cô ta không yêu anh ấy vì tôi chưa có điểm gặp mặt một lần nhưng mười năm nay anh ấy luôn một lòng nhớ đến cô ta. Dù tìm mọi cách tôi cũng không thể nào thay thế được cô ta, dù cho tôi có mặc y như lời anh ấy miêu tả về cô ta nhưng anh ấy không thèm

đếm xỉa đến tôi dù chỉ là một cái nhìn. Còn chị, có lẽ chị cũng như tôi, có đi đâu chị may mắn hơn tôi vì ít nhất anh ấy lấy chị. Thế nhưng mọi sự yêu thương của anh ấy dành cho chị chỉ là giả tạo lấp khoảng trống thôi!

Cô nhìn Ngọc, trong lòng cảm thấy có chút gì đó vỡ vụn, chẳng lẽ anh lại nói dối cô? Chẳng lẽ người con gái đó là thật chứ không phải anh bịa ra? Cô thấy tim nhói lên, đôi mắt nhắm nghiền cố giữ bình tĩnh, mỉm cười nói:

- Dù sao cũng đã là quá khứ rồi, tôi không quan tâm đâu!

Ngọc sững sờ, nhìn thấy độ bình thản của cô, cô ta không ngờ nói ra những đi đâu này mà chỉ nhận lại sự hờ hững thế này. Cô ta không cam lòng, nói tiếp:

- Chị không cần giả vờ, kể cả có thai với anh ấy, kết hôn với anh ấy cũng chỉ nắm giữ được phần thân xác. Tại sao chị phải ra vẻ làm người con gái đoan chính bên anh ấy khi mà ngay cả một chút thật lòng anh ấy cũng không dành cho chị. Chị có thể dối được tôi nhưng liệu rằng chị có dối được trái tim mình không? Tôi và chị cũng như nhau thôi, đều yêu một người không yêu mình, Nhiên tôi cảm thấy chị là một con đàn bà ngu xuẩn, đu bám Văn chỉ vì giàu nên mới chấp nhận việc này.

Nhiên có chút chua xót trong lòng, thế nhưng cô không muốn đôi co với cô ta. Có thể cô ta nói đúng, nhưng ít nhất ở thời điểm này cô cảm nhận được tình cảm của Văn dành cho mình, liền quay về Ngọc mỉm cười nói

- Ngọc này, thật ra chị cũng không ghét bỏ em đâu, thế nhưng em nói mấy chuyện này để làm gì vậy? Dẫu sao nó cũng là quá khứ rồi, chị với anh Văn cũng là vợ chồng rồi, nếu em là một cô gái tốt chị nghĩ em sẽ không nói ra những đi đâu này bằng mấy ngôn từ vậy đâu. Em cũng xinh xắn có học hành thì cũng nên học chút đối nhân xử thế nữa em ạ.

Ngọc nghe mấy lời Nhiên nói, cơn tức giận lại càng ngùn ngụt, cô ta liền nghiến răng nói:

- Chị nói thế là ý gì, ý là tôi mất dạy?

- Là do em tự nói đấy nhé.

- Này, con mù già nói ai mất dạy, xem lại bản thân mù đi có gì đẹp đẽ, xét về mọi mặt đều kém xa con Ngọc này, mà đàn ông thì tất nhiên sẽ có quan điểm ai đẹp hơn sẽ yêu người đó hơn, bằng mọi giá tôi sẽ đòi anh Văn về được. Anh Văn lấy mù về cũng chỉ để đẻ con cho anh ấy, xem như con osin, cái loại cóc ghè mà đòi trèo cao.

Nhiên khẽ bật cười đáp lại:

- Là cóc ghè đòi lấy thiên nga chứ đâu ra có câu cóc ghè trèo cao, còn em đòi thì em cứ đòi nhưng phải xem chồng chị có thèm em không đã. Chị thì không có ngoại hình hơn em, cũng không có gia thế như em, nhưng chị hơn em ở cái nhân cách, hơn em ở chỗ đường hoàng là vợ anh Văn. Sao em lại có ý nghĩ cướp anh ấy, đòi anh ấy về? Tình yêu phải là tự nguyện đôi bên, nhất là giờ anh ấy đã có gia đình, em tốn công tốn sức làm người thứ ba để làm gì? Chẳng nhẽ em phải tự hạ thấp giá trị bản thân xuống vậy sao?

Nói rồi Nhiên xoay người, định bụng bước đi, bất chợt phía sau có một bàn tay nắm lấy người cô, rất nhanh chóng hai bàn tay dùng một lực thật mạnh đẩy cô về phía trước, giọng nói lạnh lạnh phía sau vang lên:

- Hai mẹ con mày chết luôn đi, đỡ chướng mắt tao. Dám nói tao là kẻ thứ ba sao?

Cô bị bất ngờ, cảm thấy toàn thân mất cân bằng, trong giây phút cuối cùng như có phản xạ, hay tay cô ôm chặt lấy bụng, hét lên một tiếng. Đến khi toàn thân cô nằm gọn xuống đất, cô mới thấy bàn tay đau nhói, phần da thịt trên mấy khớp ngón tay bị trầy thành mảng, ngay dưới chân một dòng máu đỏ chảy ra. Cô hết hoảng, kéo chiếc váy lên cao hơn một chút tìm đập thành thịch mới phát hiện hoá ra máu chảy từ phía dưới cổ chân liền có chút thở phào, không ảnh hưởng đến đứa bé là tốt rồi. Đột nhiên có người ôm chặt lấy cô, đỡ cô giọng đầy hết hoảng:

- Nhiên, em sao thế? Em có sao không?

Nhiên nuốt nước bọt, thực lòng cũng may ban nãy cô phản xạ nhanh nhen, nếu không không biết đứa bé này sẽ ra sao, không thể ngờ Ngọc lại có thể tàn ác đến mức này. Khi cô chưa kịp lên tiếng cô ta đã giả lả trước mặt Văn:

- Em xin lỗi, em không may va vào chị Nhiên, chị có sao không?

Nhiên vẫn ng ồi dưới đất bám chặt vào Văn, trong lòng cô phần uất đến tột độ, đứa bé rốt cuộc có tội gì chứ cô bặm chặt môi r ồi nói:

- Văn, cô ta cố ý đẩy em còn nói “ Hai mẹ con mày chết đi”. Văn, đứa bé này nhất định không được có chuyện gì nếu không em không sống nổi mất.

Chợt cô thấy mặt Văn như đen kịt lại, từng sợi gân trên trán khẽ giật giật, anh nhắm nghiền mắt bặm chặt môi r ồi nói:

- Nhiên, anh đưa em đi bệnh viện đã, v ếtính số với cô ta sau.

Nói r ồi anh mau chóng chạy vào nhà lấy chìa khoá xe đi ra ngoài, tất nhiên điệu bộ anh như vậy rõ ràng gây sự chú ý lớn trong nhà lại thêm tiếng hét vừa r ồi. Mấy người lớn li ền chạy nhìn ra bên ngoài vội hỏi:

- Sao thế, mấy đứa có chuyện gì vậy?

Văn nhìn ba Minh, lại nhìn vợ ch ồng chú Lân căm phẫn nói:

- Tất cả mọi người không ai được đi đâu, chút con v ềcó chuyện cần nói.

Ngọc nhìn Nhiên, lại nhìn Văn định nói gì đó nhưng anh đã mau chóng bế Nhiên ra thẳng xe r ồi đi v ềphòng khám của bác sĩ. Có người ch ồng vừa lái xe, lòng lại như có lửa đốt, có người vợ nằm bên dưới vẫn chưa hết bàng hoàng. Đến nơi, Văn nhanh chóng bế Nhiên chạy thẳng vào trong giọng hốt hơ hốt hải:

- Anh Tân mau mau kiểm tra vợ em như thế nào, kiểm tra xem đứa bé trong bụng có sao không?

Bác sĩ Tân mau chóng lấy máy siêu âm, sau một hồi thăm khám liền thở phào nói:

- Đứa bé không sao, vẫn rất khoẻ mạnh rất ổn, nhưng mẹ nó thì trầy xước hết da thịt rồi. Chờ chút để tôi băng bó lại.

- Anh khám lại lần nữa xem, khi này ngã cũng rất đau mà.

- Cái cậu này, cậu không tin bác sĩ à? Đứa bé không bị sao cả, rất khoẻ mạnh. Yên tâm đi, trước kia tôi làm bác sĩ sản khoa đấy chứ từ ngày theo về nhà cậu mới học thêm mấy thứ khác thành bác sĩ đa khoa ấy chứ.

Văn gật lúc này mới trút được sự lo lắng, thế nhưng nhìn tay chân cô trầy xước trong lòng anh xót xa vô cùng. Bác sĩ Tân lấy đồng băng gạc vừa băng bó vừa mỉm cười nhìn người đàn ông trước mặt, anh là bác sĩ riêng của gia đình chủ tịch Minh nhưng rất ít khi anh thấy Văn lo lắng đến mức này. Trước kia cứ ngỡ cậu ta lạnh nhạt, hờ hững tự dưng lấy vợ lại thay đổi chóng mặt. Sau khi băng bó xong Văn liền bế Nhiên ra xe trở về căn biệt thự của chủ tịch Minh, khi hai người đến nơi đã thấy tất cả mọi người ngồi trong phòng khách vẻ mặt cực kỳ căng thẳng.

Văn bế xốc Nhiên xuống mặc kệ cô nằng nặc đòi đi, vào bên trong phòng khách anh liền đặt cô xuống ghế rồi ngồi vào bên cạnh. Chủ tịch Minh thấy anh liền hỏi:

- Văn, con bé Nhiên bị làm sao thế? Con có chuyện gì muốn nói với cả nhà sao?

Văn hướng ánh mắt về Ngọc khoe môi cong lên nhếch mép nói:

- Ngọc, cô vẫn chưa nói gì với mọi người sao? Cô còn chưa thèm nhận lỗi à?

Ngọc mở to đôi mắt tỏ vẻ ngây thơ hỏi lại:

- Anh Văn, anh đang nói gì vậy? Em biết em hậu đậu khi chẳng may đang chạy thì va vào chị Nhiên, nhưng đâu nghiêm trọng đến mức đấy.

Văn nắm chặt hai tay, cơn tức giận lại ùa về, anh gằn giọng nói từng chữ:

- Cô đến lúc này vẫn giả mồm được sao? Thừa ba, thừa cô chú cháu chơi với Ngọc đến gần ấy năm mà không nghĩ con người cô ta lại độc ác đến mức có thể ra tay với Nhiên như vậy. Cũng may đưa bé trong bụng phúc lớn.

Vợ chồng ông Lâm há hốc mồm ngạc nhiên hỏi lại:

- Văn, cháu nói gì cơ? Là sao cô chú không hiểu.

Nhiên lúc này mới bắt đầu kể lại mọi sự tình, khi nghe xong từ ông Minh, đến vợ chồng ông Lâm đều bàng hoàng vô cùng. Bà Lâm định nói gì bất ngờ Ngọc liền sụt sịt nước mắt ngắn dài nói:

- Chị Nhiên, em biết chị ghét em nhưng sao chị có thể vu khống cho em như vậy được chứ? Em đã xin lỗi vì không may va vào chị rồi mà sao chị vẫn có thể bịa một câu chuyện ra thế này.

Nhiên nhú mày không ngờ Ngọc vẫn có thể giả tạo đến mức như vậy, bà Lâm liền nói:

- Đúng đấy, Văn cháu chơi với con bé bao nhiêu năm cháu hiểu mà, con bé dù có ngang ngược thế nào cũng không phải người độc ác như vậy. Trước nay nó có chút đánh đá thôi chứ tâm nó rất tốt mà.

Ngọc lại nức nở nói:

- Anh Văn, hoá ra anh không tin em đến vậy sao?

Anh nhắm nghiền mắt, lạnh lùng đáp:

- Không phải tôi không tin cô, nhưng tôi tin Nhiên hơn. Nói đi, tại sao cô lại làm thế với cô ấy.

- Anh xem chị ta đâu có sao? Mười mấy năm nay đổi lại bằng anh không tin em bằng chị ta sao? Anh chưa bao giờ thế này với em? Dù có không yêu em, anh cũng đâu có hành xử thế này? Chỉ vì chị ta sao? Anh nhìn đi chị ta có sao đâu mà anh làm thế này với em.

- Câm mồm! Cô không nhìn thấy cô ấy trầy xước khắp người sao? Nếu cô ấy không nhanh trí có lẽ đứa bé trong bụng cũng bị cô hại rồi.

Thấy thái độ Văn như vậy Ngọc bỗng thấy trong lòng đau đớn vô cùng, bà Lâm có lẽ xót con gái liền nói:

- Văn, sao cháu có thể nói thế với con bé, sự tình thế nào cháu chưa rõ mà cháu đã vội kết luận con bé như vậy chứ, cả Nhiên nữa, nếu cháu ghét con bé thì cứ nói thẳng từ nay cô chú không cho nó đến đây nữa chứ đừng đổ thừa cho nó.

Văn nhìn bà Lâm rồi nói:

- Được, cô nói vậy cháu nghĩ có lẽ chắc tại cháu hơi nóng tính, chưa có bằng chứng gì đã vội kết luận.

Nói rồi anh quay sang ông Minh này giờ vẫn chưa hết hoang mang:

- Ba, trước kia nhà mới mới lắp camera ở cổng, nhưng tháng trước ba đã lắp thêm camera ngoài sân đúng không ạ? Giờ tắt cả cùng vào xem lại đoạn phim ban này xem sự tình thế nào là được mà.

Đột nhiên mặt Ngọc tái mét lại, cô ta sợ hãi run rẩy không thốt lên lời. Nhiên nhìn vẻ mặt ấy, cùng mấy lời lẽ vừa rồi của cô ta trong lòng có chút hả hê. Ông bà Lâm tất nhiên làm sao dám tin con gái mình có thể độc ác như vậy liền nói:

- Được, bây giờ xem lại sẽ rõ ai là kẻ nói dối thôi.

Ngọc lúc này mặt cắt không còn giọt máu, cô ta lắc đầu nói:

- Ba mẹ, không cần đâu con cũng không muốn xích mích xảy ra giữa hai nhà. Dù sao chị Nhiên cũng là vợ anh Văn, dù chị ấy có nói dối thì cũng bỏ qua hết đi. Chúng ta về thôi ba mẹ.

- Vậy Nhiên, cháu lên tiếng xin lỗi con bé một câu vì vụ oan cho nó đi rồi mọi chuyện coi như bỏ qua, cô cũng không muốn làm to chuyện này.

Bà Lân nhìn Nhiên nói giọng đầy mỉa mai, Văn liền tiến về phía Ngọc lôi cô ta dậy rồi nói:

- Ngọc, nếu cô oan ức thì xem lại đoạn phim đó rồi biện minh cho mình. Giờ ai đúng ai sai không thể kết luận được, nếu không xem trong lòng mỗi người vẫn sẽ có những suy đoán sai lầm thì sao? Hay là có người có tật giết mình.

Ngọc lúc này đã bị dồn đến chân tường, chưa kịp lên tiếng Văn lại nói tiếp:

- Ba, ba xem có nên xem không? Con không muốn đổ oan cho người tốt, giờ tất cả mọi người cùng xem rồi hãy nói tiếp.

Chủ tịch Minh này giờ vẫn im lặng liền quay sang vợ chồng chú Lân nói:

- Hai người cứ vào xem thử đi đã, tôi nghĩ con bé Nhiên không bịa ra chuyện này đâu.

Nói rồi ông vào bên trong, Nhiên cũng từ từ đứng dậy nhìn theo ông trong lòng có chút ấm áp, vợ chồng ông Lân cũng đứng dậy đi theo vào trong còn không quên nói với Ngọc:

- Đi thôi con, không làm thì không sợ.

Nhưng vợ chồng ông Lân đâu biết được đứa con gái xinh đẹp kia trong lòng đang run rẩy đến tột độ. Văn nhìn thái độ cô ta, hiểu rõ rằng cô ta đang nghĩ cách để phá hủy đoạn băng kia anh liền lôi xềnh xệch cô ta vào phòng, tay còn giữ chặt không để cô ta có thể làm gì. Chủ tịch Minh khi ấy đã ngẩng

vào bàn, dùng chuột bật lại đoạn hình ban nãy. Ngọc như muốn giãy giụa đập vỡ tan màn hình kia nhưng lúc này toàn thân đã bị Văn giữ chặt. Thật không may cho cô ta, camera nhà ông Minh xịn đến mức có cả tiếng lẫn hình, ông bà Lân lặng lẽ quan sát từng thước phim qua đi trong lòng vẫn thản nhiên con gái mình sắp được minh oan. Thế nhưng giây phút đưa con gái vàng ngọc nguy hiểm rửa con dâu quý nhà ông Minh rồi dùng hết sức lực đẩy Nhiên xuống đất bỗng dưng cả căn phòng chợt lặng im đến đáng sợ. Ông Minh tua đi tua lại đoạn đó hai lần rồi quay sang nói:

- Ngọc, sao cháu lại làm thế với con bé Nhiên? Ban nãy còn định dỗ lỗi cho nó cơ mà. Cả cô chú nữa nuông chuồng nó đến mức hư hỏng rồi đấy, hôm nay mệnh lớn nên cháu tôi không sao, nếu xảy ra chuyện gì thì sao?

Ông bà Lân lúc này vừa xấu hổ nhục nhã, lại hoang mang tột cùng, Văn lúc này mới nói tiếp:

- Chuyện đã rõ mười mười rồi nhé, Ngọc cô còn gì để chối cãi không? Còn tôi cũng nói rõ cho cô biết trước kia tôi thừa biết mấy chuyện cô làm sau lưng tôi, khi có người con gái nào tiếp cận tôi cô đều làm mấy trò mèo để họ không dám tới gần. Nhưng giờ là vợ tôi, tôi không nể tình mà tha cho cô nữa đâu. Tôi sẽ lấy đoạn băng này giao cho cảnh sát, dù không khiến cô ăn cơm tù mặc áo số được cũng khiến cô thân bại danh liệt.

Bà Lân nghe Văn nói bất chợt sợ hãi quỳ xuống van xin:

- Văn, đừng mà, cháu đừng làm thế, tha cho con bé đi cháu. Nó trẻ người non dạ, cô xin cháu.

Văn hất tay bà ta dứt khoát nói:

- Ban nãy cô còn một mực bênh cô ta mà, loại người độc ác thế này cô nghĩ có thể để cô ta lộng hành sao? Đoạn video này mà gửi lên cảnh sát cô ta ít cũng bị giam giữ vài ngày, tôi mua cái giấy chứng nhận thương tật trên mười một phần trăm cho Nhiên thì đảm bảo cô ta sẽ phải ngồi tù vài năm.

Ngọc run rẩy bất chợt quỳ xuống, mấy hàng nước mắt đã chảy rơi xuống đất, cô ta lúc này mới ý thức được việc làm của mình nhưng không dám

mở miệng cầu xin. Chủ tịch Minh cũng căm ghét hành động độc ác của cô ta vô cùng, nhưng ông Lâm lại là bạn ông thế nên có lẽ việc này để cho Văn tự giải quyết. Nhiên nhìn hết cảnh tượng này, bà Lâm vẫn không thôi khóc lóc còn dập đầu cầu xin Văn, trong lòng cô chợt có chút thương cảm. Nếu người làm sai là cô, có lẽ mẹ cô cũng hành động như vậy. Văn vẫn kiên định với thái độ đó, chỉ cần nhìn cũng thấy cả vợ chồng ông Lâm và Ngọc đầu sọ hãi vô cùng. Bà Lâm bò người lên ôm chặt chân Nhiên rồi nói:

- Nhiên cô xin cháu, cô biết con bé sai rồi nhưng cháu làm ơn làm phúc tha cho nó được không? Dù sao đứa bé cũng không sao mà, cô xin cháu đấy.

Nhiên nhắm nghiền mắt, không dám nhìn người phụ nữ trước mặt cuối cùng nói:

- Được, cháu sẽ tha cho cô ta, nhưng cô ta phải quỳ xuống trước mặt cháu tự tay vả mặt mình năm cái sau đó xin lỗi cháu chân thành nhất.

Tất cả mọi ánh mắt ngổ ngàng hướng về Nhiên, Văn vội lên tiếng:

- Nhiên, sao có thể dễ dàng tha cho cô ta như vậy được?

- Không sao đâu anh, coi như làm phúc cho con mình.

Ngọc lúc này không còn sự lựa chọn nào khác, dù căm phẫn người phụ nữ trước mặt đến tận cùng nhưng cô ta hiểu nếu không làm theo đòi cô ta sẽ tiêu tan liền quỳ xuống trước mặt Nhiên, bàn tay trắng trẻo tự tát lên mặt năm phát đau đớn rồi nói:

- Chị Nhiên, em biết em sai rồi, em xin lỗi chị và từ nay sẽ không bao giờ làm những chuyện như thế này nữa.

Văn lắc đầu nói:

- Đó là điều kiện của Nhiên, tôi còn có một điều kiện nữa là cô phải rút khỏi Việt Nam nhanh nhất có thể. Cô đừng mơ có thể làm gì được Nhiên, hay có ý định trả thù, nên nhớ công ty bố mẹ cô phụ thuộc rất nhiều vào

công ty của ba tôi. Và toàn bộ bằng chứng tôi đang nắm trong tay có thể khiến đời cô tiêu tan kể cả cái video vừa quay khi cô quỳ xuống xin lỗi Nhiên. Tốt nhất cô đừng nói thêm gì nếu không tôi sẽ không tha cho đâu, biết đi đâu ngoan ngoãn nghe lời đi.

Ngọc hướng ánh mắt về Văn, chưa bao giờ cô ta cảm thấy đau đớn như lúc này. Nỗi đau bị làm nhục không đau đớn bằng nỗi đau bị người mình yêu thương phũ phàng. Ông bà Lâm cũng biết tội của con gái khó mà tha thứ nên đành chấp nhận việc này, giờ có lẽ có cho tiền cô ta cũng không dám đụng vào sợi lông chân của Nhiên. Ông Minh nhìn Nhiên, trong lòng chua xót vô cùng, bàn chân băng bó thế kia có lẽ rất đau. Ngọc cúi đầu, khẽ nói:

- Em xin lỗi, em sẽ đi, từ nay em sẽ không xuất hiện trước mặt anh nữa, em sẽ đi nước ngoài, em sẽ không bao giờ gặp anh nữa.

Văn khẽ mỉm cười đáp lại:

- Tốt nhất nên như vậy.

Vợ chồng ông bà Lâm mau chóng kéo đưa con gái độc ác đứng dậy rồi rít xin lỗi rồi mau chóng trở về Căn nhà lúc này chỉ còn ba người, ông Minh thở dài nói:

- Nhiên, con thật sự không sao chứ?

Cô nhìn về mặt đầy lo lắng của ông Minh liền lắc đầu đáp:

- Thưa ba, con không sao đâu ạ. Bác sĩ nói chỉ trầy xước tý thôi chủ yếu là chân bị chảy máu chứ tay cũng sứt tý không vấn đề gì.

- Được rồi, mọi chuyện cũng qua rồi, nó không dám làm gì con nữa đâu. Ta thật không ngờ con bé Ngọc này lại độc ác đến mức như vậy.

Nói rồi ông liền tục thở dài thườn thượt, Văn hiểu ba mình có lẽ cũng rất sốc, anh liền an ủi ông mấy câu rồi xin phép đi về Ông Minh biết

Nhiên vẫn còn hoảng loạn nên cũng giục cô về nghỉ ngơi sớm còn ông trở lại phòng. Ra xe Văn nhìn thấy vết thương trên tay Nhiên rồi hỏi:

- Em còn đau không?

Nhiên mỉm cười lắc đầu đáp:

- Em không sao đâu, thật đấy chân hơi xót chút thôi còn tay không đau tẹo nào.

Cô nói xong, lại nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi vẫn chưa hết sợ hãi, cô xoa tay xuống bụng có lẽ nếu hôm nay đứa bé có chuyện gì thì Văn giết Ngọc mất. Đột nhiên cô liến hỏi

- Văn, em có thể hỏi anh một chuyện được không?

Anh gật đầu đáp:

- Em hỏi đi.

- Tại sao anh lại tin em? Khi nãy ấy, có thể em nói dối thì sao?

Văn đột nhiên dừng xe lại, siết chặt tay cô rồi nói:

- Anh yêu em, yêu em nên tin em. Và lại anh biết tính cách em thế nào, con người Ngọc ra sao? Anh chắc chắn rằng em không phải người có thể mang đứa bé trong bụng ra làm công cụ đồ tội cho người khác đâu.

Nhiên ngược ánh mắt to tròn nhìn Văn, trong lòng xúc động vô cùng liến lý nhí nói:

- Anh thật sự rất tin em sao?

Văn ghé sát lại hôn lên trán cô rồi nói:

- Đúng vậy, anh rất tin em. Em là cô gái anh yêu thương và tin tưởng nhất. Dù ai có nói gì anh cũng vẫn tin em.

Nhiên khẽ mỉm cười, nghĩ đến mấy lời Ngọc nói khi nãy bỗng cảm thấy bản thân hơi đáng trách khi nghi ngờ anh. Phải rồi, người đàn ông này luôn một mực tin cô, bảo vệ cô mọi lúc mọi nơi tại sao cô lại nghi ngờ tình yêu của anh ta dành cho mình chứ. Những lời Ngọc nói cũng theo gió mà bay, cô không muốn bận tâm, mà cũng không muốn suy nghĩ nhiều, bởi thật lòng giây phút này cô cũng như anh, cô tin anh hơn tin Ngọc. Hôm nay lần đầu tiên cô thấy Văn tức giận như vậy, nhưng sự tức giận đó lại khiến cô thấy ngọt ngào vô cùng

EM LÀ SINH MỆNH CỦA ANH

Phạm Vũ Anh Thư
dtv-ebook.com

Chương 24

Về đến nhà, anh vội pha cho cô một cốc sữa rồi bắt cô uống. Uống xong cốc sữa cô liền đi rửa ráy lại người rồi leo lên giường chờ anh. Anh tắm xong liền ra ngoài lấy chiếc khăn tắm lau đầu, cô nhìn bóng dáng quyến rũ của anh lại nhớ đến giây phút khi ở nhà chủ tịch Minh trong lòng vẫn chưa hết ngọt ngào. Mấy vết xước này cũng chẳng còn đau đớn gì nữa, có anh bên cạnh cô cũng chẳng còn cảm thấy sợ hãi. Đột nhiên cô cảm thấy đói meo, nghĩ lại buổi tối cô cũng chưa ăn được gì, bỗng cô nghĩ đến món bánh sắn đoạn chảy cả nước miếng. Cô nhìn Văn rất lâu, cuối cùng không còn tìm được mà nói:

- Văn, em thèm ăn bánh sắn quá.

- Em đói sao?

Cô gật đầu, vẻ mặt hết sức đáng thương đáp:

- Vâng, nhưng em lại chỉ thèm ăn bánh sắn thôi mới chết. Chẳng hiểu sao lại thèm thế nữa chứ?

- Em còn thèm ăn gì nữa không? Để anh đi mua cho em?

Cô ngược to đôi mắt lác đầu đáp:

- Không, em chỉ thèm ăn bánh sắn thôi.

- Được rồi, nằm ngoan ở nhà để anh đi mua.

Cô gật đầu, nằm xuống nhìn bóng anh khuất dần, trong lòng cảm thấy rất áy náy liền xoa bụng rồi trách yêu “Đấy, con làm tội mẹ, mẹ lại phải làm tội ba, đêm hôm còn bắt ba đi mua bánh sắn cho con đấy”.

Nhiên vừa nói rồi lại bật cười, nghĩ đến cảnh tượng sinh ra đứa bé này, có anh bên cạnh hạnh phúc biết bao nhiêu. Nghĩ đến Ngọc tuy rằng cô vẫn chưa hết rùng mình nhưng trong lòng đã không còn cảm thấy bất an. Cô tin ở Văn, tin rằng người đàn ông này sẽ bảo vệ được cho mẹ con cô.

Cứ mãi mê suy nghĩ, cô không biết anh đã về đến nhà, thế nhưng khi anh đưa túi bánh sắn đến trước mặt cô, cô lại cảm thấy không còn thèm nữa, cô nhìn anh về mặt tội lỗi nói:

- Em không hiểu sao nhưng em lại không muốn ăn bánh sắn nữa, em muốn ăn xoài dầm bò khô.

Anh nhìn cô, về mặt vẫn ôn nhu cười hiên lành đáp lại:

- Thế để anh đi mua tiếp, em muốn ăn gì nữa không?

Cô lắc đầu kiên định:

- Không, em chỉ muốn ăn vậy thôi.

Anh gật đầu, lại gần hôn lên bụng cô, rồi nói:

- Chờ ba nhé, để ba mua xoài về cho con ăn.

Cô bật cười định nói gì đó anh đã vội chạy ra ngoài. Lần này anh đi còn nhanh hơn lần trước, thế nhưng khi cầm xoài về cô lại cũng giống bánh sắn, không còn muốn ăn. Cô nhìn anh, bặm môi nói như sắp khóc:

- Văn, em xin lỗi, nhưng không phải tại em đâu. Em cũng không hiểu tại sao mình lại thế này nữa rồi, em lại không thèm xoài nữa. Em biết em vô lý lắm nhưng em cũng không kiểm soát được bản thân, em thật sự không biết tại sao nữa rồi.

Anh thấy cô như vậy, trong lòng đầy lo lắng, vội chạy đến giường, ôm chặt cô rồi nói:

- Anh có trách em gì đâu? Em đừng trách mình chứ? Không phải do em, là do con, do con hết. Em đừng tự trách mình, được rồi giờ mới hơn mười

giờ đêm thôi, em dậy đi, xuống anh chở em ra phố ẩm thực, em muốn ăn gì thèm ăn gì ở đó cũng có.

Cô nhìn anh, cảm giác vừa áy náy, lại vừa hạnh phúc xen lẫn nhau ghi chặt cổ anh rồi nói:

- Em xin lỗi nhé!

Nói rồi cô hôn lên đôi môi căng mọng của anh, sau đó đứng dậy, anh bật cười, từ khi cô có bầu tâm trạng cô rất lạ, nhưng anh lại thấy đáng yêu vô cùng. Anh mở tủ lấy chiếc áo khoác lớn ra phía giường rồi nói:

- Nào, lại đây mặc áo rồi đi.

Cô ngoan ngoãn giơ hai tay, anh mặc chiếc áo khoác rồi kéo khoá đội chiếc mũ lên đầu cho cô rồi buộc dây mũ lại với nhau liền dứt hai tay vào túi. Đột nhiên anh cúi xuống bế xốc cô lên đi ra xe, có lẽ anh sợ chân cô còn đau không đi được. Chiếc xe mau chóng phóng đến phố ẩm thực, lúc này bụng cô đã đói meo, nhìn những quán hàng đầy đủ các loại món ngon vật lạ cô không kìm được nuốt nước bọt cái ực rồi mau ăn liền hai bát phở bò, sau đó ăn hai cái bánh khoai rán, mua một hộp mật dầm lên xe vừa đi vừa ăn. Đúng là sau khi ăn xong trong người cô không còn cảm giác khó chịu bứt rứt như ban nãy, trên xe cứ nói nói cười cười, đến mấy vết thương cũng chẳng còn đau. Văn thấy vợ mình như có sức sống trở lại trong lòng cũng vui vẻ vô cùng. Chiếc xe đỗ ở ngoài cổng, đến nhà cũng vừa hay cô ăn hết hộp mật. Cô vào nhà vệ sinh đánh răng, sau đó leo lên giường khoan khoái dang hai tay ra cười thoải mái.

Anh thấy điệu bộ cô như vậy không khỏi buồn cười, liền nói:

- Sao nào, mẹ bé Cua thoải mái hơn chưa?

Cô gật đầu, chợt cảm thấy có gì đó sai sai liền hỏi lại:

- Anh nói sao cơ? Mẹ gì cơ?

Anh nằm hẳn lên giường, kéo cô vào lòng rồi nói:

- Mẹ bé Cua, anh vừa nghĩ ra rồi, sẽ đặt tên ở nhà của con là Cua.

Cô nhú mày hỏi lại:

- Tại sao lại đặt là Cua?

- Vì mẹ nó khiến ba nó chạy ngang chạy dọc như con Cua.

- Cua nó chạy ngang chứ đâu chạy dọc.

Anh hôn lên trán cô, rồi nói:

- Kê, anh thấy tên Cua hay, nghe đáng yêu là được.

Cô mỉm cười, kéo năm ngón tay anh lên rồi nói:

- Ước gì con mình đẹp trai như anh nhỉ?

Anh hỏi lại:

- Sao lại đẹp trai như anh? Em thích con trai sao? Sao không nghĩ xinh như em?

Cô lắc đầu đáp:

- Kể cả là con gái, em mong nó cũng lấy hết nét đẹp của anh, mũi cao, mi dày, mắt sáng, môi mọng, lại cao nữa. Mặt em chả có nét gì đẹp.

Anh hừ nhẹ:

- Em mà không đẹp anh lại yêu? Lại lấy làm vợ?

Cô chu môi:

- Anh bảo mắt anh lác, mắt anh có vấn đề mà?

- Thì mắt anh lác mắt anh có vấn đề thì em phải mong con lấy đôi mắt của em chứ? Không để nó lác giống anh à?

Cô bật cười, đấm anh thùm thụp rồi nói:

- Sao anh lại chiêu em thế? Anh mà càng thế này em càng hư đi đấy.

Anh bình thản đáp:

- Có sao đâu, em hư đi thì chỉ yêu một mình anh, vì ngoài ai chẳng ai chịu nổi em được nữa.

Cô bẹo má anh một cái rất đau, cuối cùng ôm chặt anh rồi nói:

- Vãn, em yêu anh, thật sự rất yêu anh.

Anh ôm cô chặt hơn, vẻ mặt đầy thoả mãn định đáp lại, cô liền nói tiếp:

- Em buồn ngủ quá em ngủ đây.

Anh có vẻ chưng hửng, cuối cùng miễn cưỡng đáp:

- Em ngủ đi.

Vừa nói xong anh cũng thấy tiếng thở cô đã đều đều, anh cúi xuống hôn lên tóc cô lại nhìn những vết thương trên người cô trong lòng vẫn chưa hết chua xót. Không phải anh ghét bỏ hay không nể tình vợ chồng ông Lân, có đi đâu nếu anh không mạnh tay như vậy e rằng cô sẽ phải chịu thiệt thòi, mà cô chịu thiệt thòi anh sẽ rất đau lòng. Đối với anh Ngọc, hay bất cứ ai khác cũng chỉ là người dưng nước lã, gia đình anh chỉ có ba anh, cô và đứa bé. Bằng mọi giá nào anh cũng phải bảo vệ gia đình mình không để ai phải chịu thiệt thòi. Anh thở dài, kéo cô lại gần khẽ hôn lên trán cô rồi cũng từ từ chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, khi Nhiên còn đang mơ màng ngủ đã bị Vãn đánh thức. Anh hôn lên môi cô, nhẹ nhàng vuốt tóc cô gọi khẽ:

- Nhiên, dậy thôi, dậy ăn sáng nào!

Cô nhõng nhẽo nói:

- Máy giờ đã bắt em dậy rồi?

Anh cười nhìn đồng hồ đáp:

- Sáu rưỡi rồi đấy, em không dậy là đi làm muộn đấy. Hay em ở nhà nghỉ ngơi mai cũng được, chân còn đau không?

Nghe đến đấy, cô liền tỉnh hẳn người bật dậy vội vàng đáp:

- Không, em không nghỉ đâu. Em dậy ngay đây, chân em khỏi rồi không đau không đau.

Vẫn tùm tùm gập đầu, rồi đi ra ngoài. Bữa sáng đã được anh chuẩn bị rất đầy đủ, một cốc sữa bầu, một bát gà tần thơm phức. Nhiên đánh răng xong, ra nhìn bát gà ngạc nhiên hỏi:

- Anh đi mua hay tự nấu đấy ạ?

Anh chỉ vào nồi áp suất trên bếp, bên ngoài lại có thêm mấy túi thuốc bắc dở, đáp lại:

- Anh tự nấu đấy.

Cô cảm thấy có chút xót xa, hỏi lại:

- Chắc anh dậy từ rất sớm rồi đúng không? Mà sao anh biết nấu món này vậy?

- Hôm trước bác Thu có hướng dẫn anh làm, nhưng bác ấy bảo một tuần chỉ nên ăn một đến hai lần thôi. Thật ra cũng không khó lắm, chỉ là thời gian ninh gà cho mềm thì lâu thôi.

Cô nhìn anh, trong lòng rõ ràng xúc động đến nghẹn ngào, đi ra bàn ngồi ăn. Bát gà tần thơm xốc tận lên óc, mùi thơm của thuốc bắc, táo tàu lẫn với mùi gà khiến cô thoải mái vô cùng. Cô thử một miếng nước, một vị ngọt dịu lan tỏa khắp lưỡi liền nhoẻn miệng cười nhìn về mặt chờ đợi của anh nói:

- Văn, không ngờ anh lại biết nấu cả món này đây. Mấy món đơn giản em không nói, món này phức tạp thế anh nấu lại ngon như vậy, chẳng em đã đẹp trai, thông minh, lại còn đảm đang thế này khiến em sợ mất quá.

Anh thấy thái độ cô như vậy, liền giả vờ khiêm tốn:

- Anh thấy bình thường mà, có mà em giỏi nịnh chẳng đấy.

Cô lắc đầu đáp:

- Thật mà, không nghĩ anh lo mọ dậy từ sáng để nấu em món này đâu. Thật sự rất ngon.

Anh ngẩng xuống đối diện cô, rồi nói:

- Ngon thì em ăn hết đi nhé.

Cô gật đầu, ăn ngon lành hết bát gà, rồi uống luôn cốc sữa bầu. Chẳng hiểu lý do gì cốc sữa hôm nay cô uống lại cảm thấy ngon đến vậy. Nỗi xúc động vẫn chưa còn động lại trong lòng, cuộc sống này của cô càng ngày lại càng quá đổi hạnh phúc. Dường như mỗi ngày, mỗi việc anh làm càng khiến cô cảm thấy được yêu thương hơn bao giờ hết. Nếu cho cô được đánh đổi, thì dù bất cứ giá nào cô cũng sẽ không đánh đổi gia đình nhỏ này. Cô xoa tay xuống bụng, có lẽ là tình yêu của Văn quá lớn, lớn đến nỗi đã rung động trái tim cô, khiến cô một lòng một dạ với anh như vậy. Cũng phải thôi, kể cả là bất cứ ai cô tin chắc rằng cũng sẽ như cô, bởi thật sự nói về Văn không một mỹ từ nào có thể diễn tả hết cái sự hoàn hảo của anh. Anh thật sự rất thông minh, ngoài việc dùng hành động của mình chứng tỏ bản thân rất yêu thương cô, anh còn biết xoa mọi nghi hoặc, ngoài ra chính sự điềm tĩnh, bản lĩnh đã hạ gục trái tim cô. Hơn nữa mỗi ngày mỗi ngày anh càng cho thấy anh là người trưởng thành thế nào, anh biết quan tâm chăm sóc cho gia đình này thế nào. Cô bỗng cảm thấy không chỉ là may mắn, mà còn cảm thấy có chút không xứng với anh. Ngoài việc giúp cô trả thù anh còn cho cô một mái ấm, một tình yêu thật sự. Bao nhiêu năm nay kể cả là Quân cũng chưa cho cô được một hạnh phúc trọn vẹn như thế này.

Cô ăn xong liền đứng dậy thay bộ quần áo anh đã để sẵn trên giường trong lúc anh dọn dẹp rồi cùng anh ra xe, chân cô đã không còn đau, việc đi lại cũng dễ dàng hơn. Nhìn người đàn ông chỉ chu trong bộ vest lịch lãm, cô thật không nghĩ đến mấy tiếng trước anh còn đang mặc chiếc tạp dề nấu cho cô một bữa sáng đầy đủ. Thật sự mà nói, cô có thể đảm bảo rằng chỉ cần là ngoại hình hay tiền bạc cũng có đến hàng trăm hàng ngàn cô gái ghen tỵ với cô, chứ đừng nói thêm rằng người đàn ông này chỉ yêu vợ vô cùng. Hôm qua hành anh một trận, sáng nay lại được hưởng dư vị ngọt ngào này khiến cô hạnh phúc vô cùng.

Mấy ngày tiếp theo, cuộc sống của hai người vẫn diễn ra ngọt ngào như vậy. Nói mới nhớ, tối hôm sau khi chuyện của Ngọc xảy ra chủ tịch Minh lại gọi bác sĩ Tân đến xem xét mấy vết thương cho cô lần nữa. Mặc dù cô không sao nhưng ông vẫn lo lắng vô cùng, ông còn mua rất nhiều đồ ngon, hoa quả sạch đến cho cô. Hôm đó cô cũng được biết gia đình Ngọc cũng sắp tổng khởi công sang nước ngoài, nghe nói hồ sơ du học của cô ta hoàn thành xong lâu rồi nhưng cô ta chưa đi, giờ thì có lý do để đi rồi. Nhiên cũng không muốn dấn cô ta vào đường cùng, dù sao ông Minh vẫn có mối quan hệ thân thiết với vợ chồng ông Lâm. Người ba chồng này tốt như vậy, cô không muốn ông phải quá khó xử, dù sao cũng đã cho cô một bài học rồi.

Đến nửa tháng sau vụ việc ấy, Nhiên đã khỏi hoàn toàn, do buổi chiều có cuộc họp với công ty Lung Linh nên tối cũng diễn ra một bữa tiệc, bữa tiệc này có cả mấy lãnh đạo tập đoàn Bình Minh đến dự do lời mời của công ty Lung Linh, công ty Bình Minh A và tất nhiên bên phía Lung Linh không thể thiếu Quân khi mà trong cuộc họp anh ta rất xuất sắc đưa ra một bản tài liệu mới trong hợp đồng. Buổi chiều Văn đưa Nhiên về thay quần áo, cô chọn cho mình chiếc váy hoa nhã nhặn, có bầu mới gần hai tháng nên bụng cô chưa lộ rõ. Chiếc váy hoa chun ôm phần eo nhỏ bé, khiến cô xinh đẹp như một nàng công chúa.

Văn lấy đôi giày đế vuông đặt xuống đất rồi nói:

- Đi đôi này cho dễ đi, lại hợp màu với bộ quần áo nhé.

Cô gật đầu đưa đôi chân ra, đã quá quen với hành động cựa chu đáo này của anh mà vẫn thấy quá đổi ngọt ngào. Anh xỏ đôi giày vào chân cô, vuốt lại mấy sợi tóc rối rồi chở cô ra ngoài nhà hàng. Cô nhìn đồng hồ cũng chỉ mới hơn sáu giờ trôi qua. Anh siết chặt tay cô bước vào trong, bữa tiệc buffet đứng được công ty Lung Linh bao trọn. Cũng may anh lấy cho cô đôi giày này, nếu không cô đang mang bìa mà lại phải đứng trên đôi giày gót nhọn như vậy, cô không chịu nổi mất. Cô đi thẳng đến chỗ của Chủ tịch Minh để Văn đi về phía Quân, cô cúi đầu lễ phép:

- Con chào ba.

Chủ tịch Minh thấy vẻ mặt cô đã hờ hờ, chân tay cũng khỏi trong lòng cũng bớt lo lắng. Ông mỉm cười nói:

- Con khỏi hẳn rồi chứ? Mà ba đặt mua hải sản rồi, sáng mai bác Thu mang qua cho, mấy hôm nay bận lại chẳng đến thăm con được.

Nhiên có chút áy náy nhìn mái tóc hoa râm của ông đáp lại:

- Ba, con cảm ơn ba.

- Cảm ơn cảm huệ gì, hai đứa cứ khoẻ mạnh, nhất là con khoẻ mạnh sinh đứa bé ra là ta vui rồi. Lâu rồi hai đứa chưa về, hôm nào bố trí về nhé, bác Thu cũng nhắc suốt đấy.

Nhiên cúi đầu, cô và Văn cứ mãi mê công việc cũng quên mất việc thường xuyên về thăm ông. Cứ phải rất lâu, rất lâu hai người mới về căn nhà đó một lần, cô ốm đau gì ông cũng đều qua thăm vậy mà nhiều lúc cô còn chẳng biết ông có mệt mỏi gì không. Càng nghĩ cô lại càng cảm thấy xót xa vô cùng. Ba cô còn sống có lẽ cũng trạc tuổi ông, cô khẽ bặm chặt môi thở dài nói:

- Ba, mấy dạo này anh Văn bận, con lại bị thương nên gần nửa tháng chưa đến thăm ba được. Con cứ để ba lo lắng mãi vậy thôi, từ nay mỗi tuần dù bận thế nào cuối tuần bọn con cũng sẽ đến, ba đừng trách bọn con nha.

Ông lắc đầu nói:

- Ta không trách hai đứa, thằng Văn nó bận thế nào ta hiểu mà. Con không cần tự trách mình, nếu rảnh hai đứa cứ thường xuyên đến chơi với ta là ta vui rồi.

Cô gật đầu, mỉm cười đáp lại:

- Nhất định rồi ba ạ.

Ông nói thêm vài câu, dặn dò thêm vài câu rồi đi ra phía ngoài. Cô lấy đĩa gấp mấy miếng salad nguội ăn ngon lành mặc kệ những tiếng trò chuyện bên ngoài, chỉ thi thoảng quan sát xem Văn đang làm gì.

- Cô Nhiên, sao lại nguội ăn một mình thế này?

Cô đang ăn, liền dừng lại ngược mắt lên trên, là tên Thanh liền khẽ cười hỏi lại:

- Có chuyện gì không giám đốc Thanh?

Hắn ta nguội xuống trước mặt cô, rồi nói:

- Tôi muốn hỏi cô mấy chuyện được chứ?

Cô liếc mắt về phía Văn, cuối cùng hồ hững đáp:

- Tất nhiên rồi, giám đốc Thanh cứ hỏi.

Hắn ta nâng ly rượu, cười nói:

- Cô có biết ông Lưu Diệp An Bình không?

- Biết chứ, tôi có nghe chồng tôi kể qua về ông ấy, ấn tượng vì cái tên ấy rất giống tên tôi.

Hắn ta tròn mắt hỏi lại:

- Cô biết gì về ông ta?

- Biết ông ấy trước làm Giám đốc công ty này, sau đó bị ám sát, còn chuyện gì khác tôi không rõ.

- Thật sự cô không rõ sao? Cô rất giống con gái của ông ấy.

Cô bật cười nhìn hắn hỏi lại:

- Trên đời này thiếu gì người giống người, ông muốn nói gì vậy thưa Giám đốc?

Hắn ta bình thản đáp:

- Tôi và Giám đốc Bình chơi rất thân với nhau, con gái ông ấy tôi cũng coi như con gái tôi. Chắc cô đã biết vụ án năm ấy, chính tôi là người đã tìm ra thủ phạm. Chỉ có đi đâu không tìm ra đứa bé ấy để tôi có thể thay ba mẹ nó chăm sóc nó, tôi thấy tên cô cũng giống tên con bé, về ngoài cũng tựa như nhau nên tôi muốn hỏi cô thôi.

Cô bỗng cảm thấy mùi giả tạo tanh tưởi bốc lên, hắn ta nghĩ rằng những đi đâu ấy sẽ lừa được cô sao? Cô mỉm cười nhìn hắn nói:

- Nhưng tôi thật sự không biết gì thêm, tôi còn không biết cái tên tôi vì đâu mà có. Tôi chỉ nhớ khi tôi lớn lên được mọi người ở làng trẻ em kể lại rằng tôi được đưa đến khi còn nhỏ, ba mẹ tôi mất vì tai nạn giao thông, còn lại mọi thứ tôi không tài nào nhớ nữa. Có thể ông nhớ nhầm cũng nên.

Hắn ta gật gù hỏi tiếp:

- Cô nói đúng, nhưng cô thật sự không nhớ tất cả mọi chuyện sao?

Cô kiên định đáp:

- Thật sự không nhớ gì cả, tôi còn chẳng biết mình được đưa vào trại trẻ mồ côi bao giờ làm sao nhớ được gì? Hay ông nhắc thử tôi xem.

- À không, vì tôi nhớ lại người bạn tri kỷ, cố nhân xưa nên cứ ngỡ cô có quan hệ gì không, nếu không có gì thì thôi. Chẳng là tôi thương đứa bé đó quá mà muốn được chăm sóc nó. Thôi cô cứ tự nhiên đi, chào cô.

Nói rồi hắn cười cười sau đó mau lủi đi, Nhiên cảm thấy trong người vô cùng ngọt ngào, liền thở dài đi ra ngoài, không quên liếc nhìn Văn vẫn say sưa cần cốc rượu nói chuyện với Quân và Giám đốc Linh. Cô ngược lên bầu trời, hôm nay trời lại có sao, cô mới chợt nhớ cũng đã lâu rồi cô không ngắm trời đêm thế này. Cuộc đối thoại vừa rồi khiến cô cảm thấy vừa đau xót lại vừa căm hận. Kẻ sát nhân đứng trước mặt cô nói những điều như thể hắn ta là anh hùng. Cô cười đau đớn, người ba người mẹ đáng thương của cô giờ thậm chí cô còn không biết mộ họ ở đâu, mười một năm qua hắn chắc chắn đi lung sục cô khắp nơi. Thế nhưng cô đã may mắn mà có thể giấu mình suốt thời gian đó. Giá như cô có thể có một gia đình hạnh phúc, có lẽ giờ phút này cô sẽ không bao giờ bận tâm bất cứ điều gì. Ngược cô nói lên từng đợt, nếu không phải may mắn gặp được Văn đến thời điểm này, cô không biết nếu như gặp lại hắn ta cô có thể bình tĩnh mà nói chuyện được như vậy. Hình ảnh mẹ cô bị đạn bắn gục ngã ngay trước mặt lại ùa về. Cô bỗng cảm thấy rùng mình, một cơn gió lạnh thốc vào người cô. Đôi mắt cô cay xè, đã lâu lắm rồi hôm nay cô lại thấy nỗi đau này thật sự vẫn không thể nguôi ngoai.

Nhiên, sao em lại đứng đây? Không lạnh sao?

Cô bị tiếng nói phía sau làm giật mình, không cần quay lại cũng biết đó là Quân. Cô hờ hững đáp:

- Tôi không sao!
- Anh vừa thấy em run run người mà.
- Vậy chắc anh nhìn nhầm rồi.
- Em vẫn giận anh thế sao?
- Giận? Chúng ta là gì mà tôi phải giận anh?
- Em sống tốt chứ?

Cô quay mặt lại nhìn Quân, cười đáp:

- Tốt, tôi sống rất tốt, anh nhìn là biết rồi sao còn hỏi?

- Anh nhìn là hiểu em sống rất tốt, chúc mừng em!

Cô cảm thấy người đàn ông trước mặt quá dối giả tạo, liền lạnh lùng trả lời:

- Cảm ơn.

- Nhiên, em không quan tâm vì sao ngày ấy anh lại bỏ đi sao?

Cô khựng lại, anh ta lại nói tiếp:

- Anh biết giờ em đã có cuộc sống gia đình riêng, anh cũng không muốn làm phiền đến em, nhưng em đâu cần lạnh lùng như vậy? Chẳng lẽ em không muốn biết anh vì sao lại bỏ em sao?

Cô quay lại về phía anh ta, đến giờ phút này anh ta hỏi cô những điều này để làm gì? Nếu như là cô của trước khi cưới Văn, có lẽ cô sẽ muốn biết, thế nhưng giây phút này thì không. Cô nhìn thẳng vào mắt anh ta, cười nhạt đáp:

- Không, tôi không muốn biết. Tôi đã có gia đình, anh cũng có sự nghiệp của mình. Chúng ta giờ không còn liên quan. Dẫu ngày đó anh có đi vì muốn tốt cho tôi thì giờ chúng ta cũng đã kết thúc, tôi có biết cũng không giải quyết được vấn đề gì cả.

- Nhiên, em thay đổi thật rồi sao?

- ...

- Em yêu anh ta thật rồi sao?

Cô gật đầu kiên định nói:

- Đúng, anh nhìn rất rõ mà, tôi yêu anh ấy.

Quân kéo tay cô lại, mùi rượu phả vào mặt cô, thế nhưng giây phút này cô không một chút rung động đẩy tay anh ta ra, rồi nói:

- Anh đừng để tôi hét lên, xin có lòng tự trọng một chút.

- Anh xin lỗi, chắc tại anh say rồi nói linh tinh, anh còn một chuyện này muốn hỏi thôi, rồi sẽ không làm phiền em nữa. Em còn yêu anh chút nào không?

- Kể từ ngày chia tay anh, tôi đã hết yêu.

- Tại sao vậy? Chẳng lẽ em có tình cảm với Văn trước khi chia tay anh sao?

- Quân, nêu anh đã hỏi như vậy, tôi cũng sẽ trả lời thành thật. Sau khi chia tay anh tôi đã khóc rất nhiều, tôi đã đau đớn rất nhiều, nhưng tôi không còn yêu anh ngay từ khi tôi nói tôi có thai, anh bảo tôi bỏ đi. Câu nói đó đã chấm hết cho tình cảm của tôi dành cho anh. Tôi nói cho anh nghe, không biết anh có còn nhớ lần hết thuốc tránh thai, tôi bảo anh mua nhưng anh quên, từ lần đó tôi không hề uống. Vậy mà anh dám nói anh biết chắc chắn tôi không có thai, anh còn tuyệt tình nói nếu có cũng bỏ đi.

Quân chột sững người, hai cánh tay buông thõng, sững sốt hỏi:

- Vậy là lần đó em có thai sao?

- Có thì sao? Chẳng phải anh bảo bỏ đi sao? Anh có thể tàn nhẫn bắt tôi bỏ đi đưa con máu mủ ruột già thì có là lý do gì đi chẳng nữa tôi cũng vẫn hận anh.

Anh ta đưa hai tay lên vai cô, lắc mạnh:

- Tại sao em không nói với anh là em có thai thật, vậy là em bỏ đứa bé sao? Sao em không nói với anh hả Nhiên?

Cô hất tay anh ta cười đáp:

- Nói? Anh tin tôi sao? Và lại thật sự thì ông trời có mắt không để tôi có thai, nếu không lúc đó tôi không biết sống thế nào, anh giờ còn giả vờ giả vịt ở đây sao?

Anh ta lắc đầu, đau đớn đáp:

- Thật sự anh không hề biết.

- Vậy tại sao lúc đó anh dám chắc tôi không có thai?

Anh ta cắn chặt môi đáp:

- Vì anh nhìn thấy gói băng vệ sinh của em gần hết.

Cô bật cười, hoá ra anh ta biết cô không có thai bằng cách đó liền nói:

- Vậy anh nhầm rồi, không biết anh bận đến nỗi không nhớ được hay sao, nhưng gói băng vệ sinh đó là gói cũ, và lại tôi đến ngày sau khi anh đi một tuần cơ. Mà thôi cũng may anh đoán đúng, và lại chúng ta kết thúc rồi, nói mấy chuyện này cũng không còn ý nghĩa. Ai cũng đã có cuộc sống riêng của mình, tôi rất hạnh phúc nên mong anh đừng làm phiền.

Anh ta gật đầu, cười đáp:

- Anh hiểu, anh không cố ý làm phiền em, chỉ là anh có chút rượu nên nói linh tinh, từ nay anh sẽ không làm phiền em nữa rồi. Những lời này em cứ quên đi.

- Nhiên, sao lại ra đây đứng?

Tiếng Văn cắt ngang cuộc trò chuyện của hai người, Văn thấy Quân liền nói:

- Cậu cũng ở đây à?

Cô nhìn Văn, sợ anh hiểu nhầm liền nói:

- Anh ta vừa ra đây thôi, chúng ta vào thôi.

Văn gật đầu, cởi chiếc áo khoác bên ngoài mặc vào cho cô rồi nói:

- Được, em mặc áo vào đã.

Cô tự nhiên để anh khoác chiếc áo lên người, siết chặt tay anh bước vào.

Quân nhìn theo bóng dáng hai người, bất chợt cảm thấy hình như đầu óc không còn tỉnh táo, hoá ra anh đã uống nhiều đến vậy sao? Anh nhìn lên bầu trời, tự tát mình một cái, tại sao có thể nói những điều ngu xuẩn này trước mặt cô, Quân không đi vào, mà bước ra ngoài, đi về phía con xe máy cũ phóng thẳng về nhà.

Nhiên vào trong thì phát hiện buổi tiệc đã bắt đầu tàn. Chủ tịch Minh tiến về phía cô dặn dò vài câu rồi đi về, cô nắm tay Văn theo anh ra xe sau đó trở về nhà. Về đến nhà cô mới cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn một chút, cô tắm qua người rồi leo lên giường chờ Văn tắm. Trong đầu cô lại nghĩ đến mấy lời Quân vừa nói, cô không biết nỗi khổ của anh ta là gì. Chỉ có điều cô hiểu rằng ngày ấy anh ta đi không hẳn là hết yêu cô. Thế nhưng có lẽ cô và anh ta duyên số chỉ đến thế, dù giờ có là lý do gì thì cũng chẳng còn thay đổi được điều gì nữa rồi. Cô nhìn bóng Văn qua khung cửa kính nhà tắm, lại cảm thấy bình yên. Sau bao giông bão thì cuối cùng cô cũng nhận ra rằng chỉ có Văn mới khiến cô có cảm giác là một gia đình thật sự như thế này. Không phải cô còn oán trách gì Quân, nhưng lần ấy khi anh ta nói bỏ đi đứa con trong bụng thì thật sự dù có là lý do gì cô cũng không thể chấp nhận được. Cô bất giác lại xoa tay xuống bụng, ngày biết tin cô có thai, Văn đã hạnh phúc thế nào? Kể từ ngày ấy đến giờ anh đã chăm lo chi tiêu chuộng cô thế nào? Cô không muốn so sánh, vì cô biết rằng Văn là người có tiền đồ, có sự nghiệp, lại đã gần ba mươi tuổi thế nhưng cô không thể nào ngừng nghĩ đến thái độ của cả hai người đàn ông đó khi nghe tin có thai khác nhau đến vậy. Cô trước đây đến với Văn là vì lợi dụng, nhưng dần dà lại bị anh chinh phục vì những hành động của mình, nếu nói đến giờ cả hai người đàn ông này đều có sự nghiệp trong tay thì xét về thái độ tình cảm cô vẫn đánh giá cao Văn hơn. Ở anh có sự chín chắn của một người đàn ông trưởng thành, anh yêu cô, thương cô cô đều cảm nhận được, thậm chí anh có thể làm tổn thương tất cả những người

phụ nữ khác chỉ để bảo vệ cô. Huống hồ thật lòng mà nói dù có biện minh thế nào thì cô cũng hiểu trái tim cô đã thật sự yêu Văn rồi. Là tình yêu thật sự chứ không bởi vì đi đâu gì khác. Nếu như Quân vì cô mà ra đi, hay vì lý do gì khác thì cũng không thể oán trách cô cũng càng không thể oán trách anh ta. Chỉ trách duyên số, thế nhưng cô lại phải cảm ơn duyên số đó đã đưa đến cho cô một người chồng tuyệt vời như Văn.

- Em nghĩ gì mà thờ người ra thế?

Tiếng Văn kéo cô khỏi dòng suy nghĩ, cô nhìn anh mỉm cười đáp lại:

- Không có gì đâu.

Anh leo lên giường, lại hôn lên mái tóc thơm mềm của cô rồi nói:

- Nhiên, anh thật sự rất yêu em.

Cô nhìn anh, giọng nói của anh có chút gì đó run rẩy, cô vội xoay người ôm chặt anh đáp lại:

- Em cũng rất yêu anh, Văn ạ.

Anh gạt đầu, trườn người xuống hôn lên bụng cô rồi nói:

- Cua của ba hôm nay có khoẻ không? Con có mệt không? Ở trong đó có buồn không con?

Cô bật cười nhìn anh hỏi:

- Anh nói thế con cũng đâu nghe được.

Anh giơ tay lên môi ra hiệu đừng nói như vậy rồi tiếp tục hôn lên bụng nói tiếp:

- Cua ở trong đó phải ăn nhiều cho lớn nhanh, để đủ tháng đủ ngày còn ra với ba mẹ nhé, ba nhớ con lắm đấy. Ở đây ngoan đừng làm mẹ mệt nữa nha, mai ba sẽ đi mua đồ chơi cho Cua, mua cho Cua cả một cái máy nghe nhạc nữa, Cua của ba có thích không nào?

Anh vừa nói, lại vừa cười, trong lời nói chất chứa đầy yêu thương.

Cô bỗng thấy có chút xúc động trong lòng, bất giác đưa tay xoa đầu anh. Anh rướn người lên kéo cô vào lòng:

- Em có biết hằng ngày nói chuyện với con, lại cho con nghe nhạc con sẽ phát triển thông minh không? Có cơ sở khoa học cả đấy, đứa bé trong bụng có thể cảm nhận hết được bên ngoài. Những câu nói của người lớn, hay tâm trạng của người mẹ.

Cô nhìn anh, lúc này mới biết hoá ra bản thân cô mù tịt những vấn đề này liền đưa cánh tay vòng qua bụng anh hỏi lại:

- Văn, em thật sự cảm thấy bản thân còn nhiều thiếu sót quá. Sao anh còn giỏi hơn cả em vậy?

Anh bật cười trả lời:

- Nhà chỉ cần một người giỏi là được rồi!

- Nhưng thế này em sẽ càng ngày càng dựa dẫm vào anh mất!

- Có sao đâu? Vợ dựa dẫm vào chồng có gì sai? Em cứ dựa dẫm vào anh cả đời đi.

Cô lắc đầu bất lực hỏi lại:

- Em có ngốc quá không Văn? Em sắp làm mẹ mà chẳng biết gì cả, cái gì cũng là anh nói, anh làm.

Anh hôn lên mắt cô chậm rãi đáp:

- Sao lại ngốc? Em đã phải mang thai chín tháng mười ngày, hằng ngày bị những cơn nghén hành hạ rất mệt mỏi. Mấy tháng nữa lại còn đi lại khó khăn, chỉ bấy nhiêu thôi còn chưa kể đẻ đau thế nào, khổ thế nào, những điều này anh thay em tìm hiểu là lẽ đương nhiên mà. Con của cả anh và em chứ đâu của riêng ai? Em đã mang nó trong bụng, nuôi nấng nó qua từng ngày thì anh cũng phải có nghĩa vụ và trách nhiệm cùng em thực hiện đi đâu

đó, anh phải tìm hiểu chứ. Huống hồ anh yêu em và con như vậy, nghĩ được làm mấy đi ầu này cho con là hạnh phúc thế nào, có không phải nghĩa vụ trách nhiệm anh cũng sẽ làm thôi.

Cô cảm thấy mấy lời nói này của anh rất bình thường nhưng lại đầy chân tình, người đàn ông này suy nghĩ thực sự rất sâu sắc trong lòng càng lúc lại càng yêu anh hơn rất nhiều, những hành động lời nói của anh đến giờ đây khiến cô thấy bản thân được anh yêu thương chiều chuộng thế nào.

- Nhiên, anh có chuyện này muốn nói với em!

Đột nhiên Văn lên tiếng, giọng rất nghiêm túc cô có chút lúng túng, nghĩ đến ban nãy vừa nói chuyện với Quân, chẳng lẽ anh muốn nói đến chuyện này? Cô đan hay tay vòng qua cổ anh rồi đáp:

- Có chuyện gì vậy Văn?

Anh nhìn cô ánh mắt đầy suy tư nói:

- Trước khi anh nói chuyện này anh muốn hỏi em một câu trước:

Cô gật đầu trả lời:

- Anh hỏi đi!

- Em có yêu anh nhiều không? Anh không có ý nghi ngờ gì đâu, chỉ là anh muốn em khẳng định tình cảm của mình trước khi nói chuyện này với em thôi!

Cô hơi sững người, Văn chưa bao giờ hỏi cô những câu thế này. Trước đến nay cô cũng tự cho rằng người hỏi ra những đi ầu này là những người cảm thấy thiếu an toàn trong tình yêu. Đó cũng chính là cảm giác mà khi yêu Quân cô từng có, nhưng đến lúc yêu Văn ở bên anh cô lại hoàn toàn tin tưởng anh. Thế nên nghe anh hỏi, cô có chút lạ lẫm, thế nhưng cô không cần tự hỏi lòng mình cũng biết câu trả lời liền nhìn sâu vào mắt anh đáp rất thật lòng:

- Em thật sự yêu anh rất nhiều!

Văn gật đầu, vẻ mặt anh có chút giãn ra rồi nói:

- Nhiên, khi này anh đã nghe hết em nói chuyện với Quân rồi. Anh cũng hiểu tình cảm em dành cho anh là thế nào, thật ra khi Quân về anh cũng rất lo sợ. Nhưng kể từ lúc em nắm tay anh trong cuộc họp, hay như hôm nay em khẳng định tình cảm của em dành cho anh trước mặt Quân anh đã rất vui. Thật ra anh cũng chẳng có chuyện gì quan trọng lắm đâu, anh chỉ muốn nói anh yêu hai mẹ con rất nhiều, cũng là muốn nói với em được chăm sóc em và con là đi đâu hạnh phúc mà anh có được. Không phải anh không thấy tin em, chỉ là anh muốn một câu nói của em, để khẳng định lại tình cảm của cả hai, từ nay có bất cứ chuyện gì em không hiểu hay tò mò em cứ chia sẻ thẳng thắn với anh. Cả hai chúng ta cùng giải quyết mọi vấn đề, như vậy anh nghĩ rằng có sóng gió gì cũng dễ dàng vượt qua. Có nhiều đi đâu em còn giữ trong lòng em cứ nói với anh, được chứ?

Cô hơi bất ngờ, hoá ra đây không phải cảm giác thiếu an toàn mà là anh muốn chia sẻ với cô. Phải rồi người đàn ông thông minh như Văn đâu phải là người thiếu tự tin đến vậy? Cô cũng dám chắc một đi đâu rằng những đi đâu anh nói là hoàn toàn hợp lý, không phải chỉ đơn giản là tình yêu, mà cô và anh đã là một gia đình. Nếu như đến ngay cả việc nói thẳng lòng mình cũng không làm được thì thật sự gia đình này có mà bền vững. Cô mỉm cười gật đầu đáp:

- Em hiểu rồi, thật sự em yêu anh là thật. Anh tin không? Khi Quân trở về ngoài trừ việc sưng sốt em không có chút cảm giác gì cả. Văn này! Em yêu anh rất nhiều, giờ lại có con nữa trong lòng em giờ chỉ có duy nhất gia đình này thôi!

Anh siết chặt cô hơn, hơi thở gấp gáp hôn lên cổ cô rồi nói:

- Anh tin em.

Cô bị hơi thở của anh phả vào tai, có chút rùng mình, cuối cùng anh lại hôn lên mắt cô rồi nói:

- Nhiên, có đi đâu gì em thắc mắc muốn nói với anh không? Hay có chỗ nào không tin anh?

Cô lắc đầu đáp:

- Em rất tin anh, hoàn toàn tin tưởng ở anh.

Anh mỉm cười, bàn tay đặt khẽ lên bụng cô rồi nói:

- Có Cua rồi, anh càng muốn đối xử với em thật tốt. Muốn cùng em chăm sóc cho Cua, cho gia đình này hơn, anh thật sự yêu em rất nhiều.

Anh ngừng lại một lúc rồi nói tiếp:

- Cũng muộn rồi, chúng mình ngủ đi.

Cô gật đầu, ôm chặt anh rồi chìm vào giấc ngủ an bình. Những ngày tiếp theo cô không hề gặp lại Quân kể cả lúc ở công ty. Cô cũng không muốn hỏi vì cô biết anh ta cũng rất bận việc bên công ty Lung Linh chỉ thi thoảng mới sang bên này. Mà thực lòng cô cũng không muốn quan tâm đến anh ta. Buổi sáng hôm thứ năm, Văn sau khi đưa Nhiên đến phòng làm việc liền giục cô lên trước anh ra ngoài lấy tài liệu rồi lên sau. Cô liền mau chóng cầm cặp tài liệu lưng thưng bước lên, khi lên đến phòng làm việc, cô mới chợt phát hiện Quân đang đứng ngoài cửa. Cô thấy thế liền tiến lại gần rồi nói:

- Anh đến gặp giám đốc Văn sao? Anh ấy đi ra ngoài khoảng hai mươi phút nữa mới về.

Quân bị tiếng cô nói làm cho có chút giật mình, liền đứng thẳng dậy nói:

- Vậy sao?

Cô gật đầu thay cho câu trả lời mở cửa bước vào, nhìn anh ta đang đứng ngoài cửa không biết phải làm thế nào đành nói:

- Hay anh cứ xuống sảnh chờ đi, chút anh ấy về luôn.

Anh ta nhìn cô lắc đầu đáp:

- Không cần, tôi đứng đây cũng được.

Cô không biết nói gì, xoay người bước vào trong.

- Nhiên, tôi có chuyện này muốn hỏi em!

Tiếng nói của anh ta phía sau khiến cô khựng lại, cô bậm môi không ngoảnh mặt hỏi lại:

- Có chuyện gì?

- Văn có nói với em, tôi từng đến gặp anh ta trước khi tôi sang nước ngoài không?

Cô nắm chặt chiếc cặp trên tay, nhớ lại hồi mới đi làm ở công ty Bình Minh A, buổi tối cuối cùng khi Quân bỏ cô đi Văn đã đến tìm cô, và nói Quân có đến gặp anh. Nhưng lúc đó vì quá vội vàng cô cũng không hỏi rõ ngọn ngành, đến giờ lại cũng không muốn nghĩ lại chuyện đó cuối cùng quay sang Quân đáp:

- Nói hay không giờ không còn quan trọng, thật sự thì anh muốn gì hả Quân?

Anh ta bỏ hai tay trong túi, tiến về phía cô đóng cánh cửa lại rồi nói:

- Tôi muốn gì cũng đã quá muộn rồi đúng không? Nhưng kể cả có muộn, tôi cũng không muốn em sống trong hoài nghi và hận tôi như vậy. Nhiên, cho tôi nói hết với em một lần cho nhẹ lòng được không? Sau đó tôi sẽ không làm phiền em nữa, em có hận có ghét gì tôi tôi cũng chấp nhận. Chúng ta còn đi đâu gì có thể nói hết với nhau trong ngày hôm nay, từ sau cứ coi như đã chấm dứt hoàn toàn, cả tôi và em đều sẽ coi quá khứ đó giống một bức tranh bút chì đã bị tẩy hết được không?

Cô nhìn anh ta, cảm thấy có chút nực cười đáp lại:

- Anh nghĩ rằng chỉ cần tây là hết được sao? Và lại đã là không liên quan có cần thiết phải nói hết ra không? Nói ra có giúp tôi và anh thay đổi được gì không?

Quân lắc đầu về mặt đây xót xa:

- Không thay đổi được gì cả, nhưng tôi không muốn em và tôi thành ra thế này. Tất cả là lỗi của tôi hết nhưng có thể để tôi nói vài điều được không? Kể cả không còn yêu nhưng tôi vẫn muốn giúp đỡ em khi em cần.

Cô đặt chiếc cặp xuống bàn rồi nói:

- Tôi có Văn rồi, một mình anh ấy đủ để tôi dựa dẫm, cũng giúp đỡ được tôi rồi.

Quân nhìn cô, vẻ bất lực hiện rõ trên mặt đáp:

- Kể cả là như vậy chẳng lẽ em không quan tâm tôi đã trải qua những chuyện gì? Đã xảy ra gì với tôi sao?

Cô kiên định đáp:

- Tôi không quan tâm.

Quân nhắm nghiền mắt, cuối cùng mở đôi mắt sâu với hàng lông mi rậm nói với cô giọng đầy thống thiết:

- Được rồi, em có thể không quan tâm, nhưng hãy nghe được không? Giờ em cũng yêu anh ta rồi, có cuộc sống riêng rồi, tôi cũng đâu thể làm gì được em?

Tôi chỉ muốn nói vì sao ngày ấy tôi đi như vậy, sau đó từ nay tôi sẽ không bao giờ làm phiền đến em thêm nữa.

Cô nhíu mày hỏi lại:

- Tại sao vậy? Tại sao cứ phải bắt tôi nghe những điều tôi không muốn. Anh bảo chúng ta có cuộc sống riêng rồi vậy anh muốn tôi nghe những

điều này để làm gì? Có cuộc sống riêng rồi quá khứ đó có thể nào cũng đau ảnh hưởng đến cuộc sống hiện tại? Tại sao lại phải nghe vậy? Cho tôi một lý do đi chứ? Nghe những điều ấy có làm cho cuộc sống của chúng ta tốt hơn không?

Quân đan chặt hai tay lại với nhau gật đầu nói:

- Đúng vậy, không làm cho cuộc sống của chúng ta tốt lên nhưng có thể làm cho kế hoạch trả thù của em tốt hơn.

Cô tròn mắt nhìn anh ta ngạc nhiên tột cùng, kế hoạch trả thù hay chiếc cặp da ấy đâu là bí mật cô chưa bao giờ nói với anh ta nhưng tại sao anh ta lại biết? Cô lắp bắp hỏi lại:

- Ý anh là gì?

Quân nhìn cô rồi đáp:

- Tôi biết hết kế hoạch của em, nếu tôi nói tôi ra đi để em có thể lợi dụng Văn để thực hiện kế hoạch của mình có lẽ em không tin. Và lại thật ra không chỉ đơn giản chỉ có lý do như vậy nhưng dù sao có biện minh thế nào cũng là lỗi của tôi chỉ có điều tôi muốn nói với em một chuyện. Thật ra tên Thanh đã đi đầu tra em từ lâu rồi, chỉ có điều Văn là người đứng ra bảo vệ em từ khi em đến công ty nên ông ta không làm gì được. Nói thẳng ra tôi không có gì trong tay cũng không thể bảo vệ em. Nhưng đấy cũng là một phần thôi, lần ấy mẹ tôi bị ung thư, em biết đấy. Mối quan hệ giữa em và mẹ rất tệ, nên tôi không thể nói với em những điều này.

Cô không tin nổi những gì anh ta vừa nói, trong lòng cảm thấy như vừa nghe một tin sét đánh liền hỏi lại:

- Anh nói tên Thanh đi đầu tra tôi từ lâu? Là do Văn bảo vệ tôi sao? Tại sao anh biết những điều này?

Quân thở dài, hoá ra điều cô quan tâm vẫn là Văn và trả thù chứ không phải về sau anh nhắc đến. Anh hơi cười, nụ cười chua xót đáp:

- Tôi tình cờ biết được thôi.

Cô lắc đầu nói:

- Không thể nào là tình cờ được, chuyện này không đơn giản như vậy.

- Đúng vậy, từ khi ở với em tôi đã phát hiện ra chiếc cặp da của em. Tôi cũng đã biết làng trẻ em em ở dù rằng yêu nhau hai năm em luôn giấu tôi. Tôi tình cờ biết tên Thanh đi đâu tra em vì có lần tôi tìm đến làng trẻ em đó thấy hắn ta ở đấy, còn vì sao tôi biết hắn thì trong quyển cặp da ấy đều ghi rất rõ, có một hôm em đi làm về tôi còn thấy hắn thập thò bên dưới. Chỉ có đi đầu Văn lại là người đứng ra bảo vệ em nên hắn không làm gì được.

- Tại sao anh biết anh Văn là người bảo vệ tôi?

- Chuyện này thật sự tôi cũng không biết rõ, đó là tôi suy đoán bởi vì gia đình của Văn có thế lực như vậy nếu không phải anh ta em nghĩ tên Thanh tha cho em sao? Cả chuyện vì sao Văn biết em đi đâu tra tên Thanh rồi giúp em trả thù nữa.

Cô càng lúc càng cảm thấy hoang mang, không thể nghĩ Văn lại là người bảo vệ cô từ trước đến giờ. Ngay cả khi cô vẫn đang yêu Quân, trong lòng cô trào lên nỗi xúc động vô bờ. Cô nuốt nước bọt hỏi lại Quân:

- Anh có thể nói rõ tất cả mọi chuyện cho tôi được không?

Quân nhìn cô, gật đầu đáp:

- Được, chúng ta có thể ra ngoài được không?

Đột nhiên cánh cửa phòng mở ra, Văn từ từ bước vào, Quân thấy thế liền mau chóng đi về phía anh giao tập tài liệu rồi đi ra ngoài

EM LÀ SINH MỆNH CỦA ANH

Phạm Vũ Anh Thư
dtv-ebook.com

Chương 25

Nhìn thấy Văn, Nhiên bỗng muốn hỏi anh mấy chuyện Quân vừa nói nhưng có lẽ anh rất bận rộn nên cô định bụng đợi qua đợt bận rộn này của anh mới nói. Dẫu sao trong lòng nếu đó là sự thật cô càng biết ơn anh, không phải sự thật cô vẫn yêu anh vô bờ. Buổi chiều hôm đó sau khi làm việc Nhiên liền đề nghị Văn về nhà chủ tịch Minh vì mai là chủ nhật. Tất nhiên Văn chẳng từ chối đi đâu đó còn rất vui mừng nghĩ lại mấy lời chủ tịch Minh nói lần trước đợt nhiên Nhiên quay sang thì thắm với Văn:

- Văn, hay chúng ta về nhà ba ở vài ngày đi, dù sao thời gian này anh cũng bận, em ở đó còn có bác Thu trò chuyện nữa. Với để ba một mình cũng thương ba quá.

Văn quay sang nhìn cô, đúng là cũng lâu lắm rồi anh cứ lo công việc chẳng về thăm ba, nhìn người con gái này còn lo lắng cho ba hơn mình anh có chút tội lỗi liền nhanh chóng gạt đầu đồng ý. Buổi chiều hôm đó sau khi về nhà lấy chút đồ, cũng tiện báo cho ông Minh chiều nay hai người qua rồi Văn nhanh chóng chở cô qua căn biệt thự của ông Minh. Nghe tin con dâu con trai về ở mấy hôm ông Minh vui lắm, chiều hôm đó còn về sớm kêu bác Thu chuẩn bị nấu ăn.

Bầu trời mới qua xuân, vẫn còn se lạnh, trời khô ráo ấy thế mà cô và anh vừa lên xe đợt nhiên bỗng nổi cơn giông. Mấy tia chớp lấp loé chiếu thẳng xuống dưới, cô nhìn anh nói:

- Sao trời lại nổi giông thế này nhỉ?

Anh lắc đầu đáp:

- Có lẽ tại lâu rồi không có mưa đấy!

- Văn, mưa thế này liệu mấy cây cải có chết không?

- Làm sao chết được? Mấy cây cải lớn rồi một trận mưa chỉ xanh thêm thôi.

Cô gật đầu, một luồng gió lớn ủa xuống, mưa bỗng như trút nước đổ ập xuống đường. Anh lái xe thẳng đến biệt thự của ba anh, gió thốc từng cơn đôi khi tạt lại cả chiếc xe. Mãi đến hơn ba mươi phút mới về đến nơi. Anh lấy ô, một tay ôm chặt cô, một tay xách đồ che hết mưa gió cho cô, mưa rớt xuống ướt hết người anh nhưng tuyệt nhiên không rơi trúng cô dù chỉ một giọt. Cô vừa bước vào trong, một tiếng đoàng rất lớn khiến cô giật bản mình. Tiếng sét đánh vang rền cả một khu phố, cô vào bàn thấy ba chững đã ngồi trên bàn ăn. Thấy cô ông liền nói:

- Có bị mưa ướt không con?

Cô lắc đầu cười đáp:

- Con không sao, có anh Văn bị ướt chút.

Ông nhìn Văn nói:

- Mau thay quần áo rồi xuống ăn cơm.

Anh gật đầu vâng dạ, đưa chiếc ô cho bác Thu rồi lên trên nhà.

Tiếng sấm chớp bên ngoài càng lúc càng lớn, Văn thay quần áo xong xuống ngồi ăn cơm. Bầu không khí trong nhà ấm cúng và bình yên đối lập với phía bên ngoài kia. Lâu lắm rồi gia đình ông Minh lại mới có bữa cơm đầm ấm thế này kể từ cái ngày Ngọc làm chuyện thất đức đó. Nhà ông Minh neo người nên ông lúc nào cũng mong đến cuối tuần để sum họp cùng các con. Sau khi ăn cơm xong bác Thu bê đĩa hoa quả tráng miệng cùng ngồi xem tivi vừa nói chuyện rôm rả. Nhiên nghe ông Minh nói từ hồi Ngọc đẩy cô ngã bố mẹ cô ta đã không cho cô ta bước chân ra khỏi nhà, có lẽ rất nhanh thôi cô ta sẽ biến mất khỏi đất Việt Nam này.

Sau bộ phim đang chiếu trên ti vi kết thúc, chủ tịch Minh cũng nhanh chóng về phòng và giục vợ chồng Văn Nhiên mau đi tắm rửa ngủ sớm, vì trời bên ngoài như sắp mưa to. Hai người thấy cũng đã muộn liền mau chóng về phòng, Nhiên được nhường cho tắm trước như một thói quen. Cô xả nước nóng lên làn da trắng sứ, hơi nước ấm áp khiến cô thoải mái hơn rất nhiều dạo gần đây cô cảm thấy mệt mỏi hơn rất nhiều so với trước kia, sau khi tắm xong cô lên giường nằm chờ Văn. Bầu trời ngoài kia vẫn liên tục loé lên những tia chớp, tiếng sét vẫn đánh bên ngoài. Cô liền đứng dậy đóng cửa sổ, đúng là cửa cách âm có khác đóng lại liền không còn nghe thấy tiếng gì bên ngoài. Trời mùa xuân bình yên thế mà lại có trận mưa giông thế này thật khiến người ta ngạc nhiên. Văn tắm xong leo lên giường kéo cô vào lòng rửa hôn lên mái tóc cô rồi nói:

- Dạo này em mệt mỏi lắm phải không?

Hai mắt cô đã díp lại nhưng vẫn trả lời:

- Chưa, em đã buồn ngủ đâu.

- Chưa buồn ngủ mà sao mắt lại díp hết cả lại thế này? Bác sĩ nói với anh trong ba tháng đầu người mẹ thường rất mệt mỏi, buồn ngủ mà

Cô mỉm cười hiền hậu đáp lại:

- Thật ra em cũng hơi buồn ngủ thật.

Văn siết cô vào lòng, chạm đôi môi mềm mọng lên môi cô rồi nói:

- Vậy ngủ đi chứ, ngủ để Cua của anh còn khoẻ mạnh nào.

Cô mỉm cười, chìm vào giấc ngủ nhưng trong lòng vẫn cảm thấy dường như mình đang quên chuyện gì, muốn hỏi anh mà cơn buồn ngủ ập đến. Ngoài trời gió càng lúc càng to, cơn giông này không hề ngừng mà kéo dài đến tận sáng ngày hôm sau.

Buổi sáng cô tỉnh dậy, đã thấy anh mặc vest chỉnh tề. Cô nhìn ra ngoài trời, sau cơn mưa trời vẫn âm u, anh thấy cô dậy liền tiến sát lại gần hôn

lên môi cô rồi nói:

- Dậy rồi sao? Em thay quần áo xuống ăn sáng đi, hôm nay em nghỉ ở nhà một hôm nhé.

Cô lắc đầu quây quây đáp:

- Em không ở nhà đâu, em ở nhà một mình buồn lắm.

Anh nhìn cô thở dài đáp:

- Nhưng anh thấy em không được khỏe, dạo gần đây em không ăn được nhiều, lại còn mệt mỏi

- Ở đây chẳng phải có ghế nằm sao? Em đến đây nằm cũng được mà. Em không muốn xa anh đâu, anh bảo không để em ở một mình nữa mà, nhớ ở nhà có chuyện gì thì sao. Em chỉ là ghen một chút thôi mà.

Thấy điệu bộ nhõng nhẽo của cô, anh không biết phải làm thế nào, cuối cùng anh vẫn phải chịu thua cô liền nói:

- Được rồi, vậy em đánh răng đi, anh lấy cho em bộ quần áo đã.

Cô vui mừng vội vàng vào đánh răng sau đó nhanh chóng ra thay bộ quần áo anh đã để sẵn trên giường rồi cùng anh đi xuống dưới nhà. Chủ tịch Minh vẫn chưa ăn, đang đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài, cô bỗng thấy bóng lưng ông cô đơn đến tội nghiệp. Hình như tóc ông ngày càng bạc hơn, có lẽ ba cô cũng tầm tuổi này, nếu còn sống biết đâu ba cô và ông giờ phút này lại trở nên thân nhau thì sao? Ngay từ lần đầu gặp Chủ tịch Minh cô đã có cảm giác rất thân thuộc, giống như cô đã từng gặp ông ở đâu mà không tài nào nhớ nổi. Kể cả Văn, khi gặp anh anh cũng cho cô cảm giác đấy.

- Con chào ba.

Cô cất tiếng khiến chủ tịch Minh có chút giật mình, ông quay lại nhìn cô và Văn rồi đáp:

- Hai đứa ng ồi ăn đi cho nóng.

Văn kéo ghế cho cô, r ồi c ầm hộp sữa ra phía bếp, bác Thu thấy thế li ền nói:

- Cậu pha sữa cho cô Nhiên sao? Để tôi làm cho.

Anh lắc đầu đáp:

- Để cháu tự pha, vợ cháu uống hơi loãng nên cháu sợ bác pha cô ấy không uống được.

Bác Thu cười kh êkhà nói:

- Cậu Văn này chi ều vợ ghê.

Cô nhìn anh mặc bộ đ ò vest lúi húi đơng mấy muỗng sữa trong lòng cảm thấy hình ảnh này sao mà hạnh phúc đến vậy. Đến ngay cả việc pha sữa cho cô anh cũng đích thân làm vì sợ cô không uống không hợp. Ba ch ồng cô nhìn bác Thu r ồi nói:

- Chi ều thế này có là gì? Còn phải chi ều nữa vào.

Văn c ầm ly sữa lên cho cô đáp lại:

- Ý ba là như h ồi xưa ba chi ều mẹ ấy hả?

Ông Minh gật gù:

- Kể ra mẹ con còn sống, ba còn chi ều hơn thế này đấy.

Bác Thu ng ồi xuống bên cạnh cô nói:

- Phải r ồi, ngày phu nhân còn sống, Chủ tịch chi ều bà ấy lắm. Nhà này có gen chi ều vợ.

Chủ tịch Minh cúi nhìn bát phở, bỗng đứng lặng lẽ thờ dài, b ầu không khí có vẻ tr ầm lắng xuống. Cô không dám hỏi thêm gì, chỉ uống hết cốc

sữa rồi ăn bát phở sốt vang mà bác Thu làm cho. Ăn xong Chủ tịch Minh lái xe đi làm trước, nghe nói hôm nay tập đoàn Bình Minh có một đoàn kiểm tra liên ngành về, trong lúc bác Thu dọn dẹp anh liền lấy chiếc áo khoác phao dày, trùm lên người cô kéo cả chiếc mũ đội lên đầu rồi nói:

- Được rồi, đi thôi.

Cô nhìn ra ngoài trời rồi hỏi lại:

- Sao phải mặc thế này chứ trời đâu có lạnh?

Anh lừ mắt đáp:

- Ai bảo em không lạnh? Trời vẫn chưa hết gió đâu? Hay thôi em nằm trong nhà khỏi cần mặc thế này.

Cô bị anh dọa liền vội vàng đáp:

- Không, em mặc, em mặc mà...

Anh bật cười, một tay ôm cô, một tay xách cặp ra xe ra. Trời tuy có âm u nhưng lại không hề lạnh như anh nói, thế nhưng cô không dám trái ý anh, đành để nguyên như vậy ngồi lên xe. Đến công ty cô phát hiện Quân đã ngồi ở sảnh chờ anh, cô thấy anh ta trong lòng nhớ lại mấy lời hôm qua anh ta nói. Trong lòng cô thầm nghĩ có lẽ một hai ngày nữa đợi Văn hết bận cô sẽ hỏi anh vài điếu, mà trước tiên phải hỏi rõ Quân trước đã. Anh ta thấy Văn liền bước ra ngoài cầm trên tay sấp tài liệu định nói gì Văn đã lên tiếng:

- Cậu lên phòng cùng tôi đi, mang bản kế hoạch đi chứ.

Anh ta gật đầu theo hai người vào thang máy. Cô nhìn Văn, bất giác đưa tay lên siết chặt tay anh. Quân nhìn cảnh tượng này trước mặt, trong lòng bỗng có chút chua xót. Ngày trước người đưa cô đến công ty này, cũng không ngần ngại hôn cô ngay ở cổng công ty lại còn trước mặt Văn là Quân. Vậy mà giờ đây người thay thế vị trí của anh lại là Văn. Anh không trách cô, chỉ là cảm thấy có thứ gì đó nhói lên trong tim. Lỗi là của anh, dù

có biện minh thế nào anh cũng biết ngày ấy anh đã sai quá sai rồi. Văn thấy cô siết chặt tay mình, trong lòng cũng cảm thấy rất ấm áp. Lên đến phòng, cô ngồi xuống chiếc ghế đệm mềm bên cạnh là Văn đọc tập hồ sơ, còn Quân, anh ta đang đứng trước mặt hai người đây chờ đợi. Văn đọc xong tập tài liệu rồi nói:

- Cậu đưa ra những tiêu chí và đề án đều rất cụ thể, hợp lý. Có mấy chỗ tôi gạch cậu về xem xét lại là được rồi. Quả là Giám đốc Linh đề xuất đúng người.

Anh ta nhận lại tập tài liệu rồi đáp:

- Là do Giám đốc Văn dẫn đường chỉ lối, tôi chỉ thực hiện theo thôi.

Văn gật đầu, không đáp mà đứng dậy ra ghế sofa lấy chiếc gối về phía ghế cô đang ngồi rồi quay sang cô nói:

- Em nằm xuống đi cho đỡ mệt.

Cô ngoan ngoãn định nằm xuống, trong người vẫn còn cảm giác khó chịu chưa hết hẳn. Quân nhìn cảnh lại, có chút sững người, bất chợt anh ta cười nói:

- Giám đốc Văn quả thật là người đàn ông rất yêu thương vợ. Nghe công ty đến anh chiều vợ lắm hôm nay có dịp chứng kiến mới thấy còn trên cả tưởng tượng của tôi.

Văn bình thản đáp

- Yêu thì sẽ chiều thôi.

Quân không nói thêm gì, xin phép đi ra. Thấy anh ta ra khỏi phòng, Nhiên mới nằm hẳn xuống. Cảm giác thoải mái vô cùng, cô với tay lên cầm anh rồi nói:

- Văn này, hình như xung quanh ai cũng nói anh chiều em quá đấy.

Anh cười đáp:

- Thế sao? Sao anh không biết nhỉ?

- Anh không biết thật sao? Sáng nay bác Thu vừa nói, rồi lại Quân cả mấy người trong công ty đều nói thế còn gì?

Anh cúi xuống, hôn lên trán cô trả lời:

- Anh không biết thật mà, thế em thấy anh chỉ ầu em không?

- Có, em thấy em càng ngày càng hư, càng ngày càng nhõng nhẽo rồi. Không biết một ngày mà không có anh em có thể làm được việc gì nên h ần không.

Anh thấy cô nói vậy, không kìm được mà bật cười đáp:

- Thế thì càng tốt, như vậy em chỉ có thể yêu một mình anh thôi.

Cô đấm anh một cái:

- Có cho người ta cũng chẳng thèm em đâu anh phải lo, ai mà đi rước người như em về làm gì cho mệt ra? Trước còn nói có chút xinh xắn, giờ mang bầu không được trang điểm, bụng to d ần mặc quần áo cũng chả có cái nào đẹp. Anh nói đi, không yêu anh em yêu được ai khác?

Anh lấy tay di di lên mũi cô rồi nói:

- Thế sao? Sao anh không nhận ra em xấu đi như em kể nhỉ? Chắc mắt anh có vấn đề thật rồi, nên thấy em vẫn xinh đẹp lắm.

Cô vừa tức giận, lại thấy có chút ngọt ngào li ền nằm hẳn lên đùi anh hít hà mùi thơm từ quần áo anh. Thân hình anh cao lớn rắn chắc khiến cô cảm giác mình được chở che rất nhiều. Cô khẽ vòng tay qua bụng anh rồi nói:

- Văn, hình như mỗi ngày em lại phát hiện ra anh có rất nhiều điểm tốt, mỗi ngày em lại thêm yêu anh hơn. Em không biết sao nhưng giờ nhìn bất cứ người đàn ông nào em cũng thấy không thể bằng anh. Kể cả em xem mấy bộ phim Trung Quốc, Hàn Quốc nhìn thế nào em cũng thấy anh đẹp trai, soái ca hơn mấy diễn viên đóng nam chính trong phim.

Anh hoài nghi hỏi lại:

- Thật sao?

- Thật mà, em nói thật đấy.

Anh tỏ vẻ rất hài lòng vuốt mấy sợi tóc trên mặt cô rồi nói:

- Nhiên, anh có tin này báo với em.

Cô thấy vẻ mặt anh nghiêm túc liền hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Anh giơ tay gõ bàn phím rồi nói:

- Chuyện đi đầu tra tên Thanh anh đã tìm ra thêm mấy manh mối mới, tối em cứ đưa anh xem mấy thông tin mà em có xem giúp gì được không?

Cô ngẩng bật dậy rồi nói:

- Hấn ta sắp bị đi đày rồi sao?

Anh lắc đầu nói:

- Chưa, hấn ta cáo già lắm, tài liệu năm ấy đốt hết đi anh tìm đượ chút ít thôi, nhưng em yên tâm từ từ sẽ tìm được thôi. Tin ở anh

Nhiên tất nhiên tin ở anh rồi, bởi cô biết Văn là người thông minh, cẩn thận vả lại cô tin trên đời có luật nhân quả, ác giả ác báo.

Văn không nói thêm gì, tập trung làm việc dạo này công việc rất nhiều, đến nỗi còn phải mang về nhà làm đến tận khuya

Ngày hôm đó Nhiên nằm trên đùi Văn, vì quá mệt mỏi nên ngủ liền mấy giấc, chỉ có lúc trưa khi bác Thu mang canh gà đến cô dậy ăn rồi lại nằm ngắm Văn làm việc không thì cũng ngủ. Buổi chiều sau khi tan làm,

Văn không lái xe về nhà mà đưa cô đến trung tâm thương mại. Cô ngạc nhiên hỏi lại:

- Sao lại đến đây vậy?

Anh nhìn cô đáp:

- Đến mua sắm thêm đồ cho Cua?

Cô kinh ngạc nói:

- Chẳng phải lần trước chúng ta vừa đi sao? Mua gì nữa vậy anh?

- Còn nhiều thứ phải mua mà, hôm này, quần áo cũng chưa mua đủ nữa. Anh thích ngắm mấy đồ trẻ con lắm, để tưởng tượng xem Cua nhà mình sẽ mặc thế nào.

Cô bật cười, đành chiều theo ý anh. Vào đến nơi, anh dẫn cô lên tầng đồ lần trước đã vào, cô nhớ lại lần đó mới chỉ mua vài bộ quần áo và mấy cái bao tay. Nói thế nhưng cô cũng hiểu rõ sắm đồ cho em bé từ lúc này vốn không phải là sớm. Anh cầm lên mấy đôi tất nhỏ, xỏ vào mấy ngón tay rồi nói:

- Em nhìn xem, đáng yêu chưa này? Chân của đứa chắc cũng nhỏ nhỏ thế này nhỉ?

Cô nhìn điệu bộ của anh cười đáp:

- Em thấy anh còn đáng yêu hơn.

Anh kéo kéo tay cô không nhẽo nói:

- Vậy thì em chọn cho anh mấy đồ đi.

Cô nhìn mấy người bán hàng đang nhìn anh, xấu hổ nói:

- Xem người ta đang cười anh kìa. Chẳng biết mấy người công ty anh biết Giám đốc của mình thế này có suy nghĩ gì không?

Anh ho một cái, lấy lại vẻ nghiêm túc rồi nói:

- Anh chỉ bên em mới bị thế này thôi

Cô không thèm đáp, kéo anh ra phía mấy cái nôi nhỏ xinh. Người bán hàng thấy thế liền nói:

- Chào anh chị, bên em đang bán nôi với giá khuyến mãi, ngoài ra còn được tặng bộ quần áo cho cho gia đình, có cả của ba, mẹ và bé sơ sinh anh chị có muốn mua không ạ?

Anh liếc nhìn bộ quần áo trước mặt, rồi quay sang cô nói:

- Chúng ta mua cái này đi.

Cô nhìn theo hướng tay anh chỉ, chiếc nôi nhỏ đựng đưa con búp bê nằm phía trong, tưởng tượng thôi cô cũng cảm thấy đáng yêu vô cùng.

Anh cầm bộ quần áo trẻ sơ sinh ôm vào lòng rồi nói:

- Bộ này đáng yêu quá em nhỉ? Cả nhà cùng mặc đẹp biết mấy.

Cô nhìn anh ôm khư khư bộ quần áo, trong lòng bỗng xúc động vô cùng liền nói:

- Được rồi, chúng tôi lấy bộ này.

Anh vui vẻ, cầm mấy bộ quần áo theo người bán hàng ra quầy thanh toán. Cô chọn thêm mấy chiếc tã trẻ em rồi cùng anh ra về. Về đến nhà, Chủ tịch Minh vẫn chưa về. Anh và cô mang đồ mới mua lên phòng. Anh đặt chiếc nôi xuống bên cạnh giường, còn đưa bộ quần áo sơ sinh đặt xuống nôi khẽ đựng đưa tay rồi nói:

- Anh mong đến ngày được gặp con quá, chắc lúc em sinh đưa bé anh khóc mất.

Cô nhìn anh đựng đưa chiếc nôi như thật liền trêu lại:

- Sao lại khóc chứ? Có gì mà khóc, anh yếu đuối thế sao?

Anh cong môi đáp:

- Thì xúc động chứ sao nữa? Tưởng tượng chín tháng nó nằm trong bụng em, chỉ em được ở bên nó. Giờ nó chào đời anh mới được gặp, phải là anh em mới hiểu được cảm giác đó.

- Cũng đúng thật, nhưng em nghĩ em mới là người xúc động hơn. Cảm giác đó chắc chắn là thiêng liêng lắm đây.

Anh kéo chiếc nôi, vẻ mặt đầy ngọt ngào, bất chợt anh lôi trong chiếc cặp của mình ra tờ giấy siêu âm 3D rồi nói:

- Nhiên nhìn này, đây là hình ảnh siêu âm lần trước ở. Mới hai tháng mà đứa bé đã có đầy đủ hình hài rồi này. Nhìn nhỏ xíu thế này thôi nhưng gần như đã thành một con người rồi.

Cô nhìn theo hướng tay anh chỉ bật cười:

- Nhìn mãi em vẫn chưa thấy gì cả.

Anh bị cô cười liền tỏ vẻ giận dữ:

- Cua con xem, mẹ coi thường ba kìa.

Điện thoại của anh bất chợt rung lên, anh nghe máy xong liền quay sang nói với cô:

- Bác Thu gọi xuống ăn cơm, hôm nay ba đi tiếp khách nên không ăn cơm ở nhà.

Cô gạt đầu cất mấy bộ quần áo vào tủ rồi cùng anh xuống dưới. Xuống dưới nhà đã thấy bàn ăn được dọn ra đầy đủ, hôm nay ba anh không về nên không khí trong nhà có chút trống trải. Anh kéo ghế cho cô ngồi xuống nhìn bác Thu trong lúc không để ý liền hôn lên tóc cô thì thầm:

- Anh yêu em!

Thật không may vừa hay bác Thu quay sang chứng kiến hết cảnh này, lại thêm cảnh ban sáng liền nói:

- Cậu Văn này không phải chiều vợ, mà là cuồng vợ rỗi.

Cô thấy anh bị trêu như thế liền đỏ mặt, anh quay lại cười với bác Thu rỗi nói:

- Chỉ nói yêu vợ cũng bị gọi là cuồng hả bác?

Bác Thu mang bát mắm tép chưng thịt đặt lên bàn rỗi nói:

- Tôi cứ nói thế.

Anh nhìn cô cười thành tiếng không đáp lại liền gấp cho cô mấy miếng thức ăn rỗi nói:

- Em ăn nhiều vào nhé.

Cô gạt đầu, cảm thấy bụng đói meo liền ăn hết mấy bát cơm. Ăn xong anh và cô liền lên phòng tắm rửa xong xuôi rỗi kéo chiếc nôi sang bên cạnh mình sau đó leo lên giường. Cô gối đầu lên tay anh rỗi nói:

- Văn, không biết sau này em xấu xí, sinh con xong béo sỗ ề anh còn yêu chiều em thế này không nhỉ?

Anh lắc đầu đáp:

- Tất nhiên không rỗi!

Cô nghe anh nói, bỗng cảm thấy sống mũi cay xè, sụt sịt nói:

- Hoá ra là anh cũng như bao gã đàn ông khác à?

Anh kéo cô chặt vào người thì thàn đáp:

- Anh còn yêu chiều em hơn chứ không chỉ thế này đâu, vì em đã vất vả sinh con cho anh mà.

Cô chu môi:

- Thật chứ?

- Thật mà, thấy em vất vả mang bầu thế này anh thương lắm. Chỉ mong hai mẹ con luôn khoẻ mạnh anh có thể làm bất cứ đi đâu gì.

Cô ôm chặt anh một tay xoa xuống bụng nói:

- Từ ngày có Cua, em phát hiện anh càng ngày trở nên đáng yêu thì phải.

Anh cúi xuống, cắn nhẹ môi cô rồi đáp:

- Anh lúc nào cũng đáng yêu mà.

Cô lắc đầu:

- Ban đầu lúc vào công ty em rất sợ anh, cảm giác anh lạnh lùng lãnh đạm lắm. Cả công ty còn đồn thổi anh rất tàn nhẫn, thế mà lấy anh rồi em mới biết hoá ra anh thực sự rất tình cảm và lãng mạn.

Anh cười hiên lành hỏi lại:

- Ban đầu em sợ anh lắm sao?

- Đúng vậy, rất sợ, mặt anh lúc nào cũng lạnh tanh, còn bây giờ em phát hiện anh rất hay cười nhé. Vì sao anh lại thay đổi nhanh như vậy nhỉ?

Anh bình thản đáp lại:

- Vì anh yêu em.

Cô cười hi hi, hôn xuống ngực anh bất chợt nhớ ra đi đâu gì liền nói:

- Anh bảo em đưa tập tài liệu về tên Thanh em giữ cho anh đúng không? Nhưng thật ra tập tài liệu đó cũng chẳng có gì đâu chỉ có thông tin chút ít thôi ấy

- Không sao cả, anh xem đề tìm manh mối thôi, nhưng đề mai cũng được, giờ muộn rồi, ngủ thôi.

Nhiên gật đầu, rúc vào lòng anh, cơn buồn ngủ cũng vừa hay ập đến, cô cứ thiếp đi lúc nào chẳng hay trong cơn mê mê tỉnh tỉnh, đột nhiên cô thấy bóng dáng một người phụ nữ quen thuộc đứng dưới góc chân giường, cô bỗng đứng bật dậy hoảng hốt kêu lên:

- Mẹ..

Người phụ nữ xinh đẹp nhìn cô thì thào:

- Nhiên, hãy trả thù cho mẹ.

Nhiên đứng hẩn dậy, lao xuống dưới đất, đột nhiên một tiếng Đoàn rất lớn, mẹ cô tan biến sau tiếng nổ inh tai nhức óc. Cô sợ hãi run bần bật kêu lên:

- Mẹ, mẹ...

Thế nhưng không ai đáp lại, cô quơ tay về phía trước nhưng xung quanh chỉ là một màn đen trống rỗng. Một tiếng nổ “Đoàn” lại tiếp diễn, cô giật mình mở choàng mắt. Hoá ra chỉ là mơ bên ngoài bỗng đổ mưa như trút nước, tiếng sấm sét rất lớn, cô ng ẩ dậy, với tay lại bên cạnh thờ gập.

- Văn...

Bất chợt cô phát hiện bên cạnh cô không hề có người li ền ng ẩ hẩn dậy, với tay bật chiếc đèn ngủ chỉ thấy chiếc gối trống không.. Cô đứng hẩn dậy mở cửa trong nhà vệ sinh nhưng anh không hề ở đó nhìn ra cửa chính mới phát hiện cánh cửa bị mở ra, bảo sao căn phòng này cách âm rất tốt mà cô lại nghe tiếng sét đánh m ền một như vậy li ền đi ra cửa. Chợt cô phát hiện bỗng thấy đèn t ầng hai đang sáng, có tiếng rì rầm bên dưới đó. Có lẽ Chủ tịch Minh đã về, cô liếc nhìn đ ồng hồ đã là gần một giờ đêm, đôi chân tr ần bước nhẹ xuống bậc cầu thang, tiếng Văn và Chủ tịch Minh đang nói chuyện mỗi lúc một rõ. Cô bước đến gần bậc thang đến cửa

phòng cuối cùng, định bước xuống gọi anh nhưng đột nhiên tiếng Chủ tịch Minh cất lên khiến cô khựng lại.

- Con bé biết tên Thanh nằm trong đường dây đó rồi sao?

Cô lép người vào bên tường, lắng tai nghe. Tiếng văn trả lời:

- Vâng, cô ấy biết hết rồi, có cả cặp bằng chứng năm ấy nữa. Có lẽ cô ấy chưa từng quên.

Chủ tịch Minh thở dài đáp lại:

- Hắn ta càng ngày càng trở nên quá quắt, việc đi điều tra này nhất định phải gọn gàng và kín kẽ.

Cô thấy tiếng Văn ngập ngừng nói:

- Ba, liệu rằng hắn ta có biết đêm hôm đó ba mới là người nổ súng không?

Cô bỗng thấy tai mình ù đi, một linh cảm không lành ập đến.

EM LÀ SINH MỆNH CỦA ANH

Phạm Vũ Anh Thư
dtv-ebook.com

Chương 26

Hắn ta không biết đâu, chắc chắn không ai biết chuyện này đâu. Lúc đó ta đã chạy ra khỏi hiện trường, cần mỗi tờ di chúc của giám đốc Bình đi thôi.

Cô bịt miệng, để ngăn không cho tiếng hét phát ra, Chủ tịch Minh cũng là một trong những người ở công ty cũ? Và trong ngày hôm đó ông cũng tham gia trong vụ án mạng này sao? Cô không thở nổi, tiếng Chủ tịch Minh lại cất lên:

- Ta đã theo tên Thanh tìm con bé khắp nơi, ta cũng biết con bé ở làng trẻ em đó chỉ là ngày ấy ta không muốn tên Thanh tìm được nó trước ta nên chỉ âm thầm bảo vệ nó còn không một lần dám gặp mặt, cuối cùng nó lại lấy con. Ngày hôm ấy thấy bà Ngân ta đã ngờ ngợ rồi, cuối cùng hoá ra là nó thật nhưng tại sao con không nói với ta một tiếng. Thôi nó lấy con âu cũng là cái duyên rồi, coi như để ta bù đắp lại lỗi lầm năm ấy với ba nó. Mà ta cũng không hiểu tại sao nó lại không nhận ra ta, có lẽ cú sốc ấy quá lớn sao? Bao nhiêu năm nay ta sống trong sự ân hận và giày vò, không phải ta sợ ta bị bắt mà lương tâm ta thực sự cắn rứt, thế nhưng dù cho có phải chọn lựa lại, ngày hôm đó ta vẫn chọn nổ súng. Có lẽ cái chết của ba con bé là cái chết ám ảnh ta nhất đến bây giờ. Cả đời ta chưa một lần cầm súng giết người vậy mà...

Cô không tin nổi vào tai mình, cắn chặt môi, từng câu nói rõ ràng đến nỗi không cần nghe thêm cô cũng đủ hiểu chuyện gì đang xảy ra. Tim cô gập ghềnh như không đập nổi, một tiếng sét rất lớn đánh ngay bên tai. Cổ họng cô khô khốc, hoá ra Chủ tịch Minh mới ra người ra tay hại bố mẹ cô sao? Ngay từ đầu gặp ông, cô đã có cảm giác rất quen nhưng lại không tài nào nhớ đã gặp ở đâu. Chân cô run rẩy, gập ghềnh như không đứng vững, bàn tay cào lên tường, tiếng mưa mỗi lúc một lớn. Cô không thể tiếp nhận thêm bất cứ

thông tin gì, liền chạy vội lên phòng kéo gối, nằm xuống, đầu cô bỗng chốc giống như có ai vừa lấy búa đập rất mạnh. Một nỗi đau đớn bàng hoàng ập đến chiếm trọn tâm can cô, cô không khóc nổi, đôi mắt ráo hoảnh nhìn trần trần lên trần nhà tối om.

Trong bóng đêm, người mẹ cô ngã quy xuống đất. Cô cảm thấy càng lúc càng khó thở, toàn thân đã nóng ran. Đột nhiên cô nấc lên từng đợt, một giọt nước mắt bắt đầu lăn xuống, rồi hai ba giọt lại thay nhau trượt trên đôi gò má xinh đẹp. Cô không còn chịu được, đứng dậy mở cửa kính bên ngoài. Mưa gió từng đợt tạt vào mặt cô đau rát. Cô thò mặt ra ngoài hét lớn:

- Aaaaaaa...

Thế nhưng tiếng hét của cô hoà với tiếng mưa gió, chỉ có trời biết đất biết.

Hai tay cô ôm chặt lồng ngực, người ba chùng mà cô cảm thấy may mắn lại là người hại chết ba mẹ cô sao? Cô không dám tin, càng không thể tin, thông tin này quả thực còn hơn cơn giông tố ngoài kia. Văn cũng biết chuyện này sao? Vậy tình cảm bấy lâu nay của cô và anh rốt cuộc là thế nào? Cô ng ã khụy xuống, mặc kệ cho nước mắt đang rơi, mặc kệ cho mưa đã ướt hết toàn thân. Không biết cô đã ng ã đó bao lâu, không biết bao nhiêu giọt mưa đã theo cửa sổ bị gió tạt vào người, chỉ biết đến khi cô loạng choạng đứng dậy, thì toàn thân đã ướt nhoẹt. Cô nắm chặt hai tay, nhắm nghiền mắt thẫn gọi tên ba mẹ cô. Trái tim cô như có ai cắt ra đến hàng ngàn hàng vạn mảnh. Có tát mình thêm mấy cái đ ãy đau đớn thì cũng biết đây là sự thật mười mươi, những gì cô nghe hoàn toàn là thật chứ không phải là một giấc mơ. Cô đứng lên, lại thò đầu ra cửa gào lên đ ãy đau đớn, gió thốc từng cơn khiến cô lạnh buốt. Văn! Hoá ra anh biết chuyện này sao? Vậy mà gần một năm nay xem anh đối xử với cô nào? Người ch ãng mẫu mực mà cô yêu thương đến vô hạn đây sao? Hay cũng chỉ là sự bố thí tình cảm cho lỗi lầm của ba anh gây ra? Cô không thể nghĩ thêm được gì, càng nghĩ chỉ càng cảm thấy nghiệt ngã đau thương.

- Nhiên, sao em lại đứng ở đây?

Tiếng Văn gọi phía sau khiến cô choàng tỉnh. Anh đóng cánh cửa lại, rồi bật điện bỗng thấy toàn thân cô đã ướt nhoẹt bỗng mở to mắt kinh ngạc lao đến ôm chặt cô rồi nói:

- Nhiên, sao em lại khóc? Sao em mở cửa ra? Có chuyện gì thế này?

Cô thở một hơi rất sâu, giả vờ nhìn anh cuối cùng đáp lại:

- Văn, em mơ thấy ác mộng, em bị mộng du, sao em lại đứng đây thế này?

Văn liền đóng chặt cửa, cúi xuống bế cô bước vào nhà tắm, lấy khăn lau người cho cô. Cô vẫn im lặng, cố nén nỗi đau đón hận thù vào trong? Lặng lẽ ra ngoài để anh sấy tóc. Anh nhẹ nhàng vuốt tóc cô rồi nói:

- Sao trước em đâu mộng du, chẳng lẽ có bầu lại thay đổi vậy sao?

Nhiene thấy hành động này của Văn giây phút này chỉ thấy kinh tởm. Anh không để ý đến thái độ của cô, sấy tóc xong liền giục cô lên giường đi ngủ. Cô lặng lẽ leo lên giường, nỗi đau bị kìm nén giống như một tảng đá đang đè nặng lên ngực cô. Anh kéo đầu cô sát vào vai mình, khẽ thì thầm:

- Nhiên, hình như phụ nữ ai có bầu cũng thay đổi nhiều thế này nhỉ? Nhưng anh vẫn thấy hơi sợ, lúc này thấy em đứng ngoài cửa như vậy anh thật sự rất lo lắng, nếu cứ thế này nữa có chuyện gì xảy ra thì nguy hiểm quá.

Cô bật cười trong lòng, cảm thấy từng lời nói cũng lạnh lẽo, giả tạo vô cùng, thế nhưng vẫn phải nuốt vào trong thứ cảm giác đó mà nói ra mấy lời bản thân cô cũng tự ghê tởm mình:

- Em không sao đâu Văn, do em mơ ác mộng nên mới như thế thôi. Chắc tại nghe thấy tiếng sét đấy.

Anh thở dài thườn thượt, quay qua ôm cô, đôi môi lướt lên khuôn mặt xinh đẹp rồi nói:

- Từ nay chắc anh không dám để em một mình thế này đâu, không hiểu sao cứ xa anh một chút em lại gặp chuyện anh lo lắm.

Cô cắn chặt môi, ngăn không cho nước mắt lăn ra, hai tay bấu chặt vào nhau rồi nói:

- Văn, mai chúng ta về nhà được không?

Anh ngạc nhiên hỏi lại:

- Sao thế? Ở đây làm em không thoải mái à?

Cô lắc đầu đáp:

- Không, nhưng em muốn về nhà, ở đây em cảm giác mình ngủ không quen. Về nhà em ngủ ngon hơn.

Anh bật cười ghé sát vào tai cô nói:

- Nhưng chẳng phải hôm trước em đòi sang ở với ba sao?

Cô nhắm nghiền mắt, cảm thấy có chút không chịu được liềm gắt lên:

- Nhưng bây giờ em muốn về nhà! Hay anh mong em không ngủ được anh mới hài lòng?

Văn sửng người mất mấy giây, anh nhìn cô ánh mắt lặng đi một lúc rồi hỏi lại:

- Nhiên, sao em lại nói như vậy? Có chuyện gì sao? Anh chỉ trêu thôi mà, mai anh sẽ đưa em về

Cô cảm thấy trái tim nhói lên từng cơn, từng lời nói của anh, càng dịu dàng chịu đựng càng khiến cô cảm thấy không chịu nổi. Cô không vòng tay qua ôm anh như mọi ngày, mà hay tay đan vào nhau để trước ngực, anh quay sang kéo tay cô rồi nói tiếp:

- Rồi cuộc có chuyện gì vậy em?

Cô thở dài, trên môi nở một nụ cười đáp lại:

- Em xin lỗi, em cũng không biết có bầu lại thay đổi nhiều thế này, tâm trạng em rất khó chịu, trong người cứ lộn hết cả lên.

Anh gật đầu, siết chặt cô hơn rồi nói:

- Anh hiểu, anh hiểu mà, thấy em thế này anh thương lắm. Anh xin lỗi đã không chịu hết thay em những phần khổ sở này. Thật sự hình ảnh ban nãy anh thấy đau lòng quá, thương em quá. Chưa bao giờ anh thấy em như vậy, cũng chưa bao giờ thấy em nói mấy lời tiêu cực như vừa rồi. Anh cũng không biết phải làm sao nữa, có gì em cứ nói ra với anh, anh sẽ cố gắng làm em vui được chứ?

Cô nhắm nghiền đôi mắt, cố gắng bình tĩnh đáp:

- Vãn! Em sai rồi, em thật sự không biết mình bị sao, anh đừng chấp em nhé. Anh đừng chấp em được không?

Anh gật đầu, nhìn thấy cô thế này lòng anh càng thương, càng xót xa, sao có thể chấp cô được?

- Anh không chấp em đâu, hay mai mình thử đi khám bác sĩ xem thế nào?

- Em không đi đâu, em không sao thật mà. Đợi đủ qua ba tháng đầu đi siêu âm lại là được, phụ nữ mang thai thời kỳ này ai cũng vậy thôi. Không tin anh cứ thử lên mạng đọc mà xem, còn nhiều người hơn em cơ.

Anh có phần an tâm, liền giục cô:

- Được rồi, nghe em hết. Vậy chúng ta ngủ thôi nhé, sáng mai còn đi làm sớm.

Cô lay tay anh, giọng điệu van nài:

- Mai để em ở nhà được không? Em thấy hơi mệt, mai em muốn ở nhà nghỉ một chút.

- Em ở nhà một mình sợ xảy ra chuyện gì không?

- Ở nhà mình thì có chuyện gì được hả anh? Chẳng phải Ngọc đã đi nước ngoài, Nga cũng bên nước ngoài rồi, có ai làm gì em được chứ?

- Vậy mai anh bảo bác Thu qua nấu cơm cho em nhé.

Cô lắc đầu đáp:

- Không cần đâu, nhà còn thức ăn tươi sống của ba cho, em tự nấu được mà. Người ta có bầu còn đi cấy đi cày được, anh chăm em kỹ quá em lại thành ra cơm nắng cơm gió con không khoẻ đâu. Em nấu ăn một ngày có sao đâu?

Anh vẫn chưa hết băn khoăn, hỏi lại:

- Thật sự em ở nhà một mình không sao chứ? Hay anh xin nghỉ ở nhà với em?

Cô xoa tay từ chối:

- Không được, anh suốt ngày xin nghỉ vì em rồi, em thấy anh càng ngày càng bỏ bê công việc đấy. Anh xem em lớn chùng này rồi mà anh cứ làm như em trẻ con không bằng, mấy chuyện kia là do Ngọc làm chứ giờ cô ta đi rồi ai dám đụng vào em chứ? Lâu lâu anh cũng phải để em có chút không gian riêng, cả ngày bám riết lấy nhau nhìn nhau nhiều lại chán đó.

Anh cười thành tiếng hỏi lại:

- Em chán sao? Anh thấy anh không chán chút nào.

Những lời này, nếu là ngày hôm qua, hôm kia cô sẽ thấy ngọt ngào và lãng mạn thế nào, thế nhưng giờ này cô chỉ thấy khó chịu. Nhưng thứ khó chịu nhất chính là khi cô đã biết mười mười sự thật mà vẫn phải giả tạo cười nói với anh. Cô hít một hơi thật sâu, mỉm cười nói:

- Kệ anh, mai anh phải cho em nghỉ một ngày đấy. Mai em muốn ở nhà đọc truyện, đang có một truyện rất nổi tiếng trên mạng em mới đọc được

một nửa. Mai em nghỉ nhá nhá nhá...

Thấy điệu bộ nhõng nhẽo của cô như thường ngày, anh thở phào gật đầu đáp:

- Được rồi, ngủ đi mai anh đưa em về nghỉ được chưa?

Cô gật đầu, giả vờ nhắm mắt, hơi thở giả tạo đến mức đối phương cứ ngỡ cô đã ngủ. Cho đến khi thấy anh hơi buông tay, nhịp thở cũng đều đều, cô mới xoay lưng lại phía anh. Cô cắn chặt môi để ngăn không rơi nước mắt, hai tay nắm chặt lại. Nỗi đau đớn, nỗi hận thù hoà quyện với nhau khiến trái tim cô như đã chết. Nỗi đau này so với nỗi đau mà Quân gây ra với cô còn lớn gấp tỷ tỷ lần. Thà rằng anh phản bội cô cô còn thấy nhẹ nhàng hơn, cô phát hiện ra rằng bản thân từ lúc nào mà trở nên giả tạo thế này. Nỗi đau đớn còn nhân lên gấp bội khi mà cô phải cười cười nói nói trước mặt anh như thể cô chưa biết gì. Suốt cả một đêm dài, cô chỉ nằm nguyên một tư thế, đến cả thở cũng chẳng dám thở mạnh chỉ sợ rằng không còn giữ được chút lý trí cuối cùng. Trời bên ngoài mưa có lẽ đã tạnh, thế nhưng trong lòng cô giông bão nổi lên. Một màu đen xám xịt bủa vây lấy cô như muốn nhấn chìm cô trong hố đen thù hận.

Đôi mắt ráo hoảng nhìn về khoảng không gian phía trước, có nhìn đến thêm bao nhiêu lần cô vẫn tưởng tượng ra khuôn mặt mẹ cô lúc chết,

Không thể nào! Nhất định chuyện này cô sẽ không bỏ qua. Nhưng bằng cách nào đây? Bằng cách nào bản thân cô cũng không tự trả lời được.

Cô chỉ hận không thể lao vào mà bóp chết người đàn ông mang tên ba chồng kia hoặc giả đừng yêu người đàn ông này. Giá mà cô đừng yêu anh thật lòng có lẽ cô đã không đau đến mức này, cũng chỉ coi anh và chủ tịch Minh giống tên Thanh kia mà thôi. Thế nhưng cô lại yêu anh mất rồi, trái tim cô lại lỡ trao cho anh, cuộc đời này của cô sao lại thất bại thảm hại đến như vậy? Giờ phút này trong tay cô không phải là số không tròn trĩnh, mà là số âm cực đại!

Cô không thể nào ngủ nổi dù chỉ một giây, những tiếng gào thét, tiếng súng nổ cứ vang bên tai cô khiến não cô như căng ra.

Những ký ức về gia đình cô, và cả về Văn và về khiến cô mơ mơ thật thật giữa cái thực tại đầy nghiệt ngã này. Đêm nay cũng giống đêm của hơn mười một năm trước, tin này cô nghe chẳng khác gì tin tang thương đầy chết chóc năm ấy. Mười một năm trước cô bé Nhiên mười ba tuổi đã khóc cạn nước mắt, khóc khô khốc cả cổ họng, khóc đến nỗi đôi mắt tưởng chừng như có thể mù đi được. Còn Nhiên của bây giờ, không thể khóc nổi, chỉ biết im lặng trong nỗi đau đớn tột cùng mà có diễn tả bằng tiếng khóc cũng không thể nào thể hiện nổi. Cô không dám xoay người sang nhìn anh, khuôn mặt với sống mũi cao, đôi mắt tinh anh cô từng yêu giờ lại là nỗi ám ảnh kinh hoàng với cô.

Cô không biết mình đã nghĩ gì suốt cả đêm, không biết đã cố nén tiếng thở dài, tiếng nấc vào trong bao nhiêu lần, chỉ biết cô đã nhìn ra ngoài từ khi trời còn đen không thấy cả cái quạt tay cho đến khi trời đã sáng tỏ cô vẫn nằm nguyên một tư thế đó.

Cô nhìn đồng hồ, đã gần sáu giờ sáng, lúc này cô mới đứng dậy loạng choạng bước vào nhà vệ sinh. Cánh tay cô mỏi nhừ, nhìn khuôn mặt hốc hác trong gương cô bỗng bật cười, tiếng cười vừa đủ khiến Văn tỉnh dậy. Anh ngó đầu vào nhà vệ sinh rồi nói:

- Mấy giờ rồi sao em dậy sớm thế?

Cô xả nước xối vào mặt, tiếng nước che lấp đi tiếng nói đang run rẩy của cô:

- Em tỉnh giấc dậy đi vệ sinh, thấy sáng rồi nên dậy luôn. Sáu giờ rồi anh dậy đưa em về rồi đi làm nhé.

Anh uể oải ngồi dậy, đếm qua nói chuyện với ba anh đến tận đêm giờ đầu óc vẫn còn chũech choáng. Anh vào nhà vệ sinh thấy cô cũng vừa đánh răng xong liền nói:

- Không ăn sáng một bữa rồi hãy về sao em?

Cô lắc đầu đáp:

- Đêm qua trận mưa gió to như vậy, em sợ ở nhà cải hỏng hết, hai ngày rồi em sốt ruột lắm muốn về luôn.

Anh nhìn ra bầu trời, chỉ gật đầu rồi vào đánh răng. Cô thay bộ quần áo, chờ anh ra rồi đi xuống dưới nhà. Chủ tịch Minh đã ngồi sẵn trên bàn chờ hai người, thấy cô và anh bước xuống ông liền cười vui vẻ nói:

- Hai đứa ăn sáng rồi đi làm.

Nhìn điệu cười của ông, rõ ràng vẫn giống như hằng ngày thế nhưng cô lại cảm thấy nó giống như một con dao sắc chém thẳng vào người cô chảy máu rất nhiều. Cô hít một hơi, lấy lại sự bình tĩnh, không chờ Văn lên tiếng liền nói:

- Ba, con ngủ ở đây không quen, mấy hôm nay ngủ cứ chập chờn chắc lạ nhà. Con sợ ảnh hưởng đến em bé nên xin phép ba hôm nay con với chị con về nhà. Cuối tuần bọn con sẽ qua một hai ngày. Thật lòng con muốn ở đây cùng ba lắm nhưng sức khỏe con lại yếu nên con nghĩ về nhà vài hôm xem tình hình thế nào rồi tính tiếp được không ba?

Nghe cô nói thế, Chủ tịch Minh không thể không đồng ý, đứa cháu của ông giây phút này là quan trọng nhất. Ông gật đầu đáp:

- Được rồi, vậy ăn sáng đã rồi đi.

Cô lắc đầu đáp:

- Con về nhà ăn cũng được ba ạ, con trồng mấy cây rau ở nhà, hai ngày nay mưa to gió lớn thế này con sợ úng quá.

Chủ tịch Minh nhìn bàn thức ăn trước mặt rồi nói:

- Được rồi, vậy hai đứa về vài ngày xem thế nào. Con giữ gìn sức khỏe chút, có gì cứ gọi cho bác sĩ. Muốn ăn gì gọi bác Thu qua nấu nhé.

Cô hừ lạnh trong lòng một tiếng, thế nhưng trên môi lại cười rất tươi đáp lại:

- Dạ thưa ba, con nghe ba hết.

Chủ tịch Minh gật gù hài lòng giục cô và anh v`ên nhanh kéo mu`on. Anh xách theo một ít đồ đ`e vào cốp xe rồi mở cửa cho cô. Trời hôm nay nắng vàng rực rỡ, ngày hôm qua còn mưa vậy mà nắng đã lên thế này. Cô bước vào trong xe, ánh nắng lúc này vốn dĩ chẳng có chút tác dụng gì với cô, ngược lại còn khiến cô cảm thấy khó chịu. Trên đường v`ên nhà, cô giả vờ nhắm mắt ngủ, một tay chống lên cầm đặt vào cửa xe, một tay buông thõng. Cô không dám mở mắt, vì rất sợ phải đối thoại với anh. Chỉ cần anh hỏi bất cứ thứ gì hay tình cảm với cô một chút cô e rằng mình sẽ không tự nhiên mà trả lời được như mọi ngày. Giờ phút này đến ngay cả việc đối diện với anh cũng khiến cô cảm thấy khó khăn vô cùng. Anh thấy cô lim dim đôi mắt, cho rằng cô mệt nên không nói gì li`ên bất một bài hát của ca sĩ Anh Thơ. Bài hát này cô đã từng ng`õ cùng anh trên xe, không biết đã nghe đến cả trăm lần chưa, bài hát nói về tình yêu đẹp đẽ của hai người nam nữ vậy mà giờ cô lại thấy bi thương vô cùng. Chiếc xe quen thuộc, mùi hương quen thuộc, bài hát quen thuộc này sao cũng lạ lẫm với cô như vậy? Cô nhìn ra góc phố mà cô và anh đã đi bao nhiêu lần, hàng cây xanh nảy ch`õ xanh mướt, vậy mà một người ở đây tưởng như đã chết r`õ.

Chiếc xe ch`ầm ch`ậm đỗ lại ở công, anh lay nhẹ cô rồi nói:

- Nhiên, đến nhà rồi dậy thôi em.

Cô từ từ hé mắt, mỉm cười cong môi dụi mắt đáp lại:

- Em ngủ quên sao?

Anh gật đầu, bước xuống mở cửa xe cho cô rồi nói:

- Em vào nhà đi, anh xách đồ.

Cô không dám nhìn thẳng vào đôi mắt ấy, ngoan ngoãn mở cửa nhà. Căn nhà mấy ngày không có ai nhưng vẫn rất sạch sẽ tinh tươm. Anh mang đồ vào để lên ghế rồi lại giục cô:

- Em vào phòng đi mang mấy bộ quần áo này vào, anh pha sữa cho em rồi anh đi làm.

Cô nhìn đồng hồ thờ dài:

- Anh đi làm đi không muộn.

- Em cứ mang quần áo vào phòng đi, anh làm nhanh thôi mà, còn sớm.

Cô không muốn nói thêm câu gì, mệt mỏi xách mấy bộ đồ bé sơ sinh bước vào phòng lôi từng bộ trong túi, bộ hồng trắng có hình con gấu nhỏ xinh hôm qua cô chọn, bộ xanh nước biển anh chọn, ngày hôm qua thôi mà còn hạnh phúc đến vậy, tại sao chỉ qua một đêm mọi thứ bỗng dưng sụp đổ thế này. Cô cầm bộ quần áo đưa lên trước ngực nắm chặt, cuối cùng không còn nghĩ được gì liền cầm cả túi đồ ném thẳng vào góc tủ sau đó lên giường ngủ. Trong đầu cô hoàn toàn trống rỗng.

- Nhiên, ra ăn sáng thôi em.

Không biết cô đã ngủ lâu đến thế nào, chỉ khi anh gọi cô cô mới giật mình đứng dậy. Cô ra ngoài, thấy trên bàn đã để sẵn một bát bánh đa hải sản, một cốc sữa bầu liền bất giác nhìn đồng hồ. Kể từ lúc về nhà đã được hai mươi phút, cô nhìn anh hỏi lại:

- Anh không đi làm sao?

Anh gật đầu, tháo tạp dề mặc lại chiếc áo vest rồi nói:

- Anh đi luôn giờ đây, chắc không kịp ăn sáng mất, em ăn đi nhé. Nhớ ăn hết đấy, ăn cho cả phần Cua.

Nói rồi anh hôn lên môi cô, cầm chiếc cặp xách đi ra ngoài. Đợi anh ra hẳn ngoài, cánh cửa từ từ khép lại rồi đóng sập một cái cô mới ngẩng sụp xuống ghế. Hai cánh tay buông thõng, giờ phút này mới cảm nhận được nỗi đau đã nghẹn đến cổ. Cô nhìn bát bánh đa trước mặt, không còn kìm chế được liền cầm lên ném thật mạnh xuống đất. Tiếng của men đá đập xuống nền gỗ vỡ tan tành, một giọt nước mắt rơi xuống, rồi đến cả trăm

ngàn giọt thay nhau chảy cho dù cô đã lau không biết bao nhiêu lần. Cốc sữa b ầu cũng bị cô hất văng, chiếc cốc thủy tinh như tan ra giữa không trung. Cô ng ỡ h ả xuống sàn nhà chỉ toàn những mảnh sành sứ, thủy tinh sắc nhọn gào lên.

- Ba mẹ, con phải làm thế nào đây? Con phải làm sao đây? Sao cuộc đời con lại khốn khổ thế này hả ba mẹ?

Nhiên vừa khóc, vừa gào lên như kẻ điên, tiếng khóc trong căn nhà chẳng thể thoát ra ngoài, chỉ có tiếng vọng lại đầy đau đớn của chính nó. Cô càng khóc, lại càng thấy khổ sở bất hạnh. Giá mà cô đừng gặp Văn, giá mà đừng rung động bởi anh thì cô có thể một phát giết chết hai cha con họ.

Cuộc đời này của cô đi ều hối hận nhất chính là đã yêu anh, nếu được quay lại nhất định cô sẽ không mở lòng mình. Càng yêu nỗi thù oán trong cô lại càng lớn nhất là khi chính anh cũng biết rằng cô chính là con của người mà ba anh đã nổ súng. Đâu r ấ? Thứ hạnh phúc xa xỉ mà cô từng cảm nhận ngày hôm qua, hôm kia đâu r ấ? Hai tay cô cào xuống n ền gỗ, nước mắt ướt nhoẹt không còn muốn lau. Từng ký ức ủa v ề càng khiến cô đau đớn khôn nguôi! Anh từng hứa sẽ bên cô trọn đời, anh nói dựa dẫm vào anh trọn đời! Trọn đời định nghĩa là gì vậy? Mà đến hôm nay còn chưa đủ một năm đã thành ra thế này? Tất cả mọi hành động yêu thương cô đến ngày hôm nay rốt cuộc thật sự là tình yêu hay chỉ là sự ngây thơ ngu dốt của cô cho rằng là như thế? Lần cuối cùng trước khi mẹ cô gục xuống, vẫn dặn dò cô nhớ đến mối thù oan nghiệt này. Vậy mà xem cô đến nay đã làm gì được? Cô đã làm gì được cho ba mẹ cô ở dưới tuổi vàng kia? Thậm chí đến ngay cả mộ của ba cô ở đâu cô còn chẳng biết đến! Cô là một đứa con bất hiếu, một con người ngu ngốc tột cùng. Tuổi thơ hạnh phúc bị chính gia đình người cô đang dành hết tình cảm phá tan nát. Đêm hôm ấy nếu cô không chạy nổi liệu rằng có bị chính ông ta bắn chết tươi ngay giữa cánh rừng không? Cô nhớ ba mẹ, cô nhớ đến ghen lòng, mười mấy năm nay sống trong sự sợ hãi truy lùng của những kẻ sát nhân, hoá ra kẻ sát nhân đó lại là người bên cạnh mình. Cô phải đối diện thế nào với người đã khuất dưới kia? Cô phải làm thế nào mới xoá được hết nỗi ám ảnh của ngày ấy?

Không biết cô khóc bao lâu, đến khi đứng dậy đã thấy mọi thứ xung quanh lạnh ngắt. Cô mặc kệ tất cả, kệ cho nước mắt đang rơi, mở cửa nhìn ra mảnh vườn phía sau. Bất chợt cô hơi sững người lại, mấy cây cải vẫn xanh rì tươi tốt giữa trận bão táp hôm qua. Cô vượt lờng ngược cho bình tĩnh trở lại, nhưng chỉ thấy đôi mắt càng cay xè. Lúc này cô không còn giữ được nổi lý trí cuối cùng, chạy ra vườn rau, cúi xuống nhổ sạch những cây cải xanh tươi, vừa nhổ cô vừa gào hét như kẻ điên loạn, hai chân trần nhướm đầy bùn bẩn và cát đất. Nhổ xong đồng cải, cô vẫn không thể bình tĩnh, ngã xuống nền đất đen bẩn thủ ngửa mặt lên trời mà khóc. Ánh nắng chiếu lên khuôn mặt xanh xao hốc hác, ước mắt hoà với cát rơi xuống miệng cô mặn đắng. Đến khi bản thân đã có chút bình tĩnh trở lại, cô mới đứng dậy, nhặt những cây cải vứt vào sọt rác, sau đó trở lại nhà quét sạch hết những thứ vương vãi trên nền nhà. Trong đầu cô loé dậy những thứ nghĩ thôi cũng khiến người khác rùng mình.

Cô dọn dẹp lau lia sạch xong liền vào nhà tắm rất lâu, sau đó ra chọn cho mình bộ quần áo thật đẹp, lấy miếng băng dán cá nhân dán lên vết máu trên tay rồi gọi điện cho Quân.

Đầu dây bên kia có lẽ thấy số lạ liền hỏi:

- Alo, ai vậy ạ?

Cô lạnh nhạt đáp:

- Tôi đây, anh đang ở đâu vậy? Tôi muốn gặp anh một chút được không?

Nghe thấy tiếng cô, Quân vô cùng sửng sốt hỏi lại:

- Nhiên, sao em lại gọi cho tôi? Có chuyện gì sao?

- Tôi có việc cần hỏi anh, chúng ta gặp nhau một lát được chứ? Anh cho địa chỉ đi tôi đến gặp.

Quân có linh cảm không lành, nhưng không muốn nói chuyện qua điện thoại, nhìn đồng hồ cũng đã hơn mười giờ liền nói:

- Được, chúng ta ăn trưa rồi nói chuyện được chứ? Địa chỉ nhà hàng ở gần công ty em, tôi đang bên đó.

Cô nuốt nước bọt, đoán chắc tầm trưa Văn cũng chỉ ngồi trên văn phòng liền nói:

- Được, hai mươi phút nữa tôi qua.

Nói rồi cô vội cúp máy, cầm mấy đồng tiền đi ra ngoài bắt taxi đến địa chỉ Quân vừa nói. Chiếc taxi đỗ xích ở cửa, cô bước xuống cũng đúng lúc Quân đến. Cô trả tiền rồi tiến về phía cửa, anh ta thấy khuôn mặt hốc hác, đôi mắt sưng húp của cô khẽ nhíu mày hỏi:

- Có chuyện gì sao Nhiên?

Cô hít hà về phía trong nhà hàng đáp lại:

- Vào trong đã rồi nói.

Quân gật đầu, cùng cô đi vào chọn một bàn ăn khuất bên phía trong. Người phục vụ đưa menu, anh đẩy về phía cô rồi nói:

- Em chọn đồ ăn đi.

Cô không còn chút tâm trí nào, thờ dãi nói:

- Anh muốn chọn gì thì chọn.

Anh thấy điệu bộ cô rõ ràng ư rất không bình thường liền chọn đại mấy món rồi hỏi:

- Nhiên, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra rồi?

Cô đan hai tay vào nhau đáp lại:

- Tôi có vài chuyện muốn hỏi.

- Được em hỏi đi.

- Lần trước anh có nói với tôi, anh biết Văn là người âm thầm bảo vệ tôi suốt thời gian tôi vào công ty Bình Minh A, tại sao anh lại biết đi đầu này?

Quân nhìn cô, không lấy gì làm ngạc nhiên đáp lại:

- Lần tôi biết tập tài liệu trong tủ, tôi đã đến làng trẻ em của em. Lúc đó tôi có vào trong, tình cờ nghe được cuộc đối thoại của Văn và bác Ngân. Tôi không nghe được nhiều nhưng cũng loáng thoáng hiểu ra từ hồi nhỏ khi em được đưa vào trại trẻ ấy, cả gia đình anh ta đã đi tìm em. Sau khi biết được em ở đó, không biết là Văn hay chủ tịch Minh đã thuê người giấu nhem em. Sau khi em lên đại học, mọi thông tin của em không còn ở trong làng trẻ em nữa, đừng nghĩ với việc Văn cũng mất hết thông tin về em còn tên Thanh không tìm được em do tôi nghĩ hẳn tìm rất lâu không có manh mối gì nên nghĩ em đã chết. Tôi có thể hỏi em một chuyện được không?

Cô gật đầu mệt mỏi nói:

- Hỏi đi!

- Bốn năm đại học em không hề về thăm lại bác Ngân sao? Có lý do gì à?

Cô cúi xuống trả lời:

- Vừa học, vừa đi làm kiếm tiền nuôi thân tôi không có nhiều thời gian trở lại. Vả lại tôi từng hứa rằng nếu thành công tôi mới trở lại, có đi đầu sau này khi đi làm rồi mới biết thành công nó xa xỉ thế nào, thế nên tôi mới quyết định về lại thăm mọi người. Lúc đó ai cũng nghĩ tôi đã có việc làm tử tế rồi.

Quân bỗng cảm thấy có thứ gì đó nhói lên trong lòng, khoảng thời gian khó khăn đó chính là quãng thời mà cô ở bên anh. Anh trầm mặc nói tiếp:

- Em còn gì để hỏi tôi không?

- Tại sao anh lại bảo tôi vào công ty Bình Minh làm? Anh biết chuyện trước đó sao?

Anh cười chua xót:

- Đúng vậy, tôi biết trước.

Anh ngập ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Tôi đã nghĩ em vào đó, tôi ở công ty này hai người đầu có thể phấn đấu, sau đó khi tôi có chỗ đứng vững chắc có thể giúp em trả thù. Đáng tiếc...

Cô ngược đôi mắt to tròn nhưng không còn vẻ lạnh lợi như thường ngày hỏi lại:

- Đáng tiếc gì?

- Đáng tiếc tôi không có khả năng đó.

Nhiên nhìn sâu vào đôi mắt Quân, nơi đáy mắt hiện rõ sự trầm tư, cô thở dài bầu không khí im lặng ảm đạm bữa vậy lấy hai người cho đến khi người phục vụ mang thức ăn ra. Cô dùng đĩa đưa miếng thịt bò lên miệng, thế nhưng trong miệng đắng ngắt không tài nào ăn nổi. Quân có lẽ đã không còn chịu nổi, liền hỏi cô:

- Nhiên, rốt cuộc em có chuyện gì? Em và Văn đã xảy ra chuyện gì đúng không?

Cô nhắm nghiền mắt, cảm tưởng câu nói của anh lại thêm phần khiến nỗi đau đớn cuộn trào lên trong lòng liền buông đĩa, cười nhạt đáp:

- Có xảy ra gì giờ này cũng đâu còn quan trọng?

Anh hơi khựng lại, đoán chắc đi đâu anh suy nghĩ là đúng.

- Nhiên, có chuyện gì không thể nói được sao? Chẳng phải em và anh ta đang rất tốt đẹp sao? Ở bên anh ta tôi thấy em rất hạnh phúc cơ mà?

Cô cắn chặt môi, cuối cùng nhìn Quân đáp lại:

- Quân, có rất nhiều chuyện tưởng chừng là thế nhưng không phải là thế. Dù có chuyện gì đi nữa tôi cũng có thể nhờ anh một việc được không?

- Được, em nói đi.

Cô hít một hơi rồi nói:

- Hôm trước anh đã nói nếu tôi cần anh sẵn sàng giúp đỡ tôi, giây phút này tôi chưa cần ngay, nhưng dù là bất cứ chuyện gì tôi nhờ anh đâu sẵn sàng làm đúng không? Tôi không nhờ anh những chuyện anh không làm được đâu, mà chỉ là muốn bầu vú anh một thời gian. Tôi biết nói mấy lời này ra rất vô sỉ vì tôi và anh đã chia tay. Nhưng tôi không còn biết dựa dẫm vào bất cứ ai nữa rồi. Anh yên tâm, chuyện riêng của cá nhân tôi thế nào tôi sẽ tự mình giải quyết, chỉ nhờ nếu được vay anh chút tiền hoặc nhờ vài mối quan hệ của anh giúp tôi vài việc

- Nhiên, được! Tôi không biết đã có chuyện gì xảy ra nhưng em không muốn nói tôi cũng không hỏi nữa. Em không cần nói thêm bất cứ điều gì khác, dù là chuyện gì tôi cũng sẵn sàng. Nhưng tôi vẫn nghĩ Văn là người tốt, có chuyện gì em cũng nên suy nghĩ kỹ.

Cô hơi nhếch mép, đứng dậy thở dài nói:

- Cảm ơn anh! Có lẽ tôi nên về trước, thời gian này tôi cần yên tĩnh vài hôm.

Quân đứng dậy, gọi phục vụ thanh toán, mấy món ăn còn chưa ăn hết rồi vội chạy ra ngoài. Vừa hay cô đang đứng ở cửa bắt taxi, bóng dáng cô mỏng manh hao gầy giữa cái nắng cuối xuân. Anh bỗng thấy người cô run lên, không còn kìm chế được anh vội chạy đến giữ tay cô lại rồi nói:

- Nhiên, để tôi đưa em về. Tôi thật sự không yên tâm.

Cô nhìn bàn tay Quân đang nắm chặt cánh tay mình, giờ này cô không còn đủ sức lực mà hất ra, bất chợt thấy Văn đi cùng hai ba người đàn ông

bước vào cửa hàng. Ánh mắt anh vừa hay chạm khẽ vào mắt cô, cô đột ngột lùi lại liền kéo tay Quân xoay người giục giã:

- Chúng ta đi thôi!

Quân hơi sững sờ trước thái độ của cô, chỉ có đi đâu anh không nhìn thấy Văn vừa lướt qua nên lẳng lẳng cùng cô đi về góc cuối nhà hàng. Xe của anh được dựng ngay ở góc đỗ đầu tiên, quả thật bộ quần áo này, vẻ ngoài đẹp trai này không hề ăn khớp với chiếc xe máy cũ kỹ.

Nhiên nhìn Quân, nhưng trong đầu hoàn toàn không có chút tâm trí nào chỉ thầm hy vọng vừa rồi Văn không nhìn ra cô. Cô bỗng cảm thấy nực cười, tại sao đến giờ phút này cô còn sợ anh hiểu nhầm, còn gì để mất nữa hay sao?

- Nhiên, đi thôi.

Tiếng Quân gọi kéo cô ra khỏi dòng suy nghĩ miên man, cô leo lên chiếc xe máy đã từng quen thuộc với mình giờ cũng trở nên xa lạ rồi. Nhớ lại khoảng thời gian bị Quân ruồng bỏ cô chợt cảm nhận nỗi đau đó so với nỗi đau cô đang gánh chịu cũng chỉ như lông gà vỏ tỏi mà nếu có một sự lựa chọn thì có ngàn vạn lần cô vẫn chọn rằng thì bị Quân bỏ rơi còn hơn phải gánh chịu nỗi đau này. Cô không dám nghĩ thêm, chỉ sợ rằng không còn chịu được mà gào lên giữa đường.

Cô của hiện tại so với cô của gần một năm trước đã thay đổi rất nhiều, không còn là cô gái có thể khóc vật vã giữa đường trước mặt tất cả mọi người mà chỉ biết nén cảm xúc vào trong. Bên ngoài đường gió khẽ rít từng cơn, cô thở dài, hay tay bám vào yên xe máy, cả đoạn đường trên xe không ai nói với ai câu nào. Đưa cô về đến cổng, Quân liền dựng xe máy xuống vệ đường rồi nói:

- Nhiên, tôi thấy tâm trạng em rất bất ổn. Em về nghỉ ngơi vài ngày cho tỉnh tâm lại nhé. Có gì em cứ gọi tôi, thật sự đấy, em gọi bất cứ lúc nào cũng được tôi sẵn sàng giúp đỡ em. Còn chuyện gì em không muốn nói tôi cũng không gặng hỏi nữa. Em lên nhà đi tôi về đây.

Nhiên gật đầu không đáp, lặng lẽ vào nhà, căn nhà ấm áp quen thuộc cũng trở nên ảm đạm lạnh lẽo. Cô thu dọn hết rác trong nhà kể cả bộ quần áo hôm nay cô mặc mang ra ngoài đầu đường vứt hết, sau đó lau dọn lại căn nhà cho sạch sẽ như buổi sáng. Buổi trời cũng đã xế trưa, cô lặng lẽ leo lên giường nằm nhắm nghiền mắt mặc kệ cho nước mắt lại tiếp tục rơi. Cô lại khóc, khóc rất nhiều, toàn thân cứ rung lên bần bật.

Nỗi đau lại tiếp tục cào xé trong lòng cô, cô đã khóc rất lâu, cả đêm hôm qua không ngủ, cuối cùng cô đã thiếp đi. Trong cơn mơ, từng ký ức cả đau khổ buồn vui hạnh phúc ùa về khiến cô như không khỏi ám ảnh.

EM LÀ SINH MỆNH CỦA ANH

Phạm Vũ Anh Thư
dtv-ebook.com

Chương 27

Nhiên, dậy đi em, dậy ăn tối thôi.

Tiếng gọi của người đàn ông quen thuộc khiến cô choàng tỉnh, cô mở mắt đã thấy Văn ng ồi bên cạnh khẽ vỗ vào vai mình. Mùi thức ăn thơm phức xộc thẳng vào mũi cô, trời đã tối dần nhìn đ ồng hồ cũng đã gần bảy giờ. Nhiên không thể nghĩ mình đã ngủ lâu như vậy, có lẽ đó không thể là ngủ mà là đã bất tỉnh, chợt cô sực nhớ đến buổi trưa nay gặp anh ở nhà hàng, bỗng dưng chợt dạ. Anh nhìn cô, mỉm cười nói tiếp:

- Dậy ăn đi cho con khỏe.

Văn vẫn ng ồi đó, nụ cười ôn nhu hi ền lành, Nhiên day day trán, chẳng lẽ buổi trưa nay anh không hề nhìn thấy cô sao? Cô tặc lưỡi mặc kệ, đứng dậy giả vờ nói:

- Văn, anh về từ lúc nào vậy sao em không biết?

Anh xem đ ồng hồ rồi ả đáp lại:

- Anh về đ ược gần một tiếng rồi, thấy em đang ngủ nên anh không đánh thức. Ở nhà ba mất ngủ quá hay sao mà về ngủ say đến vậy.

Cô quay mặt vào góc tủ che đi nụ cười nhếch mép rồi nói:

- Vâng, em mệt quá!

Anh vào nhà vệ sinh, sắp nước ấm chiếc khăn mặt sau đó ra lau lên mặt cô. Cơ thể anh gần sát vào cơ thể cô, cô bỗng muốn đẩy ra, muốn chỉ thẳng vào anh nói ra hết. Nhưng cuối cùng cô lại để mặc kệ anh muốn làm gì thì làm. Trong đầu cô rối bời, xen lẫn ánh mắt anh buổi trưa nhìn cô, không

khí này chính cô cũng đang cảm thấy nó ngọt ngọt vô cùng. Anh lau xong liền mang chiếc khăn vào nhà vệ sinh rồi nói:

- Chúng ta ăn tối thôi.

Cô gạt đầu, nén tiếng thở dài vào trong rồi theo anh ra ngoài. Bàn thức ăn rất đầy đặn, thậm chí trên bàn còn được trang trí bằng mấy bông hoa hồng trải lụa thưa. Anh kéo ghế cho cô rồi nói:

- Nhiên, ng ồi xuống đi, lâu rồi mới được về nhà nên anh bày biện một chút em có thích không?

Cô nhìn bàn thức ăn, gượng gạo cười đáp:

- Thích lắm ạ.

Văn gạt đầu, gấp cho cô miếng đùi gà hầm giục giã cô ăn. Miếng cô đắng ngắt, nhưng vẫn cố nuốt vào trong. Anh vừa ăn, vừa nhìn cô, gấp cho cô không biết bao nhiêu thức ăn. Gấp bao nhiêu cô ăn bấy nhiêu, không hề phàn nàn hay kêu ca gì. Suốt cả buổi ăn cô và anh không nói chuyện nhiều như thường ngày, chỉ có vài câu pha trò của anh, cô cũng miễn cưỡng đáp lại cho có. Ăn xong cô đứng dậy cầm đống bát đĩa ra liền bị anh ngăn lại. Cô mỉm cười nói:

- Sao vậy? Anh đã nấu cho em bữa ăn ngon thế này rồi để bát em rửa cho.

- Để anh làm, em có bầu, anh không muốn em làm đâu, em ng ồi nghỉ chút đi cho đỡ mệt.

Nhiên miễn cưỡng gạt đầu, ng ồi ra ghế, Văn bật nước xối vào những chiếc bát, đột nhiên anh lên tiếng hỏi:

- Em ở nhà từ sáng sao?

Cô có chút ngạc nhiên, lại có phần lúng túng, cuối cùng anh cũng dò hỏi cô chuyện sáng nay sao? Cô cười giả lả đáp lại:

- Vâng, em ở nhà từ sáng, có chuyện gì sao anh?

Anh hơi ngừng lại một vài giây rồi mới nói tiếp:

- À không, anh chỉ hỏi thế thôi, vì hôm nay có gặp một người rất giống em nhưng chắc có lẽ anh nhìn nhầm thôi.

Cô khựng lại nhìn bóng lưng anh, không nhìn được khuôn mặt anh đang có biểu hiện gì. Từng lời nói của anh khiến cô cảm thấy rất bình thường, nhưng trong lòng cô lại thấy gợn lên những thứ bất thường. Cô nhìn ra góc cửa, bất giác xoa tay xuống bụng rồi nói:

- Vậy chắc anh nhìn nhầm rồi, vì em ở nhà suốt đâu có ra khỏi nhà.

Anh xếp bát lên trên trạn quay lại mỉm cười:

- Đúng vậy, anh cũng nghĩ em làm sao lại ra khỏi nhà khi không có anh được? Và lại về thấy em ngủ say anh chắc chắn hôm nay do anh nhìn nhầm.

Cô thở phào, lúc này cô không còn sợ Văn hiểu nhầm mình, cô chỉ sợ rằng anh đã biết đi đâu gì đó. Một nỗi sợ hãi mơ hồ dấy lên trong lòng cô, cô nhắm nghiền mắt, thở dài. Cô chỉ hận rằng bản thân không đủ can đảm mà xiên cho anh một nhát dao. Chắc chắn nếu anh chết đi, Chủ tịch Minh sẽ là người đau khổ nhất

Bỗng dưng nghĩ đến đi đâu này không hiểu sao lòng ngực cô lại thấy nhói lên. Cô bóp chặt hai tay lên đùi, liệu rằng anh chết cô có hả hê không? Cô bất giác cười chua xót, dù có không hả hê đi chăng nữa cũng ít nhất đã trả thù được cho ba mẹ cô và người ba chồng yêu dấu của cô sẽ sống không bằng chết. Càng nghĩ nỗi căm phẫn trong lòng cô càng cuộn dâng như cơn sóng thần.

- Nhiên về phòng thôi em.

Cứ mãi mê suy nghĩ cô không biết Văn đã rửa bát xong, anh vui vẻ kéo tay về vào trong. Cô cũng ngoan ngoãn đi về phía cánh tủ mở cửa lấy bộ

quần áo bỗng phát hiện đồng hồ sơ sinh đã được anh sắp xếp lại rất gọn gàng. Anh nhìn cô cười nói:

- Ngạc nhiên không? Lúc em ngủ anh xếp lại đấy, anh xếp tạm đấy thôi chắc tối mai về anh giặt lại cho sạch phơi rồi mới cất đi. Đồng hồ em là phải cẩn thận.

Nói xong anh liền tiến lại gần cô, cúi đầu hôn lên bụng thì thầm:

- Cua ơi! Cua có nhớ ba không? Ba nhớ con lắm rồi đấy, ba mua nhiều đồ cho con lắm rồi đây này. Nhưng phải nhớ đợi đủ tháng đủ ngày mới được ra đấy, ba con mình cùng cố gắng nhé.

Nhiên bặm chặt môi để ngăn tiếng nấc đang phát ra trong lòng, anh càng thế này cô càng thấy đau đớn hơn rất nhiều. Thà rằng anh lạnh nhạt, anh hờ hững có lẽ trong lòng cô cảm thấy thoải mái hơn. Anh nói thêm vài câu, rồi đứng dậy nói với cô:

- Em đi tắm trước đi nhé anh bật nước từ lâu rồi đấy.

Cô gạt đầu lấy bộ quần áo ngủ bước vào nhà vệ sinh xả nước. Hơi nước nóng phủ vào mặt cô, cô đóng chặt cửa, tạt nước thẳng lên mặt. Tiếng nấc cũng thoát ra theo dòng nước, cô ngửi thấy mùi hương xuống, để mặc cho nước rót xuống, tóc cô buông xoã, những lọn tóc bị nước làm bết dính vào khuôn mặt, nước mắt cũng tiếp tục theo dòng nước mà chảy ra. Một bên là tình yêu, một bên là chữ hiếu mà dù có cân đo thế nào thì phần thắng vẫn nghiêng về phía hiếu. Cô cứ ngửi thấy mùi hương xuống nên nhà, hai tay bám lên tường vừa khóc lại vừa thì thầm trong lòng:

- Vãn, tôi hận anh! Tôi hận cả gia đình anh, tại sao lại là ba anh? Tại sao? Tại sao?

Trái tim cô càng lúc càng đau, càng hận anh cô lại càng hận chính bản thân mình. Hận mình đã yêu anh nhiều đến thế này rồi, hận rằng cô không còn chút mạnh mẽ nào như ngày đó yêu Quân. Cô buông thõng cánh tay, bóp chặt lên phía ngực, cô còn yêu anh hơn cả cô đã từng yêu Quân mất

r ồi mà chính cô cũng không thể nhận ra. Phải yêu Văn nhiều thế nào thì cô mới đau đến thế này.

- Nhiên, em tắm lâu thế?

Tiếng gõ cửa bên ngoài khiến cô giật mình bật dậy, cô lấy khăn mặt lau sạch mặt rồi đáp lại:

- Chờ em một chút.

Tiếng gõ cửa cũng dừng lại, cô lấy dầu gội đầu thoa lên tóc rồi vội vàng xả nước. Sau đó tắm qua rồi bước ra ngoài, cô cúi mặt xuống chỉ sợ anh nhìn thấy đôi mắt sưng húp của mình. Cũng may anh trong phòng chỉ bật chút đèn ngủ nên anh không để ý li ền lấy quần áo vào tắm, cô lấy máy sấy sấy khô tóc thì cũng vừa hay anh tắm xong, khuôn mặt cô cũng trở lại như bình thường. Tắm xong anh leo lên giường, như một thói quen dang cánh tay rồi nói:

- Nhiên, lên đây nào.

Cô cất chiếc máy sấy rồi trèo lên, anh kéo tay cô vòng qua người mình, hôn lên trán cô rồi nói:

- Mấy ngày hôm nay thấy em mệt mỏi quá. Hay em cứ nghỉ ngơi thêm vài ngày nhé.

Cô không dám nhìn vào đôi mắt anh, ý này của anh vừa hay trùng hợp với đi ều cô nghĩ li ền gật đầu nhỏ nhẹ đáp:

- Vâng.

Anh cười hi ền lành, vuốt tóc cô rồi nói:

- Nhiên, anh yêu em!

- Em cũng yêu anh!

Từng câu nói cô phát ra gương gạo đến mức cô còn không dám nghe. Anh định nói gì đó, cô liền nói tiếp:

- Vãn, em ngủ nhé. Máy ngày nay em hơi mệt.

Anh gật đầu hôn lên đôi môi khô khốc của cô trả lời:

- Được, em ngủ đi.

Cánh tay cô vẫn vòng qua người anh nhắm mắt giả vờ ngủ, cho đến khi thấy anh cũng đã thở đầu, cô mới dám mở mắt. Cô nhìn lên khuôn mặt anh, dưới bóng đèn vàng hiu hắt anh càng trở nên đẹp trai cuốn hút. Anh hình như đang ngủ say, bất chợt cô lướt bàn tay xuống dưới cổ nhắm nghiến mắt. Bàn tay ôm chặt lấy cổ anh, bất giác đưa bàn tay còn lại lên. Trong giây phút cuối cùng cô đã dừng lại, bất lực buông hai tay xuống dưới xoay lưng lại phía anh. Cô cắn chặt môi đến bật cả máu, hoá ra vẫn là cô không đủ dũng khí để giết chết anh. Bất chợt cô lắc đầu, cố biện minh cho bản thân rằng không phải mình không dám giết anh, chỉ là sợ rằng cái bóp cổ của cô không những không khiến anh chết mà còn khiến anh biết được tất cả. Sự sống của cô hiện giờ cũng rất mong manh, chỉ cần anh và Chủ tịch Minh biết cô đã biết sự thật có lẽ sẽ thủ tiêu cô ngay lập tức.

Cô không sợ chết, nhưng cô chưa muốn chết. Chưa báo thù cho ba mẹ mình, chết là một thứ tội lỗi không thể dung thứ! Cô nhìn đồng hồ giờ mới chỉ gần chín giờ đêm không biết phải thế nào để vượt qua đêm dài này. Bất chợt người bên cạnh khẽ cử động, cô không dám thở nhắm mắt lại. Đột nhiên cô thấy anh bật dậy, anh lay vai cô rồi nói:

- Nhiên, dậy đi.

Cô từ từ mở mắt, ngạc nhiên hỏi:

- Có chuyện vậy Vãn?

Anh nhìn cô gương mặt đầy tội lỗi đáp:

- Anh quên mất, hôm nay chưa pha sữa cho em. Em dậy đi, anh ra pha nhanh em uống rồi còn đi ngủ.

Cô lắc đầu:

- Muốn rồi không cần nữa đâu anh.

Anh kiên định đứng dậy, lê đôi dép loẹt quẹt ra ngoài nói vọng lại:

- Đừng ngủ đấy.

Nói rồi anh đi ra hẳn ngoài, cô nhìn theo bóng lưng anh khuất dần, cảm thấy sắp không thể chịu nổi những tháng ngày thế này. Không biết ngày mai, ngày kia và những ngày sau nữa cô và anh phải sống thế nào. Cô càng nghĩ lại càng muốn anh biến mất, có lẽ chỉ có khi anh chết đi cô mới có thể sống một cách nhẹ nhõm nhất mà thôi. Thế nhưng dù cô cũng phát hiện mỗi lần trong đầu cô nghĩ đến cái chết của anh thì trong tim lại nhói lên. Giá như anh không hề biết chuyện này có lẽ cô sẽ có lý do để ngụy biện cho anh, thế nhưng anh lại biết tất cả. Điêu này càng khiến cô cảm thấy đau đớn vô cùng. Cô không thể nghĩ rằng người đầu ấp tay gối cùng cô, hằng đêm ôm cô lại là con của kẻ giết cha mẹ cô. Thậm chí anh ta còn biết rằng cô chính là đứa bé năm ấy bị truy đuổi cũng biết rằng ba mình đã hại chết ba mẹ cô. Trên thế gian này cô thật sự không còn biết bầu vú vào ai. Cô đưa đôi mắt nhìn ra phía cửa xa xăm, anh cũng vừa hay bước vào trên tay là cốc sữa bầu ấm áp. Anh tiến lại gần dịu dàng nói:

- Em uống đi, sữa ấm giúp dễ ngủ nữa.

Cô nhận lấy cốc sữa, làm ra vẻ hạnh phúc uống ực một hơi. Mùi sữa bầu béo ngậy lan khắp lưỡi khiến cô có cảm giác buồn nôn, thế nhưng cô cố gắng kìm lại, mỉm cười đưa cốc sữa cho anh rồi nói:

- Đêm hôm rồi làm tội anh quá.

Anh cầm cốc sữa ngẩng xuống giường, về mặt đi ầm tĩm:

- Chăm sóc cho em và con có gì là tội? Em nói thế mới khiến anh thấy tội lỗi đấy.

Cô cảm thấy tai cứ ong ong, giọng nói của anh rớt vào tai cô rồi bị phản xạ lại thoát ra ngoài. Những lời của anh không còn giống như lúc trước, hoặc bởi đối với cô giờ anh đã là kẻ thù không đội trời chung nên những lời này chỉ khiến cô thấy khinh bỉ vô cùng. Cô không đáp lại, đứng dậy đi về phía nhà vệ sinh xúc miệng. Anh cũng cặm cộc đi ra ngoài, trong một giây lát cô hình như nghe được tiếng thở dài của anh. Cô lắc đầu, ắt hẳn là cô nghe nhầm hoặc có thì cũng chẳng ảnh hưởng gì đến mình nữa rồi. Giờ đây anh có sống chết, vui buồn cô cũng không còn muốn để tâm. Xúc miệng xong cô leo lên giường nằm, mãi một lúc lâu sau mới thấy anh trở lại. Anh nằm xuống, vòng tay qua cô ôm chặt, không nói thêm gì với tay lên tắt bóng đèn vàng rồi chìm vào giấc ngủ. Trong bóng đêm mịt mù lúc này cô mới thấy dễ chịu một chút. Anh càng quan tâm cô, lại càng khiến cô bức bách khó chịu. Từng hành động từng cử chỉ của anh càng ngọt ngào lại càng giống một liều thuốc độc bọc đường, ăn hết lớp ngoài sẽ chết dần chết mòn. Hơn thế người ăn còn biết lớp bên trong đó có thuốc độc mà vẫn phải ăn, thật sự nghĩ thôi cũng thấy đau đớn vô cùng.

Cô cười chua xót, rốt cuộc không biết phải làm thế nào, giá như cô có một chỗ dựa, có người nói cho cô biết cô phải làm sao có lẽ cô sẽ không đau đến thế này. Kế hoạch trả thù của cô không còn là tên Thanh nữa rồi. Hẳn ta cô biết rằng chẳng mấy chốc sẽ bị anh đưa vào tù, trong cô giờ chỉ có mối hận thù sâu sắc đối với Chủ tịch Minh, và người cô hận nhất chính là anh. Cô cũng không thể lý giải vì sao cô còn hận anh hơn cả Chủ tịch Minh, có lẽ bởi vì yêu anh, càng yêu lại càng hận!

Cô không dám nhìn anh thêm một giây nào nữa dù bóng đen đã bao phủ, liềm xoay lưng lại anh, đêm nay lại như đêm hôm qua, không còn mưa gió, nhưng nỗi đau cô đã kịp tiếp nhận. Chỉ có đi đâu tiếp nhận rồi cô không còn biết bản thân phải làm thế nào, càng nghĩ càng thấy rối bời.

Cô với tay lấy chiếc điện thoại, ánh sáng le lói chiếu vào mắt cô khiến cô cảm thấy có chút không chịu được, cô nhắm nghiền mắt cuối cùng bật dậy nhẹ nhàng mở cửa bước ra ngoài nhón số buổi trưa nay vừa gọi, biết

rằng bản thân cực kỳ vô liêm sỉ khi còn làm phi tần anh ta thế nhưng cô không muốn nghĩ nhiều, bởi bản thân cô bây giờ không còn sự lựa chọn khác. Đầu dây bên kia nghe máy rất nhanh, cô run rẩy nhìn đồng hồ rồi nói:

- Quân, chúng ta có thể gặp nhau một lát không?

Có lẽ người đang cầm máy bên kia vô cùng sửng sốt, mấy giây Quân mới trả lời lại:

- Nhiên, gặp giờ này sao?

Cô hiểu Văn là người khi ngủ ngủ rất say, huống hồ bây giờ mới chỉ gần mười giờ nên kiên định đáp:

- Đúng vậy, anh ở đâu, tôi sẽ qua.

Quân thở dài qua điện thoại:

- Em xuống cổng đi, mấy phút nữa tôi qua đón em.

Cô không nói thêm gì, khẽ tắt máy rồi đứng một lúc mới đi vào trong cũng không biết tại sao mình lại gọi cho Quân, cũng không biết rằng tiếp theo sẽ nói gì với anh ta. Thế nhưng giờ phút này cô không còn biết gọi ai, chỉ muốn thoát ra khỏi không gian ngột ngạt trong nhà này.

Văn vẫn đang nằm ngủ say, cô nhẹ nhàng mở tủ thay bộ quần áo, khoác thêm chiếc áo len mỏng rồi nhặt đôi sandan nhẹ nhàng đi ngoài khép cửa lại sau đó mở cửa nhà đi thẳng ra ngoài cổng. Vừa ra ngoài mới chỉ được năm phút đã thấy Quân phi xe đến, vẫn con xe máy cũ kỹ ấy.

Thấy cô anh ta liền nói:

- Em đứng chờ lâu chưa?

Cô lắc đầu đáp:

- Tôi vừa xuống thôi, chúng ta đi.

Anh nhìn cô, hỏi lại:

- Giờ đi đâu? Em muốn đi đâu?

Cô thở dài:

- Cứ đi r ồi tôi sẽ chỉ.

Nói r ồi cô leo lên xe không biết rằng ở phía căn phòng chiếc rèm cửa đang bị kéo lên, ánh đèn đường chiếu rọi qua ô cửa kính trong suốt, người đàn ông có đôi mắt tinh anh, sống mũi cao đang đứng nơi ấy đã kịp chứng kiến hết những hình ảnh vừa r ồi.

***

Chiếc xe đi thẳng đến địa chỉ mà cô vừa đọc, dừng lại Quân mới biết đây là một quán lẩu nướng vỉa hè, anh quay sang hỏi cô:

- Em đói sao?

Cô cười nhạt đáp:

- Đúng vậy.

Nói r ồi cô chọn một góc ng ồi vào, anh nhìn cô, thở dài nói:

- Chờ tôi đi rửa mặt một chút em muốn ăn gì cứ gọi trước đi.

Nhiên không đáp lại, ánh mắt hờ hững c ần tờ menu mỏng manh tạm bợ sau đó gọi một chai rượu và một n ồi lẩu. Rất nhanh chóng nhân viên mang cho cô một chai rượu trước. Cô cảm thấy sống mũi đang cay xè, chỉ còn một giây nữa thôi nước mắt cô sẽ trào ra mất li ền nhắm nghi ền mắt, bất chợt cô mở chai rượu đưa lên miệng, thế nhưng cô mới chỉ chạm môi khẽ vào đã thấy một bàn tay giật lại ném mạnh chai rượu xuống đất vỡ tan tành. Mùi c ần bốc ra, cô ngược to đôi mắt nhìn lên, là Quân! Anh ta giận dữ nhìn cô mặc kệ những ánh mắt đang nhìn mình đầy sợ hãi quát lớn:

- Nhiên! Em điên r ồi sao?

Cô nhếch mép đáp lại:

- Tôi không điên, chỉ là uống rượu thôi mà, có gì mà anh làm quá lên thế? Trước đây khi anh bỏ tôi tôi cũng uống suốt đấy.

Quân không còn giữ được bình tĩnh, ném cho tên chủ quán năm trăm nghìn rồi nói:

- Huỷ thực đơn giúp tôi, và tôi cần chai rượu này, không cần trả lại đâu.

Tên chủ quán vội vàng nhận lấy, rồi lấy và chai rượu kia cũng chỉ đáng giá ba trăm nghìn. Anh nói xong liền lôi cô xinh xệch ra ngoài một góc vắng rồi nói:

- Nhiên, rốt cuộc em bị làm sao vậy?

Cô nhìn anh, gương mặt vẫn lạnh lùng lãnh đạm đáp:

- Sao? Anh thương xót tôi sao?

Anh nắm chặt tay cô, nghiến răng nói:

- Em có thể thôi hành hạ bản thân như vậy được không? Tại sao em lại thành ra thế này?

Cô kéo tay anh ra khỏi tay mình gào lên:

- Anh nghĩ anh là gì mà có quyền lớn tiếng với tôi? Anh nghĩ tôi chưa uống rượu bao giờ sao? Suốt thời gian anh bỏ tôi tôi đã uống rất nhiều đấy, giờ anh tỏ vẻ gì với tôi vậy?

Anh đặt hai tay lên vai cô lắc mạnh:

- Nhiên em tỉnh táo lại đi, em đang có bầu đấy, tại sao em có thể làm vậy khi mà em đang mang bầu được chứ?

Cô hơi sững người, bất giác xoa tay xuống bụng, cuối cùng không còn chịu được bật khóc nức nở. Quân nhắm nghiền mắt thờ dãi, chắc chắn cô

đang phải chịu một nỗi đau khủng khiếp thế nào cô mới thành ra con người thế này. Lúc chia tay anh anh cũng không thấy cô mất hết lý trí như vậy, không còn kìm chế được, anh kéo cô vào lòng ôm chặt. Bỗng anh thấy một góc xa, chiếc xe Camry đen quen thuộc lướt qua. Anh bỗng buông tay cô, nhìn kỹ lại nhưng hoàn toàn không còn thấy dấu vết đâu nữa. Quân thở dài, có lẽ do anh nhìn nhầm! Cô ngừng khóc, nhìn Quân rồi nói:

- Quân, sao anh biết tôi có bầu?

Anh thở dài đáp lại:

- Hôm em bị ngất ở công ty tôi có đi theo em và Văn vào viện nghe bác sĩ nói.

Cô không hỏi thêm, nhìn về phía mặt hồ bỗng thấy lạnh lẽo vô cùng. Anh lấy hết dũng khí hỏi lại:

- Nhiên, rốt cuộc có chuyện gì lại khiến em thành ra thế này?

- Quân, anh có tin rằng cuộc đời tôi thất bại đến thảm hại không? Những thứ đẹp đẽ phơi bày ra trước mắt rốt cuộc bên trong toàn là rác rưởi hôi thối.

- Sao em lại nói vậy? Anh ta phản bội em sao?

Cô cười nhạt:

- Phản bội? Được như thế đã tốt.

Trong câu nói của cô, hàm ý rõ ràng sâu xa. Anh kéo tay cô rồi nói:

- Rốt cuộc có chuyện gì vậy? Em nói tôi nghe, có chuyện gì xảy ra sao?

- Có lẽ tôi cần sắp xếp lại mọi chuyện, vài hôm nữa tôi sẽ nói với anh, dù sao tôi cũng chẳng còn biết bầu vú vào ai nữa rồi. Tôi...

Cô ngập ngừng giây lát rồi nói tiếp:

- Quân, có lẽ tôi sẽ bỏ đứa bé

Quân mở to đôi mắt, sửng sốt hỏi lại:

- Nhiên, em đừng nói như vậy, tại sao em có thể nói ra mấy lời này được?

Cô lắc đầu đáp:

- Thật sự tôi có nỗi khổ tâm riêng, tôi xin anh đừng nói thêm gì được không? Coi như cầu xin anh, anh chỉ cần làm theo những gì tôi yêu cầu thôi. Có gì một hai hôm nữa tôi sẽ gặp anh nói hết mọi chuyện, lúc đó anh sẽ hiểu.

Quân buông tay cô, giọng trầm hẳn xuống:

- Được, tôi sẽ không hỏi nữa, cũng không nói gì. Chỉ có đi đâu chuyện bỏ đứa bé xin em hãy suy nghĩ thật kỹ lại. Có gì cần tôi giúp tôi sẽ giúp.

Cô gật đầu nói:

- Cảm ơn anh, nhưng có lẽ đây là quyết định cuối cùng của tôi rồi. Anh có thể liên hệ giúp tôi một phòng tư nhân nổi tiếng chút được chứ? Bỏ đi đứa con của mình, không phải là quyết định dễ dàng, tôi thực sự không còn cách nào khác.

Quân nắm chặt hai tay mình, chỉ cần nhìn thôi cũng hiểu cô đang tuyệt vọng thế nào. Anh không dám hỏi thêm bất cứ điều gì, thật tâm chính anh cũng đang rối bời trong lòng, rõ ràng đây không hề là một chuyện nhỏ. Át hẳn bên trong đó là chuyện gì đó rất động trời thì cô mới có quyết định này. Anh hiểu rất rõ con người cô, cô là người sống nặng vì tình cảm nhưng không phải người không có lý trí, thế nên cô phải đau đớn thế nào mới bỏ đi đứa bé trong bụng. Anh không phải là cô, nên chỉ biết đứng ngoài cuộc nhìn vào thế nên không có tư cách gì khuyên nhủ cô lúc này. Bản thân anh cũng lẽ mớ đoán được ra chuyện gì, sáng nay đến gặp anh cô đã hỏi về Văn. Át hẳn cái chết của ba mẹ cô có liên quan đến gia đình anh ta, nếu vậy theo như anh suy đoán, chuyện này quả thật là một chuyện khó

chấp nhận. Mà không! Là một chuyện dù là người mạnh mẽ như anh cũng không thể nào chấp nhận được. Anh bỗng cảm thấy run rẩy, chẳng lẽ đó là sự thật sao?

Trong lòng ngực anh đột nhiên nhói lên, xâu chuỗi những điều anh biết, anh nghe, anh chứng kiến và thái độ của cô anh chợt thấy hoang mang tột độ. Thật sự anh không dám tin và cũng không thể tin nổi, thế nhưng cô vừa nói không phải Văn phản bội cô, nếu thế thì điều anh nghĩ là thật rồi. Chỉ có điều anh không biết mức độ nghiêm trọng đến thế nào, chỉ mơ hồ nghĩ đến sự việc đó cũng đã thấy cô gái trước mặt đáng thương đến tột cùng. Ngày ấy thấy tập hồ sơ trong tủ của cô, anh đã đi điều tra ra được chút ít chuyện, thế nhưng anh vẫn không lý giải nổi được điều anh đang suy đoán tại sao lại là sự thật được. Anh chỉ biết rằng Chủ tịch Minh nhậm chức khi ba cô vừa chết chưa tròn một tuần, còn lại anh gần như không biết thêm gì. Cô nhìn anh, nói tiếp:

- Quân, những chuyện tôi gặp anh mong anh đừng cho bất cứ ai biết. Cũng đừng nói chuyện tôi bỏ đứa bé với ai, nếu anh không muốn giúp tôi tôi sẽ tự mình đi.

- Em đừng nói như vậy được không Nhiên? Tôi chỉ là muốn khuyên em suy nghĩ kỹ chuyện bỏ đứa bé thôi, nhưng nếu em đã quyết định tôi cũng không dám ngăn cản. Tôi không phải em nên không hiểu hết được em phải chịu những chuyện gì. Tôi sẽ giúp em liên hệ phòng khám tốt nhất, tôi cũng sẽ không nói gì cả. Tôi không muốn em tự mình làm những chuyện tổn hại đến bản thân như vậy được không? Em làm vậy sẽ nhiều người lo cho em lắm đấy

Cô bật cười:

- Lo cho tôi sao? Tôi mà cũng có người lo lắng sao?

Anh gật đầu đáp lại:

- Đúng vậy, ít nhất là có tôi.

Cô nhìn anh, cuối cùng thở dài không đáp lại. Bầu trời đêm lạnh lẽo, gió thốc từng cơn vào mặt khiến cô cảm thấy rùng mình, vào một đêm bầu trời không sao thế này cô đang cùng mẹ chạy vào rừng sâu trốn kẻ sát nhân máu lạnh. Cô bất giác xoa tay xuống bụng, không dám nghĩ thêm bất cứ đi đâu gì nữa vội vàng quay sang Quân nói:

- Quân, đưa tôi về nhà.

Quân gật đầu, cởi chiếc áo bên ngoài khoác lên cho cô rồi nói:

- Lên xe đi.

Cô để mặc chiếc áo nằm trên người, leo lên xe, cảm thấy cơ thể ấm dần lên. Về đến nhà cô trả áo khoác cho anh ta rồi khoá lại cửa rón rén bước vào phòng. Vào đến trong phòng cô thấy Văn vẫn đang ngủ say, cô không dám bật điện chỉ đoán qua hơi thở đều đặn của anh. Cô cởi áo leo lên giường, lúc này mới phát hiện anh đang quay lưng về phía mình, rất ít khi anh ngủ tư thế này nhưng lúc này cô lại cảm thấy có chút dễ thở liền xoay lưng lại. Hai tấm lưng chạm vào nhau, cô từng đọc trên mạng rằng nếu vợ chồng ngủ mà quay lưng lại với nhau chứng tỏ tình cảm đã rạn nứt, cũng đúng thôi tình cảm của cô và anh đang rạn nứt thật rồi. Cô không dám nghĩ đến đứa bé trong bụng, chỉ sợ rằng nếu nghĩ thêm sẽ không còn sáng suốt đưa ra quyết định của mình nên nhắm nghiền mắt tự ru mình vào giấc ngủ. Có lẽ những ngày mệt mỏi đã khiến cô bị thiếu ngủ trầm trọng, thế nên cô lại tiếp đi, chỉ có đi đâu giấc ngủ không sâu, cứ chập chờn nửa tỉnh nửa mơ. Trong cơn mơ cô thấy Văn đứng dậy, bước về phía cửa sổ lặng lẽ nhìn ra ngoài, hai tay anh buông thõng cảm giác toàn thân bất động nhìn ra bên ngoài. Bóng lưng anh cô đơn đến tội nghiệp, hư hư thật thật, mơ mơ, tỉnh tỉnh cô không biết hình ảnh đó là thật hay chỉ là mơ. Chỉ biết sáng khi cô tỉnh dậy đã thấy anh lạch cạch bên ngoài.

EM LÀ SINH MỆNH CỦA ANH

Phạm Vũ Anh Thư
dtv-ebook.com

Chương 28

Nhiên ng ỡ hẳn dậy, lê đôi dép v ề phía nhà vệ sinh đánh răng sau đó ra ngoài đã thấy trên bàn là hai bát bún cá thơm phức. Anh thấy cô đi ra li ền quay người lại, mỉm cười nói:

- Em dậy r ồi sao? Đánh răng chưa ăn sáng luôn.

Cô cảm thấy trong lòng xót xa vô cùng, giây phút này cô bỗng muốn quay trở lại như những ngày tháng trước đây. Thế nhưng bây giờ đã không thể nào nữa r ồi. Cảm giác chua xót dâng lên đến nỗi mắt cô cay xè, cô gượng cười ngăn cho dòng nước mắt trào ra đáp lại:

- Vâng.

Anh tháo tạp d ề lau bếp thật sạch r ồi nói tiếp:

- Được r ồi, ăn sáng thôi em.

Cô gạt đầu, ng ỡ vào bàn không dám ngẩng mặt nhìn anh, ăn vội hết bát bún cá. Anh cũng im lặng, chỉ có tiếng leng keng của thìa thìa va chạm vào bát. B ầu không khí ảm đạm đến đáng thương, ăn xong anh li ền nhặt bát mang qua b ồn rửa. Cô nhìn đ ồng hồ, giờ đã là bảy giờ li ền nói:

- Vãn, hôm nay anh không đi làm sao?

Anh lắc đầu:

- Hôm nay là giỗ tổ Hùng Vương cả nước được nghỉ mà, em quên sao?

Cô nhìn lên tờ lịch trước mặt, lúng túng đáp:

- Chắc mấy hôm không đi làm nên em quên mất.

Anh không nói thêm gì, rửa bát xong liền gọi bác Thu sang dọn nhà, sau đó ra ngoài lấy vòi phun rửa sạch xe. Chiếc xe camry đen vốn dĩ bóng loáng, vậy mà hôm nay cô lại nhìn thấy bùn bẩn dính đầy, cô ngạc nhiên hỏi anh:

- Sao xe của anh lại bẩn thế này?

Anh không nhìn cô, mà xoay lưng lại rồi đáp:

- Mấy hôm mưa anh không kịp rửa xe.

Cô gật đầu, định bước vào trong anh liền gọi lại:

- Nhiên, anh để mấy gói cây giống mới ở trên bàn, nếu em thích mang ra gieo nhé. Trời đang đẹp!

Cô nhìn bóng lưng anh, dặn mãi mới ra một nụ cười giả tạo trả lời:

- Vâng, em đi gieo luôn bây giờ.

Nói rồi cô đi vào trong cầm mấy túi hạt giống ra phía sau vườn. Dẫu rằng cô không còn chút tâm trạng nào để mà làm những việc thế này nhưng cô không muốn từ chối mà đúng hơn cô sợ anh thấy những biểu hiện lạ của cô. Cô nhìn ra bầu trời, quả thực hôm nay trời rất đẹp, ánh nắng vừa đủ, tiết trời lại mát mẻ. Dù sao hôm nay cũng là một ngày dài dằng dặc vậy cứ tiếp tục làm những công việc giết thời gian thế này cho khuây khoả trong lòng. Cô vớt những hạt giống xuống góc vườn, sau đó lấy nước tưới. Bất giác cô nghĩ đến những cây cải ngày hôm qua vừa nhổ sạch, trong lòng bỗng dưng buồn vô hạn, lặng nhìn khoảng đất tơi xốp trong đầu cô lại hiện về ký ức của những ngày mới đến căn nhà này.

Khi ấy cô đã hạnh phúc đến thế nào khi anh mở cánh cửa và chỉ cho cô mảnh vườn này. Thứ hạnh phúc ấy đắt giá đến nỗi giờ có dùng bao nhiêu tiền cũng chẳng thể mua nổi nữa rồi. Không biết cô đã đứng như thế bao lâu, không biết cô đã nghĩ những đoạn ký ức đau khổ hay vui sướng, chỉ

biết đến khi bác Thu đã đến nhà cô mới giật mình đi vào. Anh cũng vừa hay rửa xe xong, bác Thu thấy cô vào liền cười nói:

- Cô Nhiên lại trồng rau à?

Cô đáp lại:

- Vâng, bác mới đến ạ?

Bác Thu gật đầu, vừa cúi xuống nhặt rác vừa nói:

- Tôi vừa đến thôi.

Cô không nói thêm gì, nhìn Văn đang lau tay tiến lại gần mình. Cô hơi né người sang một bên, rồi nói:

- Anh xong rồi sao?

Anh không tỏ vẻ hụt hẫng khi bị cô né tránh, bình thản nói:

- Anh xong rồi.

Nói rồi anh đi ra ngoài phía mảnh vườn, cô thở dài, trở lại phòng mở tủ lấy bộ quần áo rồi đi tắm. Cả người cô dính đầy bùn bẩn, tắm xong cô cũng cảm thấy trong người thoải mái hơn một chút liền ra ngoài. Bỗng dưng cô thấy anh đang đứng nhìn ra ngoài cửa sổ, hình ảnh này giống trong giấc mơ đêm qua đến vô cùng. Cô cắn chặt môi lên tiếng:

- Em tưởng anh đang ở vườn?

Thấy tiếng cô, anh liền xoay người lại cười hiên lành đáp:

- Anh ra qua chút thôi, em có đói không?

Cô lắc đầu:

- Vừa ăn sáng xong mà, em không đói đâu.

- Hôm trước anh nói đưa mấy cái thông tin của tên Thanh cho anh mà thấy em mệt mỗi anh cũng quên mất. Giờ em đưa cho anh nhé.

Cô bỗng cảm thấy trong lòng dấy lên một nỗi sợ hãi mơ hồ. Nhưng cô hiểu, chỉ có anh mới có thể giúp cô đưa tên Thanh vào tù, và cũng chỉ có tự bản thân cô mới có thể trả thù cha con anh mà thôi. Cô đi về phía tủ, lấy chiếc cặp da đưa cho anh rồi nói:

- Đây là toàn bộ những gì em có.

Anh nhận lấy không mở vội mà nhét vào bên tủ của mình, sau đó nói:

- Được rồi, tối anh sẽ xem lại.

Cô không nói gì, lặng lẽ mở ngăn kéo lấy máy sấy tóc, anh cũng không nói thêm gì mà đi ra ngoài. Ngày hôm đó cũng may có bác Thu ở lại đến tận tối muộn, phần phải dọn lại toàn bộ căn nhà, phần phải nấu cơm nên gần như mất nguyên một ngày. Thế nhưng cô lại cảm thấy nhờ có bác Thu mà không khí bớt ngột ngạt hơn rất nhiều. Gần tám giờ tối sau khi ăn cơm xong, anh đưa bác Thu về. Cô trở lại phòng, mở tủ lấy quần áo đi tắm. Bất chợt cô thấy cánh tủ của Văn hơi khép hờ. Từ trước đến nay cô chưa bao giờ đụng vào cánh tủ ấy, phần cô không muốn xâm phạm quyền riêng tư của anh, phần cô cũng cho rằng trong đó không có gì để xem. Thế nhưng giây phút này cô lại rất tò mò, cô mở cánh tủ ra, đột nhiên cô thấy một mảnh giấy rơi xuống. Cô cúi xuống thì phát hiện đó không phải là mảnh giấy mà là một bức ảnh nhỏ liền nhặt lên xem. Bỗng dưng cô tái mét mặt, trên bức ảnh là hình ảnh của cô năm bảy tuổi. Bức ảnh được cắt ra từ bức ảnh gia đình cô trong chuyến đi du lịch Quảng Ninh. Tại sao Văn lại có bức ảnh này của cô? Cô lật lại phía sau, đằng sau có dòng chữ rất rõ ràng:

“Lưu Diệp An Nhiên”

“Làng trẻ em Bliar”

Hai dòng chữ hai màu mực khác nhau nhưng nét chữ cùng do một người viết. Trong lòng cô càng cảm thấy sợ hãi vô cùng, thật sự là Văn đã biết cô từ trước đó sao? Cô càng lúc lại càng cảm thấy con người anh đây

bí ẩn, những thứ anh biết về cô quá nhiều. Bức ảnh này rất cũ kỹ, ngay cả dòng chữ cuối cùng cũng mờ nhạt chứng tỏ đã được viết rất lâu rồi. Cô cảm thấy đau đớn đến nghẹt thở, thật sự anh biết tất cả, thậm chí anh còn đi tìm cô. Cô càng lúc càng thấy nỗi oán hận lớn hơn rất nhiều, giờ cô trong tay anh chẳng khác nào con chim trong lồng. Anh muốn giết lúc nào thì giết, nếu như cô không giết anh trước thì rất có thể cô sẽ là người chết trước. Cô bỗng bật cười xót xa, hoá ra thứ tình cảm bấy lâu nay anh dành cho cô cũng là giả dối sao? Ngày anh nói anh muốn cưới cô cô đã cảm thấy rất khó tin, người như cô có gì để anh cần chứ? Đến ngay cả lần gặp Chủ tịch Minh, gặp Ngọc cô càng cảm thấy cuộc hôn nhân này sao quá dễ dàng như vậy? Ông Lâm và Chủ tịch Minh chẳng phải rất thân thiết, Ngọc lại yêu anh nhiều như vậy, xét về môn đăng hộ đối có ai hơn cô ta nữa? Và lại cô ta còn rất xinh đẹp, cô so với cô ta cũng chỉ như vịt với thiên nga. Càng nghĩ cô càng cảm thấy cuộc hôn nhân của anh và cô rõ ràng có tính toán trước, nếu không không đời nào đưa con gái nghèo khổ như cô có thể bám theo gia đình danh gia vọng tộc như anh. Ngày đó cưới anh, cô còn cảm thấy mọi thứ diễn ra quá nhanh, giờ nghĩ lại thực sự mới thấy có quá nhiều điểm đáng ngờ.

Cô nhếch mép, tự cười bản thân quá ngu ngốc, càng trách mình, lại càng hận anh đến thấu tâm can. Tim cô bỗng đập rất mạnh, bên ngoài chợt có tiếng mở cổng. Cô vút bức ảnh vào trong đóng sập tủ lại rồi đi vào nhà vệ sinh tắm qua. Sau khi tắm xong cô liền đi ra ngoài, đứng như cô dự đoán, anh đã về và đang pha sữa. Cô tiến về phía anh rồi nhẹ nhàng nói:

- Vãn, anh về rồi sao?

Anh gật đầu nhìn cô cười đáp lại:

- Anh về rồi, em uống sữa đi.

Cô nhướn miệng cười, hai má lúm đũng tiều sâu như tăng thêm vẻ xinh đẹp của mình nhận cốc sữa rồi nói:

- Anh đi tắm đi, em uống xong sẽ vào.

Anh hơi ngần người nhìn cô, sau đó gật đầu đi vào trong phòng, đợi anh khuất vào trong, cô liền đi về phía bếp, cầm chiếc dao nhọn nhét vào cạp quần. Sau đó đổ cốc sữa bầu vào trong bồn rửa bát rồi nhanh chóng đi về phía giường, anh vẫn đang tắm trong phòng, cô liền lấy con dao để lên đầu giường dưới đệm rồi nhanh chóng nằm lên. Anh tắm xong đi ra ngoài tắt bóng đèn trắng leo lên giường, chỉ còn bóng đèn vàng hiu hắt tỏa sáng xuống căn phòng. Cô giả vờ nhắm mắt, anh cúi xuống hôn lên môi cô rồi hỏi:

- Nhiên, không dậy đi đánh răng sao?

Cô vẫn không mở mắt, thều thào nói:

- Em ngủ đây, em mệt quá rồi

Anh nằm xuống cạnh cô, nhưn người tắt điện rồi nói:

- Được rồi, em ngủ đi.

Cô không đáp lại, mở mắt nhìn bóng tối xung quanh. Bên cạnh chỉ có tiếng thở của anh, cô cứ nằm như vậy, chỉ cầu mong anh ngủ thật say, trong đầu cô những viễn cảnh tiếp theo cứ dần hiện lên. Cô càng nghĩ càng cảm thấy sự thù hận đã che lấp tất cả mọi thứ, giây phút này không còn gì để mất kể cả là anh, là đứa bé hay chính bản thân cô cô cũng không còn cần nữa rồi.

Đợi đến hơn một tiếng sau, khi cô quay sang lay anh, đã thấy anh không còn lên tiếng, cô mới bật dậy, bật bóng đèn ngủ lò mờ. Anh vẫn nhắm mắt, cô thử lay anh thêm một lần nhưng tuyệt nhiên không thấy anh có biểu hiện gì liền cúi xuống lấy con dao trên đầu giường nắm chặt.

Cô kéo tấm chăn mỏng ra khỏi người anh, trong lòng gọi tên người mẹ của mình, hướng con dao về phía tim anh dùng một lực đẩy con dao xuống. Thế nhưng, đến giây phút chạm khe mũi dao nhọn lên áo anh, cô lại ngừng lại. Gương mặt anh vẫn đang ngủ say, đôi môi cong lên nhìn hiên lành đến vô cùng. Cô đau đớn, không dám nhìn thẳng vào gương mặt ấy, bất chợt ném thẳng con dao xuống đất mở cửa chạy ra ngoài sau đó đóng sập lại

mặc cho nước mắt lăn hai hàng mà không biết rằng ở trong phòng ngủ cũng đang có một giọt nước mắt lăn dài qua thái dương rớt xuống gối tạo thành một âm thanh bi thương đến tột cùng.

Nhiên ng ồi trong xó nhà, bật khóc thành tiếng. Vẫn là cô không thể nào ra tay được với anh dù từng cho rằng bản thân đủ dũng khí mà một nhát xiên chết anh, thế nhưng đến giây phút nhìn anh cận k ề sinh tử lại bất lực vút đi con dao đó.

Cô tự tát vào mặt mình, vừa tát vừa chửi rửa bản thân. Trên đời này có lẽ sự lựa chọn đau khổ nhất chính là sự lựa chọn giữa hiếu và tình.

Cô đưa hai tay lên đầu, bứt tóc đứt thành từng sợi, đau đớn đến nghẹn lòng, không còn chịu được nỗi đau này thêm một giây nào cô bèn lấy điện thoại gọi cho Quân. Đầu dây bên kia nghe tiếng khóc của cô li ền hoảng hốt nói:

- Nhiên, có chuyện gì thế? Sao em lại khóc.

Cô nghẹn ngào nói:

- Quân, mai chúng ta lại gặp nhau được chứ? Tôi không chịu được nữa rồi.

Đầu dây bên kia đáp lại rất vội vàng:

- Được! Em giữ bình tĩnh, nghỉ ngơi đã.

Cô gạt đầu, lau nước mắt loạng choạng đứng dậy bước vào phòng, Vẫn vẫn nhắm mắt trên giường, cô nhặt con dao cất lên đầu giường sau đó tắt điện. Thêm một đêm cô thức trắng!

Nhiên nằm bên cạnh Văn, hai hàng nước mắt cứ lã chã rơi. Không dám khóc nức lên, chỉ nghẹn ngào trong lòng. Giữa thế gian bộn bề chật chội này, cô sống cũng như đã chết rồi. Một cô bé không cha, không mẹ, không tài năng, không sự nghiệp cố gắng đến mấy cũng không thắng nổi số phận nghiệt ngã. Một mình cô lẻ loi giữa cuộc đời nếu không bầu vịu vào những

người khác thử hỏi cô phải sống thế nào? Cô bước ra đời khi mới chỉ mười ba tuổi, sống lay lắt trong làng trẻ em rồi tự mình bươn chải đến khi gặp được anh. Thế nhưng oan trái thay, khi cô đã một lòng một dạ với anh lại phát hiện ra thứ sự thật đau thương thế này. Cô còn nhớ anh từng nói hãy cứ dựa dẫm vào anh cả đời, đến bây giờ khi cô hoàn toàn phụ thuộc vào anh thì mới biết mình đã ngốc nghếch thế nào.

Nhiên từng đọc bao nhiêu cuốn truyện, nữ chính mạnh mẽ kiên cường, cô cũng giống như vậy, như bông hoa dại sống được đến giờ phút này. Chỉ tiếc cô không có bản lĩnh như họ, có thể một tay thay đổi cả thế giới. Cô không biết nên trách bản thân không giỏi giang, hay trách phận cô sinh ra đã là một sai lầm chỉ biết càng nghĩ càng thấy đau đớn khôn nguôi.

Không biết cô đã khóc nhiều đến thế nào, trần trọc bao lâu chỉ biết đến khi trời tờ mờ sáng cô mới chìm vào giấc ngủ.

Đến khi cô tỉnh dậy mặt trời đã chiếu rọi qua cửa kính, người nằm bên cạnh cô cũng đã không còn ở đó.

Cô uể oải đứng dậy, đi đánh răng rồi bước ra ngoài. Trên bàn thức ăn chín đã được đặt trong lòng bàn, cô ngẩng xuống mở lòng bàn. Cốc sữa thủy tinh hằng ngày đã được thay bằng bình giữ nhiệt, trên thân có nét chữ của anh “Sữa bầu”

Cô bỗng cảm thấy nực cười trong lòng, bất giác xoa tay lên bụng

Cuối cùng cô không còn tìm được nữa, bật cười thành tiếng. Tiếng cười đau đớn chua xót vang vọng lại khắp cả không gian mê mông. Phải rồi, anh và chủ tịch Minh mong chờ đứa bé này đến vậy. Nếu như cô bỏ nó ắt hẳn sẽ tạo lên sự tang thương trong lòng họ. Không chỉ đau, mà còn là đau đến tột cùng. Hai lúm đồng tiền theo nụ cười tạo thành hai rãnh sâu, thế nhưng cô không biết được rằng nụ cười của cô nó méo mó khó coi đến mức nào, trên khuôn mặt cô nước mắt chảy dài. Cô mở bình sữa, tu ợc một hơi, bất chợt ngẩng sụp xuống khóc thành tiếng, Hai tay cô buông thõng, từng mũi dao như cứa thẳng vào trái tim cô. Cô vừa khóc, vừa nấc lên:

- Tại sao lại đối xử với tôi như thế? Tại sao lại hại cả gia đình tôi?

Tiếng khóc của cô mỗi lúc một lớn, cô cắn chặt môi mặc cho nước mắt rớt xuống mặt đất. Nỗi hận thù bỗng giống như một ngọn lửa bùng lên, cô đặt hai tay lên bụng đau đớn lại gào lên:

- Tại sao mày lại xuất hiện lúc này? Tại sao lại xuất hiện lúc này? Quân tại sao anh lại bỏ tôi khiến tôi phải gặp khổ sở thế này...

Cô cứ vừa khóc, vừa lặp đi lặp lại những lời vừa rồi, bất chợt có tiếng cạch cửa, cánh cửa nhà mở ra từ từ chưa kịp phản ứng, đã thấy Văn bước vào, anh ôm chặt cô rồi nói:

- Nhiên, em sao thế? Có chuyện gì sao? Sao em lại khóc? Sao em lại ng ồi đây?

Cô bỗng cảm thấy hoảng hốt vô cùng, không biết anh đã nghe được những gì li ền nước mắt vội vàng nói:

- Văn, không có gì, em không hiểu sao tâm trạng em rất không tốt. Nước mắt cứ chực trào ra, em không nghĩ có b ầu lại dễ xúc động thế này, chỉ nghĩ đến chuyện buồn là em có thể khóc được ngay.

Anh nhìn cô, trong lòng nén lại một tiếng thở dài kéo cô vào gần mình hơn rồi nói:

- Nhiên, em có chuyện gì sao? Nói anh nghe được không? Có chuyện gì vậy em?

Cô nghe mấy lời này, bỗng muốn oà khóc thật to, thế nhưng cuối cùng cũng kìm được lại mà nói:

- Văn, không có chuyện gì cả, thật sự không có chuyện gì cả. Là do em có b ầu nên tâm trạng không tốt. Em thật sự không có gì cả. Anh không tin em sao?

Anh nhìn cô, ánh mắt có vài tia đau đớn, bất chợt cười đáp:

- Anh tin em, em nói bất cứ đi ều gì anh cũng tin

Cô gật đầu:

- Thật sự em cũng không muốn bản thân mình thành ra thế này, em rất sợ em cứ như vậy anh bỏ em quá.

- Không, tại sao anh lại bỏ em chứ! Em có thế này cũng do mang bầu con của anh mà.

Nói rồi anh đứng dậy, quay mặt đi về phía bếp, trong lòng chua xót vô cùng. Hoá ra anh hèn nhất hơn anh nghĩ rất nhiều, hèn nhất đến mức sợ mất cô mà phải im lặng. Anh lấy bát cháo trên bàn đun lại cảm thấy trái tim như có ai bóp nghẹn. Bản thân anh cũng không thể ngờ rằng cô lại thay đổi như vậy, chỉ vì cậu ta trở về mà cô có thể thay lòng đổi dạ đến vậy sao? Anh không dám nghĩ thêm, chỉ sợ chút lý trí còn lại cũng không còn. Anh đun xong cháo, quay sang cũng thấy cô đã ngẩng lên ghế. Đặt bát cháo vào bàn, anh ngẩng đối diện cô rồi nói:

- Em ăn đi, anh biết tâm trạng em không tốt nhưng em có thể nghĩ đến con một chút mà ăn đi nhé. Anh cũng hỏi bác sĩ rồi, qua ba tháng là sẽ ổn định lại thôi, Cua cũng được ba tháng rồi đấy. Chắc đến tháng thứ tư là em lại bình thường. Anh thật sự rất thương em...

Anh dừng lại một lúc rồi nói tiếp:

- Nhiên, anh không hiểu em nghĩ gì, nhưng anh thật sự rất yêu và lo cho em. Ngày trước anh chỉ nghĩ đơn giản có bầu là chỉ chín tháng mười ngày đứa bé lớn dần rồi ra đời. Không ngờ người mẹ lại phải chịu nhiều thứ thế này.

Cô thấy anh nói mấy lời này, trong lòng an tâm hơn, tự cho rằng anh không hề hay biết gì liền cười giả tạo nói:

- Vâng, em đọc trên mạng có nhiều người bình thường rất hiền có bầu vào lại trở nên cáu kỉnh đanh đá. Em thấy em còn ở mức độ nhẹ đấy.

Anh buông hai tay xuống dưới, thở dài nói:

- Hay anh đưa em đi khám thử xem thế nào được không? Có ảnh hưởng đến em bé không?

- Không, anh hâm à. Thay đổi nội tiết ai cũng vậy cả, anh không biết bà bầu mà đi bác sĩ nhiều ảnh hưởng rất không tốt đến em bé à? Sóng siêu âm, rồi những thứ khác nữa đâu không tốt cho con đâu anh ạ.

Anh gật đầu, nhẹ nhàng nói:

- Được rồi, vậy từ mai em đi làm đi. Như thế anh mới có thể an tâm được.

Cô nhìn anh, biết rằng nếu mình từ chối chắc chắn sẽ bị anh nghi ngờ, cuối cùng đáp lại:

- Vâng.

Anh không nói thêm gì đợi cô ăn hết bát cháo rồi mới mang đi rửa. Cô nhìn theo bóng lưng anh rồi bất chợt hỏi:

- Vãn, nãy giờ em không để ý, sao anh lại giờ vờ này?

Anh vừa rửa bát vừa nói:

- Anh về lấy tập hồ sơ.

Cô nhìn đờng hồ hỏi tiếp:

- Anh không định đi làm tiếp sao?

Anh úp bát lên chạn rồi đáp:

- Không, thấy em thế này anh thật sự không an tâm mà đi.

Cô cúi mặt nghĩ đến cuộc hẹn với Quân hôm nay liền nói:

- Anh yên tâm đi làm đi, em không sao đây, thật đấy

Anh tiến về phía cô lắc đầu:

- Thật ra hôm nay anh có một cuộc họp, nhưng có lẽ anh sẽ huỷ. Anh không thể để em một mình được.

Cô ngược mắt lên nhìn anh kiên định nói:

- Vãn, em cùng anh đi đến công ty cho anh yên tâm nhé. Đừng huỷ cuộc họp, em không muốn vì em mà ảnh hưởng đến anh đâu.

Anh hơi khựng lại nhìn cô, cuối cùng gật đầu nói:

- Vậy được, em vào thay quần áo đi rồi chúng ta đi

Cô gật đầu, vào phòng thay bộ quần áo sau đó nhắn cho Quân một tin rồi xách dép đi ra xe cùng anh đến công ty. Anh vừa đến cũng đúng lúc cuộc họp bắt đầu. Anh dặn dò cô ngồi ở phòng chờ anh sau đó đến thẳng phòng họp.

Cô gật đầu, chờ anh đi khuất liền gọi cho Quân.

Rất nhanh chóng anh ta bắt máy rồi kêu cô chờ ở cổng công ty.

Cô lấy túi xách, đi thang máy xuống, rồi ra gốc cây khuất bóng ở gần cổng, mặc chiếc áo chống nắng, bịt khẩu trang để tránh bị soi mói. Chỉ năm phút sau Quân có mặt, thấy cô dù đã bịt kín mít vẫn nhận được ra:

- Sao lại hẹn tôi ở đây?

Cô không đáp, leo lên xe mới nói:

- Đi đã.

Quân không đi đến nhà hàng, hay bất cứ chỗ nào khác mà chờ thẳng cô một mạch đến một chung cư cao cấp. Cô thấy anh ta đứng ở cổng liền ngạc nhiên hỏi:

- Sao chúng ta lại đến đây?

Anh nhìn cô đáp:

- Nhà tôi ở đây, đến đây nói chuyện có lẽ tiện hơn.

Cô quan sát toàn bộ toà nhà, quả thật là một khu rất sang trọng bỗng cảm thấy trong lòng xấu hổ vô cùng. Người như Quân cũng giống cô chẳng có gì trong tay mà anh ta lại tự mình phấn đấu được thế này, còn cô chỉ biết dựa dẫm vào người khác mà sống, đến ngay cả vấn đề của mình cũng không tự giải quyết nổi. Cô cười nhạt trong lòng, chính bản thân cô còn tự khinh bỉ mình đừng nói đến người khác. Thế nhưng cô không còn sự lựa chọn nào khác nữa rồi.

- Đi thôi.

Tiếng Quân kéo cô khỏi dòng suy nghĩ, cô theo anh ta lên trên căn hộ, vừa nhìn đồng hồ vừa nói:

- Quân, anh đã liên hệ bác sĩ giúp tôi chưa?

Anh ta mở khoá căn hộ chỉ vào bộ bàn ghế sofa giữa nhà rồi nói:

- Em ng ồi đi đã.

Cô tháo khẩu trang, đi về giữa phòng ng ồi xuống, trong đầu cô không còn tâm trạng để suy nghĩ những đi ều khác li ền hỏi lại:

- Anh liên hệ chưa vậy?

Quân rót cho cô cốc nước rồi nói:

- Tôi đã liên hệ được rồi, phòng khám tư nhân nổi tiếng nên em yên tâm. Em định lúc nào?

Cô vốn dĩ rất vội vàng, thế nhưng thấy anh hỏi câu này bỗng cảm thấy có chút sững người lại, cuối cùng nghĩ đến mối hận thù lại nói:

- Chắc trong vòng tuần này thôi. Tôi muốn giải quyết sớm.

Quân không dám nhìn cô, trong lòng cũng vô cùng đau đớn. Anh thở dài chua xót nói:

- Nhiên, có phải Chủ tịch Minh có liên quan đến vụ sát hại ba mẹ em năm ấy không?

Cô mở to mắt nhìn anh, mắt mấy giây mới định thần được lại lắp bắp hỏi:

- Quân, anh nói sao cơ?

Anh hơi nghiêng mình né tránh cái nhìn của cô rồi đáp:

- Sao em lại hỏi lại tôi? Tôi đang hỏi em cơ mà?

Cô nuốt nước bọt ực một cái rồi nhú mào nói:

- Anh đã biết đi đâu gì sao? Sao anh lại hỏi tôi như vậy?

Quân lắc đầu đáp:

- Tôi không biết gì cả, tôi chỉ biết duy nhất một chuyện Chủ tịch Minh từng làm ở công ty bố em, sau khi bố em mất được một thời gian ngắn ông ta đã thay vị trí đó. Cũng chính ông ta và Văn là người tìm đến làng trẻ em của bác Ngân để tìm ra em. Còn lại tôi không biết thêm gì, nhưng thấy tâm trạng em, lời nói hành động của em thì tôi suy đoán như vậy thôi. Tôi vẫn mong là không phải như vậy.

Cô run rẩy, từng lời Quân nói ra hoàn toàn đúng, không thể nghĩ anh ta lại biết những đi đâu này, thế nhưng cuối cùng không hiểu cô nghĩ gì mà những đi đâu cô cất giữ trong lòng định chia sẻ với anh ta lại không muốn nói ra nữa. Quân nhìn thái độ của cô, hiểu rằng anh đã đoán đúng. Anh bỗng cảm thấy cô gái này bất hạnh vô cùng, anh đã mong rằng đi đâu anh nghĩ là sai, nhưng giờ phút này anh hiểu rằng cô đang phải chịu đau đớn như thế nào?

Càng nghĩ anh càng chỉ thấy thương cô vô bờ. Một cô gái từ tuổi thơ ấu đã phải chịu biết bao nỗi đau thương tang tóc, giờ lại phải chịu cảnh trái ngang thế này. Nếu là anh, có lẽ anh sẽ không đủ dũng khí mà vượt qua nỗi chuyện này, nghĩ lại ngày ấy mẹ anh mất lại càng cảm thấy có lỗi day dứt với cô vô cùng. Giờ này bất kể cô có làm gì anh cũng không thể nào trách cô, hay cảm thấy cô vô lý. Bởi anh hiểu rằng nỗi đau này thực sự quá lớn vượt qua cả tâm chịu đựng của một con người.

- Nhiên, em có cần tôi giúp gì thêm không?

Anh lên tiếng, cô lắc đầu đáp:

- Không!

Anh gật đầu, không muốn hỏi cô thêm nữa, đưa cho cô tấm card visit rồi nói:

- Đây là địa chỉ, em có thể lên mạng tìm thêm. Nhưng tôi muốn xin em một điếu được chứ?

Cô nhận tấm card, cười nhạt đáp:

- Tôi có điếu gì để anh xin sao?

Anh thở dài nói:

- Đúng vậy, tôi chỉ xin em một chuyện. Có chuyện gì em cũng đừng giải quyết một mình, nói với tôi tôi sẽ giúp em. Và còn điếu này nữa, chuyện bỏ đứa bé để tôi đưa em đi. Tôi là người trực tiếp liên hệ bác sĩ, cũng quen biết ông ta nên đưa em đi sẽ dễ dàng hơn. Dù sao đây cũng là chuyện lớn, liên quan đến cả sức khỏe của em nên em đừng liều mình. Tôi biết em ghét tôi, nhưng coi tôi như một người bạn bình thường thôi. Trước đến nay em cũng đâu có bạn bè nữa, được chứ?

Cô nhìn Quân, rõ ràng đêm qua cô đã không chịu được mà muốn nói với anh những đau thương trong lòng. Vậy mà giờ cô lại không thể nói ra

bất cứ một lời nào, mấy câu nói này của anh cũng không khiến cô cảm thấy dễ chịu, càng không cảm thấy cô mệt mỏi vô cùng.

Thế nhưng cô không muốn nói thêm gì, nỗi uất hận cứ thế nuốt vào trong.

Anh thở dài nhìn cô lại nói:

- Nhiên, có gì em cứ nói cho nhẹ lòng.

Cô bấu chặt hai tay vào nhau, có những thứ dù nói ra với cả thế giới này cô cũng không hề cảm thấy nhẹ hơn chút nào. Gánh nặng đè lên hai vai cô rất rõ ràng, thứ gánh nặng này không thể san sẻ cho bất cứ ai. Cô nhắm nghiền mắt đáp:

- Quân, cảm ơn anh nhưng có lẽ nhờ anh đến vậy đã quá nhiều rồi, thế nên các chuyện khác tôi sẽ tự mình giải quyết. Còn chuyện phá thai...

Hai từ phá thai phát ra từ miệng cô bỗng nhiên đầy cay đắng. Cô nắm chặt tay hít một hơi thật mạnh nói tiếp:

- Chuyện đó cứ theo sắp xếp của anh đi.

Quân thở phào, thật lòng anh không muốn mọi chuyện thành ra thế này. Chỉ có đi đâu cô đã kiên quyết thì thà rằng anh lựa chọn cho cô nơi an toàn nhất chứ không muốn cô tự mình đi lựa chọn. Anh không an tâm! Đêm hôm qua thấy cô khóc gọi cho mình, còn ngỡ hôm nay cô sẽ tự mình nói ra hết với anh, nhưng vẫn hoàn toàn là lặng im. Anh hiểu không phải cô không muốn nói, mà thực sự nỗi đau này không thể nào diễn tả bằng lời nói.

Tâm trạng cô rất bất ổn, chỉ nhìn thôi anh cũng thấy cô đang bất bình thường. Mọi lời nói, hành động của cô không còn là cô của trước kia mà nó giống như của một người bị dồn đến chân tường. Cô đang giống như một kẻ sau một đêm mà bỗng chốc hoá điên khùng nhưng sự điên khùng đó bị che lấp bên trong những biểu hiện cười nói bình thường của cô.

Cô ngồi ở đó, nhưng tâm trí thì như trên mây trên gió. Giữa căn hộ lạnh lẽo, với người đàn ông cô từng yêu nhưng trong cô giờ đây lại chỉ có hận thù với người đàn ông khác. Có lẽ hận thù của cô rất lớn, đã che lấp đi toàn bộ yêu thương cô dành cho Văn. Vậy nhưng cô hoàn toàn không lý giải được vì sao đêm qua khi định đâm anh cô lại đau đến vậy.

Cô không dám nghĩ thêm đi đâu gì, vốn dĩ cuộc gặp hôm nay của cô và Quân là dự tính khác chứ không chỉ đơn giản chuyện này thế nhưng giờ cô lại cần nguyên tấm card đút vào túi rồi đứng dậy nói:

- Quân, có lẽ tôi về đây, tôi sợ anh ta nghi ngờ.

Quân không nói gì, chỉ lặng lẽ gật đầu đứng dậy cùng cô. Cô lúc này mới sực nhớ liềm hỏi.

- Hôm nay anh không đi làm sao?

Anh ta lắc đầu nói:

- Tôi đang thực hiện dự án của Văn nên chỉ ở nhà.

Cô thở dài nói:

- Xin lỗi đã làm phiền anh.

- Đừng nói những lời như vậy, thôi tôi đưa em về công ty.

- Không, tôi bắt taxi đi. Anh ta hình như đang nghi ngờ tôi.

Quân không chèo kéo thêm, đưa cô xuống dưới bắt taxi rồi đi về phía chung cư lái xe đến thẳng công ty Lung Linh. Thật ra ngày hôm nay anh ta vẫn phải đi làm bình thường. Cô lên taxi về đến cổng công ty liền cởi áo chống nắng khâu trang nhét vào túi xách, sau đó đi thẳng lên văn phòng của Văn.

EM LÀ SINH MỆNH CỦA ANH

Phạm Vũ Anh Thư
dtv-ebook.com

Chương 29

Cô mở cửa bỗng sững người thấy Văn đang đứng phía cửa sổ ở phòng làm việc nhìn ra ngoài đường. Cô không nghĩ cuộc họp của anh lại diễn ra nhanh chóng đến vậy.

- Nhiên, em đi đâu về thế?

Anh vừa hay xoay người về phía cô, như có phản xạ cô nhoẻn miệng đáp:

- Em đi ra ngoài định mua ít quần áo mặc nhưng không có cái nào hợp.

Anh gật đầu nói:

- Phải rồi, mấy tháng nữa bụng em to lên rồi. Để chiều anh chở em qua mấy cửa hàng quần áo bầu để mua.

Cô không muốn từ chối vì sợ anh nghi ngờ đành miễn cưỡng đáp:

- Vâng.

Nói rồi cô đi về phía trong, đặt túi xách xuống, tiện thể lấy chiếc card visit nhét vào túi quần.

Cô ngồi được một lúc anh mới vào, cô không muốn nói chuyện với anh, cảm giác đối mặt lúc này càng trở nên gương gạo giả tạo bèn nói:

- Văn, cho em nằm ngủ một chút.

Anh gật đầu, ngồi lên ghế rồi kéo đầu cô nằm lên chân mình. Cô cảm nhận rõ mùi thơm của cơ thể quen thuộc. Hai tay cô buông xuống dưới,

không dám thở mạnh, cũng không dám ngủ, chỉ nhắm nghiền mắt giả vờ ngủ. Anh ng ỡ gõ máy tính, cô nằm lên đùi anh. Hình ảnh này đã từng quen thuộc đến thế nào, vậy mà hôm nay nó lại trở nên xa lạ vô cùng. Cả ngày hôm đó trừ buổi trưa ăn cơm, cô và anh nói chút chuyện, còn gần như cô đâu lấy có ngủ để không tiếp chuyện cùng anh. Cô không biết anh có nghi ngờ gì mình hay không khi anh vẫn quan tâm, chiều chuộng cô như vậy. Anh vẫn nói nói cười cười, thậm chí còn có phần quan tâm cô hơn cả trước kia, nhưng điều đó chỉ càng khiến cô cảm thấy bầu không khí giữa hai người càng thêm ngọt ngào.

Buổi chiều cô giả vờ lấy có mệt mỏi để không phải cùng anh đi mua sắm váy bầu, anh cũng không nói gì, lặng lẽ chở cô về nhà.

Về đến nhà, cô nằm vật ra giường, rút chiếc cặp vào trong tủ sau đó chờ lúc anh ra ngoài li ền lôi chiếc card visit ra chụp ảnh lại.

Sau khi chụp xong cô li ền xé tan nát nó, rồi ném vào bồn cầu xả nước.

Anh đang lạch cạch ngoài bếp, có lẽ là nấu ăn. Cô mở cửa dựa lưng vào tường nhìn bóng lưng anh, nếu như anh không phải là con của ông ta có lẽ cô đã hạnh phúc nhất thế gian này. Người ch ững có thể chiều cô như anh, thật sự không thể có nhi ều. Cô nhìn anh, bất chợt nước mắt rơi ra. Bóng lưng anh cao lớn đang đeo chiếc tạp d ề bóc lớp vỏ ngoài của con ghẹ có lẽ để sáng mai nấu cho cô bát bún. Trong lòng cô máu r ỉ từng đợt, cô muốn chạy đến mà ôm chặt anh nhưng đôi tay cô buông thõng bất lực.

Nước mắt không tự chủ được, lăn dài thành hai hàng. Cô khẽ xoay người bước vào trong, khép cánh cửa ng ỡ sụp xuống nhìn ra ngoài. Anh vẫn hoàn toàn không hay biết gì, bàn tay với năm ngón thon dài lại c ần miếnng thịt lợn lên băm vằm ở bếp. Cô càng nhìn càng thấy tim gan đau thắt lại, càng hận lại càng thấy yêu anh đến cùng cực. Cô vội vàng chạy vào nhà vệ sinh, xối nước rửa sạch mặt, vừa rửa vừa lầm bầm:

- Nhiên, tỉnh táo lại đi, anh ta là con của kẻ giết ba mẹ mày đấy!

Đến khi hơi nước lạnh làm cô tỉnh táo lại, cô mới lau mặt bước ra ngoài. Cô nhìn xuống dưới chân, một vết sẹo dài dưới mu bàn chân. Năm

ấy trong lúc chạy trốn, cô đã bị ngã vào một mảnh thủy tinh để lại vết sẹo này. Khoảng ký ức kinh hoàng chỉ có máu và nước mắt hiện về hình ảnh bị thương tang tóc lại hiện lên. Cô còn nhớ năm ấy, đến ngay cả những người giúp đỡ cô cũng đều bị giết chết, đôi vợ chồng trong căn nhà ở bìa rừng cũng bị bắn chết không tha, cô còn nghe nói người phụ nữ ấy thậm chí đang có thai. Cô bỗng cảm thấy rừng mình sợ hãi, những con người còn ác hơn cả loài cầy thú.

Nghĩ đến gương mặt Chủ tịch Minh, tên Thanh cô lại càng cảm thấy tức giận. Khi cô phải sống chui rúc hai người họ lại sống trên hung lụa, trên máu thịt của những người đã khuất. Cơ uất ức khiến cô không còn chịu đựng được, cô lật đầu giường, cầm con dao nhọn mở cửa đi ra ngoài. Vẫn vẫn đang bầm thịt, không hề biết phía sau cô đang làm gì. Cô nhón chân, nhẹ nhàng đi về phía anh, khi cô tiến lại rất sát, liềm giờ con dao cao lên phía cổ nhắm mắt dồn lực vào con dao. Cô biết giết anh ở tư thế này rất dễ, chỉ cần một lực anh sẽ chết ngay lập tức. Nghĩ đến ba mẹ, cô càng quyết tâm đâm chết anh. Thế nhưng, trong giây phút cuối cùng, cô lại mở mắt, nhìn anh vẫn đang chăm chú bầm thịt, cô bỗng trào nước mắt, từ từ hạ con dao xuống. Đột nhiên anh quay lại thấy cô liềm tiến sát lại, đúng lúc con dao chạm khe đến ngực anh, anh mở to mắt, một dòng máu đỏ từ từ chảy xuống. Cô nhìn anh, vội vàng ném con dao xuống đất, trong đầu cô không còn nghĩ được gì hết hoảng ôm chặt anh nói:

- Văn, anh có sao không?

Anh hơi đẩy cô ra lắc đầu, đưa tay lên ngực đáp:

- Anh không sao.

Cô lắc đầu đôi mắt hơi đỏ lên:

- Chờ em gọi cứu thương.

Nói rồi cô rút điện thoại trong túi, bàn tay run rẩy ấn số. Anh nhìn xuống ngực mình, không cần cảm nhận cũng biết vết thương này chỉ ở ngoài da, con dao mới chỉ sượt qua một chút liềm lên tiếng:.

- Anh không sao đâu, không cần gọi cứu thương đâu.

Cô lắc đầu, trong điện thoại bắt đầu có tiếng nói. Cô không giữ được bình tĩnh nói:

- Cho một xe cứu thương đến nhà....

Đầu dây bên kia vội vàng đáp lại rồi cúp máy, cô trân trân nhìn anh. Cứ ngỡ rằng hận anh thấu xương thế nhưng lúc này lại khi thấy máu chảy qua lớp áo sơ mi trắng thấm sang cả tạp dề trắng lại đau thắt gan thắt ruột. Cô cắn chặt môi đến bật cả máu rồi nói:

- Vãn, anh ng ồi xuống ghế đi đã.

Anh vẫn giữ trạng thái bình tĩnh, tháo chiếc tạp dề, máu chảy ra bởi cô đâm trúng thịt nhưng thực sự hoàn toàn không hề nguy hiểm. Chỉ có đi đâu tìm anh thực sự rất đau, anh không thể hiểu lý do gì cô lại muốn giết chết anh. Chẳng lẽ vì người đàn ông ấy cô thật sự mất hết lý trí thế này? Chẳng lẽ cô biết sự thật rằng ngày ấy cậu ta đến chỗ anh vay tiền chữa trị cho mẹ cậu ta với đi đâu kiện phải đi nước ngoài và để cô lại cho anh sao? Nhưng rõ ràng khi ấy dù anh có không ra đi đâu kiện như vậy cậu ta cũng sẽ bỏ cô đi cơ mà, chẳng lẽ cô tin cậu ta hơn anh? Chẳng lẽ cô cho rằng anh chính là nguyên nhân khiến hai người chia xa khi mà sự thật cậu ta tham vọng rất lớn về sau làm việc bên nước ngoài đó. Giây phút này cô lo lắng cho anh thực sự, hay chỉ là bởi cô lo sợ rằng anh sẽ không buông tha cho hai người?

Anh cảm thấy trong lòng chua xót, tình cảm anh dành cho cô bao lâu nay cũng không đánh đổi được lại với người đàn ông cô yêu hai năm cho dù cậu ta đã từng phũ phàng thế nào với cô, hoá ra bấy lâu nay cũng chỉ là anh tự mình đa tình, tự ảo tưởng với chút ngọt ngào cô bố thí cho mình:

- Vãn, anh sao thế? Sao anh lại nhìn em như thế? Anh có đau không?

Tiếng cô như lạc đi kéo anh khỏi dòng suy nghĩ, hai tay cô bám lên tay anh, vẻ mặt thật sự lo lắng. Anh lắc đầu, bình tĩnh tháo tạp dề, rồi kéo tay

cô ra khỏi tay mình đi về phía bồn nước rửa tay, mặc kệ máu vẫn đang chảy đáp lại:

- Anh thật sự không sao.

Cô nuốt nước bọt, nhìn về mặt anh thế nhưng anh không hề quay mặt lại chỉ khẽ hỏi:

- Nhiên, sao em lại cầm dao vậy?

- Em cầm dao định mang ra cắm vào ống không ngờ đúng lúc anh quay lại.

Anh cảm thấy từng lời cô nói ra hoàn toàn theo phản xạ, bản thân anh không phải người ngu ngốc. Không ai cầm con dao với tư thế đó, cũng chẳng ai mang dao ra cắm mà lại đi hướng về nơi có người. Thế nhưng anh không muốn khiến cô cảm thấy khó xử, mà thực chất là anh đang sợ. Anh sợ rằng anh nói ra anh sẽ mất tất cả, còn đứa bé trong bụng, ít nhất lúc này cũng là sợi dây kết nối cuối cùng của anh và cô, là hy vọng duy nhất anh trông chờ. Khi thấy cô lo lắng cho anh thế này, anh đã phần nào được an ủi càng không muốn nói ra những thứ đau đớn trong lòng. Anh tự nguyện biện rằng là cô tâm trạng bất ổn mới có những hành động thế này, thực sự anh không muốn mất cô, nhất là ngay lúc này khi cô đang mang trong mình đứa con của anh. Tất cả những gì anh thấy có lẽ cũng chỉ là giây phút nông nổi nhất thời của cô mà thôi. Vả lại, thật sự có lẽ là cô đang nói thật, bởi nếu muốn giết chết anh cô chỉ cần một nhát là xong, đâu cần phải thế này. Anh càng nghĩ càng cố nguyện biện cho cô lại càng không muốn phá nát gia đình này. Anh ngu muội đến mức biết tất cả sự thật trước mặt, biết cả những việc cô làm nhưng không có cách nào để nói ra được. Một nỗi đau đớn giằng xé trong lòng anh, hạnh phúc này quá ngắn, nhưng nỗi đau lại quá dài người đàn ông ấy rất cuộc quan trọng với cô hơn cả hạnh phúc gia đình này sao? Mấy lần thấy cậu ta cùng cô trò chuyện anh vẫn tự tin rằng cô yêu anh, vậy mà lúc này mới nhận ra mình đã nhầm. Tình cũ không rủ cũng tới, mười một năm rồi anh không quên được cô, còn chưa được một năm anh lấy tư cách gì nghĩ rằng cô đã quên cậu ta.

- Vãn, xe cứu thương đến rồi.

Tiếng cô kéo anh ra khỏi dòng suy nghĩ, từ ban nãy cô không dám lại gần anh, dù lòng vô cùng lo lắng, khi anh được đưa lên xe cô leifn khoá cửa nhà sau đó leo lên xe cùng anh vào bệnh viện. Suốt quãng đường vào bệnh viện đầu óc cô trở nên mông lung vô cùng. Dù rằng anh mới chỉ bị thương nhẹ thế này cô đã lo lắng đến mức như vậy, vậy thì cô lấy dũng khí đâu để có thể giết được anh? Nỗi hận thù bị đè nén xuống từ nãy, thay bằng sự lo lắng. Cô hoàn toàn bị tình yêu làm cho yếu đuối thế này. Lòng ngực cô lại nhói lên, không dám nhìn thẳng vào mắt anh thêm một giây phút nào. Giá mà đừng có những ân oán hận thù kia, cô đã bình thản hạnh phúc mà sống bên anh. Giá mà cô chỉ là một đứa con gái bình thường, có đầy đủ gia đình thì có phải rằng cô và anh đã trọn vẹn ấm êm? Mang trên đôi vai gánh nặng này cô làm sao có thể ích kỷ hưởng hạnh phúc đây? Có than thân trách phận thì cũng không thể thay đổi được sự thật trước mắt. Thế nhưng cô không thể giết được, cô hoàn toàn bất lực không thể làm được điều đó. Chợt cô nghĩ đến hình ảnh bình thản đến lạnh lùng vừa rồi của anh bỗng thấy rung mình, một cơn lạnh chạy dọc sống lưng. Chẳng lẽ anh đã biết điều gì hay sao? Những lời giải thích yếu ớt vừa rồi của cô thật sự chính cô cũng không nghe lọt tai, nhưng anh lại có thể gạt đầu tin tưởng. Anh vẫn nằm trên đó, sắc mặt rất tốt, chỉ có điếu nhắm nghiền đôi mắt. Cô thở dài, mệt mỏi dựa lưng vào tường, trời cũng đã tối dần. Anh được đưa vào phòng cấp cứu, nhân lúc đó cô liền đi mua cháo, lên đã thấy anh được chuyển sang phòng thường. Cô nhìn người y tá hỏi:

- Anh ấy không sao chứ?

- Không sao, cậu ta bị thương ngoài da chút thôi, máu chảy cũng đâu có nhiều mai ra viện đi lại bình thường.

Cô không dám hỏi thêm, liền ngồi xuống cạnh anh rồi mở nắp lồng cháo nói:

- Anh ăn đi.

Anh nhìn cô, nhận lấy nắp lồng cháo, ăn hết sạch. Bữa không khí giữa hai người lại tiếp tục trở nên ấm đạm. Cô nhìn anh, sợ rằng anh sẽ thêm nghi ngờ mình, cuối cùng lên tiếng:

- Văn, anh thật sự không sao chứ?

- Em nghe y tá nói rồi mà, anh hoàn toàn không sao cả. Ban nãy anh bảo em không cần gọi cứu thương rồi nhưng em vẫn gọi nên anh đành nghe theo.

- Em lo cho anh mà, thật sự là lỗi của em. Em có bầu thị lực cũng kém đi rất nhiều trời còn tối, anh lại không bật đủ điện, lúc này mang dao ra cắm, ai ngờ đi gần vào anh, anh lại tiến về phía em làm em bị bất ngờ. Nếu hôm nay anh xảy ra chuyện gì có lẽ em sẽ hối hận cả đời mất.

Anh lặng yên nghe cô nói, trong từng lời nói không hề có chút thành thật. Thế nhưng anh lại tự ngụy biện rằng đó hoàn toàn là lời nói thật tâm của cô liên gập đầu nói:

- Anh thật sự chỉ bị thương ngoài da thôi, em lo lắng quá lại ảnh hưởng đến em bé.

Như sự nhớ ra đi đâu gì, anh liên vội vàng nói:

- Nhiên, chúng ta về nhà đi.

Cô ngạc nhiên hỏi lại:

- Tại sao lại phải về nhà vậy? Mai anh mới được ra viện mà

Anh lắc đầu đáp:

- Hôm nay tối em chưa uống sữa, còn thức ăn buổi tối nay nữa.

Cô nghe anh nói, bỗng không kìm được mà sống mũi cay xè. Tại sao đến giờ phút này rồi anh còn lo lắng cho cô như vậy? Bất giác cô kéo tay anh lên rồi nói:

- Văn, em vừa xuống kia ăn cơm rồi, sữa một ngày không uống cũng không sao, đột ý em bắt xe về em cất đi, lấy thêm chút đồ rồi qua đây với anh, đêm nay em sẽ ở lại với anh.

- Không được, em đang có bầu không nên ở lại bệnh viện, anh về cùng em.

- Vãn, anh có biết anh càng làm thế này càng khiến em dựa dẫm vào anh quá nhiều không? Em chỉ là có bầu thôi, một hôm ngủ lại đây cùng anh đâu có sao? Huống hồ đây còn có hai giường, phòng này cũng sạch sẽ thơm tho. Em về tự pha sữa uống, anh đừng từ chối nữa.

- Được, vậy làm theo ý em.

Cô gạt đầu, cầm cặp lông chao đi ra ngoài. Trong lòng cô hướng suy nghĩ bất chợt lạc thành một dòng khác. Ngày hôm nay thôi, cô tự cho phép bản thân sống buông bỏ hận thù, cô nhìn ra ngoài trời bầu trời đêm nay lại tối đen mịt mù, qua đêm nay cô cũng sẽ có kế hoạch riêng của bản thân mình

Cô bắt chiếc taxi trở về nhà, thu dọn phía bên ngoài phòng khách thật sạch sẽ sau đó trở vào phòng mở tủ. Những bộ quần áo của đứa bé toả mùi comfort thơm ngát, cô bất chợt quy xuống, lấy tay cầm lên một chiếc áo, đưa lên mũi hít hà. Ngày anh mua, anh còn đưa chiếc áo này lên vai ướm thử, còn đứng đưa như thể hát những câu ru con à ơi. Vậy mà ngày mai, ngày kia thôi đến sự tồn tại của nó cũng không còn.

Cô bỗng bật khóc, nỗi đau nỗi uất hận hoà lẫn nỗi day dứt, tội lỗi khiến nước mắt cô không tìm được mà rơi xuống. Đứa bé này thực sự không có lỗi, thế nhưng cô không còn cách nào giữ nó ở lại bên mình. Sinh ra nó cũng chỉ khổ thêm chính nó. Cô không thể sống trong hận thù mà vẫn phải cười cười nói nói, cũng không thể nào tỏ ra như không biết gì mà hạnh phúc cùng ông ta và anh đón nó ra đời. Nó có mặt trên cõi đời này đã là một sai lầm. Làm sao nó có thể ra đời khi chính ông nội nó lại là người nhẫn tâm ra tay hại chính cả gia đình mẹ nó? Cô không thể, không thể nào mà vui vẻ sống nốt quãng đời tiếp theo trong gia đình này, cũng không muốn liên lụy thêm đứa bé. Thật sự đến giây phút cuộc đời cô không còn gì để mất. Cô ôm chiếc áo vào lòng, nghẹn ngào nói:

- Cua, mẹ xin lỗi con. Mẹ xin lỗi, mẹ xin lỗi Cua của mẹ.

Nhiên cứ khóc, khóc rất nhiều, cho đến khi bản thân đã cảm thấy không thể khóc được thêm nữa mới loạng choạng đứng dậy. Cô gấp lại bộ quần áo, sau đó mở tủ lấy tiêng nhét vào chiếc túi xách rồi đi thẳng ra xe taxi về phía bệnh viện. Lên đến nơi đã thấy anh nằm ngủ say.

Nhiên chống hai tay lên cằm nhìn gương mặt dưới bóng đèn mờ. Cuộc sống vợ chồng viên mãn hạnh phúc đã vỡ tan tành ngay trong đêm mưa gió hôm ấy. Cô đã từng muốn giết chết anh ngay lập tức, thế nhưng bây giờ cô biết bản thân không chỉ hèn nhát, mà còn ngu muội mù quáng. Cô ngu ngốc đến mức không còn chút lý trí nào, đối diện với con của kẻ thù cũng không thể ra tay. Đến cuối cùng vẫn là cô quá yêu anh, yêu anh đến nỗi chỉ biết tự làm đau bản thân mình. Trách ai bây giờ? Trách cô đã rung động trước người đàn ông này. Trách cô đã yêu anh hơn cả bản thân mình. Hôm nay thấy anh lạnh lùng một chút mà cô đã đầy âu lo, rốt cuộc cô bị sao thế này? Cô nắm chặt hai tay, có lẽ cô không thể giết chết anh, cách duy nhất chỉ còn là làm anh và ba anh đau đớn tột cùng khi mất đi đứa bé này thôi. Nhiên cứ lặng lẽ ngồi bên cạnh Văn, suy nghĩ bao nhiêu đi đâu đầy thương tâm, rồi lại ngấm nhìn anh bấy nhiêu lâu nay đi đâu do anh chăm cô. Cô đứng dậy, cầm chiếc khăn mặt vào nhà vệ sinh sắp nước ấm lau người cho anh. Bỗng tay anh nắm chặt lên bàn tay cô, mắt anh vẫn nhắm nghiền, cô cứ để mặc như vậy, qua đêm nay ngày mai thôi có lẽ vĩnh viễn hai người sẽ không thể nào mà chạm nhau dù chỉ một cái. Cô cúi xuống, hôn lên môi anh, đôi môi anh lạnh lẽo vô cùng. Đột nhiên một tay anh khẽ giữ đầu cô, đôi môi ngấu nghiến lấy môi cô, cô không chống cự lại, chỉ nghe thấy hơi thở của anh đầy đau đớn. Trong giây phút cuối cùng hôn cô, anh khẽ thì thầm:

- Nhiên, anh yêu em!

Nói rồi anh từ từ buông cô, đôi mắt mở to nhìn cô. Cô ngồi dậy, mỉm cười nói:

- Em tưởng anh ngủ rồi?

- Đúng là anh ngủ rồi, nhưng lại bị em làm cho tỉnh lại.

Bàn tay anh vẫn nắm chặt tay cô, cô bỗng muốn giây phút này ngừng trôi. Thế nhưng cô lại tự cười trong lòng, hoá ra cô sợ xa anh đến như vậy. Anh đưa tay vuốt mấy sợi tóc trên mặt cô, bầu không khí này đã bớt ảm đạm, trong lòng anh bỗng cảm thấy vui vẻ hơn rất nhiều. Ban nãy khi cô cúi xuống hôn anh, những đau thương bỗng dưng tan biến mất. Anh tự ngụy biện cho những hành động của cô nhưng càng ngụy biện cho cô, anh lại càng cảm thấy đầu óc trống rỗng. Cô liền vội vàng kéo tay anh rồi nói:

- Để em đi giặt khăn mặt nhé.

Anh gật đầu, nhìn theo bóng dáng cô khẽ thở dài. Cô giặt xong khăn mặt cô bước vào, định lên giường bên cạnh nằm, anh liền nói:

- Nhiên, lên đây nằm đi, giường này vẫn đủ cho hai người nằm. Anh quen ngủ cùng em rồi ngủ một mình sợ không ngủ nổi.

Cô thấy điệu bộ nhõng nhẽo của anh, lại càng thấy xót xa, không từ chối được đành leo lên giường nằm cùng anh. Chiếc giường chật chội, anh ôm chặt cô khẽ nói:

- Nằm sát lại đây, ôm chặt anh vào.

Cô ngoan ngoãn làm theo, nhìn đôi mắt anh với hàng lông mày rậm lại càng thêm đón đau trong lòng. Cả đêm cô gần như không ngủ được, cứ chập chờn nghĩ đến ngày mai, lại càng mong trời đừng sáng. Thế nhưng thế giới này vẫn xoay vần, cuộc đời này đâu vì cô mà ngừng lại, trái đất này đâu vì cô mà ngừng quay. Đến khi trời tờ mờ sáng cô mệt quá mà ngủ thiếp đi, đến lúc tỉnh dậy đã thấy mặt trời nhô lên cao liền nhìn sang bên cạnh chỉ thấy trống không.

Cô nhíu mày, đột nhiên thấy một mẫu giấy nhỏ để trên bàn, trên đó có dòng chữ.

“Nhiên, hôm nay anh có cuộc họp đột xuất.”

Cô vo viên mẫu giấy ném vào sọt rác rồi nhắc máy gọi cho Quân. Đầu dây bên kia phải mất một lúc sau mới nhắc máy. Có tiếng vọng lại như thế

anh ta đang trong nhà vệ sinh:

- Alo.

Cô hít một hơi rồi nói:

- Quân, anh có thể đưa tôi đến phòng khám được không?

Đầu dây bên kia vội vàng hỏi lại:

- Ngay bây giờ sao? Có vội quá không?

Cô nhắm nghiền mắt, thực sự đêm qua đã nghĩ rất nhiều lần kiên định nói:

- Đúng vậy? Ngay bây giờ.

Quân nắm chặt chiếc điện thoại, hôm qua nói chuyện còn ngỡ cô phải suy nghĩ kỹ thêm vài ngày rồi mới quyết định không ngờ lại vội vàng đến vậy lần nói:

- Nhiên, chuyện bỏ đứa bé thật sự tôi nghĩ em vẫn nên suy nghĩ kỹ lại thêm một lần nữa, bây giờ có lẽ quá vội vàng rồi...hay em nên nói với Văn đi giờ em đừng đột ngột bỏ nó thế này..

Anh ta chưa kịp nói cô đã cắt ngang:

- Nếu anh không đi tôi sẽ tự đi một mình.

Quân vội vàng đáp lại:

- Được, em đang ở đâu tôi đến đón em.

Cô đọc địa chỉ bệnh viện rồi tắt máy. Quân thở dài, chạy nhanh như bay xuống dưới cổng công ty Bình Minh A, lấy chiếc xe máy phóng đến bệnh viện không biết được phía sau đang có người bất lực không theo kịp bước chân anh ta. Quân lái xe đến bệnh viện nhưng gọi cho cô hoàn toàn mất

liên lạc, cùng lúc đó Văn gọi anh rất nhiều lần yêu cầu về công ty gấp, không còn cách nào anh đành trở về công ty Bình Minh A.

Ở tại phòng khám thai sản của bác sĩ Lai theo chiếc card visit, Nhiên bước xuống taxi đi thẳng vào phòng bác sĩ ngồi xuống trước mặt ông ta rồi nói:

- Có lẽ Quân cũng đã nói qua với ông, hôm nay tôi đến để bỏ thai.

Ông bác sĩ trung tuổi nhìn cô gái trước mặt rồi nói:

- Anh ta có hẹn tôi rồi nhưng tôi cứ nghĩ vài ngày nữa cô mới đến, nhưng không sao hôm nay tôi cũng không có lịch

Ông ta ngừng lại rồi nói tiếp:

- Cô có chắc chắn sẽ bỏ đứa bé này không? Dù sao nó cũng là một sinh linh, một giọt máu của cô!

Cô nhìn xung quanh một màu trắng toát, lại nghe lời ông ta nói bỗng cảm thấy xót xa vô cùng. Đến giây phút này khi đến đây rồi cô mới cảm nhận rõ rằng chỉ còn một chút nữa thôi cô và đứa bé trong bụng sẽ không còn bất cứ liên quan gì nữa. Cô bất giác đưa tay lên bụng, sống mũi cay xè, một giọt nước mắt bất chợt lăn xuống. Bàn tay cô cảm nhận được bụng đã lớn hơn một chút, một tiếng nấc đau đớn bị nghẹn lại nơi cổ họng. Đôi mắt cô nhắm nghiền, nghĩ đến từng dòng ký ức đau thương, đến cả ngày cô và Văn biết tin đứa bé có mặt trên cõi đời đã hạnh phúc thế nào. Vậy mà giờ này cô lại nhẫn tâm tước đoạt đi mạng sống của nó, quả thật cô là người mẹ độc ác vô cùng. Thế nhưng cô không còn sự lựa chọn nào khác, giữ nó lại cũng chỉ khiến cuộc đời nó thêm khổ hạnh như cô. Cô kiên định, gật đầu nói mặc kệ nước mắt vẫn đang rơi:

- Tôi suy nghĩ kỹ rồi.

Ông ta nhìn sự thống khổ của cô hiện lên khuôn mặt, trong lòng cũng cảm thấy xót thương thay liềm thở dài:

- Cô lên đây, để tôi siêu âm kiểm tra.

Cô mở mắt, lau mấy giọt nước mắt còn vương trên đôi mi, lẳng lẳng nằm lên chiếc giường sắt lạnh lẽo. Ông ta đưa chiếc máy siêu âm dò đặt lên bụng cô, di chuyển từ từ. Cô ngược đôi mắt nhìn lên màn hình, hình ảnh đứa bé nhỏ xíu nhưng đã đầy đủ hình hài, những ngón tay ngón chân bé xíu chỉ cần nhìn mắt thường cũng rõ nét vô cùng. Cô cắn chặt môi, bất chợt bật khóc nức nở, trong một giây phút cô như nhìn thấy bàn tay đứa bé cử động. Vị bác sĩ dừng lại, nhìn cô r ỡ hỏi:

- Cô có sao không?

Nhiên cố nén lại, nhưng không thể ngừng được, hai hàng nước mắt cứ thi nhau tuôn dài, chảy qua thái dương rớt xuống dưới nền đệm trắng toát. Hai chân đứa bé như hơi co lại, toàn thân chỉ to g ần bằng một nắm tay nhưng các bộ phận đã phát triển g ần như hoàn chỉnh. Cô không dám nhìn thêm, càng cảm thấy trái tim đau đến nghẹt thở. Nỗi đau như dày vò tâm can cô khiến cô không thoát ra nổi. Nhiên bấu chặt hai tay xuống giường đến bật cả móng tay, chợt nhớ đến chiếc nôi Văn đã mua, lại nhớ đến cả bộ quần áo bé xinh thơm tho. Tiếng khóc bật ra khỏi cổ họng, ai oán bi thương đến tuyệt vọng. Vị bác sĩ không dám nhìn cô, cũng không dám hỏi cô thêm câu gì cứ để mặc cô khóc rất lâu. Cho đến khi cô thôi khóc, ngừng hẳn lại ông ta mới nói:

- Cô định thế nào?

Cô nhìn ông ta r ỡ hỏi lại:

- Có thể cho tôi biết đứa bé này giới tính gì không?

Ông ta gật đầu đáp:

- Có thể khả năng là con gái rất cao, thai vừa tròn mười hai tuần.

Cô cắn chặt môi đến mức chảy máu, mùi máu tanh lan khắp lưỡi cô bỗng nhớ lại lời Văn nói. Anh từng nói với cô rằng anh rất thích con gái, cô không dám nghĩ thêm tiếp, càng nghĩ lại chỉ càng thấy đau đến tột cùng.

Cô nhắm nghiền mắt, nghĩ đến hình ảnh mẹ cô nằm gục ngã, lời nói cuối cùng của bà như ám ảnh tâm hồn cô đến tận bây giờ. Tất cả ký ức đan xen lại, giá như ngày đó cô chết đi cùng bà có lẽ cuộc đời cô sẽ không thành ra thế này. Cuộc đời bây giờ của cô có sống cũng không bằng chết. Bỏ đi đứa bé này cũng là quyết định cuối cùng giống như tước đoạt đi mạng sống của cô. Cô chỉ sống để nhìn những kẻ hại chết ba mẹ mình phải đau khổ, phải chịu quả báo, rồi cũng chết đi theo nó. Thế nhưng sao giây phút này đau đớn đến vậy? Cô thương đứa trẻ vô tội đến nghẹn lòng, nó không có lỗi, là cô có lỗi. Cô sinh ra trên cõi đời này đã là một nghiệp báo. Là cô đã kéo theo nó vào mối hận thù tang tóc này, là cô đã sai rồi. Đứa bé này quả thật không phải là đáng thương, mà là đáng thương đến tột cùng. Không có từ ngữ nào để diễn tả được nỗi đau của cô lúc này, chỉ biết rằng trái tim cô đã không còn có thể cảm nhận nỗi đau đang giày xéo. Cô nhìn bác sĩ, nước mắt cũng đã ướt nhoeẹt rồi nói:

- Bỏ nó đi!

Ba chữ bỏ nó đi tưởng chừng như ngắn gọn nhưng lại là sự chua xót dài dang dặc. Vị bác sĩ đôi mắt cũng đã hoen ướt, đứng dậy nói:

- Được rồi, cô theo tôi sang phòng phẫu thuật.

Sau khi nghe Văn gọi, Quân liền vội vàng phi xe thẳng đến công ty Bình Minh A. Thế nhưng cuộc họp đã kết thúc đã bị Văn huỷ. Anh hỏi thư ký Trà thì nhận được thông tin sau khi anh đi nghe điện thoại giám đốc Văn cũng đi ra ngoài. Sau đó không hiểu vì lý do gì Văn không lên họp lại mà gọi điện cho thư ký Trà thông báo huỷ. Đột nhiên Quân bỗng cảm thấy có chút lo lắng, chẳng lẽ Văn đã nghe được cuộc điện thoại của anh và Nhiên? Ban nãy khi vào nhà vệ sinh, trong lúc nghe máy anh đã thấy tiếng cạch cửa của phòng bên cạnh. Trong lòng anh lúc này đã đoán được ra đi đâu gì đó liền chạy thẳng về văn phòng của Văn. Thế nhưng trong phòng hoàn toàn trống rỗng. Quân ngẩng xuống ghế sofa gọi lại cho Nhiên đến cả trăm cuộc nhưng đầu dây bên kia đã tắt máy. Anh lại gọi thử cho Văn nhưng đầu dây bên kia cũng không nghe đành ngẩng đó chờ đến gần một tiếng đồng hồ vì thư ký Trà đã dặn giám đốc Văn đang tìm anh. Mãi rất lâu sau khi có

tiếng cạch cửa bên ngoài, anh mới thấy Văn đang bước vào. Anh chưa kịp lên tiếng, Văn đã chạy thẳng lao vào anh hai tay giữ chặt cổ áo gào lên:

- Nhiên đâu? Cô ấy đâu? Cậu đưa cô ấy đi đâu rồi?

Anh mở to mắt ngạc nhiên, chưa bao giờ thấy Văn mất bình tĩnh đến vậy liền nói:

- Giám đốc, anh bình tĩnh đã.

Văn nuốt nước bọt, đôi mắt anh ta hằn lên những tia đục ngầu dùng một lực mạnh đẩy Quân rồi nói:

- Nói mau, cậu đưa cô ấy đi đâu? Cô ấy đang ở đâu?

Quân bị Văn làm cho mất thăng bằng, mất một lúc mới đứng thẳng dậy liền nói dối:

- Xin lỗi giám đốc, tôi cũng không biết cô ấy ở đâu.

Văn không còn giữ được bình tĩnh, lao vào đấm thẳng lên mặt Quân rồi nói:

- Cậu đưa cô ấy đi phá thai đúng không? Cô ấy giờ đang ở đâu? Tôi cho cậu đúng ba giây để nói!

Quân hơi sững người, quả thật Đúng như anh dự đoán, Văn đã biết hết mọi chuyện liền bình tĩnh đáp:

- Thật lòng xin lỗi anh, khi này Nhiên có gọi cho tôi đến bệnh viện đưa cô ấy đến phòng khám nhưng lúc tôi đến cô ấy đã không còn ở đó nữa. Tôi cũng không biết cô ấy ở đâu

Khuôn mặt Văn trở nên tuyệt vọng đến bi ai, anh nắm chặt hai tay rồi nói:

- Quân, coi như tôi xin cậu, Nhiên đang ở đâu? Hai người đến với nhau cũng được, tôi buông tay nhưng không thể giết con tôi.

Quân hít một hơi thật mạnh, anh thương cảm người đàn ông này nhưng anh lại không muốn phá bỏ lời hứa với Nhiên đành nói:

- Giám đốc, thật sự tôi cũng chỉ biết cô ấy muốn phá thai nhưng hôm nay chưa đến đón cô ấy đã đi rồi, có lẽ cô ấy đã tìm một phòng khám thai nào đó bỏ đứa bé rồi. Thật sự tôi cũng không biết cô ấy đã đi đâu. Văn nhìn Quân, trong ánh mắt anh trống rỗng đến vô hồn. Ngay giây phút cuối cùng, Quân cứ nghĩ anh sẽ lao vào đánh anh ta, thế nhưng Văn lại buông lỏng cánh tay, xoay người bỏ đi. Quân nhìn theo bóng dáng Văn, trong lòng cảm thấy vô cùng chua xót, bản thân anh cũng không thể nghĩ rằng mọi chuyện lại thành ra thế này. Nhưng suy cho cùng, anh cũng là người ngoài cuộc, đối với anh mà nói người chịu tổn thương nhất chính là Nhiên. Có lẽ chính Văn cũng không hề biết những chuyện gì đằng sau đó, đột nhiên anh mới chợt nhớ ra Nhiên còn chưa gọi cho anh liền vội vàng lái xe thẳng đến phòng khám, thế nhưng phòng khám giờ này vắng tanh lạnh ngắt. Anh chạy thẳng vào phòng của vị bác sĩ đập cửa, một lúc lâu sau mới thấy ông ta uể oải bước ra, ông ta ngáp mấy cái thấy anh liền nói:

- Cậu đến có việc gì thế?

- Cô gái hôm nay tôi đưa đến bỏ thai đâu rồi ạ?

Vị bác sĩ nhìn anh đáp lại:

- Cô ấy về rồi.

Anh nhìn ông ta nói:

- Cô ấy đi một mình về sao?

- Đúng vậy.

Anh cảm thấy trong lòng lo lắng vô cùng, liền xoay người định bỏ đi, thế nhưng cuối cùng lại quay lại hỏi thêm một câu:

- Bác sĩ, cô ấy có phá thai không?

Vị bác sĩ nhìn anh mấy giây sau mới cup mắt đáp lại:

- Có!

Anh bỗng thấy lạnh người đi, xoay người chạy thẳng ra ngoài. Cô mới phá thai sức khoẻ còn rất yếu tại sao lại không gọi anh lấy một cuộc. Càng nghĩ càng lo lắng, liền rút điện thoại gọi cho cô nhưng đầu dây bên kia đã tắt máy chỉ có tiếng nói vô hồn lặp đi lặp lại của một người con gái được cài tự động.

Anh thở dài, leo lên con xe máy cũ kỹ chạy lòng vòng khắp những con phố tìm cô nhưng hoàn toàn vô vọng. Trong đầu anh bỗng nghĩ đến những cảnh tượng sợ hãi, sự lo lắng lại càng tăng lên gấp bội. Đột nhiên điện thoại anh có tin nhắn, anh mở ra là số của cô dòng chữ ngắn gọn hiện lên:

“Quân, xin lỗi vì không thông báo cho anh biết, tôi về nhà rồi.”

Anh vội vàng ấn gọi lại, thế nhưng có lẽ đã chậm hơn cô một bước, đầu dây bên kia tiếp tục tắt máy

Nhiên nhận tin xong cho Quân, Nhiên liền tắt máy rồi ngủ một giấc dài. Đến khi trời tối dần, cô mới xuống dưới quây lễ tân trả phòng rồi thất thểu trở về nhà. Nhiên rút trong túi xách mấy tờ giấy, sau đó mở cổng đi vào, chiếc xe camry đen đỗ ngay ở cổng, cô hiểu anh đã về. Tim cô run lên từng đợt, tay nắm chặt mấy tờ giấy rồi nhẹ nhàng mở cửa bước vào trong chợt thấy trong nhà tối om, liền đi mấy bước để bật điện. Đột nhiên cô thấy dưới chân cô đau nhói, liền rướn tay ấn nút công tắc rồi vội vàng nhìn xuống. Ngón chân cái cô dẫm vào một mảnh thủy tinh nhỏ, máu hơi rỉ ra. Cô mở to mắt nhìn xung quanh, đột nhiên giật nảy mình khi thấy Văn đang ngồi ở góc nhà, xung quanh tan tành vỡ vụn, tất cả mọi thứ trong nhà đều không còn nguyên vẹn. Dưới sàn nhà cốc chén vỡ tung toé, ngay cả trạn bát cũng rơi xuống phía bếp chỉ còn khung gỗ không hoàn chỉnh, còn thủy tinh đã thành đồng đờ nát bên dưới, khung cảnh hoang tàn đến đáng sợ. Cô khựng lại nhìn Văn, chiếc áo vest bên ngoài đã rách vài chỗ, trên tay anh có vài vết máu rỉ, đôi mắt đỏ ngầu, ánh mắt hàn lên những tia hận thù nhìn cô.

- Văn, có chuyện gì thế

Anh nhìn cô, bật cười đáp:

- Cuộc đời này của tôi không còn thiết tha gì nữa rồi.

Cô cắn chặt môi, cảnh tượng này thật khiến người ta cảm thấy bi ai. Trong lòng cô đau đớn vô cùng, có lẽ anh đã sớm biết chuyện cô đi phá thai, trong giây phút đau đớn cô không tìm được mà hỏi lại:

- Văn, ý anh là gì?

Anh loạng choạng đứng dậy đi đôi chân trần dẫm qua những mẫu thủy tinh, đưa cho cô một tờ giấy rồi nói:

- Hợp đồng đây, tôi buông tha cho em. Em hài lòng chưa? Chẳng phải em đêm nào cũng nhân lúc tôi ngủ li bì hẹn hò với cậu ta sao? Tôi cứ nghĩ rằng tôi đã cố gắng bao nhiêu lâu nay để đổi lại tình cảm của em, hoá ra em vẫn không hề yêu tôi. Tôi cố chấp ngu muội tự cho rằng chỉ cần tôi tốt với em sẽ được em đền đáp lại hoá ra không phải. Vậy mà chỉ cần em ngọt ngào với tôi một chút, chỉ cần em nhõng nhẽo một chút tôi đã vui đến thế nào, là tôi ngu. Nhiên, em yêu cậu ta nhiều đến vậy sao? Em nói tôi nghe, đứa con của chúng ta có còn không? Chỉ cần em giữ lại nó em sinh nó ra, thì em muốn gì tôi cũng đồng ý, tôi sẽ tác thành cho hai người cho dù em muốn tôi chết cũng được.

Cô ngược to đôi mắt nhìn anh, trong lòng cô đau đến không tài nào thở nổi, hoá ra anh nghĩ rằng cô vì yêu Quân mà đối xử như vậy với anh. Nhưng có lẽ như vậy cũng cũng tốt, ít nhất cũng sẽ giúp anh cảm thấy bớt đau đớn hơn, cô bật cười đưa cho anh tờ giấy phá thai rồi nói:

- Tôi bỏ nó rồi.

Anh cúi xuống nhìn tờ giấy phá thai, ban nãy anh còn một chút hi vọng rằng cô sẽ không thể nào tàn nhẫn như vậy, vậy mà giờ đây anh mới biết chỉ có anh luôn nghĩ tốt cho cô, anh nắm chặt hai tay, từng dòng máu trên

bàn chân anh chảy ra, nỗi đau đớn tuyệt vọng khiến anh không chịu được nổi lên gào lên:

- Nhiên, tại sao cô lại làm thế này? Tại sao? Cô là loại đàn bà độc ác, tại sao cô có thể làm thế này với con? Tại sao cô có thể nhẫn tâm tước đoạt đi mạng sống của nó? Cô đã giết chết nó rồi thì cũng giết luôn tôi đi, cô cần dao mà đâm chết tôi đi. Cho tôi chết luôn cùng nó đi.

Cô nhắm nghiền mắt, những giọt nước mắt như sắp chực trào ra, thế nhưng gương mặt cô lại bình thản đến đáng sợ:

- Tôi không muốn bị đi tù.

Anh nhìn gương mặt lạnh lùng của cô, đi về phía bộ bàn ghế với tay lên lấy tờ giấy đăng ký kết hôn được đóng khung ném mạnh xuống nền nhà lại gào lên:

- Nhiên! Chúng ta ly hôn đi. Con đàn bà độc ác.

Cô nhìn bàn chân anh đang chảy máu, muốn chạy lại mà ôm chặt lấy anh, lau đi những vết máu thế nhưng cuối cùng lại nói:

- Được, anh làm đơn đi, tôi sẽ ký.

Anh ngửi súp xuống, nước mắt lăn dài chảy xuống miệng đắng ngắt. Hai tay anh nắm chặt đầu gối, anh không gào lên nổi chỉ có tiếng nói khàn đi:

- Nhiên, nói cho tôi biết đi, nói rằng cô chỉ đang lừa dối tôi, đứa con của chúng ta vẫn còn đi.

- Anh đừng ngu muội thế này nữa, nó đã không còn nữa rồi, ngay cả tờ giấy bỏ thai anh cũng đọc được rồi. Vãn, lấy anh cũng chỉ bởi tôi muốn lợi dụng anh mà thôi. Thế nhưng giờ tôi mới phát hiện tôi yêu Quân rất nhiều, thế nên tôi không cần trả thù nữa. Tôi chỉ cần tình yêu thôi

- Nhiên, tôi cầu xin cô, nói với tôi tất cả mọi chuyện đầu là giả đi. Tôi đau lắm, thật sự rất đau.

Nhiên đứng lặng yên lắcc đầu, anh lại ngược đôi mắt đỏ ngầu nhìn cô, tuyệt vọng nói giọng lạc đi:

- Cô có biết không? Từ khi cậu ta trở vềtôi đã tin cô yêu tôi thật lòng. Hoá ra không phải, cô nghĩ rằng tôi ngu ngốc sao? Cô nghĩ rằng tôi không biết những gì cô làm sau lưng tôi sao? Cô cầu dao đâm tôi, cô cùng cậu ta ôm nhau, cùng cậu ta hẹn hò mỗi đêm cô nghĩ tôi không biết gì sao? Cô nghĩ tôi là thằng đầu sao? Tôi biết hết, chẳng qua tôi vẫn hy vọng rằng cô vì đứa bé mà nghĩ lại, vậy mà cô lại nhẫn tâm giết chết nó? Nhiên cô có còn là con người nữa không? Cô là con ác thú, chỉ có loại cầu thú mới ác đến vậy thôi. Vì cậu ta nói với cô rằng tôi là người phá hoại hạnh phúc của hai người sao? Vì cậu ta nói với cô rằng ngày đó tôi ra đi ầu kiện tôi sẽ cho cậu ta vay tiềnnhưng cậu ta phải rời xa cô sao? Cô có biết rằng chính cậu ta đã chọn suấttừ nước ngoài đó trước không? Nhiên sao cô có thể lắcc loạn đến mức này.

Nhiên cảm thấy từng lời Văn nói như những nhát dao đâm thẳng vào tim cô. Dù rằng chính cô đã lựa chọn kết cục này vậy mà sao khi nghe anh chừi cô lại cảm thấy đau đến như vậy. Anh càng thấy cô im lặng, lại càng chua xót, giây phút này anh không muốn nhìn thấy cô thêm một giây nào liềncử tay rầinói:

- Cô vào thu dọn đầurầicút khỏi nhà tôi.

Nhiên nhắm nghiền mắt, lắcc lặng đi qua đóng đở nát bước vào trong phòng. Bên ngoài bỗng có tiếng rầnrất lớn, có lẽ anh lại tiếp tục đập phá những thứ ngoài kia. Cô nhắcc đầucủa mình nhét vào valy, sau đó lấy toàn bộ số tiềnnhưng cậu ta phải rời xa cô sao? Cô có biết rằng chính cậu ta đã chọn suấttừ nước ngoài đó trước không? Nhiên sao cô có thể lắcc loạn đến mức này.

- Nhiên, cô hãy nhớ cô nợ tôi cả đời này cô cũng không trả nổi. Và cũng hãy nhớ, ngày hôm nay cô không giết tôi, thì sau này tôi cũng khiến cô sống không bằng chết.

Cô bước ra khỏi cửa đóng sập lại, nước mắt bắt đầu tuôn xuống. Phía trong nhà đợi cô đi khuất, anh loạng choạng bước vào trong phòng mở cánh tủ. Những bộ quần áo nhỏ xinh thơm tho được anh giặt sạch sẽ gấp lại gọn gàng. Anh ôm chặt đóng quần áo vào lòng, nước mắt lăn dài trên gương mặt đẹp trai chảy xuống thành từng vệt trên lớp vải mỏng manh. Mùi thơm xộc vào mũi anh càng khiến anh đau đớn bội phần, anh quỳ hẳn xuống, khóc thành tiếng, giọng nghẹn lại:

- Ba xin lỗi, là tại ba không thể bảo vệ con. Cua, ba xin lỗi con, ba xin lỗi, ba là thằng đàn ông ngu ngốc tởm.

Anh cứ khóc, khóc nhiều đến nỗi toàn bộ quần áo của đứa trẻ cũng ướt đẫm. Tiếng khóc của anh còn đau đớn gấp ngàn gấp vạn lần tiếng khóc của cô.

Người đàn ông đáng thương cứ quỳ xuống mà ôm lấy đầu của đứa bé.

Anh nhớ lại ngày chọn đầu cho nó, anh đã thử đặt bộ quần áo lên vai mà đong đưa. Còn ngỡ rằng chẳng mấy tháng nữa nó sẽ ra đời, anh sẽ được ôm ấp nó, được chào đón nó ra đời, được hôn hít yêu thương chăm sóc nó. Vậy mà cô tàn nhẫn để anh phải chịu đựng sự tàn khốc này. Anh lấy tay tự tát vào mặt mình đây đau đớn, bao nhiêu lâu nay anh nhận ra hết sự thay đổi của cô, vậy mà vì quá yêu cô mà cố chấp chịu đựng. Giây phút này anh bỗng thấy sự cố chấp đó của anh trở nên ngu ngốc vô cùng. Trái tim anh như có ai đâm hàng ngàn nhát dao vào, vậy mà chỉ vì sợ mất cô đến nỗi anh im lặng nuốt nỗi đau đó vào trong và đối xử với cô như chưa từng có chuyện đó xảy ra. Thế nhưng cô không dừng lại, còn tiếp tục muốn giết chết anh, cảnh tượng ấy anh chứng kiến hết, mà vẫn phải cố nhắm mắt làm ngơ giả vờ như đang ngủ say. Còn gì đau đớn hơn khi thấy người mình yêu đến chết đi sống lại tay trong tay cùng kẻ khác mà vẫn tỏ ra như không có gì? Anh từng cho rằng chỉ cần anh tốt với cô sẽ khiến cô một lòng một dạ với anh, vậy mà kết cục vẫn là anh thua. Anh thua một cách thảm hại, hoá ra tình cảm anh dành cho cô đối với cô cũng chỉ như lông gà vỏ tỏi.

Thế nhưng có đến chết anh cũng không ngờ cô lại nhẫn tâm giết chết cả đứa con trong bụng mình. Sợi dây cuối cùng của anh và cô cũng bị cô

cất cho bằng sạch. Anh cứ tự cho rằng cô có b ầu, không muốn nói ra, chỉ là không ngờ hoá ra cô chưa một lần biết ơn mà ngược lại còn có thể tuyệt tình như vậy. Anh đặt đồng qu ần áo sang một bên, nhặt chiếc bao tay bé xinh đặt lên tay mình, nước mắt vẫn không ngừng được mà tiếp tục rơi.

- Cua, ba xin lỗi, tại ba hết!

Hoá ra trên đời này lại có thứ tình yêu đau đớn đến thế này? Nhiên, mười một năm nay cô có biết anh đã yêu cô đến thế nào? Cô có hay biết anh đã hạnh phúc thế nào trong quãng thời gian sống với cô không? Cô có biết rằng những gì cô làm anh đều biết hết, cô có biết nỗi đau anh đang chịu lớn thế nào không? Anh buông đồng qu ần áo, mang v ề phía nhà vệ sinh, lấy bột giặt đổ ra chậu r ỗ giặt lại, vừa giặt vừa lẩm bẫm:

- Cua, ba xin lỗi, ba làm bẩn đ ồ của con r ỗ, để ba giặt lại cho Cua.

Anh vừa nói, vừa bật cười lặ đi lặ lại đột nhiên c ần chậu qu ần áo đập mạnh xuống đất vỡ tan tành, gào lên:

- Tại sao lại giết chết con tôi? Tại sao phải độc ác với nó đến như vậy?

Văn ng ỡ bệt xuống, mặc kệ cho xà phòng ướt đ ắm khắp người, nỗi đau dường như vẫn chưa thế nào nguôi ngoai. Anh lại gào lên khóc, đến nỗi cổ họng khàn cả đi, không còn ra hơi. Ngày hôm qua, hôm kia thôi bóng dáng cô còn ở đây mang theo đứa bé trong bụng, vậy mà giờ đây mọi thứ đã tan như bong bóng xà phòng. Anh thực sự không thể nào tiếp nhận nỗi sự thật này bỗng chốc như phát điên. Phải đến rất rất lâu sau anh mới đứng dậy, mặc kệ cho bộ qu ần áo rách nát, mặc cho toàn thân rỉ máu đi thẳng ra ngoài đường nhìn lên hét lên trong tuyệt vọng, đôi mắt anh bỗng tối s ầm lại, trong giây phút cuối cùng mất đi ý thức anh đã nhìn thấy bóng dáng cô đang xách valy đứng ở vệ đường.

Văn tỉnh dậy thấy xung quanh một màu trắng toát, ngoài trời mặt trời cũng đang sắp lặn, anh không biết mình được đưa vào bệnh viện thế nào, chỉ biết khi mở mắt ra đã thấy bà Thu ng ỡ cạnh. Đôi chân anh được băng kín thành mấy lớp, anh đưa tay lên day day trán r ỗ nói:

- Bác Thu, sao cháu lại ở đây?

Bà Thu nhìn anh, giọng có chút ghen đi rồi đáp:

- Cậu Văn, cậu không nhớ gì sao? Đêm hôm qua cậu bị ngất đi sau đó được đưa vào bệnh viện, chân cậu mất máu quá nhiều. Hôm qua còn nằm lì bì, may mà sáng nay tỉnh rồi.

Anh há hốc mồm ngạc nhiên hỏi lại:

- Cháu nằm ở đây tận hơn một ngày rồi sao?

- Đúng vậy, cậu Văn ba cậu cũng đang nằm viện đấy

- Bác nói sao cơ? Ba cháu sao lại nằm viện?

- Chủ tịch nghe tin cô Nhiên bỏ thai nên đã lên cơn đau tim được đưa vào phòng cấp cứu đến nay cũng chưa tỉnh nữa. Tôi chạy qua chỗ cậu chút thôi, giờ phải qua chỗ Chủ tịch rồi.

Anh bàng hoàng kéo tay bà lại vẫn chưa tin vào tai mình:

- Bác Thu, sao ba cháu lại biết chuyện đó?

- Hôm qua Chủ tịch về qua nhà cậu, thấy trong đóng đồ nát có tờ giấy phá thai, cũng may hôm qua tôi cũng đi cùng ông ấy, nếu không không biết sẽ có chuyện gì xảy ra. Cậu tỉnh rồi, tôi giờ qua chỗ Chủ tịch luôn đây.

Anh buông tay bà Thu, trong lòng bỗng cảm thấy đau đớn tột cùng, mặc kệ hai chân đang đau nhức, anh bước xuống giường, lê đôi dép rồi nói:

- Cháu đi cùng bác.

Bà Thu không nói gì, trong lòng cảm thấy hoàn cảnh này bi ai vô cùng. Anh lê đôi chân đi theo bà Thu đến phòng bệnh của Chủ tịch Minh, hai chân anh tưởng chừng như sắp khuy xuống, run rẩy bước qua từng ô gạch. Tiếng loẹt xoẹt của đôi dép càng khiến bước chân trở nên nặng nề hơn, hai cánh tay cũng đau nhức vô cùng. Anh đi rất lâu mới đến phòng cấp cứu,

lặng nhìn qua ô cửa kính, ba anh đang nằm trên đó trên người đủ loại dây truyến. Anh nhắm nghiền đôi mắt nắm chặt hai tay lại rồi quay bà Thu nói:

- Bác Thu, rốt cuộc ai đưa cháu vào viện? Chuyện sau đó là thế nào mà ba cháu lại đến nhà cháu?

- Buổi tối hôm qua đang ăn cơm thì thấy có người gọi điện về số máy ba cậu báo cậu đang được cấp cứu trong bệnh viện. Sau đó tôi và ba cậu tức tốc chạy đến, ba cậu thấy cậu nằm đó, tay chân chảy máu, người ngơ m áo quần rách hết liền gọi cho cô Nhiên nhưng máy của cô ấy không liên lạc được. Ba cậu liền kêu tôi ở đó trông cậu để ông ấy về nhà cậu xem tình hình thế nào, nhưng lúc đó không biết ma xui quỷ khiến làm sao mà lòng tôi cứ như có lửa đốt, tôi mới nói với ba cậu để tôi đi cùng còn nhật cho cậu ít đồ mang vào viện. Ba cậu thấy thế thì cũng đồng ý lục trong túi cậu chìa khoá rồi về nhà cậu, vào đến nhà thấy cả nhà cậu như có người đập phá tan tành, ngay dưới sàn nhà còn tờ giấy phá thai của cô Nhiên ba cậu nhìn nó, còn đọc nó rất lâu, sau còn lấy đèn pin soi xem dấu đóng trên đó thật hay giả, đến một lúc ông đột nhiên hét lên một tiếng trời ơi rồi quy xuống, tôi hoảng quá liền gọi cấp cứu đưa ba cậu vào viện đến giờ vẫn chưa tỉnh lại nữa. Bác sĩ bảo qua cơn nguy kịch rồi, nhưng không hiểu vì sao chưa tỉnh.

Anh cảm thấy trong lòng một nỗi đau đang trào lên, nhìn cảnh tượng ba anh nằm trong kia khiến anh gần như không cầm nổi nước mắt. Chỉ mới vài ngày thôi trong nhà xảy ra bao nhiêu chuyện, anh nghiến chặt răng lời nói từ trong miệng rít qua từng kẽ răng:

- Nhiên, tất cả là tại cô!

Bà Thu nhìn anh, không dám hỏi thêm câu gì, chỉ thở dài lặng lẽ đi về phía căng tin. Anh mở cửa phòng, ngồi xuống ghế nắm chặt tay ông Minh. Anh đã ngỡ mình phải chết đi mới hết đau đớn, thế nhưng giây phút này khi thấy ba mình nằm ở đây, anh mới hiểu rằng cuộc đời này của anh người anh có lỗi nhất không phải là ai khác chính là ông. Lớn bằng chừng này, đến gần cả ba mươi tuổi anh còn để ông phải chịu cú sốc này. Giờ đây cuộc đời anh đã chẳng còn thiết tha gì nữa rồi, thế nhưng anh phải sống,

thậm chí còn phải sống tốt, sống vì ba anh, và sống để nhìn cô ta phải khổ sở thế nào. Đôi chân anh nhức nhối vô cùng, anh cúi xuống, nghĩ lại hoá ra đôi chân này đã vì cô ta mà ngu ngốc hành hạ bản thân thế nào. Anh nhếch mép, tự cười chính bản thân mình, khuôn mặt cũng trở nên lạnh lẽo vô hồn. Nhìn thấy ba anh nằm đây, nỗi căm giận lại giống như một ngọn lửa bốc cháy ngàn ngút.

EM LÀ SINH MỆNH CỦA ANH

Phạm Vũ Anh Thư

dtv-ebook.com

Chương 30

Đêm hôm đó, Nhiên lẳng lẳng xách chiếc valy ra khỏi nhà Văn, căn nhà quen thuộc đã gắn bó với cô gần suốt một năm qua, nhìn lại một lần nữa, không hiểu vì sao đôi mắt cô lại ráo hoảnh không rơi thêm một giọt nước mắt nào. Nhiên đứng bên gốc cây bên vệ đường nặng nhọc kéo đờ đến cây rút tiêng sau đó rút một khoản tiêng lớn đút vào túi xách. Hai tay cô cứ ôm lấy chiếc túi xách như thể sẽ bị trộm mất, đột nhiên cô nhìn thấy từ xa, một tiếng hét lớn bi ai đến tột cùng r ã khuy xuống. Cô hơi sững người, vút lại chiếc valy đựng quần áo lao như cắt chạy đến, mấy người túm tụm lại vây xung quanh chỉ trỏ. Cô lấy máy vội vàng gọi cứu thương, r ã quay sang người đàn ông đang đứng bên cạnh van nài:

- Anh có thể giúp tôi gọi một cuộc điện thoại cho người nhà người này không?

Người đàn ông bên cạnh cứ ngỡ cô và người nằm dưới kia không quen biết gì, lại thấy vẻ mặt xinh đẹp của cô liêng đờng ý. Cô đọc số Chủ tịch Minh r ã mau chóng rời đi khi chiếc xe cứu thương đến. Đợi những người y tá đưa anh lên xe, cô mới từ lùm cây gọi một chiếc taxi. Cô leo lên xe, đột nhiên lúc này mới nhớ ra mình không hề có chỗ nào để đi, người taxi hỏi cô đến mấy liêng, cuối cùng cô đành chọn một nhà nghỉ mà từ nhà anh đến đó phải mất rất rất lâu mới có thể đến được. Sau khi xong thủ tục nhận phòng, cô mệt mỏi kéo chiếc valy lên phòng nằm vật ra. Cả người cô hôi hám bẩn thỉu vô cùng. Thế nhưng giây phút này cô lại bỗng cảm thấy nhẹ lòng. Cô cứ nằm như vậy, không biết đã ngủ thiếp đi, cho đến tận đêm khuya mới chợt tỉnh giấc nhìn đờng hờ đã quá một giờ giờ sáng liêng vào nhà vệ sinh lấy khăn mặt sấp qua nước ấm lau sạch người sau đó lấy điện thoại lên mạng tìm nhà trọ. Bất chợt cô cảm thấy thật buồn cười, đêm hôm r ã cô lại đi tìm nhà. Thế nhưng cô hiểu cuộc đời cô từ nay về sau hoàn toàn không giống trước kia, không ai bao bọc cô nữa chỉ có cô tự mình lo

toan. Tìm đến gần sáng cô mới chọn được một phòng trọ ưng ý. Phòng trọ giá tận ba triệu nhưng có đầy đủ cả điều hoà nóng lạnh. Cô khẽ thở dài, bật điện sáng lôi số tiền trong túi ra đếm, đếm đi đếm lại cả số tiền hôm nay cô rút trong thẻ của Văn và cả số tiền cô lấy trong tủ của anh là hơn tám mươi triệu. Thẻ của Văn còn rất nhiều tiền, đáng tiếc chỉ rút tối đa trong một ngày là bảy mươi lăm triệu. Cô thở dài, bỗng thấy khinh bản thân mình vô cùng. Hoá ra cô cũng chỉ là loại con gái tầm thường đến mức như vậy. Cô cất số tiền vừa đếm, đút vào túi xách chỉ để bên ngoài năm triệu rồi ấn hết vào valy khoá chặt sau đó nằm xuống, đầu óc vẫn còn rất nhiều suy nghĩ, thế nhưng cô lại tự nhắc nhở bản thân mình không được làm tổn hại sức khoẻ nữa. Cô cố nhắm mắt, an ủi rồi ru mình vào giấc ngủ vừa đút đoạn.

Sáng hôm sau khi tỉnh dậy ngoài trời cũng đã nắng lên, cô liền bật dậy gọi số điện thoại đêm qua đã lưu. Đầu dây bên kia nhắc máy rất nhanh, sau khi thấy cô đặt vấn đề muốn thuê nhà, anh ta liền mong muốn cô đến xem luôn, vì căn phòng ấy so với giá sinh viên khá cao nên đến giờ anh ta vẫn chưa thể cho ai thuê. Cô liền lưu lại địa chỉ cụ thể, sau đó xách luôn valy xuống dưới lễ tân thanh toán tiền rồi bắt xe về thẳng phòng trọ ấy. Đón cô ngay từ đầu ngõ, người đàn ông nói chuyện qua điện thoại vẫn còn khá trẻ chỉ trạc tuổi cô. Thấy cô anh ta lảng xảng xách valy rồi mồm nói liên hồi, nào là phòng trọ này mới được xây, tuy ở trong ngõ nhưng an ninh tốt, giá phòng hoàn toàn hợp lý. Cô nghe anh ta nói, chỉ cảm thấy càng thêm mệt mỏi, nhưng cô phải công nhận một điều căn phòng này quả thực rất sạch sẽ và rộng rãi. So với trên ảnh còn có phần rộng rãi hơn, cô không muốn lằng nhằng nên làm luôn hợp đồng sáu tháng nhưng đóng tiền từng tháng còn phải đặt cọc thêm một tháng. Anh ta cho cô thuê được mừng như bắt được vàng, sau khi ký xong hợp đồng còn gọi người đến dọn sạch sẽ cho cô rồi mới đi. Cô nhìn căn phòng vẫn trống trơn liền thở dài, sắm thêm đồ trong nhà có lẽ lại mất thêm một khoản nữa. Những ngày cô còn ở với Văn chưa bao giờ cô phải lo nghĩ đến chuyện tiền nong, vậy mà bây giờ tiêu đi một đồng cô cũng cảm thấy xót vô cùng. Cô đóng tiền nhà xong cầm mười triệu theo người sau đó lại khoá valy đóng chặt cửa phòng đi ra siêu thị gần nhà mua chút đồ. Tính ra cô phải mua rất nhiều thứ, cô mở ghi chú, ghi ra những gì thật sự cần thiết rồi nhanh chóng bước vào. Cô đã chọn rất nhiều đồ, nhưng rồi mỗi lần xem giá lại đặt lên đặt xuống, phải mất ba bốn tiếng

cô mới có thể chọn xong những đồ dùng trong nhà sau một hồi đắn đo. Đột nhiên điện thoại của cô reo lên, là Quân. Cô thở dài nhấc máy, đầu dây bên kia nghe được giọng cô liền nói như thể cô sẽ tắt máy:

- Nhiên, em đang ở đâu thế? Tôi có mấy chuyện muốn nói.

Cô hít một hơi rồi đáp lại:

- Có chuyện gì anh cứ nói đi?

- Tôi muốn gặp em trực tiếp.

Cô thật sự không muốn gặp Quân, không phải vì cô ghét anh ta mà bởi cô sợ rằng sẽ làm phiền đến anh ta. Thế nhưng giọng điệu anh ta rất gấp gáp, vả lại ngày hôm qua cô biết anh ta đã bỏ cả làm mà đi tìm mình nên cuối cùng cô đáp lại:

- Tôi đang ở siêu thị ở MeLinh Plaza.

Quân hơi sững sốt hỏi lại:

- Sao em lại ở tận đó?

Cô cười nhạt đáp:

- Có gì gặp rồi nói.

Anh ta không nói thêm gì liền tắt máy. Cô chọn thêm một vài vật dụng cần thiết sau đó ra ngoài thanh toán rồi đẩy xe về phía cổng. Đứng đợi phải hơn một tiếng sau mới thấy Quân đi xe đến. Thế nhưng không phải đi bằng chiếc xe máy cũ kỹ mà đi bằng con xe ô tô bóng loáng. Anh bước xuống xe nhìn đồng chắn ga gối đệm trên xe, lại lĩnh kính cả rồi xoong bát đĩa liền hỏi:

- Em mua nhiều đồ thế này sao?

Cô lau mồ hôi lấm tẩm trên trán rồi nói:

- Giúp tôi cho đỡ lên xe đã rồi chở về nhà đã.

Quân nhìn điệu bộ vất vả của cô thấy xót xa trong lòng vô cùng, anh liền nhặt đồ của cô đặt vào cốp xe rồi mở cửa xe cô. Leo lên xe lúc này cô mới cảm thấy mát mẻ một chút quay lại hỏi:

- Xe này của anh sao?

Quân gật đầu nói:

- Đúng vậy, nhưng tôi gần như rất ít khi đi bằng xe này lắm. Ban nãy thấy em nói em đi siêu thị tôi nghĩ em sẽ mua đồ nên lái xe này đi.

Cô nhìn chiếc xe, khẽ trề trề

- Giỏi thật, hồi anh đi nước ngoài chắc lương cao lắm nhỉ?

- Cũng không hẳn là lương cao nhưng hoàn thành một dự án cũng kiếm được kha khá, tôi đi gần một năm mà hoàn thành được hai dự án nên mới được đề bạt thành trưởng phòng nhanh như vậy

Cô bỗng cảm thấy có chút xấu hổ, nghĩ đến số tiền đêm qua rút từ trong thẻ của Văn càng tự khinh chính bản thân, đúng là Quân rất giỏi vào được công ty này cũng như cá gặp nước vậy. Cô không dám hỏi thêm đến chuyện tiền nong, liền quay sang nói:

- Quân, anh tìm tôi có chuyện gì vậy?

Anh xoay vô lăng rồi nói:

- Giờ em đi đâu? Chuyện chút nói sau.

Cô đọc địa chỉ phòng trọ Quân liền lái xe về hướng cô nói. Cô nhìn ra hai bên đường, cảm thấy con đường này thật lạ lắm, tuy cùng ở thủ đô, thế nhưng khu vực này rõ ràng cách rất xa công ty Văn. Cũng tốt, ít nhất cũng chẳng cần gặp mặt nhau thêm nữa:

- Nhiên, em định sau này thế nào?

Cô hơi mở to mắt quay sang nhìn Quân hỏi lại:

- Ý anh là sao?

- Em định làm gì để sống? Cuộc sống sau này thế nào?

Cô bất giác xoa tay xuống bụng, lúc này khi nghe Quân hỏi cô mới như sự tỉnh. Trong tay cô hiện tại trừ số tiền ít ỏi kia ra thì hoàn toàn không có gì. Số tiền đó thực sự mà nói cũng chỉ đủ cho cô sống vài tháng. Ngoài việc mới trả tiền nhà được một tháng cô gần như chưa có chút dự định gì, hướng hợp đồng của cô với công ty Bình Minh A còn chưa xong. Càng nghĩ cô lại càng thấy hoang mang, đến sống ở đây cô còn chưa nghĩ ra được rằng tiếp theo sẽ làm gì để kiếm sống, đột nhiên cô cảm thấy tương lai phía trước mịt mù vô cùng. Cô cúi mặt, cuối cùng đáp:

- Tôi sẽ tìm một việc gì đó để làm.

Quân nhìn đống đồ đạc cô mua anh hiểu cô và Văn đã hoàn toàn chấm dứt. Cô đến tận đây để thuê phòng trọ, lại còn nghĩ đến tìm việc mới để làm, không cần cô nói anh cũng hiểu hoàn cảnh hiện tại của cô. Không kìm được anh bất chợt nói:

- Nhiên, hay em về nhà tôi sống tạm một thời gian đến khi nào em thật sự xin được việc ổn định rồi hãy ra ngoài.

- Không, tôi sẽ sống tự lập, tôi không muốn dựa dẫm vào bất cứ ai.

Quân thở dài, anh không dám hỏi cô hôm qua đã xảy ra những chuyện gì, thật lòng không muốn làm cô nghĩ lại những chuyện đau lòng. Thấy cô mạnh mẽ thế này anh lại càng cảm thấy xót xa hơn rất nhiều. Mà thật ra không phải anh không dám hỏi, mà là anh không cần hỏi cũng biết mọi chuyện diễn ra thế nào. Chuyện này dường như anh đã dự liệu được từ trước, anh đi xe chậm hơn một chút, hai tay nắm chặt vô lăng rồi nói:

- Nhiên, tôi có đi đâu này liên quan đến Văn không biết nên nói cho em biết không.

Cô cảm thấy lòng ngực bỗng dưng như sắp rơi ra, thế nhưng khuôn mặt vẫn giữ bình thản đáp:

- Tôi và anh ta không còn liên quan đến nhau nữa rồi, những chuyện gì không cần thiết thì không cần phải nói.

Quân lắc đầu:

- Không hẳn là chuyện về Văn, mà là chuyện về Chủ tịch Minh.

Cô quay sang nhìn anh, ánh mắt sắc lạnh đáp lại:

- Ông ta thì có chuyện gì được chứ?

- Ông ấy nghe nói bị lên cơn đau tim, đưa đi cấp cứu nhưng giờ vẫn chưa tỉnh lại. Nhiên, tôi đoán chuyện Chủ tịch Minh vào viện ắt hẳn có liên quan đến việc em bỏ thai.

Cô bỗng lặng người đi mất mấy giây, nghe tin này trong lòng cô lại không hề cảm thấy hả hê như cô đã từng nghĩ. Cô nén một tiếng thở dài vào trong, khuôn mặt bỗng trở nên khó coi vô cùng. Dù đã từng nghĩ nếu ông ta có mệnh hệ gì có lẽ cô phải là người vui sướng nhất, thậm chí lời nói ban nãy của cô còn rất lạnh lùng, vậy mà giờ đây trong lòng cô lại xuất hiện thứ cảm giác có chút hụt hẫng này. Thế nhưng cuối cùng, cô lại nhìn Quân lãnh đạm đáp:

- Anh đến nói với tôi đi đâu này thôi sao?

Anh vẫn tập trung lái xe, không thay đổi sắc mặt nói:

- Nhiên, thật sự tôi rất lo cho em, liệu rằng thời gian sắp tới em sẽ sống thế nào? Còn cả hợp đồng với công ty Bình Minh A, em định thế nào? Còn rất nhiều đi đâu phải lo, hay em nghe tôi đi về ở tạm chỗ tôi một thời gian, sau đó chuyển ra ngoài sau.

- Quân, tôi dù sao giờ cũng là vợ người khác. Tôi và anh ta còn chưa ly hôn. Anh định để một người như tôi sống cùng anh sao? Về lại chuyện này

tôi quyết định rồi, anh đừng nói nhiều thêm, tôi có cuộc sống của tôi, anh có cuộc đời của anh, làm phiền anh như thế đủ rồi.

Quân hiểu tính cô, thế nên anh không nói thêm câu gì, chờ cô đến thẳng phòng trọ rồi định ở lại dọn dẹp giúp cô. Thế nhưng cô liền đuổi anh về, thực lòng cô không muốn anh vì cô mà ảnh hưởng đến công việc. Anh nhìn cô rồi nói:

- Nhiên, có chuyện gì cần tôi cứ gọi cho tôi. Đừng ngại. Em cũng đừng ép bản thân phải chịu khổ, mỗi tuần tôi đến thăm em một lần được chứ?

Cô nhìn ra ánh nắng chói chang, người đàn ông trước mặt có đôi mắt nâu vàng thâm trầm đang nói giọng hết sức dịu dàng. Nếu là cô của những năm trước đây, sau khi chia tay người yêu rất có thể cô sẵn sàng dựa dẫm vào anh. Thế nhưng giờ cô lại chỉ muốn mạnh mẽ dựa vào chính bản thân mình mà sống. Trải qua bao biến cố như vậy rồi cuộc cô hiểu ra rằng trên đời này không ai đáng tin bằng bản thân mình. Cô hơi cúi mặt đáp lại:

- Được, tôi cần sẽ gọi cho anh. Còn chuyện gì để nói không?

Anh lắc đầu, hôm nay vốn dĩ cũng chẳng có chuyện gì để nói với cô, chỉ là muốn gặp cô một lúc, bởi trong lòng bất an vô cùng, cũng là muốn thông báo chuyện của Chủ tịch Minh đến cô. Anh còn rất nhiều chuyện muốn hỏi, chỉ tiếc rằng nhìn thấy cô là hiểu, không cần hỏi cũng hiểu rằng đang cô đang thế nào. Sau khi Quân trở về cô liền lôi đồng hồ bắt đầu dọn dẹp. Nhiên bỗng nhớ về khoảng thời gian bắt đầu lên đại học cũng từng thức thâu đêm để tìm thuê nhà trọ. Hồi đó cô không thể ở trong ký túc xá bởi vì còn phải làm thêm, chỉ có đi thuê căn phòng cô thuê chật chội tối tăm hơn căn phòng này rất nhiều. Sống mũi cô bất chợt cay xè, nghĩ đến những ngày còn ở cạnh Văn, lần ấy gãy tay ở nhà với bốn bức tường rất nhàm chán, mỗi lần đến giờ anh đi làm về cô đều ngồi ngóng, nghe tiếng mở cổng liền giả vờ nằm xuống như thể mình ngủ. Nhớ lại cả từng đêm hai người nằm cạnh nhau, ôm nhau ngủ trong căn nhà sang trọng. Cô bỗng bật cười, hoá ra thứ ký ức ấy mới chỉ mất đi trong ngày hôm qua, mà chính cô tự ta phá nát nó. Nhiên không dám nghĩ thêm bất cứ điều gì, liền lấy một chậu nước sạch lau qua sàn nhà, nói là một căn phòng, nhưng thực

chất đây giống như một căn nhà cấp bốn còn có cả phòng khách và phòng bếp. Lau dọn xong xuôi cũng mất của cô gần nửa ngày, lúc này cô mới sực nhớ ra cả buổi trưa cô chưa hề ăn gì, trời lại cũng xế chiều chỉ có một bát bún buổi sáng cô ăn thực sự không đủ no liền mau chóng ra ngoài ăn cơm, cũng may gần bên cạnh phòng trọ có cửa hàng cơm sạch sẽ vô cùng. Ăn xong lại trở về phòng trọ đã được dọn dẹp sạch sẽ, từ mai cô sẽ đi chợ nấu ăn, cuộc sống có lẽ thay đổi rất nhiều. Hôm nay nghĩ đến nhưng đi đâu Quân nói, cô lại càng thấy hoang mang tột cùng, cô biết Văn đang rất hận cô. Còn chuyện ly hôn, cả việc lấy lại hợp đồng của cô và công ty Bình Minh A, thực sự cô không dám nghĩ tiếp. Cô gấp mấy bộ quần áo ngủ nhét vào trong tủ, cuối cùng lục dưới đáy valy một túi lớn, mắt cô có chút nhú lại, hoá ra đêm qua cô vẫn kịp mang theo những đồ này sao?

Cô lôi từ từ trong túi một bức ảnh nhỏ, là ảnh cưới của cô và Văn được anh in ra để trên đầu giường. Trên ảnh vẻ mặt cô tươi tắn tròn đầy, khuôn mặt anh rạng rỡ vòng qua eo cô ngập tràn hạnh phúc. Cô bất giác di ngón tay luôn đôi mắt tinh anh, hoá ra đã có lúc hai người hạnh phúc đến mức như vậy. Hay bởi suốt thời gian gần đây quá đau thương mà cô đã quên mất rằng từng có một khoảng trời bình yên đến thế. Cô bỗng thấy mắt ướt nhoè, một giọt nước mắt lăn xuống đọng thành vệt trên bức ảnh. Càng nhìn cô lại càng nhớ anh vô bờ, để quên một người rất cuộc lại khó đến như vậy, dù có hận anh đến tận xương tuỷ, thì giây phút này cô cũng thấy trống vắng vô cùng. Chợt cô đứng dậy lau nước mắt rồi tắm qua người, sau đó nhét toàn bộ đồ cả bức ảnh và những món đồ kỉ niệm anh tặng cô vào ngăn kéo tủ rồi lấy ấm siêu tốc nấu chút nước pha một cốc sữa uống rồi mới lên giường đi ngủ. Đã không biết bao nhiêu ngày cô thức trắng, có lẽ kể từ hôm nay thôi cô sẽ sống lại một cuộc đời khác.

Những ngày tiếp theo, cuộc sống của cô cũng bắt đầu đi vào quỹ đạo một chút, hằng ngoài ngoài đi chợ nấu ăn, giặt giũ dọn dẹp cô bắt đầu lên mạng tìm thông tin về những công ty tuyển dụng. Ngày thứ tư sau khi chuyển ra ngoài, cô tìm được chút thông tin về công ty gần nhà đang cần một nhân viên kế toán liền vội vàng mở điện thoại chụp lại, không quên ghi ra giấy địa chỉ, ghi xong liền nhét mẫu giấy vào túi sau đó dậy nấu chút đồ ăn sáng rồi lôi chiếc túi ra đếm lại tiền. Trong người cô cũng chỉ còn

khoảng hơn năm mươi triệu. Cô đắn đo cuối cùng nhét mười triệu vào trong túi, rồi khoá lại valy nhanh chóng đi ra ngoài.

Bầu trời đang chuyển mình từ Xuân sang Hạ, thế nên cái nắng cũng có phần gay gắt hơn trước. Cô ưỡn ẹo cầm chiếc ô che nắng đứng dưới đường bắt xe bus đi ra hiệu sách gần đó mua vài túi hồ sơ xin việc sau đó liền đi ra cây rút tiền, cô nhét thẻ vào bỗng thấy vô liêm sỉ đến vô cùng. Thế nhưng giờ phút này cô không còn muốn nghĩ đến lòng tự trọng, rốt cuộc tự trọng có ăn được không? Có nuôi cô được ngày nào không? Đột nhiên cây rút tiền kêu tút tút, cô nhìn lên màn hình, bỗng dựng sững người, thẻ rút tiền của cô đã bị khoá.

Cô nhận lại chiếc thẻ, nuốt nước bọt, tình huống này không phải cô không nghĩ đến, chỉ là khi đến rồi cô lại cảm thấy hụt hẫng vô cùng.

Bất chợt điện thoại của cô reo lên, cô vội vàng nhìn vào màn hình, là số của thư ký Trà. Hít một hơi thật sâu cô mới dám nghe, đầu dây bên kia nói rất nhanh:

- Cô Nhiên đúng không ạ? Cô đến công ty ngay nhé.

Cô bặm chặt môi, từ từ hỏi lại:

- Có chuyện gì vậy ạ?

- Đến để kết thúc hợp đồng chứ còn gì nữa? Mau lên nhé.

Nói rồi anh ta tắt máy, cô nắm chặt điện thoại nhét vào túi. Đi đâu này cô hoàn toàn dự đoán trước được, chỉ có đi đâu trong giây lát hai chuyện xảy ra cô chưa kịp tiếp nhận. Cô cầm mấy tập hồ sơ ra bến xe bus đứng chờ. Cô kéo chiếc mũ của áo chống nắng dài đến tận chân đội lên đầu, cụp ô xuống nhanh chóng bước lên xe bus. Xe bus giờ này thực sự rất đông, cô cố mãi cũng không thể chen lấn mà ngẩng lên được, trong người vẫn chưa thật sự hết mệt mỏi bèn yếu ớt nói với người thanh niên ngồi trên xe:

- Cậu có thể nhường ghế cho tôi được không?

Cậu thanh niên nhìn cô, tròn mắt hỏi lại:

- Tại sao tôi phải nhường ghế cho chị?

Cô nhắm nghiền mắt cuối cùng đáp lại:

- Tôi đang có bầu.

Cậu thanh niên nhìn phía bụng cô bị che lấp bởi chiếc áo chống nắng rộng, nhìn thế nào cũng không ra cô có bầu liền cười nhạt đáp:

- Bây giờ đàn bà con gái cũng lắm chiêu trò phết nhỉ.

Cô không biết nói lại thế nào, mấy ánh mắt đang nhìn cô tỏ ra khó chịu, cô đành cúi mặt bám hai tay lên cây cột sắt lạnh lẽo. Chiếc xe bus đi chậm chạp như rùa bò, cuối cùng cô không còn chịu được đành xuống ở nửa đường bắt một chiếc xe ôm đi về phía công ty Bình Minh A. Sau khi trả tiền cho người xe ôm, cô mới phát hiện từ khi thư ký Trà gọi cho cô đến giờ đã là gần hai tiếng đồng hồ. Cô vội vàng đi thẳng vào trong công ty, bỗng đứng trong lòng cảm thấy xót xa vô cùng. Nơi đây đã gắn bó quen thuộc với cô suốt gần một năm qua, vậy mà hôm nay đến đây lại thấy lạ lẫm như thể chưa từng đến.

- Cô Nhiên.

Tiếng Thư ký Trà gọi khiến cô giật mình, hoá ra cô đã bước vào đến trong sảnh. Anh ta nhìn cô khó chịu nói:

- Tôi gọi cô bao lâu giờ cô mới đến? Giám đốc đang tức giận lắm đấy.

Cô thấy trong lời nói của anh ta không còn giọng điệu nịnh bợ cô như ngày trước, còn có thái độ gắt gỏng khó chịu liền hiểu ra có lẽ mọi người trong công ty có thể không biết chuyện cô và anh xảy ra những gì, nhưng đã biết cô và anh sắp ly hôn. Cuộc đời này vốn là thế, con người ta có thể ngọt ngào khi cần, đến khi cảm thấy đối phương không còn dựa dẫm hay lợi dụng được thì có thể phũ phàng được luôn. Cô nghĩ đến lời anh ta nói, trong lòng lại càng lo sợ, chỉ thề cầu mong anh ta sẽ là người giải quyết

việc của cô chứ không phải Văn. Thế nhưng ông trời không chiều lòng cô, anh ta đưa cô lên phòng của anh. Cô nắm chặt hai tai, cố giữ sự bình thản cùng anh ta bước vào. Cánh cửa mở ra, căn phòng đột nhiên rất khác, cửa kính trước kia ngăn đôi phòng đã không còn, kê cả bàn làm việc cũ của cô cũng hoàn toàn biết mất, toàn bộ đồ cũ đều được thay thế mới lại. Cô hơi sững người lại, thế nhưng cuối cùng vẫn bước vào bên trong. Anh đang ngửi đánh máy, vẻ mặt lạnh lùng như lần đầu cô đến công ty này làm việc. Thư ký Trà liền lên tiếng:

- Giám đốc, cô ta đến rồi.

Anh vẫn không thèm ngẩng đầu, hờ hững đáp:

- Cậu để hợp đồng ở đây, rồi đi ra ngoài đi.

Thư ký Trà gật đầu, sau đó đi ra ngoài. Cô nhìn Văn, vẻ mặt anh lạnh lùng đến mức tuyệt tình, thậm chí ngay cả một cái nhìn anh cũng không còn buồn dành cho cô. Cô nắm chặt chiếc túi xách và tập hồ sơ, trên mặt mồ hôi đã nhễ nhại. Anh vẫn im lặng không hề mở lời nào với cô, cô đưa một tay lên chấm mồ hôi chờ đợi, thế nhưng vẫn là sự im lặng đến đáng sợ. Thà rằng anh chửi cô, mắng cô cô còn cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều. Cuối cùng cô không còn chịu được nữa liền lên tiếng:

- Văn, hợp đồng...

- Đừng gọi tên tôi.

Tiếng anh cắt ngang câu nói của cô, cô nuốt nước bọt gật đầu nói:

- Giám đốc, hợp đồng của tôi thế nào?

Anh lúc này mới ngừng đánh máy, ngược mắt nhìn cô. Cô mặc chiếc áo chống nắng bỏ dài qua tận đầu gối, mái tóc được buộc lên như không hề gọn gàng, những lọn tóc bết mồ hôi dính cả vào mặt. Gương mặt nhợt nhạt, đôi môi còn không có chút son nào, khuôn mặt hốc hác còn có chút sạm đi. Anh bỗng cảm thấy giây phút này trông cô thật tầm thường, tầm thường đến mức đáng khinh. Anh nắm chặt hai tay, trong một giây lát anh

đã muốn lao đến mà bóp chết người đàn bà độc ác trước mặt. Thế nhưng anh đã kìm chế được lại, nhếch mép đưa tay lạnh lùng nói

- Thẻ rút tiền!

Cô mở to mắt, cuối cùng hiểu ý anh liền lật đật mở túi đưa lấy thẻ của anh hai tay run rẩy đặt lên bàn. Anh liếc nhìn hỏi lại:

- Cô đã rút bao nhiêu tiền trong đó?

Cô hơi run rẩy, bặm môi, thẫn thờ nghĩ anh vốn dĩ xưa nay không hề biết trong thẻ có bao nhiêu tiền liền nói dối:

- Tôi chưa rút đồng nào kể từ tháng trước.

- Tốt lắm!

Cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh, chỉ sợ rằng anh sẽ phát hiện mình nói dối. Anh liếc nhìn bản hợp đồng rồi nói:

- Cô nghỉ rất nhiều ngày, thậm chí còn không có cả đơn nghỉ việc. Điêu này hoàn toàn là phá vỡ hợp đồng, cô có biết phá vỡ hợp đồng phải đền bao nhiêu tiền không? Trong hợp đồng có ghi rất rõ, nghỉ việc quá năm ngày không có lý do coi là bên tôi có thể đơn phương huỷ hợp đồng và yêu cầu cô bồi thường. Tiền bồi thường bằng một tháng tiền lương một tháng của cô và chi phí đào tạo là ba mươi triệu.

Cô cắn chặt môi, cuối cùng thì anh đã thật sự muốn triệt mọi đường sống của cô như anh đã từng nói. Cô bấu hai tay vào áo hỏi lại:

- Vậy là bốn mươi triệu sao thưa giám đốc. Tiền chi phí đào tạo là...

Anh di mấy ngón tay thon dài lên bản hợp đồng đáp lại:

- Cô Nhiên trong hợp đồng ghi rất rõ số tiền đó chẳng lẽ cô không đọc kỹ! Cô ký vào đây, và nộp luôn bốn mươi triệu, ngoài ra tiền lương tháng này cô cũng sẽ không được nhận.

Cô nhắm nghiền mắt, trong người cô còn đúng mười triệu, số tiền ở nhà mới vừa đủ để hợp đồng. Cô còn rất nhiều thứ phải lo, trong giây lát liền lấy hết dũng khí mà nói:

- Tôi chỉ có mười triệu ở đây, số tiền còn lại tôi có thể nợ được không?

Anh bật cười, điệu cười lạnh lùng đến đáng sợ hỏi lại:

- Nợ? Cô nghĩ công ty tôi là cái chợ hay sao mà mặc cả.

- Tôi thật sự chỉ mang theo mười triệu, tôi sẽ để mười triệu ở đây, rồi tôi đi vay tạm sau đó tí tôi sẽ mang đến được chứ?

Anh nhìn cô, không thể nghĩ cô gái anh từng yêu lại có thể mặc cả từng đồng tiền thế này, trong lòng lại càng coi thường. Anh hơi cong khóe môi gần giọng nói:

- Tôi tưởng cô phá thai để đi theo thằng đàn ông khác nó phải cho cô tiền, hoá ra cũng bần cùng đến mức này sao? Tôi còn nghĩ rằng đi điếm nó cũng có cái giá của nó, vậy mà cô không có chút giá trị nào.

Cô khựng người lại, mở to đôi mắt nhìn anh, không thể nào nghĩ rằng lời nói vừa rồi lại phát ra từ miệng anh bỗng cảm thấy trái tim đau đến nghẹt thở, thế nhưng so với những việc cô làm với anh mà nói anh hoàn toàn có thể nói ra những câu này. Tình yêu đẹp đẽ của hai người đã bị lòng thù hận che lấp hết, cô tự biến mình thành loại đàn bà tàn độc, vậy có gì mà cô lại có tư cách đau lòng khi nghe anh nói như vậy? Cô cố hít một hơi thật sâu, để giọng nói của mình có thể bình thản hơn, mỉm cười nói:

- Tôi sẽ trả đầy đủ trong ngày hôm nay được chứ?

Anh nhìn cô cũng không thể tin được rằng anh có thể nói ra những điếu này. Anh tưởng cô sẽ gào lên chửi anh, hoặc ít nhất cũng tức giận. Nếu cô tức giận anh sẽ cảm thấy thật sáng khoái, thế nhưng cô lại chỉ bình thản, đôi mắt to tròn đen láy nhìn anh chăm chăm. Anh lại càng cảm thấy đau đớn trong lòng, anh cảm thấy đổ kỵ. Đổ kỵ với người đàn ông cô đã bỏ tất

cả mà theo hẳn ta, đỡ kỳ đến phát điên liền ném tập hồ sơ xuống đất rồi nói:

- Cần lấy và rút ra khỏi đây, trong chiều nay mang đủ bốn mươi triệu đến đây tôi.

Cô cúi người nhặt tập hồ sơ, lặng lẽ bước ra ngoài. Trong lòng cô hoàn toàn trống rỗng. Đợi cô đi khuất, anh mới từ từ đứng dậy, rót một cốc nước rồi uống. Từ bao giờ cô trở nên cam chịu đến vậy? Thế nhưng cô càng cam chịu, anh càng thấy trong lòng tức giận vô cùng. Mấy ngày nay anh đã thầm nghĩ rằng không biết anh gặp lại cô, anh sẽ thế nào. Rất có thể sẽ phát điên, vậy mà sáng nay anh lại muốn đích thân được nhìn thấy cô, thế nhưng hoá ra cuộc gặp này lại bình thường đến vậy. Chỉ vài ngày cô đã thay đổi rất nhiều, anh bật cười bản thân anh còn thay đổi nói gì đến cô? Hoá ra tình yêu sâu đậm trước kia anh dành cho cô cũng bị nỗi hận thù làm cho tan biến. Anh không nghĩ gặp lại cô anh có thể bình thản đến như vậy, còn cay nghiệt nói ra những lời đau thương kia. Vậy mà anh không hề có chút hả dạ nào, giây phút này anh càng cảm thấy khó chịu vô cùng. Anh nắm chặt hai tay, dù anh có triệt mọi đường sống của cô thì vẫn còn Quân. Với năng lực của cậu ta, thì đừng nói công ty Lung Linh mà cả công ty lớn hơn cũng hoàn toàn mong muốn có được. Anh cũng không hiểu vì lý do gì mà trước kia cậu ta không được trọng dụng, thế nhưng giờ phút này anh hiểu cậu ta thực sự rất giỏi. Dù có muốn cô chết đi mới thoả mãn thì cũng hiểu cô đã bỏ anh theo cậu ta thì vĩnh viễn cuộc sống của cô sẽ không thể tởn tể như anh mong muốn. Cô ta tuy độc ác với anh như vậy, nhưng anh cũng không thể nào vì việc riêng là làm ảnh hưởng đến việc công. Dù sao Quân cũng là nhân tài, vả lại còn rất được Giám đốc Linh trọng dụng. Có xem xét thế nào đi chăng nữa cũng không thể nào trừ dập cậu ta được. Giây phút này anh bỗng muốn đi đâu đó, uống thật say.

EM LÀ SINH MỆNH CỦA ANH

Phạm Vũ Anh Thư
dtv-ebook.com

Chương 31

Nhiên bước ra khỏi cửa, ở trong kia cô hoàn toàn có thể bình thản tiếp nhận mọi lời nói của anh, vậy mà giờ này lại cảm thấy đau đớn vô cùng. Toàn thân cô mệt rũ rời, trời nắng nóng lại càng khiến trong người cảm thấy bí bách. Mồ hôi trên mặt cô lại vẫn tiếp tục túa ra, hơi thở cũng nặng nhọc vô cùng. Toàn thân cô run rẩy, cảm giác cổ họng khô khốc bỗng mắt cô tối sầm lại, đầu óc cô bỗng như thể bị một màu đen tối che lấp lại. Chợt có người đưa bàn tay đỡ lấy cô, trong giây lát cô bỗng thấy gương mặt quen thuộc, mùi hương quen thuộc của Văn hiện ra đến lúc tỉnh táo lại mới phát hiện người đang đỡ cô là Quân. Anh đỡ cô dậy bước vào thang máy đoạn đưa cho cô chai nước mát còn mới nguyên rồi nói:

- Em đi đâu vậy? Em có sao không? Sao mặt em tái xanh nhợt nhạt thế này.

Nhiên uống ực một hơi, cảm thấy đã tỉnh táo lại liền nói:

- Tôi đến huỷ hợp đồng với công ty Bình Minh A, nhưng không đủ tiền giờ về đây. Tôi không sao cả, chắc do mới đi nắng nên choáng tý thôi.

Quân hiểu đi đầu này là hoàn toàn bình thường ở công ty Bình Minh A. Vào được công ty Bình Minh phải trải qua rất nhiều gian khó, làm việc cũng khắc nghiệt. Thế nhưng khi nghe tin này anh lại hơi khựng lại. Cũng có lẽ anh đã quen với việc Văn luôn yêu thương chiều chuộng cô, giờ anh ta làm thế này anh hơi bất ngờ. Thế nhưng cũng đúng thôi, nếu anh là anh ta anh hoàn toàn có thể làm thế này thậm chí là hơn nữa. Số tiền mà cô cần thực ra còn rất nhỏ so với nhiều người làm lâu năm ở công ty Bình Minh A. Anh thở dài rồi nói:

- Hay em mượn tạm tiền tôi để trả trước, dù sao hiện giờ về nhà em cũng xa, em lại mới chuyển phòng trọ, số tiền em có trong người liệu rằng có đủ cho những ngày tiếp theo không?

Cô cười nhạt, lời Quân nói thật sự không phải cô không nghĩ đến. Chỉ là cô cảm thấy không muốn mắc nợ anh, cô có thể vô liêm sỉ với Văn. Nhưng cô không muốn đến ngay chút sĩ diện cuối cùng với người ngoài cũng đánh mất. Cô lắc đầu kiên định đáp:

- Cảm ơn anh, nhưng tôi có đủ rồi, không làm việc này làm việc kia thiếu gì. Tôi có thể lo được. Túng quá thì tôi vay anh sau.

Quân gật đầu nhìn đồng hồ rồi nói:

- Nhưng cũng sắp chuyển sang giờ chiều rồi, hay tôi đưa em đi ăn gì đã nhìn em thiếu sức sống lắm, ăn gì rồi cầm tạm tiền tôi trả trước, chiều tôi đưa em về rồi qua chỗ em lấy luôn cho em đỡ áy náy.

Cô thấy lời anh nói cũng có lý, không muốn từ chối thêm liền đứng dậy theo anh ra xe. Hôm nay anh lại đi con xe máy cũ kỹ, cô leo lên xe cùng anh đến thẳng một nhà hàng gần đó. Đến cửa, đột nhiên cô nhìn qua khung cửa kính bất chợt Văn đang ngó một góc. Cô cúi mặt lùi lại một bước kéo tay Quân rồi nói:

- Chúng ta đi chỗ khác ăn đi.

Quân hơi ngạc nhiên hỏi lại:

- Sao thế? Quán này không hợp khẩu vị em à?

Cô gật đầu đáp:

- Đúng vậy, tôi không quen ăn ở đây.

Nói rồi đi quay mặt đi chỉ sợ Văn nhìn thấy cảnh tượng này. Thật không may cho cô, anh ở phía trong vừa kịp chứng kiến hết. Một nỗi căm phẫn lại trào lên, anh rót một chén rượu, uống ực một hơi. Cổ họng anh

như bị bỏng, nhưng thế cũng tốt, còn hơn nỗi đau trong tim phát ra. Mấy ngày nay anh không dám về lại căn nhà đó, anh sợ nhìn thấy bộ quần áo trẻ con lại không kìm chế được. Bác Thu đã dọn sạch lại căn nhà, chỉ tiếc rằng anh thật sự không đủ dũng khí để đối diện với nó. Càng nghĩ đến đứa con trong bụng đã bị cô giết chết anh càng hận cô đến đau đớn. Thế nhưng anh lại hận chính bản thân anh hơn rất nhiều. Trước đến nay anh luôn là người đi êm đềm, vậy mà đối với cô anh lại như biến thành người khác. Nỗi hận thù đan xen với đau khổ làm anh cảm thấy càng nhìn thấy cô lại càng tuyệt vọng. Thà rằng buổi sáng nay anh đừng giải quyết chuyện hồ sơ của cô, vậy mà anh lại tự mình làm đi ầu đó. Anh muốn nhìn thấy cô để biết rằng không có anh cuộc sống của cô sẽ t ả t ệ thế nào. Thế nhưng ngay cả khi anh buông lời cay độc với cô cô vẫn bình thản, anh hiểu mình đã thua. Anh cũng không hiểu vì lý do gì khi Quân cũng là người có tiền mà nhìn cô từ cách ăn mặc đến trang điểm lại trở nên nghèo nàn t ần thường đến vậy. Càng nghĩ anh càng thấy bản thân thật sự quá ngu ngốc r ấ. Cô ta là gì để anh phải bận tâm? Loại đàn bà như cô ta vốn dĩ anh không nên nghĩ tới, thế nhưng càng cố quên đi cô ta, anh lại càng cảm thấy những hình ảnh xưa cũ hiện ra. Anh nhắm nghiền mắt, uống thêm một chén rượu. Anh đã từng cho rằng sau bao nhiêu chuyện cô gây ra với anh, anh sẽ không bao giờ để ý việc cô và Quân thế nào. Vậy mà giờ đây thấy hai người ríu rít nói cười anh bỗng muốn gào lên. Người đàn ông ấy rốt cuộc có gì để cô hy sinh đến vậy, đến nỗi tàn nhẫn với anh thế này? Nếu nói anh không hận cậu ta là hoàn toàn sai, thế nhưng anh đủ thông minh để biết rằng Quân thực sự không phải người t ả t ệ mà người t ả t ệ chính là cô. Nếu cô thực sự không còn yêu cậu ta, dù cậu ta có đối xử tốt thế nào cô cũng sẽ không rung động. Cậu ta cũng không thể ép cô phá thai nếu cô không muốn. Tất cả chuyện này đều do một mình cô gây ra, anh nghiến chặt răng, càng nghĩ lại càng oán hận người đàn bà có lòng dạ độc ác l ằng l ằng. Chưa bao giờ anh có thể nghĩ người con gái thơ ngây anh yêu năm ấy cuối cùng lại biến thành kẻ tàn độc như vậy. Dù có nguy hiểm hàng vạn lý do rằng hoàn cảnh thay đổi cô thì anh cũng vẫn không thể nào tha thứ nổi. Trên đời này không có người mẹ nào tàn độc đến mức có thể ra tay giết chết con mình ngay từ khi mang thai nó chỉ vì ngoại tình với thằng đàn ông khác. Nếu có thì chỉ có loài c ần thú, mà cô ta chính là loại c ần thú ấy. Vặn đặt ly rượu xuống, cuối cùng không muốn uống thêm nữa. anh không thể vì cô ta mà biến thành bộ dạng sống dở chết dở thế này được. Cho dù có đau đớn thế nào

cũng phải sống để cô ta biết rằng cuộc đời cô ra sai lầm nhất chính là từ bỏ anh. Anh đứng dậy trả tiêng rồi nhanh chóng trở về công ty bật máy tính, lại tiếp tục làm việc, có lẽ chỉ có công việc mới có thể khiến anh cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều. Ngày làm việc rất lâu đột nhiên anh nhìn xuống chiếc ghế bên cạnh, toàn bộ nội thất anh đều thay, vậy mà chiếc ghế này anh vẫn giữ lại.

Chiếc ghế này khi cô có bầu anh đã đặt làm, anh bỗng nhớ đến những ngày đẹp đẽ. Anh ngày làm việc, còn cô gối đầu lên chân anh ngủ say. Dù cho đôi khi chân anh mỏi nhừ nhưng anh vẫn không muốn cô gối đầu lên chiếc gối ở ghế sofa. Những ngày anh còn dậy thật sớm nấu cho cô bát gà tiêng. Cô đâu biết rằng thực chất anh đã dậy từ những đêm trước để nấu. Thế nhưng phải đến ngày hôm đó anh mới thực sự cảm thấy vừa ăn, nhưng lần trước anh đâu phải tự mình ăn hết vì sợ cô biết. Anh không biết cô yêu anh thế nào, chỉ biết rằng thật sự khoảng thời gian đó anh yêu cô đến mức tưởng chừng như trong cuộc đời này anh không thể nào yêu thêm bất cứ ai nữa. Mà cũng đúng thôi, suốt mười một năm nay anh đâu thể yêu được ai? Suốt mười một năm nay anh sống trong tương tư nhớ nhung cô rồi lại nhận kết quả đắng thế này. Văn nhìn qua cửa sổ, gương mặt bị phản chiếu lại, trên khuôn mặt đẹp trai ấy khoé môi cong lên đầy châm biếm. Anh đang tự khinh bỉ chính bản thân anh, loại người như anh rồi cuộc cũng đáng khinh chẳng kém gì cô. Văn cứ mãi mê suy nghĩ mà không biết có tiếng gõ cửa bên ngoài rất lâu. Đến khi tiếng người ngoài kia không còn kiên nhẫn được mà khẽ nói:

- Giám đốc Văn anh có trong đó không?

Anh mới giật mình sực tỉnh, nghe giọng cô anh bỗng nhếch mép đáp lại:

- Vào đi.

Cô bước vào, ôm túi xách lẫn hồ sơ vào, đôi mắt cô cụp xuống rồi nói:

- Tôi mang đủ số tiêng đến đây.

Anh nhìn cô, trông cô lúc này nhợt nhạt tái xanh vô cùng. Anh nhìn thẳng vào mắt cô bật cười nói:

- Cũng giữ chữ tín đấy, còn tưởng cần hợp đồng đi luôn rồi. Chưa đến nỗi mất sạch lòng tự trọng và dây thần kinh xấu hổ.

Cô thấy trong lời nói của anh đầy giễu cợt, thế nhưng cô thật sự mệt mỏi không muốn đáp lại, liền nói:

- Giờ tôi phải mang đi đâu nộp tiền? Ký vào những gì?

Anh gằn giọng nói:

- Cô từ khi nào trở nên ngu ngốc thế này? Chẳng lẽ kể từ ngày cô giết chết đứa bé cô lại thành con đàn bà thất học đến độn thế này sao?

Cô không dám nhìn anh, sống mũi chẳng hiểu vì gì mà cay xe, phải bấu chặt hai tay vào nhau mới ngăn được nỗi giọt nước mắt đang trào ra. Cô cười nhạt, lôi trong túi ra một sấp tiền đã được gói kỹ lưỡng đặt lên bàn rồi nói:

- Bản hợp đồng anh giữ đâu, đưa tôi ký, dù sao trong hợp đồng tôi giữ cũng có chữ ký của anh rồi nên đưa tôi ký nhanh cho xong việc.

Anh nhìn cô đứng ở cạnh bàn, liền cúi xuống lấy trong ngăn kéo tủ bản hợp đồng đưa cho cô rồi nói:

- Có vẻ cô muốn nhanh chóng thoát khỏi tôi nhỉ? Còn cả đơn ly hôn nữa, cô nghĩ thế là xong sao? Tôi cũng nói cho cô biết, sau khi kết thúc việc làm ở đây cô cũng đừng mơ có một công ty nào ở Hà Nội này nhận cô vào làm.

Cô im lặng đưa tay nhận lấy bản hợp đồng, anh liền buông tay, tờ giấy rơi xuống ngay chân cô. Cô không nói gì, bình thản cúi xuống nhặt bản hợp đồng lên, sau đó lấy bút ký xoẹt vào tờ giấy rồi xoay người bước đi.

- Dừng lại.

Tiếng anh gọi phía sau khiến cô khựng người lại, cô quay lại nhoen miệng cười nói:

- Còn gì nữa không giám đốc?

Anh nhìn cô, nhếch mép nói:

- Số tiền này lại do hần ta bố thí cho cô đúng không?

Cô nhìn anh, đôi mắt xoáy sâu vào gương mặt anh lạnh nhạt đáp:

- Kể cả có là thế cũng đâu liên quan gì đến anh?

Anh nắm chặt sấp tiền, rít lên:

- Không liên quan? Cô nên nhớ chúng ta còn chưa ly hôn, cô về mặt pháp luật vẫn đang là vợ của tôi.

Cô nuốt nước bọt hỏi lại:

- Ý anh là gì?

Anh tháo những dây nịt được buộc trên những tập tiền rồi nói:

- Một đê của cô đáng giá bao nhiêu?

Cô nhếch mép, thật sự giờ phút này anh còn coi cô chẳng bằng một con điếm. Cô nhìn sấp tiền, cắn chặt môi, cô cảm thấy nhục nhã đến đáng thương, cuối cùng bật cười đáp:

- Anh nghĩ rằng tôi cần tiền của anh sao?

Anh đứng dậy, cần tập tiền đi về phía cô, một tay đẩy cô vào tường, đôi môi lạnh lẽo hôn lên môi cô đầy mạnh bạo. Cô sợ hãi, một tay giữ bụng, một tay đẩy mạnh anh ra. Anh nhếch mép, nhìn đôi môi cô đã rớm máu rồi nói:

- Không cần mà mấy ngày trước cô rút tiền của tôi? Cô nghĩ rằng tôi ngu hay sao?

Cô lặng người đi, hoá ra anh biết hết, cô bỗng cảm thấy xấu hổ vô cùng, nỗi đau đớn nhục nhã khiến cô không còn giữ được lý trí liền gào lên:

- Đúng vậy, tôi cần tiền! Được chưa?

Anh nâng cằm cô dậy, khuôn mặt này anh đã từng yêu thương đến vô bờ, vậy mà giờ anh lại cảm thấy bản tử vô cùng. Anh vẫn giữ nụ cười khinh bỉ lộ ra ngoài, sau đó bấm thang máy rồi nói:

- Được, cô cần tiền thì đi theo tôi.

Nhiên mặc kệ Văn muốn làm gì thì làm, anh kéo cô ra xe, lái thẳng xe đến một đoạn cách công ty mấy cây số rồi phanh xe lại gấp sau đó quay sang cô khẽ nghiêng răng nói:

- Cô cần tiền, tôi cho cô tiền. Ra khỏi xe.

Nhiên mím chặt môi, lặng lẽ ra xe, bất chợt nhìn thấy đoạn đường này chính là đoạn đường ở chung cư của Quân. Cô hơi run rẩy nhìn anh, bất chợt anh đi về phía cô, tung sấp tiền qua đầu cô rồi nói:

- Số tiền này tôi bố thí cho cô, ngủ cùng cô một lần chỉ khiến giá trị của tôi bị hạ thấp xuống.

Cô để mặc những tờ tiền rơi lả tả từ trên đầu cô xuống dưới chân. Phải rồi, cô rất cần tiền, cô cần tiền mua rất nhiều thứ, năm mươi triệu này thậm chí còn không đủ để cô sống, anh đã nói cô sẽ không được sống dễ dàng với anh, với mối quan hệ của anh như vậy liệu rằng có công ty nào sẽ nhận cô cơ chứ? Cô muốn gào lên rằng cô mới là người hận anh hơn bao giờ hết, cô muốn cầm thẳng số tiền này mà ném vào mặt cả anh lẫn ba anh, thế nhưng cuối cùng cô lại im lặng. Nếu như không phải vì cuộc đời này không cho phép cô chết lúc này thì thà rằng cô chết đi cho rồi. Cô ngã xuống, một tay xoa bụng, mỉm cười cúi nhặt từng đồng polyme vung vãi khắp đường. Máy người trong chung cư nhìn cô, cô mặc kệ ngược lên nói:

- Văn, anh trông giúp tôi đừng để người khác nhặt mất.

Anh lặng người nghe câu nói đó của cô, hoá ra cô vô liêm sỉ đến mức này. Chẳng lẽ rằng có một gã tình nhân giỏi giang như Quân vẫn khiến cô thềm tiền đến mức này sao? Hay cô muốn lấy hết số tiền của anh cho hẳn? Cô đã lấy tất cả của anh đi rồi, rốt cuộc cô là loại đàn bà thế nào, cô hận anh vì cô vẫn nghĩ ngày đó chính anh là người chia cắt hai người sao? Nực cười!

- Nhiên, em đang làm gì thế?

Tiếng Quân hét lên khiến cả Văn và Nhiên đều giật mình, cô nhìn xuống đất, đã nhặt gờn xong đồng tiền. Văn thấy Quân, trong lòng càng thêm căm phẫn, anh leo lên xe, phóng nhanh chiếc xe lướt qua người cô. Mấy tờ tiền bên cuốn theo cả bụi mù bay lên. Cô vội vàng chạy theo một đoạn, mặc kệ tiếng Quân đang gọi, nhặt sạch những đồng tiền còn lại. Cảnh tượng này quả thật như một nhát dao đâm thẳng vào tim Quân!

Cô nhặt xong những đồng tiền cuối cùng liền đứng dậy, cũng đúng lúc Quân vừa chạy tới nơi. Anh nhìn cô, giọng nói có chút gắt lên:

- Nhiên, em đang làm gì thế này? Sao em lại nhặt tiền của anh ta?

Nhiên ngược đôi mắt đen láy lên nhìn anh, hoá ra hôm nay Quân không đi làm mà ở nhà thực hiện dự án, anh đứng ở trên tầng đã kịp chứng kiến hết từ đầu đến cuối. Chỉ tiếc rằng anh đã tới muộn một bước. Cô bình thản, lấy tay phủi những tờ tiền còn dính cát bụi, bàn tay cô vài chỗ còn có chút xước, mấy vết máu mỏng tanh nhìn thôi cũng thấy đau lòng vô cùng. Quân cảm thấy trái tim sắp không thể chịu được thêm được, kéo tay cô lau những vết bùn bẩn. Cô rút tay lại, ngẩng xuống bên cạnh gốc cây, bỏ sấp tiền ra đếm, thi thoảng còn lấy vạt áo đi đi lên lên những đồng tiền bẩn thỉu. Giờ phút này đối với cô mà nói, lòng tự trọng cũng đã không còn chút nào. Quân nhắm nghiền mắt, nỗi đau xót trong lòng anh càng lúc càng lớn. Anh bất chợt kéo cô đứng dậy, hai tay vòng lấy tấm thân thể gầy gò của cô ôm chặt không biết rằng ở một góc xa trong chiếc xe camry Văn đã nhìn thấy hết. Cô hơi đẩy người Quân ra, nhoẻn miệng cười xoè đồng tiền rồi nói:

- Quân, anh đếm đi xem đủ năm mươi triệu không? Tôi trả cho anh luôn, tôi lau sạch sẽ rồi.

Quân nhìn những tờ polyme trên tay cô, cảm giác vô cùng, anh chỉ ước rằng giá mà có thể chịu đựng hết tất cả nỗi đau này giúp cô. Cô vẫn hướng ánh mắt chờ đợi lên anh, trong lòng dường như không còn chút cảm giác nào nữa rồi. Anh thở dài, cả hàng lông mày rậm đã co hết lại, giọng nói như thể sắp lạc đi:

- Tôi xin em, đừng tự chịu đựng nỗi đau này một mình nữa được không? Em có biết nhìn em thế này tôi thật sự rất đau lòng không?

Cô hơi sững người lại nhìn anh, trong một giây phút cô chợt muốn gào lên rằng cuộc đời cô thành ra thế này cũng có một phần của anh. Thế nhưng cuối cùng cô lại im lặng, bởi tất cả sự lựa chọn yêu Văn đầu là ở cô. Anh kéo tay cô lên lần nữa, giọng như van nài:

- Nhiên, tôi biết em rất ghét tôi, có thể còn coi thường tôi. Nhưng xin em hãy để tôi được chăm sóc em, được ở cạnh em cho đến khi em sinh đứa bé được không?

Cô mở to đôi mắt, kinh ngạc hỏi lại:

- Quân, anh nói gì cơ?

- Tôi thật sự biết hết rồi, biết tất cả từ ngay cái ngày em đi bỏ thai. Tôi biết em chưa bỏ nó đâu, nếu không em sẽ không bao giờ chịu nhịn nhục thế này. Nhiên! Xin em coi tôi như một người bạn, đến nương tựa lúc khó khăn thôi cũng được. Sau này em sinh đứa bé, nó cứng cáp rồi tôi sẽ không xen vào chuyện của em nữa, được không?

Cô nhìn Quân có chút sững lại, hoá ra anh đã biết. Thế nhưng cô mau chóng lấy lại bình thần phải rồi cô đến cả lòng tự trọng cũng bị chó tha, tại sao lại không đồng ý yêu cầu này của anh cơ chứ? Thế nhưng cô hiểu rằng cô không thể dựa dẫm vào bất cứ ai nữa rồi, cô chỉ có thể dựa vào bản thân cô mà thôi. Cho dù cô có chịu nhục nhã đau đớn, cô cũng không muốn đứa bé này phải sống tiếp một cuộc đời cay đắng như cô. Cô không phải là loại người không biết phân biệt đúng sai, cô không thể để đứa con trong bụng mình với một người đàn ông khác cho Quân chăm sóc. Tay cô vẫn nắm chặt sắp tiệp, lắc đầu kiên định đáp:

- Quân, nếu anh thực sự đã biết đi ầu này xin anh giữ kín giúp tôi, còn chuyện anh nói tôi không thể nào làm như vậy được. Tôi muốn đến một nơi xa, để có thể chăm sóc r ấ sinh nó ra. Thế nhưng tôi còn chưa ly hôn với anh ta, bụng mang dạ chửa thế này cũng không thể đi xa được. Tôi cũng không muốn nương tựa ai khác, cuộc đời này của tôi vì có đứa bé tôi sẽ tự mình cố gắng. Cảm ơn vì thành ý của anh, nhưng tôi không thể nhận. Năm mươi triệu này trả cho anh, nếu tôi cần, tôi sẽ vay anh sau.

Quân cảm thấy cô càng tỏ ra mạnh mẽ thế này, anh lại càng xót xa trong lòng. Nhưng anh biết cô đã quyết định thì chẳng thể ngăn nổi. Cô vốn dĩ đầu cố chấp như vậy, anh nhìn cô nhận lại số tiền trên tay cô, gật đầu nói:

- Được, nếu em đã không muốn, tôi cũng không thể ép nổi. Nhưng em phải tự chăm sóc bản thân cho tốt. Giờ em sống không phải cho bản thân em mà cả cho đứa bé nữa, vậy nên nếu có khó khăn gì hãy gọi cho tôi được chứ?

Cô mỉm cười đáp lại:

- Được! Cảm ơn anh.

Quân nhìn cô r ấ nói tiếp:

- Em ở đây đi, tôi lấy xe chở em về giờ về đi xe bus cũng chật chội, mà đi taxi thì hết nhiều tiền, tiết kiệm được chút nào hay chút ấy.

Cô không đáp lại, gật đầu thay cho câu trả lời.

Sau khi được Quân đưa về đến nhà, cô liền ra chợ mua một con gà sau đó về nhà làm món gà hầm. Thật ra cô là người rất dễ ăn uống, chỉ cần cơm và chút rau là có thể ăn được r ấ. Thế nhưng bây giờ trong cô còn có cả đứa bé, vậy nên dẫu sao cô cần phải có bữa ăn tử tế. Nếu như là mọi lần, sau một ngày mệt mỏi thế này cô phải nằm vật ra giường mà khóc. Nhưng giờ đây đến ngay cả nước mắt cô cũng không cho phép mình rơi, càng không muốn nghĩ đến sự sỉ nhục của Văn dành cho cô. Bởi cô biết rằng nếu cô khóc, cô buồn, hay tự hành hạ bản thân mình thì sẽ ảnh hưởng đến đứa bé. Mà cuộc sống của cô bây giờ, mục đích sống cũng chỉ là nó.

Cô bỏ con gà đã được chặt khúc vào nồi áp suất rồi bắc lên bếp điện, nhìn những vòng quay trên nút hơi cô bỗng nghĩ đến ngày hôm đó. Cô leo đi theo vị bác sĩ vào đến phòng phẫu thuật, bên trong ánh đèn neon chiếu xuống trắng toát. Đôi mắt cô vẫn ướt đẫm nước mắt, đôi tay không ngừng xoa lên bụng. Vị bác sĩ nhìn cô, giọng ông cũng trầm hẳn xuống:

- Cô lên đây nằm đi.

Nhiên lê đôi chân nặng trĩu nằm xuống chiếc giường sắt lạnh lẽo, vẫn chưa thể ngừng khóc. Trong lòng cô dường như nỗi đau đang dài bất tận, cô bỗng dừng nghĩ đến hồi cô tám tuổi. Mẹ cô đã có thai em bé, nhưng hồi đó đứa bé còn chưa kịp trào đời mẹ cô đã sẩy thai. Sau này rất nhiều năm, cô vẫn nhớ như in, hình ảnh mẹ cô ôm chiếc hộp nhỏ đựng thi hài đứa bé còn đỏ hồng bé tí như quả bơ khóc ngất đi, còn ba cô đứng bên cạnh lặng lẽ lau nước mắt. Khi đó cô còn rất nhỏ, nhưng cũng đủ hiểu rằng một sinh linh mất đi đau đớn thế nào, đã rất nhiều lần mẹ cô nói với cô rằng, mỗi đứa bé được sinh ra trong cuộc đời đều là một thiên thần. Dẫu cho con người ta khi lớn lên thế nào thì cũng vẫn từng là trẻ con. Cô bỗng cảm thấy tội nghiệp đứa bé trong bụng cô đến vô bờ. Chẳng phải cô đã từng mong rằng nó ra đời sẽ giống ai? Là có sống mũi cao, đôi mắt tinh anh như Văn, hay có làn da trắng sứ như cô? Chẳng phải cô đã từng ngày từng đêm dù có khó chịu thế nào cũng cố gắng ăn uống để nó được khỏe mạnh hay sao? Nếu cô bỏ nó đi, những ngày tháng tiếp theo cô liệu rằng có chắc bản thân sẽ thanh thản. Nếu cô bỏ nó đi thì vì sao cô không chết đi cùng nó cho rồi. Sinh linh bé bỏng tội nghiệp này đâu có lỗi gì? Dù cho nó có là con của Văn đi chăng nữa thì cũng có một sự thật rằng nó đang tồn tại trong cơ thể cô. Nghĩ đến đứa em còn chưa kịp trào đời của mình cô càng cảm thấy giây phút này sao đau đẽ quặn thắt tim gan. Cô bỗng thấy phía dưới bụng nhói lên, dường như trong một giây phút cô cảm nhận đôi tay bé nhỏ của nó chạm khẽ vào bụng cô. Cô cắn chặt môi đến bật cả máu, khóc nức lên, khi nghe tiếng những thanh kim loại chạm vào nhau cô bỗng dừng như bưng tỉnh, ngẩng bật hẳn dậy. Vị bác sĩ nhìn cô sửng sốt nói:

- Có chuyện gì vậy?

Cô lắc đầu, đưa đôi chân chạm khế vào nên đá hoa rồi quỳ sụp hẳn xuống, hai hàng nước mắt thi nhau chảy dài, đôi bàn tay chấp lại cầu xin:

- Bác sĩ, tôi không bỏ đứa bé này nữa, nhưng xin ông hãy cho tôi một tờ giấy bỏ thai được không? Ông cần bao nhiêu tiền, tôi cũng sẵn sàng bỏ ra.

Ông ta nhìn cô, cảm thấy cô gái trước mặt đáng thương vô cùng, chưa bao giờ ông gặp một trường hợp nào mà khóc nhiều như cô, nhiều đến nỗi ông tưởng chừng như tất cả nước mắt của cô trong cuộc đời này đều rơi hết trong ngày hôm nay. Ông đỡ cô dậy rồi nói:

- Cô gái, tôi không biết cô phải chịu nỗi đau gì khiến cô lại khổ sở thế này. Thế nhưng tôi rất muốn kể cho cô nghe một câu chuyện này.

Cô ngược to đôi mắt lên nhìn ông, rồi hỏi lại:

- Chuyện gì vậy bác sĩ?

Ông ta tháo cặp kính, đặt chiếc kéo sắt lên trên chiếc khay sắt rồi chần chẫn nói:

- Tôi có biết một cô gái có lẽ cũng chỉ hơn cô được vài tuổi, cô gái ấy có một cô con gái và một người chồng. Thế nhưng cuộc đời cô ấy lại bất hạnh vô cùng, gã chồng của cô là một tên vũ phu cục súc, không những đánh vợ thường xuyên còn ra ngoài gái gú chơi bời. Vì thương con nên người phụ nữ ấy đã nhẫn nhịn, đến khi sau này cô mang thai đứa thứ hai cũng là lúc gã chồng trong một lần đua xe cùng đám bạn thì bị tai nạn chết. Và đau lòng hơn cô phát hiện mình bị ung thư, thế nhưng cô ấy nhất quyết không xạ trị để giữ lại đứa bé, còn nhớ khi đó cô ấy nói rằng đứa con chính là sinh mạng của cô, cho dù đánh đổi cả tính mạng cũng phải bảo vệ nó dù cho nó là con của ai thì nó cũng là con của mình. Dù cho ba nó có là gã đàn ông đáng chết, nó vẫn là đứa trẻ lớn lên từ máu thịt mình. Chỉ tiếc rằng sau này cô cả hai mẹ con đều không còn... Cô gái, tôi kể câu chuyện này chỉ muốn nói với cô, quyết định này của cô thật sự rất đúng đắn. Tôi không biết cô đã trải qua những chuyện gì, nhưng tôi mong cô hãy mạnh mẽ, mong rằng hai mẹ con cô sẽ luôn bình an. Còn chuyện tiền nong, tôi chỉ nhận đủ số tiền cậu Quân đã đưa cho tôi thôi. Cô hãy giữ số tiền cô có để

lo cho đứa bé, cô hãy mạnh mẽ lên, cuộc đời ngắn lắm, để có thể sống không phải dễ dàng. Thế nên mẹ con cô phải cố gắng thật nhiều. Chút tôi sẽ đưa lại thêm cho cô hai triệu, số tiền đó coi như tôi làm phúc cho đứa bé may mắn này. Mong rằng nó cũng sẽ mạnh mẽ được như cô.

Nhiên lắng nghe vị bác sĩ kể câu chuyện, bỗng cảm thấy cuộc đời người phụ nữ kia bất hạnh gấp trăm gấp ngàn lần cô. Ít ra Văn cũng là người ba tốt, suốt thời gian cô mang thai đều chăm sóc tận tình, kể cả đến giây phút này đứa bé và cô vẫn khoẻ mạnh đã là hạnh phúc lắm rồi. Người ta có thể mạnh mẽ được, tại sao cô lại không? Cô bỗng như sực tỉnh, đứng hẳn dậy đáp lại:

- Bác sĩ, tôi đội ơn ông. Thành thật cảm ơn ông rất nhiều. Cảm ơn ông, tôi sẽ không bỏ đứa bé, tôi nhất định sẽ không bỏ nó. Xin ông có thể cho tôi một tờ giấy phá thai được chứ? Tôi biết việc này ảnh hưởng đến ông, nhưng còn hơn là bỏ mất sinh linh này.

Ông ta mỉm cười hiên hậu không đáp lại đi về phòng in tờ giấy cho cô, còn cô vẫn đứng lại nguyên căn phòng, trong giây phút này cô bỗng cảm thấy cuộc đời cô dường như có một chỗ dựa vững chắc vô cùng. Câu chuyện của ông ta vừa hay lại giống như một chiếc phao ném thẳng cho cô giữa dòng nước đang cuốn cô đi. Đứa con này nhất định cô phải giữ. Giữa biển người mệnh mông này ít nhất cô không còn cô độc, ít nhất giờ đây cô đã có thêm một sinh mệnh để dựa vào mà sống, cô chưa bao giờ thấy quyết định của mình sáng suốt đến vậy. Có lẽ người cô biết ơn nhất giây phút này chính là người bác sĩ đáng kính này. Từng lời nói của ông ta giống như một lời động viên, lại cũng giống như lời của người cha dạy cho con mình. Cô chưa bao giờ cảm nhận được tình người giữa những con người xa lạ không quen biết sao lại ấm áp đến vậy. Tay cô xoa khe lên bụng, một giọt nước mắt lăn xuống, trượt tay trên cánh tay xanh xao, khẽ thì thầm:

- Cua, mẹ xin lỗi, xin lỗi đã làm con sợ. Từ nay về sau nhất định mẹ sẽ không làm thế này với con nữa đâu. Cua, con phải cảm ơn ông bác sĩ này rất nhiều, nhất định ngày con ra đời, đợi con lớn rồi mẹ sẽ dắt con đến cảm ơn ân nhân này.

“Xịt xịt xịt”

Tiếng xì hơi của n ữ áp suất khiến cô giật nảy mình, kéo cô ra khỏi dòng suy nghĩ. Cô vội vàng lao đến ấn nút tắt, lúc này mới nhận ra nòng gà h ầm của mình đã nấu được một lúc khá lâu, bèn lau đi mấy giọt nước vương trên bếp r ử đi ra ngoài lách cách đun nước trên chiếc ấm siêu tốc. Nghĩ lại h ữ còn ở với Văn, việc nấu nước để pha sữa tiện hơn lúc này rất nhiều. Nước nóng hay bất cứ thứ gì nhà anh đều là tự động, vả lại h ữ đó đều là tự tay anh pha. Thế nên kể từ ngày chuyển về đây, cô cảm thấy sữa mình pha khó uống hơn rất nhiều. Cô múc mấy thìa sữa cho vào cốc r ử rót nước, cố gạt đi suy nghĩ về anh nhưng bất thành. Từng lời nói của anh hôm nay ùa về, tim cô cảm thấy như có ai bóc thành từng lớp, thế nhưng đôi mắt lại ráo hoảnh không rơi bất cứ giọt nước mắt nào. Nhất định từ nay cô sẽ không khóc vì bất cứ ai nữa. Sau khi uống sữa, ăn cơm xong, cô lại bắt đầu giặt giũ r ử dọn dẹp. Kể từ lúc cô ra ngoài, cô cảm thấy cuộc sống của mình bận rộn hơn rất nhiều. Mặc dù chỉ là những công việc lật vạt cũng mất nguyên của cô vài tiếng đồng hồ. Nhưng như thế cũng tốt, ít nhất sẽ làm cô bớt suy nghĩ về những đi đâu muộn phiền. Sáu tháng tiếp theo cô chỉ mong có thể bình yên, mạnh khoẻ để có thể chào đón đứa bé. Dọn dẹp xong, cô mới leo lên giường, bỏ chiếc tai nghe dành cho bà bầu đặt lên bụng r ử bật bài nhạc mà được giới thiệu rất tốt cho trí não của thai nhi.

Tiếng nhạc du dương cũng khiến lòng cô thoải mái hơn rất nhiều, nỗi nhọc nhằn ngày hôm nay cũng được tiếng nhạc làm tan biến mất. Cô vừa nghe nhạc, lại xoa một tay lên bụng khẽ thì th ần:

- Cua, hôm nay con có khoẻ không? Mẹ mệt thế này chắc ảnh hưởng đến Cua của mẹ lắm nhỉ? Mẹ xin lỗi con, từ mai mẹ sẽ không để con mệt nữa đâu. Cua của mẹ phải lớn thật nhanh, phải thật khoẻ mạnh đấy nhé.

Cô nói xong, trên môi lại nở một nụ cười, lâu lắm rồi cô mới cười. Thế nhưng giây phút này nụ cười của cô lại rất hạnh phúc. Đứa bé trong bụng quả thật có một động lực kỳ diệu, khiến cô dù có đau lòng thế nào chỉ cần nghĩ đến nó cũng cảm thấy cuộc sống này ý nghĩa vô cùng. Chẳng biết từ bao giờ mà cô lại có thói quen nói chuyện với đứa bé trong bụng thế này,

có lẽ bởi Văn đã từng nói rằng nói chuyện thường xuyên sẽ giúp đứa bé thông minh hơn nhiều. Cô không biết đi đâu anh nói thật hay không, nhưng cô biết rằng nói chuyện với đứa trẻ này thật sự khiến tâm trạng cô thoải mái hơn rất nhiều. Mỗi bận tâm duy nhất của cô chính là nó, cho dù ngoài kia cô có bị đối xử tệ bạc thế nào, thì chỉ cần biết sinh linh trong bụng đang lớn mỗi ngày là cô sẽ tự đi đâu tiết được cảm xúc để nỗi buồn bực biến mất. Không biết Nhiên đã nghe nhạc đến lúc nào rồi tiếp đi, chỉ biết đến khi cô mở mắt tỉnh dậy trời đã sáng. Cô dậy pha cho mình một cốc sữa rồi ăn sáng, sau đó ngồi viết vào những quyển hồ sơ hôm qua cô đã mua.

Văn đã nói với cô, rằng cô sẽ không được bất cứ công ty nào ở đất thủ đô này nhận vào làm, thế nhưng cô tin rằng ông trời không tiết đường sống của cô. Chẳng lẽ không có nổi một công ty nào chấp nhận cô. Cô nhìn xuống chiếc bụng, nhất định cô phải xin được một việc gì đó, để có thể chăm sóc được đứa bé một cách tốt nhất. Viết xong đóng hồ sơ, cô dán ảnh, rồi lục tủ lấy những giấy tờ liên quan sau đó mang ra phòng đi đóng dấu. Đóng dấu xong cô đi xe đến bến xe bus, lúc này cũng mới là hơn tám giờ. Cô chen chân lên chiếc xe bus, gỡ mẫu giấy ghi địa chỉ mấy công ty đang tuyển dụng rồi gấp lại. Xe bus này vốn dĩ phải nhường ghế cho phụ nữ có thai, thế nhưng bụng cô còn rất nhỏ, chẳng ai có thể tin nổi cô có thai, ngược lại nhiều người còn nghĩ cô cố bịa ra để được ngồi ghế, vậy nên cô đành cố bám vào thanh cột sắt để đôi chân đỡ mỏi. Trước kia bảo cô đứng đến mấy tiếng cô cũng có thể đứng được, nhưng từ ngày có bầu cô cảm thấy sức khỏe yếu đi rất nhiều, không còn được như trước.

Chỉ có đi đâu, cuộc sống của cô bây giờ lại không còn như trước, không thể thích là có người sẵn sàng rước cô đi trên chiếc xe ô tô mát mẻ. Bản thân cô cũng hiểu, sắp tới còn rất nhiều đi đâu để lo, vậy nên càng không muốn phung phí số tiền còn lại. Đứng trên xe bus rất lâu, cô còn tưởng như chân mình khụy xuống, nhưng cứ nghĩ đến đứa bé trong bụng, cô lại nhắc mình phải mạnh mẽ. Chiếc xe đi rất lâu mới đến địa chỉ công ty đầu tiên cô chọn, xuống xe lại phải đi bộ mất một đoạn mới có thể đến. Cô mang hồ sơ vào, đi thẳng đến phòng nhân sự, mồ hôi cũng lấm tẩm trên mặt, vài chỗ còn chảy thành giọt xuống dưới. Hôm nay cô mặc chiếc áo sơ mi trắng với chiếc quần bò ôm. Tuy rằng rất giản dị nhưng vẫn xinh xắn vô cùng. Quả thật nếu không nói có lẽ không ai biết cô có bầu.

Tên trưởng phòng nhân sự thấy cô liền hỏi:

- Em đến xin việc đúng không?

- Vâng ạ.

Cô không cần hỏi sao hẳn ta biết cũng đoán được lý do, công ty này tuyển dụng ngay trên mạng, nếu như đến đây không phải nhân viên thì chỉ có người đến xin việc. Hẳn ta nhìn cô từ đầu đến cuối cười khêkhà nói

- Cho tôi xem hồ sơ của em.

Cô đưa tập hồ sơ cho hẳn ta, trong lòng cảm thấy có chút e dè. Không biết rằng công ty này liệu có chút quen biết gì đến Văn không. Anh ta rút tập hồ sơ, xem ngay từ trang đầu tiên, liền dứt lại, giọng điệu có chút coi thường:

- Cô là Lưu Diệp An Nhiên? Trước làm thư ký của giám đốc công ty Bình Minh A đúng không?

Cô nhìn hẳn ta, trong lòng đã hiểu, liền cười nhạt đáp:

- Đúng vậy!

Hẳn ta lắc đầu, đưa tập hồ sơ rồi nói:

- Xin lỗi cô, chuyên môn của cô không phù hợp với chúng tôi. Mong cô có thể đến công ty khác để tìm vị trí phù hợp với mình.

Cô thở dài, số ít những công ty cô chọn được sau khi lọc đi những công ty mà cô biết Văn có quen biết. Không ngờ công ty nhỏ thế này cũng vẫn nằm trong tầm kiểm soát của anh. Cô nhận tập hồ sơ xoay người bước đi, lại tiếp tục leo lên xe bus đến công ty thứ hai. Thế nhưng dường như anh đã hận cô đến mức bằng mọi giá cũng không thể cho cô một công việc tử tế nhất. Người phụ nữ trưởng phòng nhân sự ở công ty này lại tiếp tục cho cô cái lắc đầu thứ hai. Rồi đến công ty thứ ba, thứ tư, thứ năm tất cả đều từ chối cô ngay khi đọc được tên của cô, cũng có công ty không liên quan đến

Văn nhưng lại cho rằng cô không đủ chuyên môn và kinh nghiệm nên cũng từ chối nốt. Đến khi trời đã xế chiều, cô mới thất thểu bắt xe bus trở về nhà. Cả ngày hôm nay trưa chỉ ăn vội bát cơm là được ng ồi, còn lại hầu hết đôi chân cô phải đứng và đi, lúc này cô mới cảm nhận chân mình đã mỏi nhừ, cảm tưởng không thể bước nổi. Không biết cô đã ôm tập hồ sơ đứng bao nhiêu chuyến xe bus, đến bao nhiêu công ty, cuối cùng cô đã hiểu ra rằng, cô thật sự so với xã hội này cũng chẳng khác gì một con kiến. Mà khi người ta đã muốn lấp lỗ, cô có cố gắng thế nào cũng không thể về hang của mình. Cô cứ cho rằng còn chút hy vọng mong manh, có một công ty nào đó có thể không quen biết đến Văn mà nhận cô vào làm, thế nhưng ngay đến cả công ty nhỏ bé nhất với mức lương thấp tẹt cũng không cho cô cơ hội đó. Phải rồi, tập đoàn Bình Minh lớn như vậy, liệu rằng có công ty nào dám đắc tội cơ chứ? Mà kể cả có mấy công ty không liên quan đến Văn như khi này cô cũng không được nhận chỉ vì không có kinh nghiệm chuyên môn. Cô về đến nhà nằm vật ra giường, mang theo tâm trạng cực kỳ tồi tệ, cho dù đã đoán trước được kết quả này thế nhưng cô vẫn cảm thấy trong lòng buồn đến nao lòng, trong giây phút mệt mỏi cô ngủ thiếp đi. Cô nhắm nghiền mắt lại, bàn tay nắm chặt đặt lên bụng, thân hình xanh xao gầy gò chỉ có bụng nhô lên một chút. Trong một ngày mệt mỏi thế này cô không muốn làm gì khác, ngủ đến tận gần bảy giờ tối mới dậy mới đi nấu chút cơm, sau đó liền tắm giặt giũ rửa đi ăn cơm. Bát cơm hôm nay cũng khó nuốt đến vô cùng, ăn xong cô liền mở tủ lấy chiếc túi xách đem lại tỉn.

Vừa đếm lại vừa thở dài, số tiền chẳng những không nhiều lên còn vơi đi, cô không biết liệu rằng số tiền này đủ cô sống đến bao giờ. Lọ sữa bầu cũng sắp hết, thậm chí cô còn chưa mua sắm chút gì cho đứa bé. Càng nghĩ cô càng thấy lo sợ, giờ đây cô không biết phải làm gì. Tiền có nhiều đến bao nhiêu nếu không làm mà chỉ tiêu cũng hết. Hướng hồ sơ tỉn này vốn dĩ cũng chẳng nhiều nhận gì.

Cô đếm đi đếm lại, rồi cuối cùng nhét vào tủ chốt nghĩ đến lời Quân nói. Thế nhưng cô thật sự không muốn còn bất cứ liên quan gì đến anh ta, chẳng qua hiện giờ cô hận Văn rất nhiều mà quên đi rằng cô cũng đã từng có khoảng thời gian hận Quân. Dù sao cô và Quân giờ cũng chỉ là quá khứ

của nhau, cô không muốn làm phiền đến anh ta. Cô không tin rằng ở thời này còn có thể bị chết đói được.

Không làm ở các công ty thì không làm, cùng lắm làm không cần bằng cấp, cô làm những việc tay chân. Cô vội lấy điện thoại, vào trang tìm kiếm việc làm. Quả thật như cô nghĩ, ở đây có đến mấy nghìn chỗ tuyển dụng. Có rất nhiều cửa hàng quần áo tuyển nhân viên bán hàng, thế nhưng lại yêu cầu phải làm lâu dài, cô khẽ thở dài, chẳng mấy chốc nữa mà cô sinh đứa bé, thật sự những việc này không phù hợp với cô lúc này. Cô tìm kiếm rất lâu, tuy nhiều việc nhưng để chọn lựa cho mình công việc phù hợp nhất lại không dễ dàng. Phải mất đến hai ba tiếng sau cô mới tìm được một nhà hàng cách chỗ cô ở chỉ hơn bốn cây số, lại còn bao ăn, thời gian làm việc từ chín giờ sáng đến chín giờ tối. Ở đây có tuyển cả nhân viên chạy bàn, lẫn nhân viên rửa bát. Cô biết với sức khoẻ hiện giờ không thể nào chạy bàn được, cuối cùng quyết định sẽ chọn rửa bát. Dù sao cũng chỉ phải ngồi một chỗ, không phải đi lại nhiều, cũng không sợ phải gặp người này người kia. Cô lấy giấy bút ghi số điện thoại rồi lấy máy gọi. Đầu dây bên kia đáp lại là tiếng một người phụ nữ, cô hít một hơi, trước kia khi còn làm sinh viên, cô đã từng làm những việc này, vậy nên giờ đây cô cảm thấy rất bình thường. Sau khi trình bày hết ý định của mình, người phụ nữ bên kia liền đồng ý và yêu cầu ngày mai cô có thể đến làm luôn. Cô gạt đầu tắt máy, trong lòng bỗng cảm thấy có chút vui mừng bỗng cảm thấy bản thân giờ đây niềm vui cũng trở nên tầm thường vô cùng. Thế nhưng cô thật sự không còn muốn bận tâm, chỉ cần làm gì ra tiền, mua được chút sữa để cô uống là hạnh phúc lắm rồi. Cô đặt hai tay lên bụng, khẽ động viên:

- Cua, hai mẹ con mình cùng cố gắng con nhé. Con ở trong này nhớ ngoan, để mẹ làm việc nghe chưa!

Dường như đứa bé có thể nghe được lời cô nói, ở dưới góc bụng cô cảm nhận như có một thứ gì đó bé nhỏ chạm khẽ vào. Cô mỉm cười, lấy chiếc tai nghe bật bài nhạc du dương, có lẽ do buổi trưa nay mệt quá mà cô lại ngủ thiếp đi lúc nào chẳng hay. Đến sáng hôm sau, cô lại lặp lại những việc như một thói quen, sau khi ăn sáng xong cô liền giặt giũ dọn nhà sau đó khoác chiếc áo chống nắng đi ra bến xe bus về phía địa chỉ nhà hàng hôm qua cô đã gọi.

Lúc cô đến mới biết nhà hàng này thật ra rất to, mới chỉ gần chín giờ mà đã có rất nhiều khách đến đặt bàn ăn cho buổi trưa. Người phụ nữ đi qua nghe điện thoại chờ cô ở công, sau đó dắt cô lại phía sau nhà rồi nói:

- Em rửa bát ở đây nhé, việc này chắc chị không cần hướng dẫn thêm nữa? Việc làm của em chỉ có rửa bát thôi, thế nhưng chị nói trước khách ăn xong bát rất nhiều đấy. Còn có một người nữa rửa cùng em, ở đây trả tiền theo ngày, mỗi ngày em làm trong bao nhiêu giờ sẽ trả bấy nhiêu.

Cô nhìn chị ta nhoen miệng cười đáp lại:

- Vâng, em cũng quen những việc thế này rồi nên chị yên tâm.

Người phụ nữ nhìn cô, có lẽ bộ dạng giản dị này của cô khiến chị ta cũng cảm thấy dễ chịu. Chị ta gọi đưa con gái chắc mới chỉ mười bảy mười tám tuổi đang đứng ngoài kia lại gần rồi nói:

- Hai người cùng nhau rửa bát nhé, hôm nay rất đông khách đây, giờ tạm thời chưa có việc gì thì cứ ngồi chơi hai chị em nói chuyện.

Đứa con gái nhìn cô, nhe răng cười hiên lành, khuôn mặt nó đen nhem gặt đầu tỏ vẻ sung sướng vô cùng. Có lẽ mấy ngày nay đầu một mình nó rửa bát nên giờ có cô nó như bắt được vàng. Giờ này chưa có khách, nên cô vẫn thảnh thơi vô cùng. Cô ngồi trò chuyện với nó mới biết nó từ dưới quê lên đây làm việc, cũng không có nhà cửa gì cả. Cũng may ở đây có bao ăn ở luôn, ba mẹ nó mất từ nhỏ, nó sống với bà ngoại. Giờ bà ngoại già rồi nó phải lên đây kiếm sống, gửi tiền về cho bà. Cô nhìn nó, bỗng cảm thấy cuộc đời này có quá nhiều hoàn cảnh đáng thương vô cùng. Hai người nói chuyện rất lâu, cho đến khi bắt đầu có bàn ăn xong, liền vội vàng xả nước ra chậu. Cô lấy giẻ rửa bát, ngồi kỳ cọ từng cái, trong lòng bỗng bộn bề suy nghĩ. Rửa xong đóng bát đầu tiên, lại đến những đóng bát tiếp theo. Cô phải đổi tư thế ngồi liên tục, có lúc không chịu được mà đứng lên dấm vào lưng mấy vái. Nhà hàng này to như vậy, mà chỉ có hai người rửa bát, thiết nghĩ bà chủ ở đây cũng kẹt xỉ quá mức rồi. Thế nhưng cô được đưa con gái nói rằng vì ít người rửa nên lương của họ sẽ cao hơn bình thường. Cô nghĩ đến đây, trong lòng cũng cảm thấy vui vẻ hơn nhiều. Thật ra việc rửa bát này không hẳn là vất vả, chỉ có đi đầu ngồi quá lâu nên đôi khi người ta

không kiên nhẫn được. Đưa con gái đen nhẻm nhìn cô cứ đứng lên ng ỡ
xuông liên tục thì thoảng lại cười cười. Không biết hai người đã rửa bát lau
đến thế nào, cuối cùng khi trời đã quá trưa cô mới được gọi vào ăn cơm.
Ăn cơm xong, cô theo đưa con gái về phòng nó nằm nghỉ trưa một lúc, nó
vút cho cô cái gối r ỡ nói:

- Nhưng chị đấy.

- Vậy em lấy gì nằm?

Nó chỉ tay lên cánh tay còn lại:

- Em quen không gối r ỡ, chị nằm đi, thấy chị có vẻ mệt mỏi. Chị nằm
đi đừng từ chối không thì em cũng để gác chân thôi.

Cô bật cười:

- Cảm ơn em, mà nãy quên không hỏi em tên gì nhỉ?

- Diệp.

Nó trả lời cụt ngủn, cô gật đầu không nói thêm gì ngủ một giấc ngắn
đây, r ỡ lại ra rửa bát ch ờng bát còn lại buổi trưa. Thời gian sau đó lại
được nghỉ ngơi một chút, cho đến khi trời sẩm tối khách đến rất đông, hai
người lại tiếp tục công việc buổi trưa nay. Bát rất nhiều, đến nỗi cô không
còn biết thời gian là gì, đến khi xong đồng bát, ngẩng mặt lên mới thấy
trời đã tối s ầm. Diệp nhìn cô, cười nhăn nhó nói:

- Hình như chị mới đi làm lần đầu đúng không?

Cô không đáp mà hỏi lại:

- Sao em hỏi vậy?

- Vì em thấy chị có vẻ mệt mỏi.

Cô mỉm cười, chỉ khẽ gật đầu uể oải đứng dậy nhìn đồng hồ cũng đến
quá tám rưỡi tối. Diệp nhìn ra ngoài trời r ỡ nói:

- Nhà chị ở đây xa không?

- Không xa lắm, hai ba cây gì đó thôi.

Nó liền giục giã:

- Vậy chị vào lấy tiêng đi, để chỗ này em dọn cho. Cũng còn chút thời mà, chị về sớm đi không tối muộn nguy hiểm lắm.

Cô nhìn nó, trong lòng bỗng xúc động vô cùng, một cảm giác ấm áp như nắng chiều lan toả trong lòng cô, cô lí nhí nói:

- Cảm ơn em!

Nó lắc đầu, xua xua tay tỏ ý đi đi. Cô xoay người, vào nhận tiêng rồi nhanh chóng ra ngoài bắt xe bus đi về. Trời mới chuyển hè nên buổi tối vẫn còn hơi se lạnh. Cô khẽ rùng mình, kéo chiếc áo lên. Giờ này xe bus rất vắng, cô chọn một ghế trống, ngẩng nhìn ra ngoài cửa kính. Nghĩ đến Diệp cô lại bỗng thấy cuộc đời này quả thật có rất nhiều mảnh đời bất hạnh đáng thương. Đến chính cô cũng còn đáng thương đến vô cùng. Diệp cũng như cô, thế nhưng nó lại có phần mạnh mẽ lạc quan hơn cô rất nhiều, cô bỗng thấy quý mến đứa con gái gầy gò đen nhẻm ấy đến vô cùng. Cô chợt bật cười, nhớ đến lời các cụ đã từng nói “sông có khúc, người có lúc”, cô đúng là lên voi xuống chó. Những ngày trước còn sống trong cuộc sống nhung lụa, đến cả bát còn chẳng phải đựng vào, mà giờ đây lại đi làm rửa bát thuê. Thế nhưng không hiểu vì sao cô lại cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng. Ở đây cô không phải sống giả tạo, không phải giả vờ cười nói khi bản thân cảm hận đến tận cùng. Ở đây cô có Cua bầu bạn, ở đây không ai biết cô là ai, cũng chẳng ai thêm bận tâm đoái hoài đến cô. Chỉ có đi đâu, ở đây không có anh! Cô biết rằng nhớ đến anh là sai, thế nhưng từng giây từng phút cô không thể ngăn nổi mình nghĩ đến. Từng việc cô làm, từng cảnh tượng cô nhìn đâu liền tưởng đến anh. Nếu trước kia làm cùng nhau, giờ đi về chỉ có một mình, nếu trước kia đêm nào cũng nằm kề cho nhau nghe những bộn bề lo toan, giờ chỉ có tiếng nói của chính bản thân cô. Nếu nói cô không trống trải, không cô đơn là đang tự dối lòng mình. Thế nhưng thà rằng ở nơi này, nhớ đến anh còn hơn ở bên cạnh anh mà mang nỗi thù hận khôn nguôi. Cô bỗng thấy sống mũi cay xè, một cảm giác tủi thân trào

lên. Không phải cô tủi thân cho cô mà cô tủi thân cho đứa bé trong bụng. Từ khi nó xuất hiện đến bây giờ không biết phải chịu bao nhiêu khổ cực. Có những lần tưởng chừng như không thể vượt qua được, vậy mà nó vẫn mạnh mẽ như cây xương rồng, dù có bao phong ba bão táp vẫn ôm trọn lấy cô mà lớn lên từng ngày. Đứa bé này quả thật đáng thương, đừng nói là chịu bao nhiêu giông bão, mà đến ngay cả một gia đình trọn vẹn nó cũng chẳng có được.

Cô càng nghĩ càng cảm thấy xót xa vô cùng, lại dặn mình càng phải mạnh mẽ. Bởi thế gian này giờ đây, cô và cả đứa bé đều không thể dựa dẫm vào bất cứ ai, mà chỉ có thể dựa vào nhau mà sống. Cô trở về nhà sau một ngày làm việc mệt mỏi, liền tắm rửa sau đó lại lách cách pha một cốc sữa mới yên tâm lên giường ngủ. Không biết có phải do làm việc mệt mỏi hay không mà giấc ngủ của cô ngon lành đến lạ thường. Những ngày tiếp theo, cuộc sống của cô vẫn tiếp diễn như ngày đó. Cũng may nhờ có Diệp, nó luôn lăng xăng làm giúp cô những việc nặng nhọc hơn. Không biết có phải tại cô xanh xao gầy gò hơn nó không, nhưng nó luôn nói nó có sức khỏe hơn cô, thế nên nó làm giúp cô là đi đâu đương nhiên. Cũng có lẽ vì lý do đó mà cô và nó trở nên thân thiết hơn.

Một tuần sau kể từ ngày làm việc ở đó, ngày hôm ấy là chủ nhật, nên quán rất đông khách. Cô đang ngẩng rửa bát liền bị người quản lý gọi vào, anh ta giọng điệu hết sức khẩn trương nói với cô:

- Cô Nhiên, cô bê bát canh này ra ngoài bàn năm cho tôi, đông khách quá mà một người chạy bàn lại nghỉ rồi.

Cô nhìn anh ta, hơi lúng túng lau tay vào vạt áo rồi nói:

- Nhưng tôi không mặc đờng phục có sao không?

Anh ta nhìn cô, gấp gáp đáp:

- Không sao đâu, mau lên.

Cô gật đầu, bê bát canh nóng hổi được đặt lên đĩa đi về phía bàn năm. Không phải cô chưa từng làm phục vụ này, thế nhưng vì đã quen với việc

ng ồi bên trong rửa bát, thế nên trông cô lúc này bối rối vô cùng. Mắt cô cúi xuống, hai tay giữ chặt như thể bát canh sẽ đổ xuống, tiến đến cạnh bàn năm, khuôn mặt vẫn cúi gằm:

- Ngẩng đầu lên em, phục vụ gì mà cứ cúi gằm mặt xuống thế?

Tiếng một người đàn ông ở bàn năm phát ra, cô hơi đỏ mặt, nhìn bàn thức ăn đầy ắp lý nhí đáp:

- Anh có thể bỏ giúp tôi chiếc đĩa trống kia ra ngoài để tôi đặt bát canh vào không?

Nhiên vừa nói, vừa từ từ ngẩng mặt lên, đột nhiên cô khựng lại, Văn đang ng ồi cùng một đám người khác.

EM LÀ SINH MỆNH CỦA ANH

Phạm Vũ Anh Thư
dtv-ebook.com

Chương 32

Nhìn thấy cô dường như anh cũng hết sức ngạc nhiên, thế nhưng chỉ một giây sao anh đã lấy lại vẻ mặt bình thản, thậm chí không còn thèm liếc cô lấy một cái. Đúng là cô không thể tưởng tượng nổi lại có thể gặp lại Văn ở hoàn cảnh thế này, quả thực giây phút này cô chỉ ước có thể đào được một cái hố mà chui thẳng xuống. Bản thân cô lúc này còn tự khinh bỉ chính mình, đừng nói đến Văn. Nhiên bặm chặt môi, nhìn người đàn ông vừa lên tiếng. Người đàn ông này rất quen, hình như cô đã gặp ở đâu đó mà không tài nào nhớ ra. Mấy người ở bàn, nhìn rất lạ, nhưng ai nấy đều toát lên vẻ cao sang lịch sự. Nhiên không dám nhìn thêm người nào, trước đến nay Văn dường như chỉ biết đến công việc và gia đình, rất ít khi cô thấy anh đi chơi thế này những người này cô cũng chưa gặp bao giờ kể cả hồi đám cưới cô cũng chưa nhìn thấy. Cô vừa cảm thấy lạ lẫm lại cảm thấy giây phút này thực sự muốn buông bát canh mà chạy đi chỗ khác, đừng để anh nhìn thấy mình trong bộ dạng nghèo hèn đến thế này. Thế nhưng dường như cô đang tự mình ảo tưởng khi mà anh thậm chí đến một cái nhí cũng không buồn dành cho cô. Phải rồi, tại sao cô lại phải sợ hãi, tại sao lại phải xấu hổ hay cảm thấy nhục nhã cơ chứ? Cô và anh bây giờ đâu còn liên quan đến nhau nữa? Cô và anh giờ cũng chỉ như hai người xa lạ, chưa từng quen biết.

- Cô gái này sao nhìn quen thế nhỉ?

Người đàn ông ban nãy lại tiếp tục lên tiếng, cô bỗng cảm thấy sợ hãi, chợt nhớ ra anh ta chính là chủ căn hộ chung cư mà khi mới chia tay Quân cô đã thuê. Đôi tay cô vẫn cầm bát canh nóng, mấy ngón tay dường như đã đỏ ửng cả lên một người trong bọn họ liền bỏ chiếc đĩa rồi nói:

- Quen hay không cứ để em nó đặt bát canh xuống đã.

- Không cần đặt, cứ cần thế đi.

Văn lên tiếng cắt ngang câu nói của người đàn ông kia. Cô vẫn giữ vẻ mặt cam chịu, hít một hơi rồi nói:

- Vậy bát canh này phải làm thế nào?

Người đàn ông chủ căn chung cư huých huých tay Văn rồi nói dường như không để ý đến lời nói của cô:

- Văn, cô gái này nhìn giống vợ cậu thế? Hôm đám cưới tôi không dự nhưng chẳng phải chính là cô gái trong lần gặp ở chung cư sao?

Nhiên mở to đôi mắt nhìn anh ta, trong một giây lát cô cảm thấy vài giọt nước nóng rớt lên tay cô rất buốt. Hai tay cô run rẩy, chỉ không ngờ anh ta thực sự đã nhớ ra cô. Cô bám chặt mấy ngón tay vào chiếc đĩa, cô giữ sự bình thản liếc nhìn Văn. Trong mắt anh hằn lên một tia giận dữ, quay sang nói anh ta:

- Thế thì cậu nhầm rồi!

Mấy người còn lại liếc nhìn Văn, rồi lại nhìn cô như thể muốn xác minh lại xem, bởi họ chưa được dự đám cưới của cậu bạn cùng đi du học này. Thời gian đám cưới họ vẫn chưa về nước, cô không dám nhìn thêm, một lần nữa cất giọng như van nài:

- Bát canh này tôi đặt ở đâu được?

Cô chưa nói hết câu, người đàn ông ban nãy lại lên tiếng:

- Vậy vợ cậu đâu, sao không thấy cậu dẫn đi? Cô gái này quả thật giống cô gái đó, chỉ có đi đâu nhìn kỹ lại mới thấy vợ cậu xinh đẹp hơn nhiều, sao cậu không dẫn cô ấy đi cùng.

- Cô ta chết rồi!

Văn trả lời, rành mạch từng tiếng. Cô ngẩng đầu nhìn anh, từng câu từng chữ như một mũi dao nhọn xuyên thẳng vào tim cô. Những người

ngồi bên cạnh cũng há hốc miệng kinh ngạc không dám tin vào tai mình.

Cô bỗng thấy chân mình bồng rớt, hoá ra trong một giây hoảng hốt người đàn ông ngồi phía ngoài có khuôn mặt thư sinh đã huých tay vào bát canh khiến nó mất thăng bằng. Anh ta nhìn xuống đôi chân cô đã đỏ lên vội vàng nói:

- Xin lỗi cô, tôi không cố ý, chân cô bồng rớt.

Nói rồi anh ta đặt vội bát canh lên bàn, rồi cúi xuống, mấy ngón tay thon dài chạm khẽ lên chân cô. Đột nhiên cô thấy mình bồng lơ lửng trên không trung, đến khi định thần lại mới biết vừa có người bế cô lên, còn hét to:

- Tránh ra, tránh ra.

Tiếng hét quen thuộc đến ngõ ngàng, cô mở to mắt nhìn, khuôn mặt đẹp trai, đôi mắt tinh anh đang lộ rõ sự lo lắng, bế thẳng cô ra xe, để lại những bộ mặt vẫn còn ngờ ngác chưa hiểu gì phía trong. Cô cảm thấy phía dưới chân đau rát, nhưng không đau bằng câu nói mà miệng người đàn ông này vừa phát ra “Cô ta chết rồi”. Nhưng thế cũng tốt, cứ phũ phàng với cô đừng để cô nuôi thêm bất cứ hy vọng, hay có nhớ nhung gì về anh thêm nữa. Cô đẩy tay về phía anh rồi nói:

- Buông tôi ra, tôi tự đi được.

Anh nhếch mép, ném thẳng cô vào xe rồi nói:

- Câm miệng!

Cô cắn chặt môi, cố mở cửa nhưng bất thành, anh đi về phía tay lái, lái thẳng xe đến bệnh viện, vừa đi vừa nói:

- Cô đừng nghĩ rằng tôi lo cho cô, mà tôi đang lo cho bạn tôi. Tôi sợ cậu ta đây phải loại người như cô lại bị ăn đên ăn vạ nên thay cậu ta xử lý. Hết bao nhiêu tiền tôi trả bấy nhiêu, cô đừng mong lấy được của tôi xu nào.

Cô cảm thấy nhục nhã vô cùng, mỗi lần gặp anh đều dùng những từ ngữ thế này mặt sát cô, cô cười nhạt đáp:

- Tôi cũng không cần thêm một xu nào của anh nữa đâu.

Anh không thèm liếc nhìn cô, chỉ khẽ cong khoé môi châm biếm:

- Vậy sao? Phải rồi cô có thằng người tình giàu như Quân cần gì tiền? Mà sao nó giàu như vậy còn để cô làm ở đây?

Cô lạnh lùng đáp:

- Làm ở đâu hình như không liên quan đến anh. Anh đang đổ ky với anh ấy hay sao?

Đột nhiên chiếc xe phanh kít lại, cô giật mình, theo quán tính ngoài người về phía trước. Anh mở cửa, đi vòng người bước về phía cô rồi mở cửa đôi tay rắn chắc nắm chặt tay cô lôi ra ngoài, khuôn mặt giận dữ đáp:

- Cút xuống xe.

Cô bình thản, lê đôi chân xuống, nhìn anh rồi nói:

- Được! Vậy đưa tiền tôi tự đi khám.

Anh nhìn cô đã quá quen với sự vô liêm sỉ của cô, vậy mà giờ phút này vẫn cảm thấy trái tim đau đớn vô cùng liền mở ví lấy mấy tờ năm trăm ngàn ném vào mặt cô rồi nói:

- Tốt nhất từ nay đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi.

Nói rồi anh phóng xe bước đi, cô cười chua xót, gặp người nhặt từng tờ tiền, đã hai lần cô phải nhục nhã đến mức tuyệt vọng thế này. Nhiên nhìn chiếc xe đi khuất, rồi nhìn xuống bàn chân bị nước rót vào bỗng cảm thấy vui vẻ vô cùng. Bàn chân này thực sự bỗng không quá nặng, nước cũng chỉ sôi trên sáu mươi độ chẳng qua cảm giác đỡ rất chút thôi, lại nhận được ba triệu đần bù, quả thật là lần này cô hời rồi. Cô nhếch mép, cảm thấy từng lời nói cay nghiệt của anh cũng theo gió mà bay. Phải rồi trong lòng anh cô

đã chết, cô và anh giờ tốt nhất từ nay đừng có bất cứ liên quan gì đến nhau nữa. Chỉ có không liên quan cô mới có thể nhẹ lòng mà sống. Đi đâu duy nhất bây giờ cô quan tâm là đưa bé, chỉ cần cô có tiền chăm sóc cho nó, thì mọi thứ cũng không còn quan trọng nữa. Cô bặm chặt môi, chưa bao giờ cô nghĩ rằng mình có thể nhẫn nhịn giỏi đến như vậy. Hoá ra một đứa trẻ lại có sức thay đổi kỳ diệu đến vậy biến cô thành một người cam chịu đến nhục nhã. Cô nhìn quanh đường, nhưng không có một chiếc xe bus nào qua, trời nắng nóng khiến mồ hôi cô túa ra như mưa lau mãi cũng vẫn không thể ngừng được. Đoạn đường này đừng nói là xe bus, thậm chí đến cả taxi cũng không có. Văn! Quả thật anh muốn hành hạ cô đến chết mới thoả lòng. Nhiên cười nhạt, anh càng muốn cô chết đi, cô sẽ càng kiên cường mà sống. Cô lê đôi chân từng bước từng bước đi về phía trước.

“Tít, Tít”

Tiếng còi xe ô tô khiến cô có chút giật mình liền quay người lại bỗng kinh ngạc khi thấy chiếc xe camry quen thuộc đang tiến sát đến cạnh mình. Cô chưa kịp định thần lại, đã thấy chiếc kính từ từ hạ xuống, Văn ngó trong xe, vẻ mặt bình thản nói:

- Lên xe.

Cô nhìn anh, nắm chặt mấy tờ tiền như thể anh sẽ đòi lại, nuốt nước bọt không đáp, chân vẫn bước từng bước khó nhọc lên phía trước. Anh thấy thái độ không thoả hiệp của cô liền quát lên:

- Tôi bảo cô lên xe!

Cô nhếch mép đáp:

- Tôi không lên.

Anh dừng hẳn xe, đi thẳng xuống, nhanh như chớp lao về phía cô, cúi xuống bế cô rồi ấn cô vào trong xe sau đó khoá lại cửa lại. Cô bất lực, không tài nào mở nổi cửa, đành nhét vội mấy tờ tiền vào áo ngực nhìn anh cũng vừa hay bước lên xe. Chiếc xe bắt đầu lăn bánh, gương mặt anh rõ ràng vẫn còn chút hằn học. Cô nở nụ cười châm biếm nói:

- Sao lại quay lại?

Anh không buồn liếc cô, cũng chẳng thèm đáp lại. Cô thấy thế liền im lặng, dẫu sao cũng đã bị khinh thường, cứ để mặc anh khinh thường đi.

Cô không sợ anh, thế nhưng giây phút này không khí trong xe rất ngột ngạt, muốn thoát ra cũng không xong. Cô rất muốn hỏi anh định đưa cô đi đâu? Rất muốn biết vì lý do gì anh lại quay lại, chỉ có đi đâu cô hiểu giờ mở miệng ra chỉ khiến anh tức giận hơn. Vậy nên cô cứ để mặc anh muốn làm gì thì làm.

- Cô không sợ tôi giết cô sao?

Tiếng anh cất lên, phá tan bầu không khí im lặng, cô nhìn anh, hờ hững đáp:

- Anh dám?

Anh bật cười, vẫn lái thẳng xe dọc hai hàng cây, điệu cười vừa có chút man rợ, lại xen lẫn chút khinh bỉ.

- Phải rồi, tôi làm sao có thể dám ra tay giết người như cô được. Trên đời này chỉ có loại người độc ác như cô mới có thể giết người một cách tàn nhẫn thế thôi.

Cô nhìn anh không đáp. Thấy cô im lặng, trong lòng anh bỗng chùng xuống, ngày hôm nay khi nhìn cô ở nhà hàng này quả thật là bất ngờ, bất ngờ đến nỗi bàng hoàng. Anh không thể tin cô có thể xuất hiện ở đây, lại trong bộ dạng tũn tã như vậy. Khi cô bưng bát canh nóng lên, hai bàn tay cô đỏ ửng vì nóng, anh cảm thấy xót xa vô cùng. Vậy mà anh có thể tàn nhẫn bắt cô đứng đó rất lâu, giây phút anh nói ra câu nói độc địa đó còn ngỡ rằng trái tim cũng đã chết theo rồi. Anh hận cô, hận đến mức tưởng chừng như có thể giết chết cô ngay lập tức. Thế nhưng khi thấy bàn chân cô bị bát canh nóng đổ vào, lại không còn kìm chế được tình cảm mà bế cô lên, chỉ muốn lao nhanh đến bệnh viện. Anh cứ ngỡ anh có thể tuyệt tình với cô, nhưng hoá ra là anh không thể. Khi thấy bóng dáng cô cúi xuống

nhật từng đ ồng ti ền, lê đôi chân nặng nhọc giữa trời nắng nóng trái tim anh như có ai bóp chặt.

Anh hận bản thân anh ngu si cố chấp, hận rằng anh vì cô mà đã không còn phân biệt được đúng sai nữa r ồi. Anh khinh bỉ cô, nhưng lại khinh bỉ chính bản thân mình hơn. Rõ ràng biết loại người như cô độc ác l ằng loàn, vậy mà khi thấy cô khổ cực lại cảm tưởng như không thể chịu được nổi. Nhưng, thực sự đến ngay cả bay giờ, dù có tìm lý do gì thì đứa con của anh cũng đã bị cô giết chết. Anh không thể nào có thể tha thứ cho cô được. Chỉ có đi ều, anh vẫn không tài nào giải thích được lý do gì mà cô phải chịu khổ cực vì Quân đến thế này. Anh không tin cậu ta là kẻ đ ể người mình yêu phải làm những việc này. Rõ ràng anh biết Quân là người thế nào, ngày ấy cậu ta đến tìm anh, trong từng lời nói đ ầu ch ất chứa nỗi đau khổ tột cùng khi phải rời bỏ cô mà đi. Anh càng nghĩ càng thấy hoài nghi, càng hoài nghi lại càng thấy mơ hồ. Như một vòng luẩn qu ần, vừa thật thật lại vừa ảo ảo, rốt cuộc anh vẫn không thể nào biết được rằng tại sao mọi chuyện lại khiến cô thành ra thế này? Thế nhưng anh bỗng bật cười trong lòng, anh đang lo cho cô sao? Chẳng phải cô ta đã giết chết con anh sao? Hà có gì anh phải lo lắng xem cô ta sống chết thế nào? Phải r ồi, loại đàn bà như cô ta luôn tỏ ra mình đáng thương, ắt hẳn hằng ngày ở nhà ăn bám Quân, cô ta sợ Quân sẽ coi thường mình, thế nên đành dùng chiêu này đ ể Quân thấy yêu thương cô ta. Anh không thèm liếc nhìn cô lấy một cái, một cảm giác tởm l ợm khiến anh như sắp thế nôn ra được. Loại người có thể ra tay giết chết con mình thì còn chuyện gì cô ta không nghĩ ra được. Anh cứ mãi mê suy nghĩ mà không biết đã đến bệnh viện từ lúc nào, phải đến khi thấy chiếc cổng mới từ từ dừng xe lại. Cô nhìn anh, hơi nhếch mép nói:

- Hoá ra là đưa tôi đến đây, chẳng lẽ muốn xem số ti ền mà anh đưa cho tôi có thừa không sao?

Anh bật cười thành tiếng đáp lại:

- Cô Nhiên, cô đừng lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử. Không phải ai cũng giống cô lúc nào cũng nghĩ đến ti ền như vậy đâu, số ti ền tôi đã đ ể cô cần, tôi sẽ không thèm đụng vào chỉ tổ bẩn tay tôi. Là vì tôi không muốn rách việc thế nên mới tận tâm đưa cô đến đây. Cũng coi như là chút tích

đức cho cuộc đời tôi sau này, mong rằng đức lớn để đừng bao gặp lại cô lần nữa.

Hoá ra anh muốn giữ bỏ sạch sành sanh cả quá khứ này với cô đến vậy. Trong lòng cô rõ ràng cảm thấy rất đau, vậy mà vẫn phải cố mỉm cười đáp lại:

- Cảm ơn!

Anh bước xuống xe, mở cửa xe rồi nói:

- Xuống đi, tự vào khám! Đừng mơ moi thêm một đồng nào của tôi nữa!

Nói rồi anh đóng sập cửa xe lại, cô nhìn theo chiếc xe khuất dần cố nén lại tiếng thở dài, thù hận trong lòng lại đan xen với tình yêu. Rốt cuộc cô giống như con cá trong lưới, có giãy giụa thế nào cũng không tìm nổi cho mình một lối thoát. Nếu cô là anh, cô cũng hận bản thân mình, trong lòng anh suy cho cùng cô chính là kẻ bạc tình, lại tàn độc. Thế nhưng, anh lại không thể biết được rằng vào đêm mưa gió ấy cô đã nghe được toàn bộ câu chuyện. Cô nhìn vào sảnh bệnh viện, không biết từ bao giờ cô lại tự mình đến những nơi thế này. Cô nhớ rằng có lần anh từng nói với cô, anh sẽ không bao giờ để cô một mình, nhất định rằng dù có đi đâu, làm gì cũng bám riết lấy cô không rời. Vậy mà giờ đây, đến ngay cả hít cùng cô bầu không khí anh cũng không còn muốn. Cô rất sợ, rất sợ rằng anh sẽ biết mọi chuyện, thế nên ban nãy đã so sánh anh với Quân, để khiến anh hoàn toàn tin rằng cô chia tay anh là để đến với Quân. Như vậy cũng tốt, ít nhất cũng khiến cả cô và anh không còn chút hy vọng gì ở đối phương, cứ để anh hận cô đến chết. Chỉ có như vậy, mới khiến cho hai người chẳng còn chút liên quan gì. Cô nắm chặt hai tay, từng lời nói ong ong phát ra trong đầu “Nhiên, ba anh ta là người nổ súng giết chết ba mẹ mày đấy.” Tiếng nói như thức tỉnh phút giây ngu muội mù quáng của cô! Dẫu sao tờ giấy phá thai đó cũng chẳng khác gì một cách trả thù mà cô dành cho gia đình họ. Phải rồi, ân oán đó cũng coi như kết thúc từ đó đi. Từ này về sau, tốt nhất anh và cô đừng có gặp lại nhau như lời anh đã nói là cách tốt nhất của hai người.

Ở một nơi cách cổng bệnh viện chỉ có vài trăm mét, Văn đang ngồi trong xe hướng ánh mắt về nơi cô đang đứng. Nhìn cô dưới ánh nắng ban trưa bỗng trở nên mong manh yếu đuối hơn bao giờ hết. Anh đã từng ước rằng đừng gặp lại cô thêm lần nào nữa, bởi mỗi lần gặp anh bỗng như trở nên lú lẫn, anh không còn có thể kiểm soát được tình cảm của mình. Lẽ ra, cô phải là nữ hoàng của lòng anh, được mặc những bộ đồ đắt tiền, được sống trong nhung lụa, được anh hầu hạ cung phụng trong căn nhà lộng lẫy như cung điện chứ không phải người đàn bà tầm thường, lê đôi dép rách đến làm thuê cho một nhà hàng.

Mọi thứ đã vỡ tan tành kể từ ngày cô ném cho anh tờ giấy phá thai đó. Anh đã tưởng mình không thể sống nổi trong giây phút đó, chưa bao giờ anh cảm thấy căm hận một người nào đến mức như vậy. Giá mà cô có thể phản bội anh, có thể làm mọi điếu đau đớn nhất chỉ cần cô giữ lại đứa con, có lẽ anh đã không hận cô đến thấu xương thấu tủy như vậy, cô không biết rằng anh đã mong chờ đứa con này ra đời biết bao. Cô biết thừa anh yêu trẻ con đến nhường nào, vậy mà cô đang tâm cướp đoạt đi quyền làm bố của anh. Vậy mà, người phụ nữ anh đã từng yêu, người phụ nữ đã khiến anh như chết đi sống lại, người phụ nữ khiến anh đau thương đến cùng cực ấy, người phụ nữ khiến anh phải từng giờ từng khắc nhắc nhở mình phải căm hận ấy mãi đến lúc này anh mới hiểu, chỉ cần cô khổ sở, anh lại xót xa vô cùng. Ban nãy, khi nhìn thấy bàn chân cô chẳng may bị nước dội vào, anh đã suýt buột miệng mà nói ra “Nhiên, cô có đau không.” Thế nhưng trong giây phút cuối cùng anh đã giữ được lại. Cô và anh giờ còn chẳng bằng những người dưng, thậm chí mối quan hệ chẳng khác gì kẻ thù của nhau. Mà thật sự cô chính là kẻ thù mà anh hận nhất. Từng lời anh đay nghiến chì chiết cô lại chỉ khiến anh thêm đau đớn vô cùng. Thi thoảng anh lại như đã quên mất cô đã gây ra bao tội lỗi với anh, mà suýt chút nữa đã cảm thông cho cô.

Anh nắm chặt vô lăng, như muốn bóp chặt thứ cảm xúc mâu thuẫn đang trào dâng trong lòng, anh muốn chết đi, có lẽ chỉ có chết đi mới có thể quên được cô, quên được cả hận thù kia. Anh bỗng cảm thấy coi thường bản thân vô cùng, không hiểu anh nghĩ gì liền lấy máy gọi cho Quân. Đầu dây bên kia rất nhanh chóng nghe máy, giọng điệu có chút ngạc nhiên liền hỏi:

- Alo, Giám đốc gọi tôi có chuyện gì thế ạ?

Anh lúc này mới để ý môi môi đã ướt đầm trong lòng bàn tay, hít một hơi rồi nói:

- Sáng mai cậu đến công ty tôi được không? Tôi có vài chuyện muốn nói.

- Vâng! Được ạ.

Tiếng Quân trả lời nhanh chóng không chút do dự. Anh không nói thêm gì ném chiếc điện thoại sang ghế bên cạnh rồi lái xe đến bệnh viện.

Anh cũng không hiểu tại sao lại muốn đến bệnh viện. Có lẽ anh muốn nhìn cô một lát sao? Anh đỗ xe ở cổng bệnh viện, nhưng lại không đủ can đảm và dũng khí để bước vào. Chẳng phải anh rất hận cô sao? Chẳng phải anh mong muốn cuộc sống này của cô trở nên tồi tệ cơ mà. Thế nhưng sao bây giờ đến bàn chân ấy lại lo lắng đến vậy. Không biết anh đã nghĩ đó bao nhiêu lâu, chỉ đến khi anh cảm thấy đã quá lâu rồi mà cô chưa hề bước ra lòng chột như có lửa đốt.

Rõ ràng hôm nay là chủ nhật, mọi dịch vụ khám đều sẽ nhanh chóng, tại sao đến giờ cô chưa ra? Anh nhìn đồng hồ, thật sự đã hơn hai tiếng cô bước vào đó, bàn chân cô ban nãy anh nhìn qua cũng không đến nổi nặng. Đầu anh bỗng nghĩ đến những điều xấu vô cùng. Trong một giây phút anh không còn nghĩ thêm được gì vội ra khỏi xe đi vào trong. Đến khi bước chân anh đặt vào sảnh bệnh viện mới bật cười cảm thấy bản thân ngu ngốc vô cùng. Có khi cô ta đã về từ lâu còn chẳng thèm khám để lấy số tiền đó, mà nếu không cô ta sống chết thế nào cũng không còn liên quan đến anh nữa rồi. Anh không hiểu vì sao, mỗi lần gặp cô anh lại trở nên như kẻ mất hồn, lý trí như bằng con số không tròn trĩnh. Phải rồi, anh đang lo lắng bằng thừa, lẽ ra anh nên mặc kệ hết tất cả đi, anh xoay người định bước đi bất chợt thấy cô thất thểu đi từ cầu thang xuống. Anh hơi khựng lại, trông anh lúc này chẳng khác kẻ ăn trộm bị bắt gặp liền vội vàng đứng vào cây cột bên trong. Thế nhưng dường như cô không hề để ý đến anh, anh bỗng thấy đôi mắt cô hình như đỏ lên, bàn chân được băng bó gọn gàng. Cô khóc sao? Cô không đi về phía ngoài cửa mà đi vào nhà vệ sinh. Anh

không kìm nén nổi tò mò liền đi theo, vào nhà vệ sinh nam bên cạnh sát vách tường. Kể ra nhà vệ sinh bệnh viện này cũng lạ, phía bên trên chỉ ngăn vách thế nên khi anh ở bên này nhà vệ sinh cũng đủ nghe tiếng người cười nói bên kia. Đột nhiên anh nghe thấy tiếng cô khóc, tiếng khóc thút thít nhưng đủ cho anh nghe được.

Thật sự là cô đã khóc! Trong tiếng khóc còn xen lẫn sự đau đớn bi thương.

Anh hơi nhếch mép, hoá ra người đàn bà này cũng biết khóc.

Mà không! Trước nay anh đã gặp cô khóc rất nhiều lần, và tất cả đều là khóc vì Quân. Anh bỗng cảm thấy sự đố kỵ của mình và cậu ta như đã lên đến đỉnh điểm. Chưa bao giờ cô có thể khóc vì anh, có chăng cũng là vài giọt nước mắt giận hờn vu vơ. Càng nghĩ anh càng thấy đau lòng, càng đau lại càng thấy nỗi hận thù trong mình lớn hơn bao giờ hết. Anh nắm chặt tay, ngăn cho sự đố kỵ làm mất đi lý trí. Phải rồi, mà đang làm trò gì thế này hả Văn? Tại sao mà lại đi theo cô ta? Tại sao lại lo lắng cho cô ta? Tại sao lại tò mò mà chui vào đây?

Văn! Mà bị điên rồi sao? Cô ta khóc thì kệ cô ta, liên quan gì đến mà?

Anh tự hỏi trong lòng, bỗng thấy giây phút này hả hê vô cùng. Nỗi hận thù càng lớn, lại càng cảm thấy sáng khoái trong lòng. Cuộc sống của cô ta thiếu anh thì nhất định phải bất hạnh thế này. Bất hạnh thế này còn chưa đủ so với những gì cô ta gây ra với anh. Anh mở cửa bước ra ngoài, vừa hay tiếng khóc bên kia cũng im bặt, có tiếng cạch cửa, cô từ từ bước ra, anh bỗng chột dạ, không muốn cô nhìn thấy mình liền định bụng xoay người lại. Thế nhưng cô dường như không để ý đến anh, đôi mắt cô sưng húp, bàn chân lê từng bước nặng nhọc ra ngoài. Anh hơi nhíu mày, sự hả hê vừa rồi cũng tan biến mất. Trong lòng anh bất chợt cảm thấy đầy hoài nghi, chẳng lẽ ở với Quân khiến cô đau khổ đến vậy? Chẳng phải cô đã từ bỏ mọi thứ mà đến với cậu ta sao? Vừa rồi khi anh gọi điện cho Quân, trong lời nói và giọng điệu hoàn toàn bình thường. Mẹ cậu ta mất rồi, đưa em nghe nói cũng rất ngoan ngoãn. Vậy rốt cuộc xảy ra chuyện gì khiến

cho cô phải khóc lóc thế này? Nhìn gương mặt cô thất thốn như vậy, anh cảm thấy trái tim lại một lần nữa suýt quên đi hận thù mà thông cảm cho cô.

Anh không kìm nén được sự tò mò bên trong, lại càng muốn đả kích cô liên tục những bước chân dài về phía trước mặt cô. Thấy anh cô vô cùng ngạc nhiên, bỗng nắm chặt tờ giấy bên dưới vôi vàng nhét vào chiếc túi xách. Anh không để ý hành động đó của cô, gằn giọng nói:

- Cô khóc sao? Bị hấn ta khinh thường nên khóc à?

Cô không đáp lại, đôi mắt đen láy còn ngấn lệ nhìn anh chằm chằm trong giây lát rồi vôi vàng cúi xuống. Có lẽ cô không muốn anh thấy mình khóc. Anh thấy cô không trả lời, càng tức giận, hai tay anh nắm chặt lên đôi vai bé nhỏ của cô, còn nghĩ rằng cô sẽ chửi mình hoặc thách thức như ban nãy, thế nhưng cô hoàn toàn im lặng. Anh lắc lắc vai cô, cười nhạt nói:

- Sao? Thằng đó thấy cô không có việc gì làm, ăn bám nó nên đối xử tệ với cô sao? Cô nghĩ nó giàu nó sẽ yêu cô sao? Loại đàn bà như cô đừng nói đến tôi, mà với nó cô cũng không xứng.

Anh vừa nói, vừa nghĩ đến Quân. Trước kia anh biết cậu ta rất coi trọng sự nghiệp, nhưng cũng rất coi trọng cô. Thế nhưng có lẽ cũng chẳng người đàn ông nào có thể chấp nhận một người vợ đã qua một đời chồng, và từng phá thai với người chồng ấy. Nhất là đối với anh Quân là người coi trọng sự nghiệp hơn cả cô. Cô vẫn giữ thái độ im lặng, giây phút này thực sự quá mệt mỏi. Anh nhìn cô, giọng điệu hằn học:

- Nhiên! Tôi nói cho cô biết nếu không ở cạnh tôi cuộc đời cô cũng sẽ tởn tể cho mà xem. Tất cả những gì cô chịu bây giờ là luật nhân quả hết. Cô gây ra với tôi những gì, thì ông trời cũng nhìn thấy mà trả lại cho cô như vậy.

Cô nắm chặt hai tay, một giọt nước mắt không còn kìm nén được mà rớt xuống nền nhà lạnh lẽo liên tục gạt tay anh, xoay người từng bước vôi vàng mặc cho bàn chân kia vẫn đang đau rát nhanh chóng bước ra khỏi cửa. Vẫn đứng thẫn thờ nhìn theo bóng dáng cô, không còn sự sáng khoái hay hả hê

như ban đầu. Anh bỗng bật cười thành tiếng “Văn, mày đang thương hại cô ta sao? Hãy nhớ cô ta đã gây ra gì với mày.” Anh lấy máy gọi điện cho Quân, biết rõ bản thân không nên tò mò hay quan tâm về cuộc sống của cô nữa, thế nhưng dường như anh tự dối lòng mình, rằng anh chỉ muốn khẳng định lại cuộc sống của cô đang tẻ nhạt như anh nghĩ. Đầu dây bên kia mất một lúc lâu mới nghe máy. Anh không để ý lòng bàn tay đã toát ra mồ hôi, thấy cậu ta lên tiếng anh liền nói:

- Cậu đang ở đâu? Tôi muốn gặp một chút?
- Giờ này sao giám đốc?
- Đúng vậy.
- Vâng, vậy anh hẹn gặp ở đâu?
- Quán cafe Fire Fly Ngã Tư Sở.
- Được!

Anh tắt máy, đi ra xe, bóng dáng cô cũng hoàn toàn biến mất. Xoay chiếc vô lăng anh hướng về ngã tư sở sau đó vào quán Cafe chọn cho mình một góc khuất. Chỉ chưa đầy ba phút sau đã thấy Quân đến. Anh ta mặc bộ đồ thể thao, dạo này làm dự án ở nhà nên anh ta không cần đến công ty. Quân nhìn thấy anh liền vội vàng bước vào ngõ đối diện. Anh ta chưa kịp lên tiếng, Văn đã nói:

- Cậu dạo này thực hiện dự án đến đâu rồi?

Quân nhìn anh đáp lại:

- Cũng gần xong rồi, hôm nay anh gọi tôi ra để nói chuyện này sao?

Anh nắm chặt hai tat, đặt xuống dưới đùi, rõ ràng anh hơn Quân vài bậc, thế mà giây phút này lại cảm thấy mình lại lúng túng như kẻ ăn trộm. Phải mất mấy giây sau mới có thể nói ra từng câu:

- Quân, tôi muốn hỏi về Nhiên được chứ?

Sau khi anh nói xong câu này, bỗng thấy bản thân như một thằng đần. Tại sao anh đến gặp Quân để hỏi về cô ta? Trong khi trên mặt pháp luật anh với cô ta vẫn đang là vợ chồng. Quân thấy thái độ của Văn liền nói:

- Giám đốc, anh muốn hỏi gì ạ?

Văn nhắm nghiền mắt, trong giây lát tự khinh bỉ chính mình khi buột miệng hỏi tiếp:

- Cô ta đang làm gì vậy? Ý tôi là việc gì, vì dù sao tôi và cô ta cũng chưa ly hôn.

Quân khẽ thở dài trong lòng, trưa nay nay khi nhận được cuộc gọi của Nhiên dặn dò anh nếu Văn có hỏi anh nhất định phải trả lời như cô dặn. Quả là Văn sẽ đến tìm anh, Văn không phải kẻ ngốc, thấy cô đi làm rửa bát thuê như vậy không hoài nghi mới là chuyện lạ.

- Cô ấy giờ đi làm rửa bát cho một nhà hàng có tiếng. Vì hầu hết xin vào công ty không chỗ nào nhận.

Văn nắm chặt hai tay, rõ ràng anh không sai, người sai là Quân và cô. Vậy mà giờ này anh bỗng thấy mình như kẻ tội đồ. Anh bỗng thấy mình như tên ngốc, không còn chịu được nữa nghiến răng nói:

- Quân, cậu có biết tôi và cô ta vẫn là vợ chồng. Tại sao cậu lại xen vào chuyện tình cảm của chúng tôi?

Quân nhìn Văn dường như mọi lời cô dặn mình suốt thời gian qua và cả trưa nay chỉ nhân lúc này mà nói, nói cho Văn biết để không còn chút hy vọng gì:

- Giám đốc Văn. Nhiên nói với tôi rằng cô ấy chưa bao giờ yêu anh cả, tất cả mọi hành động của cô ấy đến giờ đều là giả dối. Việc phá thai của cô ấy hoàn toàn nằm trong kế hoạch. Tôi đã khuyên cô ấy trở về với anh, và đừng bỏ đứa con ấy nhưng cô ấy nhất định không chịu nghe. Không phải tôi là người dụ dỗ cô ấy, mà chính cô ấy đã dụ dỗ tôi. Cô ấy nói rằng còn yêu tôi rất nhiều, nhưng nếu tôi có không quay lại thì cũng vẫn sẽ bỏ anh.

Thế nên mọi chuyện tôi đành phải làm theo ý cô ấy, vì tôi từng có lỗi với cô ấy tôi nợ cô ấy rất nhiều. Tôi biết nhưng chuyện này tôi rất sai với anh, nhưng tôi không còn cách nào khác là ở bên cô ấy.

- Vậy tại sao cậu có tiền đờ như vậy, mà còn để cô ta đi rửa bát.

- Cô ấy biết tình cảm tôi dành cho cô ấy lạnh nhạt đi rất nhiều, thế nên cô ấy mới tự mình làm như vậy để nhận được sự thương hại từ tôi. Anh Văn. Ngày xưa khi tôi yêu cô ấy, cũng bởi vì cô ấy quá nặng tình nên tôi nhiều khi cảm thấy mình giống như ở trong ngục tù. Cô ấy nói rằng chưa bao giờ yêu ai nhiều được như tôi, cô ấy sẵn sàng bỏ tất cả mọi thứ kể cả việc trả thù của mình để bên cạnh tôi. Điều này càng khiến tôi thấy mình mắc nợ cô ấy, anh biết không? Còn chuyện cô ấy bỏ đi cái thai dù tôi hết mực ngăn cản nhưng cô ấy không chịu, quả thật tôi cũng không hề biết chuyện đó đến lúc biết cũng đã quá muộn. Thậm chí cô ấy còn từng dọa tự tử nếu như tôi không quay lại với cô ấy, tôi thật sự không dám đùa giỡn với tính mạng của cô ấy. Từ ban đầu tôi trở về, chính cô ấy là người chủ động liên lạc với tôi, nếu anh là người ở hoàn cảnh đó anh chắc chắn cũng làm như tôi mà thôi khi mà anh mắc nợ cô ấy quá nhiều. Văn anh sống với cô ấy bao nhiêu lâu chắc cũng rõ tình cảm cô ấy dành cho mình đúng không? Anh là người cảm nhận rõ nhất, có thể giống như cô ấy bám víu anh khi không còn ai bên cạnh, khi tôi về đầu ban đầu có cảm ghét nhưng anh biết mà càng hận lại càng yêu...

Văn nghe từng câu từng chữ phát ra từ miệng Quân, giây phút này anh bỗng thấy kinh tởm làm sao, mọi chuyện đều nằm trong kế hoạch của cô ta, tất cả sự đáng thương mà cô ta đang thể hiện ra cũng là vì người đàn ông này. Anh bật cười, nắm chặt chiếc cốc cafe nóng trên tay, không còn cảm nhận được đôi tay đã đỏ lên. Phải, anh hiểu chứ, anh cảm nhận được chứ có ngu đâu mà không thấy cô thờ thờ thần thần khi Quân về nước? Có ngu đâu khi bắt gặp mấy lần hai người ở riêng, nói chuyện cùng nhau. Đôi mắt anh trở nên đỏ sòng sọc, bỗng dưng cảm thấy cuộc gặp này biến anh thành kẻ ngốc. Rõ ràng thật sự cô ta như thế nào anh hiểu rõ, vậy mà chỉ vì chút thương hại hoài nghi anh lại đến tìm và cuối cùng nhận được câu trả lời quá đau đớn. Anh đứng dậy, không nói thêm câu gì với Quân lê bước chân nặng nhọc bước đi bỏ lại Quân bên trong quán cafe. Thế cũng tốt!

Khẳng định lại rằng những gì anh nghĩ vì cô hoàn toàn đúng. Cô là loại đàn bà thế nào từ giây phút cô ném cho anh tờ giấy phá thai là anh hoàn toàn hiểu rồi. Từ giờ phút này nhất định anh sẽ không để tâm gì đến loại đàn bà ấy nữa. Đợi Văn đi khuất, Quân mới lấy máy gọi cho Nhiên. Đầu dây bên kia không nghe máy, anh phải gọi điên bảy tám cuộc mới thấy cô nhấc máy, trong điện thoại vọng về tiếng của cô như lạc đi:

- Alo.

Quân bỗng cảm thấy trong lòng vô cùng lo lắng liền hỏi lại:

- Nhiên, em sao thế? Em khóc đấy à?

- Không, có chuyện gì vậy Quân?

- Đúng như em nói, cuối cùng Văn cũng đến tìm tôi. Tôi nói y như em nói buổi trưa. Giờ em ở đâu, tôi gặp em chút được không?

Cô lau mấy giọt nước mắt đang vương trên mi rồi đáp lại:

- Tôi ở nhà, tôi không muốn gặp ai cả. Hôm nay tôi rất mệt, có gì nói sau nhé.

Nói rồi cô vội vàng tắt máy, để Quân ở đầu dây bên kia hụt hẫng vô cùng. Anh cảm thấy có chút bất an, trong lòng chột nóng như lửa đốt. Thế nhưng anh hiểu cô đã nói như vậy tốt nhất đừng nên làm phiền cô lúc này, anh nhìn qua ô cửa kính quán cafe, trên đời này không phải chỉ có Văn đau, cô đau. Mà đến anh cũng cảm nhận trái tim như rỉ máu. Anh thậm chí đến làm người thay thế cho Văn lúc này cũng chẳng được. Có muốn cô lợi dụng anh, cô cũng hoàn toàn không cần.. Quân khẽ bật cười, hoá ra là hai năm hai thậm chí bảy tám năm anh đâu không thể nào quên được cô. Hoá ra đây là cảm giác bất lực, bất lực vì chính anh đã từ bỏ cơ hội ở bên cô cho người đàn ông ấy. Đến cuối cùng có quay trở lại cũng chỉ là sự tiếc nuối muộn màng. Văn bước ra khỏi quán cafe trong buổi chiều tà, trong lòng anh chất chứa cả nỗi đau đớn xen lẫn hận thù. Anh đã biết cô là người thế nào, hôm nay được khẳng định thêm những lời nói ấy lại càng cảm thấy căm phẫn. Anh không biết đã nghĩ gì, liền đi về nhà hàng hôm nay,

trong giây phút cảm hận tột cùng, anh bước vào quán tìm người chủ quán. Quán hiện giờ rất đông khách, nhưng anh đến mục chủ quán liền chạy ra đón đả nói:

- Giám đốc Văn lại đến sao?

Anh nhìn bà ta nhếch mép nói:

- Quán bà có nhân viên tên Nhiên đúng không?

Bà ta cười lảng lơ đáp lại:

- Vâng, chẳng phải hôm nay anh Tùng làm cô ấy bị bỏng sao? Có chuyện gì à anh Văn?

Anh nhìn bà ta, gằn giọng nói:

- Tôi muốn bà đuổi việc cô ta.

Bà ta chu môi tỏ ra giận dữ, anh nhìn gương mặt bà ta bỗng thấy gớm ghiếc vô cùng:

- Cô ta xin nghỉ việc rồi, xin nghỉ từ hôm nay rồi. Chẳng phải sáng nay anh vừa bế cô ta vào viện sao, giờ lại đến bắt tôi đuổi việc cô ta là thế nào?

Anh không quan tâm đến vẻ sau, hơi nhíu mày hỏi lại:

- Tại sao cô ta lại nghỉ việc?

- Tôi cũng không biết, ban nãy cách đây khoảng hơn một tiếng trước cô ta gọi cho quản lý của tôi xin nghỉ. Bình thường cô ta cũng chăm chỉ lắm, nên cô ta nghỉ tôi cũng thấy hơi đáng tiếc. Mà anh và cô ta có quan hệ gì sao? Khi nãy anh bế cô ta đi tôi thấy vẻ mặt anh rất lo lắng. Cả hội sếp Tùng của tôi cũng bàn luận rất nhiều, có người còn nói cô ta rất giống vợ cậu, sếp Tùng nói chưa bao giờ thấy anh mất bình tĩnh như vậy.

Anh nhìn mục chủ nhà hàng, không thèm đáp lại xoay người bỏ đi. Cô ta bỏ việc, rốt cuộc là vì lý do gì, thế nhưng anh bỗng bật cười. Thôi thì đã

chấm dứt bận tâm chi cho nhọc lòng.

Sau khi nghe cuộc điện thoại với Quân, Nhiên ng ỡ hản dấy đi ra ngoài uống cốc nước. Cốc hòng cô khô khốc, đôi mắt vẫn còn vương những giọt nước long lanh. Uống mấy cốc nước, cô mới có thể bình tâm lại một chút, liền đi về phía giường mở túi xách lấy ra tờ kết quả siêu âm. Cô nhìn vào từng chữ số, tất nhiên không hiểu gì, thế nhưng lời nói của người bác sĩ hôm nay rất rõ ràng và mạch lạc:

“Đứa bé có vấn đề về sức khỏe, rất có thể là nó mắc một trong các hội chứng dị tật.”

Cô day day trán, cố ngăn giọt nước mắt rơi ra, rõ ràng lần trước cô khám còn khỏe mạnh bình thường, hôm nay nhân lúc có tiện, lại gần sát ngày hẹn khám lại từ mấy tháng trước nên tiện khám luôn. Vậy mà không ngờ khám xong nghe tin như sét đánh. Cô đã hỏi kỹ lại rất nhiều lần, đến nỗi vị bác sĩ phải mắng rằng:

- Tôi đã nói đây chỉ là ban đầu, cô có thể đến những chỗ khác khám lại thế nhưng tôi gặp mấy trường hợp như vậy rồi.

Cô ng ỡ nhìn tờ giấy như chết lặng, cô đã từng muốn nạo đi đứa bé này, từng cảm thấy nó xuất hiện trong cuộc đời là một sai lầm. Thế nhưng giây phút này cô mới cảm thấy đau đớn làm sao? Cô không thể tin được rằng ngu ần sống duy nhất của cô lại cũng trở nên mong manh như vậy. Bỗng dưng cô nghĩ lại, vì hôm nay nghe xong tin này đầu cô trở nên lú lẫn mà chưa kịp nghe vị bác sĩ kia nói xem có thể bằng cách nào đó thay đổi được sự thật này không?

Cô nhìn đồng hồ, giờ đã là gần chiều, lúc này đến bệnh viện cũng đã hết giờ hành chính liền uống thêm một cốc nước để bình tĩnh hơn một chút, bắt đầu suy nghĩ lại mọi chuyện. Đầu cô từ trưa tới giờ gần như không hoạt động nổi, bây giờ mới kịp tiếp nhận mọi thông tin. Cô lấy máy điện thoại, mở tấm hình chụp card visit của người bác sĩ lần trước, hai tay run rẩy ấn số gọi. Đầu dây bên kia rất nhanh chóng bắt máy, giọng nói trầm ấm vang lên.

- Xin chào, tôi là bác sĩ Lai phòng khám thai sản, xin hỏi ai đang gọi cho tôi vậy ạ?

Cô nghe được giọng ông như bắt được vàng liền vội vàng nói:

- Bác sĩ, tôi là Nhiên, Lưu Diệp An Nhiên đã từng đến phòng ông để định phá thai nhưng được ông khuyên giữ lại đây ạ.

Ông nghe giọng cô, liền à lên một tiếng, không cần cô giải thích đoạn sau khi cô nói tên ông cũng đã nhận ra. Cô là bệnh nhân ẩn tượng nhất với ông, ông nghe lời cô nói có chút run rẩy liền hỏi lại:

- Cô Nhiên sao? Có chuyện gì vậy?

Cô nghe ông hỏi, trong lòng bỗng muốn oà lên khóc, thế nhưng cũng kìm được nói:

- Bác sĩ Lai, ông giờ này còn ở phòng khám không? Tôi muốn đến khám thai và có vài chuyện cần ông tư vấn.

Ông thấy cô có vẻ gấp gáp, dường như có chuyện gì đó không lành liền nói:

- Được! Cô đến đi.

Cô vội tắt máy, không thèm thay cả bộ quần áo có chút lấm lem, bỏ sấp tiền trong vali ra rút lấy mười triệu đút vào túi xách rồi ra ngoài bắt taxi. Đạo này cô vốn tận tiện từng đời, nhưng bây giờ quá tình thế cấp bách, cô không nghĩ được gì khác giục người taxi nhanh chóng đến địa chỉ mà cô đọc. Trên suốt đoạn đường đi cô không biết đã nghĩ đến rất nhiều tình huống xấu nhất. Trong lòng cô lại cảm thấy đau đớn vô cùng, thế nhưng cô nhắc mình nhất định phải mạnh mẽ. Mạnh mẽ để đưa con trong bụng còn có thể dựa vào cô. Nếu giờ cô gục ngã, thì kể cả là cô hay Cua đâu không thể vượt qua những chuyện này.

Chiếc xe đỗ xích lại ở cửa phòng khám, cô đưa cho người lái xe những đồng tiền bị vo viên lại, rồi vội vàng vào trong phòng của bác sĩ Lai.

Bác sĩ Lai thấy cô gương mặt thất thần, đôi mắt còn sưng húp lên liền vô cùng lo lắng hỏi lại:

- Có chuyện gì thế cô Nhiên?

Cô cố gắng để không rơi nước mắt, rút trong túi ra tờ giấy siêu âm sáng nay rồi nói:

- Bác sĩ Lai, buổi sáng nay tôi có đi siêu âm và nhận được giấy thế này. Bác sĩ trong bệnh viện nói đứa bé trong bụng có khả năng bị tim hay gì đó. Tôi không biết về y, muốn khám lại xem thật sự rằng có phải đứa bé bị vậy thật không?

Ông nhận lấy tờ giấy, đọc một hồi, suy ngẫm rất lâu, mãi một lúc sau mới nói:

- Cô Nhiên, trước kia mấy lần cô khám có thể chưa phát hiện ra. Giờ thai lớn hơn siêu âm cũng chính xác hơn là đi đều hoàn toàn bình thường. Cô nằm lên đây để tôi khám lại.

Cô lật đật như một chiếc máy, nằm lên chiếc giường lạnh lẽo quen thuộc. Hai lần cô nằm lên đây đều với mục đích khác nhau. Lần đây là muốn tước đi sinh mạng của đứa bé, còn lần này là muốn cứu lấy nó. Ông Lai nhìn khuôn mặt cô, tuy rằng cô không có vẻ đẹp lộng lẫy lay động lòng người, nhưng lại mang vẻ đẹp trong trẻo thuần khiết. Thế nhưng đó là trước kia, còn bây giờ nhìn cô hoàn toàn thâm trầm. Hai hốc mắt sưng đỏ, tóc còn chằng thềm chải, những móng tay còn dính cả bùn cát, chỉ có đi đều trên gương mặt vẫn là sự đau khổ tột cùng mà ông từng nhìn thấy. Sau khi siêu âm rất kỹ lại, ông liền tháo cặp kính, cô nhìn thái độ của ông bỗng thấy lo sợ vô cùng. Hai tay cô bấu chặt vào nhau run rẩy nói:

- Bác sĩ, có gì cứ nói tôi nghe.

Ông đặt kính lên trên bàn rồi đáp lại bằng những câu từ y học rất khó hiểu. Cô nghe ông nói rất nhiều nhưng cảm thấy đầu óc càng trở lên mông lung, thế nhưng cô hiểu đứa bé trong bụng thật sự có vấn đề. Sau khi nói một hồi, thấy mặt cô ngây ra, ông liền thở dài nói:

- Cô Nhiên, để tôi nói ngắn gọn thế này cho cô hiểu. Thật ra đúng là tim của đứa bé có chút vấn đề.

Cô lắng nghe ông nói, dường như tâm trạng rơi tõm xuống vực sâu. Dẫu đã dự đoán trước kết quả bệnh viện không thể sai mà giây phút này. Hai tay cô bám lên tay ông, giọng nghẹn đi:

- Bác sĩ, đứa bé bị sao vậy ông.

- Tim thai đập hơi nhanh so với bình thường, tuy nhiên không đến mức như bác sĩ kia nói với cô. Hiện nay tôi chưa nói trước được gì đợi khoảng bảy đến mười ngày nữa cô đến tôi siêu âm Doppler lại. Nhưng theo tiên lượng của tôi có lẽ đứa bé này có thể không sao, rối loạn nhịp tim rất có thể bởi người mẹ trải qua một cú sốc, tâm lý hằng ngày không ổn định vì nhịp tim chỉ nhanh hơn mức bình thường vài nhịp. Tuy nhiên muốn để chắc chắn cần siêu âm lại nữa. Cô cũng yên tâm, y học giờ rất phát triển, những dị tật tim bẩm sinh cũng có thể can thiệp và sống khoẻ mạnh, huống hồ đứa bé này tôi thực sự nghĩ nó sẽ không sao, nếu được cứ tin tưởng ở tôi, tôi sẽ cố gắng hết sức. Không biết cô có đọc báo sách không, nhưng nhiều dị tật không chỉ là tim mà cả dị tật khác trên nhiều nước người ta đã áp dụng phương pháp can thiệp bào thai khả năng sinh ra khoẻ mạnh rất cao.

Cô có chút nhẹ nhõm hơn khi nghe ông nói như vậy, lúc này nghĩ đến chuyện tiền bạc mới nhận ra số tiền mình có chẳng đáng là bao liền lý nhí nói:

- Bác sĩ, liệu rằng chi phí can thiệp khoảng bao nhiêu tiền?

- Cái này thì tôi cũng không chắc chắn được, vì hiện tại đây chỉ là thăm khám ban đầu và đứa bé nhịp tim đập hơi nhanh so với bình thường. Phải đến hai tuần nữa siêu âm mới chính xác được, tôi bổ sung cho cô một ít thuốc bổ. Giờ cô về nhà ăn uống nghỉ ngơi rảnh rỗi cho khoẻ mạnh, tôi nghĩ nguyên nhân rất có thể do tâm lý người mẹ. Vậy nên tôi muốn đảm bảo cô phải thật cố gắng vui vẻ để đứa bé được khoẻ mạnh. Còn chuyện tiền nong thì tôi nghĩ có lẽ nếu bắt buộc phải can thiệp thì chi phí cũng tương đối lớn, nhưng ít nhất thai đủ hai mươi hai tuần tuổi người ta mới can thiệp.

- Bác sĩ, tôi biết rằng hỏi ông nhiều thế này rất phiền. Nhưng mà thật sự sẽ không có chuyện gì xấu xảy ra chứ ạ?

- Không khẳng định được không có gì xấu xảy ra. Nhưng cô Nhiên, cô yên tâm một điếu nếu đứa bé được can thiệp đúng, lại có chế độ ăn uống đầy đủ, và có những dự đoán ban đầu rồi thì khả năng lớn là nó sẽ không sao. Phẫu thuật tim từ khi mới ra đời giúp rất nhiều thai nhi sống tốt trở lại như bình thường. Và lại đứa bé này tôi siêu âm không thấy bất thường gì mà chỉ thấy nhịp tim nhanh hơn bình thường một chút, theo suy đoán tôi nghĩ do tâm lý người mẹ là nguyên nhân. Thậm chí tôi nghĩ nó còn không cần can thiệp bằng máy móc mà chỉ cần can thiệp qua tâm lý người mẹ và ăn uống. Cô càng cần phải vui vẻ mạnh khỏe thì đứa bé trong bụng mới khỏe mạnh được. Càng âu lo thì nó lại càng yếu đi thôi. Lạc quan lên.

Nhiên gật đầu, những lời ông nói đã giúp cô yên tâm hơn, cô đứng dậy, nhìn ra ngoài trời cũng đã tối dần liền chào ông sau đó trở về nhà. Về đến nhà việc đầu tiên cô pha cho mình cốc sữa bầu, sau đó nấu cơm ăn rồi leo lên giường lôi sập tiển trong valy ra đếm lại. Đếm xong tâm trạng cô càng trở nên buồn bã, tất cả số tiển cô có hiện giờ còn chẳng đủ năm mươi triệu. Mấy ngày trước mới mua thêm hộp sữa, lại phải sắm thêm ít đồ dùng trong nhà. Cô lấy mấy tờ tiển sáng nay Văn đưa còn thừa, nhưng cũng chỉ còn vài chục tiển lẻ. Nếu như đứa bé này thực sự cần can thiệp, liệu rằng cô sẽ xoay tiển ở đâu cho đủ, ban nãy cô còn không dám hỏi ông Lai cụ thể số tiển. Nghĩ đến ông Lai, cô càng cảm thấy vừa nể phục lại vừa biết ơn. Quả thật ở thời này, kiếm được một người bác sĩ như ông không phải dễ dàng. Cô thở dài, trong giây lát đột nhiên lấy máy điện thoại, ấn số Quân. Thế nhưng cô không gọi, mà chỉ chăm chăm nhìn rất lâu. Cuối cùng liền ném chiếc điện thoại vào góc giường. Cô không thể bỏ đi đến mức này được, đứa bé này không phải con anh ta. Số tiển cô có vay được của anh ta cũng không biết đến bao giờ mới trả được. Cô thật sự không muốn phiền đến Quân thêm một giây phút nào nữa. Bỗng nhiên cô bật dậy, đi vào phía tủ, lôi trong tủ chiếc cặp đựng những đồ kỷ vật Văn tặng cô. Chiếc nhẫn cưới và cả chiếc nhẫn khi anh cầu hôn cô đều để trong chiếc hộp bọc da lộn, còn có khuyên tai, dây chuyền rất nhiều đồ có giá trị vật chất. Cô ngắm nghía rất lâu, lại nghĩ đến ngày anh vừa hát, vừa cầu hôn cô trước mặt mọi người. Có lẽ giây phút đó cô đã chính thức rung động bởi anh. Những món

đ ờ này cô đã từng nghĩ rằng sẽ mang theo cả cuộc đời. Để nhắc mình nhớ lại có lúc bản thân ngu ngốc đến vậy. Để nhắc mình từng giờ từng khắc biết rằng cô đã từng yêu người mà đáng lẽ ra không bao giờ được phép yêu. Bỗng dưng cô lại cảm thấy rất bỉ ổi, sao cô lại có ý nghĩ mang những thứ này đi bán cơ chứ? Hoá ra cô là loại vô liêm sỉ như Văn nói thật. Cô bật cười, nhưng trong lòng rõ ràng rất chua xót. Sống mũi cô cay xè, cô nhăn mặt, ngược mắt lên trời để ngăn không cho nước mắt trào ra. Mắt cô cũng nhắm nghiền, bàn tay mân mê chiếc nhẫn cưới. Cô bỗng khinh bỉ chính bản thân mình vô cùng. Trong đầu cô lúc này lại định giá tiền số trang sức này. Một nỗi kinh tởm bắt đầu lan toả trong lòng cô, phải rồi chính cô còn thấy mình vô liêm sỉ nói gì đến anh. Nhưng cô thật sự không muốn nghĩ thêm nữa, cô không muốn lợi dụng thêm Quân, không muốn kéo anh ta vào cuộc đời u ám của mình. Và lại đứa bé này suy cho cùng cũng là con của Văn. Có bỉ ổi một chút cũng coi như là để anh có trách nhiệm với nó. Cuộc đời cô cũng túng quẫn quá rồi, cô bỗng nghĩ đến một tác phẩm Văn học mà cô từng học. Đó là Lão Hạc. Vì quá nghèo chẳng đủ ăn lão đã bán đi con chó Vàng mà lão yêu quý vô cùng. Thế nhưng cuối cùng vì dằn vặt lão đã ăn bả chó mà chết. Một cái chết dữ dội, và đầy ai oán. Cô cười nhạt, cô không có tư cách gì để so sánh mình với người đàn ông như lão Hạc. Bởi mọi chuyện hôm nay do cô lựa chọn, đổ lỗi cho hoàn cảnh thà rằng đổ lỗi cho mình. Phải rồi! Dù sao cũng là do cô đã tự đánh mất hết tất cả. Cô nhắm nghiền mắt định cất đồng hồ đó dự định mai sẽ mang ra tiệm vàng bán thế nhưng đột nhiên cô nghĩ lại hít một hơi thật sâu nhào người lên giường lấy chiếc máy điện thoại nhấn nút gọi cho Văn. Đẳng nào cũng bán, thà rằng bán lại cho chủ nhân của nó có lẽ tốt hơn. Cô biết cuộc nói chuyện với Văn hôm nay, sẽ giống như đổ thêm dầu vào lửa, thế nhưng còn hơn để đứa bé trong bụng cô phải chết dần chết mòn. Dù có nhục nhã thế nào cô cũng cần cứu lấy nó. Tiếng tút tút tút bên kia khiến cô cảm tưởng như xa xôi vạn dặm. Trong một giây lát cô bỗng nghĩ rằng liệu anh có nghe máy của cô? Hay khi cô gọi anh, anh sẽ cười khinh bỉ mà tắt máy. Thế nhưng ngay khi cô vừa định tắt máy để mai mua sim mới gọi thì đầu dây bên kia vừa hay lên tiếng:

- Alo!

Tiếng nói không chút cảm xúc, không lạnh nhạt, cũng chẳng hận thù chỉ có sự vô cảm đến tuyệt tình. Cô cắn chặt môi, hai lòng bàn tay đã ướt đẫm, giọng nói của anh đã từng quen thuộc vậy mà đến giờ cô lại tưởng như rất lạ lẫm. Cô hít một hơi rồi nói:

- Tôi đây, tôi có chuyện muốn nói.

Anh bật cười gằn giọng hỏi lại:

- Tôi và cô còn chuyện gì để nói sao?

Cô thở dài, phải rồi, giờ anh và cô còn gì để nói? Sau bao lần làm tổn thương nhau, giờ đây trong lòng cả hai chỉ có hận thù chất chứa. Nhất là hôm nay cô biết Quân đã nói những lời gì với anh. Cô nuốt nước bọt đáp:

- Đúng vậy, tôi muốn bán nhẫn cưới hôn, nhẫn cưới, dây chuyền và cả khuyên tai anh tặng cho anh.

Vẫn nghe cô nói những lời này, bỗng khựng lại. Không thể nghĩ cô lại là loại đàn bà không có giới hạn như vậy, trong giây lát anh tức giận gào lên:

- Nhiên! Cô...rất cuộc cô là loại đàn bà gì vậy?

Cô khẽ cười đáp lại:

- Đúng vậy! Tôi là loại đàn bà như anh nghĩ đấy. Tóm lại anh có muốn mua lại đồ của mình không?

Anh nghiến chặt răng, cố giữ sự bình tĩnh nói:

- Ra giá đi.

- Năm mươi triệu.

Anh cười lớn đáp lại:

- Nhiên, cô nghĩ cô đáng giá năm mươi triệu sao? Loại người như cô không đáng giá một cắc. Cô đang tự đề cao mình đấy.

Cô bỗng thấy bản thân quả thật không đáng giá một cắc như lời anh nói. Có lẽ anh đã khinh cô đến mức cực đại, cô bất giác xoa tay xuống bụng rồi nói:

- Đúng vậy. Tôi không đáng giá một cắc nhưng kỷ vật của anh thì đáng giá vài trăm triệu chứ chẳng đùa, anh tặng tôi toàn đồ giá trị, nếu anh không cần tôi mang ra tiệm vàng bán có khi được hơn giá đấy.

Anh nhắm mắt, sống mũi đã đỏ ửng, đôi mắt cũng dường như sắp rơi cả những giọt nước:

- Được! Đưa số tài khoản đây, tôi sẽ chuyển tiền cho cô, còn đồ của tôi tôi sẽ nhờ người đến lấy. Tôi không muốn nhìn thấy mặt cô.

Cô nhìn chiếc nhẫn cưới, trong giây phút cuối cùng có thể thốt ra những lời vô liêm sỉ đến tột cùng:

- Vãn, năm mươi triệu là tôi chưa tính nhẫn cưới. Tính cả nhẫn cưới là một trăm triệu, nếu anh không mua lại tôi có thể mang ra tiệm vàng bán có lẽ còn hơn giá đó.

Anh tức giận, nắm chặt tay rít qua từng kẽ răng nói:

- Nhiên, cô đừng ép tôi, đừng không biết giới hạn như thế.

Cô cười nhạt đáp:

- Chẳng phải anh cũng ép tôi sao? Nếu anh không mua tôi cũng sẽ đi bán, chẳng qua muốn bán rẻ lại cho anh để trở về với chủ nhân của nó mà thôi.

Phải, cô ta không đáng giá một cắc, nhưng kỷ vật của anh đáng giá hơn cả như vậy, thậm chí còn đáng giá hai ba trăm triệu. Chỉ là anh không thể ngờ cô ta có thể ra giá như vậy với mình. Anh nuốt nước bọt, cuối cùng anh cũng thua cô:

- Được! Nhưng tôi nghĩ lại rồi, hai ngày nữa cô đến gặp tôi, chúng ta ký luôn đơn ly hôn và nộp lên phường.

Cô bặm chặt môi, cuối cùng cũng đến giây phút này, đáp lại:

- Được!

Anh tắt máy, cơn tức giận lúc này mới bùng cháy, liền ném chiếc điện thoại mạnh xuống nền nhà. Chiếc điện thoại iPhone X vỡ tan tành, tình cảm của anh dành cho cô cũng vỡ nát như những mẫu thủy tinh dưới kia.

Sau khi ném chiếc điện thoại xuống dưới nền nhà, cơn tức giận của Văn dường như vẫn chưa thể nào nguôi ngoai. Anh không thể ngờ cô có thể trở nên đến mức này, có thể lấy những kỷ vật anh tặng cô để biến thành thứ rẻ mạt như vậy. Trong lòng anh lúc này chỉ có cơn lửa giận đang bùng cháy, như muốn nổ tung mà thiêu đốt hết xung quanh. Anh đã phải mất bao nhiêu ngày để dần thích ứng với cuộc sống không có cô. Vậy mà gặp lại anh mới cảm nhận hoá ra từ trước đến nay, suốt mười một năm nay cho đến giờ anh vẫn bị cô khống chế. Anh lắng nghe điện thoại của cô, tưởng rằng mình có thể lạnh lùng mà nghe cô tổng tiển vậy mà đến giây phút này lại không thể kiểm soát nổi tình cảm của mình.

Văn không ngờ Nhiên có thể làm như vậy, không thể nghĩ rằng lời nói đó phát ra từ miệng cô. Cũng tốt, loại đàn bà này anh hiểu rất rõ, chẳng phải cô ta đã ném cho anh tờ giấy phá thai? Chẳng phải Quân đã nói cô ta tìm mọi cách đu bám cậu ta sao? Cô ta đã không có giới hạn thì không có giới hạn. Dù sao trong lòng anh cô ta cũng đã chết rồi. Cô ta càng trở nên, anh càng có lý do để quên cô ta. Anh nắm chặt hai tay, đôi mắt từ lúc nào lại trở nên vô hồn trống rỗng. Cô ta chưa bao giờ yêu anh cả, tất cả đã chấm dứt rồi. Anh hận cô ta một phần, hận chính bản thân đến tám chín phần. Tại sao đến giây phút này vẫn đau đớn như vậy? Tại sao ngay cả khi biết cô ta là loại đàn bà thế nào vẫn tò mò về cuộc sống của cô ta. Anh cười khinh bỉ bản thân, nhìn xung quanh đâu đâu cũng thấy bóng dáng cô lại càng thêm căm hận chính mình. Bất chợt anh thấy trái tim mình đau đớn vô cùng, đau đớn như khi nhận tờ giấy phá thai khi ấy. Cô đã bóp chết chút ký ức còn lại của hai người, đến giờ phút này anh mới thấy xót xa

đến vô hạn. Ngoài trời bất chợt mưa rất lớn, cả ngày hôm nay anh không dám trở về nhà, càng không dám về nhà ba anh. Anh rất sợ phải nhìn thấy những ký ức đau thương, đã từ rất lâu anh giả vờ xin phép về lại nhà nhưng thực chất chỉ toàn ở lại công ty. Dường như chỉ có ở lại nơi đây, lao đầu vào công việc mới giúp anh quen một chút với cuộc sống không có cô. Hoá ra anh vẫn chưa đủ can đảm, chưa đủ can đảm để đối diện với sự thật này, Thế nhưng giờ đây, cô đã hoàn toàn dội vào anh một gáo nước lạnh, để anh tỉnh ra rằng giờ đây cô và anh đến giờ thậm chí hận thù còn không chẳng còn muốn dành cho nhau. Anh bất giác bật cười, cúi thụp xuống nhặt chiếc điện thoại vỡ tan tành ném vào sọt rác rồi bước ra khỏi công ty. Trời mưa mỗi lúc một to, gió rít từng cơn qua tán lá. Vẫn cứ để mặc mưa tạt vào mặt rất buốt, những dòng nước lạnh chảy tong tong từ trên xuống dưới, ngấm vào da thịt nhưng không cũng chẳng thấm là gì so với nỗi tê tái trong lòng. Vị mặn đắng ngất xen lẫn nước mưa rót vào miệng anh khiến anh không kìm được mà chửi thề một câu “Mẹ kiếp”. Vốn dĩ là người đàn ông phong độ, lạnh lùng, lại trang nghiêm lịch sự mà giờ đây anh gần như mất kiểm soát hoàn toàn. Anh tự chửi chính bản thân anh tại sao lại khóc vì người đàn bà ấy? Thế nhưng dù có tìm bao lý do thì anh cũng không thể nào thông cảm cho bản thân lúc này được. Nỗi đau đớn tận cùng khiến trái tim anh như bị xé nát. Cuối cùng, khi người anh đã ướm sững, anh mới leo lên xe về lại căn nhà ấy. Căn nhà đã được bác Thu dọn dẹp lại sạch sẽ kể từ ngày cô đi, anh chỉ dám về mỗi buổi chiều tắm rửa rồi mang theo vài bộ quần áo sau đó lên công ty. Anh nhìn những ánh đèn xung quanh, màu vàng ảm đạm càng khiến tâm trạng anh tê tê vô cùng. Những giọt nước tong tong chảy xuống nền nhà, anh cố hít một hơi thật sâu, sau đó liền vội đi tắm cho sạch sẽ rồi lau qua lại vũng nước anh vừa đứng rồi đi vào căn phòng quen thuộc. Trong lòng anh bỗng cảm thấy lạnh lẽo vô cùng, cái cảm giác ấm áp đã mất đi kể từ ngày cô rời khỏi nơi đây. Anh khẽ mở tủ, mùi thơm của những bộ quần áo trẻ sơ sinh áo xộc vào mũi anh. Hôm đó bà Thu đã định mang những đồ này ném đi thế nhưng anh đã giữ lại. Bà Thu nói ở dưới quê đóng quần áo này phải mang đi đốt, nhưng thấy anh kiên quyết cũng không dám nói thêm gì. Anh giữ lại để nhắc nhở bản thân rằng đứa con bé bỏng của anh đã bị người đàn bà ấy tàn nhẫn ném bỏ không thương tiếc, và hơn thế giữ lại bởi trong lòng anh mãi mãi không thể quên bào thai còn chưa kịp chào đời ấy. Anh ngồi xuống, cầm chiếc áo lên, bỗng ôm vào lòng, từng giọt nước mắt lại rơi xuống lẫn thấm cả vào

những thớ vải. Về ngoài anh lạnh lùng, đôi khi còn có vẻ tàn nhẫn nhưng thực ra anh lại là người rất yếu đuối, sống nặng về tình cảm. Anh ôm chiếc áo rất lâu, không còn tiếng khóc nức nở đau đớn như trước kia, nhưng rõ ràng rất đau, như một vết thương còn chưa kịp lành miệng đã bị chém thêm vài nhát dao vào. Cuộc đời anh, cuối cùng lại thất bại thê thảm dưới tay một con đàn bà độc ác!

Sau khi nói chuyện với Văn, Nhiên buông điện thoại xuống. Đôi mắt cô ráo hoảnh, vẻ mặt bình thản như thể cô vừa làm một chuyện rất bình thường. Thế nhưng trong lòng lại thấy bản thân vô liêm sỉ đến cực độ.

Cô còn tự chán ghét bản thân mình đừng nói đến người khác. Có lẽ anh khinh cô đến mức không còn gì để diễn tả nữa rồi. Cô cũng không hiểu mình lấy đâu ra thứ dũng khí ấy để đòi tiền anh. Đạo này dường như cô đã quên bớt đi hận thù để chăm lo cho đứa bé trong bụng, thế nhưng giờ đây cô lại bật cười. Cái giá một trăm triệu này không đáng so với việc gia đình cô đã bị tàn sát thế này. Kể cả nỗi đau anh đang chịu, hay nỗi đau ba anh chịu rồi cuộc sống so với cô cũng chẳng thấm thía gì. Thế nhưng khi mở miệng ra tố tụng tiền anh, quả thực trở trên vô cùng. Cô dựa vào đâu để đòi tiền anh? Có chăng là thứ hận thù của ba mẹ cô và ba anh kia còn anh và cô đâu sao cũng chỉ là những đứa trẻ ngây thơ năm ấy. Hướng hờ cô còn yêu anh nhiều đến thế này. Nhưng lúc này cô thật sự không biết dựa dẫm vào ai nữa rồi, trong giây phút túng quẫn bí bách, cô chỉ còn anh là sợi dây cuối cùng để bám vào. Đứa con này cũng là giọt máu của anh, cô không còn biết làm cách nào khác để có tiền chữa trị cho nó. Giá như nó khoẻ mạnh bình thường, có lẽ cô sẽ không phải nhục nhã đến vậy. Đúng là anh đã đồng ý cho cô tiền, cô hiểu với tính cách và lòng tự trọng của anh anh rất muốn nhận lại những món đồ ấy. Có lẽ đây cũng là sợi tơ nhện cuối cùng, mỏng manh của cô và anh sau đó cũng bị cô cắt đứt. Từ nay mối quan hệ của hai người sẽ thật sự hoàn toàn chấm dứt. Để anh hận cô đến mức này mà tổng cổ cả quá khứ lẫn thực tại này khỏi cuộc đời của nhau. Những năm tháng đẹp đẽ của hai người tuy chỉ ngắn ngủi nhưng lại hạnh phúc đến vô bờ. Cô bỗng nhớ đến mảnh vườn xanh ngắt, bỗng đứng thềm cùng anh cắt cây cải vào làm món canh cho bữa cơm gia đình. Hóa ra cô đã từng có những hạnh phúc bình dị đến vậy. Thế nhưng cô hiểu rằng giữa cô và anh giờ đến cả hận thù cũng không còn muốn dành cho nhau nữa rồi. Cô cất đống đồ kỉ

niệm, nhét vào trong ngăn kéo, bất giác một giọt nước mắt rơi xuống. Đã từ lâu rồi cô không khóc, cho đến hôm nay nghe tin đứa bé trong bụng bị dị tật tim thai cô đã không kìm được mà khóc nức lên có lẽ từ nay về sau cho đến ngày sinh đứa bé cô sẽ không được khóc nữa. Cô khẽ thở dài, giá như anh đừng tốt với cô như vậy, cũng đừng yêu cô nhiều đến thế này có lẽ trong cô sẽ bớt cảm giác đau thương hơn rất nhiều. Càng yêu anh, lại càng cảm hận, đau đớn giằng xé tâm can cô kéo cô xuống vũng bùn lầy mãi mãi không thoát ra được. Mười một năm nay trừ quãng thời gian lấy Văn, dường như lúc nào cô cũng trong tình trạng sợ hãi mệt mỏi. Đôi khi cô còn cảm tưởng mình không thể gồng lên được nữa mà buông xuôi hết tất cả.

Anh từng nói rằng không bên anh cuộc đời cô sẽ tẻ nhạt, quả thực đến giờ cô cảm nhận rất rõ không yêu anh nữa cuộc đời cô khốn khổ vô cùng.

Cô nhiều khi cũng không biết rằng nếu không có đứa bé này thì cô không biết mình còn tồn tại trên cõi đời này với mục đích gì nữa. Nếu như chết không vướng bận gì có lẽ cô cũng lựa chọn cái chết cho thanh thản.

Hai bàn tay cô xoa khẽ lên chiếc bụng đã có phần hơi nhô ra, đôi tay nõn nà trước kia giờ trở nên gân guốc xanh xao. Cô có thể chết, nhưng nhất định đứa bé này phải sống khoẻ mạnh. Cho dù đổi có tính mạng để giữ lại cho đứa bé một cơ thể bình thường cô sẵn lòng chấp nhận. Những thứ sĩ diện, lòng tự trọng kia suy cho cùng cũng chẳng đổi lấy cơm ăn áo mặc cho cô. Phải rồi, vô liêm sỉ thì vô liêm sỉ, trong mắt anh cô đã vô liêm sỉ từ rất lâu rồi.

Cô không muốn nghĩ đến những lời anh nói, đôi mắt to tròn nhắm nghiền lại khẽ thì thào:

- Cua của mẹ hôm nay thế nào rồi? Con đừng buồn, cũng đừng lo lắng cho bệnh tình của mình nhé. Có mẹ đây rồi, mẹ nhất định sẽ để Cua ra đời khoẻ mạnh. Cua ở trong này phải ngoan, phải lạc quan tin tưởng ở mẹ con nhé.

Nhiên bất giác cảm thấy chua xót trong lòng, giá mà giờ đây có một bờ vai cho cô dựa vào có lẽ cô sẽ òa lên mà khóc. Thế nhưng không, chỉ có cô và bào thai nhỏ bé này thôi, cô phải mạnh mẽ để là bờ vai cho con lúc này.

Ngoài trời bất chợt mưa lớn, từng giọt mưa lộp độp rơi trên mái nhà, lâu rồi cô mới cảm nhận tiếng mưa rơi rõ ràng trong đêm thế này, kể từ ngày nghe tin sét đánh đó.

Cô nằm trên giường nhìn qua ô cửa kính, ánh đèn đường le lói chiếu lên nhưng giọt mưa rớt xuống dưới, nhiều giọt còn bị gió tạt lấm tẩm bám lên lớp kính liền nhắm mắt, mặc kệ mưa vẫn rơi ngoài kia, cảm thấy mệt mỏi đến tận tận độ.

Nhiên nằm ngủ thiếp đi lúc nào không biết, mái tóc rối bù còn chưa kịp chải, trông cô lúc này đáng thương vô cùng. Sau những bộn bề của cuộc đời, nhưng vất vả lo toan và cả bệnh tình của đứa bé trong bụng cô dường như đã cạn kiệt sức lực. Không biết cô đã thiếp đi lúc nào, chỉ đến khi tỉnh dậy đã thấy trời sáng.

Hôm qua cô xin nghỉ việc tại nhà hàng nên ngày hôm nay cũng chẳng biết phải làm gì liền lôi chăn gối ra giặt. Sáng nay trời nắng to, sau trận mưa đêm qua bầu trời lại xanh ngắt tâm trạng cô cũng khá hơn hôm qua ít nhiều. Nhiên không muốn nghĩ không, bởi nếu nghĩ không cô lại bắt đầu suy nghĩ linh tinh.

Hôm qua bác sĩ Lai đã dặn Nhiên, nhất định phải vui vẻ, cô vui vẻ bệnh tình của nó cũng sẽ khá lên. Cô có thể tiếc với bản thân một vài nghìn, một vài nụ cười nhưng với con mình cô sẽ không tiếc giá nào. Cuộc đời cô có thể khổ hạnh nhưng cô không muốn đứa bé chịu bất cứ thiệt thòi nào. Sau khi tháo ga đệm, và chiếc vỏ gối cuối cùng, cô mang ra trước nhà xả một chậu nước to. Trước kia mấy việc thế này Văn đầu làm giúp cô, nhà có chiếc máy giặt lớn, toàn bộ đồ đều vứt vào đó mà quay vài vòng là sạch sẽ. Nhiên cúi xuống, với lấy chiếc ghế ngẩng lên xả bọt xà phòng vào chậu, thì đột nhiên nhận được điện thoại của một người đàn ông lạ với mong muốn cô đi làm ở công ty anh ta. Thế nhưng khi anh ta đọc tên công ty cũng chính là công ty ban đầu cô đến xin việc sau lần chia tay Văn thì cô đã kiên quyết từ chối. Thật ra không phải cô không muốn đi làm kiếm tiền, chỉ là công ty đó cô biết từ chối cô bởi vì Văn thế nên giờ mời cô đi làm lại cô có cảm giác gì đó bất ổn. Tên giám đốc thấy cô kiên quyết từ chối cũng không dám nói thêm gì. Quả thật từ chối ở công ty này khiến cô rất tiếc,

nhưng cô không muốn liên quan đến Văn, vả lại giờ cô đi làm vài tháng nữa lại nghỉ để cũng chẳng đành lòng. Cô thở dài, bước ra ngoài giặt nốt đồng chăn màn sau đó phơi lên những chiếc dây được giăng ngay bên ngoài cửa. Đột nhiên cô thấy tiếng lao xao bên ngoài, cô nhìn ra chợt thấy mấy người đang bên một chiếc tủ lạnh và một chiếc đi ầu hoà nhiệt độ tiến vào. Cô há hốc mồm ngạc nhiên vội vàng hỏi:

- Có chuyện gì thế ạ?

- Nhiên.

Tiếng Quân mấy người đàn ông khiến cô hơi giật mình, cô mở to mắt nhìn anh rồi nói:

- Quân, cái này là sao?

Anh cười đáp:

- À, tôi mua chung cư được tặng đi ầu này nhưng mua xe cũng đã được tặng rồi cứ vứt xó trong phòng suốt. Sáng nay mới nhớ ra em chưa có tủ lạnh với đi ầu hoà, lại đúng tôi đang thừa nên mang qua cho em.

Cô nhú mồm nói:

- Quân, anh đừng làm thế này, tôi thật sự không dám nhận đi ầu của anh đâu. Chúng ta đâu là gì?

Quân nhìn cô kiên định nói:

- Em đừng nói vậy, cũng đừng từ chối. Giờ không phải lúc em từ chối những đi ầu này mà quan trọng em có thể có một môi trường sống tốt một chút để chăm lo cho đứa bé. Đi ầu này dù sao nhà tôi cũng có rồi, ở đây lại quen mỗi em, em cứ coi như chúng ta là bạn bè đâu có sao? Em đừng cố chấp nữa, nhận đi để còn mua thức ăn về cho vào tủ cho tươi lại sạch sẽ. Như vậy đứa bé cũng mới lớn khoẻ mạnh được chứ?

- Nhưng thật sự tôi không muốn lợi dụng anh, món quà này quá lớn rồi.

- Nhiên, sao em có thể nói lợi dụng tôi được? Tôi chưa cho em được gì, em cũng không đòi hỏi gì từ tôi, nói rằng lợi dụng khác gì nói tôi là một kẻ ngu ngốc. Đồn này nếu em không dùng tôi cũng chỉ để ở nhà lại phí ra, em không nhận tôi cũng đành mang đi cho người khác. Mà em thực sự cần nó mà Nhiên? Chẳng lẽ một người bạn không thể tặng quà cho nhau sao? Nếu em không tin tôi có thể cho em xem hợp đồng mua nhà và xe của tôi. Nhiên đừng nghĩ ngợi nữa, đi đâu quan trọng nhất là làm sao để đứa bé có một cuộc sống đầy đủ nhất có thể.

Cô cúi mặt, thật sự những lời nói này của Quân ở hoàn cảnh như vậy khiến cô cảm thấy không còn muốn từ chối. Phải rồi, cô đang sợ đi đâu gì mà phải từ chối anh ta cơ chứ? Trước nay sau khi anh ta trở về cũng chưa có gì đi quá giới hạn với cô, coi Quân như một người bạn đâu có gì là tội lỗi. Huống hồ anh ta nói rồi, đây chỉ là đồ thừa, đúng là cô đang rất cần. Trời sang hè, nắng nóng như vậy cô có thể chịu được nhưng chắc gì đứa bé chịu được. Cô lý nhí đáp lại:

- Quân, cảm ơn anh.

Anh thấy cô đã không còn vẻ từ chối liền nói:

- Đừng nói cảm ơn nghe khách sáo lắm.

Nói rồi anh quay sang khoát tay mấy người thợ:

- Các anh mang vào nhà lắp đi.

Nhiên nhìn theo bóng Quân đi theo mấy người thợ chỉ đặt lắp chỗ này lắp chỗ kia lại càng cảm thấy áy náy vô cùng. Cô cứ đứng tần ngần rất lâu, trong lòng đầy bộn bề suy nghĩ, ở cái đất thủ đô này cô thực sự không có lấy một người bạn. Mọi việc đều do cô tự mình gồng gánh, còn Quân, anh có lẽ cũng hiểu suy nghĩ của cô nên chưa bao giờ có hành động gì khiến cô khó xử. Kể cả chuyện giúp đỡ cô, nếu cô từ chối anh cũng không hề ép buộc. Cô bỗng thở dài, phải rồi coi Quân như một người bạn thôi có lẽ cũng không cần phải áy náy như vậy.

Sau khi lắp xong đi đầu hoà, mấy người thợ dọn dẹp sạch sẽ rồi mới về. Cô nhìn chiếc tủ lạnh còn rất mới trong lòng vẫn chưa hết áy náy liền nói:

- Quân, thật sự cảm ơn anh rất nhiều.

- Tôi nói rồi, đừng nói ơn huệ gì ở đây, coi như tôi là bạn thôi cho đỡ áy náy. Và lại đồng ý này nếu không cho em tôi cũng không biết làm gì nên em đừng suy nghĩ nhiều.

- Được rồi, tôi không nghĩ nữa.

- Hay hôm nay em đi ăn cùng tôi đi, đi ra ngoài cho thư thả đầu óc. Mời em ăn vì hôm nay là sinh nhật tôi nữa chắc em không từ chối chứ?

Cô chợt sững người, hôm nay là sinh nhật của Quân. Còn nhớ ngày này của gần hai năm trước, cô còn tự tay chuẩn bị cho anh bữa tiệc giản dị mà đầy yêu thương. Hoá ra việc đó cũng đã lâu lắm rồi, đến giờ cô còn chẳng còn nhớ nổi hôm nay là sinh nhật anh. Cũng phải thôi, người trong lòng cô giờ không còn là anh nữa, vậy nên cô nhớ cũng chẳng để làm gì. Cô nhìn anh, chưa kịp từ chối anh đã lên tiếng:

- Dù sao tôi cũng giống em, ở Hà Nội này cũng chẳng có nổi một người bạn tâm tình. Chúng ta giờ cũng đã có cuộc sống riêng, những chuyện trước kia có thể quên đi cho lòng thanh thản một chút không? Mở lòng ra cho nhau lại cơ hội làm những người bạn với nhau, nhất định tôi sẽ không ép em làm đi đâu em không muốn đâu. Được chứ?

Đúng vậy. Dù sao cô và Quân cũng thật sự kết thúc rồi, cô còn đang sợ gì mà không thể làm bạn cùng anh? Ít nhất cô không lợi dụng anh cũng chẳng mắc nợ anh đi đâu gì. Và lại chẳng phải bác sĩ Lai cũng đã nói cô nên đi lại ra ngoài và bớt suy nghĩ sao? Cô gật đầu đáp lại:

- Ừm.

Chỉ một câu trả lời ngắn gọn của cô cũng đủ khiến Quân như mở cờ trong lòng. Anh vui vẻ giục cô:

- Vậy được em chuẩn bị đi rồi đi.

EM LÀ SINH MỆNH CỦA ANH

Phạm Vũ Anh Thư
dtv-ebook.com

Chương 33

Cô không đáp lại, đi vào phòng chải lại đầu cho gọn gàng. Lâu nay cô ít khi để ý đến ngoại hình, mà thật ra bởi cô không còn có thời gian mà để ý nữa. Khi này lúc chải đầu cô mới phát hiện tóc mình rất rối, chải xuống đất còn rụng lả tả. Cô ngồi xuống nhặt tóc vút vào rọt rác, tiện tay bấm luôn những móng tay dài rồi vào nhà vệ sinh rửa cho thật sạch. Cô nhìn mình trong gương, bản thân cô giờ nhất định phải chăm sóc tốt cho bản thân mình. Bởi chăm sóc tốt cho cô cũng chính là chăm sóc cho đứa con trong bụng. Cô xối nước lên mặt, rửa cho sạch sẽ sau đó thay bộ váy hoa xuống chằm đến đầu gối. Có lẽ cũng đã khá lâu rồi cô mới thấy trông mình dễ nhìn hơn một chút. Cô bước ra ngoài, chẳng cần tô thêm son phấn cũng thấy khuôn mặt cô rạng rỡ vô cùng. Quân nhìn cô, bất giác mỉm cười, dạo gần đây chỉ thấy cô buồn bã không thêm để tâm đến bản thân anh có chút lo lắng. Giờ trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm hơn nữa. Anh bật chiếc ô rồi nói:

- Đi thôi.

Nhiên gật đầu, theo Quân ra xe. Không biết có phải do anh chuẩn bị trước hay không mà hôm nay anh lại đi xe ô tô thay bằng con xe máy cũ kỹ. Cô ngồi lên xe, lâu lắm rồi mới có cảm giác ra khỏi đường lại thấy thoải mái như vậy. Chiếc xe đi chầm chậm lăn bánh, cô nhìn ra hai bên đường, hàng cây dường như càng ngày càng xanh tốt, trong lòng cô cũng đã không còn nặng nề như trước kia.

- Nhiên, sao em lại đi rửa bát ở nhà hàng.

Quân lên tiếng kéo cô khỏi dòng suy nghĩ, cô cũng đã dự đoán được trước câu hỏi này liền đáp lại:

- Vì đâu có chỗ nào nhận tôi nữa?

- Vậy tại sao em không nói với tôi một câu? Hôm qua thực sự buổi sáng em gọi tôi rất bất ngờ đấy. Nhiên, thật ra tôi cũng chẳng có bạn nhiều, nhưng vài đối tác tôi quen biết đâu lại giúp được em tìm việc?

- Thật ra tôi cũng mới chỉ làm được vài ngày thôi. Còn lao động được cứ lao động thôi, mà hôm qua tôi cũng xin nghỉ rồi, tôi nghĩ từ nay đến lúc sinh con tôi sẽ không đi làm nữa. Lên mạng tìm xem có việc gì làm tại nhà thì làm thôi.

Quân nhìn cô bỗng à lên một tiếng rồi nói:

- Nhiên, chẳng phải em rất giỏi tiếng Anh sao? Bên đối tác công ty tôi đang cần một người dịch các văn bản từ tiếng Anh thành tiếng Việt. Việc này có thể làm ở nhà. Công ty này liên nước ngoài nên em yên tâm hoàn toàn sẽ không bị người khác tác động vào được đâu, em lại có trình độ như vậy tôi thấy rất phù hợp. Công ty đó lương cũng khá cao, mỗi văn bản dịch đâu được số tiền tương đối lớn đấy.

Cô hơi nhú mày, câu nói của anh có chút ám chỉ việc Văn nhúng tay vào việc các công ty khác không nhận cô liền thở dài nói:

- Liệu tôi có làm được không? Công ty liên nước ngoài tôi sợ mình không đủ trình độ.

Quân lắc đầu đáp:

- Tôi tin em làm được. Chiều tôi sẽ liên hệ thử, em đến phỏng vấn đạt là được thôi. Dù sao công việc này em không phải gặp nhiều người, chỉ phải ở nhà gửi mail qua lại cho bên đối tác. So với việc em đi rửa bát còn nhàn gấp bao nhiêu lần, chỉ có đi đâu việc này tốn chút chất xám hơn thôi. Tôi chỉ móc nối thôi, còn phỏng vấn được hay không là ở em nữa nên em đừng nghĩ là mắc nợ tôi đấy nhé.

Cô bặm môi trả lời:

- Được vậy anh thử liên hệ giúp tôi.

- Được rồi. Tôi thấy em mang bầu thế này còn đi làm rửa bát thật sự là vất vả, cũng may em nói đến công việc ở nhà mà tôi nghĩ đến.

Quân vừa nói vừa liếc nhìn bàn tay cô, trong lòng anh bỗng xót xa vô cùng. Đôi tay gân guốc xanh xao có lẽ cô đã phải chịu rất nhiều vất vả. Hồi cô còn ở với Văn, thực sự cô rất xinh đẹp, quan trọng hơn là vẻ mặt luôn tươi vui. Kể từ ngày cô rời khỏi căn nhà đó, anh chỉ thấy trên mặt cô là sự u ám tối tăm. Hôm qua nói những lời cô căn dặn, anh cảm thấy tội lỗi vô cùng. Cô gái này trong lòng anh không phải là loại người như lời hôm qua anh nói, anh đã muốn nói hết với Văn những điều cô phải gánh chịu thế nhưng anh hiểu nếu anh nói ra thì mọi chuyện sẽ thành một mớ bòng bong khác. Anh thực sự không muốn nhìn thấy cô phải chịu khổ, nhưng trách bản thân anh bất lực chỉ có thể giúp cô được đến vậy.

Trước kia khi thấy cô vui vẻ hạnh phúc bên Văn anh đã rất đố kỵ, tuy không nói ra mà lòng anh đau đớn vô cùng. Tất nhiên anh chẳng dám trách cô bởi lỗi là của anh. Thế nhưng giờ anh mới nhận ra thà rằng cô hạnh phúc bên anh ta còn hơn giờ đây cả cô, cả Văn và cả anh đều đau khổ thế này.

- Quân, cảm ơn anh.

Anh cứ mãi mê suy nghĩ mà không biết cô vừa lên tiếng, đến khi nhận ra mới giật mình nói:

- Cảm ơn gì chứ?

- Cảm ơn anh đã giúp tôi nhiều như vậy.

Anh lác đác đáp:

- Tôi nói rồi mà, đừng nói những lời khách sáo với tôi được chứ? Ngày hôm nay cảm ơn tôi mấy lần rồi đấy.

Cô nhìn anh, mỉm cười nói:

- Được, vậy tôi không nói nữa.

Anh nhìn cô, nụ cười hiếm hoi trên gương mặt cô xuất hiện chợt giống như một tia nắng ấm áp vô cùng. Anh dừng xe ở một nhà hàng, rồi mở cửa cho cô. Cô bật chiếc ô che nắng, chầm chậm cùng Quân bước vào. Quân đi đến một bàn, kéo ghế cho cô rồi nói:

- Em ngồi đi.

Cô ngược đôi mắt to tròn nhìn Quân, bỗng cảm thấy nhớ đến Văn vô hạn. Cô cắn chặt môi, rồi nói:

- Anh ngồi trước đi tôi tự làm được.

Quân gật đầu đi về phía bên đối diện, gọi người phục vụ rồi đưa menu cho cô nói:

- Em ăn gì thì gọi đi.

- Hôm nay sinh nhật anh mà.

Quân cười cười trả lời:

- Được, vậy tôi gọi nhé.

Vừa nói anh vừa nhìn tấm menu, sau đó gọi mấy món trong hình, cô ngược mắt nhìn Quân, các món anh ta gọi đều là món trước kia cô rất thích ăn. Bất chợt cô khựng lại, nụ cười trên môi chưa kịp hé đã vụt tắt. Phía ngoài cửa Văn đang từ từ bước vào, và hơn thế còn có một người phụ nữ đi cạnh anh thế nhưng người phụ nữ ấy lại là Nga. Cô bặm chặt môi, không thể tin rằng Văn lại đi cùng Nga, tuy nhiên giờ cô không nghĩ được nhiều, chỉ cúi gằm mặt xuống. Thế nhưng có lẽ đã muộn, Nga vừa hay nhìn thấy cô liền kéo Văn tiến về phía cô và Quân đang ngồi. Cô bấu chặt hai tay lên đùi, chỉ cầu mong cô ta dừng lại đây mà không biết hai người họ đã đứng sát bàn của cô.

- Nhiên, cô cũng đi ăn ở đây sao?

Tiếng Nga cất lên khiến cô không thể không ngẩng mặt, cô nhìn lên cô ta có chút xinh đẹp hơn trước kia, lại ăn mặc thời thượng hơn rất nhiều. Nhiên không dám liếc nhìn Văn, nhưng đủ biết anh đang không hề bận tâm đến cô cố nhoẻn miệng cười nói:

- Vâng, chị mới về sao?

- Đúng vậy, tôi mới về nước được vài ngày.

Nói rồi Nga từ từ quay sang nhìn Quân, có lẽ ban nãy vì đi hướng đối diện cô nên cô ta không để ý. Cô chợt thấy trong mắt cô ta có chút thảng thốt, nhưng ngay lập tức lấy lại bình tĩnh cúi đầu nhìn Quân nói:

- Chào anh.

Quân lạnh nhạt đáp lại:

- Chào cô. Giám đốc Văn hôm nay cũng đến đây ăn sao?

Lúc này cô mới dám nhìn Văn, anh nở nụ cười châm biếm đáp:

- Đúng vậy, thôi có lẽ làm phiền hai người rồi, chúng tôi lên lầu trước đây.

Nói rồi anh đưa đôi tay xuống, nắm chặt tay Nga rồi bước về phía cầu thang rồi tiến lên. Cô nhìn những ngón tay thon dài của anh đan chặt vào bàn tay trắng trẻo của Nga, chợt thấy chua xót vô cùng. Phải rồi người như Nga, hay Ngọc mới xứng đáng với anh, còn cô rốt cuộc cũng chỉ là người không cùng một thế giới với anh. Quân nhìn hết biểu hiện trên gương mặt cô, anh thở dài nói:

- Tôi thật sự không hề biết cô ta đã trở về, thật bất ngờ.

Nhiên cúi xuống, chợt thấy sống mũi cay xè, đừng nói là Quân chính cô cũng bất ngờ vô cùng. Thế nhưng cô hiểu cô và Văn đã không còn là gì của nhau. Anh có đi cùng ai đó cũng không còn liên quan đến cô, dẫu cho người đó cô đã từng rất căm ghét và anh cũng từng khinh bỉ vô cùng.

Nhiên hít một hơi, phải rồi cô không có tư cách gì để ghen nữa cả, chỉ có đi đâu thật sự cô không biết vì sao không phải là người khác mà lại là Nga. Cô bật cười chính bản thân mình, tại sao cô còn quan tâm đến đi đâu đó cơ chứ? Chẳng phải kết cục này là đi đâu cô muốn hay sao?

Ở phía trên tầng hai, người đàn ông có đôi mắt tinh anh sáng ngời luôn hướng ánh mắt xuống bên dưới. Anh vừa lên đến trên đã vội vã buông tay người con gái bên cạnh, Nga nhìn thấy điệu bộ của anh liền nói:

- Anh muốn làm cô ấy ghen nhưng hình như phản tác dụng rồi.

Văn không thèm đáp lại chỉ khẽ lấy giấy ăn lau lên tay cảm thấy dường như mình là kẻ phản bội. Bất chợt anh cười trong lòng, cô ta mới là người phản bội anh, tại sao giờ anh lại thấy cảm giác này len lỏi trong tim cơ chứ? Anh đẩy menu lên trước mặt rồi nói:

- Ăn gì thì cô gọi đi.

Nga thấy thái độ lạnh nhạt của anh liền giận dỗi nói:

- Giám đốc Văn, tôi dù sao cũng là đối tác của anh đấy, hợp đồng chúng ta còn chưa ký đâu.

- Vậy chẳng phải việc hợp tác này đôi bên cùng có lợi, thậm chí công ty cô còn hưởng lợi nhiều hơn sao?

Nga không nói gì được, người đàn ông này rốt cuộc vẫn si tình đến như vậy. Nga gọi mấy món ăn mình thích, rồi nhìn xuống người đàn ông bên dưới kia. Quả thật trong lòng cô lúc này cũng giống như Văn, ghen với Nhiên đến phát điên. Thậm chí giờ đây đến cái liếc mắt Quân cũng chẳng dành cho mình. Cô thở dài, Văn và cô cả việc tình cảm hay công việc thì cũng đều ngẫ trên một chiếc thuyền. Khi này anh ta nắm tay cô, cô thừa hiểu vì muốn người con gái kia tức đến phát điên mà thôi. Vậy nhưng cả hai con người kia đều hồ hững xem vở kịch này của cô và anh ta. Nga liếc nhìn Văn, anh ta có cố bình thần thì sự tuyệt vọng cũng đã hiện lên trong ánh mắt. Người đàn ông này từng phủ phăng từ chối cô vì người phụ nữ dưới kia, thế nhưng chẳng ngờ cô ta lại có thể bỏ rơi Văn.

Cô bất giác mỉm cười, nghĩ lại khoảng thời gian đố kỵ với Nhiên mà gây ra bao nhiêu chuyện. Cuối cùng thì cô ta và người đàn ông cô yêu nhất lại trở về với nhau. Cô rót chén rượu rồi nói:

- Văn tôi mời anh.

Văn nhìn chén rượu sóng sánh trên tay Nga đáp lại:

- Tôi không uống rượu, cô uống đi.

Nga chưng hửng nhấp ngụm rượu, người đàn ông này thực sự cố chấp.

Bên dưới lều, Không khí của Quân và Nhiên cũng bị chùng xuống. Nhiên gấp thức ăn nhưng dường như trong miệng không cảm nhận được gì chỉ thấy đắng ngắt. Cô cũng không hiểu vì lý do gì mà đột nhiên lại thấy hụt hẫng đến vậy. Cả buổi ăn, trừ vài câu chúc mừng sinh nhật Quân cô không nói thêm gì nữa.

Đầu cô chỉ có hình ảnh Văn nắm tay Nga lặp đi lặp lại dù cô đã cố gạt bỏ.

Cô khẽ thở dài, không hiểu tại sao mình lại thành ra như vậy. Có lẽ Quân cũng hiểu tâm trạng cô nên anh cũng không hỏi gì nữa chỉ chăm chú gấp thức ăn cho cô. Sau khi ăn xong, Quân đứng dậy thanh toán rồi cùng Nhiên ra ngoài.

Nhiên cần chiếc ô, đứng ngoài cửa không dám ngược mắt nhìn lên phía trên tầng hai. Cô bặm chặt môi, trong đầu trống rỗng vô cùng. Đã từng cho rằng bản thân có thể chấp nhận mọi chuyện, thậm chí nghe Văn mạt sát mình. Vậy mà khi anh đi cùng người con gái khác cô lại cảm thấy mất mát vô cùng. Phải chăng con người ta luôn ích kỷ như vậy, dù rằng đã không là của mình cũng vẫn không muốn người khác cướp mất.

- Ngày mai, tám giờ sáng có mặt tại nhà tôi.

Tiếng nói phía sau khiến cô giật mình quay lại, Văn đút hai tay vào túi quần về mặt bất cần vô cùng. Cô vội vàng hỏi lại:

- Sao cơ?

Anh cười nhạt đáp:

- Chẳng phải cô đòi một trăm triệu triệu sao? Sáng mai mang đờ đến tôi đưa cho, tiện thể ký giấy ly hôn.

Cô lúc này mới hiểu ra, liền hỏi lại:

- Sao không phải chỗ khác mà là nhà anh?

- Vì tôi sẽ thuê luật sư đến giải quyết vụ ly hôn này cho nhanh chóng. Nếu cô không muốn nhận tiền thì thôi không cần đến.

Cô liếc mắt lại phía sau xem Nga đang ở đây, nhưng hoàn toàn không thấy bóng dáng cô ta vội vàng đáp:

- Được! Vậy sáng mai tôi đến.

Vẫn không nói thêm gì, bước thẳng xuống bậc dưới, Nhiên có chút ngạc nhiên, còn nghĩ rằng anh sẽ buông những lời cay độc như trước kia thế nhưng hoàn toàn không, đến một câu xúc phạm anh cũng thềm nói với cô. Có lẽ sự khinh bỉ của anh dành cho cô đã đạt đến mức độ cao nhất. Cô nhìn theo bóng lưng anh khuất dần, bỗng nhớ đến không biết cô đã từng xem một bộ phim nào đó có nói rằng đàn ông dù có gặp bao đau khổ nhưng nhìn phía sau vẫn phong độ chính là mẫu hình lý tưởng cho các cô gái. Quả thực nhìn ở góc độ này anh thật sự rất phong độ, người đàn ông này không chỉ đơn thuần đẹp trai hay giàu có mà còn toát lên cả ánh hào quang không hề tầm thường. Thế nhưng thứ ánh sáng đó lại khiến cô cảm thấy chói mắt, không thể nhìn lâu được. Anh và cô giống mặt trăng và mặt trời tưởng chừng như rất gần mà hoá ra lại rất xa dù có thế nào cũng vĩnh viễn không được ở gần nhau.

- Nhiên, dạo này cô khoẻ chứ?

Tiếng nói phía sau khiến cô bất giác quay lại, Nga đã đứng cạnh cô từ lúc nào. Cô cố giữ vẻ bình thản đáp lại:

- Tôi khoẻ cảm ơn chị.

- Nhưng tôi thấy cô xanh xao lắm.

Cô nuốt nước bọt, chột dạ sợ rằng cô ta sẽ nhận ra đi đâu gì, bởi đàn bà với nhau rất nhạy cảm liền xua tay đáp:

- Mới ốm dậy nên mệt thôi.

- Cô và Quân quay lại rồi à?

Nhiên ngược đôi mắt to tròn lên nhìn Nga, đến cô ta cũng cho rằng cô chia tay Văn để đến với Quân. Phải rồi, trong mắt tất cả mọi người cô đều là kẻ phản bội, cô không đáp lại, chỉ khẽ gật đầu. Nga cũng không nói thêm gì, lặng im đứng chờ đợi. Khi chiếc Camry đen quen thuộc đi đến hai người liền dừng lại, cô ta nhìn cô mỉm cười bước lên xe. Chiếc xe lướt nhanh như thể chậm lại một chút sẽ bị cô vấy bẩn lên. Cô bỗng không nén được tiếng thở dài đầy chua xót. Có lẽ cô từ nay nên an phận đi thì hơn, dù sao mai hai người cũng đã ly hôn rồi, cũng chẳng còn gì với nhau. Cô mang mối hận của gia đình mà rời xa anh mãi mãi, đó mới chính là kết cục tốt đẹp nhất của hai người. Những mộng tưởng xưa cũ tốt nhất đừng liên quan gì đến nhau thêm.

- Nhiên, lên xe thôi em.

Nhiên cứ mãi mê suy nghĩ mà không biết Quân đã đến từ lúc nào. Khuôn mặt anh lấm tấm nước như vừa rửa mặt. Cô leo lên xe, đi đâu hoà trong xe đã mát lạnh liền dựa hẳn lưng vào ghế cho thoải mái. Chiếc xe lao nhanh về đến nhà, Quân có lẽ cũng hiểu tâm trạng của cô giờ này nên anh không muốn làm phiền thêm liền lái xe trở về. Cô đi pha cho mình cốc sữa sau đó nằm vật ra. Cảnh tượng Văn nắm tay Nga cứ ám ảnh tâm trí cô cả buổi trưa hôm ấy. Phải mất rất rất lâu tự động viên mình, lấy đứa bé ra làm động lực cô mới có thể gạt đi mà ngủ một giấc đến tận chiều.

Sau khi ngủ dậy, cô chợt nhận ra có lẽ vì ngủ quá say mà không để ý đến điện thoại. Có đến ba cuộc gọi nhớ từ Quân, cô liền vội vàng nhấn nút

gọi lại đoán chắc anh ta đã liên hệ được với bên công ty liên nước ngoài kia. Đầu dây bên kia như chờ cô rất lâu, bắt máy nhanh chóng:

- Alo, Nhiên. Tôi liên hệ được với công ty Amber rồi, mai em có thể đến phỏng vấn được không?

Cô bỗng nhớ đến lời Văn hôm nay nói, sáng mai tám giờ phải có mặt tại nhà anh, có lẽ cũng phải mất gần một buổi sáng liền hỏi lại:

- Anh có thể bảo họ phỏng vấn chiều không? Vì sáng tôi có việc bận rồi.

- Được rồi, họ chỉ nói trong vòng mai thôi vì họ đang cần gấp nên có lẽ chiều cũng được. Có gì tối tôi sẽ nhắn tin lại và báo cho em địa chỉ.

- Được, cảm ơn anh.

Nói rồi cô dập máy lên mạng đọc chút tài liệu cho buổi phỏng vấn ngày mai. Có lẽ cũng khá lâu rồi cô không ôn lại, thế nhưng kiến thức chẳng mai một đi nhiều, khi đọc lại vẫn cảm thấy những từ ngữ đó in sâu vào đầu. Nhiên đọc rất lâu, cho đến khi trời tối sẩm hẳn mới đứng dậy đi nấu cơm ăn, sau đó lại ngồi đọc tài liệu đến tận đêm mới lên giường đi ngủ. Có lẽ buổi trưa cô ngủ quá nhiều mà giờ lại cảm thấy có chút trần trọc. Ngày mai là ngày cô chính thức ký vào tờ đơn ly hôn, là ngày thật sự chấm hết cho mối quan hệ của hai người. Hồi nhỏ cô có thói quen mỗi lần sắp được đi chơi, hay sắp nhận được một món quà gì đó thì cả đêm hôm trước cô sẽ không ngủ được vì háo hức. Vậy mà đêm nay cô cũng chẳng ngủ được, mặc dù mai cô không được nhận món quà gì cả. Cô không dám thử dài, trong đêm tối lặng yên đến ngay cả tiếng xoay người của cô cũng phát ra tiếng động phá tan màn đêm tĩnh mịch. Mãi đến khi mệt quá cô mới ngủ thiếp đi trong những ảo ảnh của quá khứ hiện về. Ngày hôm sau, buổi sáng cô dậy từ rất sớm, mặc lên mình chiếc váy xuyên hôm qua để che đi phần bụng đã hơi lép lỏ. Phần tóc cũng được kẹp lại gọn gàng, cô bôi chút son dưỡng cho đôi môi bớt khô khan. Sau khi đã chuẩn bị xong, Nhiên liền đi về phía tủ, cần chiếc túi đựng những kỷ vật của Văn tặng mình. Cô đã giữ lại nó như kỷ niệm cuối cùng của hai người, vậy mà ngày hôm kia có thể bị ối mà lôi nó ra làm món đồ tổng tiện anh. Thế nhưng, cô hiểu đây là sự lựa

chọn tốt nhất cho cả hai người. Số tiền cô nhận được là vì đứa bé trong bụng và cũng giúp cả anh và cô không còn bất cứ liên quan gì đến nhau. Cô ngẫm nghĩ rất lâu, mân mê từng món đồ cuối cùng nhét hết vào chiếc túi xách rồi mau chóng đi ra ngoài đường. Từ nơi này về nhà Văn cũng phải mất đến hơn một tiếng đồng hồ. Trước nay cô có thói quen thường xuyên đi sớm hơn giờ hẹn, và hôm nay cũng không ngoại lệ. Cô cầm vài tờ tiền được vo viên lại đút vào túi rồi tiến đến chỗ bắt xe bus. Giờ này xe bus chưa đông, cô nhanh chân ngã được vào một chiếc ghế ngay cạnh cửa sổ. Bên ngoài trời nắng chưa kịp lên, chỉ có hừng đông đang rạng phía chân. Cảnh vật vẫn đẹp đẽ như vậy, chỉ có đi đầu lòng người đã đổi thay. Cô ngẩng chống tay lên cằm, lúc này chợt thấy nhẹ bẫng trong lòng. Không còn cảm giác đờ ỳ hay chua xót, chỉ cảm thấy nơi trái tim đã bình yên hơn những ngày qua. Nhiên không đi thẳng một mạch đến nhà Văn, cô dừng lại ở một điểm xe bus gần tập đoàn Bình Minh. Cũng không hiểu vì lý do gì cô lại muốn xuống đây, có lẽ cô muốn nhìn lại những nơi quen thuộc này thêm một lần. Nhiên mua một ổ bánh mì ven đường, chậm rãi vừa ăn vừa bước lên dọc những hành lang ở bên ngoài cánh cổng. Nơi này đã từng chỉ là một công ty nhỏ, vậy mà đến giờ đã phát triển thành một tập đoàn lớn thế này. Mặc cô có chút cay xè, ngày còn nhỏ cô thường xuyên được ba đưa đến đây, cây bàng lẳng ở giữa sân là nơi cô chơi cùng nhóm bạn nhỏ tuổi đầu là con của những người ở công ty này. Hoá ra mọi chuyện cũng đã lâu lắm rồi, đến giờ cô cũng sắp làm mẹ của một đứa bé. Ổ bánh mì mới ăn được một bữa bỗng nghẹn lại nơi cổ họng, cô nắm chặt hai tay tự trách mình vô dụng. Nhiên nhắm nghiền mắt, xoay người bước nhanh ra khỏi mấy hành lang chỉ sợ rằng một giây nữa không kìm chế được mà òa khóc:

- Cô Nhiên.

Cô hơi giật mình khi nghe tiếng gọi từ phía trước, liếc ngược mắt lên liếc có chút khinh bỉ trong lòng. Là Thanh, hẳn ta nhìn cô ngạc nhiên hỏi tiếp:

- Sao cô lại đến đây sớm thế này?

Cô cố giữ sự bình thản đáp lại:

- Tôi có chút việc thôi, Giám đốc Thanh đi làm sớm thế sao?

Hắn ta lắc đầu nói:

- Không, tôi cũng có chút việc thôi.

- Vâng, trùng hợp quá. Chào ông tôi về trước đây.

Nói rồi cô từ từ lướt qua người hắn.

- Sao cô lại đi một mình, Giám đốc Văn đâu?

Tiếng hắn phía sau khiến cô liền khựng lại, trong giây lát cô bỗng cảm nhận dường như hắn vẫn chưa hề biết chuyện cô và Văn đã không còn ở chung một nhà. Cô xoay người, nhoẻn miệng cười đáp:

- Anh ấy ở nhà, hôm nay có chút việc bận.

Hắn ta gật đầu, không hỏi thêm gì nhanh chóng bước vào bên trong cánh cổng. Nhiên bỗng cảm thấy một nỗi lo lắng xuất hiện mơ hồ. Từ hồi ở với Văn, Nhiên quên mất cảnh giác hắn ta. Thế nhưng giờ hai người sắp ly hôn, cô chợt sợ hãi, nếu như hắn ta biết chuyện này liệu rằng có thủ tiêu cô ngay lập tức. Cô bỗng rùng mình, vội vàng ra đường bắt taxi đến nhà Văn. Chiếc xe dừng lại ngay cánh cổng quen thuộc. Nhiên đưa mấy tờ tiền cho người lái xe rồi bước xuống dưới, ban nãy cô cảm thấy rất bình thản vậy mà giờ này đến đây rồi cô lại có cảm giác run rẩy vô cùng.

Nhiên hít một hơi thật sâu, nhìn lên căn nhà sang trọng đẹp đẽ lại cảm thấy từng thân thương biết mấy. Sống mũi cô có chút đỏ lên, phải mất mấy phút cô mới đủ can đảm ấn chuông. Cánh cổng tự động từ từ mở ra, cô bước từng bước chân nặng nề lên nền xi măng lạnh toát tiến vào đến cửa. Mấy cây cảnh được đặt trước nhà vàng úa héo tàn không còn vẻ xanh tốt như trước đây cô từng ở. Nhiên cảm thấy trong lồng ngực như có trống đập, đêm qua đã dặn lòng đừng nghĩ thêm nhiều vậy mà giờ phút này khi chạm đến ngưỡng cửa của sự ly hôn cô lại bỗng cảm thấy giây phút này hãy ngừng trôi tại đây. Thế nhưng cô hiểu rằng, thời gian vốn dĩ chẳng là của riêng ai, dấu cho cô có đứng đây mãi mãi, thì thời gian vẫn sẽ lặng lẽ

trôi. Nhiên cố hít thêm một hơi thật sâu, cởi đôi giày đặt bên ngoài, hai lòng bàn chân ướt đẫm khẽ chạm xuống nền gỗ bước vào bên trong. Cô ngẩng đầu, một tay vuốt mấy sợi tóc lơ thơ một tay ôm chiếc túi xách ánh mắt vừa hay chạm vào ánh mắt của Văn. Anh ngồi trên chiếc ghế sofa mới tinh, hai chân đan chéo lại, thân hình cao lớn hơi ngả về phía sau. Những ngón tay thon dài cầm tờ giấy, bàn tay còn lại đặt lên đùi, hôm nay anh mặc chiếc áo sơ mi đen, cô bỗng thấy giây phút chợt xót xa vô cùng. Cô cúi mặt xuống, tránh ánh mắt của anh, tiến vào gần ghế. Anh bình thản rót nước rồi nói:

- Mời cô ngồi.

Từng giọng nói, từng cử chỉ của Văn rõ ràng lịch sự vô cùng, không còn những lời cay độc như trước thế nhưng cô lại cảm thấy xa lạ đến vô cùng. Hoá ra đến ngay cả mặt sát giờ anh cũng không còn buồn dành cho cô. Lời nói thậm chí còn không có chút căm giận nào, giống như hai người chưa từng quen biết nhau. Cô cố nở nụ cười gượng gạo ngồi xuống đối diện anh. Người luật sư còn khá trẻ nhìn cô một lượt ở hoàn cảnh này không cần giới thiệu anh ta cũng đoán được cô là vợ của Văn. Anh ta giờ tay đưa tờ giấy có nét bút của Văn rồi nói:

- Chào cô, tôi là Thành, luật sư của anh Văn, đây là đơn ly hôn cô có thể đọc một lượt. Hai người đã thuận tình ly hôn cô có thể ký vào đó để nhanh chóng giải quyết được chứ? Nếu thuận tình, toà án chỉ giải quyết hoà giải đoàn tụ, sau đó sẽ lập biên bản về việc đồng thuận ly hôn và hoà giải bất thành. Trong thời hạn mười lăm ngày, kể từ ngày lập biên bản, nếu vợ hoặc chồng hoặc cả hai vợ chồng không thay đổi ý kiến và Viện kiểm sát không phản đối thì Tòa án ra quyết định công nhận ly hôn mà không phải mở phiên tòa khi có đầy đủ các điều kiện mà tôi đã làm sẵn cho người trong đơn ly hôn này.

Nhiên gật đầu, nhận tờ giấy tròn một giây lát cô bỗng cảm thấy ánh mắt Văn như tối sầm lại. Cô không dám nhìn anh thêm phút nào, ánh mắt dán vào từng chữ. Tờ đơn ly hôn này hoàn toàn là viết tay, cô bất giác nhìn xuống phần lý do ly hôn:

“Sau khi kết hôn được một thời gian ngắn, tôi phát hiện đời sống vợ chồng không hoà hợp, cả hai đều không thấu hiểu cho nhau khiến tình trạng hôn nhân trở nên trầm trọng...”

Nhiên nhắm nghiền mắt, người đàn ông này rốt cuộc đến cuối cùng vẫn cho cô một chút sĩ diện cuối cùng. Cả một tờ đơn ly hôn dài dằng dặc nhưng không hề có một câu oán trách cô, hay đổ toàn bộ lỗi lên đầu cô. Cô bặm chặt môi, lấy hết dũng khí nhìn Văn rồi nói:

- Tôi có một đề nghị được chứ?

Cả người luật sư lẫn Văn nghe xong câu nói đó liền đồng thanh đáp lại:

- Đề nghị gì?

Nhiên nuốt nước bọt, cầm chiếc bút lên rồi nói:

- Văn, anh có thể làm một bản hợp đồng riêng với tôi có luật sư chứng kiến, nội dung là việc ly hôn này sẽ được giữ bí mật trong vòng một năm được chứ?

Nhiên nói xong, hai tay liền bấu chặt vào nhau, lời đề nghị này quả thật bỉ ổi. Cô không có tư cách gì nói những lời này, thế nhưng thật sự khi này gặp Thanh cô cảm thấy rất lo sợ. Bản thân cô có thể không sao chết là hết, nhưng hắn ta còn nhờ như phút nào thì mạng sống của hai mẹ con cô bị đe dọa lúc ấy. Chỉ có việc giữ kín chuyện này mới khiến hắn không dám đụng tới cô. Thế nhưng đề nghị lại cô dám chắc đến chín mươi phần Văn sẽ không đồng ý, thậm chí anh còn muốn tống cổ cô ra khỏi cuộc đời anh càng lúc càng tốt. Cô không biết nếu tiếp theo anh hỏi vì lý do gì, cô sẽ không biết mình phải trả lời thế nào, trong đầu cô bắt đầu soạn ra những lý do mà cô cho là hợp lý nhất.

- Được!

Cô há hốc mồm, không thể tin vào những gì mình vừa nghe, một câu trả lời ngắn gọn từ Văn nhưng lại khiến cô cảm thấy nó như dài vô tận. Nhiên mở to mắt hỏi lại:

- Sao cơ?

Văn lướt mấy ngón tay thon dài lên tờ giấy trước mặt, bình thản nói:

- Tôi đồng ý với lời đề nghị đó của cô. Luật sư Thành anh soạn sẵn bản hợp đồng như cô Nhiên vừa nói đi.

Cô đưa tay lên day day trán, không thể nghĩ rằng anh có thể đồng ý một cách dễ dàng như vậy. Dễ dàng đến mức khó tin, cô muốn hỏi lại thế nhưng chỉ sợ rằng hỏi thêm một câu nữa anh sẽ đổi ý thế nên đành ng ồi im. Trong lòng cô lúc này một tảng đá đè nặng đã bị nhặt đi, thế nhưng còn rất rất nhiều tảng đá khác như muốn nhấn chìm cô xuống dưới đại dương.

- Tiền đây đủ một trăm triệu, cô mang đ ò cho tôi chứ?

Anh cất tiếng phá ban bầu không khí im lặng, chỉ có tiếng lạch cạch đánh máy của Thành. Cô như bừng tỉnh, mở túi xách, đưa đồng đ ò đã sắp sẵn sáng nay đây về phía bàn. Anh hít hà mùi tiền trước mặt rồi nói:

- Có cần đếm lại không?

Nhiên lắc đầu, kéo túi tiền nặng trĩu nhét vào chiếc túi xách to lớn. Cả hai lại tiếp tục những giây phút im lặng, Văn còn thậm chí không liếc nhìn túi kỹ vật lấy một lần cho đến khi Thành in ra bản hợp đ òng vừa đánh máy xong. Cả ba người cùng ký vào bản hợp đ òng đó, xong xuôi cô cũng ký luôn vào tờ đơn ly hôn trước mặt. Đến khi cô đặt bút xuống, cũng là lúc cô và Văn hiểu rằng, giây phút này đã chấm dứt cho toàn bộ những ngày tháng bên nhau của hai người. Văn nhìn cô mỉm cười nói:

- Cảm ơn cô, xong việc rồi tôi không tiễn, lúc nào ra toà chúng ta gặp lại sau. Bên xác nhận uỷ ban phường tôi có quen biết nên sẽ nhanh chóng thôi.

Cô hiểu ý Văn, trong lời nói đây hàm ý sâu xa li ền lạt đặt đứng dậy cầm túi xách rồi nói:

- Vâng, chào hai người.

Nói rồi Nhiên nhanh chóng bước ra cửa, không dám ở lại căn phòng này thêm một giây phút nào nữa. Cô cúi xuống, đeo đôi dép sandan đã cũ, có phần lấm lem nhìn ra bên ngoài. Quả thực Văn đã không còn một chút tàn nhẫn với cô, thậm chí anh còn dễ dàng đồng ý yêu cầu của cô mặc dù không hề biết lý do là gì. Thế nhưng thà rằng anh mắng, anh thốt ra những lời cay độc cô còn cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Từng lời nói lịch sự kia rốt cuộc lại khiến cô cảm thấy đau đớn vô cùng. Nó giống như thể một liều thuốc độc từ từ ngấm vào cơ thể cô mà chính cô cũng không biết rằng mình đã uống từ lúc nào. Đôi mắt cô ráo hoảnh nhìn ra bên ngoài, nắng đã lên rồi, chỉ có đi đâu lòng cô đang mưa.

“Văn, em yêu anh”.

Cô khẽ thì thầm, có lẽ đây cũng là lần cuối cùng cô đủ can đảm để nói ra những lời này. Hận thù đã lấp mất phần tình cảm cô dành cho anh, thế nhưng hôm nay thôi cô muốn mình một lần cuối can đảm nói ra bốn từ ấy. Đến giờ đây, chút tàn dư ký ức của hai người còn sót lại cũng theo gió mà bay. Nhiên khẽ mỉm cười, anh không còn hận tức là đã không còn yêu. Anh không còn mạt sát, không còn đay nghiến, chỉ biết chẳng phải đi đâu tốt sao? Cô đã đi quá giới hạn chịu đựng của anh, khiến anh còn không thêm ghét bỏ hay khinh bỉ cô, chẳng phải đây là đi đâu cô mong sao? Nụ cười trên môi cô có phần lạnh lẽo, Nhiên hít một hơi, không còn muốn nghĩ thêm đi đâu gì khác nữa. Mọi chuyện đã khép lại bên trong cánh cửa kia mà không biết rằng người ngồi trong đó cũng như mất đi toàn bộ linh hồn. Thậm chí đến cái liếc mắt anh cũng không đủ can đảm nhìn theo.

EM LÀ SINH MỆNH CỦA ANH

Phạm Vũ Anh Thư
dtv-ebook.com

Chương 34

Nhiên ôm chặt chiếc túi xách, ngẩng cao đầu bước ra ngoài cổng gọi một chiếc taxi rồi nhanh chóng đọc địa chỉ về nhà. Chiếc taxi lăn bánh chậm, đi qua hàng cây liễu rủ bóng xuống hai bên ven đường. Cô khẽ giơ ngón tay lên, gạt những đường ngang dọc lên tấm kính có phần bụi bặm. Cuộc đời rồi cũng giống như những hạt bụi này, đến khi chết cũng chỉ là những mảnh tro tàn, thế nhưng đâu phải ai cũng có thể buông bỏ được hết hận thù mà yêu thương nhau. Cuối cùng tình yêu của hai người không thể chiến thắng được hận thù. Nhiên nhìn xuống bụng, có lẽ giờ đây việc cô cần làm là lo cho đứa bé này chứ không phải nghĩ đến những đi đâu khác nữa. Cô mở tin nhắn, Quân đã gửi cho cô địa chỉ của công ty mà anh ta giới thiệu nhắn nút gọi đầu dây bên kia, rất nhanh chóng một giọng nữ dịu dàng cất lên:

- Alo, công ty Amber xin nghe ạ.

Cô bỗng thấy có chút dễ chịu, liền nói:

- Xin chào chị, tôi là Nhiên có lịch hẹn phỏng vấn buổi chiều nay với công ty chị. Cho hỏi khoảng mấy giờ tôi có thể đến ạ?

- À, dạ vâng chào cô Nhiên. Buổi chiều nay khoảng mười ba giờ ba mươi cô đến công ty, sau đó lên phòng năm linh sáu để trực tiếp phỏng vấn nhé.

- Vâng ạ, cảm ơn chị.

- Không có gì, cô còn gì cần tôi hỗ trợ thêm không ạ?

- Dạ không, cảm ơn chị nhiều.

- Vàng, thưa cô.

Nhiên tắt máy, tiện thể lên mạng đọc thêm chút tài liệu để giết thời gian cho đến khi chiếc xe đỗ ở cửa nhà cô mới vội vàng đi xuống, sau khi trả tiền cho người lái xe, cô nhanh chóng bước vào nhà. Việc đầu tiên cô làm, là ng ỡ cất hết số tiền kia vào ngăn kéo tủ. Nhiên không đếm lại, số tiền này có thiếu hay thừa thì cô cũng chẳng có tư cách mà đòi hỏi. Đây là lần thứ ba cô nhận tiền từ Văn, thế nhưng lần này cô không cần cúi xuống nhặt những đồng tiền dưới đất. Anh lịch sự từ tốn đưa cho cô sấp tiền được xếp gọn gàng trong chiếc túi này. Có lẽ anh đã thật sự buông bỏ hận thù, cũng như buông bỏ chính cô, vậy nên tất cả những điều anh làm ngày hôm nay là một phép lịch sự tối đa nhất mà anh dành cho cô. Nhét xong đồng tiền vào tủ, cô đi nấu ăn sau đó lại tiếp tục ng ỡ đọc tài liệu. Nhiên phát hiện ra rằng việc làm này khiến cô không còn để tâm đến những chuyện khác nữa. Dường như càng đọc, cô lại càng cảm thấy hăng say, lại càng có động lực cho buổi phỏng vấn chiều nay. Đọc đến tận gần mười hai giờ, cô mới leo lên giường chợp mắt mười lăm phút. Đến khi tỉnh dậy, cô li ền rửa mặt, sau đó chải lại mái tóc r ỡ nhanh chóng đến địa chỉ mà Quân đã đưa. Công ty này nằm ngay mặt đường, thế nên rất dễ dàng tìm kiếm. Cô đi thẳng một mạch đến tầng năm linh sáu mà cô gái hôm nay đã nói, đến nơi vừa hay cũng thấy hai người một nam một nữ bước vào. Người đàn ông là một người châu Âu, anh ta vừa nhìn thấy cô đã x ỡ một tràng tiếng Anh, đại ý là cô thấy tôi thế nào? Cô đoán xem tôi ở đâu?

Cô cũng mỉm cười hài hước nói “Chẳng phải anh rất đẹp trai sao? Và anh đang ở đất nước Việt Nam xinh đẹp này đúng không?”

Thấy cô trả lời không chút run sợ, anh ta bật cười đưa cô một tập giấy r ỡ kêu cô dịch thử. Hầu hết những từ trong tập giấy này đều là của chuyên ngành kinh doanh, cũng may cô từng làm ở công ty Bình Minh, lại có vốn tiếng Anh tốt, cũng đã đọc tài liệu suốt từ tối qua tới giờ nên rất nhanh chóng dịch được tập giấy này thành một văn bản hoàn chỉnh. Người đàn ông sau khi đọc xong li ền tỏ ra vô cùng hài lòng, anh ta quay sang thì thầm vào tai người phụ nữ bên cạnh, sau đó bắt tay cô r ỡ đi ra ngoài không quên nói bằng một câu tiếng Việt lơ lớ:

- Cô làm rất tốt.

Nói rồi anh ta rời khỏi căn phòng, cô ngỡ ngác chưa kịp hiểu gì người phụ nữ đã lên tiếng giải thích:

- Cô Nhiên, giám đốc bên tôi hôm nay có hứng nên đích thân phỏng vấn cô. Thật ra tôi mới là người phỏng vấn chính, thế nhưng ngài ấy đã đồng ý nhận cô. Cô có thể ký hợp đồng với công ty được không? Thật ra mà nói ký hợp đồng cho có thôi, vì cơ bản phạm chúng tôi đang thiếu một người phiên dịch các văn bản và gửi qua mail. Thế nên cô hoàn toàn có thể làm ở nhà, một phần vì công ty cũng không sắp xếp chỗ cho những nhân viên như thế này. Nhưng dù sao theo quy định vẫn là phải làm hợp đồng, tôi đã in sẵn ra đây, cô đọc một lượt cho kỹ rồi ký vào nhé.

Nhiên nhìn chị ta, vẫn chưa hết bất ngờ, không nghĩ rằng phỏng vấn lại nhanh chóng đến vậy quả là công ty nước ngoài phong cách cũng khác công ty Việt Nam, không cần hỏi bằng cấp, không cần hỏi kinh nghiệm chỉ xem xem trình độ thế nào. Cô nhận lấy tờ hợp đồng đọc đi đọc lại mấy lần sau đó liền ký vào. Chị ta vỗ vỗ nhẹ lên vai cô rồi nói:

- Cố gắng lên nhé, đây là thẻ của cô, tiền lương của cô dựa vào số văn bản dịch. Mỗi lần cô dịch xong một văn bản và ký gửi thì trong thẻ sẽ được chuyển tiền vào, thẻ này là thẻ trống chưa được kích hoạt. Một lát cô cùng tôi xuống dưới đăng ký số điện thoại vào và kích hoạt luôn.

Cô gật đầu, mỉm cười đi theo chị ta xuống dưới kích hoạt thẻ. Công ty này rất to, cô đã nghe tên từ lâu, không ngờ cuối cùng lại may mắn có thể nhận được công việc này. Sau khi kích hoạt xong thẻ, cô liền trở về nhà, lúc đi qua chợ cô có mua một con cá song còn tươi xách về nhà. Đạo này cô thường chỉ ăn thịt, nhiều khi thèm quá cũng chỉ mua những loại cá nhỏ. Hôm nay nhân ngày nhận được công việc mới một cách dễ dàng cô hào phóng thưởng cho mình một chút, vả lại đưa bé trong bụng cũng cần ăn ngon. Nhiên mang con cá đã được làm sẵn về rửa sạch sau đó cho vào nấu canh chua. Nấu xong cô liền bày ra bàn, mùi canh cá thơm phức xộc vào mũi cô. Nhiên bỗng nhớ lại Văn rất thích ăn canh cá cô nấu, hồi mới lấy

nhau khi ấy cô còn chưa có nhiều tình cảm với anh. Thế nhưng mỗi lần cô nấu món canh cá cho anh, anh đều không ngưng ngưng mà nói:

“Đúng là lấy người vợ này về thật không uổng phí, đến món canh cá cũng nấu ngon đến thế này”.

Mỗi lần như vậy, cô đều cảm thấy rất hạnh diện trong lòng. Cô cũng không biết tình cảm mình dành cho anh đến từ khi nào, chỉ biết rằng mỗi ngày lại càng lớn hơn. Nhiên kéo ghế ngồi xuống, lấy muôi múc một ít nước, vị chua tan ngay đầu lưỡi, thế nhưng cô lại thấy đắng ngắt. Cô buông chiếc muôi xuống, ngược mắt dậy để ngăn không cho nước mắt trào ra. Bất chợt, cô xoa tay xuống bụng, vẻ mặt đầy tội lỗi nói:

- Cua, mẹ xin lỗi, mẹ lại nghĩ linh tinh rồi. Mẹ không khóc, nhất định mẹ không khóc đâu.

Nhiên vừa nói, vừa múc bát canh cá nóng hổi ra bát. Từng thớ cá thơm ngọt cộng vị nóng ấm của gừng khiến cô bắt đầu thoải mái hơn một chút. Cô ăn hết bát canh cá, rồi mới ăn đến cơm. Sau khi ăn xong liền tắm rửa rồi leo lên giường, tâm trạng cô tuy có khá lên nhưng vẫn chưa thể vui vẻ được. Cô với tay lấy chiếc điện thoại, suy nghĩ một hồi liền nhấn số gọi bác sĩ Lai. Phải mất một lúc đây đây bên kia mới bắt máy, giọng có vẻ mệt mỏi:

- Alo, cô Nhiên hả?

Cô nắm chặt tay lên điện thoại lễ phép nói:

- Chào bác sĩ, tôi gọi giờ này có làm phiền ông không ạ?

- Không sao, tôi cũng vừa xong một ca mổ ở bệnh viện, có chuyện gì cô cứ nói đi.

Cô hít một hơi rồi nói:

- Hôm trước bác sĩ có nói nên vui vẻ để đưa bé trong bụng được khỏe mạnh, nhưng tôi không biết tại sao đôi khi khó đi ầu khiến được cảm xúc

của mình. Ông có thể cho tôi biết tôi phải làm gì không? Tôi thật sự không biết hỏi ai nữa cả, thật sự phiền ông quá.

Bác sĩ Lai nghe cô nói liền đáp:

- Không sao. Cô hỏi là tốt, nhiều người không dám hỏi. Thành thật mà nói phụ nữ ở thời kỳ mang thai đa số bị thay đổi nội tiết, dẫn đến dễ cáu gắt buồn bực. Thật ra tôi nghĩ cô không đơn giản do stress khi mang bầu mà còn vì những chuyện khác. Nếu khi cô buồn, cô nên bật chút nhạc thì dễ nghe, vừa giúp tâm trạng thư thái thoải mái, cũng có ảnh hưởng rất tốt đến em bé. Cô cũng nên ghi lại lời nhắc nhở vào điện thoại, vài tiếng nên nhắc mình phải cố vui vẻ vì em bé.

- Dạ vâng, tôi cảm ơn bác sĩ ạ.

- Không có gì, à cô Nhiên này nhớ khám lại đúng hẹn nhé.

Cô cắn chặt môi, một nỗi xúc động ghen ngào trào lên:

- Cảm ơn bác sĩ, ông thật tốt với tôi quá.

- Không sao, cô nghỉ ngơi đi giờ tôi phải về nhà.

- Vâng ạ, chào ông.

Cô tắt máy, ngẫm nghĩ những điều ông vừa nói liền lên youtube mở một bài nhạc thì thính. Tiếng nhạc êm ái, nhẹ nhàng phát ra, cô bỗng cảm thấy lòng có chút nhẹ nhõm hơn. Quả thật như lời bác sĩ Lai nói, loại nhạc này khiến đầu óc cô thư thái hơn nhiều. Cô liền tải bản nhạc trên zing, sau đó để điện thoại ở chế độ máy bay, vì cô được biết sóng điện thoại không tốt cho em bé. Đây cũng là thói quen cô được Văn tập cho từ khi có bầu. Những đoạn nhạc cứ thi nhau chảy từ từ, cô cũng dần chìm vào giấc ngủ bình an.

***

Những ngày tiếp theo, phía bên công ty thường gửi cho Nhiên khá nhiều những văn bản cần dịch. Cô sáng dậy, ăn sáng uống chút sữa là ngồi

vào bàn mở máy lên bắt đầu tra cứu từ điển rồi cần mẫn dịch. Mỗi lần dịch xong, cô ký gửi qua mail, bên phía công ty xác nhận là tài khoản của cô lại được cộng tiền. Nhiên vốn dĩ trước đến nay đâu biết có rất nhiều công ty nước ngoài làm việc kiểu này, gần như thuê nhân viên thời vụ tính thù lao theo sản phẩm. Nhiên cũng không biết do mình may mắn hay thật sự vì có năng lực mà được nhận vào nhưng cô cảm thấy bản thân mình rất nỗ lực. Từng đoạn văn bản cô đâu dịch đi dịch lại, đọc đến mấy lần rồi mới gửi, thậm chí người phụ nữ lần trước còn gửi mail khen cô dịch rất sát. Một phần cô có công việc làm trong thời gian rảnh rỗi, một phần lại lần nói chuyện với bác sĩ Lai đã giúp cô rất nhiều thế nên dạo gần đây tâm trạng cô khá tốt. Cô bớt suy nghĩ nhiều đến Văn, thi thoảng có nhớ liền nhanh thì điện thoại đã báo nhắc nhở cô phải giữ sự vui vẻ cho mình. Không biết có phải trùng hợp hay không, nhưng mỗi lần cô cảm thấy có chút buồn rầu là lại có gì đó như chạm khẽ vào thành bụng. Đến ngày thứ tám, kể từ ngày cô chính thức ký vào tờ giấy ly hôn thì nhận được cuộc điện thoại của luật sư Thành. Anh ta thông báo tòa gọi hai người đến để hoà giải. Mặc dù việc này chỉ là hình thức, thế nhưng vẫn phải có mặt để thuận tình ly hôn mà không phải mở phiên tòa xét xử. Cô không nghĩ rằng mới ký mà đã nhanh có phán xét như vậy, quả là người có quan hệ rộng, muốn rũ bỏ cô cũng thật dễ dàng.

Trong lòng Nhiên hiểu đối với Văn bây giờ cô cũng giống như cái khối u bám trên người anh, cắt bỏ nhanh được lúc nào tốt lúc ấy. Thậm chí anh còn chẳng buồn gọi cho cô thay vì luật sư Thành. Thế nhưng có chẳng phải đi đâu tốt sao? Ít nhất bây giờ cô cũng đã có chút thích nghi dần với cuộc sống không có anh, thế nên càng không liên quan lại càng tốt.

Kể ra cũng từ ngày đến nhà Văn cô gần như không ra khỏi nhà. Đồn mua mấy ngày để trong tủ lạnh vẫn rất tươi, thế nên những ngày vừa rồi cô đi chợ đúng hai lần. Cô bỗng cảm thấy ẻo oải, ra ngoài ngày hôm nay cũng coi như là một đi đâu hay để hít chút khí trời. Hôm nay có lẽ là lần cuối cùng mà hai người có thể nhìn thấy mặt nhau. Sau khi thay quần áo cô liền ra ngoài bắt xe taxi đến tòa án. Nhiên hiểu phiên tòa này hoà giải cũng chỉ là hình thức, tuy không còn run như lần cô đến nhà Văn ký giấy ly hôn nhưng dấu sao vẫn là gặp mặt nên cô vẫn cảm thấy bối rối. Cô cố giữ bình tĩnh, bước vào bên trong phiên tòa ngoài hai người trong tòa án thì, luật sư

Thành, Văn thì còn có thêm Chủ tịch Minh. Khi cô đưa bước chân đến cửa mới nhận ra ông ta đang ngồi trên hàng ghế, mái tóc hoa râm dường như càng ngày càng bạc. Cô đi thẳng qua người ông ta đến cái liếc mắt cô cũng không muốn dành cho ông ta. Chính ông ta là người đẩy cô đến mức đường này, Văn ngồi ở ghế đối diện với người hoà giải, còn luật sư Thành ngồi ghế bên cạnh. Nhiên tiến đến ngồi xuống cạnh Văn, khoảng cách này thật sự rất gần. Lâu lắm rồi cô và anh chưa có khoảng cách nào gần đến như vậy. Cô nuốt nước bọt, không dám nhìn anh lấy một cái, mùi thơm quen thuộc thoảng thoảng bay ra. Văn dường như không để ý đến sự có mặt của cô, ánh mắt lơ đãng như thể cô không hề tồn tại. Cô không lấy gì làm ngạc nhiên, trước khi hai người cưới nhau anh cũng vẫn mang dáng vẻ lạnh lùng thế này. Tuy rằng có chút đau lòng nhưng cô vẫn có thể chấp nhận được.

Người hoà giải nhìn cô đã ngồi vào ghế, sau một hồi nói những thứ liên quan đến đơn ly hôn thì cô được biết hoá ra còn có hoà giải ở cơ sở rồi mới hoà giải trên toà. Việc hoà giải ở cơ sở có lẽ Văn đã giải quyết trước, cô bất giác mỉm cười. Với gia thế như Văn lại có sự trợ giúp của luật sư Thành việc ly hôn với cô quả thật nhanh như một tia chớp.

- Anh Văn, trong đơn ly hôn anh có nói hai người có cuộc sống hôn nhân trầm trọng do không thấu hiểu nhau nên dẫn đến việc ly hôn. Vậy tại sao hai người không thử cùng nhau ngồi lại, nói ra những suy nghĩ trong lòng xem tại sao lại không hiểu được nhau?

Văn hướng đôi mắt nhìn lên bức tường đối diện, nhưng ngón tay thon dài đặt lên bàn, giọng điệu bình thản đáp:

- Đã thử nhưng bất thành, là tôi không thấu hiểu cô ấy.

Cô cúi gằm mặt, câu trả lời vừa rồi của anh hoàn toàn trái ngược với dự đoán của cô, anh tuyệt đối không đổ lỗi cho cô lại nhận hết trách nhiệm về mình. Quả thật rất đàn ông.

- Cô Nhiên, còn cô thì sao? Anh Văn có gì khiến cô không hài lòng sao cô không thử nói ra?

Nhiên bặm chặt môi đáp lại:

- Không phải anh ấy không tốt, mà do chúng tôi không cùng chung một suy nghĩ.

- Cả hai người đều không có ai không tốt? Chẳng lẽ vì không thấu hiểu nhau mà ly hôn? Hai người thử nghĩ đến ngày cưới nhau, vì lý do gì mà lại đến với nhau, tại sao khi ấy không nghĩ đến giây phút này? Thời gian qua chung sống với nhau lúc nào là hạnh phúc nhất hãy nghĩ đến, đừng để tiếc nuối.

Những lời nói này của người hoà giải khiến tim cô như chùng xuống. Thế nhưng cô hiểu dù có nói thêm thì kết cục vẫn là ly hôn. Cô chưa kịp lên tiếng Văn đã nói:

- Chúng tôi đến bước này đều không ai muốn, do không thể hàn gắn nên mới phải ly hôn. Dù có cố gắng thế nào chắc chắn đến cuối cùng cũng không suy nghĩ lại thêm đâu nên tốt nhất cô cứ lập biên bản cho nhanh gọn.

Người hoà giải nhìn Văn, lời anh rất kiên quyết khiến chị ta hiểu rằng có nói thêm cũng chẳng ích gì, huống hồ giữa họ kể cả tài sản chung hay con cái đều không có, hai bên lại thuận tình ly hôn. Và lại hôm trước luật sư Thành cũng đã nói với chị ta thế nên chị ta hiểu hoà giải này chỉ là hình thức li hôn nhanh chóng lập biên bản sau đó có nói đến việc hai người không cần ra toà vì đã đủ điều kiện ly hôn. Trong vòng khoảng mười năm ngày toà sẽ đưa ra quyết định thuận tình ly hôn. Mối quan hệ giữa hai người theo pháp luật đến đây là kết thúc. Sau khi lập biên bản, kí tên, Văn và luật sư Thành cùng Chủ tịch Minh nhanh chóng đi ra ngoài. Văn thậm chí còn không liếc mắt nhìn cô, đi rất nhanh như thể sẽ bị cô làm phiền. Cô không dám ngẩng mặt sợ rằng sẽ phải đối diện với anh cũng không quan sát được thái độ của Chủ tịch Minh nhưng cô dám chắc trong lòng ông ta cũng hận cô không kém Văn hận. Cũng phải thôi, nếu cô là ông ta cô cũng cảm phần tội cùng khi đưa cháu nội bị giết chết ngay từ khi còn trong bụng mẹ. Cô bất giác thấy nức cười, đáng lẽ ra ông ta mới là người phải chịu đau đớn nhất chứ không phải Văn hay cô. Thế nhưng giờ thì tốt rồi, cả ba người đều đau khổ tội cùng, nhưng có lẽ suy cho cùng người chịu thiệt thòi nhất

chính là đứa bé trong bụng cô. Việc ly hôn diễn ra nhẹ nhàng và nhanh chóng cũng như đám cưới của cô. Cô nhìn theo bóng anh khuất dần, mấy ngày nay đã bớt nặng lòng, vậy mà giờ đây lại thấy chua xót vô cùng. Nhiên thở dài, mọi chuyện cũng giống như một cuốn phim, có lúc tua nhanh, có lúc lại như dừng lại rất chậm rãi. Từ ngày cô đòi tiền Văn, cô đã hiểu rằng bản thân thật sự rất đáng khinh. Chỉ có đi đâu không nghĩ rằng thái độ của anh dành cho cô lại thành ra thế này. Lẽ ra cô còn cho rằng anh sẽ tìm mọi cách để hành hạ cô đến chết, vậy mà không, anh đã thật sự không còn để tâm đến cô. Cô và anh giờ đây giống như những người xa lạ, đến ngay một cái chạm mặt khế cũng không còn muốn nó xảy ra. Anh có lẽ phải hận cô rất nhiều, hận đến cùng cực mới có thể buông tay nhanh như vậy.

Nhiên cảm thấy giống như mình vừa hụt chân, rơi xuống một vực thẳm. Mọi việc đều do cô lựa chọn, đều do cô cố chấp vậy mà cô lại không vui vẻ gì. Khi anh đay nghiến cô, cô cảm thấy nhục nhã, khi anh không còn thèm để tâm hay buông lời mạt sát cô lại thấy hụt hẫng. Cô bỗng cảm thấy bản thân ngu ngốc vô cùng.

Bên ngoài trời vẫn nắng, từng đám mây vo tròn nằm ngay ngắn trên bầu trời xanh ngắt. Bao nhiêu năm nay vật lộn bon chen đến giờ cô hiểu ra một đi đâu, cho dù cô có gặp đau khổ thế nào thì cũng chẳng một ai thấu hiểu cho nỗi đau đó của cô. Thậm chí khi cô chết đi, cũng chỉ giống một hạt bụi rơi xuống đất, thế giới này sẽ chẳng vì ai mà dừng lại. Nhiên đi ra hẳn ngoài, bắt một chiếc taxi sau đó trở về nhà.

Sau khi về đến nhà, Nhiên liền bật một bài nhạc thiêu trong danh sách nhạc đã tải về lên nghe. Giây phút này tâm cô không hề bình an, cô nằm ra giường, lắng nghe những bản nhạc du dương cho đến khi cảm thấy đã bớt những suy nghĩ viển vông mới ngủ dậy. Cô nhìn đồng hồ liền vội nấu chút cơm ăn sau đó nằm xuống ngủ một giấc đến tận ba giờ chiều. Trời bên ngoài hơi tắt nắng, mấy đám mây che ánh mặt trời, ban sáng trời vừa trong xanh mà giờ đã âm u lại. Nhiên mở điện thoại, phát hiện ra số tiền được cộng lại đã khá nhiều. Sáng nay trước khi đi cô còn nghĩ rằng hôm nay nên ở ngoài lâu một chút vì dạo này ở trong nhà thường xuyên khiến người cô không được minh mẫn, vậy mà vì chuyện ly hôn cô lại quên mất

mục đích của mình liền đứng dậy, lấy túi xách bước ra ngoài cửa. Cô bỗng thèm món bún cá đến chảy cả nước miếng, lâu lắm rồi cô không ăn đến hôm nay đột nhiên lại thấy nhớ mùi hương thơm lừng ấy. Nhiên tự cho mình được hào phóng với bản thân ngày hôm nay, liền bắt chiếc taxi đến một nhà hàng bún cá gần nơi cô ở. Lẽ ra cô muốn được ăn món bún cá ven đường nhưng lại sợ không đảm bảo vệ sinh cho đứa bé trong bụng nên mới chọn đến nhà hàng này.

Vừa đến nơi, cô đã ngửi thấy mùi thơm xộc vào mũi, một cảm giác quen thuộc thân thương ủa về Nhiên chọn cho mình một góc bàn khuất, vào tầm giờ này khách rất vắng, chỉ có vài ba người nên cô cảm thấy khá thoải mái từ từ thưởng thức hương vị quen thuộc ấy. Đã từ lâu rồi, cô chưa được ăn, sống mũi cô bỗng cảm thấy cay xè. Cô phải cố dằn lòng xuống, món ăn này không chỉ khiến cô nhớ đến ba mẹ mình mà còn nhớ đến Văn rất nhiều. Cũng may rằng giờ đây cô còn có đứa bé bên cạnh, nếu không có lẽ cô sẽ không biết mình phải sống thế nào. Nhiên bất giác mỉm cười, cô từng đọc trên một hội của chị em phụ nữ có nói rằng cuộc đời này hạnh phúc nhất chính là có một đứa con. Giờ đây cô không còn thấy mình bất hạnh, kể từ ngày cô giữ đứa bé này ở lại cô bỗng thấy mình mạnh mẽ hơn rất nhiều. Phải rồi, trên đời này tất cả mọi thứ đều có thể mất đi, chỉ có tình mẫu tử thiêng liêng là sẽ không bao giờ mất đi. Cô đã không thể hy sinh cho những đứa sinh thành, đã biến mình thành người con bất hiếu thì cô phải hy sinh mọi thứ cho đứa bé này. Nhất định cô sẽ phải làm mọi thứ để nó có cuộc sống tốt đẹp nhất. Ăn xong mấy bát bún cá, cô liền đứng dậy trả tiền, bên ngoài trời vẫn âm u, nhưng lại không giống như sắp mưa, chỉ là trời hôm nay trở nên râm mát hơn. Thời tiết thật biết chiều lòng người, cô nhét chiếc ô vào túi, sau đó nghĩ một hồi liền bắt taxi đi ra bờ hồ. Ở hồ có lẽ là nơi có không khí trong sạch nhất ở Hà Nội này. Xe taxi dừng ở bên ven hồ, cô bước xuống, hít một hơi bỗng thấy tâm trạng thư thái vô cùng. Nhiên chọn cho mình một chiếc ghế đá ngay dưới gốc cây, cắm tai nghe nhìn ra phía mặt hồ.

Nước trên hồ xanh ngắt một màu, thi thoảng lại có vài bông hoa mỏng manh rớt xuống lên mái tóc cô. Cô cứ để mặc những mẫu hoa rụng, một cảm giác bình an mà lâu lắm rồi mới cảm nhận được khiến lòng dễ chịu vô cùng. Tiết trời mát mẻ, cảnh vật êm đềm khiến cô quên đi những muộn

phiên. Hoá ra có một nơi có thể khiến con người ta quên đi những bộn bề cuộc sống như vậy. Nhiên ng ồi rất lâu ở đây, không hề cảm thấy mệt mỏi mà còn khoan khoái đến ngạc nhiên. Cho đến khi trời đã tối hẳn, cô mới đứng dậy không bắt taxi mà đi bộ dọc theo mặt hồ,

Nghe nói việc đi bộ này rất tốt cho thai nhi, gần đây vì bận rộn mà cô chỉ nhốt mình trong nhà suốt. Vài ngày nữa là đến hẹn khám lại của bác sĩ Lai, cô ngược mắt lên trời khẽ cầu mong rằng đứa bé này sẽ vượt qua mọi chuyện. Bên ngoài kia đèn đường đã lên, xe cộ đông đúc chen lấn nhau từng góc đường bé xíu. Nhiên đứng nhìn dòng xe chạy qua lại th ần nghĩ giờ về nhà cũng thật khó khăn li ền đi bộ đến một nhà hàng gần đó định ăn chút gì cho đêm khỏi đói. Từ h ồi chuyển ra khỏi nhà Văn, cô sống khá tận tụy, nhưng riêng vấn đề ăn uống lại rất thoải mái. Cô chỉ không dám tiêu cho mình tuy nhiên những đồ ngon, đồ bổ mà bác sĩ nói tốt cho thai nhi cô đều mua về ăn. Hôm nay cô mới dám thoải mái cho mình một chút. Nhiên bước vào trong, ng ồi xuống ghế gọi nửa con gà hấp r ồi chờ đợi, đột nhiên cô thấy từ phía trong nhà vệ sinh đi ra một bóng dáng rất quen thuộc. Văn mặc chiếc áo somi trắng khuôn mặt có chút hồng lên tiến đến bàn cách bàn cô ng ồi hai bàn. Dường như anh không hề nhìn thấy cô, ở bàn đó ngoài anh còn có thêm hai người đàn ông khác và Nga.

Những chai rượu trống không được vớt ra liệt xuống dưới chân, có lẽ bọn họ đã uống rất nhiều. Cô li ền vội vàng ng ồi sang ghế đối diện, xoay lưng về phía anh, chỉ sợ rằng anh có thể nhận ra mình. Bỗng dưng cô cảm thấy tự khinh thường chính bản thân mình, rõ ràng sáng nay ly hôn anh còn chẳng thèm để tâm đến cô, vậy mà giờ cô còn lo sợ đi ều gì? Chẳng phải với anh bây giờ, cô sống hay chết đều chẳng hề liên quan sao? Nhiên bỗng thấy mình đang tự đa tình, đã quá ảo tưởng về vị trí của mình trong lòng anh. Giờ đây người đang đi cùng anh là Nga! Là Nga chứ không phải cô, ngày hôm đó anh nắm tay Nga trước mặt cô cô quên r ồi sao? Người phục vụ mang nửa con gà đến trước mặt cô, ánh mắt nhìn cô còn tỏ vẻ ngạc nhiên. Cũng đúng thôi, làm gì có ai đi ăn lại đi một mình, không những vậy lại gọi nửa con gà. Người phụ nữ này cũng thật kỳ lạ. Cô mặc kệ ánh mắt hiếu kỳ, trong giây lát li ền gọi người phục vụ lại r ồi nói:

- Có thể gói cho tôi nửa con gà này mang về không?

Người phục vụ nhìn cô, lại thêm phần ngạc nhiên, tuy nhiên vẫn đứng yên sau đó lấy hộp đựng đặt nửa con gà rưỡi đưa cho cô.

Cô không dám quay lại phía sau, vội vã trả tiền rồi bước ra ngoài.

Ngoài trời xe cộ mỗi lúc một đông, cô đứng ở tránh sang một góc chỉ sợ rằng bên trong có người sẽ nhìn thấy cô thầm hy vọng sẽ có một chiếc taxi dừng lại.

Thế nhưng có lẽ nơi cô đứng bị cấm đỗ xe, vậy đến hơn năm phút vẫn không có xe nào dừng lại. Nhiên thở dài, đi bộ vài bước lên trên, đột nhiên cô thấy một bóng đen bước tới, mùi hương cơ thể quen thuộc hoà với mùi rượu xộc vào mũi cô. Cô chưa kịp định thần, đã thấy tay mình bị nắm chặt kéo đi. Đến khi cô đã định thần lại mới phát hiện Văn đang kéo cô vào góc nhỏ tối tăm mà thực chất chỉ là một khoảng trống nhỏ giữa hai nhà được xây gần nhau. Cô giật tay lại hơi gắt lên

- Văn, anh đang làm gì thế?

Mùi rượu phả vào không khí, không cần chứng kiến cô cũng hiểu anh đã uống nhiều đến thế nào. Trong bóng tối chỉ có le lói ánh đèn, đôi mắt anh như sáng rực lên. Anh không đáp lại, mà đẩy cô vào tường, đôi môi lạnh lẽo run rẩy hôn lên môi cô. Cô mở to mắt ngạc nhiên, thì đột nhiên cảm thấy một dòng nước nóng hồi rớt xuống môi cô chảy vào miệng mặn đắng. Nhiên bỗng thấy đau lòng đến vô cùng, người đàn ông này lại khóc trước mặt cô lần thứ hai.

Trái tim cô như có ai cào xé, sống mũi cay xè bỗng muốn đưa đôi tay lên ôm chặt lấy anh muốn buông bỏ hết mà nói với anh một câu “Em mệt rồi”. Thế nhưng ngay khi cô định đưa tay lên, lý trí cũng vừa hay ủa vờkip liền đẩy mạnh anh ra rồi nói:

- Văn, anh bị điên rồi à? Anh uống nhiều rượu quá nên say rồi đúng không? Anh biết anh đang làm gì không?

Anh nhìn cô, giọng điệu đầy đau đớn khổ sở:

- Nhiên, tại sao chúng ta lại thành ra thế này? Chẳng phải chúng ta chẳng phải đang rất hạnh phúc sao?

Cô nhắm nghiền mắt lắc đầu nói:

- Không, chúng ta kết thúc rồi, chưa bao giờ tôi hạnh phúc. Chưa bao giờ tôi yêu anh mà anh nói chúng ta hạnh phúc.

- Không, em nói dối đúng không? Sẽ không bao giờ có chuyện em chưa từng yêu tôi cả, là em đang lừa tôi.

Cô nắm chặt hai tay, quát lên:

- Tôi không nói dối, Văn anh biết tôi vui thế nào không? Vui vì đã dặt mũi được anh, cho rằng anh có được tình yêu của tôi rồi nhưng không phải, tôi thích cảm giác làm người khác đau đớn vì tôi từng bị Quân làm cho đau đớn. Tôi chỉ muốn hành hạ anh mà thôi, anh đừng mơ tưởng gì nữa. Chưa bao giờ tôi yêu anh cả.

Anh đặt hai tay lên vai cô nắm chặt, đôi mắt dưới ánh đèn giờ đã trở nên đỏ ngầu mỉm cười nói:

- Không thế nào, khi bên tôi em vui đến vậy cơ mà. Nhiên tôi vẫn còn yêu em, tôi thật sự rất yêu em. Nhiên, nếu tôi sai gì hãy nói cho tôi biết, xin em về với tôi được không?

Cô cảm thấy sắp không thở nổi, đẩy anh ra giờ bàn tay gân guốc tát mạnh lên khuôn mặt anh rồi gào lên:

- Tất cả là dối trá, nếu tôi từng yêu anh nhất định tôi sẽ không phá thai. Tỉnh lại đi thằng ngu!

Anh bị cái tát làm cho giật mình, bất chợt buông thõng hai tay khỏi người cô, không nói thêm câu gì liêu xiêu bỏ đi. Bóng lưng anh cô đơn đến tội nghiệp. Đợi anh đi khuất, cô mới ngẩng đầu sụp xuống, cố cắn chặt môi cũng không ngăn nổi giọt nước trào ra, nhìn bàn tay vừa tàn nhẫn tát anh bỗng cảm thù nó đến tận cùng. Có lẽ anh đã uống rất nhiều rượu, nhiều

đến mức không còn kiểm soát được hành vi của mình mà nói ra những lời vừa rồi. Thế nhưng anh không biết rằng từng lời anh nói ra lại giống như xát muối vào trái tim cô, không có lời cay độc nào nhưng lại khiến cô đau đến nghẹt thở. Cô cứ ngỡ rằng cô và anh sau ngày hôm nay tại toà đã hoàn toàn chấm hết, cô đã ngỡ lòng sẽ bình yên trở lại, vậy mà giờ anh lại phá tan hết mọi thứ. Mất bao lâu cô mới quen dần với cảm giác này, vậy mà giờ đây lại thấy đau thương đến tột cùng. Cô cứ để mặc hai hàng nước mắt đang rơi, đột nhiên điện thoại của cô rung lên, bài hát “ Mẹ ơi đừng khóc” cũng cất lên. Cô bất chợt như sực tỉnh, liền đứng dậy lau nước mắt, đoạn nhạc này cô tải trên mạng về cài vào phần nhắc nhở như lời bác sĩ Lai dặn. Giây phút này cô bỗng thấy có lỗi vô cùng, nhanh chóng giữ bình tĩnh, từ từ bước ra khỏi nơi tối tăm này đi bộ lên trên bắt một chiếc taxi trở về nhà. Về đến nhà cô mau chóng lấy quần áo đi tắm, những dòng nước mát chạy dọc tâm thân thể cô khiến cô như tỉnh táo lại một chút.

Những hành động vừa rồi của Văn chỉ là do anh say, nhất định anh không hề còn tình cảm với cô, cô tự trấn an mình để không có cảm giác thương xót người đàn ông ấy. Cô rất sợ, sợ rằng những hành động vừa rồi của anh sẽ ám ảnh lấy cô không nguôi, liền mở điện thoại bật đoạn nhạc mà cô cài trong phần nhắc nhở lên. Cô nghe đi nghe lại đến cả mấy trăm lần mới từ từ cảm thấy có chút nguôi ngoai liền tháo chiếc túi đựng gà ngỗng ăn. Thế nhưng dù có nguy hiểm thế nào thì cũng phải nói miệng cô giờ đắng ngắt. Tuy nhiên đoạn nhạc kia cứ văng vẳng bên tai, cô phải cố gắng ăn hết phần gà đó sau đó uống một cốc sữa rồi leo lên giường. Cô cứ để nguyên đoạn nhạc đó, sợ rằng trong giây lát sẽ không tìm được mà nghĩ lại cảnh tượng ban nãy. Đôi mắt cô nhắm nghiền, có lẽ hôm nay quá mệt mỏi mà cô từ từ chìm vào giấc ngủ. Nhưng cô không hề biết rằng, cả đêm đó chiếc gối đã ướt đẫm, những dòng nước mắt trong giấc mơ chảy dài xuống hai bên thái dương. Cô có giữ lại khi thức một sự bình thản nhưng lại không thể kiểm soát được con tim trong vô thức. Nhưng ngày tiếp theo, dường như ngày nào cô cũng lao đầu vào làm việc để quên đi buổi tối hôm ấy, nếu có thời gian rảnh cô cũng sẽ bật đoạn nhạc kia lên để nhắc nhở mình phải mạnh mẽ. Cô đã cố gắng để mình không có chút thời gian rảnh nào, chỉ sợ rằng trong giây lát không tìm được mà nghĩ đến anh lại khóc. Đến cuối tháng, cũng cách buổi gặp Văn hôm ấy vài ngày theo lịch hẹn. Cô mở hết tủ lấy túi tiều Văn đã đưa cho, đút vào túi xách ra ngoài bắt một

chiếc taxi đến phòng khám của bác sĩ Lai. Đến nơi cô mới nhận ra hôm nay rất vắng người, liền nhanh chóng đi vào phòng. Bác sĩ Lai thấy vẻ mặt đầy lo lắng của cô thì an ủi vài câu sau đó giục cô mau lên giường để ông khám lại. Sau một hồi thăm khám khá lâu bác sĩ Lai gọi cô ra bàn rồi nói:

- Cô Nhiên, đúng như suy đoán của tôi ban đầu, đứa bé này nhịp tim nhanh là do tâm lý người mẹ. Cô xem hôm nay khám lại nhịp tim của bé đã trở lại bình thường ổn định, tuy vẫn nhanh hơn bình thường nhưng chỉ vài nhịp thôi. Nhưng cô Nhiên này, cô thiếu khá nhiều chất, cả sắt, canxi và các vitamin cô cần bổ sung thêm. Thêm một chuyện này rất quan trọng mà tôi cũng nói rồi, đó là tâm lý. Thật sự tâm lý của người mẹ cực kỳ quan trọng trong thời gian có thai. Tôi nghĩ đứa bé này vẫn nên quan sát thêm nếu được hai tuần một lần cô đến đây tôi kiểm tra. Siêu âm nhiều không tốt cho đứa bé nên có lẽ một tháng rưỡi thì siêu âm một lần. Còn kiểm tra ở đây là kiểm tra tâm lý của người mẹ. Hằng ngày cô ghi ra mình sinh hoạt thế nào, ăn uống ra sao, các loại thuốc bổ uống đầy đủ hay không? Thực phẩm dinh dưỡng là những loại gì, sau đó mang đến cho tôi tôi sẽ xem xét được chứ? Đây cũng được xem là liệu pháp can thiệp tâm lý.

Nhiên nghe ông Lai nói, trong lòng cảm thấy có chút nhẹ nhõm đi, thật may mắn khi đứa bé trong bụng không có vấn đề gì, mấy lời ông Lai nói lại khiến cô cảm động, cô khẽ đan hai tay vào nhau rồi đáp:

- Bác sĩ Lai, ông...ông tốt quá. Tôi thật sự rất biết ơn ông. Thật sự rất biết ơn ông...nếu không có ông tôi...

Ông Lai xua tay đáp lại:

- Cô đừng nói ơn huệ gì ở đây, cô chọn nơi đây khám chữa tôi có trách nhiệm với hai mẹ con cô là điều đương nhiên. Giờ tôi kê cho cô một ít thuốc bổ, và viết cho cô những đơn ăn tốt cô về thực hiện. Ngoài cái chuyện ăn uống này, ngoài nghe nhạc thì nên cô cũng thường xuyên đi ra ngoài, bớt suy nghĩ nữa nhé.

Ông Lai nói xong liền đi lấy thuốc, một lúc sau quay trở lại với rất nhiều thuốc đặt linh kính lên bàn. Nhiên nhận lấy, số thực phẩm chức năng này giá thật sự rất cao. Cô đọc từng mục sau đó liền moi tiền từ trong túi

xách, đếm đi đếm lại sau đó đưa cho ông Lai. Sau khi nhận tiền, ông Lai còn đưa lại cho cô tờ năm trăm ngàn rồi nói

- Năm trăm ngàn này tôi trả lại cô để cô về mua gì ngon ngon ngon mà tấm bổ cho hai mẹ con.

Nhiên xoa tay rồi rít:

- Dạ không được đâu, tôi đã mang ơn ông nhiều rồi, lần trước ông cũng trả lại tôi hai triệu, tiền khám mấy lần ông đều lấy giá thấp hơn bình thường. Tôi không thể nhận được tiền này nữa đâu. Ông tốt với mẹ con tôi như vậy còn giúp tôi về mặt tâm lý sao tôi dám nhận nữa.

- Cô Nhiên, cô cứ nhận lấy đi, sau này còn nhiều thứ phải lo nữa. Tiền thuốc này nhiều như vậy, mà cũng chỉ uống trong một tháng, còn những tháng sau nữa chứ?

Cô nhìn ông, kiên định đáp:

- Không, ông tốt với mẹ con tôi quá nhiều rồi, ông làm thế này tôi rất áy náy. Giờ tôi có việc làm rồi, kiếm được tiền ông đừng lo. Thật sự tôi rất biết ơn ông nên xin ông đừng làm thế này.

Ông Lai thấy hai người cứ đưa qua đưa lại thế này cũng không ổn, lại sắp có bệnh nhân nên đành cất tiền rồi dặn dò cô vài câu. Nhiên nghe ông Lai dặn, sợ rằng mình nhớ nhớ quên quên lại lấy điện thoại ra ghi lại, sau đó mới mở cửa đi ra ngoài để ông tiếp bệnh nhân khác.

Cô không về ngay, mà vào nhà vệ sinh rửa qua mặt, trời sang hè nên nóng bức vô cùng. Ngồi phòng đi đầu hoà mà mồ hôi cô vẫn túa hết ra. Sau khi rửa mặt xong, cô liền đi ra ngoài cửa, định bụng gọi một chiếc taxi trở về nhà. Đột nhiên, cô thấy một đứa bé ngã ngay phía những bậc thang lên xuống của phòng khám. Nó ngã chổng gối, hai tay đan vào nhau nhìn ra góc xa xăm. Nhiên vốn dĩ không để ý đến nó vì đang vội bắt xe, thế nhưng giờ này không hiểu vì lý do gì mà xe nào cũng rất đông khách, trời lại nắng chang chang nên cô đành bước lên trên bậc thang bên trên cho đỡ nắng thì ánh mắt cô chạm khẽ vào mắt nó. Cô bỗng cảm thấy có chút giật mình, bởi

đôi mắt của đứa bé này rất to, hai lòng con người linh hoạt, hàng mi rậm càng khiến đôi mắt nó trở nên đẹp đẽ như biển trời mùa thu. Và hơn hết, đôi mắt này giống mắt cô vô cùng, ngay cả bây giờ, ánh mắt nó cũng u ám như cô. Nhiên khẽ nhủ mày, một đứa bé bảy tám tuổi tại sao lại có ánh mắt thế này.

- Mẹ!

Tiếng đứa bé khiến cô giật mình, liền hỏi lại

- Sao cơ?

Đứa bé có lẽ cũng thấy cô đang nhìn mình, liền ngược đôi mắt to tròn lên rồi lại cụp xuống lắc đầu nói:

- Không có gì ạ.

Cô thở dài có lẽ đứa bé này là con của người phụ nữ vừa bước vào. Thế nhưng cô rất ít khi gặp trường hợp một người mẹ có bầu lại dẫn đứa con gái lớn đi khám thai cùng, có lẽ ánh mắt nó nhìn cô khiến cô rất tò mò mà hỏi:

- Cháu là ai? Sao lại ng ồi ở đây? Cháu đứng đây chờ mẹ sao?

Đứa bé bỏ hai tay đang đan vào nhau, hai bím tóc được cột gọn gàng, bộ váy trắng tinh trông như một nàng công chúa. Nhiên bỗng nhớ lại hình ảnh mình hồi nhỏ, càng nhìn lại càng thấy giống nó. Rõ ràng người phụ nữ vừa bước vào có dáng vẻ khắc khổ, bộ quần áo còn đôi chỗ bần bản nom thật khó mà tin được họ là hai mẹ con:

- Cháu chờ ông.

Đứa bé cất tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của Nhiên. Cô cười hỏi lại:

- Đây là phòng khám thai sản, sao cháu lại chờ ông?

Đứa bé gật đầu đáp:

- Vâng, ông cháu làm bác sĩ ở đây.

Cô khẽ À lên một tiếng, đây là phòng khám của bác sĩ Lai, nhưng ở đây còn có một số bác sĩ khác không riêng gì ông Lai, cô lại tò mò hỏi:

- Ông cháu có phải bác sĩ Lai không?

Đứa bé nhìn cô, lễ phép trả lời:

- Vâng ạ, ông cháu tên Lai.

Cô gật đầu, nhìn đứa bé kỹ hơn một lượt, chưa kịp lên tiếng đứa bé đã nói tiếp:

- Cô là bệnh nhân của ông cháu sao?

- Đúng vậy, cô là bệnh nhân của ông cháu, sao cháu không vào kia chờ ông mà lại ra đây ng ỡ?

- Ng ỡ trong kia cháu không được nhìn thấy b ầu trời, mẹ cháu dặn rằng mỗi lần nhớ mẹ chỉ cần nhìn lên trời khi nắng lên mẹ cháu sẽ về.

- Mẹ cháu đi đâu sao?

- Mẹ cháu...mẹ cháu mất r ỡ.

Nhiên bỗng sững người nhìn đứa bé đang im bất, trong lòng bỗng trào lên một nỗi xót xa vô hạn. Hoá ra đứa bé này có ánh mắt u sầu bởi vì mẹ nó đã không còn trên cõi đời này. Cô thở dài, cô ngăn nỗi xúc động đang cuộn lên như cơn sóng trong lòng. Hai lòng con người trở nên tuyệt vọng xoáy sâu vào cô, khiến cô cảm thấy nhói lên trong lòng.

- Cô có thể ng ỡ cạnh cháu được không? Cô cũng rất thích ngắm b ầu trời.

Nhiên lên tiếng đ ề nghị, đứa bé gật đầu đáp:

- Được ạ. Nếu cô không bận thì ng ỡ đây cùng cháu.

- Cháu tên là gì? Năm nay bao nhiêu tuổi.

- Cháu tên là An, năm nay mười tuổi.

- Cô tên là Nhiên, năm nay hai lăm tuổi, tên của cháu cũng là tên lót của cô đấy, rất vui được làm quen với cháu.

Đứa bé quay sang cô, đôi mắt vẫn u ám thờ dài nói:

- Nếu mẹ cháu còn sống, có lẽ cũng chỉ hơn cô vài tuổi. Cô nhìn rất giống mẹ cháu hồi còn sống, khi này cô đi qua cháu còn nghĩ rằng cô là mẹ cháu trở về.

Nói rồi đưa bé lôi trong túi ra một bức ảnh nhỏ rồi nói tiếp:

- Cô xem đi, có phải nhìn rất giống cô không?

Nhiên nhận lấy bức ảnh được ép cẩn thận, tuy nhiên trừ đôi mắt thì người phụ nữ này hoàn toàn xinh đẹp hơn cô, khuôn mặt sang trọng quý phái chỉ cần nhìn thôi cũng thấy rằng người này được sinh ra trong gia đình giàu có. Quả thật đôi mắt của chị cũng rất giống cô, và cả đứa bé bên cạnh, đôi mắt to đen tròn trong ánh mắt tuy lạnh lợi nhưng lại toát lên cả vẻ đượm buồn u sầu. Cô cầm tấm ảnh, ngắm nghía rất lâu rồi đáp:

- Nhìn có vài nét giống, nhưng mẹ cháu xinh đẹp hơn cô rất nhiều.

An nhận lại tấm ảnh, bặm môi im lặng, nó rút bức ảnh vào túi trong sâu đáy mắt như có cả một hồ nước long lạnh. Cô không dám nhìn thẳng vào đôi mắt ấy, chỉ sợ rằng những giọt nước kia trào dâng khỏi khoé mi.

- Cô Nhiên, cô chưa về sao.

Tiếng ông Lai gọi khiến cô giật mình ngoảnh lại, cô vội vàng đáp:

- Dạ, tôi bắt taxi mãi nhưng chưa có nên ngồi đây một lát cho đỡ nắng.

Ông nhìn sang bên cạnh, thấy An đang ngồi thu lu một góc liền nói:

- An, con cũng ng ỉ đây à? Con đói chưa?

An nhìn ông, lặng lẽ đáp:

- Con chưa, ông được nghỉ r ỉ sao?

- Ừm, ông được nghỉ r ỉ, hai cô cháu nói chuyện với nhau sao.

Đứa bé gật đầu không đáp, ông Lai tiến lại gần nó r ỉ hỏi:

- Giờ ông đưa con về ăn cơm nhé, hôm nay có món canh cá nấu chua con thích đấy.

Nói r ỉ ông Lai quay sang Nhiên hỏi:

- Nhà cô gần đây không? Tôi đưa cô về, giờ trưa này bắt taxi khó lắm.

Cô lắc đầu đáp:

- Tôi đi xe ôm về cũng được, không muốn làm phiền ông nữa đâu ạ?

Ông Lai nhìn ra bầu trời nắng rất gay gắt r ỉ nói:

- Trời nắng thế này không đi được xe ôm đâu ảnh hưởng đến đứa bé đấy, cô nói địa chỉ đi, tôi đưa cô về. Tôi nhớ mang máng hôm trước cô đến cô có nói địa chỉ nhà cô ở khu Đông Anh, vừa hay nhà tôi gần đó. Bà nhà tôi hôm nay lại cũng đi loanh quanh khu vực đó tìm gia sư tiếng Anh cho con bé An. Tiện đường tôi đưa cô về. Tôi coi cô như con như cháu tôi nên cô đừng ngại.

An nhìn cô khẽ nói:

- Cô Nhiên, hay cô để ông cháu chở cô về đi. Có em bé đi trời nắng không tốt đâu cô ạ.

Nhiên nhìn con bé, bỗng chợt dạ, hoá ra bụng cô đã to đến mức nhìn là biết có bầu sao? Con bé này cũng thật tinh ý từng lời nói của nó già dặn hơn tuổi thật rất nhiều, ánh mắt nó nửa đ ềng hi, nửa lại van nài như thể lâu

lắm rồi nó mới được có người trò chuyện hỏi thăm. Cô không dám từ chối liền quay sang nói với bác sĩ Lai.

- Vâng, vậy làm phiền ông rồi.

Ông Lai lắc đầu không đáp lại, ra lấy chiếc ô tô vòng qua đón cô và bé An rồi nói:

- Hai cô cháu ngồi ở dưới nhé, để tía bà ngồi trên đây.

Hai người ngồi xuống hàng ghế dưới, bác sĩ Lai liếc qua kính chiếu hậu rồi nói:

- Cô Nhiên, con bé An này là cháu ngoại của tôi, hôm nay bà nó đi tìm gia sư, lại nghỉ học nên nó qua chỗ tôi chờ.

Cô quay sang nhìn An đang ngồi, ánh mắt lơ đãng hướng ra cửa sổ, gật đầu đáp lại:

- Vâng, khi này cô bé cũng nói chuyện làm quen với tôi một chút.

Ông Lai mỉm cười nói:

- Con bé này bình thường không nói chuyện với người lạ đâu, khi này thấy nó đồng ý cô đi cùng xe tôi đã khá ngạc nhiên đấy.

Con bé vẫn không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn ra ngoài. Bồi không khí trên xe cũng đột nhiên chùng xuống cho đến khi điện thoại của bác sĩ Lai reo lên. Sau khi nói chuyện một hồi, ông liền quẹo xe về phía khác đoạn nói với Nhiên ngồi phía sau:

- Bà nhà tôi vừa ra khỏi trung tâm gia sư, trời nắng qua tôi phải qua đón bà ấy lên xe đã. Cô chịu khó chút nhé chứ không để bà ấy chờ lâu lại say nắng thì chết.

Nhiên lễ phép đáp lại:

- Vâng ạ.

Ông Lai liền phi xe thẳng tới trung tâm gia sư cách nhà cô chỉ khoảng hơn hai cây số. Chiếc xe dừng bên ngoài cổng, cô nhìn qua ô kính, thấy một người phụ nữ trung niên, có lẽ trạc tuổi mẹ cô, ăn mặc rất sang trọng, vẻ mặt bà rất giống với người phụ nữ trong bức ảnh của bé An, không còn suy đoán cô cũng biết đây là bà ngoại của An

EM LÀ SINH MỆNH CỦA ANH

Phạm Vũ Anh Thư
dtv-ebook.com

Chương 35

Người phụ nữ cup ô mở cửa bước vào, chưa kịp ng ỡ đã cất giọng đ ầy bực tức:

- Tìm cả buổi sáng không b ớ ra một người nào cả. Con bé này học lớp năm r ỡ, giờ không có người kèm cặp không biết phải làm sao, tự dưng cô Linh lại nghỉ, giờ phải làm sao? Mấy n ữa mà thi lên cấp hai có phải chết dở không.

Ông Lai bật máy lạnh mát hơn r ỡ nói:

- Tìm cả g ần một tu ần r ỡ chưa có sao, à giới thiệu với bà chút, đây là cô Nhiên, bệnh nhân của tôi ở bệnh viện hôm nay tiện đường nên lái xe đưa cô ấy về nhà. Cô ấy đang có b ầu g ần năm tháng r ỡ nên không tiện đi xe ôm. Đây là vợ tôi, bà Lan.

Lúc này người phụ nữ trung niên mới từ từ quay xuống dưới, trong giây lát ánh mắt bà chạm kh ẽ vào mắt cô li ền s ờng lại một lúc. Cô g ật đ ầu lễ phép nói:

- Chào bà, thật phi ền ông bà quá ạ.

Người phụ nữ lắc đ ầu lấp bắp nói:

- Không...không có gì.

Cô nhìn ánh mắt ng ỡ ngàng của bà Lan, đoán chắc có lẽ ngoại hình cô có nét giống mẹ của An nên mới khiến bà s ờng s ờ như vậy li ền im lặng. Bà Lan hít một hơi r ỡ nói tiếp:

- Cô Nhiên năm nay bao nhiêu tuổi r ỡ?

- Dạ thưa bà tôi hai mươi lăm tuổi ạ.

Bà Lan gật đầu, thở dài đáp:

- Còn trẻ quá nhỉ.

An ngồi bên cạnh, lúc này mới cất tiếng:

- Con chào bà.

Bà Lan có lẽ khi nãy mãi bực tức mà quên mất sự tồn tại của An bên dưới liềm nói:

- Ủ, bà chào con, bà quên mất. Con đói chưa?

An lắc đầu đáp:

- Con chưa, hôm nay bà chưa tìm được gia sư cho con sao?

- Ừm, bà chưa tìm được, để chiều ba liên hệ xem thế nào.

An thở dài, ánh mắt lại sụp xuống buồn rầu đáp lại:

- Con sắp thi rồi, hơn một tuần nay con chưa ôn được gì, phải làm thế nào hả bà?

Bà Lan bặm môi, ánh mắt xót xa đáp lại:

- Bà cũng cố gắng tìm rồi, để chiều bà xem thế nào nhé.

An lắc đầu, những ngón tay nhỏ bé vuốt mấy sợi tóc lơ thơ nói:

- Bà tìm cả tuần rồi cũng không có, con chỉ sợ tìm nữa cũng không có thôi.

- Giờ tìm gia sư theo ý con rất khó, hay tạm thời con chịu khó học ở mấy gia sư khác được không?

Con bé sịt mũi, giọng như lạc đi:

- Bà, con không muốn.

Ông Lai nghe vậy thì thở dài thườn thọt nói:

- Khô, bà biết nó nhớ mẹ nó nên mới tìm gia sư nữ trạc tuổi mẹ nó mà. Hay bà cô gắng tìm xem.

- Thì có phải tôi không biết đâu, nhưng giờ tìm đâu có, ông bảo tôi làm sao được?

An dừng lại, ngẩng đầu lên cao, đôi mắt đã có chút đỏ lên, thế nhưng lại không hề chảy ra một giọt nước mắt nào. Nhiên cảm thấy trái tim như có ai bóp nghẹn, nghe cuộc hội thoại vừa rồi, trong đầu cô suy nghĩ rất lâu cuối cùng lên tiếng nói

- Bà Lan, có thể để tôi dạy con bé trong thời gian nó thi cử này không? Ban nãy khi nghe An nói có lẽ tôi cũng trạc tuổi mẹ cháu, vả lại tôi cũng đang làm phiên dịch cho một công ty, trước kia cũng từng làm gia sư rồi. Bà xem nếu được tôi sẽ dạy đến khi con bé tìm được gia sư phù hợp, chỉ có đi đâu tôi có bầu đi lại khó khăn, bà có thể hằng ngày đưa con bé đến chỗ trọ của tôi học được chứ? Tôi làm phiên dịch khá nhàn, chỉ làm ở nhà nên khá rảnh.

Bà Lan và ông Lai đều mở to mắt nhìn cô hỏi lại:

- Cô Nhiên, sao cơ?

- Tôi nói nếu được tôi có thể làm gia sư cho con bé không? Chẳng phải bà tìm gia sư Tiếng Anh sao ạ, trước kia tôi từng đi làm gia sư thời sinh viên, tiếng Anh tôi cũng khá ạ.

Bà Lan lấp bắp hỏi lại:

- Thật sao cô Nhiên? Cô đừng ý làm gia sư cho con bé sao?

Cô gạt đầu, quay sang An rồi nói:

- Thật ạ, nếu ông bà không chê tôi sẽ giúp con bé.

An nhìn cô, khẽ nở nụ cười, cả một buổi sáng lần đầu cô thấy con bé cười, gương mặt u ám trở nên đầy sức sống hỏi lại Nhiên bằng một câu tiếng Anh khá hóc búa. Cô cũng đáp lại rất nhanh, bà Lan liền quay sang, vẻ mặt đầy vui vẻ hỏi lại:

- Cô Nhiên, có thật cô sẽ dạy con bé không? Cô có bầu thế này liệu có phiền cô không? Con bé này khó tính lắm, chọn gia sư cho nó cũng phải chọn người phù hợp ý nó cơ.

Nhiên nhìn bà, trong ánh mắt ấm áp có chút long lanh đáp:

- Không sao ạ, dạy con bé không có gì là nặng nhọc, tôi ở nhà cũng rảnh, nếu ở không lại nghĩ linh tinh. Con bé học được lúc nào, bà gọi cho tôi nếu tôi không bận gì bà cứ đưa con bé qua.

Bà Lan đan hai tay vào nhau, giọng hơi run rẩy:

- Cô Nhiên, thật sự cảm ơn cô, mà cô đừng gọi tôi là bà, cứ gọi là cô xưng cháu cho thân thiện. Có lẽ cô cũng trạc tuổi mẹ cháu.

Nhiên cúi mặt nói:

- Vâng ạ, có lẽ nếu mẹ cháu còn sống cũng trạc tuổi cô. Có đi đâu mẹ cháu cũng không còn.

Bà Lan nhìn cô, đôi lông mày lá liễu khẽ co lại, xót xa đáp:

- Con bé An nhà cô cũng mồ côi cả cha lẫn mẹ, thật không ngờ cháu và con bé lại có chung hoàn cảnh thế này.

Cô liếc An, con bé lại trở về trạng thái trầm mặc, bất giác cô đưa đôi tay mình nắm chặt tay con bé rồi nói:

- Thật ra cháu cũng mồ côi cả cha lẫn mẹ từ khi còn nhỏ, cũng may An còn có ông bà bên cạnh.

Ông Lai cả buổi trên xe đường như không nói gì, chỉ tập trung lái xe lúc này mới xen vào cuộc hội thoại:

- Đến nhà rồi, An vào nhà trước đi, để ông và bà nói chuyện với cô Nhiên một chút.

Lúc này Nhiên mới để ý, xe đỗ lại ở một căn biệt thự khá lớn nằm cách nhà trọ cô không xa. An mở cửa, lễ phép chào mọi người sau đó đi vào nhà. Ông Lai đợ con bé đi khuất rồi nói:

- Cô Nhiên, thật ra nãy trên xe có mặt con bé An nên tôi không tiện nói. Thực ra cô có đôi mắt rất giống mẹ của An, nếu nhìn gương, vóc dáng và gương mặt vô cùng hao hao giống con gái tôi. Có lẽ vì thế mà con bé An ban nãy gặp cô đã chủ động trò chuyện. Việc mà tôi chưa bao giờ thấy nó làm với ai. Ba nó mất cách mẹ nó trước có vài tháng trong một vụ tai nạn giao thông, còn mẹ nó mất cách đây mới chỉ có hai năm. Thế nên con bé trở nên trăn mặc thế này, nó sống rất khép kín và nội tâm, tôi không nghĩ cô lại đề nghị dạy thêm cho con bé đâu, nhưng nhìn thấy ánh mắt nó nhìn cô tôi rất thương xót. Có lẽ con bé thiếu hơi ấm mẹ quá lâu rồi, tôi thay mặt mẹ con bé cảm ơn cô.

Cô lắc đầu rồi rít nói:

- Không, ông đừng nói vậy, tôi mang ơn ông còn chưa hết sao dám nhận lời cảm ơn của ông. Lần trước ông giúp tôi rất nhiều rồi, tôi còn chưa trả hết.

Bà Lan thấy thế liền tiếp lời:

- Ông Lai, có phải cô Nhiên là cô bé mà ông từng kể với tôi không?

Ông Lai gật đầu đáp:

- Đúng vậy, chính là cô ấy, lần đầu nhìn cô ấy ở phòng khám, tôi thấy rất giống con My.

Bà Lan dường như không kìm nổi xúc động nói tiếp:

- Khi nãy lên xe, lúc chạm vào mắt cháu, cô đã thấy cháu có đôi mắt rất giống con gái cô. Tuy rằng nhìn kỹ gương mặt cháu không giống, nhưng đôi mắt lại y như tạc...Ông nhà cô từng kể rằng có cô bé khá giống con gái cô từng tính bỏ thai, cô bé ấy khi đến bỏ đã khóc rất nhiều, nhưng sau đó vẫn giữ lại đứa bé. Con gái cô năm ấy cũng có bầu, thế nhưng lúc ấy nó lại bị ung thư. Nó nhất quyết không xạ trị để giữ lại đứa bé, lúc đó đứa bé trong bụng cũng đã hơn năm tháng. Thế nhưng cuối cùng đầu không giữ lại được cả mẹ lẫn con. Khi mẹ mất, con bé An rất suy sụp, suốt thời gian mẹ nó nằm viện nó đầu tở ra rất người lớn, còn tự tay chăm sóc mẹ nó, giúp tôi làm những việc lặt vặt.

Bà khẽ thở dài, sống mũi bắt đầu đỏ ửng lên. Bà ngừng lại một lúc rồi nói tiếp:

- Con My, là mẹ của con An, trước kia trước khi chồng nó mất nó cũng có cuộc sống rất khổ sở. Cô không hề biết chuyện đó, nói ra sợ cháu cười chê, nhưng quả thực nhìn cháu cô rất có cảm tình, cô không biết cháu phải trải qua những chuyện đau khổ thế nào, chỉ biết qua lời kể của chú có lẽ cháu cũng có hoàn cảnh tệ như con My nhà cô mới quyết định bỏ thai rồi lại giữ lại. Con gái cô mệnh yếu, lấy chồng từ khi rất trẻ. Nhưng thằng chồng nó là một thằng tở tệ, suốt ngày đánh đập nó mà cô chú không hề biết. Nhiều lúc thấy con gái tím mặt tím mũi hỏi đầu nói bị ngã, đến sau này khi con An nó kể cô mới biết. Chẳng ngờ con gái cô đã có thai mấy tháng rồi. Có thai rồi thằng đó vẫn không tha, nói khẩu nghiệp nhưng có lẽ nó chết đi vẫn không thoả nỗi đau đớn của mà con My phải chịu. Khi nó chết mấy tháng con My nhà cô mới biết bị ung thư. Cô không hiểu vì sao con My lại chịu đựng đến vậy, nhiều khi cô cảm thấy con gái cô ngu ngốc vô cùng...

Bà Lan có lẽ không nói thêm được gì nữa, một giọt nước mắt khẽ lăn xuống. Ông Lai đưa cho bà mấy tờ giấy lau rồi nói:

- Được rồi, bà đừng xúc động nữa để con bé ở thiên đường được thanh thản.

Nói rồi ông quay sang Nhiên, run run nói tiếp:

- Cô Nhiên, có lẽ tại cô có vài nét hao hao giống con gái tôi nên bà nhà tôi mới trút bầu tâm sự lên cô. Mong cô thông cảm nhé.

Nhiên lúc này sống mũi cũng đỏ ửng, trong lòng ngực khẽ nhói lên. Hoá ra trên đời này không phải cô bất hạnh, ít ra năm ấy ba mẹ cô còn yêu thương nhau, còn bé An phải chứng kiến ba mình tàn nhẫn đánh đập mẹ. Cô nghĩ đến người con gái tên My, chị ấy có lẽ còn chịu đựng những đau khổ hơn cô, còn gì đau hơn khi bị chính người mình yêu thương thương cẳng tay hạ cẳng chân với mình. Ít ra cô từng có khoảng thời gian hạnh phúc bên Văn, ít ra cô và anh đã dành cho nhau những tháng ngày tuyệt vời nhất, ít ra anh luôn yêu thương chiều chuộng cô, người có lỗi không phải là anh mà là ba anh. Dẫu cho anh có biết ông ta như vậy, phận làm con cũng không thể bất hiếu. Cô khẽ chua xót cho thân phận người phụ nữ bất hạnh, cũng chua xót cho bản thân mình. Cuộc đời này có lẽ ai cũng có một nỗi khổ tâm riêng. Hoá ra câu chuyện ông Lai kể với cô chính là về con gái ông. Nhiên cắn chặt môi, ngăn không cho nỗi xúc động trào ra, khẽ nói:

- Cô Lan, cháu biết giờ nói cô đừng buồn là vô nghĩa. Thế nhưng người đã chết rồi chẳng thể sống lại, chỉ có thể cố gắng sống và nuôi dạy An cho tốt để chị ấy trên thiên đàng có thể thanh thản cô ạ.

- Cô hiểu mà, chỉ là thấy cháu lại cảm giác như con gái mình mà xúc động. Nhà cô neo người, có mỗi một đứa con gái duy nhất giờ cũng đi, may có bé An. Nên nhà cô chú quý người lắm, kể cả là cô Linh gia sư trước của con bé An vợ chồng cô đều rất quý, coi như con cháu trong nhà. Hôm nay gặp cháu lại thấy cháu có nét giống con My nhà cô, tự dưng cô lại thấy tình cảm cô dành cho cháu như con như cháu lâu rồi. Cháu thông cảm nhé, cô là mẹ nên đôi khi thấy người gần giống con gái mình là lại nghĩ là nó. Mà sao ba mẹ cháu lại mất? Giờ cháu chỉ có một mình thôi sao? Còn chồng cháu, bố đứa bé thì sao?

- Ba mẹ cháu bị người ta sát hại vì có giữ trong tay bằng chứng tham ô của bọn chúng. Cháu giờ là mẹ đơn thân, cháu và bố đứa bé ly hôn rồi ạ.

Bà Lan khẽ à lên một tiếng rồi nói:

- Thật đáng thương, không biết có phải duyên số không mà sao hoàn cảnh cháu với con An lại cũng gần giống nhau quá. Hay cháu vào nhà ăn với cô chú bữa cơm rồi hãy về, được không? Dù sao cháu cũng sắp làm gia sư cho con bé rồi, tí cô chú đưa cháu về, tiện xem đường tối còn đưa con bé sang học nhé. Đừng từ chối cô nhé.

Nhiên cảm thấy bối rối, thực ra tuy là lần đầu gặp bà Lan nhưng cô cảm nhận rất rõ sự chân thành từ trong đáy mắt bà. Còn cả ông Lai, trước đến nay ông đã giúp đỡ cô quá nhiều lần, tình cảm cô đối với ông cũng như người cha người chú, phần biết ơn phần lại cảm động. Ông Lai quay sang bà Lan khẽ nắm tay rồi nói với Nhiên:

- Cô Nhiên, hay cô ăn cơm với nhà tôi một bữa. Bà nhà tôi trước cũng hay bắt cô gia sư cũ ở lại ăn cơm lắm. Dù sao cô và tôi cũng quen từ lâu, bà nhà tôi lại quý cô đến vậy, dùng bữa cơm coi như tiếp đãi gia sư buổi đầu tiên.

Nhiên không từ chối được tấm chân tình này liền đáp:

- Vâng thưa ông.

Bà Lan mỉm cười, quay sang cô nói:

- Nhiên, cháu từ nay cứ gọi là chú Lai. Coi cô chú như người trong nhà đứng khách sáo nhé.

Cô gật đầu, trong lòng bỗng thấy ấm áp vô cùng. Chiếc xe từ từ lái vào đến trong nhà, cô theo ông bà Lai đi vào phòng khách. Con bé An đã ngồi sẵn trên bàn ăn, thấy cô nó hết sức ngạc nhiên, sau đó thì tỏ ra vui vẻ vô cùng. Bữa cơm hôm đó có canh cá chua, có những món ăn giản dị nhưng lại ngon lạ thường

Sau khi nói chuyện, cô mới biết bà Lan đang là tổng giám đốc của công ty hạng trung, bảo sao ngay từ khi gặp cô đã thấy bà toát lên vẻ thông minh sang trọng.

Tuy rằng trong ánh mắt bà có nỗi đau đớn, nhưng không thể phủ nhận ánh mắt rất sáng. Người phụ nữ có địa vị thế này mà lại đích thân tìm gia sư cho cháu gái, bỏ hết công việc mới hiểu mà thương bé An đến thế nào. Bữa cơm đần ảm mà có lẽ lâu lắm rồi cả bốn người họ mới cảm nhận được. Trong lòng mỗi người đều một suy nghĩ, thế nhưng có lẽ ai cũng đều có một tia ấm áp trong lòng.

Sau khi ăn xong, cả bà Lan, ông Lai lẫn bé An đều đưa cô về Nhà ông Lai cách nhà cô không xa, chỉ có đi đầu ngõ vào nhà cô khá quanh co. Ông bà Lai chỉ đứng ngoài, không vào phòng trọ để nhớ đường sau đó thì trở về. Nhiên cũng vào phòng, dọn dẹp qua căn phòng để tối nay bé An sẽ đến học. Bầu trời ngoài kia vẫn nắng gay gắt, cô bật chút đi đầu hoà rồi nằm xuống. Cuộc gặp gỡ hôm nay quả thật khiến tâm trạng cô dễ chịu hơn rất nhiều. Trên đời này hoá ra lại có sự trùng hợp đến vậy, liệu rằng đó có phải là duyên số mà người ta hay nhắc đến. Cô từng nghe đâu đó có người nói kiếp trước phải nhìn nhau mấy nghìn lần kiếp này mới chạm mặt nhau. Thế mà cô lại gặp được bác sĩ Lai, bà Lan, và bé An như một định mệnh. Có lẽ ông trời trên cao nhìn thấu, đưa những mảnh đời bất hạnh sát lại gần nhau. Cô mất ba mẹ, ông bà Lan Lai mất con cháu, thế nên duyên số muốn họ dành cho nhau tình thương yêu của những con người với nhau.

Ngoài kia từng giọt nắng như những giọt mật ông chảy dài xuống mặt đất, cô bỗng cảm thấy nhớ Văn đến vô cùng. Cũng đã gần một tháng từ ngày gặp nhau ở gần hồ anh không còn xuất hiện trong cuộc sống của cô. Dù cho cô có cố gắng làm việc hay nhắc mình không được nghĩ nhiều, thế nhưng đôi khi cô không kiểm soát nổi ký trí của mình mà nhớ anh đến quặn lòng. Có phủ nhận thế nào cô cũng không dối được lòng rằng cô yêu anh đến ngốc nghếch. Chỉ tiếc rằng cuộc đời này của cô và anh vĩnh viễn chỉ được gặp nhau một lần rồi xa nhau mãi mãi. Cô bỗng nghĩ đến đưa bé trong lòng, lại nghĩ đến lời hôm nay bà Lan kể về mẹ bé An. Chị có bầu lại bị ung thư, thế nhưng chị nhất quyết không xạ trị để đưa bé không bị ảnh hưởng. Người phụ nữ ấy quả thật kiên cường, cô bỗng cảm thấy xấu hổ khi từng có ý định bỏ đứa bé này. Vậy mà lúc này nó lại chính là động lực duy nhất khiến cô có thể mạnh mẽ sống. Nhiên cứ nằm suy nghĩ rồi ngủ thiếp đi lúc nào chẳng hay. Đến khi có tiếng chuông điện thoại mới giật

mình tỉnh dậy. Nhiên nhìn đồng hồ, mới có năm giờ mà bà Lan đã gọi liên tục nghe máy.

- Nhiên à, cô Lan đây, con bé An hôm nay cứ đòi đi học sớm, giờ cô đưa nó sang nhé. Cháu không bận gì chứ?

Nhiên ngẩng đầu dậy đáp lại:

- Vâng ạ, cô đưa bé sang đi ạ.

Bà Lan chào cô rồi cúp máy, cô đứng dậy bước xuống giường, sau đó rửa mặt cho tỉnh táo rồi đi cầm chút cơm, dọn qua lại nhà một lúc thì bên ngoài có tiếng ô tô. Cô liền chạy ra đã thấy An mở cửa xe bước xuống. Bà Lan nhìn con bé rồi nói với cô:

- Từ trưa ăn cơm xong đưa cô về, nó cứ đòi đi học luôn vì sợ mấy ngày nữa thi bị điểm thấp. Chú Lai đi làm rồi được mỗi hôm nay cô rảnh nên đưa nó đi sớm. Từ mai chắc phải nhờ người giúp việc đưa nó qua. Thôi hai cô cháu vào học đi, cô đi về công ty có mấy việc cô còn chưa giải quyết xong. Lúc nào học xong cô đón nó về ăn cơm sau, đây là bánh của con bé ăn tạm, cháu cho vào tủ mát giúp cô nhé. Thật may quá có người dạy con bé không cô lại nghỉ hết tuần mất, thôi chào cháu nhé.

Nhiên mỉm cười chào bà Lan sau đó khoá cổng cùng An bước vào. Con bé ôm cặp sách, hai bím tóc lắc lư trông đến là yêu. Nhiên bật điện, rồi quay qua nói với An:

- Chúng ta học luôn nhé.

An gật đầu đáp lại:

- Vâng ạ.

Cô lấy chiếc cặp sách của con bé, đọc quyển sách tiếng Anh đặt lên bàn bắt đầu dạy. Kiến thức của An khá vững, cô nói gì hầu hết đều hiểu được, con bé lại rất tập trung nên việc dạy khá dễ dàng.

Sau khi học từ mới và ngữ pháp, cô cho nó làm bài tập rồi tranh thủ nấu cơm không quên dặn nó ăn bánh kem trong tủ. Đến khi nấu xong cũng đúng lúc con bé làm xong bài tập. Nó hít hít mũi rồi nói:

- Cô Nhiên, cô nấu món gì mà thơm thế? Cháu đói quá.

Nhiên bật cười đáp:

- Thế An chưa ăn bánh kem à? Bà dặn là ăn bánh kem rồi về nhà ăn cơm, cô nấu mỗi canh sườn với bí cà rốt, và cá rán thôi.

Con bé lắc đầu nói:

- Cháu không ăn bánh kem đâu, hay cháu ăn cơm cùng cô được không?

Nhiên không từ chối được, bởi ánh mắt nó nhìn cô như van nài, thế nhưng cô không dám cho nó ăn linh tinh, liền nói:

- Để cô gọi cho bà xem ý bà thế nào đã nhé.

An ngoan ngoãn đáp lại:

- Vâng ạ.

Cô liền lấy máy gọi bà Lan, khi cô hỏi ý kiến bà liền đồng ý ngay còn nói cô cẩn thận quá rồi. Nghe xong điện thoại, cô liền dọn cơm, con bé có lẽ đói thật sự, ăn liền ba bát cơm, cũng may hôm nay cô nấu nhiều nếu không có lẽ sẽ không đủ. Ăn xong trời cũng đã tối hẳn, cô nhìn đồng hồ gần bảy giờ, bà Lan hẹn tám giờ hơn sẽ qua đón con bé, cô liền trang trí rửa bát nhanh rồi vào dạy thêm cho con bé vài bài.

Đột nhiên, khoảng không phía trước tối om, những ánh điện đột nhiên vụt tắt.

Nhiên bỗng thờ dài, cô quên mất hôm qua loa phông đã thông báo hôm nay mất điện, vậy mà cô không để ý, bỗng dưng một bóng đen lao đến, ôm chầm lấy cô, hơi thở hỗn hển đầy sợ hãi.

Lúc này cô mới định thẩn lại, liền với tay lấy chiếc điện thoại trên bàn bật đèn pin soi xuống mái tóc cột bím hai bên khẽ nói:

- An, sao thế cháu?

Con bé ngược đôi mắt lên, trong ánh mắt có chút nước khẽ nói:

- Cô Nhiên, cháu sợ...

Nhiên lúc này mới hiểu ra, An sợ bóng tối. Trước kia khi ba mẹ cô mới mất cô cũng từng có khoảng thời gian như vậy, mỗi lần bóng đêm sập xuống trong lòng cô rất hoảng loạn. Sau này khi bắt buộc phải quen với đi đầu đó cô mới dần thích nghi với nó. Cô khẽ ôm con bé vào lòng, vuốt mấy sợi tóc lơ thơ, mùi thơm trẻ con khiến cô bỗng thấy thương đứa bé này tội nghiệp này vô cùng. Cô nhìn đờng hờ, giờ mới chưa đến bảy rưỡi liền nói:

- An, lên giường nằm nhé.

Vừa nói cô vừa đứng dậy, con bé bỗng ôm chặt cô hơn giọng lạc đi:

- Cô đừng để An ở đây một mình.

Tim cô bỗng nhói lên, khẽ nâng nó dậy đưa tay vòng qua vai nó rồi nói:

- Không, cô không để An một mình, An ôm chặt cô, theo cô lên giường, hai cô cháu nằm được chứ?

Con bé lúc này có lẽ mới đỡ hoảng loạn, bám chặt Nhiên, theo ánh đèn mịt mờ leo lên chiếc giường nhỏ bé, hay tay vẫn không rời cô. Nhiên để mặc người chưa tắm, siết chặt An vào lòng, khẽ vỗ về. Con bé rúc vào người cô, bỗng dưng cô thấy có tiếng nấc nhẹ, rồi to dần. Cô cắn chặt môi, nỗi xót thương trào lên bàn tay vẫn vỗ nhẹ lên tấm lưng nhỏ bé khẽ nói:

- An, đừng sợ, có cô đây rồi.

Những giọt nước mắt nóng hổi của nó rơi xuống trượt lên cánh tay cô, có lẽ nó đang cố ngăn nhưng bất thành, tiếng nói như lạc đi:

- Cô ơi, An nhớ mẹ.

Nhiên nhắm nghiền mắt, phía trước là một màu tối đen, cô bỗng nhớ về khoảng thời gian hơn mười một năm trước liền ôm chặt con bé hơn rưỡi nói:

- An, cố lên. Cháu phải mạnh mẽ, để mẹ trên thiên đường có thể thanh thản.

Con bé vẫn không ngừng khóc vừa khóc vừa nói:

- Cô ơi, cho An từ nay xưng con với cô. Như con xưng con với ông bà con được không?

- Được, được mà An.

Con bé đưa đôi tay bé nhỏ lau mấy giọt nước mắt nghẹn ngào nói:

- Cô Nhiên, con thật sự rất nhớ mẹ, con phải làm sao hả cô?

Nhiên đưa tay, chạm khẽ vào hai bầu má ướt đẫm, đôi mắt cô cũng đã cay xè đáp lại:

- Con biết không? Năm mười ba tuổi, mẹ mất ngay trước mặt cô, cũng là lúc cô biết tin ba mình mất. Sau này cô được đưa vào trại trẻ mồ côi, đêm nào cô cũng ngước mắt lên trời mà khóc. Đến khi cô biết có khóc ba mẹ cô cũng không trở về, cô tự an ủi mình rằng coi như ba mẹ vẫn luôn bên mình, chỉ có đi đâu không ở bên bằng da bằng thịt mà bằng những ký ức, kỷ niệm. Cô cứ nghĩ đến những lần ở cùng ba mẹ, đi chơi những gì, sau đó tưởng tượng ba mẹ vẫn luôn bên cạnh dõi theo mình...

An ngừng khóc, chỉ lâu lâu có tiếng nấc nhẹ, hơi thở đã đều hơn:

- Cô Nhiên, cô có thể làm bạn với con được không? Con rất cô đơn, ông bà con đi làm suốt ngày con không có ai chơi cùng. Cô giống mẹ con, con không bắt cô ở cạnh con hằng ngày, nhưng nếu cô rảnh có thể nói

chuyện với con được không... Cô con thật sự rất nhớ mẹ, cô có thể thay mẹ con an ủi con một chút được không?

Cô gật đầu đáp:

- Được, cô sẽ làm vậy, vậy An cũng phải làm bạn với cô nhé. Cô cũng rất cô đơn, không có bạn.

An giờ ngón tay út trong màn đêm, khẽ kéo tay Nhiên rồi nói:

- Vâng, cô và con cùng hứa nhé.

Nhiên khẽ bật cười, móc ngón tay út vào tay con bé, trong lòng cảm thấy đáng yêu vô cùng. An buông tay, lại ôm chặt cô, không nói thêm gì hơi thở bỗng đều đều. Cô cứ để mặc kệ, không muốn đứng dậy, giây phút này bình an đến vô cùng. Đến tám giờ bắt đầu có điện lại, con bé đã ngủ say từ lúc nào. Trên khoé mắt vẫn vương những giọt nước long lanh. Cô liền kéo tay An nhẹ nhàng ra khỏi người, dọn dẹp qua chỗ bàn học không quên xếp sách vào cặp cho con bé. Đột nhiên ngoài cửa có tiếng còi xe ô tô, cô liền bật điện rồi vội đi ra ngoài.

Bà Lan từ trên ô tô bước xuống, thấy cô liền nói:

- Ngõ nhà cháu vắng thật, cháu con gái con đưa ở đây lại một mình không sợ sao?

Nhiên cười hiên lành đáp:

- Cháu cũng quen rồi, cháu ít đi ra ngoài nên cũng không sợ lắm.

- Cháu bạo quá, con bé An đâu rồi?

- Dạ, bé An đang ngủ, nãy mất điện vừa mới có thôi ạ. Hai cô cháu học xong lâu rồi cô ạ.

Bà Lan đi vào nhà, thấy An đang nằm co mình trên chiếc giường nhỏ, trong lòng cảm thấy xót xa vô cùng. Bà khẽ gọi:

- An, dậy thôi con, dậy về nhà thôi.

An cự mình, trên khoé mắt một giọt nước trượt xuống thái dương từ từ mở mắt. Bà Lan vỗ nhẹ lên vai con bé dịu dàng nói:

- Vẫn chưa tỉnh à.

Con bé bất chợt ng ỡ bật hẳn dậy đảo mắt nhìn xung quanh, ánh mắt nó dừng lại ở Nhiên liền thở phào nói:

- Bà, hôm nay con ngủ đây được không?

Bà Lan lắc đầu đáp:

- Không được, con chưa tắm rửa gì, vả lại ở đây phiền cô Nhiên, chúng ta về nhà thôi.

Con bé lắc đầu, bám hai bàn tay lên cánh tay bà Lan nài nỉ:

- Bà cho con ngủ đây với cô Nhiên đi, con ngủ một mình ở nhà sợ lắm.

- An, ngoan nào, nghe lời bà về, hôm nay bà ngủ với con được chứ.

Con bé bỗng bật khóc nức nở nói:

- Bà, con nhớ mẹ con lắm, để con ngủ cùng cô đi bà.

Nhiên nhìn con bé nài nỉ, không chịu được nổi mà lên tiếng:

- Cô Lan, hay cô để bé An ở đây ngủ với cháu một đêm nay. Hay cô không yên tâm ở cháu?

Bà Lan lắc đầu nói:

- Cháu là bệnh nhân của chú Lai, lại có b ầu năm tháng rồi, sao mà cô lại không yên tâm chứ? Chỉ có đi đâu con bé mai còn đi học sớm, lại chưa tắm rửa thay quần áo. Ở khu này vắng vẻ cô cũng sợ. Nhiên, hay là cô có ý thế này, chỉ sợ cháu không đồng ý.

- Ý gì hả cô? Cô cứ nói ạ.

- Hay là cháu chuyển qua nhà cô ở được không? Nhà cô ít người, lại nhiều phòng. Và lại chú và cháu cũng coi như quen rồi, chẳng sợ lừa đảo gì ở đây. Cháu qua dạy con bé An học, ở khu này vắng vẻ quá, đi lại tối cũng sợ.

Cô vội vàng xoa tay rồi rít đáp:

- Không được đâu cô, cháu đang có bầu, mấy nữa sinh nở lại phiền cô chú.

Bà Lan thở dài đáp:

- Thật ra, vì cháu có bầu nên cô mới bảo cháu đến. Nhà cô có người giúp việc, làm mấy việc nấu nướng cũng không tốt cho em bé. Cháu ở đây thuê phòng cũng vậy, chi bằng coi như cô cho cháu thuê nhà cô. Hàng tháng cháu trả tiền bằng phòng cháu thuê bấy giờ. Tiền dạy thêm của An, nếu cháu ngại chuyện ăn uống nhà cô hàng tháng cô chỉ trả cho cháu ba phần tư số lương như vẫn trả cho gia sư khác cho cháu bớt ngại. Cháu xem An nó mới gặp cháu buổi sáng mà đã quẩn quýt thế này. Cả cô và nó đều rất có thiện cảm với cháu. Hay cháu đồng ý nhé. Được không? Cô coi cháu như con gái mình, cô chú đi làm suốt, để con bé ở nhà nhiều khi xót lắm. Có cháu bầu bạn tâm sự cũng được. Cháu biết chú đấy nhiều khi trực lại ở bệnh viện, lại cả phòng khám chẳng mấy khi về. Cô cũng vậy, nhà có mỗi cô giúp việc.

Bà ngừng một hồi, dò xét ánh mắt cô rồi nói tiếp:

- Cháu cũng không có chồng bên cạnh, thân gái chửa đẻ một mình đêm hôm rồi nhớ gặp chuyện gì đến nhà cô còn có người biết. Coi như cháu giúp cô, vì thương An. Cũng vì cái duyên số cô cháu mình gặp nhau. Hoàn cảnh của cháu rất đáng thương, bé An cũng vậy. Cháu đừng nghĩ ngại, không thì cháu cứ đến ở tạm một thời gian nếu cháu không ưng có thể chuyển đi bất cứ lúc nào.

Bé An khẽ lay tay cô, đôi mắt vẫn ướt đẫm nói:

- Cô, cô nghe lời bà con đi. Cô đến ở cùng con đi cô.

Nhiên nhắm nghiền mắt, trong giây lát cô cảm thấy tim mình như tan ra. Cô không muốn làm phiền gia đình họ, thế nhưng tình huống này quả thực rất khó xử. An lại tiếp tục nói trong nước mắt:

- Cô Nhiên, con thật sự rất tội nghiệp...xin cô...

Cô nghe mấy lời nói phát ra từ miệng đứa bé chín tuổi, không kìm được, thân lại sắp là một người mẹ cuối cùng thở dài nói:

- Cô Lan, vậy thế này, cháu sẽ dạy bé An miễn phí số tiền đó coi như cháu đóng tiền nhà cho cô, hàng tháng cháu đưa thêm cho cô một triệu để lo tiền ăn uống của hai mẹ con cháu. Cháu biết, một triệu đó chẳng đáng là gì, so với việc hai mẹ con cháu ăn còn chưa được một phần, nhưng cháu biết nhà cô chẳng cần gì tiền, cô nói vậy cho sòng phẳng với cháu thôi.

Bà Lan lắc đầu nói:

- Không cần đưa một triệu đâu, tiền lương gia sư đủ đóng cả tiền nhà và ăn uống rồi. Nếu được cháu có thể dạy thêm môn khác nếu cháu biết. Rồi trò chuyện tâm sự với con bé được chứ?

- Cô cứ nhận một triệu đó, như vậy cho cháu dễ nghĩ. Cháu học đại học khối D nên Toán Văn Anh đều có khả năng dạy được.

Bà Lan mỉm cười, nụ cười đôn hậu đáp lại:

- Được rồi, được rồi, như thế nào cũng được. Cảm ơn cháu, thật sự may mắn mới gặp được cháu. Cảm giác như thân thiết từ lâu. Nhiên, cô thật sự rất vui, còn một triệu cháu nói, nếu làm cháu cảm thấy thoải mái cô sẽ nhận.

EM LÀ SINH MỆNH CỦA ANH

Phạm Vũ Anh Thư
dtv-ebook.com

Chương 36

Nhiên gật đầu, liếc nhìn An, bỗng thấy khoé môi nó có chút cong lên, không rõ ràng là cười, nhưng vẻ mặt lại tràn đầy sự biết ơn, cô khẽ thở dài trong lòng vẫn chưa hết áy náy.

Sau khi đồng ý, bà Lan ngời bàn bạc với cô và cuối cùng đưa ra quyết định, hôm nay cô mang quần áo theo bà về nhà. Còn đồ đạc của cô mai bà sẽ cho người đến thu dọn. Hợp đồng nhà còn hơn hai tháng nữa mới hết, tiền cọc nhà đành để mất. Cô khá tiếc nuối số tiền đó, nhưng suy cho cùng còn hơn thuê tiếp mà không ở. Nhiên mang chiếc valy kéo, cùng những đồ dùng quan trọng sau đó ra xe trở về nhà bà Lan.

Căn nhà này quả thật rất rộng, cũng phải, cả bà Lan và ông Lai đều là những người giàu có và có địa vị trong xã hội. Cô kéo valy, theo bà Lan đến phòng của bé An. Lẽ ra cô ở phòng riêng, thế nhưng con bé có vẻ muốn cô ở cùng, vả lại cô cũng muốn có người bầu bạn nên quyết định ở cùng con bé. Bà Lan gọi người giúp việc xếp nhưng bộ quần áo của cô vào tủ, sau đó giục cô và An đi tắm rửa mau lên giường ngủ. Sau khi tắm xong, cô ra ngoài, bất chợt thấy tấm ảnh nhỏ đặt trên bàn. Trên hình là bé An, đang ngời trong lòng mẹ. Có lẽ bức ảnh này mới chụp khi mẹ bé An mang bầu, ở dưới phần bụng có hơi nhô lên. Gương mặt An có phần non nớt hơn bây giờ, nhưng lại cười rất tươi, cả gương mặt toát lên sự hạnh phúc, chỉ có đôi mắt vẫn cảm nhận có chút u ám.

Cô khẽ thở dài, nhìn An cũng vừa tắm xong liền đặt bức ảnh lên bàn rồi nói:

- An tắm xong rồi sao? Chúng ta đi ngủ nhé.

Con bé gật đầu, leo lên giường khẽ đáp lại:

- Vâng ạ, cô nằm xuống cạnh con đi.

Nhiên với tay tắt đèn, nằm xuống vòng hai tay qua người An, khẽ vuốt tóc vương trên mặt, mùi sữa tắm thoang thoảng đôi lúc lại xộc vào mũi. Bên ngoài, ánh đèn đường chiếu qua khung cửa sổ, mấy cây bàng lẳng lẳng im trong trong bóng đêm tịch mịch. Mọi chuyện diễn ra thật bất ngờ giống như một giấc mơ. Cô không biết phải gọi đi đâu này là duyên số hay trùng hợp. Thế nhưng có lẽ cũng tốt, ít ra từ nay cô đến đây rồi, cô sẽ có một mái ấm từ những người xa lạ, cô có An trò chuyện, cô có bác sĩ Lai giúp đỡ. Cô sẽ không phải lo những chuyện khác, đứa bé này ở thời điểm này có lẽ cần được bảo vệ nhất,

Đột nhiên, cô ngẩng dậy, lấy chiếc điện thoại chặn cả số của Quân, và Văn sau đó mới nằm xuống. Bé An liền hỏi:

- Cô Nhiên, có chuyện gì vậy cô?

Nhiên quay người sang rồi đáp:

- An chưa ngủ sao? Cô tưởng con ngủ rồi chứ?

- Không, con nằm vậy thôi. Cô Nhiên, có phải cô lạ nhà không ngủ được không?

Cô nhướn miệng cười khẽ nắm lấy bàn tay nhỏ của nó trả lời:

- Không, là cô suy nghĩ linh tinh nên chưa ngủ thôi.

An thở dài, trầm ngâm nói:

- Con biết, cô đến đây cũng vì con ra sức nài nỉ, lại nữa ông con chứ cô không muốn đến. Thế nhưng không phải cô ở một mình sao, cô không có người chăm sóc, lại có em bé, bà con nói đúng phụ nữ có bầu nên có người bên cạnh.

Nhiên lặng người trước câu nói của con bé, đứa bé này rốt cuộc lại có suy nghĩ già dặn như vậy, cô bỗng xót xa hỏi lại:

- Sao con biết phụ nữ có bầu không được ở một mình? Ông con dạy sao?

- Không ạ, ngày trước khi mẹ con có bầu em bé, ba con thường bỏ đi, con còn nhỏ, có lần mẹ đi lấy nước, chẳng may trượt chân ngã. Cũng còn hên lần đó mẹ chỉ bị động thai, sau lần đó mẹ ngày nào cũng ngủ với con...

Con bé ngáp ngừng, khẽ sờ tay lên bụng cô rồi nói tiếp:

- Có lẽ cô cho rằng con chỉ là một đứa bé, nhưng con biết chăm sóc em bé, ngày trước con đã rất mong em con ra đời... Cô Nhiên, cô biết không? Hôm nay cô đi qua con đã gọi cô là mẹ, con đã nghĩ rằng trên đời này có phép nhiệm màu thật, ông trời cho mẹ con trở về. Thế nhưng không phải, nhưng cô biết không? Dáng vẻ gầy gò của cô rất giống mẹ con hồi có bầu, mẹ con lúc có bầu cũng như cô.

An nói một thôi một hồi rồi ngừng lại, Nhiên nhắm nghiền mắt, ôm chặt con bé vào lòng rồi nói:

- An, từ hôm nay để cô chăm sóc quan tâm con nhé, đứa bé trong bụng cũng coi con như chị. Không phải vì nể ông con mà cô đến đây đâu, mà bởi vì cô và con có hoàn cảnh rất giống nhau. An, cô từ nay sẽ là chỗ dựa cho con, cô sẽ làm bạn cùng con như lời cô hứa. Được chứ?

Con bé gật đầu cười dưới ánh đèn đôi mắt như tràn đầy hy vọng. Đêm hôm đó, bên ngoài hay trong phòng cũng lặng yên như tờ. Bốn bề không gian im ắng, chỉ có tiếng thở đều của đứa bé và thi thoảng là tiếng cựa mình của Nhiên. Cô ngủ rất ngoan, An cũng ngủ say giấc trong vòng tay cô. Lâu lắm rồi cả hai mới có được một giấc ngủ an bình đến vậy. Những ngày sau đó, cô bắt đầu cuộc sống ở căn nhà mới. Vợ chồng ông bà Lai Lan thật sự rất bận, hằng ngày cô hầu như rất ít khi gặp họ. Chỉ thi thoảng họ mới ăn cơm ở nhà buổi tối, còn buổi trưa đầu chỉ có cô và bé An ăn cùng nhau khi cô bé đi học về, buổi chiều lại tiếp tục được người giúp việc đưa đi học. Từ lúc chuyển đến đây ở, cô có cảm giác tâm trạng thoải mái hơn rất nhiều. Ngoài thời gian làm việc cho công ty, đa số đầu tiên nghiên cứu để dạy cho bé An các môn học. Trước kia cô ngủ một mình, thường suy nghĩ về những chuyện không vui. Giờ đây có An, cô đã bớt buồn rầu, con

bé rất ngoan, lại hiểu chuyện, từ lúc cô đến đôi mắt nó bớt u ám. Mỗi lần đi học về bắt đầu cởi mở hơn, kể cho cô nghe những chuyện ở lớp, ở trường.

Nhiên không biết nói thế nào, nhưng phải cảm ơn vợ chồng ông bà Lan Lai rất nhiều. Ít nhất nơi này không ai biết cô tồn tại, muốn ra ngoài hít khí trời, cũng chỉ cần loanh quanh sau khu vườn, lại có người hằng ngày bầu bạn. Không phải cô không nghĩ và nhớ Văn, chỉ có đi đâu, cô ép mình phải quên anh, và hơn hết cô làm mọi việc để có thể quên được anh. Cô không muốn nhớ đến Văn, bởi cô biết rằng cô còn yêu anh rất nhiều, nhớ đến anh càng khiến trái tim cô đau đớn. Mà cô hiểu rằng, trên đời này đối với cô quan trọng nhất vẫn là đứa bé, cô không muốn tâm trạng mình xấu đi, khiến đứa bé trong bụng không khoẻ mạnh. Nhiên cũng không hiểu lý do gì, mình lại may mắn và gặp được gia đình bác sĩ Lai, cô đến đây có nghĩa là cô cũng sẽ an toàn hơn không còn nơm nớp lo sợ tên Thanh, thế nhưng cô cũng tự hiểu gia đình họ mất đi người con gái duy nhất sẽ rất đau lòng, gặp được cô, cũng như cô gặp được họ đều là may mắn của hai bên. Cũng phải nói từ ngày cô đến, bé An cũng thay đổi rất nhiều. Con bé năng động, vui vẻ hơn rất nhiều. Đến bà Lan còn phải ngạc nhiên vì sự thay đổi của nó. Thậm chí cô giáo chủ nhiệm còn gọi điện con bé rất tiến bộ, đã bớt khép kín. Có lẽ sự thay đổi này, là nhờ công của Nhiên rất nhiều, nếu không nhờ cô hằng ngày tâm sự cùng nó cũng có thể nó sẽ mãi không mở được lòng mình ra...

Từ ngày về nhà ông Lai sức khỏe của cô cũng tốt hơn rất nhiều, mấy tuần nay vẫn trong chế độ theo dõi sinh hoạt hằng ngày, đến tuần thứ hai mươi tư cô đi siêu âm lại thì nhận được kết quả đứa bé đang phát triển rất khoẻ mạnh, nhịp tim đã hoàn toàn bình thường.

Lần này ông kê thêm cho cô thực phẩm chức năng khác, vẫn không quên dặn dò cô hằng tuần đến chỗ ông để ông theo dõi chế độ ăn uống của cô. Những ngày tiếp theo, cuộc sống của cô dường như không thay đổi gì. Mọi việc được lặp đi lặp lại theo một trình tự, chỉ có bụng cô đã dần lộ rõ. Kể từ lần gặp Văn đến giờ, cô không gặp lại anh thêm lần nào nữa. Có lẽ anh đã đủ những hận thù, nhưng tổn thương mà buông tay cô. Có lẽ đây cũng là điều cô mong, cuộc sống của cô và anh xáo trộn đến thế là đủ rồi.

Sau này, hay sau này nữa sẽ mãi không chạm mặt. Lại nhắc về Quân, cô đoán chắc anh ta cũng vài ba lần tìm cô, thế nhưng cô hiểu, cô và Văn, hay cô và Quân giờ đây đều là những mối quan hệ giống nhau. Cô nợ Quân, anh ta cũng nợ cô, giờ coi như trả xong hết ân tình. Còn cô và Văn, hận thù thế có lẽ cũng quá đủ cho hai người rồi. Cô không muốn nghĩ thêm nhiều đến những chuyện đó, đứa bé đã lớn dần cô muốn giờ đây toàn tâm toàn ý chăm lo cho nó.

An càng thấy bụng cô lớn, con bé càng tỏ ra ngoan ngoãn, hằng ngày mỗi tối đi ngủ, nó đều áp miệng lên bụng cô nói chuyện với đứa bé nằm trong đó. Thậm chí nó còn rất thích thú khi thấy những cử động của thai nhi và đòi bằng được cô để nó được gặp đứa bé đầu tiên khi nó ra đời. Mỗi lần nhìn cảnh tượng ấy, Nhiên đều cảm thấy rất hạnh phúc. An giống như một thiên thần, thay cho những tổn thương mà cô gánh chịu. Thấy cô mệt đi lại khó khăn, con bé cũng biết đường tự ôn bài, chỉ trừ khi khó quá mới chạy lại hỏi cô. Thậm chí nó còn tự tay pha sữa cho cô, bà Lan thấy con bé như vậy, chẳng những không ngăn cản còn khuyến khích con bé làm nhiều hơn. Thời gian cứ thế trôi như thoi đưa, cuộc sống của Nhiên cũng đã đi vào quỹ đạo, yên ổn đến lạ thường. Cũng may đứa bé này khỏe mạnh, sức khỏe của cô cũng ổn định coi như đó là đi đầu may mắn của cô. Thế nhưng có một điều không thay đổi đó là nỗi nhớ Văn, dẫu cho đã xa anh cũng đến hơn nửa năm vậy mà lòng cô vẫn khắc khoải khôn nguôi, dù cho biết rằng nhớ đến anh là sai, còn yêu anh là sai nhưng cô hoàn toàn không khống chế được cảm xúc của bản thân. Chỉ có đi đâu cô không còn khóc, mà chỉ có những nỗi xót xa trong lòng, những ký ức, những tình cảm ngọt ngào bên anh mãi mãi không thể nào phai nhạt được.

Đến tuần thứ ba mươi, theo lịch hẹn, cô đến phòng khám để siêu âm lại. Đứa bé trong bụng có lẽ cũng thương cô nên rất khỏe mạnh. Buổi trưa sau khi khám xong, bác sĩ Lai đưa cô về sau đó mới trở lại phòng khám. Nhiên vừa về đến nhà, định bụng ăn chút gì chợt thấy điện thoại reo. Cô khá ngạc nhiên, bởi cũng lâu rồi điện thoại của cô hầu như không có người gọi. Cách đây vài ngày cô cũng đã xin nghỉ ở công ty để chuẩn bị về vài tuần nữa là sinh em bé. Nhiên nhìn màn hình điện thoại, là số lạ, bỗng khẽ nhíu mày. Số điện thoại của cô chỉ có những người quen thuộc biết, cũng không thể là người ở công ty. Cô đắn đo một hồi quyết định không nghe bởi suy

cho cùng cuộc sống của cô giờ chẳng có mối quan hệ nào khác, cô không muốn nghe những cuộc điện thoại lạ lẫm thế này, huống hồ nhìn số cô đã biết đây là sim rác, thế nhưng số máy kia rất kiên nhẫn, gọi cho cô đến bảy tám cuộc mới thôi. Có lẽ đầu dây bên kia đã không còn kiên nhẫn nổi liền không gọi nữa. Thế nhưng cô lại thấy có tin nhắn đến, không cần mở ra nội dung tin nhắn đã hiện lên màn hình iphone. “Nhiên, tôi Quân đây. Em nghe máy đi, Văn bị tai nạn rất nặng đang nằm trong bệnh viện, rất có thể sẽ không qua khỏi”.

Nhiên nhìn từng dòng chữ, hàng lông mày khẽ nhíu lại, chiếc điện thoại đột nhiên rơi xuống đất. Cô không thể tin vào những gì mình vừa đọc, bỗng thấy như có sét đánh, toàn thân đơ ra, đến khi định thần lại mới vội vàng nhặt điện thoại gọi lại đầu dây bên kia. Đầu dây bên kia vừa nghe đã vội vàng nói:

- Nhiên, em đang ở đâu? Tôi đến đón em đến bệnh viện.

Cô nắm chặt điện thoại, hai bàn tay đã ướt đẫm mồ hôi lắp bắp hỏi lại:

- Quân, anh nói lại đi, Văn bị sao?

- Anh ta bị tai nạn, chuyện này rất dài, có liên quan đến tên Thanh. Hắn ta bỏ trốn rồi đang bị truy nã. Mau lên đọc địa chỉ đi, không kịp nữa đâu.

Nhiên run rẩy, đọc địa chỉ rồi vội vàng ra ngoài, trong lòng cô dường như vẫn không tin nổi, toàn thân nóng bừng, cổ họng khô khốc. Nhiên bỗng thấy mình như con ốc, vì bàng hoàng mà quên không hỏi lại Quân, Văn nằm ở đâu. Lúc này cô mới bỗng cảm thấy sợ hãi, gần như không nghĩ vững, phải bám vào cành cây trước nhà mới có thể giữ chút thăng bằng. Khoé mắt cô bỗng cay xè, cô hận gia đình anh, đã từng nguyện rửa anh chết đi thế nhưng giây phút này trong lòng đang cầu nguyện cho sự sống mong manh ấy. Nhiên nghĩ bết hẳn xuống, lấy máy gọi lại cho Quân nhưng đầu dây bên kia không nghe máy. Cô cố tự nhủ rằng Văn sẽ không sao, nhưng gì cô nghe đâu là nghe lằm. Nhưng có lẽ, cô không còn làm chủ được bản thân, hai hàng nước mắt cứ rơi lã chã. Cô lắc đầu, day day trán lẩm bầm.

- Không, Văn, nhất định anh không được chết...

Không biết cô nói đi nói lại từ đó bao nhiêu lần, cho đến khi chiếc xe ô tô của Quân đỗ trước mặt cô mới lật đật đứng lên. Hai hàng nước mắt lem nhem, quần áo đầy bùn bẩn, cô mặc kệ thấy Quân mở cửa bước ra liền vội hỏi:

- Văn sao rồi? Anh ấy nằm bệnh viện nào.

Quân nhìn bụng cô đã to liền nói:

- Em lên xe đi, mau lên.

Cô lật đật leo lên xe, chiếc xe lao vun vút đến bệnh viện tốt nhất Hà Nội.

Trên xe vì tập trung lái xe, nên Quân dường như không nói nhiều với cô, chỉ nhắc cô đừng hỏi thêm gì việc quan trọng đến xem Văn thế nào, vì anh phóng xe rất nhanh, nếu nói gì sợ rằng mất tập trung mà không kịp. Quân dừng xe lại ở bãi đỗ xe, dìu cô bước vào trong sảnh rồi theo thang máy lên phòng cấp cứu.

Cô không còn nghĩ được gì, mặc kệ chiếc bụng bầu cản trở, bước từng bước rất vội vàng đi về phía hành lang cấp cứu. Từ xa cô đã thấy Chủ tịch Minh đang đứng, hai tay ông khẽ chấp lại, ánh mắt đau đớn nhìn qua ô cửa kính. Lúc này cô dường như quên hết hận thù, cô hiểu rằng Văn bị tai nạn nặng là thật, đây không phải là mơ nữa rồi. Cô lao về phía ông, cắn chặt môi hỏi:

- Văn sao rồi thưa Chủ tịch.

Chủ tịch Minh có lẽ không để ý, lúc này mới giật mình quay sang cô. Bất chợt ông sống người lại nhìn xuống phía bụng, lắp bắp nói:

- Nhiên...bụng...cô.

Ông đột nhiên dừng lại, có lẽ cơn xúc động khiến ông không nói thêm được. Quân liền tiếp lời:

- Chủ tịch, cô ấy chưa bỏ thai, cô ấy vẫn giữ đứa con của Văn.

Chủ tịch Minh bất chợt ngã khụy xuống, một giọt nước mắt khế lăn trên gò má. Quân đỡ ông ngã lên ghế rồi nói:

- Chủ tịch đừng xúc động, có gì từ từ nói.

Ông nhắm nghiền mắt, khế gọi:

- Nhiên, đây là đồ thặng Văn gửi cho con...

Cô không để ý từ cuối cùng, Chủ tịch Minh gọi cô là con, chỉ để ý một hộp giấy hình trái tim đã hơi sần, có dính chút máu liền vôi vàng đưa hai tay nhận lấy. Bàn tay cô run rẩy, mở nắp hộp, bất chợt toàn thân như bất động, phía trong hộp là những bức thư, và trên đó là chiếc băng đô của cô khi còn nhỏ. Nhiên nhắm nghiền mắt, hai hàng lông mày co lại loạng choạng ngã xuống ghế. Đầu cô bỗng như mối tơ vò, rối rắm không thể sắp xếp lại nó theo một trình tự, cô nâng chiếc băng đô ra khỏi hộp giấy, cầm một bức thư lên. Chủ tịch Minh kéo chiếc kính xuống nghẹn giọng nói:

- Nhiên, khoan hãy đọc những bức thư đó. Ta có chuyện cần hỏi con trước.

Cô nuốt nước bọt, nhìn ông Minh, lúc này cô dường như mới lấy lại được chút tỉnh táo đặt bức thư lại vào hộp đáp lại:

- Có chuyện gì vậy thưa Chủ tịch.

Chủ tịch Minh vẫn thái độ bình tĩnh, tuy rằng khuôn mặt đầy thống khổ và lo lắng thế nhưng ông không hề giống như những người khác không kiểm soát được lý trí. Nhiên không biết phải thương xót, hay phải hận thù người đàn ông này. Hai người tuy rằng có mối hận không thể hoá giải, nhưng giờ đây lại có chung một nỗi đau đớn.

- Đứa bé này, con vẫn chưa bỏ thậm chí còn rất lo lắng cho thằng Văn, vậy tại sao ngày ấy con lại bỏ nó?

Nhiên nhắm nghiền mắt, giá như ông đừng hỏi, giá như ông đừng đụng chạm đến thứ cảm xúc hận thù cô đã chôn chặt suốt thời gian qua thì lúc này cô có thể tạm quên đi nó. Vậy mà ông lại khơi dậy, cô cảm thấy lòng ngực khẽ nhói lên, khoe môi hơi cong hít một hơi thật sâu rồi đáp:

- Ông Minh, chẳng phải mọi chuyện thành ra thế này đều là do ông sao? Đến giờ này ông vẫn chưa nhận ra rằng mình đã sai trái thế nào sao? Ông có biết suốt thời gian qua tôi sống khổ sở thế nào không? Có biết rằng đứa bé này đến ngay cả sự chăm sóc của ba nó cũng không được nhận?

Quân nhìn cô, giây phút này anh đã biết ngọn nguồn sự thật chỉ có đi đâu anh hiểu nên để hai người họ tự giải quyết với nhau, liền nhanh chóng đi ra ngoài

Chủ tịch Minh thấy cô nói những lời này, khó hiểu vô cùng, hai hàng lông mày ông khẽ chau lại đáp:

- Nhiên, con nói gì ta không hiểu?

Cô bật cười:

- Chủ tịch Minh, ông thật sự vẫn không hiểu? Đêm mưa gió sau khi phát hiện tôi mang bầu một thời gian, hôm đó tôi đã nghe toàn bộ cuộc trò chuyện của ông và Văn. Ông không cần giả vờ trước mặt tôi khi mà ba mẹ tôi là do ông giết.

Chủ tịch Minh khuôn mặt bỗng co rúm lại, đôi mắt đầy tức giận không còn giữ được bình tĩnh quát lên:

- Ăn nói hàm hồ, Nhiên, không ngờ con lại nghĩ ta như vậy. Thật uổng công ngày đó ta đã hết sức hết lực bảo vệ con. Không biết con đã nghe được gì, để mà biến thằng con trai duy nhất của ta thành kẻ sống dở chết dở suốt thời gian qua rồi còn nghi ngờ ta giết chết ba mẹ con. Con có biết mẹ thằng Văn đã vì cứu con mà bị bắn chết không?

- Ông Minh! Ông không cần giả vờ giả vịt trước mặt tôi, ông giờ nói gì tôi cũng phải tin sao? Mọi chuyện ông bịa ra thế nào chẳng được? Kẻ giết

người không ghê tay như ông chuyện gì chẳng thể làm?

Chủ tịch Minh lắc đầu, vẻ mặt đầy bất lực:

- Ta thật quá thất vọng về con, sao con có thể ăn nói một cách ngông cuồng đến vậy? Đêm mưa gió ấy không biết con đã nghe được gì mà dẫn đến hiểu lầm hôm nay, nhưng trước khi con trách móc ta, hận thù ta con hãy xem bức ảnh này trước.

Nói rồi ông đưa run rẩy, rút trong ví một tấm ảnh đã mờ nhạt. Cô nheo mắt, nhìn bức ảnh ba cô chụp cùng ông Minh trong tấm hình đen trắng, phía sau còn dòng chữ “Một ngày làm anh em, cả đời làm anh em”.

Ông Minh lại đưa thêm một bức ảnh rồi nói tiếp:

- Con xem cả bức ảnh này nữa.

Cô khẽ nhìn đôi bàn tay nhăn nheo, giờ bức ảnh chụp gia đình ông và một người phụ nữ. Cô bỗng giật mình, sững sốt mất mấy giây. Vẻ mặt sang trọng, đôi mắt giống hệt Văn, có phần đẹp hơn, mái tóc xoắn được buộc gọn gàng, nụ cười tươi tắn. Đầu cô bỗng trở nên ong ong, người phụ nữ này cô nhớ rất rõ. Bởi khi đó bà là người dắt cô chạy giữa cánh rừng, vẻ mặt bà khi ấy cô ra khỏi viên đạn lạc đã từng ám ảnh cô suốt một thời gian dài, cô run rẩy, lắp bắp nói:

- Chủ tịch Minh...đây là...

- Đúng vậy, đây là vợ ta.

Nói rồi ông nhận lại tấm ảnh định nói gì đó. Đột nhiên cánh cửa phòng cấp cứu mở ra, vị bác sĩ trẻ trên đôi găng tay vẫn dính máu nhanh chóng bước ra ngoài. Cả Nhiên và ông Minh đều vội vàng chạy tới, một người bụng bầu khê nê, một người mái tóc đã điểm bạc cùng hướng về một nơi đang thanh hỏi:

- Anh ấy sao rồi?

- Nó sao rồi?

Vị bác sĩ không tháo cả khẩu trang ý tể gấp gáp đáp:

- Chúng tôi đang tiến hành phẫu thuật, vết thương cơ thể không nặng bằng vết thương trên đầu...

Chủ tịch Minh nắm chặt tay vị bác sĩ trẻ giọng nói đầy đau đớn:

- Nhất định phải cứu sống nó, tìm bác sĩ giỏi nhất ở bệnh viện này. Mau lên!

Vị bác sĩ trẻ nhìn ông đáp:

- Thưa ông, chúng tôi sẽ để đích thân giáo sư nước ngoài Jonatan tiến hành ca phẫu thuật này. Cũng may giáo sư đang có mặt ở bệnh viện, ca phẫu thuật này có thể sẽ kéo dài mất khá nhiều thời gian, chúng tôi không dám chắc đi đâu gì nhưng sẽ cố gắng hết sức. Giờ xin ông và cô đây ra ngoài ghé ng ửi chờ, để tôi làm việc.

Chủ tịch Minh buông đôi tay khỏi người bác sĩ, từ từ từng bước ra ghế.

Trên gương mặt già nua theo năm tháng, ở nơi khoé mắt còn đọng lại một chút nước vừa đi vừa lấm bầm:

- Nó còn chưa được nhìn thấy con nó ra đời mà, nhất định phải cứu được nó.

Nhiên nghe ông Minh lấm bầm, từng lời nói bỗng như mũi dao đâm thẳng vào tim cô. Cô nhìn qua ô cửa kính, Văn nằm trên chiếc giường sắt lạnh lẽo, toàn thân bất động, ở phía dưới có chút máu, khuôn mặt không hề bị biến dạng, chỉ có phần đầu máu đã thấm những giọt đỏ tươi lên chiếc bàn trắng. Hai cánh tay anh buông thõng trên giường, ở góc nghiêng này, sống mũi cao đang được cấm đường truyền oxy, đôi môi căng mọng giờ này tái nhợt chỉ khép hờ. Nhiên không còn chịu được nữa, từng giọt nước mắt bắt đầu lăn dài lên gò má xanh xao. Hai tay cô nắm chặt, tiếng nức

nghe ngào đau thương phát ra, lúc này không còn hận thù, hay căm hờn, chỉ có nỗi đau đớn, nhớ thương trào dâng trong lòng.

Thà rằng anh phản bội cô, thà rằng anh hận thù cô, thà rằng giữa cô và anh có mối hận không thể rửa sạch nhưng cả hai người vẫn cùng sống trên thế giới này chứ cô không hề không hề nghĩ rằng sẽ có giây phút này xảy ra.

Không! Văn, nhất định anh không được chết. Cô nhìn bàn tay anh, bỗng dưng nhớ đến chiếc băng đô ban nãy. Đột nhiên cô như bừng tỉnh lại, ký ức kinh hoàng giống như cơn sóng ồa về trong đầu cô. Đôi mắt tinh anh, vết sẹo, băng đô, cô không còn giữ được bình tĩnh, đi nhanh về phía chiếc hộp, cầm chiếc băng đô nắm chặt. Hoá ra từ ban nãy khi nghe tin Văn bị tai nạn, toàn thân cô đã giống như mất đi linh hồn, phần ý thức không còn giữ được lại. Giờ đây cô mới hoàn hồn, lắp bắp nói trong nước mắt:

- Văn, nhất định anh không được chết...

Chủ tịch Minh nhắm nghiền mắt, nhìn cô đáp lại:

- Nhiên, con bình tĩnh ngồi xuống đừng để ảnh hưởng đến đứa bé.

Nhiên vẫn giữ khư khư chiếc băng đô, nước mắt mỗi lúc một nhiều, chảy xuống thấm đẫm vào từng thớ vải. Hoá ra Văn chính là cậu thanh niên cứu cô năm ấy. Là anh, vết sẹo bị cô cắn và hòn đá cắm vào, là anh, chiếc băng đô cô buộc lấy phần da thịt bị chảy máu, là anh, trong đêm tối đôi mắt tinh anh sáng như bầu trời sao. Cô ngồi thụp xuống, khóc thành tiếng, tại sao cô lại không nhận ra anh sớm hơn? Chủ tịch Minh nhìn cô, trong lòng đau đớn vô hạn khẽ nói:

- Nhiên, con nghe được những gì mà lại hiểu lầm ta như vậy? Con nói đi, ta sẽ giải thích với con, con biết di nguyện cuối cùng của ba con là gì không? Là tác thành cho con và Văn, là ta sẽ bảo vệ con cả đời, coi con như con ruột dù bất cứ chuyện gì xảy ra?

Nhiên ngược đôi mắt to tròn nhìn Chủ tịch Minh, trong ánh mắt có phần sững sờ, giọng như nghe đi đáp lại:

- Chủ tịch, hôm đó tôi có nghe được ông và Văn nói chuyện. Ông nói rằng nhát súng đó do ông nổ, và ông đã tìm tôi suốt thời gian qua. Ngoài ra tôi còn nghe được, ông nói lương tâm ông cắn rứt, ông sợ bị bắt...

Chủ tịch Minh nhìn cô, lúc này ông mới là người ngạc nhiên hơn cả, mất mấy giây ông mới đáp lại:

- Nhiên, hoá ra con nghe được đoạn nói chuyện đó, và con nghĩ ta bắn ba con sao? Tại sao con không thèm hỏi ta một câu? Có câu nào ta nói chính ta là người nổ súng vào ba mẹ con không? Tại sao con vì nghi ngờ mà khiến mọi chuyện thành ra thế này? Được, ta nói con nghe, ta và ba con vốn là bạn rất thân. Công ty Bình Minh của ba con mở ra, một nửa số vốn là do ta đóng góp, ta và ba con giữ chức vụ cao nhất. Khi ấy con mới chỉ có một tuổi, thằng Văn sáu tuổi rưỡi. Có thể lúc đó con còn rất nhỏ, nên những ký ức về gia đình ta không đọng lại, hồi bé con và thằng Văn giống như thanh mai trúc mã. Chơi với nhau từ khi còn rất nhỏ, con luôn bám theo nó và nó cũng chiều chuộng con như công chúa, cho đến khi con được gần năm tuổi công ty Bình Minh làm ăn thua lỗ đứng trên đà phá sản. Khi ấy bà nội thằng Văn bên nước ngoài mới bảo lãnh cho cả gia đình ta sang bên đó làm ăn, số tiền làm được ta đều gửi về cho ba con vực dậy công ty. Không biết con còn nhớ không, nhưng khi gia đình ta đi, con đã khóc rất nhiều và nằng nặc đòi theo thằng Văn, còn luôn mồm nói muốn lấy thằng bé, sau này lớn lên nhất định phải quay lại lấy con. Mặc dù đó chỉ là lời của một đứa bé, thế nhưng Văn luôn nhớ, nó như khắc cốt ghi tâm, vì nó đã hứa rằng sau này lớn lên chỉ yêu và lấy một mình con. Tất nhiên cả ba mẹ con và vợ chồng ta đều không coi đó là thật, bởi đứa trẻ nào ở thời điểm đó chẳng ngốc nghếch như vậy, mặc dù thằng Văn khi đó đã mười tuổi rưỡi. Ba con ở Việt Nam, vực dậy công ty rất nhanh, ông ấy là người thông minh, thế nên ta không lấy gì làm ngạc nhiên. Còn ta ở bên nước ngoài, điều kiện sống cũng rất tốt, vả lại thằng Văn học ở bên này có tương lai nên ta không có ý định về lại Việt Nam. Thế nhưng ba con vẫn đề mong muốn ta về làm việc, hằng năm hai lần nếu có dịp ta đều về để cùng ba con tìm ra chiến lược mới cho công ty, tuy nhiên ta không tham gia nhiều, chỉ tham mưu và vì thời gian bận rộn nên dường như không được gặp con, cũng một phần con đi học cả ngày nữa. Cho đến năm thằng Văn mười tám tuổi, nó nằng nặc đòi về Việt Nam, nó nói rằng trước khi trưởng

thành nó có thể nghe lời ba mẹ, nhưng sau khi trưởng thành rồi nó muốn tự lập nhưng ta thừa hiểu vì con, nó muốn gặp lại cô em gái mà nó từng hứa lấy làm vợ khi mới mười tuổi. Tất nhiên ta cũng đành chiều theo ý nó, và cũng một phần công ty Bình Minh đang rất cần ta về để quản lý chung với ba con. Năm ấy cả nhà ta về còn chưa kịp ổn định một buổi tối ba con đến nhà ta và nói rằng trong công ty có một đường dây tham nhũng. Ba con đã đi điều tra được manh mối và cần ta giúp đỡ. Ta đã xem bằng chứng của ba con, những hoá đơn thông kê xuất nhập hàng đúng là rất đáng nghi. Thế nhưng ba con nói rằng chỉ một mình ba con biết đi đâu này, và sau đó đưa cho ta bốn người mà ba con đi điều tra ra, trong đó không hề có tên Thanh. Vậy nên khi ấy ta không hề biết sự tồn tại của hắn trong đường dây này. Thế nhưng đợt ấy bà nội thằng Văn mất, ba con cũng nói với ta việc đi điều tra để ba con tìm thêm đã, tạm thời ta đừng nhúng tay vào và vẫn phải giữ bí mật chuyện cổ phần công ty. Phần vì bận, phần nghe ba con nói vậy ta cũng chưa tiếp quản công ty bao giờ nên lúc đó cũng nghe theo ba con. Nhưng có đi đâu ba con chủ quan, ba con không hề biết bọn sát nhân kia đã rình rập và biết mọi hành động của ông ấy. Buổi sáng hôm xảy ra vụ ấy, đột nhiên nhắn cho ta một cái tin rất dài và nói rằng rất có thể con và mẹ con đang gặp nguy hiểm vì ngoài bằng chứng ba con giữ thì còn thông tin của những kẻ tội phạm ba con giao lại cho mẹ con phòng trường hợp bất trắc còn có cái để ra đi điều tra. Ta liền gọi điện về cho mẹ con, nói toàn bộ sự việc sau đó bàn bạc kế hoạch tiếp theo. Thời ấy làm gì đã có phương tiện giao thông như bây giờ, nhà con lại rất xa nhà ta, đường đi lại rất khó, xe ô tô khi ấy ba con đi thế nên không còn cách nào khác mẹ con phải đi đường rừng, phần vì sợ rằng đi đường kia sẽ bị phát hiện. Khi ấy ba con nói rằng, ta sẽ chờ mẹ con con ở cuối khu rừng, mẹ thằng Văn nghe được mọi chuyện nhất quyết đòi đi bằng được. Ba con nói rằng, chỉ cần đưa hai mẹ con con ra cánh rừng an toàn, ba con sẽ chờ đến công ty lấy thêm bằng chứng, sau đó gặp nhau tại nhà ta. Buổi chiều hôm ấy khi mẹ con phát hiện có kẻ lạ mặt lảng vảng gần nhà, ba con thì chưa liên lạc lại được nhân trời chạng vạng liền dắt con theo, trong chiếc cặp da là chút thông tin ít ỏi nhưng quý báu vô cùng. Lúc đó mọi chuyện thế nào con rõ nhất, ta và bà nhà ta chờ hai mẹ con cuối cánh rừng, ta có gọi cho ba con nhưng không được, lòng ta nóng như lửa đốt thầm nghĩ không biết có chuyện gì với ông ấy không? Đến khi trời tối hẳn ta mới nhận được một tin nhắn của ba con nói rằng từ nói sớm đến giờ luôn có người rình rập ông ấy và ông ấy chưa

thoát được. Ta không kịp nghĩ gì, định đến đó, nhưng không lối để mẹ thằng Văn lại một mình, đành gọi một người thân cận đến, sau đó đi về địa chỉ mà ba con đang đứng đó. Địa chỉ đó cách khu rừng không xa, thế nhưng khi ta đến, đã thấy ba con bị hai tên đàn ông giữ lại. Hà Nội ở ngoại thành rất vắng vẻ, khi ấy làm gì có nhiều người như giờ, khu đó lại là khu bãi đất hoang nên ba con không kêu cứu ai được. Thật ra chuyện này cũng rất dài, nhưng đại loại một tên bị ba con bắn chết, tên còn lại thì bắn gục ba con lúc ấy ta đâu nghĩ được gì liền liên tiếp chĩa súng về hắn mà nổ khiến hắn chết luôn. Cả đời ta chưa bao giờ giết người, vậy mà ki ấy giết chết người, lúc đó ta thật sự rất hoảng sợ. Ba con nằm đó, cả hai tên ác nhân kia, máu me tanh tưởi khắp một khu. Ba con nằm như bất động, toàn bộ chúng cứ ba con giữ đã bị thủ tiêu, trong giây phút cuối cùng chỉ kịp nói nhất định phải bảo vệ mẹ con con...

Chủ tịch Minh không còn giữ được bình tĩnh, gân trên mặt thi thoảng lại giật vài cái, hai tay ông run rẩy không nói thêm được gì, sống mũi đã đỏ ửng cả lên... Nhiên nghe từ đầu đến cuối, không bỏ sót chữ nào, những giọt nước mắt chưa khô đã chảy thêm mấy hàng, cô nấc lên từng đợt lấp bấp nói:

- Chủ... tịch...

Ông Minh nhìn, không tìm được nữa, để mặc nước mắt rơi, nhìn theo người bác sĩ vừa bước vào phòng mổ của Văn. Ông loạng choạng đứng dậy, nhìn qua khe cửa, Văn vẫn nằm bất động trên chiếc giường sắt lạnh lẽo. Khi cánh cửa đóng lại, ông cũng ng ồi thụp xuống, đưa hai tay lên mặt khóc thành tiếng

- Nhiên, nếu hôm nay thằng Văn không xảy ra chuyện, có phải con sẽ hiểu nhân ta cả đời, con có biết thằng Văn đã sống khổ sở thế nào suốt thời gian qua không? Mẹ thằng Văn khi ấy vì cứu con mà cũng bị chết, con biết không? Khi đó, ta quá sợ hãi, mà lau súng đặt lên tay ba con, tạo hiện trường giả là ba con đã giết chết chúng, đó là tội lỗi của ta, là tội lỗi mà ta không tha thứ được cho mình vì đã biến ba con thành tên giết người. Nhưng ta không còn cách nào khác, nếu ta đi tù, chắc chắn không ai bảo vệ con, không ai bảo vệ thằng Văn. Ta không hối hận, ta cũng không hề biết

rằng thằng Văn đã nghe được cuộc gọi hôm đó của ba con và ta, nó trốn đến khu rừng cứu con. Mãi sau này ta mới phát hiện ra không ngờ nó liều lĩnh như vậy, khi con ra khỏi cánh rừng, ta hoàn toàn mất liên lạc, bằng chứng con cũng đã mất theo. Mẹ thằng Văn chết, con mất tích, thằng Văn gần như bị suy sụp hoàn toàn. Cuối cùng ta đành để nó đi sang nước ngoài để quên đi mọi chuyện. Lúc đó ta trở về, liều đi báo công an, vụ án mạng đó nhiều người chết nên công an đã nhanh chóng vào cuộc. Khi đó ta về tiếp quản công ty, tên Thanh đã ra sức giúp đỡ ta, vì hắn biết trong tay ta không hề có bằng chứng gì cả lại biết ta nắm giữ cổ phần. Thế nên hắn đã vội tố cáo lũ người còn lại, dưới danh nghĩa của ta. Khi ấy thế lực ta đâu có, không còn sự lựa chọn nào khác đành ngửa tay cùng thuyền với hắn, tuy rằng đó là có lỗi với ba mẹ con nhưng chỉ có cách đó mới vực dậy được công ty, vực dậy được rồi thì mới tính tiếp được. Còn với đám sát nhân năm, ta dám chắc tên Thanh đã lấy đi đầu kiện người nhà của chúng ra nên chúng không hề khai tên Thanh. Bằng chứng khi ấy cũng đã bị thủ tiêu nên gần như mất hết, tên Thanh còn nhanh chóng xoá mọi giấy tờ ở công ty. Mãi sau này, chính Văn là người đi đầu tra ra mọi chuyện. Khi con vào cô nhi viện, công an đã báo với ta, thế nhưng ta rất lo sợ có thế lực khác hãm hại con, liều đã cho người bảo mật mọi thông tin của con. Bà Ngân khi ấy theo lời dặn dò của ta, không cho con ra ngoài dù bất cứ lý do gì. Công an họ cũng hợp tác bảo vệ con, thế nên con mới an toàn đến vậy. Chuyện của con ta giữ kín, vậy mà thằng Văn cuối cùng nó cũng biết, nó học ở bên Mỹ bốn năm, lần nào cũng vừa đi học vừa đi làm, hằng năm đầu về quê góp vào quỹ từ thiện của cô nhi viện đó, và chỉ âm thầm nhìn con lớn lên từng ngày. Cho đến khi con đi học đại học, ta đã hoàn toàn mất liên lạc, cũng may tên Thanh không đi đầu tra thêm được gì, cũng một phần ta luôn để ý nhất cử nhất động của hắn. Thằng Văn sau khi tốt nghiệp về đã đi khắp nơi tìm con nhưng bất thành, cho đến khi gặp lại con đã có người yêu. Nhiên, con biết không? Đừng nói là thời gian này, mà kể từ khi nó cứu được con mười một năm trước, nó đã như thằng sống dở chết dở. Thậm chí đến liếc mắt một đứa con gái nó cũng không thèm. Con biết vì sao nó không hề nói với con những chuyện này không? Vì nó sợ rằng nói ra là gọi lại những đau thương trong con, cũng là nỗi đau mất mẹ của nó. Nó sợ rằng nói ra con không tin, nó sợ rằng nói ra con không thật lòng yêu nó mà chỉ là sự biết ơn. Khi ta biết con phá thai, ta đã rất hận con, ta không biết vì lý do gì con lại làm như vậy. Thế nhưng, hôm nay thấy con bụng bầu khê

nệ đến, cậu Quân nói con chưa bỏ thai, ta không còn hiểu cảm xúc này là gì, ta coi con như con gái ta. Con đại cái mang, con sai ta cũng không thể buông bỏ con, vì ân tình hai gia đình. Giờ ta chỉ mong thằng Văn nó bình an, để biết rằng nó vẫn còn được làm ba...

Nhiên lắc đầu, trong giây lát liền quỳ sụp xuống, khi mắt thấy tai nghe cô mới nhận ra tội lỗi của mình tày trời, từng giọt nước chảy xuống nền đất tuyệt vọng nói:

- Chủ tịch, con đáng chết, con...con không nghĩ mọi chuyện là thế này. Con...con ngu quá rồi... tại sao con có thể ngu ngốc như vậy? Tại sao con có thể không hiểu chuyện như vậy? Tại sao con làm vậy cơ chứ? Tại sao con vì không hiểu kỹ mà làm cho mọi chuyện thành ra thế này. Chủ tịch, con có lỗi với Chủ tịch, con đã nghi ngờ Chủ tịch...con có lỗi với Văn... Con ngu quá rồi, con điên rồi, tại sao con có thể nông nổi vậy chứ, con vì hận thù che lấp mà không giữ được lý trí, không chịu tìm hiểu kỹ.

Cô vừa nói, vừa tự tát vào mặt mình những cái tát như trời giáng

Chủ tịch Minh ngửa mặt lên trời, những giọt nước mắt chảy xuống cả cổ, khàn giọng nói:

- Nhiên, đừng làm thế này con, ta xin con, đừng để ảnh hưởng đến đứa bé. Thằng Văn đã nằm trong kia, giờ chỉ có con và đứa bé là động lực cho nó, con đừng làm thế này. Là ta cũng có lỗi sai, khi ấy cũng không hề nói thẳng với con những chuyện này. Nếu là ta nghe được vậy cũng sẽ nghi ngờ, chỉ có đi đâu cả ta và thằng Văn đều không nghĩ rằng con nghĩ vậy bởi ta không hề giết ba mẹ con. Chỉ đơn giản cho rằng con và cậu Quân quay lại mà con làm thế này. Ta có lỗi vì để ba con mang tiếng giết người, ta, có lỗi vì khi bà nội thành Văn mất ta để ba con một mình chống chọi với lũ sát nhân, có lỗi vì để con sống lay lắt những ngày tháng qua. Vì ta sợ nếu đón con về mọi chuyện vỡ lở, tên Thanh sẽ giết cả con cả ta và thằng Văn. Ta hèn nhát mà khiến con khổ, nhưng cũng bởi vì tính chuyện lâu dài mới phải làm vậy, không sao, con giữ lại đứa bé là không sao rồi.

Chỉ cần thằng Văn tỉnh lại, chỉ cần nó tỉnh lại thôi. Nhất định nó sẽ tỉnh lại... nó nhớ đứa bé, nó nhớ con, nó nhất định sẽ không sao đâu.

Ông Minh vừa nói, vừa khóc nức lên, người đàn ông bao năm chinh chiến thương trường, giờ đây lại giống như cành cây sắp gãy. Ông đưa tay, đỡ cô ngồi dậy, hai người một già một trẻ nương tựa vào nhau lúc này.

Nhiên ngồi lên ghế, trái tim đau đớn tột cùng, cô bỗng cảm hận bản thân mình vì chút nông cạn mà xa cách người đàn ông cô yêu đến gần tám tháng nay. Nước mắt cô không ngừng rơi, nỗi ân hận cuộn trào trong lòng. Ông Minh đưa bàn tay già nua nhăn nheo, nắm lấy tay cô nói tiếp:

- Con đừng khóc nữa, đừng tự trách mình. Ta không trách con thì con hãy vì ta mà giữ gìn cho đứa bé, đây là niềm an ủi cuối cùng của ta.

Nhiên nghe ông Minh nói, càng khóc nức lên, nước mắt mặn chát chảy xuống cả miệng cô, môi cô run run đáp lại:

- Ba, xin ba đừng tha thứ cho con, lỗi của con lớn thế này, cả đời này không tha được, nếu không phải vì con, anh Văn đã không...

Chủ tịch Minh lấy giấy ăn trong túi, đưa cho cô rồi nói:

- Không, lỗi không phải của con, mà là của tên Thanh. Hắn ta biết nó đi đâu tra được ra nên chớ cùng dứt dậu mà làm liều. Con có đi hay ở, thì hắn vẫn ra tay với nó. Lỗi của con chỉ là suốt thời gian qua đã khiến hai đứa hiểu lầm nhau, khi này trước khi con đến, ta mới biết cậu Quân chưa từng ở cùng con kể từ khi con đi khỏi nhà. Ta đã không nhanh tay tính đến bước này, không ngờ tên Thanh lại hoá rồ như vậy. Nhiên, khi mẹ thằng Văn mất, ta vì quá đau đớn mà không để ảnh thờ bà ấy, nên có thể vì vậy mà con không nhớ ra được. Cũng không thể trách con được gì, chuyện đã đến nước này rồi, giờ chỉ có ta và con nương tựa vào nhau, mạnh mẽ tìm mọi cách để thằng Văn tỉnh lại thôi. Thật ra ta cũng có lỗi, con cũng có lỗi, vậy nên đừng tự dằn vặt mình.

Ông ngừng một lúc rồi nói tiếp:

- Nhiên, con có tin thằng Văn cho đến giờ không có người phụ nữ nào khác ngoài con không? Có lẽ khoảng thời gian mà ta thấy nó hay cười nhất chính là thời gian bên con. Thằng bé thật sự rất cố chấp, vì một lời hứa

thời trẻ con mà đến tận giờ vẫn chỉ yêu một người. Con biết khi nó đi sang nước ngoài, dù chỉ là cậu bé thôi nhưng nó vẫn hay nhắc ta, ba đã hứa cho con lấy em Nhiên nhất định không được thất hứa đâu đấy. Ta còn cho rằng đó là chuyện đùa, vậy mà đến khi lớn lên, dù ép nó đi xem mặt, nó cũng sống chết không đi. Kể cả khi mất hoàn toàn liên lạc với con. Sau này lần đầu gặp con, ta đã rất ngạc nhiên, nhưng ta nghĩ rằng duyên số cuối cùng vẫn cho hai đứa đến với nhau. Khi con và nó ly hôn, nó không về nhà, quần áo của đứa bé nó vẫn giữ nhất quyết không cho bác Thu đem đi vứt, hằng ngày nó đến công ty, chỉ về nhà tắm rửa lại lên đó ngủ. Nó sống thất thớt như một thằng điên, mà ta đã hết lòng hết dạ khuyên không được. Khi ta thấy nó đi với con bé Nga, còn cho rằng nó đã quên được con và quên con bé ấy. Vậy mà chính mắt ta chứng kiến cảnh nó chửi mắng thậm tệ Nga vì con bé lỡ nói không hay về con. Con bé Nga từng nói với ta, nó không có tình cảm với thằng Văn, mà có tình cảm với thằng Quân. Nhưng nó chưa gặp một thằng đàn ông nào chung tình đến mức ngu ngốc như Văn. Nó hận con, nhưng nó đâu biết nó càng hận, lại càng yêu đến khổ sở. Khi ta nói cứ tống tên Thanh vào tù là xong, nhưng nó nhất quyết đòi tìm ra bằng chứng để hắn ta chịu mức án tử hình, không cần nói ta cũng biết đây là ước nguyện của con. Nó mà biết con còn giữ đứa bé, có lẽ nó vui phải biết. Chuyện thằng Văn bị thế này không hề do con, ta mong con cố gắng dù thế nào cũng phải sinh đứa bé ra khỏe mạnh, được chứ?

Nhiên gật đầu, thế nhưng dù ông Minh có nói thế này, dù Văn bị tai nạn không phải do cô mà do tên Thanh cố tình sắp xếp nhưng cô vẫn không thôi dằn vặt. Bởi vì cô đã hiểu lầm anh, bởi vì cô đã phá tan hạnh phúc ít ỏi mà lẽ ra anh phải được hưởng trọn vẹn, không phải mười một năm nay anh chờ cô. Mà suốt hai mươi, ba mươi năm nay kể từ khi hai người mới chỉ là những đứa bé chưa hiểu chuyện. Cô đã quên đi lời hứa ấy, còn anh thì chưa bao giờ. Nhất dao cô đâm anh ngày ấy, sao giờ phía tim cô lại đau nhức nhối. Nỗi ân hận này sẽ giày vò cô suốt những tháng năm sau này nếu như Văn có mệnh gì. Có lẽ nếu đi đầu xấu nhất xảy ra với anh, cô cũng không thể nào mà sống nổi mất. Ông Minh đứng dậy, lấy chiếc khăn trong túi áo, lau nước mắt rồi nói:

- Nhiên, con nghe đây, ta ra ngoài đi liên hệ với các bác sĩ xem thế nào. Có gì gọi báo ta.

Cô ngược đôi mắt như hồ nước trời thu, trong sâu đáy mắt nước không ngừng trào ra đáp lại:

- Vâng ạ.

Ông Minh nhìn Nhiên, hiểu rằng trong lòng cô vẫn chưa thể tiếp nhận được mọi thông tin, liền nói

- Nhiên, vì thằng Văn, con và đứa bé nhất định phải mạnh mẽ. Chiếc hộp kia ta tìm thấy trong tủ của nó khi này về lấy đồ cho nó. Ta cũng không biết thời đại thông tin này rồi tại sao còn viết thư, nhưng có lẽ là thói quen của nó, và nghĩ nên đưa cho con.

Nhiên bặm chặt môi, gật đầu chỉ muốn nói một lời xin lỗi với ông Minh. Suốt thời gian qua, cô đã cảm hận ông một cách vô lý. Cô bỗng đứng muốn chết đi cho rồi, hai tay cô bám chặt thành ghế, lý nhí nói:

- Ba, con xin lỗi ba.

Chủ tịch Minh hơi sững người, quay lại nhìn cô, ánh mắt hiền từ đáp lại:

- Được rồi, được rồi, mọi chuyện qua rồi, con gái ngoan của ta...

Nói rồi ông lê từng bước chân nặng nề đi xuống dưới. Cô nhìn theo bóng ông khuất dần, “con gái ngoan của ta” đến giờ phút này cô mới nhận ra rằng hoá ra trên đời này có một thứ gọi là tri kỷ. Đó là tình cảm của ông Minh và ba cô, đến mức ông Minh cô như chính con gái ruột, dù có phạm phải trăm ngàn lỗi lầm, cuối cùng vẫn bao dung vị tha. Mái tóc hoa râm khuất dần theo hành lang, cô càng trách bản thân mình nhiều hơn. Phía ngoài kia, hàng bằng lăng sắc tím đã tàn, những cành cây lặng im mặc kệ gió thu đã về bao giờ.

Nhiên vẫn khóc, nỗi ân hận day dứt không thể nguôi ngoai trong phút chốc. Cô đợi ông Minh xuống hẳn dưới, mới từ từ đứng dậy, đi về phía ô cửa kính. Phía trong, những bác sĩ mặc áo xanh đang vây quanh anh, mấy người y tá đang gấp gáp đi lại. Văn vẫn nằm đó bất động, không gian im

Ắng đến nỗi Nhiên nghe được cả hơi thở của mình. Cô đưa đôi tay gầy gò, vuốt lên tấm kính, giọng lạc đi:

- Vãn, nhất định anh phải sống...

Không có ai đáp lại, chỉ có tiếng vang khẽ của giọng nói chính bản thân cô. Cô nắm chặt hai tay gào lên:

- Vãn, anh không được chết, nhất định phải sống, anh phải sống để em bù đắp lỗi lầm của mình cho anh, phải sống để chờ Cua ra đời.

Nhưng, vẫn không một ai đáp. Những lời ông Minh nói, lại càng khiến cô cảm thấy có lỗi với anh rất nhiều. Hoá ra trên đời, có một tình yêu cố chấp đến vậy, cố chấp đến mức có thể khiến người ta dù tuyệt vọng vẫn không thể quên như vậy? Cô nhắm nghiền mắt, cậu con trai có đôi mắt tinh anh, mái tóc hơi xoăn bồng bênh được cắt tỉa gọn gàng nhường cho cô từng miếng bánh, từng cái kẹo, cậu con trai hơn cô năm tuổi, luôn đứng ra bảo vệ cô, cậu con trai cao lớn hơn cô, luôn che mưa che nắng cho cô là anh. Và cũng chính là anh đã cứu cô năm cô mười ba tuổi trong đêm kinh hoàng ấy. Có lẽ buổi đêm ấy, đau thương chùng chật mà cô không thể nhớ ra anh, cũng bởi ngày hôm ấy cái liếc mắt quá nhanh mà chẳng kịp ghim vào não, vậy mà anh vẫn nhớ đến cô, đến lời hứa của những đứa bé gần hai mươi năm qua. Đến khi ông Minh nhắc lại, mới khơi dậy mẫu ký ức đứt đoạn, nhớ nhớ quên quên thời thơ ấu đó trong cô. Cô tự trách mình, sao không nhớ ra anh, chiếc băng đô kia anh đã giữ kín hơn mười một năm nay sao?

Anh trân trọng nó, đặt nó vào chiếc hộp kỉ niệm đầy ắp hương thơm của quá khứ, vậy mà cô nhẫn tâm gạt bỏ hết những tàn dư ấy, trả lại ân tình của anh bằng những đau thương. Những ân tình này của anh, đời này kiếp này cô cũng không thể nào trả hết.

Nhiên đứng đó rất lâu, nước mắt cũng bị gió làm cho cạn khô, cho đến khi thấy đôi chân đã mỏi rã rời mới lê về phía ghế. Nhiên mở chiếc hộp trái tim, lôi những tờ giấy được xếp gọn gàng trong đặt phía dưới chiếc băng đô đã được cô lấy ra khi nãy. Những tờ giấy có cả mới cả cũ, tờ cũ nhất đã ố vàng đôi chỗ vết mực còn nhoè cả đi, tờ mới nhất giấy vẫn trắng

phau. Cô đặt sấp giấy lên trên đùi, đọc bức thư có vẻ mới nhất, mùi mực vẫn còn nguyên:

“Khi tôi ngồi đây, viết ra những dòng chữ này, chợt cảm thấy cảm hận bản thân đến vô cùng. Cuộc đời tôi là những chuỗi ngày thất bại, đến ngay cả buông bỏ tình yêu với người phụ nữ độc ác ấy tôi cũng không làm được. Tôi hận cô ta, vì nhẫn tâm giết chết đứa con bé bỏng của tôi. Nhưng tôi không thể gạt đi trong tâm trí mình hình ảnh về người đàn bà ấy. Đôi khi tôi ước rằng, giá mà mình có thể chết đi, chỉ có thể chết đi tôi mới mang theo được thứ tình yêu ngu muội này xuống mồ mà chôn.

Lưu Diệp An Nhiên.

Bốn chữ này là niềm hạnh phúc, cũng là nỗi đớn đau nhất trong cuộc đời tôi.

Hôm nay, tôi và cô ta chính thức kết thúc, sau những ngày sống trên danh nghĩa vợ chồng. Ngày ấy năm trôi qua, tôi đã nghĩ rằng có thể vì tôi yêu thương, vì tôi dành mọi thứ cho cô ta để cô ta một lòng một dạ với tôi. Vậy mà không! Tình yêu đơn phương mười một năm qua được đánh đổi bằng tờ giấy phá thai. Những ngày qua tôi sống như đã chết rồi, khi cô ta bước chân ra khỏi căn nhà ấy, đã bóp chết trái tim của tôi, và mang theo nó. Sau những ngày đớn đau, tưởng chừng như có thể hận cô ta, vậy mà chỉ cần mỗi lần nhìn vào đôi mắt to tròn trong veo ấy lòng hận thù của tôi lại vỡ vụn. Người đàn bà ấy, không những độc ác, mà còn rất giỏi, giỏi khiến cho tôi biến thành kẻ điên điên khùng khùng.

Tất cả mọi thứ đã không còn, mọi thứ đẹp đẽ như giấc mơ đã vỡ tan mất rồi.

Có lẽ tôi là gã đàn ông nhu nhược, ngu ngốc nhất trên đời này. Từ hôm nay tôi nhất định phải quên cô ta, vì ba mẹ và vì cả đứa con nhỏ bé của tôi đã bị cô ta giết chết khi chưa đủ hình hài. Nhất định phải quên cô ta.”

Bức thư đầu tiên dừng lại mà cũng tựa như không phải thư, nó giống tờ giấy tự nhắc nhở anh phải quên cô, phải buông tay cô, cô tưởng chừng không thờ nổi, đặt nó sang bên cạnh ngồi đọc tờ giấy thứ hai:

“Nhiên, có lẽ đây là bức thư cuối cùng tôi viết cho em suốt mười một năm nay.

Đêm nay lại là một đêm dài dằng dặc, chiếc dao em đã mang cất đi, gói của tôi cũng ướt đẫm r ồi. Khi em thay bộ quần áo, bước ra khỏi căn nhà này leo lên chiếc xe máy cũ kỹ của cậu ta, tôi đã hiểu chúng ta hết r ồi. Vì cậu ta, em muốn giết chết tôi đến vậy sao Nhiên? Giữa chúng ta có không là gì, cũng còn đứa bé trong bụng em chẳng lẽ cũng không thay thế được mối tình đầu của em sao? Tình nghĩa suốt gần một năm qua, giờ em nhẫn tâm vứt bỏ đi sao? Cậu ta là mối tình đầu của em, nhưng em có biết, em là mối tình đầu cũng là mối tình mãi mãi tôi không bao giờ quên được không?

Có lẽ, em không biết rằng, chưa bao giờ tôi thật sự ngủ say đến không biết gì, chẳng qua bởi vì sợ rằng từng cử động của tôi khiến em tỉnh giấc, vậy nên suốt đêm dài dù có mỏi tôi cũng chỉ nằm nguyên một tư thế. Khi em dậy đi vệ sinh, khi em uống nước, tôi đầu r ồi m ền một, có phải vì thế mà đau lòng không em? Đau lòng khi người tôi yêu thương nhất trong đêm tối c ần dao đâm tôi r ồi vội vã thay bộ quần áo đi gặp tình nhân. Có lẽ, tôi là thằng đàn ông rất ngu, rất tệ nhất đời, thế nhưng tôi rất sợ mất em, tôi sợ nói ra em sẽ vĩnh viễn rời xa tôi, thế nên chỉ biết cất giấu vào lòng, tự dối mình rằng vì đứa con bé bỏng kia mà cố gắng yêu thương em, để em thay đổi. Nhưng tôi biết rằng, sẽ thực sự rất khó, chỉ có đi ầu, tôi tin em, tin rằng Cua sẽ là động lực để em thay đổi. Cuộc đời mà, ai chẳng có đôi lần sai, em say nắng lại người từng thương, nhưng tôi tin em sẽ không đánh đổi gia đình này đâu. Vậy mà sao, tim tôi vẫn đau đến vậy hả Nhiên? Em có biết rằng, tôi không hề nấu canh gà ngon như em nghĩ. Tôi đã học suốt một tuần trời, canh bốn giờ sáng dậy nấu, những lần đầu có mặn đắng, có khi lại nhạt toẹt. Chẳng còn cách nào tôi đành cố ăn hết r ồi mới nấu lại cho em được món canh gà mà em hài lòng nhất. Tôi chỉ biết th ần c ầu mong rằng em có thể thấy sự cố gắng của tôi mà thôi. Em có biết không? Em là cô gái không biết nói dối, càng không biết giấu cảm xúc, từng việc em nói dối tôi, tôi đầu biết cả, nhưng tôi không có cách nào đối diện với sự thật này. Tôi quá yêu em mất r ồi, yêu đến nỗi tưởng chừng như có thể đánh đổi sinh mạng này chỉ mong em có thể vì đứa bé mà giữ gia đình của chúng ta. Mười một năm qua, tôi tìm em khắp nơi thế nhưng khi ngỡ có em r ồi lại

thấy xa lạ đến vô cùng. Em có biết đau lòng nhất là gì không? Là người mình rất yêu, tưởng như cũng yêu mình, cuối cùng mới biết không phải như vậy. Em có biết tàn nhẫn nhất là gì không? Là tôi đã biết em không còn cần tôi, vậy mà vẫn cố chấp ở bên cạnh, vẫn cố chấp yêu, cố chấp không buông. Cốc sữa tôi pha, em đổ đi tôi cũng biết, những cây cải trong vườn buổi sáng đó tôi vẫn còn tốt tươi cũng là em đã ném bỏ. Em muốn tôi ghét em, để em có thể thanh thản gặp cậu ta mà không cần áy náy đúng không? Tôi không phải người hoàn hảo, nhưng tình yêu tôi dành cho em đâu khiếm khuyết chỗ nào hả Nhiên? Em có nghĩ rằng, cậu ta có thể cho em được tất cả như tôi? Có thể bỏ hết cả sĩ diện của một thằng đàn ông mà bất chấp giữ em ở lại không? Có thể hằng ngày, dù bận trăm công nghìn việc, cũng phải nấu cho em đồ ăn sáng, pha cho em cốc sữa ấm, giặt cho em cả những món đồ nhay cảm, có thể trước mặt mọi người mà bảo vệ em, không nặng lời, có thể yêu em như tôi đã yêu, có thể gạt bỏ hết mọi cảm dỗ của người phụ nữ khác được không? Tôi không phải thánh nhân, tôi cũng là con người có cảm xúc, với phụ nữ đẹp tôi cũng không phải không cảm xúc. Nhưng em biết không? Mỗi lần nghĩ đến đôi mắt long lanh to tròn em nhìn tôi, tôi đã không còn thiết tha gì những người khác nữa. Nói suốt gần ba mươi năm qua tôi chưa đụng chạm người phụ nữ nào em có thể không tin, nhưng đó là sự thật. Em biết không? Khi em nói, em không còn trinh trắng, em nghĩ rằng có người đàn ông nào vui sao? Tôi cũng là đàn ông, tôi có nghĩ đến, nhưng vì là em thì dù em có không nguyên vẹn thế nào, tôi vẫn yêu thương.

Nhiên, tôi thật sự rất yêu em, yêu em đến cả cuộc đời này, chỉ ước rằng sáng mai tỉnh dậy, trời trong xanh, em nói với tôi rằng mọi chuyện kia chỉ là giả dối, người em yêu nhất là tôi. Tôi đợi em mười một năm nay rồi, xin em đừng phá vỡ hạnh phúc này, để Cua có một gia đình, để tôi có thể bù đắp cho em những đau thương em phải chịu. Phải rồi, tôi đang ghen tỵ với cậu ta, thế nhưng, em có tin không, kể cả giờ có biến thành kẻ nghèo kiệt xác, tôi vẫn sẵn sàng lựa chọn em.

Nhiên! Tôi sẽ không giống cậu ta, bỏ em đi ngay cả khi tôi không có gì trong tay.

Tôi yêu em, chỉ mong rằng, em có thể hiểu lòng tôi”

Nhiên không để ý, đọc lá thư thứ hai, nước mắt đã ướt đẫm, nhoè cả những dòng chữ. Cô lôi cả sấp giấy, trên tờ cuối cùng, đặt dưới nhất cũng là tờ giấy cũ kỹ ố vàng nhất.

Đây không phải là một bức thư, trên đó là một bức tranh, có vẽ hai đứa bé, một bé trai một bé gái nguệch ngoạc. Phía trên có ghi:

“Lễ Thành Hôn”

Bên dưới là bốn chữ:

“An Nhiên Đình Vãn”

Cuối cùng nhất, còn có dấu vân tay, cô bỗng bật cười tuy rằng không nhớ nổi về những tháng ngày thơ bé ấy, thế nhưng khi nhìn tờ giấy này như chợt nhớ ra những ký ức đứt đoạn đã qua. Cô và anh đã từng là những đứa bé đáng yêu đến thế này sao? Cô lật những tờ giấy tiếp theo, chỉ là những mẫu giấy nhỏ, có ghi từng mốc thời gian, nội dung đều giống nhau.

“Nhiên, hãy chờ anh nhé”.

Cho đến bức thư, sau ba năm vụ án mạng xảy ra. Cô lục tìm rất nhiều, nhưng suốt thời gian ba năm đó anh dường như không viết bức thư nào cả, mà tận ba năm sau mới có bức thư rất dài:

“Chào cô gái của anh.

Đã hơn mười hai năm trôi qua kể từ ngày anh đi nước ngoài xa em. Khi đó chúng ta còn là những cô bé cậu bé chưa hiểu chuyện, vậy mà nhanh thật, giờ em đã thành thiếu nữ mười sáu tuổi rồi. Ba năm trước, anh gặp em ở cánh rừng, đã suýt không nhận ra. Khi đó có lẽ em đã quên anh thật rồi nhỉ? Thậm chí đến khi anh hỏi tên của em, em cũng vẫn không nhận ra anh. Chẳng phải hồi nhỏ, anh rất hay đùa, rằng tên em dài quá anh không nhớ nổi, thế nên nhất định nếu anh quên mà hỏi lại tên em, em phải đọc lại cho anh ba lần sao? Mà cũng đúng thôi, chúng ta đã xa cách nhau quá lâu, khi còn rất nhỏ, lại gặp nhau trong hoàn cảnh đau thương như vậy, em không nhớ là đi đâu đương nhiên.

Cô gái của anh, ba năm qua anh đã tìm em khắp nơi, anh sống trong nỗi đau mất mẹ và nỗi nhớ nhung em ở nơi đất khách quê người này. Hôm nay, khi nhìn em đôi mắt vẫn trong veo đứng cùng đám trẻ ở làng trẻ em, anh đã ngỡ rằng mình có thể mà lao đến ôm em, mà nói những lời nhớ thương cất giấu bao lâu nay.

Nhưng anh hiểu, chúng ta cách nhau không chỉ là tuổi tác, mà còn là khoảng thời gian quá dài, có lẽ làm vậy em sẽ sợ hãi mà trốn anh mất. Mấy năm nay tuy rằng ở Mỹ học, nhưng ba tháng hè về, đều chỉ đi khắp nơi tìm em. Cuối cùng cũng tìm thấy em ở nơi này rồi. Còn hai năm nữa thôi, em sẽ trưởng thành, anh sẽ chờ em bốn năm đại học nữa. Nhiên, nhất định em cũng phải chờ anh đấy, chỉ còn hơn một năm nữa thôi anh cũng sẽ về Việt Nam rồi. Để anh bên em, yêu thương em, chăm sóc cho em, để anh lau cho em những đau thương em phải gánh chịu suốt thời gian qua. Mẹ anh, và ba mẹ em nơi thiên đường, cũng dõi theo từng bước chân của anh và em.

Hôm nay, anh cũng đã ngồi vẽ lại bức tranh chân dung của em, ngày mai anh phải quay lại Mỹ để hoàn thành nốt việc học rồi. Thế nên chỉ có thể ngắm em qua bức hình này để vơi đi nỗi nhớ nhung. Hôm nay, trời đêm không ánh sao, cũng giống trời đêm của ba năm trước. Suốt ba năm nay anh dường như ngủ rất ít, mỗi lần ngủ là anh lại nhớ đến người mẹ đáng thương của anh và nhớ đến em.

Anh đã tự nhủ rằng, anh là đàn ông, mà đàn ông thì không được khóc. Vậy mà về đốt cho mẹ nén hương, rồi ngồi đây viết những dòng này, khoe mắt anh lại cay xè. Giá mà, ông trời đừng bất công đến vậy, có lẽ giờ cả hai chúng ta đã có một mái ấm hạnh phúc biết bao nhiêu? Khi thấy em, đứng cô đơn giữa đám trẻ, đôi mắt lạnh lợi có cả phần u ám anh đã xót xa đến nhường nào.

Anh không thể thay đổi được quá khứ, anh chỉ có thể từng giờ từng phút cố gắng vì tương lai, anh muốn học hành thật tốt, để trở về rồi nhanh chóng làm chỗ dựa cho em. Anh không sợ phải chờ đợi, anh chỉ sợ rằng không phải để em thiệt thòi quá nhiều. Anh sợ cô gái của anh phải khổ,

nhất định sau này anh sẽ cố gắng, cố gắng bù đắp cho em để những ngày tháng sau này của em sẽ là những ngày tháng tươi đẹp nhất

Chờ anh nhé!”

EM LÀ SINH MỆNH CỦA ANH

Phạm Vũ Anh Thư
dtv-ebook.com

Chương 37

Nhiên gấp bức thư lại, càng lúc, nỗi day dứt ân hận càng lớn trong cô. Bao nhiêu lâu nay, cô cứ cho rằng mình là kẻ đáng thương nhất, cô dẫn vật anh, cô khiến anh bị tổn thương đến tột cùng mà đâu biết anh cũng mất mẹ như cô. Vậy mà tại sao anh có thể sống tốt, sống đàng hoàng, còn cô lại tự biến mình thành kẻ ngu muội xốc nổi như thế này. Cô thương anh đến xé gan xé ruột, lại càng hận mình đến tột cùng. Người đàn ông cô yêu, đang nằm bất động trong kia, cô nhớ đến những tháng ngày tươi đẹp bên anh. Nhiên nhớ mảnh vườn trồng dây rau cải xanh mướt, nhớ đến mỗi buổi sáng có sắp muộn giờ anh cũng dậy nấu cho cô từng bữa ăn sáng. Cô nhớ chiếc áo của anh, Nga từng mặc, vì sợ cô buồn anh đã mang cho người đánh giày. Cô nhớ anh, có kẻ mãi cũng không kẻ ra được hết những điếu anh đã làm cho cô. Càng nghĩ, chỉ càng thấy đau tận tâm can. Gió ngoài kia thốc từng cơn, cô nhìn xuống dưới bụng đã to vừa khóc nức nở vừa nói

- Vãn, nhất định phải tỉnh dậy. Còn Cua, con bé cần có anh mà...

Cô cứ lầm bầm đi, lầm bầm lại, rồi lại lặng lẽ ngẩng nhìn phía bên trong cánh cửa vô hồn kia.

- Nhiên, bác sĩ vẫn chưa ra sao?

Tiếng ông Minh khiến cô như bừng tỉnh, cô vội gạt nước mắt rồi nói:

- Thưa ba, chưa ạ.

Ông Minh ngẩng xuống, thở dài hỏi lại:

- Mấy tiếng rồi, sao vẫn chưa ra nhỉ?

Cô lắc đầu đáp:

- Con cũng không biết vì sao, ba đã liên hệ được chưa ba?

- Thật ra liên hệ bác sĩ nước ngoài cũng đã liên hệ rồi, chỉ có đi đâu bay về được đến Việt Nam cũng mất nhiều thời gian. Bác sĩ đang phẫu thuật cho thằng Văn cũng rất giỏi rất có tiếng nên ta đã không thuê thêm bác sĩ về nữa, nhưng không hiểu sao ta thấy rất bất an.

Nhiên ng ỡ cạnh ông, đẩy chiếc hộp lại rồi nói:

- Ba đừng bất an quá, con tin rằng anh Văn sẽ không sao đâu.

Ông Minh không nói gì, chỉ khẽ gật đầu. Bỗng dưng Nhiên thấy có tiếng loẹt xoẹt phía hành lang liền nhìn sang, cuối hành lang vợ chồng bác sĩ Lai và bé An đang tiên lại. Chưa kịp định thần, bác sĩ Lai đã nói:

- Nhiên, cậu ấy sao rồi?

Bác sĩ Lai vừa cất lời, cả cô và Chủ tịch Minh đều tỏ ra vô cùng ngạc nhiên, cô lắp bắp hỏi lại:

- Chú Lai, sao chú lại ở đây?

- Sáng chú gọi điện mãi không thấy cháu nghe máy, khi nãy thấy cậu Quân có nói cháu đang ở đây, và kể qua tình hình cho chú.

Ông Minh quay sang cô, ánh mắt dò xét hỏi:

- Đây là?

Cô nhìn ông Minh đáp lại:

- Thưa ba, đây là bác sĩ Lai, bác sĩ sản khoa thăm khám cho con, chú ấy cũng chính là người đã cứu mang giúp đỡ con suốt thời gian con mang bầu, còn đây là cô Lan vợ chú ấy, bé An cháu ngoại của bác sĩ Lai.

Rồi cô quay sang bác sĩ Lai nói:

- Thưa chú, đây là...ba chồng cháu.

Bác sĩ Lai và bà Lan sáng được nghe Quân kể toàn bộ sự việc, nên không lấy gì làm ngạc nhiên. Ông Minh liền đứng dậy, cúi người đưa tay về phía trước:

- Chào ông, tôi tên Minh, thật sự rất cảm ơn ông suốt thời gian qua đã cứu mang con bé.

Ông Lai lịch sự đưa tay ra bắt r ỡ nói:

- Không có gì là ơn huệ ở đây cả, phải là tôi cảm ơn con bé đã giúp đỡ cháu ngoại tôi suốt thời gian qua thì đúng hơn.

Ngừng lại một chút, ông Lai lại nói tiếp:

- Thôi, giờ không phải là để nói mấy chuyện này, ch ờng cô Nhiên là do ai trực tiếp phẫu thuật vậy ạ? Tôi tuy là bác sĩ sản khoa, nhưng cũng quen vài người bạn ở các khoa khác.

Ông Minh đáp lại:

- Là giáo sư Jonatan.

Ông Lai gật gù đáp:

- Giáo sư Jonatan rất có tiếng trong giới bác sĩ, ông ấy thật sự rất giỏi. Cậu ấy nằm trong đó lâu chưa? Phẫu thuật kéo dài bao lâu r ỡ?

- Thằng bé nằm đó cũng mấy tiếng đ ờng h ờ, kể từ lúc bác sĩ vào cũng ba bốn tiếng r ỡ.

- Có lẽ ca phẫu thuật này phức tạp, mọi người cứ ch ờ xem thế nào, đừng lo lắng quá. Tôi sẽ ở đây ch ờ cùng mọi người.

Ông Minh nhìn bác sĩ Lai r ỡ đáp:

- Cảm ơn ông.

Ông Lai thở dài không đáp lại. Bà Lan và bé An đi về phía Nhiên ngồi xuống bên cạnh, còn ông Lai ngồi cạnh Chủ tịch Minh. Con bé An ngược đôi mắt to tròn, đôi môi cong cong bặm chặt nhìn cô không dám hỏi câu gì, chỉ khẽ đưa đôi tay bé nhỏ nắm lấy tay cô. Khuôn mặt cô vẫn lem nhem nước mắt, có quệt đi vẫn vương lại vài giọt, bàn tay cô lúc này cũng nắm chặt tay An, như chỗ dựa để cô có thể mạnh mẽ hơn.

Cả năm người lặng lẽ ngồi, không ai nói với ai câu nào, nếu như ở một hoàn cảnh khác, có lẽ sẽ có rất nhiều câu chuyện để hỏi. Thế nhưng ở hoàn cảnh này, mỗi người một suy nghĩ, không ai còn đủ dũng khí để phá tan bầu không khí im lặng này. Nhiên nhìn vào cánh cửa vô hồn, trong đầu cố trấn an, nhưng rốt cuộc đầu nghĩ tới những điều sợ hãi. Phải mất rất lâu sau, phía trong cánh cửa mới từ từ mở ra. Vị bác sĩ cao lớn, với mái tóc vàng, đôi mắt xanh lam đi về phía họ. Cả năm người liên bật dậy, Chủ tịch Minh run rẩy hỏi:

- Thưa bác sĩ, thằng bé sao rồi?

Người bác sĩ Việt Nam đứng bên cạnh đáp lại:

- Cậu ta bị thương rất nặng, phần não có máu tụ đã được lấy ra, tuy không còn nguy kịch đến tính mạng, nhưng bình phục được hay không chúng tôi không dám nói gì. Nếu trong ba đến năm ngày nữa, cậu ta vẫn không tỉnh lại rất có thể sẽ sống cuộc sống thực vật cả đời. Chúng tôi đã gắng hết sức rồi, giờ tất cả chỉ còn phụ thuộc ở cậu ấy thôi.

Nhiên nghe bác sĩ nói, đôi chân như muốn khụy xuống, hai cánh tay gầy gò bám lên người bác sĩ nói:

- Bác sĩ, xin hãy gắng hết sức để anh ấy tỉnh dậy, chẳng lẽ không còn cách nào khác sao? Y học giờ phát triển mà bác sĩ.

Vị bác sĩ nhìn cô đáp lại:

- Thưa cô, thật sự chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi. Vết thương của cậu ta rất nặng, qua được nguy kịch đã là quá may mắn rồi. Bác sĩ Jonatan là bác sĩ rất giỏi, ông ấy đích thân làm phẫu thuật, và ban đầu còn nghĩ cậu ta

sẽ không qua khỏi được, thế nhưng giờ được như vậy là kỳ diệu rồi. Mọi chuyện thế nào giờ chỉ còn phụ thuộc vào cậu ấy thôi.

Cô lắc đầu, cố chấp nói:

- Không, tôi cần xin anh, hãy bằng mọi cách để anh ấy tỉnh dậy được không? Tôi xin anh đấy, bằng giá nào cũng được.

- Thưa cô, mong cô hiểu cho, chúng tôi là bác sĩ ai cũng dùng mọi cách để bệnh nhân mình được khoẻ mạnh thôi. Có đi đâu cậu ta bị thương quá nặng, nên giờ đành chờ thôi. Tôi nói rồi, cậu ấy vẫn có thể tỉnh dậy mà.

Ông Lai vội hỏi:

- Khả năng tỉnh dậy bao nhiêu phần trăm?

- Cái này thật sự rất khó tiên lượng, còn chờ xem một hai ngày tới thế nào đã, giờ người nhà có thể vào rồi. Nên có một người hằng ngày trò chuyện với cậu ấy, khơi dậy ký ức, khả năng tỉnh lại sẽ cao hơn.

EM LÀ SINH MỆNH CỦA ANH

Phạm Vũ Anh Thư
dtv-ebook.com

Chương 38

Ông Lai cảm ơn vị bác sĩ, sau đó quay lại nói với Chủ tịch Minh, này giờ vẫn chỉ lặng lẽ nghe:

- Ông Minh, có lẽ vợ chồng tôi xin phép về trước, ông và cháu Nhiên vào thăm cậu ấy. Nghe lời bác sĩ trò chuyện với cậu ấy, tôi về sẽ liên hệ với những bác sĩ khác để tìm xem có cách nào khả thi hơn không? Trên thế giới này ghi nhận rất nhiều điều kỳ diệu, giờ nhiều bác sĩ có các phương pháp phục hồi rất tốt, hai người đừng quá lo lắng.

Chủ tịch Minh nhìn ông Lai, đôi mắt đỏ hoe đáp lại:

- Cảm ơn ông, thật sự cảm ơn ông.
- Không có gì, tôi coi Nhiên như con ruột tôi thôi. Tôi xin phép đi trước.

Bà Lan tiến về phía cô, dặn dò cô vài câu, rồi theo ông Lai dắt bé An đi ra ngoài. Con bé An không nói gì, vừa đi vừa ngoái lại phía sau nhìn Nhiên cho đến khi khuất hẳn tầm nhìn. Cô và ông Minh bước vào phòng cấp cứu, chỉ còn ba bốn người y tá đang đứng, cô lúc này mới được nhìn gần anh, phía trên đây, một phần tóc được cạo để phẫu thuật còn vương trên nền đất, anh mặc bộ quần áo bệnh nhân, cơ thể đã được cái y tá lau sạch sẽ, cả cánh tay, cánh chân và phần đầu từ trán hất lên được băng kín. Nhìn anh nằm bất động ở trên chiếc giường sắt lạnh lẽo, ở nơi gần anh đến thế này cô gần như không còn kiểm soát được cảm xúc của mình, những giọt nước mắt lại lăn lã chã. Người y tá xoay chiếc giường rồi nói:

- Đưa bệnh nhân về phòng hồi sức, người nhà đi theo tôi.

Cô và ông Minh lê từng bước chân nặng nề theo chiếc giường lăn bánh đến phòng hồi sức cấp cứu. Khi chiếc giường dừng lại, người y tá đặt

những dụng cụ y tế lên bàn, chào ông Minh và cô r ồi đi ra ngoài.

Hai người ng ồi xuống hai chiếc ghế bên cạnh giường, lúc này cô mới để ý toàn thân Chủ tịch Minh run lên b ần bật. Ông đưa tay, đặt kh ẽ lên bàn tay bằng bó của Văn r ồi nói trong nước mắt:

- Văn, con tỉnh dậy đi. Nhiên nó v ề r ồi đây, nó mang theo cả đứa bé đây r ồi. Con mau tỉnh dậy, để còn gặp hai mẹ con nó, để còn đưa con bé đi sinh để nữa chứ. Ba già r ồi, chẳng lẽ con để ba phải thay con làm hết mọi việc sao?

Nhiên nghe ông Minh nói, từng lời như cửa vào lòng cô tiếng nấc bật ra khỏi cổ họng, phát ra đ ầy đay đớn. Ông Minh đưa tay, vuốt nhẹ lên khuôn mặt anh đôi mắt nhắm nghiền lại. Hai hàng lông mày rậm thi thoảng lại giật lên vài cái, trong khoé mắt, nhưng giọt long lanh chảy dài trên khuôn mặt già nua. Ông không nói thêm câu gì, lau nước mắt r ồi quay qua Nhiên nói:

- Con ở đây, có lẽ người nó muốn được gặp nhất chính là con, ba về nhà gọi bác Thu qua tiện chăm sóc cho nó nữa.

Nói r ồi ông Minh đứng dậy, bước ra ngoài cửa. Nhiên nhìn theo bóng ông khuất dần, lại càng thấy xót xa. Lúc này đây, trong không gian này chỉ có cô và anh. Thế nhưng không giống những lần anh đay nghiến cô, hay những lần hai người nói chuyện tâm tình. Mà giây phút này, anh nằm trên giường, đến cái mở mắt nhìn cô cũng không có. Cô đưa bàn tay g ầy gò của mình, siết xuống đôi tay anh đặt lên má cô. Dòng nước mắt chảy xuống, nóng hổi thế nhưng anh vẫn nằm không chút động tĩnh. Cô kh ẽ kéo ghế sát lại, đặt tay anh lên bụng mình r ồi nói:

- Văn, anh giận em lắm đúng không? Thế nhưng chẳng phải anh nói cả đời này chỉ yêu em thôi sao, dù thế nào anh vẫn yêu em sao?

Không gian vẫn im lặng như tờ, nước mắt chảy vào miệng, chảy xuống cả cổ cô, cô cắn chặt môi nói tiếp:

- Em sai r ồi, em sai thật r ồi. Vậy nên anh dậy đi, để còn hành hạ em, để em có thể bù đắp cho anh những lỗi lầm của mình chứ? Anh giận em cũng

được, anh hận em cũng không sao? Nhưng còn con của chúng ta, chẳng phải anh rất mong có một đứa con gái sao? Cua của chúng ta là con gái đây rồi, anh hứa với em là anh sẽ đưa đi sinh, anh sẽ không giống như ông chồng khác, anh sẽ vào phòng để chờ em, cùng em vượt cạn mà.

Cô đưa đôi tay, chạm khẽ lên má anh lại độc thoại:

- Văn, có phải anh nghe được hết những đi ầu em nói không? Anh ngủ thêm chút thôi, một hai ngày cho đỡ mệt rồi tỉnh dậy đúng không?

- Văn, em biết hết rồi, biết hết mọi chuyện rồi, mai anh dậy nhé, em kể cho anh nghe suốt thời gian qua đã làm gì đi đâu, được không?

- Văn, em mệt mỏi lắm, suốt những ngày xa anh em mệt mỏi và đau đớn vô cùng. Lỗi là do em, nhưng em đã về với anh rồi mà, có cả Cua mà anh. Cua về với ba rồi đây, mấy tuần nữa thôi Cua ra đời rồi, anh tỉnh dậy trước khi con bé được sinh ra nhé, để còn cùng em chào đón nó. Em nghe nói quần áo anh vẫn chưa vứt, may quá lần này chúng ta lại đỡ tốn một khoản rồi phải không anh? Anh có biết không? Suốt thời gian yêu anh, tình cảm của em là thật, không hề dối trá. Em không ngoại tình, mà là em hiểu nhầm, thế nên em đã làm anh đau, làm anh tổn thương rất nhiều phải không? Em xin lỗi, xin lỗi chồng của em, xin lỗi vì đã để anh chờ đợi vô vọng suốt mười mấy năm nay, xin lỗi vì không tin anh, xin lỗi vì bị thù hận che lấp mà làm cho chúng ta xa nhau.

Cô không kìm được, buông tay anh xuống, ôm mặt khóc nức nở, trên máy monito, nhịp tim của Văn bỗng khẽ nhanh hơn một chút, nhưng rồi lại về trạng thái bình thường. Nhiên không để ý, khóc rất lâu, lâu lắm rồi cô không được nhìn thấy anh, vậy mà ngày gặp lại lại đau thương đến vậy. Cô rất sợ, sợ rằng anh sẽ mãi nằm thế này, không bao giờ có thể mở mắt ra nhìn cô, càng nghĩ lại càng thấy trái tim như có ai đâm hàng ngàn mũi dao vào.

Hơi thở của anh vẫn đều đều, chỉ có đi ầu chậm hơn bình thường, tay chân anh vẫn ấm áp, chỉ có đi ầu không nắm tay cô như những ngày tươi đẹp trước kia. Hoá ra cô đã bỏ lỡ người đàn ông suốt thời gian dài như vậy, cô thương anh lại càng hận mình. Đột nhiên cô thấy điện thoại rung

lên, là của bác sĩ Lai vội vàng ấn nghe máy. Đầu dây bên kia nghe giọng cô lạc đi liền nói:

- Nhiên, hôm nay chú quên mất không nhắc cháu, cháu sắp đến ngày sinh rồi, có chuyện gì cũng cố gắng vượt qua. Đừng khóc nhiều quá, cố gắng nghĩ tích cực lên, cậu ấy qua cơn nguy kịch là tốt rồi, cháu phải mạnh mẽ lên vì cả cậu ấy và đứa bé trong bụng nhé. Chút cô Lan sẽ qua đón cháu về nhà về ăn cơm tối.

- Dạ, vâng, cháu sẽ cố gắng. Tối cháu ở lại đây, cô chú không cần chờ cháu đâu.

- Nhiên, đứa bé khỏe mạnh chính là động lực cho cậu ấy tỉnh dậy, vậy nên cháu nghe lời chú về ăn cơm.

- Dạ, cháu hiểu, nhưng tối nay cháu muốn ăn cùng ba chồng cháu, cháu sẽ ngủ lại ở nhà chồng cháu. Dù sao đó cũng là nhà của đứa bé này, cháu từng quen rồi. Chú yên tâm, cháu sẽ mạnh mẽ, vì đứa bé. Cháu cảm ơn chú.

Ông Lai thở phào đáp lại:

- Được rồi, vậy thôi có gì cháu cứ gọi chú nhé.

- Dạ, vâng ạ.

Cô tắt máy, lau nước mắt lặng nhìn anh, tay cô nắm chặt tay anh khẽ thủ thỉ:

- Vãn, em và con sẽ chờ anh.

- Nhiên, đây là gà tằm cháu ăn đi.

Tiếng bác Thu phía sau khiến cô có chút giật mình, lúc này cô mới phát hiện từ buổi trưa tới giờ đã gần tối mà cô chưa ăn gì. Cô nhìn bác Thu, bên cạnh bỗng dựng cúi gầm mặt đáp:

- Cảm ơn bác.

Bác Thu cười hiên từ nói:

- Không có gì mà phải cảm ơn cả.

Ông Minh liền nói:

- Nhiên, ăn đi rồi ta đưa con về nghỉ ngơi.

Cô gật đầu, dù miệng đắng ngắt nhưng vẫn phải cố ăn hết bát gà tần, cô biết có lẽ chủ tịch Minh sợ cô về sẽ không ăn nên mới mang qua đây. Trong lòng cô càng thấy tội lỗi vô cùng. Ăn xong, chủ tịch Minh nói với bác Thu:

- Chút sẽ có y tá qua chăm sóc cho thằng Văn, chị ở đây trông tôi đưa con bé về rồi sẽ qua.

Bác Thu gật đầu thay cho câu trả lời, Chủ tịch Minh quay sang cô nói:

- Đi thôi, ta đưa con về nhà bác sĩ Lai, có gì sáng mai nếu con vào sau, về nghỉ ngơi cho khỏe. Dù sao giờ cũng phải chờ thôi, nó qua được cơn nguy kịch là tốt rồi.

- Ba, ba đưa con về nhà anh Văn được không?

Chủ tịch Minh hơi sững người hỏi lại:

- Sao lại về đó?

- Ở đó, con sẽ ngủ ngon hơn, cảm giác thân thuộc hơn.

Ông Minh gật đầu đáp lại:

- Được rồi, ta đưa con về đó

Cô ngoan ngoãn theo ông ra xe, trên đường đi, chỉ thi thoảng ông hỏi cô những chuyện đã qua, còn dường như không ai nói gì về chuyện của Văn. Có lẽ họ cũng không muốn nhắc lại hiện thực đau lòng này. Ông Minh đưa chìa khoá nhà cho cô, dặn cô ngủ sớm rồi nhanh chóng quay lại bệnh viện.

Cô mở cửa, bước vào nhà, mùi hương quen thuộc thoảng thoảng bay trong gió. Căn nhà vẫn sạch sẽ như ngày cô đến, chỉ có đi đâu vắng anh lạnh lẽo vô cùng. Nhiên bước từng bước vào trong phòng ngủ, với tay bật đèn, nhìn xung quanh vẫn thấy thân thuộc vô bờ. Từ khi cô đi, anh vẫn không thay đổi thứ gì, chỉ có bức ảnh cưới treo trên tường đã bị gỡ xuống.

Nhiên nhìn chiếc giường, lại nhìn những đôi dép đi trong nhà, lại càng thương nhớ anh đến quặn lòng. Trở lại nơi đây, cô chưa từng nghĩ sẽ có ngày như thế này. Mọi thứ đã qua giờ giống như bức tranh đẹp đẽ mà không biết bao giờ mới quay trở lại được. Cô muốn ở lại bệnh viện cùng anh, thế nhưng cô biết ông Minh sẽ không đồng ý, vả lại ở bệnh viện không tốt cho đứa bé, dù sao thời điểm này cũng rất quan trọng, cô và đứa bé này phải mạnh mẽ vì anh.

Nhiên vào tủ, mở cánh tủ, đặt chiếc hộp trái tim vào một góc, sau đó định bụng mượn tạm bộ quần áo của anh tắm qua rồi mặc. Chợt cô thấy bên dưới, sắp quần áo sơ sinh trước kia anh cùng cô mua được gấp gọn gàng.

Chuyện này cô biết từ sáng nay, vậy mà giờ đây tận mắt thấy, lại thấy hương thơm phát ra cô càng xúc động vô cùng. Vẫn là người sống nặng tình cảm, tuy rằng vẻ ngoài lạnh lùng nhưng lại sống hướng nội. Cô ngẩng hẳn xuống, lấy mấy bộ quần áo ôm chặt, nhắm nghiền mắt xoa đôi tay xuống bụng khe thì thầm:

- Cua, con xem này, quần áo của con ba mua cho con đấy. Ba còn tự tay giặt những bộ quần áo này cho con con biết không? Vậy nên giờ mẹ con mình sẽ chờ, chờ vài ngày nữa ba tỉnh lại, con sẽ ra đời khoẻ mạnh gặp ba nha Cua. Ba nhớ con lắm đấy, con cũng nhớ ba phải không con? Mai mẹ con mình lại vào với ba, mai mẹ sẽ kể chuyện Cua ngoan thế nào cho ba nghe nhé. Mẹ có lỗi với ba quá nhiều, Cua có thể thay mẹ làm ba hết giận mẹ được không con? Cua, ba yêu con biết bao nhiêu, tại mẹ, tại mẹ khiến con và ba xa cách mấy tháng nay. Cua đừng giận được không con? Mai mẹ sẽ kể ba nghe, Cua của mẹ đã cùng mẹ trải qua chuyện gì, để ba thương Cua mà tỉnh lại con nhỉ.

Dường như, đứa bé trong bụng cũng hiểu được chuyện, cô khẽ thấy bàn chân nó đạp nhẹ lên thành bụng, liền bật cười nói tiếp:

- Cua muốn nói Cua yêu ba, Cua nhớ ba phải không con? Vậy mai mẹ sẽ vào chuyển lời cho ba nha. Cua và mẹ hứa sẽ ngoan, ngoan để chờ ba tỉnh lại, hai mẹ con mình cùng chờ ba nha con.

Nhiên nói xong, cũng thấy trong lòng dễ chịu hơn chút, bỗng thấy phía dưới những món đồ kỷ niệm mà ngày trước cô dùng nó tống tiễn anh được đặt ngay gần một chỗ. Nhìn xung quanh đâu đây, cũng thấy bóng dáng anh đã từng yêu thương chiền chuông cô đến thế nào, cả những món đồ này anh cũng trân trọng mà cho vào góc tủ. Cô chợt cảm thấy, không biết mình đã tu bao nhiêu kiếp mới có thể gặp được anh. Có anh trong cuộc đời này, chính là may mắn lớn nhất của cô. Cô cứ ngỡ, ngỡ ngơ nhìn những vật vô tri vô giác, đôi khi còn bật cười, đôi lúc lại xót xa. Mãi một lúc lâu mới đứng dậy đi tắm.

Sau khi tắm xong, đồng hồ cũng báo giờ đi ngủ. Cô leo lên giường, ôm chiếc gối, tự dặn lòng rằng phải cố gắng, cố gắng giữ gìn để đứa bé và cô được khoẻ mạnh. Có khóc, có đau lòng, có buồn giây phút này cũng không giải quyết được vấn đề gì. Có lẽ cũng một phần mệt mỏi, mà cô ngủ thiếp đi, thế nhưng, cô không hề biết rằng, suốt đêm đó gối cô đã ướt đầm.

Cả một ngày, khi biết ra sự thật cô hiểu lầm Chủ tịch Minh và anh, khiến cô day dứt đến không thở nổi. Cô đáng trách, đáng hận, và hơn hết rằng đáng thương khi đã bỏ lỡ quãng thời gian tươi đẹp bên Văn. Ở ngoài kia, đêm nay trời đầy sao. Trong giấc ngủ chập chờn, cô đã thấy những tia nắng bắt đầu rọi lên.

Ngày hôm sau, Nhiên tỉnh dậy trời đã nắng lên. Cô nhanh chóng đi đánh răng rửa mặt rồi đi ra ngoài. Đột nhiên cô thấy trên bàn có một cốc sữa nóng, lại có bát bún được đun sôi vẫn nóng nguyên bỗng sững người lại. Trong giây lát cảm xúc quen thuộc bỗng dưng ùa về. Cô vội vàng đi ra bàn, mới phát hiện trên bàn có mẫu giấy còn nét bút của bác Thu “Đậy ăn sáng, uống sữa rồi hãy vào viện nhé”. Trong lòng cô bỗng như có gì đó chơi vơi hụt hẫng, cố gắng ăn hết bát bún uống thêm ngụm sữa rồi mau chóng ra

ngoài bắt taxi vào viện. Bụng cô giờ cũng đã to, theo dự kiến là khoảng ba tuần nữa là sinh nên đi lại cũng khó khăn. Lẽ ra theo lời ông Minh cô phải gọi ông đến đón, nhưng tội lỗi cô còn chưa gột được hết, lấy tư cách gì mà làm phiền ông thêm? Nhiên lê bước chân nặng nề, từng bước lên thang máy đến phòng hồi sức cấp cứu.

Khi đến nơi bác Thu đã về, chỉ có ông Minh ngồi bên cạnh giường. Cô đứng ngoài cửa, nhìn vào bên trong, ông Minh tay nắm lấy bàn tay Văn, đang khẽ thì thầm gì đó. Nhiên nhìn cảnh tượng này, sự ân hận muộn màng trong cô lại càng tăng lên gấp bội. Rõ ràng, ông Minh nói rằng Văn nằm đây không phải lỗi của cô. Thế nhưng cô vẫn không thể nào tha thứ cho mình được.

Cô cứ đứng bên ngoài rất lâu, nhìn cảnh tượng người mái đầu bạc vỗ về người mái đầu xanh mà trái tim như thắt lại. Phải đến khi cô thấy đôi chân mình như bị cứng lại, mới từ từ gõ cửa đi vào. Ông Minh thấy cô, khuôn mặt liền nói:

- Con đến rồi sao? Vào đi mau lên.

Cô kéo chiếc ghế ngồi xuống cạnh ông lễ phép đáp:

- Dạ vâng, thưa ba. Hôm nay bác sĩ nói thế nào rồi hả ba?

- Bác sĩ nói mạch đập ổn định hơn, phần thương bên trong cũng ổn hơn. Chỉ có đi đâu bác sĩ vẫn nói, tỉnh lại hay không còn tùy thuộc ở nó rất nhiều. Đành chờ thôi con ạ.

Cô bặm môi, cả người anh cảm thấy những dây dợ chẳng chịt. Bờ môi nhợt nhạt hôm qua, nay đã có chút hồng hào lại, chỉ có đi đâu đôi mắt vẫn nhắm nghiền trong chịch mở. Ông Minh khẽ thở dài nói:

- Nhiên, con ở đây nhé, nếu mệt lên giường bên cạnh nằm. Ta về nhà có chút việc, cần gì cứ gọi số bác Thu.

- Vâng, để con ở đây ba cứ đi lo công việc đi, có gì con gọi y tá với bác sĩ cũng được ba ạ.

Ông nhìn chiếc bụng bầu khệ nệ của cô, biết có chút không tiện, thế nhưng để cô ở đây trò chuyện với Văn là hợp lý nhất. Sau khi dặn dò cô vài câu, ông liền nhanh chóng ra ngoài trở về nhà, ở dưới cổng nhà ông, Quân đang chờ. Đợi ông Minh đi khuất, Nhiên mới kéo sát ghế lại gần Văn. Cô nhìn hàng lông mi vừa dài vừa rậm của anh khẽ nói:

- Văn, em ghen tỵ với anh thật đấy. Nét gì anh cũng đẹp, mắt mũi mồm miệng. Nếu Cua sinh ra mà giống em không giống anh chắc em tiếc lắm đây, mà con bé này nó ương ngạnh lắm, không giống ba mới lạ anh nhỉ?

Cô bỗng bật cười, kéo tay anh đặt lên bụng cô rồi nói:

- Cua hôm nay được hơn ba mươi bảy tuần mấy rồi đấy ba ạ, mẹ nói Cua ương ngạnh nên Cua đạp mẹ đây này.

Ở dưới phía bụng cô, đứa bé dường như đang tức giận, khẽ đạp vào bụng cô một cái rất mạnh. Trong giây lát, cô cảm nhận rõ sự cử động của nơi tay anh đặt lên, liền vội nhìn xuống. Thế nhưng ngay lập tức cô hiểu, thực ra đó là cử động của đứa bé chứ không phải anh, thật trùng hợp khi đứa bé đạp thẳng vào tay Văn. Cô bặm chặt môi ngăn cho sự xúc động trào dâng khẽ nói:

- Văn, con bé nó nhớ anh đấy. Anh có cảm nhận được không? Anh có nghe được em nói gì không Văn? Anh biết không, tám tháng nay vì em, vì lỗi lầm của em mà con bé phải xa ba, em biết em sai rồi. Anh tỉnh lại đi anh, để em bù đắp cho hai ba con, để em chuộc lại lỗi lầm của mình được không anh?

Dưới chiếc giường lạnh lẽo, thân hình cao lớn vẫn bất động. Nhiên chưa xốt mở chiếc hộp trái tim ra, hôm qua những bức thư trong này cô chưa dám đọc hết. Phần vì cô sợ rằng đọc xong không tìm được xúc động mà ảnh hưởng đến đứa bé, phần vì hôm qua trong lúc chờ đợi cô không dám đọc chỉ sợ người ta sẽ gọi vào lúc nào không hay

EM LÀ SINH MỆNH CỦA ANH

Phạm Vũ Anh Thư

dtv-ebook.com

Chương 39

Nhiên mở hộp thư, lấy bức thư còn khá mới đập vào mắt cô chữ ban đầu là “Gửi Cua” liền vội vàng rút hẳn ra đọc.

“Chào Cua của ba, hôm nay nhân chẳng là ngày gì cả ba bỗng dưng muốn viết cho con một lá thư.

Mẹ con kêu mệt, không đi làm được, thế là ba có thời gian thanh thoi dành cho con đây. Con biết vì sao, ba lại đặt tên con là Cua không? Thật ra không phải vì mấy lý do ba nói với mẹ con đâu, mà bởi hồi nhỏ mẹ con rất sợ Cua vì mấy lần bị nó cắn cho đau điếng mà toàn phải ba thổi cho bớt đau. Ba còn bảo mẹ con rằng sau này lấy nhau đặt tên con là Cua để nhớ ơn ba đã phải lấy hơi thổi cho thế nào. Vậy mà khi ba nhắc, mẹ con thậm chí còn chẳng nhớ gì đến việc ngày ấy. Mà cũng đúng thôi, mẹ con từ bé đã ngốc nghếch chậm chạp, làm gì cũng kém cỏi nên thôi con đừng chấp mẹ nhé. Ba nói cái này là bí mật của hai ba con mình, nói ra là ba bị mắng té tát đấy, nhưng giờ mẹ con vẫn chẳng thay đổi gì, vẫn ngốc nghếch chậm chạp thế. Thế nên hồi bé, ba hứa lấy mẹ con lớn lên phải thực hiện, không sợ rằng với cái sự ngốc nghếch của mẹ con lấy các chú khác sẽ bị trả về nơi sản xuất. Nhưng mà, mẹ con đâu còn chỗ dựa nào khác trên đời, ông bà ngoại con mất cùng ngày với bà nội con rồi, mẹ con giờ chỉ dựa vào hai ba con mình thôi. Vậy nên con trong bụng mẹ phải ngoan. Ba nói thế thôi, chứ ba thương mẹ con lắm, mẹ phải chịu khổ sở từ tấm bé rồi, nên mẹ ngốc chút cũng đáng yêu mà con nhỉ. Không biết Cua của ba là con trai hay con gái nhỉ? Nếu là con trai, con nhất định phải bảo vệ đứa em gái thứ hai, còn nếu là con gái thì thôi khỏi cần bảo vệ ai, con chỉ cần ăn mặc thật xinh đẹp, mọi việc cứ để ba lo. Ba nói thế này, có vẻ thiên vị giới tính nữ đúng không? Nhưng biết sao giờ, ba thích con gái lắm lắm luôn. Thôi thì con trai sức dài vai rộng, ba vẫn sẽ rất thương nhưng nếu biết ba thích nữ hơn mong con cũng đừng giận ba nha. Con nào cũng là máu thịt của ba với

người mà ba yêu thương hết mà. Cua này, con có biết không? Khi con xuất hiện, cả nhà mình còn hơn trúng số độc đắc, thế mới biết con có sức ảnh hưởng lớn thế nào. Nhất là ông nội và mẹ, mà ba kể con nghe. Mẹ con nói ngược đúng là không sai. Đến ngay cả viên elevit, r ồi thì sữa bầu mẹ con cũng không biết đến. Nói cho mặt nghệt cả ra, ba buồn cười lắm mà đâu dám cười. Mẹ con mà điên lên là ba sợ lắm. Bàn bè của ba suốt ngày nói ba hèn, ba sợ vợ, nhưng mà có sao đâu con nhỉ? Vợ mình không sợ thì sợ gì chứ?

Ba kể con nghe, h ồi bé mẹ con đáng yêu lắm, suốt ngày mặc chiếc váy trắng, đeo đôi giày búp bê léo đéo chạy theo ba, r ồi còn đòi làm cô dâu. Lúc ấy mới có bốn năm tuổi mà máu phết đấy. Ba nghĩ cái cô này không lấy mình, cũng chả ai thèm lấy, thế nên thấy khổ thân quá mà chờ mẹ con suốt gần hai mươi năm nay. Sau này có con r ồi, chắc ba sợ cả vợ cả con mất. Mẹ con còn dặn ba, sau này không được chiều con quá kéo con hư, nhưng ba phải làm sao đây, lỡ mắng con con khóc, ba lại mềm lòng mất. Chắc ba đành giao lại quyền dạy con cho mẹ mất, chứ không con hư mẹ đổ tại ba. Nhưng ba tin Cua của ba sẽ là đứa trẻ xinh xắn, ngoan ngoãn nhất tr ần đời này.

Cua này,

Ba bỗng thấy mình lớn hẳn lên Cua à, cảm giác lên chức thật khó tả. Lên chức ở cái tuổi ba mươi này quả thật là niềm hạnh phúc vô bờ. Giá như ba đừng chờ mẹ con đến tận giờ, mà mười tám tuổi bắt ông nội xách tr ầu cau đến hỏi cưới mẹ con có phải tốt không? Có khi giờ này Cua đã có thêm ba bốn đứa em, hai tay bố xách nách hai đứa, còn mẹ bị hai đứa bám chân khóc nhè ấ y nhỉ. Nghĩ thôi mà sao ba hạnh phúc quá đời này, ba chỉ ước rằng, chín tháng trôi qua thật nhanh, ba con mình gặp nhau, nhất định cuộc gặp đầu tiên của hai ba con mình, ba sẽ lao đến ôm hôn con mà cho thoả nỗi nhớ nhung. Nghĩ đến đây, mà tay ba run quá này, mấy ngày nay thấy con làm mẹ mệt mà ba xót hết lòng hết ruột. Ba thương mẹ con lắm, con có thương ba thì cố ăn cho khoẻ, đừng làm mẹ mệt nha con. Mẹ một thân một mình trên thế giới này đã quá đáng thương r ồi, ba con mình phải yêu thương mẹ nhiều vào đó. Thôi, tay ba run quá, chẳng viết thêm được gì, đợi con ra đời, ba sẽ viết cho con một bức thư thật dài.

Ba yêu con, yêu Cua của ba vô cùng.”

Cô đọc xong bức thư, trên đôi môi khẽ nở nụ cười, thế nhưng ngay khi đó khoé mắt cũng đã bắt đầu cay xè. Từng dòng thư này, cô chưa chưa bao giờ nghĩ tới, cũng chưa bao giờ cho rằng Văn lại có thể kiên nhẫn viết ra từng câu từng chữ như vậy. Hoá ra đúng là cô ngốc nghếch, trước nay chưa bao giờ thông minh, vì ngốc nghếch mà khiến ba người phải xa nhau lâu đến vậy. Cô gấp bức thư lại, lại càng đau đớn nghẹn lòng.

- Văn, em mang Cua về với anh đây rồi, sao anh không tỉnh dậy đi, con bé trở về đây rồi Văn. Anh có biết không? Bảy tám tháng nay, con bé theo em lang thang vạ vật, chịu khổ đủ đường. Em là người mẹ tồi, người vợ khốn nạn. Em là con đàn bà ngu si dốt nát như anh nói, thế nhưng con bé không có tội gì cả, con bé cần anh. Anh giận em nhưng xin anh vì con bé mà dậy đi anh. Dậy với em, với Cua đi anh.

- Văn, em phải làm sao đây anh? Phải làm sao anh mới tỉnh dậy? Em phải làm thế nào đây hả anh? Cuộc đời này của em còn gì thất bại hơn, em đánh mất cả tình yêu quý báu mà anh dành cho em chỉ vì ngu ngốc. Dậy đi anh, em xin anh, dậy với mẹ con em đi mà. Anh có biết không, em sắp không chịu đựng nổi nữa rồi, em đau lắm, em thật sự rất đau. Vì con anh dậy với em được không anh?

Cô không còn tìm được, cuối cùng lại bật khóc, hai hàng nước mắt giàn giụa rớt xuống cả dưới đệm. Giá như trên đời này có một phép màu, giây phút này cô sẽ ước rằng anh tỉnh dậy, nhưng ngay cả khi cô đã cầu nguyện ngàn vạn lần anh vẫn không hề mở mắt. Hai tay cô bấu chặt lên thành giường, lại tiếp tục đọc thoại trong căn phòng im ắng đến đáng thương:

- Văn, chẳng phải anh bảo anh và Cua sẽ là nơi nương tựa cho em sao? Chẳng phải anh nói anh sẽ yêu em hết phần đời còn lại sao? Anh tỉnh lại đi chứ? Dậy đi thì mới có thể yêu em tiếp được chứ?

- Văn, anh bảo anh nhớ Cua, anh muốn cuộc gặp mặt đầu tiên của anh và Cua sẽ thật ấm áp hạnh phúc, Cua sắp chào đời rồi, anh dậy đi thôi, dậy đi để ôm hôn con bé, em sẽ không tranh lần đầu chạm vào con với anh đâu. Em sẽ nhường cho anh, anh tỉnh lại đi.

- Văn, sao anh không đáp lại lời em? Em c ầu xin anh, em c ầu xin anh tỉnh lại đi mà...

Thế nhưng, dường như ông trời đang muốn trừng phạt cô, muốn cô phải gánh nỗi đau đớn này thêm từng giây từng phút. Cô gục hẳn đầu xuống thành sắt, từng giọt nước mắt chảy xuống nền nhà tạo ra những âm thanh lẻo vô cùng.

Trong giây lát, như sực nhớ ra điều gì, cô liền ngẩng mặt lên lau khô nước mắt, cố gắng lấy lại bình tĩnh rồi nói:

- Văn, anh biết không? Hôm qua lúc về nhà, nhắc đến anh Cua đã đập rất nhiều, em hỏi con có phải nhớ ba không? Nó lại đập em thêm phát nữa, em quên mất không gửi lời con bé cho anh, chắc con bé nó mong gặp anh quá rồi. Em và Cua đã hứa với nhau sẽ chờ anh tỉnh dậy đưa em đi sinh con. Sau này cả ba người chúng ta, à quên còn ba nữa, và cả bác Thu, rồi bé An, vợ chồng chú Lai, tất cả sẽ đi chơi cùng nhau. Chẳng phải anh nói anh rất thích đi biển sao? Đợi Cua lớn, mình làm hẳn một tour ra đảo Quan Lạn chơi, tiện thể chụp lại ảnh cưới nữa, rồi tổ chức lại đám cưới, rồi đăng ký kết hôn lại. Đấy nhiều việc lắm Văn ạ, anh phải dậy sớm đi để còn lên kế hoạch nữa chứ?

- À, Văn này để em kể cho anh nghe về bé An chút nhé. Con bé là cháu ngoại của bác sĩ Lai, bác sĩ Lai là bác sĩ sản khoa của em. Nhờ chú ấy mà Cua giờ mới khoẻ mạnh thế này đấy. Con bé An nó có đôi mắt giống em lắm, ba mẹ con bé cũng mất từ hai năm trước. Mẹ con bé lúc mang bầu đứa thứ hai mới phát hiện bị ung thư, nhưng vì sợ ảnh hưởng đến đứa bé trong bụng mà không xạ trị, thế nhưng cuối cùng hai mẹ con đều mất. Nghe tội nghiệp quá anh nhỉ, hôm nào em sẽ để con bé gặp anh nhé, hay chúng ta nhận con bé làm con nuôi được không? Để Cua có chị.

Nhiên dừng lại, nhìn anh, nơi khoé mắt anh bỗng có chút nước, trong giây lát cô vội nắm chặt bàn tay anh. Thế nhưng rất nhanh, chút nước rỉ ra từ khoé mắt anh cũng kịp khô. Cô khẽ lay tay anh, giọng lạc đi:

- Anh nghe được em nói đúng không? Anh cảm nhận được hết phải không anh? Có phải anh đang thương Cua mà khóc không anh? Đúng

không anh?

Nhưng anh vẫn không hề mở mắt đáp lại, chỉ có sự im lặng đến đáng thương. Nhiên vội vàng đứng dậy, đi ra ngoài đến phòng giáo sư Jonatan, ông ta nhìn cô hỏi bằng tiếng Anh:

- Chào cô, có chuyện gì vậy?

Người cô khẽ run lên, kể lại toàn bộ sự việc cho ông ta nghe. Giáo sư Jonatan suy ngẫm một lúc rồi nói:

- Chuyện này không phải hiếm xảy ra, khi bệnh nhân hôn mê, không có nghĩa là anh ta sẽ hoàn toàn mất đi ý thức. Anh ta vẫn có thể cảm nhận được những việc xảy ra xung quanh mình, chỉ có điều chưa đủ để tỉnh lại được. Nhưng đây là điều khá tích cực, cô v ề có thể tâm tình thủ thủ với anh ta nhiều một chút, nói những chuyện có thể khiến anh ta xúc động mạnh mà tỉnh lại. Hôm nay đã là ngày thứ hai rồi, cố gắng để anh ta tỉnh lại càng sớm càng tốt.

Cô gật đầu, rồi rít cảm ơn ông rồi mau chóng trở lại phòng bệnh của Văn.

Lúc này cũng đã đến giờ trưa, cô trở về đã thấy bác Thu xách cặp l ồng cơm đặt lên bàn. Thấy cô bác liền nói:

- Nhiên, cháu ăn cơm đi, Chủ tịch Minh có lẽ bận đến tối mới vào được. Ăn rồi cháu lên giường bên nằm nghỉ ngơi đi. Có bầu nhất định phải giữ sức khoẻ đấy.

Cô gật đầu đáp lại:

- Vâng, cháu cảm ơn bác.

Bác Thu lấy cặp l ồng, đưa cho cô đôi đũa và cái thìa rồi đi ra ngoài.

Cô ăn cơm xong, lại ra ghế ngồi, bàn tay cô nắm chặt bàn tay anh mỉm cười nói:

- Văn, anh nghe được em nói hết phải không? May quá rồi, để vậy tình đây em khỏi mất công kể lại anh nhỉ?

- Văn, anh có nhớ khu vườn sau nhà không? Khi nào tỉnh lại em muốn cùng anh bắc một giàn mướp, vừa để mát, lại còn đẹp, bông hoa mướp vàng ươm, mấy tháng lại có quả mướp lớn để nấu canh tôm. Khi đó bé Cua cũng lớn chút rồi, đợi Cua biết đi có lẽ phải bắc mấy mùa mướp. Sau này Cua lớn rồi, để con bé hái mướp, em sẽ dạy nó nấu canh tôm cho ba ăn, nghĩ thôi sao mà thấy hạnh phúc quá đổi.

- Văn, có phải anh cũng đang nghĩ đến đi ầu đó không? Chúng ta từng bỏ lỡ những tháng ngày xa cách nhau, giờ đây anh cho em một cơ hội làm lại được không anh? Em biết mình thật vô liêm sỉ khi nói ra những lời này, nhưng em yêu anh, thật sự yêu anh rất nhiều. Sinh mạng này của em là anh cứu, mang ơn anh quá nhiều, vậy nên anh có thể tỉnh lại được không? Tỉnh lại để em trả ơn này cho anh, tỉnh lại để em bù đắp cho anh những lỗi lầm của mình.

- Văn, ba già rồi, anh có thương ba không? Cua còn chưa ra đời, anh có thương con không? Vì ba, vì Cua anh dậy cùng em chăm sóc họ được không anh? Tháng ngày ngắn ngủi, cuộc đời này đã quá đau thương rồi, từng dậy đi mình làm lại từ đầu đi anh. Đừng chấp con bé ngu ngốc như em mà Văn.

Cô đưa tay anh áp lên má mình, chỉ ước rằng anh có thể tự chạm tay được vào cô, chỉ ước rằng đôi mắt kia khẽ mở ra, chỉ ước rằng khoé môi anh cong lên, từ trong miệng phát ra câu yêu thương. Vậy mà đến giờ, anh vẫn nằm đây, giọt nước mắt trên khoé mi ban nãy đã khô từ rất rất lâu. Nhiên nhắm nghiền mắt, đứng dậy từ từ cúi xuống hôn lên đôi môi nhợt nhạt kia, một giọt nước mắt rơi xuống, chảy vào miệng anh. Cô chạm nhẹ lên đôi môi, rồi khẽ thì thầm:

- Văn, nhất định anh phải tỉnh dậy, em và con chờ anh.

Nói rồi cô lê chân sang giường bên cạnh nằm lên nghiêng mình về phía anh nói:

- Con bé mệt rồi, em cho nó ngủ chút, dậy sẽ lại nói chuyện cùng anh được không?

Cô khẽ xoa tay xuống bụng, trên khuôn mặt cố nở nụ cười méo mó nói:

- Cua, hai mẹ con mình nhất định chờ ba nhé.

Dứa bé lại khẽ đạp cô, trái tim cô như rỉ máu, cố nhắm mắt để ru mình ngủ đi, nhưng những giọt nước mắt vẫn lăn qua sống mũi, ướt đẫm hết mặt. Trong giây phút mệt mỏi, cô liền thiếp đi, bên ngoài trời nắng trong cái se lạnh của mùa thu. Dưới gốc cây bàng lẳng trong giữa sân bệnh viện, từng chùm héo úa rơi rụng khắp sân. Ở nơi này, cô vẫn không thể bình an ngay cả khi ngủ.

- Cô Nhiên....

Tiếng bé An gọi khiến Nhiên chợt tỉnh giấc, cô mở to đôi mắt, vội vàng bật dậy. Vợ chồng bác sĩ Lai và An đang đứng bên cạnh, cô lắp bắp nói:

- Cô chú đến bao giờ vậy?

Ông Lai nhìn cô đáp lại:

- Chú vừa đến thôi, tình hình cậu ấy sao rồi?

- Vẫn chưa tỉnh chú ạ, ngày thứ hai rồi.

Ông Lai chưa kịp nói bà Lan đã vội lên tiếng:

- Nhiên, cháu gầy đi quá, đêm qua lại không ngủ được phải không?

Ông Lai nghe vậy liền chau mày:

- Cái gì một hôm mà đã gầy đi? Con bé trông hốc hác thôi.

Rồi ông quay qua cô nói tiếp:

- Bác sĩ nói cậu ấy sao?

Cô hơi nhắm mắt kể lại chuyện sáng nay, ông Lai nghe vậy liền nói:

- Nhiên, thật ra chú có đi đâu này cần nói với cháu, việc cậu ấy có phản ứng như cháu kể có thể cậu ấy thật sự cảm nhận được lời cháu nói, nhưng cũng có thể đó chỉ là phản xạ của cơ thể. Nhưng trùng hợp rằng lại xuất hiện khi cháu tâm sự với cậu ấy, đó cũng là dấu hiệu tích cực. Giờ cháu thường xuyên nói chuyện, kể lại những câu chuyện trong quá khứ hai người cùng trải qua. Tuy nhiên đi đâu quan trọng nhất bây giờ là cháu sắp sinh, giữ sức khỏe cho mình để sinh ra đứa bé khỏe mạnh là đi đâu mà có lẽ cậu ấy mong muốn nhất. Cuối tuần cháu phải làm kiểm tra lần cuối, cô Lan có mang sữa cho cháu đấy cuối tuần cô sẽ đưa cháu đi khám.

Cô ngược to đôi mắt u ám nhìn ông, trong giây lát liền sụp xuống rồi nói:

- Chú, cô cháu thật sự biết ơn hai người rất nhiều.

Bà Lan thở dài nói:

- Đừng nói ơn huệ ở đây con bé này, cô thương cháu như con mình. Thật sự...

Bà ngừng lại, dường như nơi cổ họng có chút gì đó nghẹn lại không nói lên lời, liền quay mặt đi. Cô nở nụ cười gượng gạo méo mó, bỗng muốn òa khóc thật to, nhưng cô hiểu giờ không phải lúc để khóc. Ông Lai lại nói tiếp:

- Thật ra giáo sư Jonatan đã tiến hành phẫu thuật và theo dõi là tốt nhất rồi, ta nghe nói giáo sư vì cậu Văn mà ở lại đây thêm một tháng mặc dù lẽ ra vài ngày nữa ông ấy trở về nước theo lịch trình rồi.

Nhiên gật đầu, hai tay gầy gò bấu chặt vào nhau đáp lại:

- Vâng ạ, cháu hiểu mà chú, chỉ đến ngày thứ hai rồi chưa tỉnh cháu lo lắng thôi.

Bà Lan tiến lại gần cô an ủi:

- Nhiên, cháu cứ từ từ đã. Đừng suy nghĩ quá nhiều lại ảnh hưởng đến đứa bé, cô tin cậu ấy sẽ tỉnh lại thôi.

Bé An lại gần, khẽ nắm chặt tay cô, rồi quay sang ông bà Lai nói:

- Ông bà, hôm nay con ở lại đây với cô Nhiên được không? Sáng mai ông bà qua đón con.

Cả Nhiên, lẫn ông bà Lai đều hết sức ngạc nhiên hỏi lại:

- An, con nói sao cơ?

Con bé ngược đôi mắt to tròn nhìn Nhiên nói:

- Cô ơi, con biết cô đang rất buồn, con ở lại có thể khiến cô thấy phiền. Có thể cô muốn ở một mình, nhưng con thật sự không yên tâm. Cô có bầu, ở đây một mình, muốn ăn gì uống gì để con chạy qua chạy lại mua cho cô, dưới cổng bệnh viện nhiều chỗ bán đồ, lúc cô muốn nói chuyện với chú, con sẽ ra ngoài không nghe lén. Được không cô?

Nhiên sửng người nhìn con bé, trong giây lát bỗng thấy nghẹn lại. Con bé lắc lắc tay cô van nài:

- Cô nhé, hôm nay con ở lại, nếu cô thấy phiền mai con không ở lại nữa.

Cô không dám nhìn thẳng đôi mắt nó, khẽ vuốt tóc nó rồi nói:

- Cô không thấy phiền, cô không phiền đâu An à.

Con bé mỉm cười hiên lành, nhìn ông bà Lai rồi nói:

- Ông bà về đi, để con ở lại.

Bà Lan thở dài nói:

- Nhiên, con bé này lại phiền cháu rồi. Nhưng hồi mẹ con bé có em bé nó cũng vào viện chạy đi chạy lại mua cái này cái kia, mặc dù khi đó mới

tám tuổi. Cháu cứ yên tâm, việc gì không làm được, nó có khả năng cứ nhờ nó.

Nhiên gật đầu đáp:

- Thật ra ở đây cũng có y tá, có giúp việc nhưng con bé ở lại đây không hề phiền đâu cô. Ở lại cùng cháu còn có người bầu bạn cô ạ.

Bà Lan nhìn cô chua xót nói:

- Được rồi, vậy hai cô cháu ở lại, tối cô mang cơm qua cho nhé.

- Dạ cháu báo cơm bên bác giúp việc chiều mang qua cho cả cháu và con bé được rồi. Cô chú cứ về lo việc đi ạ.

Ông bà Lan Lai nhìn An, hôm nay trên xe nó đã nói rõ mục đích của con bé ở lại nên không muốn ngăn cản, dặn dò cô vài câu sau đó trở về Đợi ông bà đi khuất, An mới nhìn Nhiên rồi nói:

- Cô Nhiên, cô có thể ra ngoài, con nói chuyện với chú một lát được không?

Nhiên hơi ngạc nhiên khi thấy đề nghị này, bởi từ hôm qua đến giờ con bé đâu không mở miệng nói bất cứ thứ gì. Thế nhưng, cô biết An là đứa bé hiểu chuyện, có lẽ nó có đi đâu gì đó cần nói với Văn, cô cũng từ chối chỉ khẽ cầnhộp thư bước ra ngoài, có vài bức thư hình như cô chưa đọc

EM LÀ SINH MỆNH CỦA ANH

Phạm Vũ Anh Thư

dtv-ebook.com

Chương 40

An đợi cô đi khuất, liền đóng cửa kéo ghế ngồi bên mép giường. Đôi mắt u ám nhìn lên chiếc giường sắt trắng toát khẽ nói:

- Chào chú, con xin giới thiệu con là An, bạn của cô Nhiên. Có lẽ chú không biết con, nhưng con biết chú đấy ạ, có phải chú rất ngạc nhiên khi con nói đi đâu không chú? Con nghe ông con nói, phải thường xuyên trò chuyện cùng chú, khơi dậy những ký ức đã qua thì chú có khả năng tỉnh lại cao hơn. Nhưng con không cùng chú trải qua chuyện gì, thậm chí chú còn không biết con, thế nhưng con lại cùng cô Nhiên và em Cua trải qua rất nhiều chuyện. Con gặp cô trong một ngày tại bệnh viện, vè sau con mới biết em Cua không khoẻ cô phải thường xuyên đưa em đi khám. Khi con gặp cô, con đã ngỡ rằng cô là mẹ con, đáng vẻ cô rất khác khổ gầy gò như hữ mẹ con có bầu em bé. Chú biết không? Khi cô chuyển đến nhà con ở, con đã bắt gặp bức ảnh cưới của cô và chú. Trên đó nụ cười cô tươi tắn và rạng rỡ chứ không như bây giờ. Đã rất nhiều lần, con thấy cô buồn thẫn, ngẩng ngắm bức ảnh đó rất lâu. Đôi khi con còn bắt gặp cô khóc, và con hiểu ra trong ảnh là người cô thương rất nhiều. Khi đó con không hiểu vì lý do gì giờ cô lại ở một mình mà không bên cạnh chú, nhưng con cũng thẫn đoán rằng phải có đi đâu gì đó rất đáng thương cô mới từ bỏ người mình yêu như vậy. Và hôm qua khi nghe người bạn của cô kể lại, con mới hiểu hoá ra cô hiểu lầm chú. Thế nhưng chú ơi, trên đời này đâu có ai không sai lầm? Nếu như, khi con đặt mình vào hoàn cảnh đó, con cũng không chắc mình đủ thông minh để biết đó là hiểu nhầm và cũng có thể hành xử như cô. Chú, chú có thể tha thứ cho cô mà tỉnh lại được không? Trừng phạt cô thế này có lẽ cũng quá đủ rồi, chú biết không? Con nghe người bạn của cô kể rằng, khi mang bầu vì không có tiền cô còn phải đi rửa bát thuê, con cảm thấy thương cô vô cùng. Cô có đáng trách, nhưng cô thật sự đáng thương nhiều hơn. Chú biết không? Ba mẹ con cũng mất hết cả rồi, khi mẹ con mang bầu, ba con còn đánh mẹ con có lần gần sẩy thai.

Con đã từng hận ba con vô cùng, người đàn ông đó quá t ồi tệ, vậy mà khi ba con mất đi, mẹ con vẫn làm tròn chữ nghĩa. Thậm chí mẹ còn nói con đừng hận ba. Đến giờ đây con mới thấm thía, cuộc đời này quá ngắn, mà nỗi khổ lại quá dài quá rộng. Cua sắp ra đời rồi, con xin chú tỉnh lại cho em một người ba lành lặn yêu thương. Chú yêu cô nhiều như vậy, chú thương cô nhiều như vậy, chú hãy để em Cua có một mái ấm yêu thương được không chú? Đừng để em phải như con, hay phải như cô, một gia đình không lành lặn thì đáng thương lắm chú ơi. Con biết, chú phải trải qua rất nhiều đau khổ vì tổn thương cô gây ra cho chú, dù con không trực tiếp chứng kiến chỉ nghe qua lời kể và sự đau khổ của cô, nhưng chú ơi cô cũng đáng thương lắm. Một mình cô có bầu, lại chẳng nơi nương tựa, những đêm cô khóc con đâu biết cả. Con xin chú, hãy mở mắt ra được không? Xin chú hãy vì em Cua, vì cô mà tỉnh lại được không chú?

Dù cho con chỉ là đứa bé mười tuổi, nhưng con cũng biết thế nào là đau thương, Chú biết không? Mẹ con là người phụ nữ rất đáng thương, mẹ mang bầu em con được năm tháng liền phát hiện ung thư, vậy mà vì em mẹ không xạ trị chỉ để mong em ra đời khoẻ mạnh. Mẹ kiên cường từng giây từng phút để bên em, vậy chú chú hãy kiên cường được không? Kiên cường để đón em Cua ra đời được không chú? Em Cua rất ngoan, khi mẹ mệt em Cua không hề đạp, khi mẹ nói chuyện em mới đưa chân đạp lên bụng mẹ như muốn đáp lại, có phải em rất thông minh không chú?

Đột nhiên, An bỗng thấy trên máy monitor nhịp tim của Văn đập rất nhanh. Con bé luống cuống, gọi d ần dập:

- Chú, có phải chú nghe được con nói hết không? Chú...

Nhưng ngay trong giây lát nó lại trở về trạng thái bình thường, trên mặt con bé hiện rõ sự thất vọng nhắm mắt nói:

- Chú, chú đừng giận cô nữa mà. Chú biết không, cô làm việc rất chăm chỉ kiếm tiền nuôi Cua, tiền thuốc, tiền khám cho Cua rất tốn, đều một tay cô chăm lo cả. Chú phải nhìn thấy cảnh, cô ôm bụng khệ nệ đến phòng khám, khuôn mặt g ầy gò chú mới thấy thương cô đến thế nào. Chú còn yêu, còn thương chú hãy mau tỉnh lại đi được không chú? Con đã từng

mong, mình có một đứa em để có thể nói chuyện khi buồn, từ khi cô đến con thấy cuộc đời này của mình vui hơn rất nhiều, con nghe ông nói Cua đã được hơn ba mươi năm tuổi, sắp ba sáu tuổi rồi. Cua sắp chào đời rồi, sự kiện lớn thế này chẳng lẽ chú không muốn tham dự sao? Đứa bé đáng yêu như vậy, chú không muốn bế ẵm sao? Con xem qua bức hình siêu âm rồi, Cua rất giống chú, sống mũi cao, môi mọng này. Chú, xin chú hãy kiên cường, xin chú kiên cường vì Cua, vì cô mà tỉnh dậy, con biết chú vẫn ý thức được con nói, chú hãy mau tỉnh dậy được không chú?

****

Trong lúc An bắt đầu khép cánh cửa nói chuyện với Văn bên trong, Nhiên ngẩng lên ngoài, mở chiếc hộp lấy mấy tờ giấy ngẩng đọc, trên đó còn sót vài bức thư anh gửi hồi đi du học, cô đưa mấy ngón tay xương xẩu lật từng tờ giấy bắt đầu ngẩng đọc. Những dòng chữ anh viết cho cô chan chứa yêu thương, một chút

- Cô Nhiên, chú...

Cô mở to đôi mắt, đứng dậy nói:

- Chú sao hả An?

Con bé tay vẫn giữ cửa nói:

- Tim chú đập rất nhanh, ban nãy một lần, giờ lần nữa, lần đầu con còn nghĩ con nhầm, nhưng lần hai con thấy rất rõ trên máy, khi con nhắc đến em Cua tim chú liên đập nhanh như vậy. Phòng bác sĩ đâu? Con đi gọi cô vào trong với chú đi.

Nhiên lật đặt lên bước chân, vừa đi vừa nói:

- Phòng ba trăm linh năm gặp giáo sư Jonatan con nhé.

Con bé không đáp lại, chạy nhanh theo hướng cô nói.

Nhiên bước vào phòng, ng ẩ lên ghế, nhìn lên máy monitor nhịp tim anh vẫn có chút nhanh hơn nhưng không đáng kể, chỉ có đi ầu anh vẫn nằm bất động, không hề có biểu hiện gì. Trong lòng cô bỗng dấy lên tia hy vọng, khẽ chạm lên tay anh rồi nói:

- Văn, có phải anh sắp tỉnh lại rồi không? Có phải anh nghe được hết phải không anh?

Thế nhưng anh vẫn nằm đó, nhịp tim cũng từ từ trở lại bình thường.

Khi giáo sư Jonatan cùng bé An đến, cô liền đứng dậy, tránh sang một bên. Sau khi xem xét một hồi rất lâu, giáo sư Jonatan liền quay sang cô nói:

- Cô Nhiên, cậu ấy quả thật có biểu hiện như bé đây vừa nói thì đây rất có thể là dấu hiệu tích cực, nhưng cũng chưa nói lên được đi ầu gì, chỉ có đi ầu thường nếu có những biểu hiện thế này khả năng tỉnh lại cao hơn. Hãy tiếp tục duy trì nói chuyện với cậu ấy nhiều nhé.

Cô gật đầu, rồi rít cảm ơn giáo sư, đợi giáo sư đi ra khỏi cửa, cô liền quay sang nói với An:

- Con nói gì khiến tim chú đập nhanh vậy con?

Con bé mím môi đáp lại:

- Con nhắc đến Cua cô ạ.

Nhiên khẽ gật đầu, kéo con bé lại xoa lên mái tóc tơ mượt, mùi thơm của dầu gội khiến cô có chút dễ chịu, bỗng dưng cô cảm thấy trong lòng chút hy vọng mong manh ngày hôm qua đang lớn dần. Bên ngoài những đám mây trắng lơ lửng giữa nền trời xanh ngắt, cuối thu ánh nắng vàng nhạt chiếu qua khung cửa kính. An nhìn Nhiên, mở đôi mắt to tròn khẽ nói:

- Cô Nhiên, bác sĩ nói vậy là có hy vọng rồi, cô đừng khóc nữa nhé lại ảnh hưởng đến em Cua.

Nhiên mím chặt môi gật gật đầu kéo bé An vào lòng rồi giọng vẫn còn nghẹn ngào:

- An, con thật ngoan quá, nếu như chú tỉnh dậy thấy một đứa bé ngoan ngoan thông minh thế này lại luôn nghĩ đến em Cua có lẽ chú sẽ vui lắm đấy.

An đưa đôi tay nhỏ bé nắm chặt bàn tay xương xẩu của Nhiên ánh mắt đen láy lạnh lợi nhìn cô, trong giây lát cô khẽ thấy con bé cụp đôi mắt xuống để lộ hàng mi cong vút thì thầm:

- Cô Nhiên, con có thể xin cô một chuyện được không?

- Được, An nói đi.

- Nếu như chú tỉnh dậy, cô có thể hỏi chú xin phép cho con được làm chị gái của em Cua được không cô?

Nhiên bỗng sững người, ở nơi góc trái lồng ngực khẽ nhói lên không tìm được mà siết chặt hơn vòng tay ôm con bé nói:

- An, được, được mà. Chú sẽ đồng ý, nhất định sẽ đồng ý, cô sẽ xin chú nhận An làm con. An có đồng ý không? Có đồng ý gọi chú là ba không con?

An cắn chặt môi, khẽ gỡ tay cô ra khỏi người bước xuống ghế nắm chặt tay Văn đầy xúc động:

- Chú Văn, chú sẽ tỉnh dậy đúng không? Nhất định là như vậy phải không chú? Chú còn ông Minh, còn cô Nhiên, còn em Cua và còn cả con. Con muốn được gọi cô là mẹ, được gọi chú là ba nên chú hãy tỉnh dậy được không, tỉnh dậy để cho phép con được làm chị của Cua nữa chứ. Có phải chú nghe được hết lời con nói không hả chú, chú có biết không con chưa bao giờ có được một người ba đúng nghĩa, con biết chú rất rất nhân hậu, rất yêu thương cô Nhiên và em Cua, vậy nên chú dậy đi được không? Dậy đi để yêu thương thêm con, để con có một gia đình như bao người cũng là để em Cua được hạnh phúc nữa mà...

Nhiên nhắm nghiền mắt, từng lời An nói khiến cô bỗng thấy mình thật ngốc nghếch, cô còn không hiểu chuyện được bằng đứa bé mới mười tuổi. An vẫn nắm chặt tay Văn không buông, đôi mắt con bé u ám cô đơn đến tội nghiệp. Nhiên không kìm chế được, đôi mắt cũng đỏ hoe khẽ nói:

- Văn, anh có nghe được những lời bé An nói không? Con bé ngoan lắm, sau này có thể chăm sóc được Cua thay chúng ta r ấ đấy, anh tỉnh dậy đi được không Văn? Văn em sắp không chịu được nữa r ấ...

Thế nhưng trong căn phòng trắng toát, người đàn ông cô thương vẫn nằm bất động, cô bỗng thấy bất lực muốn gào lên, muốn thay anh gánh những đớn đau mà anh đang chịu. Ông trời dường như không muốn cô được hạnh phúc, nhưng biết trách ai bây giờ, chỉ trách bản thân cô quá ngốc nghếch.

Bỗng dưng bên ngoài chợt phát nhạc của Anh Thơ khẽ vang lên từ chiếc loa phát thanh của bệnh viện,

“ Cuối trời mây trắng bay, lá vàng thưa thớt quá

Phải chăng lá v ề rừng, mùa thu đi cùng lá

Mùa thu ra biển cả, theo dòng nước mênh mông

Mùa thu vàng hoa cúc chỉ còn anh và em, chỉ còn anh và em là của mùa thu cũ

Chỉ còn anh và em.”

Chợt Nhiên thấy ở màn hình máy monitor, nhịp tim của Văn lại có chút nhanh hơn li ền vội vàng nắm chặt tay anh gấp gấp nói:

- Văn, anh nghe được đúng không? Bài hát của chị Anh Thơ, anh từng nói anh rất thích nghe nhạc của chị ấy, đúng không anh? Có phải anh đang cảm nhận được không?

Đột nhiên tiếng nhạc bên ngoài cũng dứt, màn hình máy monitor cũng trở lại như bình thường. Nhiên lấy chiếc máy điện thoại hai tay luống cuống mở lại bài hát vừa được nghe, phải rồi cô từng đọc trên mạng rằng âm nhạc rất diệu kỳ. Trước kia cả cô và Văn đều rất thích nghe dòng nhạc dân ca trữ tình này, hôm nay bài hát này phát lên thật đúng hoàn cảnh. Bé An nhìn cô rồi nói:

- Cô Nhiên, có lẽ chú cảm nhận được hết những điếu xung quanh rồi. Con tin rằng, rất nhanh thôi chú sẽ tỉnh lại, chú có nhiều biểu hiện như vậy mà.

Nhiên gật đầu, lắng nghe đoạn nhạc phát ra từ điện thoại bàn tay vẫn nắm chặt tay Văn. An bặm môi bước xuống dưới vào nhà vệ sinh giặt qua chiếc khăn mặt sau đó chạm chiếc khăn vào từng kẽ tay Văn, vừa lau vừa nói:

- Chú Văn, chú mau tỉnh dậy nhé. Em Cua sắp ra đời rồi, chú mau dậy đón em cùng cô nữa nhé.

Nhiên không dám nhìn thẳng vào mắt con bé, chỉ ngời lặng im nghe bài nhạc đã cũ đang phát, lại theo dõi từng hành động như người lớn của An càng thêm tái tê lòng An lau xong, liền phới chiếc khăn mặt vào chỗ cũ rồi lặng lẽ đi ra ngoài ngời trên ghế hành lang. Có lẽ con bé muốn để cô có thời gian bên Văn.

Khi bóng An khuất dần sau cánh cửa, Nhiên mới thấy chua xót vô cùng.

Cô không dám khóc, nhưng lời nói đã nghẹn lại:

- Văn, anh sắp tỉnh lại chưa? Anh có nhớ em không hả Văn? Anh sắp có hai đứa con gái đáng yêu thế này sao vẫn nở giận em mà nằm đó hả Văn? Văn, em cầu xin anh đấy. Dậy với em đi anh, dậy với em với ba, với Cua và cả bé An đi anh. Không có anh em biết phải sống những ngày tiếp theo như thế nào?

- Văn, anh có biết không? Suốt thời gian qua chưa một giây một phút nào em quên được anh, dù có cố gắng thế nào cũng không gạt nổi anh ra khỏi đầu. Em biết em sai, em biết em ngốc nghếch, nhưng dù sao cũng còn nhiều điều giữa chúng ta. Anh có giận em thế nào cũng đừng bỏ mặc em một mình thế này được không Văn? Em không chịu được đâu, nếu giận em anh cứ dậy mà mắng mà chửi em đi...

- Văn, em sai thật rồi, anh dậy đi. Dậy mắng chửi em ngu ngốc thế nào, em đau lòng lắm. Em đau lắm anh biết không? Dậy đi mà anh, em xin anh. Chúng ta còn bao điều dở dang, chúng ta còn bao thứ phải lo, dậy cùng em đi suốt cuộc đời như anh đã hứa đi. Em không đáng được tha thứ, nhưng còn ba, còn An, còn Cua họ phải làm sao hả anh?

Nhiên cắn chặt môi để ngăn không cho nước mắt rơi, bàn tay cô vẫn nắm chặt tay đôi tay lạnh lẽo bất động của Văn. Trời ngoài kia sắp ngã về tối, mặt trời đỏ rực càng lúc càng khuất dần. Ngày thứ hai, Văn vẫn chưa tỉnh dậy!

Ngày mai là ngày thứ ba, bác sĩ nói rằng trong ba đến năm ngày không tỉnh lại khả năng thành người thực vật càng lớn. Trong lòng Nhiên bỗng dấy lên một nỗi sợ hãi mơ hồ, cô nghĩ rất lâu bên giường, kể lại những câu chuyện đã qua giữa hai người thế nhưng ngay khi mặt trời đã lặn hẳn, ngoài kia phố bắt đầu lên đèn thì trong căn phòng trắng toát này Văn vẫn nằm bất động. Con bé An vẫn nghĩ bên ngoài, lâu lâu mới chạy vào hỏi xem cô có cần gì không? Đến bảy giờ tối Chủ tịch Minh và bà Thu có mặt tại căn phòng, thấy cô đã phờ phạc sau hai ngày ông bỗng xót thương vô cùng. Bà Thu mang cơm đưa cho cô và An giục hai người ăn rồi về nghỉ ngơi để bà và ông Minh ở lại trông cho Văn, Nhiên tất nhiên dù muốn ở bên anh qua ngày qua đêm nhưng cô biết rằng vì đứa bé mà không được để bản thân mệt mỏi. Còn ba ngày nữa là vẫn còn hy vọng, cô không tin ông trời bất công đến mức tàn nhẫn với cô như vậy. Sau khi ăn xong cơm ở bệnh viện, Nhiên cùng An được Chủ tịch Minh đưa trở lại căn nhà của Văn. Trong suốt khoảng thời gian ngắn ngủi gặp mặt, ông Minh và cô không nói chuyện nhiều, thế nhưng cả hai người đều hiểu được nỗi lòng của người kia. Đưa cô về đến nhà ông vẫn dặn dò cô đừng nghĩ nhiều lại

ảnh hưởng đến đứa bé. Hôm nay có thêm con bé mà lòng cô đã bứt rứt trông trái cô đơn.

Sau khi hai người tắm xong liền leo lên giường, dưới ánh đèn lò mờ trông Nhiên xanh xao đến tội nghiệp. Một người phụ nữ mang bầu lẽ ra phải béo tốt hồng hào, thế nhưng ngoài chiếc bụng to kềnh thì chỉ thấy cả thân hình gầy gò, xương xẩu. hai ngày hôm nay lại càng hốc hác vô cùng

Cô nằm trên giường, nắm chặt tay An nhìn lên phía trần nhà.

Đột nhiên bé An liền bật dậy nhảy xuống dưới, Nhiên thấy thế khẽ giật mình hỏi

- An, sao thế con? Có chuyện gì à?

Con bé với tay bật điện, lê đôi dép loẹt quẹt ra cửa đáp lại:

- Hôm nay cô chưa uống sữa bầu buổi tối, ban nãy con thấy hộp sữa ngoài kia mà quên khuấy đi. Để con dậy pha sữa cho cô.

Nói rồi không đợi Nhiên phản ứng, con bé đã chạy tót ra bên ngoài.

Nhiên cắn chặt môi, nghĩ đến có lần Văn cũng từng thế này với cô không tìm được mà sống mũi cay xè, cô vừa nhớ anh đến đau đớn, lại thương An đến xé lòng. Phía dưới bụng, bàn chân bé xíu khẽ đạp vào thành bụng, Nhiên cố ngăn cơn xúc động đang trào dâng khẽ nói:

- Cua, có phải con đang rất thương ba như mẹ thương ba không? Mẹ xin lỗi con, là tại mẹ phải không con? Cua đừng giận mẹ được không? Con phải thật mạnh khỏe ra đời con nhé. Mẹ con mình cùng chị An và cả ông nội phải là chỗ dựa cho ba lúc này đúng không con?

Cô vừa nói, vừa xoa bụng, trong giây lát bỗng thấy như có chút động lực. Bên ngoài kia, có tiếng lách cách pha sữa của An. Con bé này ngoan ngoãn hiểu chuyện đến mức đáng thương. Khi An mang cốc sữa ấm vào cũng đúng lúc Nhiên nhìn lên đờng hồ. Trời đầu thu nên bên ngoài đã se

lạnh, con bé An mặc chiếc áo mỏng tanh vừa bước vào đã khẽ rùng mình. Nhiên xót xa hỏi nó:

- An, con có lạnh không?

- Con không lạnh, cô uống sữa đi, mình ngủ sớm mai lại vào bệnh viện. Mai ông bà con đón con về, cô ở lại nói chuyện nhiều thêm với chú nhé.

Nhiên nhận cốc sữa, uống ực một hơi rồi nói:

- An, cô phải cảm ơn con, cảm ơn vì con đã chăm sóc cô suốt thời gian qua và cả đến bây giờ. Nhiều khi cô thấy mình còn chẳng hiểu chuyện bằng con, cô...

- Cô Nhiên, đừng nói cảm ơn con. Chẳng phải cô cũng yêu thương con suốt thời gian qua sao? Con...thật sự con coi cô như mẹ của con...

Nó ngừng lại một lúc, trên khoé mắt bỗng có một giọng long lanh nói tiếp:

- Đã từ rất lâu rồi con không được cảm nhận tình yêu của ba mẹ, ông bà con lại đi làm suốt. Con...con yêu cô như yêu mẹ của con

Nhiên không kìm chế được, ôm nó vào lòng, chợt thấy toàn thân nó run lên, hai tay nó bấu chặt lên lưng cô giọng nghẹn lại:

- Cô Nhiên, cô có biết không? Con đã được nghe chú Quân kể hết mọi chuyện với ông bà, con biết chú Văn là người rất rất tốt, rất yêu thương cô và yêu cả em Cua. Vậy nên chắc hẳn chú sẽ thương con như thương em đúng không cô? Con biết con chẳng có tư cách gì đòi hỏi những đi ều này, nhưng con... cô ơi, thật sự con rất muốn được làm chị của Cua, được làm con của cô chú, dù cho có không phải ruột thịt. Có phải con đang đòi hỏi quá đáng không cô? Con...chưa bao giờ con có một người ba yêu thương con, chưa bao giờ được ba đưa đón, con thật sự rất mong chú tỉnh dậy. Vì cô, vì em Cua và vì cả con, để con có thể cảm nhận chút hơi ấm của gia đình...

Nhiên nghe từng lời con bé thốt ra lại càng thương đến quặn lòng. Từng lời con bé nói, rất rõ ràng muốn Văn tỉnh dậy nhận con bé làm con nuôi, thế nhưng trong lời nói như không dám thể hiện hết, như sợ rằng mình là gánh nặng là nỗi ưu phiền cho người khác. Con bé này, sao có thể khiến người ta muốn rơi nước mắt đến vậy? Cô đẩy nó ra, lấy hai tay lau những giọt nước mắt trên gương mặt trẻ thơ thì thẫn:

- An, con đừng khóc. Nhất định chú sẽ tỉnh dậy, con biết không? Cô rất muốn được xưng mẹ với con, rất muốn được nhận con làm con của cô. Nhưng, có lẽ đợi chú tỉnh lại, để cô và chú cùng nhận để con và cả em Cua thực sự có mái ấm đầy đủ ba và mẹ sẽ ý nghĩa hơn. Nhất định chú sẽ rất vui khi có đứa con ngoan ngoãn đáng yêu thế này, làm sao có ai nỡ từ chối đứa trẻ thông minh, nhanh nhẹn lại hiểu chuyện như con chứ? Cô và chú sẽ yêu thương con như Cua, cô tin chú sẽ không thiên vị em Cua hơn con đâu. Giờ chúng ta ngủ thôi nhé, mai con muốn về cô sẽ gọi ông đến đón, còn nếu muốn ở lại với cô cứ ở lại được chứ?

An khẽ gật đầu, với tay tắt bóng đèn rồi nhanh chóng leo lên giường.

Trong bóng tối, Nhiên không còn cảm thấy cô đơn, bàn tay nhỏ bé của con bé nắm chặt lấy tay cô. Giữa cuộc đời chơi vơi mù mịt này, bỗng dưng con bé lại trở thành điểm tựa để cô có thể dựa vào.

- Cô Nhiên ngày mai cô gọi ông đón con nhé, những đi đâu cần nói con đã nói hết với chú rồi, từ mai để cô có thời gian nói chuyện với chú nhiều hơn, biết đâu mai kia thôi chú sẽ tỉnh lại. Con về sẽ chờ tin cô ở nhà.

- Mai An muốn về thật sao? Hay con sợ phiền cô?

- Con muốn về chứ không phải sợ phiền gì cả, con muốn cô có thời gian bên chú nhiều hơn, cũng muốn về nhà với ông bà.

- Được vậy sáng mai cô sẽ gọi cho ông đón con nhé, giờ chúng ta ngủ thôi.

An khẽ gật đầu, đặt một tay xuống bụng cô khẽ thì thẫn:

- Cua ở trong này ngoan nhé, chị biết Cua thiệt thòi rất nhiều, nhưng em thương ba mà ngoan nha em. Chẳng mấy chốc nữa Cua ra đời rồi, sắp được gặp ba rồi nên em phải thật khoẻ mạnh nghe chưa? Cua, chị An yêu em. Chúc em ngủ ngon.

- An, cô cũng yêu con..

Con bé gật đầu, đưa tay ôm chặt cô, hai người không ai nói thêm với ai câu gì, chỉ khẽ nhắm mắt lặng lẽ chìm vào giấc ngủ. Sáng hôm sau khi Nhiên tỉnh dậy đã thấy An lục đục bên ngoài liền lê đôi dép loẹt quẹt đứng dậy vừa hay con bé bê cốc sữa ấm vào. Thấy cô đã tỉnh nó liền nói:

- Cô dậy rồi sao, sữa con pha rồi cô uống đi.

- An, sao con dậy sớm thế?

- Con sáng tỉnh giấc nên dậy luôn, cô uống đi rồi vào bệnh viện.

Nhiên gật đầu, vội đi đánh răng rửa mặt sau đó uống hết cốc sữa và ăn tạm chiếc bánh chocopie sau đó gọi cho ông Lai đến đón con bé tại bệnh viện rồi mau chóng cùng con bé ra ngoài bắt taxi đến đó. Đến nơi vừa hay gặp ông Lai ngay ngoài cổng, vì có việc bận nên ông không cùng cô lên thăm Văn mà chở bé An về luôn. Cô lên phòng bệnh thấy ông Minh đang ngồi bên giường, khuôn mặt ông sau hai ngày cũng như cô, phờ phạc đi rất nhiều. Nhiên khẽ mở cửa bước vào lễ phép nói:

- Con chào ba.

Ông Minh thấy cô có chút ngạc nhiên nói:

- Hôm nay con đến sớm thế sao? Con đã ăn gì chưa? Để ta gọi bác Thu kêu bác không cần qua nhà con mà đến thẳng đây, sợ bác lại không biết.

Không đợi cô lên tiếng, ông liền lấy điện thoại gọi cho bà Thu rồi mau chóng kéo chiếc ghế còn lại sang bên cạnh mình rồi nói:

- Nhiên, con ngủ rồi đi, ba có chuyện cần nói với con.

- Có chuyện gì vậy ba?

Ông Minh nhìn xuống chiếc bụng khê nệ của cô chua xót đáp:

- Nhiên, hiện tại ba và cậu Quân đã gửi toàn bộ hồ sơ của tên Thanh lên cho công an đi điều tra rồi, tuy nhiên hẳn ta trốn rất kỹ nên công an họ vẫn chưa tra ra được. Thời gian này con sẽ có người bảo vệ đưa đón tránh việc xảy ra những chuyện không hay cho đến khi tên Thanh bị bắt. Bên phía công an họ đã ra lệnh truy nã rồi. Thời gian này ba tập trung ở bệnh viện cùng con nhiều, chỉ mong thằng Văn sớm tỉnh lại. Con nhất định phải giữ sức khỏe từ nay đến khi sinh đứa bé nhé.

Nhiên bặm chặt môi nhìn ông, lại nghĩ đến Quân, hoá ra mấy hôm nay cô không gặp anh ta là bởi anh ta đang giúp ông Minh vụ án tên Thanh. Cô thở dài nhìn ông Minh rồi nói:

- Ba, con thật lòng cảm thấy mình vô dụng quá, suốt thời gian qua đã nghi ngờ ba và anh Văn. Con biết ba không giận con, không trách con nhưng con lại chẳng thể tha lỗi cho bản thân mình được. Nếu anh Văn không tỉnh lại con thật sự không biết phải đối mặt thế nào với cả ba và đứa bé... Con...thật sự con là đứa ngu xuẩn.

- Nhiên, con đừng tự dẫn vật nữa, ba nói rồi mà thằng Văn nằm ở đây không phải lỗi của con. Ba và nó vẫn luôn đi điều tra tên Thanh, hẳn biết nên mới mới ra tay với nó. Con ngoan, nghe ba đừng tự dẫn vật mình nữa, chờ ngày thằng Văn tỉnh lại thôi. Ba thật sự rất thương con, thương thằng Văn và cả đứa cháu trong bụng con. Nghe lời ba, đừng trách mình nữa.

Nhiên không dám nhìn thẳng vào đôi mắt ông Minh, ông càng bao dung cô càng áy náy day dứt hai tay cô nắm chặt, giận mình đến run người cúi gầm mặt lý nhí đáp:

- Vâng, thưa ba.

Ông Minh gật đầu, quay sang Văn nói:

- Văn, sao giờ này con vẫn chưa dậy? Ba và vợ con đã chờ con mấy ngày nay rồi, dậy đi chứ, con bé sắp sinh đến nơi rồi. Con không thương mẹ con nó sao? Dậy nhìn xem nó đang nhớ thương con đến thế nào, nó về với con rồi sao con vẫn chưa tỉnh dậy?

Nhiên bỗng thấy sống mũi cay xè, đưa đôi tay gầy gò nắm chặt tay Văn cố ngăn lại dòng nước sắp chực trào ra. Bên ngoài trời bắt đầu có nắng nhẹ, ngày hôm đó ông Minh và Nhiên đều ở lại bệnh viện đến tận tối Cả hai người vẫn cùng nhau nói chuyện với Văn, kể cho anh nghe những đi ều cũ kỹ thế nhưng hôm đó Văn vẫn không tỉnh lại. Ngày hôm sau, mọi chuyện lại tiếp tục lặp lại như cũ, dù ông Minh và Nhiên có nói gì, ở phía giường bệnh lạnh lẽo kia Văn vẫn không mở mắt. Trên màn hình máy monitor thậm chí còn không có một chút biểu hiện khác lạ nào như mấy ngày trước. Đến buổi sáng ngày thứ năm Văn thậm chí vẫn nằm yên bất động trên giường bệnh. Buổi tối hôm trước cả Nhiên và ông Minh không về nhà mà ngủ lại ở bệnh viện, cả đêm hôm đó cô không chớp mắt được chút nào. Hai ngày qua Văn chưa hề có dấu hiệu của việc tỉnh lại khiến cô và ông Minh lo lắng đến tột độ. Sáng nay giáo sư Jonatan đến thăm khám cho anh từ rất sớm, mấy ngày qua nhìn những biểu hiện của Văn, giáo sư đã cho rằng anh sẽ sớm tỉnh lại, thế nhưng hai ngày nay mọi thứ lại như trở về con số không tròn trĩnh. Nhiên và ông Minh đứng bên ngoài cửa đợi, mấy người y tá bác sĩ cứ liên tục đi lại, hôm nay là ngày cuối cùng nếu như Văn không tỉnh lại thì rất có thể vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại được. Sau khi khám lại một hồi rất lâu, cánh cửa phòng bệnh của Văn mới từ từ mở ra, Nhiên không còn nghĩ được gì lao vội đến trước mặt giáo sư Jonatan vội hỏi:

- Giáo sư, anh ấy sao rồi? Khi nào sẽ tỉnh lại?

Giáo sư Jonatan tháo chiếc khẩu trang y tế nhìn cô gái gầy gò và người đàn ông già nua trước mặt trong lòng đầy chua xót, mất một lúc sau ông ta mới đáp lại:

- Thưa cô, thưa ông mạch tượng, nhịp tim của cậu ấy vẫn đập và có biểu hiện sống bình thường, thế nhưng đến ngày hôm nay rồi vẫn chưa tỉnh lại...tôi e rằng cậu ta...có thể không bao giờ tỉnh lại được nữa...vì hai

ngày nay rồi cậu ta không còn những biểu hiện như tim đập nhanh hơn hay chảy nước mắt như mấy ngày trước... Tôi thật sự rất tiếc...

Nhiên mở to mắt, nghe từng lời vị giáo sư giỏi giang nước ngoài nói bỗng có cảm giác như vừa rơi xuống vực thẳm toàn thân không làm chủ được liền khụy xuống lắc đầu nói:

- Giáo sư, có phải ông đang đùa chúng tôi. Không thể nào như thế được...

- Cô Nhiên, ông Minh, mấy ngày nay hai người cũng thấy rồi đấy, chúng tôi đã sử dụng toàn bộ các phương pháp khoa học tiên tiến nhất đến cả dùng tình yêu của người thân tác động, hằng ngày lại vẫn cho người matxa cho cậu ta thế nhưng cậu ta vẫn không tỉnh lại được. Chúng tôi thật sự đã cố gắng hết sức rồi, dù rất đau buồn nhưng không còn cách nào khác phải nói ra sự thật này mong hai người chấp nhận.

Nhiên bấu hay tay xuống nền nhà lạnh lẽo, không còn tìm được hai hàng nước mắt bắt đầu lăn dài trên khuôn mặt xanh xao. Ông Minh nghe tin này cũng như sét đánh ngang tai, phải dựa vào tường mới có thể đứng vững. Nhiên nhìn vào phía trong căn phòng trắng toát bật khóc thành tiếng, tiếng khóc của cô giữa không gian này bỗng bi thương đến tột cùng. Giáo sư Jonatan nhìn cô bối rối nói:

- Cô Nhiên, xin cô bình tĩnh.

Nhiên ngược đôi mắt to tròn đẫm nước lên nhìn ông, đột nhiên quỳ xuống hai tay bám lấy đầu gối ông gào lên:

- Giáo sư, tôi cầu xin ông hãy giúp anh ấy tỉnh dậy. tôi cầu xin ông, cứu lấy chúng tôi đừng để anh ấy sống thực vật. Tôi xin ông...

Ông Minh nhìn Nhiên, không còn muốn can ngăn cô bởi chính bản thân ông lúc này cũng chỉ hận không thể năm kia bất động thay cho đứa con trai duy nhất của mình cứ để mặc cô gào khóc. Giáo sư Jonatan cúi xuống, khẽ kéo tay Nhiên rồi nói:

- Cô Nhiên, cô đừng làm thế này. Thật sự chúng tôi đã cố gắng rồi...

Nhiên vẫn không buông tay, khuôn mặt thấm đẫm nước lã đầu nói:

- Tôi cầu xin ông, cứu chúng tôi đi mà. Tôi xin ông, xin ông...

- Cô Nhiên, tôi biết cô đang rất đau lòng nhưng tôi xin cô hãy bình tĩnh. Cô còn đang có bầu, hãy sống vì đứa bé. Vả lại...

Cô nấc lên đau đớn không còn nghe thêm được gì, hai tay từ từ buông thõng xuống dưới, đôi chân không còn trụ vững mà đứng dậy, hai chân duỗi ra chạm mặt đất, bàn tay bấu chặt từng viên gạch lạnh lẽo vào vào giường bệnh, cảnh tượng này khiến giáo sư Jonatan không dám nhìn, đau thương đến vô cùng. Bên ngoài kia trên khuôn mặt già nua của chủ tịch Minh cũng bắt đầu rơi những giọt nước mặn chát. Nhiên lê đến giường bệnh, hai tay bám chặt vào thanh sắt khóc nức nở, giọng đã nghẹn đi:

- Văn, anh thật sự không tỉnh dậy sao? Em cầu xin anh, dậy với em đi? Văn, dậy đi mà, em xin anh đấy. Tỉnh lại đi Văn, em thật sự không sống nổi mất, em xin anh. Còn Cua, còn bao nhiêu người đang chờ anh, sao anh lại nhẫn tâm đến mức này.

Ông Minh cũng từ ngoài cửa bước vào, nhìn Nhiên ngã bệt xuống dưới đất nước mắt lại chảy dài khe tiến về phía đối diện với cô nắm tay còn lại của Văn rồi nói:

- Văn, con định cứ nằm thế này cả đời sao? Ba biết phải làm sao? Còn con Nhiên, và đứa bé nó phải làm sao đây? Con trai của ba, sao lại khổ thế này cơ chứ? Ông trời ơi, tại sao lại bất công đến vậy?

Nhiên cảm thấy trái tim không thể thở được nữa, nơi lồng ngực cô quặn thắt lên, nước mắt chảy qua kẽ tay Văn xuống miệng mặn đắng. Cô lã đầu, khuôn mặt co rúm vì đớn đau giọng lạc cả đi:

- Văn, em biết em ngu ngốc, lỗi tại em, em đáng chết, em ngu xuẩn, nhưng em xin anh đừng bỏ mặc em thế này được không anh? Xin anh đừng bỏ mặc hai mẹ con em, bỏ mặc ba mà cứ nằm đó mãi. Em cầu xin anh..

Ông Minh nhắm nghiền mắt để mặc nước mắt tuôn rơi, tâm can ông cũng đau đớn vô cùng, đôi tay ông run run chạm lên gương mặt nhợt nhạt của Văn rồi nói:

- Văn, ba thương con, thương vợ, thương cả con con. Sao mọi chuyện lại thành ra thế này, ngày đoàn tụ sao đau thương đến vậy? sao con không tỉnh lại đi, mở mắt ra nhìn ba, nhìn vợ con con đi. Con xem, mọi người đã đến đây cả rồi, sao con lại nữa không tỉnh lại vậy con? Văn, con dậy nhìn ba đi con, ba còn sống được bao lâu đâu, ba chỉ muốn cả nhà mình bên nhau, sao con lại để ba phải chịu cảnh này hả Văn?

Nhiên không thể gào lên được thêm nữa, chỉ có tiếng khóc ai oán bi thương đến đau lòng. Cô khóc rất lâu, hận bản thân suốt thời gian qua đã rời xa anh một cách ngu ngốc, trong lòng lại càng đớn đau. Suốt mười một năm nay anh chờ cô trong vô vọng, đến ngày tưởng chừng bên nhau cô lại đâm một nhát dao vào hy vọng mỏng manh ấy khiến anh tổn thương đến thế nào. Là cô đã sai, có chết cũng không gột rửa được lỗi lầm này của mình. Đến bây giờ cô mới biết rằng cô yêu anh nhiều đến thế nào, thế nhưng có lẽ đã quá muộn, ông trời muốn trừng phạt cô. Cô bỗng nhớ đến những lúc vui cười cùng anh, nhớ khoảng thời gian ấm áp bên nhau, nhớ vườn rau nhỏ anh cùng cô gieo trồng, nhớ những con đường hai người đã từng qua, nhớ anh đã yêu thương cô nhiều đến thế nào, càng nhớ đến lại càng thấy như có hàng ngàn mũi dao đâm thẳng vào trái tim. Tay cô lại bám chặt lên cánh tay anh, dường như sự thật này cô vẫn không muốn tin lại ghen ngào nói:

- Văn, anh đang lừa em, lừa ba thôi đúng không? Anh tỉnh lại rồi nhưng vẫn giả vờ nhắm mắt đúng không? Em cầu xin anh, mở mắt ra đi mà, em xin anh đấy, em đau đến phát điên rồi..

Ông Minh lúc này có lẽ mới bình tĩnh trở lại, liền đứng dậy đi về phía cô rồi nói:

- Nhiên, con bình tĩnh lại, ngẩng lên ghé. Ban nãy giáo sư Jonatan có nói với ba dù giờ hy vọng không còn nhiều nhưng không có nghĩa là không có

nghĩa là không còn. Chỉ cần còn một chút nhỏ hy vọng, chúng ta vẫn sẽ tiếp tục kiên trì.

Nhiên ngược đôi mắt đẫm nước mắt nhìn ông, phải mất một lúc sau mới bám vào thành giường từ từ đứng dậy. Đột nhiên cô cảm thấy bụng dưới mình đau dữ dội, có thứ nước ướt át đang từ từ chảy ra. Cô bỗng loạng choạng, khuôn mặt tái nhợt run rẩy không đứng vững, ông Minh thấy thế liền vội vàng đỡ cô đứng dậy rồi hỏi:

- Nhiên, con sao thế?

Nhiên không nói được, ở dưới bụng đau đớn quặn thắt lại, mồ hôi túa ra nhễ nhại hơi thở trở nên gấp gáp vô cùng. Ông Minh sợ hãi hét lên:

- Có ai bên ngoài không? Bác Thu, mau đi gọi bác sĩ nhanh lên.

Phía bên ngoài, bà Thu cũng vừa đến thấy thế liền nhanh chóng đi gọi bác sĩ. Khi bác sĩ đến, khuôn mặt Nhiên đã tái xanh hẳn đi, mấy người y tá vội vàng đỡ cô nằm lên giường lăn rỗi đây cô đến phòng sinh. Ông Minh vội vàng lấy điện thoại gọi cho bác sĩ Lai sau đó mau chóng cùng bà Thu đi theo mấy người y tá. Khi Nhiên được đưa đến phòng cấp cứu, nữ bác sĩ sản khoa nhanh chóng thăm khám. Lúc này toàn thân cô run lên bần bật, phía dưới bụng vẫn quặn thắt lại, cảm tưởng bụng cô sa trễ tận xuống dưới. Vị bác sĩ sau khi khám qua một lượt liền nói vội vàng:

- Bệnh nhân có bầu ba tám tuần, đang có dấu hiệu chuyển dạ sắp sinh... mau lên.

Mấy người y tá vội vàng chuẩn bị đồ, tiếng đi lại nháo nhác cả căn phòng. Khuôn mặt Nhiên nước mắt vẫn chưa kịp khô hoà quyện với mồ hôi khiến cô trở nên đáng thương vô cùng. Hai tay cô bấu chặt xuống dưới đệm, cơn đau vẫn đang hành hạ tẩm thân gầy gò của cô. Đứa bé trong bụng mới đủ ba mươi tám tuần, theo dự kiến phải đến mười ngày nữa nó mới ra đời, trong lòng cô chợt có lo lắng vô cùng. Đột nhiên cánh cửa phòng mở ra, cô nheo mắt nhìn ra, là bác sĩ Lai, thấy ông cô bỗng có chút yên tâm hơn. Cơn đau càng lúc càng nhiều khiến cô cắn chặt môi đến bật cả máu. Người bác sĩ trẻ thấy ông Lai liền mau chóng chào hỏi rồi sau đó nói sơ

qua để ông Lai biết vì ông là bác sĩ sản khoa rất có tiếng. Ông Lai tiến lại gần, nhìn Nhiên cũng vừa hay biết tin về Văn trong lòng ông chua xót vô cùng. Mấy ngày nay bận việc ông cũng chẳng đưa bé An và bà Lan đến được, định bụng trưa nay sẽ qua ai ngờ mọi chuyện thành ra thế này. Nhiên hít một hơi, thều thào nói:

- Chú...đưa bé mới ba mươi tám tuần..liệu có sao không?

Ông Lai lắc đầu, đeo găng tay rồi nói:

- Không sao đâu, đưa bé sinh hơi sớm hơn dự kiến nhưng không sao cả vẫn là đủ tháng đủ ngày.

Nhiên không nói thêm được câu gì, cơn đau khiến cô không còn chút sức lực nào. Bên ngoài kia đột nhiên trời đổ mưa rất to, có tiếng sấm chớp, lạ thật ngay giữa mùa thu khô hanh lại có trận mưa rào thế này.

Phía trong giường bệnh, Nhiên không cảm nhận được trời đang mưa, chỉ nghe tiếng dao kéo, người nữ bác sĩ giữa hai đầu gối cô nói lớn:

- Đưa bé này sắp ra rồi, cổ tử cung đã mở rộng, cô gái hít vào một hơi thở thật sâu. Sau đó nín thở, miệng ngậm chặt, hai tay nắm chặt vào hai thành của bàn sinh, hai chân đạp mạnh vào hai ống treo cổ chân của bàn sinh, dồn hơi rặn mạnh để đẩy hơi xuống vùng bụng dưới giúp thai nhi ra ngoài dễ dàng. Khi cô cảm thấy sắp hết hơi nhưng vẫn còn đau có thể hít vào một hơi khác và rặn tiếp tục cho đến khi không cảm thấy đau bụng nữa. Chú ý là trong khi rặn phải giữ sao cho lưng thẳng, áp sát vào bề mặt bàn sinh và phần mông phải cong lên phía trước.

Nhiên không nghĩ được gì, hít thở đều sau đó rặn thật mạnh, cô cứ làm thế phải đến hơn mười lăm phút nhưng đưa bé vẫn chưa ra. Toàn thân cô ướt đầm mồ hôi, mệt mỏi bác sĩ Lai vẫn đứng bên cạnh khẽ nói:

- Cố lên cháu, cháu phải cố gắng lên đưa bé sắp ra rồi.

Nhiên nắm chặt hai tay, cắn chặt môi lấy một hơi thật mạnh rặn tiếp, thế nhưng mười phút sau đến khi cô cảm tưởng mình không còn một chút

sức lực nào đưa bé vẫn không chịu ra. Toàn thân cô mệt rũ rời, đến cái bám tay vào hai thành bàn sinh cũng run rẩy vô cùng. Nhiên tưởng như mình không thể mở mắt được, xung quanh cứ mờ dần. Nữ bác sĩ nhìn cô tóc tai đã bết lại, khuôn mặt nhợt nhạt không sức sống tựa như chỉ cần cố chút nữa có thể khiến cô ngất đi trong lòng bỗng thấy đầy lo lắng liền nói:

- Cô gái, cố được nữa không? Đứa bé sắp ra rồi.

Bác sĩ Lai thấy vậy liền vội nói:

- Nhiên, cháu hãy cố lên, nếu không để lâu quá sợ rằng đứa bé sẽ bị ngạt. Cháu phải cố gắng lên, nghĩ đến cậu Văn còn đang chờ hai mẹ con mà cố lên.

Nhiên nghe từng lời ông Lai nói, đột nhiên như bừng tỉnh, không nhất định đứa bé này không được có chuyện gì, nhất định phải để hai ba con được gặp nhau. Cô bặm chặt môi, hai tay bám chặt vào hai thành giường, hít một hơi rất sâu, trong khoảnh khắc cuối cùng nghĩ đến Văn cô lấy hết sức lực rặn thật mạnh. Bỗng dưng bên dưới có tiếng trẻ con khóc oe oe, cũng là lúc Nhiên mất đi ý thức, đôi mắt cô khẽ nhắm nghĩ đến khuôn mặt xanh xao đến đáng thương, trên khoé mắt đột nhiên trào ra những giọt nước long lanh thiếp đi rất lâu. Đến khi cô tỉnh lại đã thấy mình được đưa sang một phòng khác, bên cạnh là bé An, bà Lan và cả ông Minh đang ngủ. Nhiên khẽ cựa dậy, bé An thấy thế liền chạy đến đỡ cô dựa lưng vào tường, bên ngoài trời nắng nhàn nhạt, cô nhìn lên đồng hồ trên bệnh viện chỉ tám giờ đột nhiên nhìn xuống bụng rồi nói:

- Cô Lan, đứa bé đâu rồi?

- Đứa bé được đưa đi theo dõi rồi, chắc chút nữa chú Lai sẽ bế nó về thôi, theo dõi trong nửa ngày đến một ngày thôi mà, chắc tại thấy cháu chưa dậy nên chú chưa bế đứa bé về, đứa bé khỏe mạnh, con gái nặng đúng tròn ba, cháu còn mệt nhiều không?

Cô không trả lời câu hỏi mà hỏi lại:

- Cháu nằm đây lâu chưa cô? Cô vào lâu chưa? Anh Văn đã tỉnh lại chưa cô?

- Vẫn chưa tỉnh, ba ch ồng cháu vừa ở đây sang phòng bệnh của nó r ồi. Cháu nằm g ần được một ngày r ồi đấy.

Nhiên bặm môi, kh ẽ đưa đôi chân xuống dưới xỏ đôi dép lê, bà Lan thấy vậy li ền nói:

- Nhiên, cháu định đi đâu à?

Cô gật đầu đáp:

- Cô có thể đưa cháu đi sang chỗ con bé được không?

- Để cô gọi chú...

Nhiên đưa tay ngăn lại r ồi nói:

- Không c ần gọi đâu cô, cháu khoẻ r ồi, cháu muốn bế con bé sang gặp ba nó một chút..

Bà Lan thở dài, kh ẽ nắm tay cô trả lời:

- Vậy được, để cô đưa cháu đi.

Nói r ồi bà Lan cùng bé An dìu cô đi ra ngoài cửa, thật trùng hợp cũng đúng lúc ông Lai trên tay bế một đứa bé v ề phía phòng cô vừa nằm. Nhiên nhìn đứa bé được bọc lót, trong lòng dâng lên một nỗi xúc động nghẹn ngào. Khi ông Lai đến trước mặt cô, cô không tìm được mà sống mũi cay xè, giây phút đưa đôi tay ra nhận đứa bé từ tay ông, một giọt nước mắt kh ẽ lã xuống trượt lên gò má còn đỏ hồng của nó. Con bé không khóc, mở to đôi mắt nhìn mẹ, hai hàng lông mi cong vút, cả khuôn mặt giống Văn như tạc, đôi mắt tinh anh có phần sáng hơn cả mắt của Văn. Nhiên nhắm nghi ền mắt, bật khóc nức nở, bàn tay cô chạm nhẹ lên sống mũi cao của con bé kh ẽ thì th ần:

- Cua của mẹ ngoan quá.

Ông Lai nhìn cô rồi nói:

- Nhiên, con bé vừa ngủ một giấc dài dậy, cũng may xin được chút sữa uống nên chắc no rồi, chút nữa nó mà khóc cháu cho bé bú sữa mẹ nhé. Giờ cháu vào nằm nghỉ ngơi lấy lại sức đi, thật may đứa bé này sinh hơi sớm mà vẫn khoẻ mạnh, chú nghe nói hôm qua do sốc quá mà chuyển dạ đúng không? Đứa bé này cũng thật đáng thương, từ khi mang bầu tới tận lúc sinh vẫn vất vả, cũng may nó thương ba mẹ mà mạnh khoẻ đấy. giờ cháu vào nằm nghỉ ngơi mà lấy sức đi, không phải cứ sinh xong là được đâu? Chú biết chuyện cậu Văn như thế cháu sốc là đi đâu bình thường, nhưng cháu phải nhớ rằng cháu còn đứa bé, nhớ không?

Nhiên mím chặt môi, để mặc nước mắt vẫn rơi hai tay ôm chặt đứa bé đáp lại:

- Chú Lai, cháu cảm ơn chú, thật sự cảm ơn mọi người rất nhiều, cảm ơn cô, cảm ơn An...

Bà Lan chua xót nói:

- Con bé này, sao cháu lại nói liên thiên vậy chứ? Cháu còn mệt hay cứ vào nghỉ ngơi chút đã...

Nhiên lắc đầu, cúi xuống nhìn đứa bé giờ bàn tay nhỏ bé được bọc chiếc bao tay trắng ngà trả lời:

- Để cháu bế con bé vào nhìn ba nó một lúc, có lẽ Văn mong ngày này lắm rồi.

Ông Lai thở dài đáp:

- Được rồi, vậy chúng ta đi, đến đó cô chú và An sẽ ngồi bên ngoài, có gì còn cần gọi thì gọi.

Cô gật đầu, toàn thân vẫn chưa hết đau đón mệt mỏi, lê từng bước chân nặng nhọc theo hành lang đi đến phòng bệnh của Văn. Bé An này giờ vẫn im lặng, nhanh chóng mở cửa rồi đứng bên ngoài, Nhiên bế đứa bé từ từ

bước vào trong. Ông Minh nghe tiếng động, liền ngược mắt lên nhìn, thấy cô nặng nhọc tiến vào liền nói:

- Nhiên, con dậy từ bao giờ vậy? Sao không nghỉ ngơi mà ra đây vậy?

Nhiên nhìn ông Minh, hai hốc mắt thâm quầng, mái tóc như bạc thêm sau một đêm trong lòng xót xa vô cùng, cô cúi mặt đáp

- Ba, con muốn đưa con bé đến gặp ba nó một chút, Văn từng mong đứa bé này thế nào, vậy mà lại không được đón chào nó.

Ông Minh cúi xuống, đưa tay chạm khẽ vào bao tay của đứa bé, trong giây lát ông tưởng như nhìn lại Văn hồi mới sinh. Hôm qua khi bác sĩ bế đứa bé ra, ông đã không kìm được mà bật khóc, quả thật đứa bé này tuy có khuôn mặt trái xoan của Nhiên, nhưng tất cả các nét trên mặt đều giống Văn như tạc. Con bé đột nhiên cong môi khẽ cười, ông Minh cố ngăn nỗi xúc động trong lòng nhìn Nhiên rồi nói:

- Được rồi, ba ra ngoài để con nói chuyện với thằng bé,

Nói xong ông liền nhanh chóng bước ra ngoài, Nhiên khẽ kéo ghế xuống ngồi xuống một tay giữ đứa bé một tay kéo tay Văn chạm lên người đứa bé bật khóc nói:

- Văn, Cua ra đời rồi, em mang con đến gặp anh đây. Anh từng nói sẽ cùng em đón chào nó, thế nhưng lại thất hứa giờ anh tỉnh lại gặp con được không? Văn, em biết em sai rồi, vậy mà hôm qua khi nằm trên bàn đẻ sinh Cua em vẫn thấy tủi thân vô cùng, tủi thân vì sinh con không có anh bên cạnh, tủi thân vì con bé không được ba ôm ấp vỗ về, em thương con quá, em thương con thương anh nhiều lắm. Con bé đang cười này, anh nhìn đi. Anh có biết không? Suốt thời gian xa anh cho đến bây giờ, con bé phải chịu bao thiệt thòi, đến giờ cũng không được ba chăm sóc, em phải làm sao đây anh?

- Văn, con bé giống anh thật đấy, anh mở mắt ra mà xem, mũi cao giống anh, môi căng mọng giống anh, hàng mi rậm giống anh, cả đôi mắt tinh anh nữa, anh dậy xem thử này. Đứa bé gái xinh xắn đáng yêu thế này,

sao anh lại nỡ giận em mà không thèm nhìn nó cơ chứ. Em xin anh, dậy với mẹ con em đi, dậy với ba đi anh. Em cầu xin anh.

Bỗng dưng đứa bé khua tay loạn xạ, hai con mắt khê nhú lại, khóc ré lên, tiếng khóc của nó vang vọng cả một khoảng không gian. Nhiên có chút giật mình, dỗ dành:

- Cua, đừng khóc ngoan nào, ngoan nào con, ba đây rồi con, ba ở đây rồi mà con, ngoan nào mẹ thương.

Thế nhưng dường như càng dỗ, đứa bé càng gào mồm to hơn, hai tay nó khua loạn xạ, tiếng khóc như xé trời xé đất. Nhiên liền đứng dậy, khê đung đưa rất nhẹ vừa đung đưa vừa nói:

- Cua, sao thế sao? Con nhớ ba quá mà khóc sao, ba đây, con nhìn đi ba nằm ở đây. Con muốn ba tỉnh dậy phải không con?

Đứa bé vẫn không ngừng khóc, khuôn miệng bé nhỏ xinh xinh mà cất lên những tiếng nức nở. Nhiên nhìn con bé, trong lòng thêm phần đau đớn, cô khê tháo chiếc bao tay ng ả xuống, kéo bàn tay Văn đặt lên tay nó lại tiếp tục dỗ dành:

- Cua, ba đây, ba luôn ở cạnh con mà, con đừng khóc nữa, ba sẽ tỉnh dậy với mẹ con mình, ba sẽ đưa Cua đi chơi, ba sẽ yêu thương Cua của mẹ.

Đứa bé vẫn khóc rất lớn, mấy ngón tay nhỏ bé bám nhẹ vào tay Văn nhưng không đủ lực lại trượt xuống,. Trên gò má Nhiên, nước mắt cũng vẫn đang rơi, những giọt nước mắt của cô rớt lên đôi gò má đỏ hồng của đứa bé rồi trượt xuống tay Văn, cô không ngờ đứa bé này và Văn lại gặp nhau trong hoàn cảnh đáng thương đến vậy. Cô lại kéo tay nó, đặt vào lòng bàn tay Văn khóc nức lên:

- Cua, tay ba đây mà, con gọi ba tỉnh dậy đi, con nắm chặt tay ba đi con, mẹ xin lỗi con, mẹ xin lỗi ba, tất cả là tại mẹ. Cua của mẹ ngoan, con đừng khóc nữa, ba thương con mà, con đừng khóc nữa. Con gái của mẹ ngoan lắm.

Thế nhưng mỗi lần cô đặt tay con bé vào tay Văn, nó không khuya loạn xạ cũng bị trượt ra ngoài, cô cắn chặt môi đến mức bật cả máu, nghẹn ngào nói:

- Con gái ngoan của mẹ, đừng khóc nữa, mẹ xin lỗi, mẹ sai rồi...

Nói rồi, cô kéo tay con bé lần nữa đặt lên tay Văn khẽ dỗ dành:

- Con chạm tay ba lần nữa, rồi mẹ đưa con về mai hai mẹ con mình lại vào thăm ba nhé.

Đột nhiên đứa bé im bật, Nhiên bỗng mở to mắt nhìn xuống phía dưới bàn tay nó gầy như không tin nổi vào mắt mình. Mấy ngón tay thon dài của Văn khẽ cử động rồi nắm gọn tay con bé trong lòng bàn tay anh, bỗng đứng con bé khẽ mỉm cười, nụ cười như bừng sáng cả không gian u ám này..

EM LÀ SINH MỆNH CỦA ANH

Phạm Vũ Anh Thư
dtv-ebook.com

Chương 41: Ngoại Truyện I: Hai Đám Cưới Một Đời Chồng

Nhiên chưa thể tin nổi vào mắt mình, cô lấy tay lau nước mắt ôm chặt con bé. Văn vẫn nhắm nghiền mắt, chỉ có bàn tay to lớn đang nắm chặt đôi tay bé xíu của Cua. Nhiên không thở nổi toàn thân như đơ ra không còn nghĩ được gì trong đầu.

- Cua...Cua...

Tiếng gọi thân thương quen thuộc bỗng dưng cất lên. Nhiên sững người, trong giây lát chợt như bừng tỉnh, cô nhìn Văn đang từ từ hé mắt, khoé môi mấp máy liền luống cuống nói:

- Văn, anh tỉnh rồi sao, anh tỉnh rồi sao Văn? Anh có nhận ra em không, không sao anh không nhận ra em cũng được, anh tỉnh lại là được rồi. Chờ em gọi bác sĩ, chờ em đừng nhắm mắt nhé.

Nhiên vừa nói vừa ôm đứa bé đứng dậy, thế nhưng bàn tay Văn đã nắm chặt lên gấu áo cô, trên khoé mắt của anh cũng vừa hay trượt xuống một dòng nước. Lòng ngực Nhiên bỗng nhói lên, cơn xúc động mạnh khiến cô không còn giữ được bình tĩnh khóc nức lên, đứa bé thấy cô khóc cũng ré lên. Cô vẫn ôm chặt đứa bé, toàn thân còn chưa phục hồi hẳn thế nhưng giờ cô không còn thấy đau đớn. Những giọt nước mắt của cô, của Văn và cả của Cua lúc này bỗng như vỡ oà, như phá tan cái không gian chật hẹp này. Đột nhiên có tiếng cạch cửa bên ngoài, ông Minh vừa bước vào hỏi:

- Nhiên, có chuyện gì vậy con? Ba thấy tiếng đứa bé khóc nãy giờ.

Nhiên lúc này mới như hoàn hồn, cô quay sang ông Minh run rẩy nói:

- Ba, anh Văn...

- Thằng Văn làm sao?

- Anh Văn tỉnh lại rồi.

Có lẽ từ ban nãy ông Minh chỉ nghe tiếng đứa bé khóc nên không để ý, lúc này nghe Nhiên nói ông cũng không khỏi bàng hoàng. Ông nhìn lên chiếc giường sắt lạnh lẽo, khi đôi mắt ông chạm đến đôi mắt của Văn ông mới dám tin vào điều vừa nghe.

Nhiên vẫn ôm chặt đứa bé lúc này cũng đã ngừng khóc, cô bặm chặt môi mấy giọt nước mắt còn ướt hai hàng mi chưa kịp khô. Cô nhìn ông Minh đang từ từ tiến về phía Văn, từng bước đi chậm rãi của người đã sống quá nửa đời người. Trên gương mặt già nua bỗng dưng lấp lánh vài giọt ướt ướt, ông Minh nghẹn ngào nắm chặt tay Văn rồi nói:

- Văn, con tỉnh lại rồi sao? Con tỉnh lại thật rồi sao? Con...có nhận ra ta không?

Văn khẽ gật đầu hơi thở cũng đã bắt đầu ổn định hơn đáp lại:

- Ba...

Ông Minh bỗng nức lên, nắm chặt tay anh vừa nói, vừa gật đầu mặc cho những giọt nước mắt đang rơi:

- Văn, đúng là nhà ta ăn ở có phúc, tạ ơn trời Phật, tạ ơn tổ tiên. Được rồi, được rồi, ta đi gọi bác sĩ đã.

Nói rồi ông Minh mau chóng bước ra ngoài, khi ông Minh vừa bước ra cũng là lúc bé An bước vào. Con bé ngập ngừng đứng bên cửa, hai tay bấu chặt gấu áo bối rối nói:

- Cô Nhiên...

Nhiên thấy con bé liền vội vàng nói:

- An, vào đi con, vào đây con.

An bặm chặt môi, bước vào khế nói:

- Cô Nhiên, cô mới sinh em bé vết thương còn chưa lành, hay cô nằm lên giường nghỉ đi

Nhiên sững người nhìn con bé, trong ánh mắt lộ rõ sự âu lo, cô bỗng thấy cay xè sống mũi, con bé này đã khao khát Văn tỉnh lại thế nào, khao khát được gọi cô và Văn hai tiếng ba mẹ ra sao. Vậy mà khi anh tỉnh lại, con bé lại vờ như bình thường, lại lúng túng ngại ngùng, có lẽ sự cô độc tội nghiệp đã khiến con bé trở nên e dè đến đáng thương. Vậy mà, con bé vẫn lo lắng cho cô, bé tí mà còn hiểu chuyện chứng tỏ rằng con bé đã từng trải qua khoảng thời gian đau đến thế nào. Nhiên nhìn con bé, trong giây lát chẳng thể nói lên lời, bên ngoài chợt có tiếng lao xao, ông Minh cùng giáo sư Jonatan bước vào.

Giáo sư Jonatan liền mau chóng thăm khám cho Văn, có lẽ chính ông cũng rất bất ngờ với sự việc này. Sau khi khám xong, giáo sư liền quay qua Nhiên vẻ mặt vô cùng vui vẻ:

- Chúc mừng mọi người khi cậu Văn đã tỉnh lại, cậu ta là trường hợp khá hiếm gặp khi hôn mê đến tận hôm nay mới tỉnh, cũng may tất cả đều rất ổn, tuy nhiên do vết thương vẫn chưa hẳn phục hoàn toàn nên cần nằm nghỉ một thời gian khá dài đấy. Hiện tại cậu ta vẫn sẽ nằm ở đây để theo dõi thêm tình hình. Tôi sẽ về sửa lại phác đồ chữa trị.

Nhiên nhìn ông Minh, lại nhìn Văn, lúc này sắc mặt của anh đã tốt hơn rất nhiều. Sau khi giáo sư Jonatan đi khuất, ông Minh bật cười sảng khoái, cũng đã khá lâu rồi Nhiên mới được thấy lại nụ cười phúc hậu trên gương mặt già nua của ba chồng mình.

Suốt một tuần nay là quãng thời gian u ám nhất đối với cô và cả ông Minh, chính cô cũng chẳng ngờ Văn lại tỉnh lại lúc này. Đến giờ phút này, cô thật sự hạnh phúc, hạnh phúc đến tột cùng. Ông Minh kéo chiếc ghế xuống cạnh Văn, bàn tay đã xuất hiện những vết đốm đồi mồi khế nắm chặt tay anh. Ông dường như vẫn chưa hết xúc động, cứ liên tiếp hỏi anh cho đến khi thấy anh có vẻ đã hoàn toàn tỉnh dậy chợt khế nhìn sang Nhiên, lúc này

ông mới nhớ ra hôm qua thôi Nhiên mới sinh em bé có lẽ vì vui mừng quá đổi mà ông đã quên đi liền nói:

- Nhiên, con mới sinh xong còn yếu nên phải gắng giữ gìn sức khỏe đấy, bác Thu lúc nào cũng ở ngoài cửa kia cần gì con cứ gọi bác ấy nhé, ba giờ đi ra ngoài có chút việc, thằng Văn tỉnh lại là ba yên tâm, là ba mừng rồi. Hai đứa nói chuyện đi, ba không làm phiền nữa

Nhiên chưa kịp đáp lời ông đã mở cửa đi ra ngoài. Nghe ông Minh nói Nhiên hiểu ông muốn để cô và Văn có thời gian riêng tư bên nhau. Khi cánh cửa phòng gần khép lại, cô kịp nhìn thấy An đang ngồi cùng bà Thu trên chiếc ghế ngoài hành lang, hai tay con bé đan lại với nhau, ánh mắt vẫn như lúc đầu gặp cô, lạc lõng cô đơn vô cùng.

Trong phòng lúc này chợt trở im lặng, chỉ có tiếng hơi thở đều đều của Cua, lúc này cô mới để ý Cua đã ngoan ngoãn ngủ từ lúc nào, còn bé An và bà Thu cũng đã đi ra ngoài. Nhiên vẫn đứng ôm con bé bên giường không biết phải cất lời thế nào. Cô đã từng ngàn lần nghĩ rằng nếu Văn tỉnh lại cô sẽ nhào đến ôm chặt anh, hoặc sẽ khóc nức nở. Thế nhưng lúc này cô lại không biết phải làm gì, sau bao nhiêu tháng ngày xa cách bầu không khí của hai người lại trở lên ngưng đọng vô cùng.

- Nhiên, hai mẹ con lên đây nằm với anh được không?

Tiếng Văn cất lên phá tan bầu không khí ngưng đọng ấy, lời nói của anh vẫn còn chút yếu ớt, nhưng lại quá đổi thân thương. Bỗng dưng cô không tìm được mà rơi một giọt nước mắt. “ Hai mẹ con lên đây nằm với anh được không” Câu nói đầu tiên anh nói với cô sau khi tỉnh dậy, chẳng phải lời nhớ nhung yêu thương mà sao tim cô đập mạnh đến thế này, sao sống mũi cô lại cay, sao mắt cô lại ướt? Cô run rẩy đặt Cua nằm lên cánh tay Văn rồi lặng lẽ leo lên bên còn lại, giường kê sát với chiếc giường cho người nhà bệnh nhân vừa hay đủ chỗ cho cả ba cùng nằm.

Ở bên ngoài kia, tiết trời đã lạnh lạnh, thế nhưng trong căn phòng này lại ấm áp vô cùng. Văn khẽ cúi đầu, nhìn xuống cánh tay mình, Cua vẫn nằm ngủ ngon trong vòng tay anh, đôi mắt con bé nhắm nghiền chỉ thấy hai

hàng lông mi vừa dài vừa cong. Anh đưa mấy ngón tay chạm khẽ lên đôi tay nhỏ bé của con đoan bậm chặt môi khẽ nói:

- Cua, ba xin lỗi con, để con phải chịu thiệt thòi rồi. Ba xin lỗi...

Có lẽ anh đang rất xúc động, mấy sợi gân trên mặt cũng giật giật, cũng phải thôi, những ngày qua tháng qua anh đâu được bên con, ngày nó sinh ra anh cũng chẳng được ôm ấp. Giờ nhìn con bé nằm ngủ say trên cánh tay mình sao trái tim anh vừa thấy hạnh phúc, lại vừa xót xa. Anh cứ lặng lẽ nhìn con bé rất lâu, trên khoé mắt nước mắt vẫn không ngừng rơi, từng giọt từng giọt. Nhiên nằm bên cạnh anh, cô không nói gì, hai bàn tay vẫn bám chặt gấu áo, đôi mắt cũng đã ướt đẫm.

- Nhiên,

Văn bỗng đứng quay sang cô, bàn tay còn lại siết chặt lấy tay cô ghen ngào nói tiếp:

- Vất vả cho em rồi, anh xin lỗi, để hai mẹ con phải chịu khổ cực.

Cô không còn kìm chế được, xoay mình ôm chặt lấy anh, giây phút này chẳng còn ngượng ngùng lúng túng, cô vòng tay qua bờ ngực rắn chắc lắc đầu nói:

- Không, là em xin lỗi mới phải, em xin lỗi vì đã làm khổ anh, khổ con, em thương anh thương con lắm tất cả là tại em, em sai thật rồi, Văn anh có biết không? Khi bác sĩ nói anh có thể không còn tỉnh lại được nữa em đã rất sợ. Nếu như không vì con có lẽ em cũng sẽ không thể cố gắng được đến ngày hôm nay. Em thật sự thật sự rất yêu anh, cho dù em biết rằng bản thân không xứng với anh...

Văn đưa tay, chặn lên miệng cô rồi đáp lại:

- Nhiên, anh tỉnh lại rồi, đừng nói xứng hay không xứng, anh tỉnh lại rồi, em cũng sinh con rồi, chúng mình đừng tự trách bản thân, cũng đừng dằn vặt mình nữa được không em? Suốt thời gian nằm ở đây, anh đã nghe được hết những lời em nói, anh đã rất muốn mở mắt ra mà ôm chặt lấy

em, khi anh cảm nhận được em đang khóc, anh đã đau đớn thế nào, anh thật sự không muốn thấy vợ anh, con anh phải khóc một mình khi không có anh. Những lời em nói với anh, anh thật sự đã nghe được hết, anh không trách em mà anh lại càng thương em vô cùng. Anh cũng có lỗi rất lớn, nhưng những chuyện này đã không còn quan trọng, anh chỉ cảm thấy rằng rất xót xa. Xót xa vì không nắm tay em khi em vào bàn sinh, có phải đau lắm không em? Có phải không có anh bên cạnh, em đã tủi thân rất nhiều không? Nhiên, em biết không, anh thật sự rất nhớ em, nhớ con, anh đã rất muốn mở mắt, rất muốn được ôm con khi con chào đời. Nhưng anh lại bỏ lỡ mất rồi... Từ nay anh sẽ bù đắp cho hai mẹ con, được không?

- Bây giờ em chỉ mong anh mau chóng bình phục lại đã, ba lo lắng cho anh nhiều lắm đấy. Đợi anh khoẻ lại hai vợ chồng mình chuyển về nhà ở cùng ba được không? Em muốn ở nhà chăm sóc cho ba, cho Cua, cho anh...

- Nhiên, anh cũng chỉ mong mau khoẻ, để cùng em chăm sóc cho ba, và cho con thôi. Thật ra những ngày anh nằm đây, ba đêm nào cũng không ngủ, anh cảm nhận được hết, anh rất muốn mở mắt ra gọi ba nhưng không tài nào mở được. Cũng như hôm nay, khi con khóc, anh đã rất muốn mở mắt ngay mà ôm lấy con, mà vô ý nó, thế nhưng anh không thể mở được. Có đi đâu, con bé này đúng là ngang ngạnh, ba không dậy là nó không thôi khóc, nó khóc lớn đến mức, trong đầu anh như hỗn loạn, anh cứ nghĩ rằng con bé bị làm sao, cho đến giây phút cuối cùng khi em nói em đi, anh sợ rằng sẽ không được gặp lại con, thì bỗng dưng như có sức mạnh khiến anh bừng tỉnh vậy. Thật sự, khi mở mắt ra nhìn thấy con đang đỏ hỏn, vợ thì gầy gò xanh xao anh xót lắm...

Mây giọt nước mắt trên gương mặt gầy gò của Nhiên khẽ lăn dài, sau bao nhiêu hiểu nhầm, sau bao sóng gió cuối cùng khi anh tỉnh lại vẫn như thuở ban đầu. Anh vẫn yêu cô, vẫn thương cô, vẫn xót xa khi thấy cô đau đớn, bàn tay cô bầu chặt lên da thịt anh, giây phút này quá đổi hạnh phúc nhưng cũng quá đổi xót xa. Cua vẫn nằm ngoan trên tay ba ngủ ngon lành, càng nhìn con bé cô lại càng thấy an hận.

- Văn, em xin lỗi, tất cả mọi chuyện đều là em sai. Dù anh không trách em, em cũng biết mình đã sai thế nào. Khoảng thời gian qua là do em, em là khổ anh, làm khổ ba, làm khổ con và làm khổ cả chính bản thân mình cũng đều là do em ngu ngốc. Những ngày tháng xa anh em tưởng như mình không thể nào sống nổi, vừa hận vừa yêu mà rốt cuộc thì cũng do em không tin ở anh. Em không biết nguy hiểm thế nào cho bản thân mình, bởi có nguy hiểm thì em cũng sai thật rồi. Em thật sự thấy rất hối hận, cũng may anh tỉnh lại, nếu không có lẽ em cũng không biết mình phải làm thế nào. Em không cho con được một mái ấm tử tế, em đẩy anh ra xa con, tất cả đều do em cả. Đúng là cuộc sống không có anh khổ sở đến vô cùng, nhưng đều là tự em gây ra thôi, nhưng... Văn em thật sự rất yêu anh, càng trải qua những chuyện như vậy em càng nhận ra mình yêu anh rất nhiều. Khi anh tỉnh lại anh không trách móc em lấy một câu em mới biết rằng hoá ra em đã phụ một người tốt đến thế nào Giờ anh có đuổi em đi, em cũng sẽ bám lấy anh, thật đấy, em sẽ không rời xa anh nữa đâu,

Văn nhìn Nhiên hai hàng nước mắt tuôn rơi, trái tim anh lại nhói lên từng đợt. Khoảng thời gian cô xa anh phải chịu vất vả thế nào, sao anh nữ trách cô? Người phụ nữ anh yêu thương, sinh con trong ngày mưa tầm tã một mình mà không có anh sao anh nữ trách cô? Bỗng dưng anh nghĩ đến ngày nhìn thấy cô bê bát canh nóng trong nhà hàng khi đó cô vẫn đang mang bầu đưa con của anh, vậy mà anh đã trách nhảm cô. Cô nói cô sai, nhưng anh cũng sai ngàn vạn lần khi để cô phải khổ sở như vậy.

Anh đưa mấy ngón tay thon dài lên gương mặt cô, hai gò má sạm lại, còn thấy mấy vết tàn nhang, từng sợi gân xanh nổi hằn lên khiến khuôn mặt cô già nua đi chẳng còn vẻ hồng hào như trước kia. Có lẽ mấy ngày hôm nay cô khóc rất nhiều, hai hốc mắt thâm quầng sưng vù. Anh không kìm được, hơi xoa nhẹ đầu hôn khẽ lên trán cô thì thàn:

- Nhiên, ai bảo em ngu ngốc, ai bảo em sai? Anh là chồng em còn không trách em thì không có ai được trách em cả kể cả bản thân em. Anh nói rồi mà, đừng nhắc lại những chuyện đã qua rồi tự dẫn vật mình được không em... Chúng ta còn nhiều điều chưa làm, đợi anh khoẻ lại cùng thực hiện được không em? Mà bé An... hình như là con bé đã từng nói chuyện với anh, hay là do anh mơ nhỉ?

Nhiên mỉm cười đưa tay lau nước mắt đáp lại:

- Không phải mơ đâu, con bé hôm trước có nói chuyện khi anh nằm hôn mê mà, lúc đó nó còn bảo thấy anh chảy nước mắt. Con bé tội nghiệp lắm, ba mẹ nó đều mất cả rồi, những ngày tháng em mang thai Cua nó đều chăm sóc cho em và Cua. Anh còn nhớ nó nói gì với anh không?

- Anh cũng nghĩ đó là thật bởi cảm giác khi này nhìn nó nói thấy quen lắm, hoá ra là thật. Nó nói rằng nó muốn được gọi anh là ba, nó nói anh mau tỉnh dậy cho Cua và cả nó có một mái ấm...Nhiên em gọi con bé vào đây cho anh được không? Anh muốn gặp con bé

Nhiên gật đầu, cô đưa tay gạt sợi dây trên thành giường khẽ nói:

- Bác Thu, bác bảo bé An vào đây giúp cháu được không?

- Vâng thưa cô.

Khi cánh cửa phòng mở ra, bé An ngấp ngừng bước vào, vẫn ánh mắt cô đơn, hai bàn tay bấu lên gối áo, từng bước đi lẻ loi vô cùng. Văn nhìn con bé, chợt thấy sống mũi cay xè, anh khẽ gọi dịu dàng:

- An, mau vào đây con..

Con bé bặm chặt môi, tiến lại bên giường bên phía Cua đang nằm bõn rồi hỏi lại:

- Chú cho gọi con sao?

Văn gật gù đầu:

- An, cảm ơn con rất nhiều, cảm ơn con vì đã chăm sóc cho cô, đã bên suốt khoảng thời gian chú không thể bên cô. Cảm ơn con đã yêu thương em Cua, và cảm ơn con đã trò chuyện với chú. Ngày hôm con nói với chú, cuộc sống này quá ngắn ngủi mà đau thương rất nhiều, chú còn nhớ rất rõ, vậy từ hôm nay để cô và chú được bên con, thay cha mẹ con chăm sóc con

được không? Con có thể gọi chú là ba, gọi cô là mẹ được không? Chú sẽ thương con như thương em Cua, được không con?

Nhiên khẽ nhìn An, con bé mở to đôi mắt ngạc nhiên, mắt mấy giây bất chợt cô thấy trên khoé mắt nó bỗng chảy ra mấy giọt nước lấp lánh. Bỗng dưng con bé òa lên khóc nức nở, Văn khẽ đưa bàn tay nãy giờ nắm chặt tay Nhiên xoa lên mái tóc con bé dỗ dành:

- An, con đừng khóc, chú...ba...mẹ sẽ thay ba mẹ ruột của con yêu thương con, đừng khóc được không con?

Nhiên lúc này cũng đưa tay lên bịt miệng để ngăn tiếng nấc nghẹn ngào, con bé lau mấy giọt nước mắt nhìn Nhiên, rồi lại nhìn Văn khẽ nói:

- Con...có thật, chú...nhận con làm con không, có thật không cô Nhiên?

- Thật mà An, con đừng khóc con có còn nhớ ngày đầu con gặp cô con gọi cô là mẹ không, con không cô đơn, con còn có ông bà, và giờ có bố mẹ nuôi. Con biết không, cô từng nói với con cô giống con đều là những đứa bé không cha không mẹ. Con lại là cô bé hiểu chuyện, cô thương con như con cô, con đã từng nói nếu chú tỉnh lại con muốn được chú nhận con làm con mà phải không? An ngoan, đừng khóc, có cô...ba...mẹ rồi mà. Con ngoan..

Con bé gật đầu, Nhiên hiểu rằng con bé đã cô đơn quá lâu, đến khi hạnh phúc đến cũng sợ hãi mà không dám tiếp nhận, nhìn con bé nước mắt lưng tròng cô lại xót xa vô cùng. Con bé cúi mặt mặc cho nước mắt vẫn rớt xuống nền nhà lạnh lẽo, nhìn về phía cô và Văn đáp lại:

- Con cảm ơn ba, cảm ơn mẹ...con...con hứa sẽ làm con ngoan, sẽ chăm sóc em Cua yêu thương em..

Văn nắm tay An, hài lòng nói:

- Được rồi, con gái ngoan, đợi mấy hôm nữa ba khoẻ, em Cua lớn ba mẹ sẽ bù đắp cho con. Có lẽ bây giờ chưa quen nhưng từ từ rồi sẽ quen con ạ, ba hơi mệt rồi, ba nằm ngủ một chút.

An gật đầu, trên mặt vẫn còn vương nước mắt nhưng trên môi đã nở nụ cười tươi tắn đáp lại:

- Ba, mẹ con cảm ơn hai người, cả mẹ cũng nghỉ ngơi, sau sinh em bé phải nghỉ thật khoẻ đấy. Con ra ngoài rồi về với ông bà, mai con sẽ vào tiếp.

Nhiên gật đầu, giục con bé lại phía mình, khẽ hôn lên mái tóc của nó, hai đứa con này của cô giờ sẽ là báu vật, cô sẽ cùng Văn yêu thương chăm sóc cho thật tốt.

Khi con bé đi khuất, cô cũng nép vào lòng Văn ngủ một giấc yên bình, sau bao ngày tháng cuối cùng cô và anh cũng đã có những phút giây bên nhau hạnh phúc đến thế này. Những chuyện xưa cũ chẳng hề nhắc lại, cô chỉ muốn được nằm cạnh anh, cạnh con gái mình mà sống an yên đến hết cuộc đời này. Ở dưới sân bệnh viện, nắng có chút vàng, bỗng dưng cô chợt thấy cây bằng lăng còn một bông hoa tím biếc như mới nở, rõ ràng mùa này bằng lăng đã tàn, vậy mà bông hoa kia lại nở ngay giữa trời cuối thu. Cô khẽ khép hàng mi, trong giấc mơ bỗng những ký ức hư hao ngày cũ đầy đau thương cũng đã không còn...

****

Sáu năm sau,

- Ba, con đố ba biết tại sao nước biển lại mặn?

Đứa bé khoảng chừng sáu tuổi, đôi mắt tinh anh mặc chiếc váy trắng công chúa đang bám lên cổ Văn đang ngồi trên ghế sofa, anh khẽ thích thú đáp lại:

- Chẳng phải vì có muối nên mặn sao?

Con bé bĩu môi đáp lại:

- Ba sai hoàn toàn, nước biển mặn là bởi vì nó không ngọt.

- Trời! Cua nghe ba nói này, cách giải thích của con không đúng rồi.

- Dạ vâng, cách giải thích của Cua không đúng khoa học, Cua biết nhưng Cua đang trêu ba mà ba.

Ở phía một góc bàn bên bếp, một bé gái xinh xắn như thiếu nữ ngồi cạnh Nhiên, khẽ hừ lạnh:

- Mẹ có thấy không? Cua luôn nói ngang như vậy, con cũng đến chịu cái con bé này.

Nhiên bật cười gật đầu đồng tình, hai đứa con gái của cô, đứa chị thì thùy mị, ăn nói nhỏ nhẹ hiền dịu bao nhiêu thì đứa em y như rằng trái ngược bấy nhiêu. Sáu năm nay kể từ ngày Văn hồi phục sau tai nạn ấy cũng may có con bé An đầu đàn đến giúp cô nếu không cô cũng rất vất vả. Tuy rằng có bà Thu nhưng mọi việc cũng chẳng thể nhàn rỗi chút nào. Hôm nay là chủ nhật, cứ cuối tuần An lại đến đây hôm nay từ sáng cô và Văn cùng hai đứa nhỏ đã ra siêu thị mua cơ man nào là thức ăn. Từ ngày hai vợ chồng cô chuyển về nhà ông Minh, không khí gia đình cũng ấm áp hơn hẳn. Sáng nay ông Minh đi đánh cầu ông, kể từ ngày ông về hưu để Văn giữ chức chủ tịch tập đoàn Bình Minh ông đâm ra nhàn rỗi, nếu không chơi với Cua và An thì cũng đi tập bạn bè đánh cầu lông.

Nhiên vừa nhặt rau, lại nghĩ đến những tháng ngày của những tháng năm trước, sau ngày Văn tỉnh lại thì ngay hôm sau tên Thanh bị bắt. Cô nghe đâu tên Thanh bị bắt công lớn nhất là của Quân, bằng chứng ông Minh và Quân giữ cũng nộp hết ra tòa. Hẳn ta bị tử hình cách đó cũng không lâu, ngày xử hẳn Nhiên không đến, kể từ ngày Văn bị tai nạn cô không còn muốn nghĩ lại những ký ức đau thương ấy.

Lại nói đến Quân sau khi tên Thanh bị bắt anh ta đã đi nước ngoài làm việc, cô thậm chí còn chưa kịp chào anh ta lấy một câu. Sáu năm nay cô và anh ta cũng chưa hề liên lạc lại nghĩ lại anh ta đã giúp đỡ cả cô và Văn cô lại thấy áy náy. Dù cho không còn yêu, cô vẫn mong cho anh ta ở nơi phương trời xa được hạnh phúc.

Thời gian đó, cô vừa chăm Cua, lại vừa chăm sóc cho Văn đến hôm nay khi con bé đã lớn rồi cô mới có thời gian thảnh thơi.

Cô nhìn Văn đang chơi đùa với con bé trong lòng bỗng thấy quá đổi hạnh phúc. Kể từ khi Văn phục hồi trở lại, anh lúc nào cũng bám lấy con. Nhiêu khi Nhiên cảm thấy cuộc đời này có một người chồng như Văn không biết kiếp trước cô đã phải tu mấy đời. Một người đàn ông có thể đi giặt tã cho con mà chẳng ngại dơ bẩn, đi làm về lại quần quýt lấy con, bỗng dưng cô bật cười nhớ lại ngày con bé Cua bị tiêu chảy. Anh bế con bé một mạch chạy thẳng đến bệnh viện, khi con bé được đưa vào phòng cấp cứu cô và anh đứng bên ngoài chờ đợi. Chợt cô thấy khắp người anh từ trên xuống dưới một màu vàng của nước phân, tuy rất lo lắng cho con nhưng lúc đó cô không khỏi buồn cười. Thế nhưng anh lại xem đó chẳng là gì, thậm chí anh còn đưa tay quét lên đồng nước vàng đó chạy xồng xộc đến phòng bác sĩ đòi xét nghiệm vi sinh cho phân của con bé mà cho đến giờ cô vẫn còn trêu lại anh. Những lúc con bé An, hay Cua bị ốm anh đều một tay đưa đi viện. nếu nói Văn là một người chồng tốt, thì xét về khía cạnh một người cha thì phải dành cho anh từ HOÀN HẢO. Một người đàn ông mỗi ngày đi làm về, việc đầu tiên là chạy đến ôm con, suốt từ tấm bé đến lớn anh đều tự tay tắm cho Cua, mãi đến khi con bé được ba tuổi anh mới giao lại cho Nhiên tắm vì anh cho rằng con bé đã đủ tuổi nhận thức. Mỗi đêm, anh đều về phòng con bé kể chuyện cho con bé nghe, đến khi nó ngủ anh mới trở lại phòng cùng cô. Những lần con ốm, dù là An hay Cua anh đều thức cả đêm nắm tay con, vắt nước cam cho con, từng món ăn, từng cái áo các con mặc anh đều lựa chọn đi đầu tốt nhất. Không phải cô là người mẹ không tốt, chỉ có đi đầu anh quá tốt, quá yêu thương các con đến độ khiến cô bị lu mờ. Thế nên con bé Cua bám ba nó lắm, còn An lớn rồi, con bé hiểu chuyện nên luôn là người công tâm nhất nhà. Có lần, khi cô cảm thấy tình yêu đã nhạt đi, cô hỏi anh liệu anh có ngoại tình không, thế nhưng anh đã nói với cô rằng anh có vật báu như Cua và An thì có chết anh cũng không đánh đổi bất cứ thứ gì vì gia đình này. Còn cô, chỉ cần nghe được câu đó cô cũng hoàn toàn tin anh.

Ở ngoài kia chợt có tiếng lao xao, có tiếng chuông cửa vang vọng kéo cô khỏi dòng suy nghĩ. Văn vẫn đang ngồi chơi đùa với Cua, hai ba con

chơi oẳn tù xì này mà chưa phân được thắng thua, còn An vừa làm rau xong liền chạy lên tầng lấy sạc điện thoại.

Nhiên đi lướt qua hai người, khẽ mỉm cười, còn gì hạnh phúc hơn một gia đình thế này cơ chứ?

Cô với tay mở cửa, bất chợt sững người lại, những cánh hoa hồng khẽ rơi từ trên xuống, cô ngược mắt lên, càng ngạc nhiên hơn khi An đang nhặt những bông hoa hồng trong lọ tung xuống, một người chuyên phát nhanh đưa cho cô bó hoa hồng đỏ rực xếp thành hình trái tim, trên đó còn có tấm thiệp với nét chữ của Văn

“ Vợ của anh, có lẽ khi em nhận được tấm thiệp này em đang rất bất ngờ, bởi anh và con vẫn đang ngồi bên trong nhà chơi với nhau đúng không? Thế nhưng em biết không, ba cha con anh đã lên kế hoạch này từ mấy tháng nay rồi, em hãy nhìn ra ra, xem có thấy gì không?”

Nhiên gấp tấm thiệp, cô nhìn lên chợt thấy nơi gốc cây một chùm bóng bay đang lơ lửng xếp thành dòng chữ “ ĐỒNG Ý LẤY ANH NHÉ”

Khi cô còn chưa kịp định thần, đã thấy Văn cùng An và Cua bước ra, anh nhìn cô còn chưa hết xúc động bất chợt kéo cô lại gần rồi quỳ xuống, rút từ trong túi ra một hộp đựng nhẫn khẽ nói:

- Nhiên, em biết không, em là cô gái anh yêu duy nhất và yêu mãi mãi. Chúng ta đã trải qua những chuyện vui buồn, những sóng gió và cả đau thương. Thế nhưng tình cảm anh dành cho em chẳng hề phai nhạt đi mà chỉ thêm nhiều hơn. Những năm qua chăm sóc cho ba, cho anh và con đã vất vả nhiều rồi, anh chẳng làm được gì cho em, cũng chỉ biết làm mấy việc vặt vãnh. Anh còn chưa cho em được lại một đám cưới, có lẽ sự tất bật khiến em quên đi chúng ta đã ly hôn và vẫn chưa có một đám cưới lại. Mấy năm nay vì công ty anh cũng quá bận, em nói rằng anh thương con, chăm lo cho con hơn em nhưng cả anh và hai con đều biết rằng việc trong gia đình đều một mình em quán xuyến. Nhiên, anh thật sự rất thương và yêu em rất nhiều. Cuộc đời này của anh có em là đi đâu anh không bao giờ hối hận, anh chỉ muốn được bên em, yêu thương em cùng em đi hết quãng đường còn lại. Em biết không, anh thấy việc anh bên ba bên ngoài kiếm tiền cũng

chẳng vất vả như em. Em lo cho ba chu đáo hơn cả con ruột, em lo cho anh, lo cho các con từng chút một mà chẳng hề nhận công lao về mình. Hôm nay anh chỉ muốn nói, anh và các con luôn biết ơn em. Giờ em có đồng ý lấy anh làm chồng không?

Nhiên vẫn chưa hết bất ngờ, cô hết nhìn Văn, nhìn An lại nhìn Cua, bí mật này của ba người sao cô không hề hay biết? Mấy ngày trước thấy ba cha con Văn cứ thì thào thì thọt, hoá ra giấu cô làm chuyện này sao? Thế mà sao cô không thấy giận, lại thấy xúc động đến như vậy? Suốt thời gian qua đúng là cô đã luôn tất bật, thế nhưng cô không ngờ anh lại thương cô nhiều đến vậy.

Cô nhìn chiếc nhẫn trên hộp, đây chẳng phải chiếc nhẫn cô dùng nó để tố tụng tiền anh sao? Sống mũi cô bỗng nhiên cay xè, năm năm kể từ ngày hai người quay lại, gần bảy năm ở bên nhau cô đã đôi lần tự nghĩ có lúc nào đó anh sẽ chán mình. Giờ cô không còn là cô gái tuổi hai mươi đầy mơ mộng, cô đã là mẹ của hai đứa trẻ, cũng gần đến tuổi ba mươi, còn anh cũng chạm đến tuổi ba lăm, đã lâu rồi cái tất bật của cuộc sống khiến cô và anh không còn nhiều lãng mạn như trước. Vậy mà hôm nay, anh lại cho cô một món quà to lớn đến thế này, hoá ra tình yêu không già đi theo năm tháng, mà lại càng khiến anh và cô có trách nhiệm với nhau hơn. Nếu nói rằng đi đâu may mắn nhất trong cuộc đời cô là gặp được anh là đi đâu hoàn toàn đúng.

- Mẹ, mẹ đồng ý đi mẹ cứ để ba con quỳ mãi thế?

Tiếng Cua cất lên kéo cô ra khỏi dòng suy nghĩ, cô không để ý nước mắt đã rơi từ lúc nào, từ từ đưa bàn tay hướng về anh. Có lẽ chỉ chờ có vậy, anh nắm chặt tay cô đeo chiếc nhẫn vào. Hai đứa bé đứng ngoài tủm tỉm cười được thể kêu lên:

- Hôn đi, hôn đi, hôn đi...

Nhiên liếc mắt nhìn hai đứa, con bé An bình thường thùy mị là vậy mà hôm nay cũng vào hùa với em trên cô. Cô định nói gì đó, bất chợt bị Văn kéo sát lại đặt lên môi một nụ hôn, đột nhiên có tiếng vang rất lớn, cô giật nảy mình, từng lá kim tuyến rơi đầy khắp sân, ông Minh cầm băng pháo vừa bắn cười sảng khoái:

- Thế là ta sắp có con dâu rồi.

Nhiên nhìn ông, tỏ vẻ giận dữ:

- Ba này, thế giờ con không phải con dâu ba sao?

- Là con dâu trên danh phận, chứ đâu phải con dâu trên danh nghĩa giấy tờ, ai bắt ngày xưa con ly hôn nó chứ.

- Baaaaaaaa. Sao ba cứ trêu con mãi,

Ông Minh tiến lại gần, đặt tay lên vai Nhiên nghiêm túc nói:

- Nhiên, thật sự hôm nay ba phải cảm ơn con. Con là đứa con dâu hiếu thảo, luôn nghĩ cho ba, mọi việc trong nhà cũng nhờ có bàn tay con mới có thể trơn vẹn như vậy. Ba thật lòng cảm ơn, và ba cũng chúc hai con mãi hạnh phúc.

Nói rồi, ông khẽ hướng mắt ra cổng, vợ chồng ông Lai bà Lan cũng từ từ tiến vào, Nhiên hết ngạc nhiên này lại đến bất ngờ khác, mà cũng phải thôi, ông bà Lan Lan là bố mẹ nuôi của cô làm sao có thể vắng mặt trong dịp này. Hoá ra tất cả mọi người đều biết, xa xa bà Thu cũng đang tiến vào, vậy là chỉ mình cô hoàn toàn không hay biết gì? Cô càng lúc càng thấy hạnh phúc đến nghẹn ngào, con bé An còn giục Cua hô to hôn đi hôn đi khiến cô hết sức ngại ngùng. Cuối cùng Văn đành thơm lên má cô một cái rồi cả nhà mới vào trong. Hai bên gia đình nói chuyện như thể đàm ngô, nào là trước kia cưới con bé Nhiên đâu có bố mẹ, nay có rồi tổ chức cho đàng hoàng, cũng phải ăn hỏi, cũng phải mâm cỗ, thế nhưng vì không muốn người ta chê cười nên làm cái lễ cưới thành lễ kỉ niệm ngày cưới lồng vào. Ông Minh nghe bà Lan nói vừa hợp tình vừa hợp lý liền đồng ý luôn. Trong lúc người lớn nói chuyện, hai đứa nhỏ lại ngồi im, đôi bạn chẳng già chẳng trẻ liếc nhìn nhau đi ra ngoài.

Kéo nhau ra gốc cây nhãn trước vườn, Nhiên ngập ngừng nói:

- Văn, chuyện này...em thật sự bất ngờ...

- Vậy em có thích không? Trước kia và cả sau này dù làm chuyện gì anh cũng hỏi em, nhưng chuyện này anh muốn giấu cho đến hôm nay em không giận anh chứ

- Em...em không giận, em thật sự rất hạnh phúc. Vãn, em không nghĩ rằng bao nhiêu năm như vậy đến giờ anh vẫn thương, vẫn đối xử với em tốt đến thế. Em...thật sự rất xúc động

- Vậy em nghĩ sau bao nhiêu năm anh sẽ chán em sao? Anh sẽ không bao giờ chán em, dù em có già nua xấu xí, em biết vì sao không?

- Vì sao ạ?

- Bởi vì em là vợ anh, là gia đình, là người thân yêu của anh. Anh không coi em như người đứng trên danh nghĩa vợ, anh coi em như người thân, như máu mủ của mình, mà đã là máu mủ sẽ không bao giờ nhàm chán. Từ trước đến nay chúng ta sống với nhau khoảng thời gian cũng đủ dài, cũng có xích mích nhỏ, cũng có vài ba cuộc cãi vã nhẹ, cũng có những lần chẳng vừa ý về đối phương nhưng anh biết là em hay đâu cố gắng vun đắp cho gia đình này. Cuộc sống đâu thể bằng phải mãi, bát đĩa chẳng phải có lúc còn xô sao? Chúng ta đến ng ần này rồi, anh và em cũng là con người không tránh khỏi những cái tôi, nhưng đi đâu anh trân quý nhất là em là người vợ quá dịu dàng, em quá chu đáo, dù có bác Thu nhưng mỗi lần về nhà lại thấy cốc nước ép đặt em làm đặt ngay ngắn trên tủ, đôi giày anh mang được lau sạch sẽ, ngày giỗ mẹ em một tay làm hết, ba ốm em không ngại đêm hôm dậy nấu cháo cho ba, em lo cho gia đình này từ cái nhỏ nhất, anh không thương, không trân trọng em lại chán em làm sao được? Cô ngốc này bao nhiêu năm vẫn ngốc thế sao?

Nhiên bật cười, mấy lời anh nói cứ ngọt như mía lùi, cái thời mới yêu nhau anh còn chẳng nói ngọt thế này. Hay bởi vì cô già rồi mà cô nhận thấy rằng những lời nói nó lại hay đến thế? Hay bởi anh quá tốt, tốt đến mức dù anh nói gì cô cũng thấy đúng? Cô khẽ nép người vào anh, bên ngoài kia hay bên trong căn nhà kia đâu mang lại cho cô sự bình yên đến lạ lùng, bất chợt cô nhón người hôn lên đôi môi anh, thế nhưng cô không

hề biết ở một góc hai báu vật của cô đã vừa hay chụp lại được khoảnh khắc ấy...

EM LÀ SINH MỆNH CỦA ANH

Phạm Vũ Anh Thư

dtv-ebook.com

Chương 42: Ngoại Truyện II: Sự Trở Lại Của Quân Và Cuộc Gặp Định Mệnh Của Hai Đứa Trẻ

Một tháng sau,

Hôm nay là lễ kỷ niệm sáu năm ngày cưới của chủ tịch tập đoàn Bình Minh, tất nhiên bữa tiệc thế này chẳng thể nào thiếu những lãnh đạo tập đoàn, và cả các công ty đối tác. Buổi sáng Nhiên được thay bộ váy cô dâu trắng muốt, trang điểm thật xinh đẹp, hai đứa con gái của cô cũng mặc hai chiếc váy giống hệt cô. Cả buổi sáng chúng luôn mồm ríu ra ríu rít, thi thoảng còn chị lại lấy máy điện thoại cho con em xem rỗi cười tùm tùm. Nhiên cố gắng hỏi trong điện thoại có gì mà chẳng đứa nào chịu khai, hai con bé này bình thường thì tỏ vẻ công tâm nhưng thực chất lại ngấm ngầm theo phe ba nó. Thế nhưng cô chẳng tủi thân lại thấy hạnh phúc, cứ thấy ba cha con nó rùng rợn lên mây lòng cô lại bình yên vô cùng. Vãn nhìn hai đứa con gái xinh xắn đang đứng cùng Nhiên lại càng thấy may mắn vô cùng, anh tiến lại siết tay cô khẽ nói:

- Mọi người đến đủ rồi chúng ta ra ngoài thôi.

Nhiên gật đầu bỗng dưng trông cô lại giống như cô gái tuổi mười tám đôi mươi mới biết yêu, hai má hây hây ửng hồng theo chùng vờndinh. Cô bỗng bật cười, già đầu đến nơi rồi vậy mà vẫn muốn lãng mạn lắm, suốt một tháng nay Văn và cô chuẩn bị cho lễ này mà lại khiến hai người như trẻ lại có chết không cơ chứ. Anh thì đêm nằm ngủ cứ phải nắm cả tay vợ mới yên, rồi khi hai người chọn đồ, anh nhìn vợ sao lại thấy xinh đẹp đến vậy. Còn cô mỗi lần anh khen mặt lại đỏ bừng, vậy mà anh cứ đi làm tự dưng lòng cũng rộn ràng xốn xao nhớ anh như cái hồi mới cưới. Ai bảo hôn nhân là năm mốtình yêu chứ cô thấy càng ngày hai người lại càng như hồi mới yêu. Đột nhiên cô thấy bên tai mình nóng lên, có hơi thở ấm áp khẽ phả vào thì thầm

- Sau đám cưới này làm thằng cu nữa nhé.

Cô nhìn anh, nhìn Cua, nhìn An chợt thấy xuyên xao lại xấu hổ, đưa tay giả vờ dấm dấm liền bị anh kéo lại, thơm lên tóc. Hai đứa bé nhìn cảnh bố mẹ trêu đùa, liền như một thói quen giơ tay lên vờ che mặt. Anh bật cười nhìn hai đứa bé rồi nói:

- Thôi được rồi, đi ra ngoài thôi hai đứa.

Nói rồi cả gia đình bốn người dắt díu nhau ra ngoài, bên ngoài khách khứa đã đông đủ, An và Cua nhìn ông bà ngoại cùng ông nội đang ngồi hàng ghế trên cười tươi tắn. Bên dưới là những tiếng vỗ tay không ngớt, bỗng dưng Nhiên chợt thấy ở góc xa một người đàn ông quen thuộc đang hướng về phía mình. Là Quân. Bên cạnh anh ta là một người phụ nữ châu Âu có gương mặt vô cùng xinh đẹp đang dắt một cậu con trai khoảng bốn năm tuổi. Sau sáu năm anh ta đi nước ngoài, cuối cùng anh ta đã trở về với một mái ấm thật sự. Trong lòng cô bỗng nhiên cảm thấy mọi thứ đều trở nên bình an vô cùng. Cô khẽ siết chặt tay Văn, có lẽ đến giờ đối với cô không còn chút vướng bận về điều gì. Khi cô nhìn thấy ánh mắt Quân nhìn cô gái bên cạnh, cô hiểu rằng cả anh và cô đều đã tìm thấy hạnh phúc thật sự.

***

Ở bên ngoài sân của căn biệt thự xa hoa là một buổi tiệc sang trọng, thế nhưng ngay ở một góc vắng vẻ lại xuất hiện một đứa bé gái năm tuổi mặc chiếc váy trắng. Đứa bé có gương mặt trái xoan, sống mũi cao và đôi mắt vô cùng tinh anh đang nhặt mấy quả bàng từ trên cây rụng xuống. Ngay sau nó là một đứa bé đã đến độ thiếu nữ vừa chạy vừa nói:

- Cua, sao em lại trốn ra đây? Vừa thoát mắt đã trốn đi được rồi.

Cua ngược đôi mắt nhìn chị gái mình đáp lại:

- Chị An, chị theo em ra đây làm gì, em chỉ quanh quẩn ở góc này thôi mà.

- Cái con bé này, không vào ăn uống đi à.

- Em ăn no rồi mà. Chị ăn đi,

- Cua, em đúng là nghịch ngợm, suốt ngày chạy nhảy, thôi chị vào đây. Nhớ chút nữa cuối bữa tiệc phải vào nếu không đừng trách chị.

- Vâng, thưa An cách cách...

- Lại thế rồi...Cua

Nói rồi An bất lực đi vào trong mặc kệ Cua vẫn đang đứng nhặt mấy quả bàng. Cua sáu tuổi nhưng con bé từ nhỏ đã bộc lộ cái tính cách nghịch ngợm của mình. Con bé không thích ngồi yên một chỗ nhất là nơi đông người, khi đồng bàng đã được xếp thành u lớn, con bé liền thích thú nhặt một quả ném mạnh lên quả thị chín mọng mà nó vừa nhìn thấy. Thế nhưng ném quả nào trượt quả ấy, ném đến cả một nửa số bàng thì quả thị vẫn ngang ngạnh đứng yên trên đó. Con bé hiểu thắng tất nhiên vô cùng tức giận, liền cầm luôn hai quả nhắm nghiền mắt lấy hết sức ném thẳng lên mục tiêu. Đột nhiên có tiếng hét thất thanh, con bé ngơ ngàng mở to mắt, cách nó không xa một cậu bé có mái tóc nâu đen ngồi bệt xuống ôm đầu. Cua nheo mắt, từ từ tiến lại, có lẽ cậu bé vừa bị trúng quả bàng ném thị của nó. Cậu bé cũng đột nhiên đứng lên, giọng nhỏ nhẹ nói:

- Đây cậu, cậu ném gì mà mạnh thế, đầu tôi sưng u một cục rồi.

Cua nhìn cậu bé, lúc này nó mới thấy cậu bé này có sống mũi rất cao, đôi mắt màu xanh xám chứ không phải nâu đen như nó, trên trán chỉ có một vết ửng đỏ nho nhỏ. Con bé không thèm liếc mắt, hừ nhẹ rồi bỏ đi. Có lẽ cậu bé kia cũng bị bất ngờ với thái độ dửng dưng của nó liền nói:

- Đây cậu, sao cậu ném vào tôi rồi bỏ đi?

Cua khẽ chau mày quay lại, đôi môi cong lên thành một nụ cười nhếch mép, nó nhún vai đáp lại:

- Ai bảo chị ném em? Này cậu bé, đừng đặt đi ầu cho chị, đó là do ầu em tự lao vào quả bàng đấy chứ.

Ai kia vừa bị đau, lại bị gọi từ “cậu bé” trong lòng khó chịu vô cùng, tất nhiên cậu ta không để yên liền đuổi theo đứng trước mặt Cua bậm môi nói đầy nghiêm túc:

- Cậu ném vào tôi cậu còn thái độ như vậy, cậu bao nhiêu tuổi mà dám gọi tôi là em?

- Này, “em giai”, nhìn em thấp hơn chị cả cái ầu mà em dám huyênh hoang vậy sao. Thế nhé, chị đây không có thời gian mà đùa với em đâu.

- Cao hơn tôi thì hơn tuổi tôi sao, nói đi, cậu bao nhiêu tuổi, tên là gì.

- Không nói.

Trả lời xong, Cua bĩu môi lách người vừa đi vừa phũ tay dáng vẻ đắc ý vô cùng, cậu bé kia khẽ thở dài, vội gọi theo:

- Chào cậu, tôi tên Tôm, năm nay năm tuổi, nếu được tôi có thể làm quen với cậu được chứ? Tôi sắp về Việt Nam học, mong cậu giúp đỡ. dù sao cậu cũng ném bàng vào ầu tôi, coi như chúng ta có duyên đi, tôi tha cho cậu và chúng ta làm bạn được chứ?

Thế nhưng đứa con gái hai bím tóc xinh xắn phía trước chẳng thềm ngoảnh mặt lại, chỉ khẽ cười mỉa mai. Đột nhiên có tiếng quát lớn khiến Cua giật mình:

- Cua, con đi đâu đấy.

Con bé run rẩy nhìn mẹ nó đang cùng một người đàn ông lạ hoắc bước ra, ban nãy chị An đã dặn thế mà nó lại quên khuấy đi mất. Nó khẽ cười gượng gạo đáp lại:

- Mẹ, con ra đây chơi tí thôi. Ba đâu mẹ,

Nhiên nhìn đứa con gái nghịch ngợm, người đã đầy bụi bẩn chau mày nói:

- Ba con đang tiếp khách, mau quay về

Quân cũng tiến về phía cậu bé trai trên trán còn đỏ nguyên một cục chau mày nói:

- Tôm, ba đã dặn con không được đi linh tinh, sao con không nghe lời. Trán con bị sao thế kia?

Cua nghe tiếng người đàn ông hỏi, bất giác sợ hãi, mẹ nó mà biết chuyện thì sẽ không hay liền kéo tay Nhiên rồi nói:

- Mẹ chúng ta vào thôi.

Nhiên nhìn thái độ của con bé, này giờ thấy hai đứa ở đây cô đã thấy lạ liền kéo con bé về phía Quân rồi nói:

- Sao hai đứa lại ở đây, này Tôm, cháu nói xem có phải chị Cua trêu cháu không?

Tôm nhìn Cua, vẻ mặt con bé đầy thù hận, nó bỗng cười bí hiểm, nhìn điệu cười của Tôm, Cua càng sợ hãi. Thằng bé này mà khai ra thì nó sẽ bị mẹ nó la một trận, và hơn thế hình phạt không được uống sữa chua sẽ được thực thi.

- Dạ không, bạn Cua không làm gì cháu cả, là do cháu bị ngã ạ. Ba, con bị ngã thôi ba.

Cua lúc này mới thở phào, bất chợt nó mới phát hiện đứa bé này, và người đàn ông này rốt cuộc là gì với mẹ nó liền kéo tay Nhiên rồi hỏi:

- Mẹ, đây là ai?

Nhiên mỉm cười nhìn con đáp lại:

- Đây là chú Quân, bạn của mẹ, còn đây là Tôm con trai chú ấy, gia đình chú ấy về Việt Nam sông, cậu bé chưa có bạn nên con làm bạn với em nhé. Em kém con một tuổi nhưng năm nay chú cũng cho vào học lớp một cùng con luôn.

Con bé không để ý về sau, nó chau mày nói:

- Đây là bạn mẹ sao? Sao mẹ bảo mẹ không có bạn gì nhiều, mà lại là bạn con trai.

Nhiên bật cười đáp lại:

- Vì chú đi nước ngoài nên con không biết.

Con bé lờm lờm Quân, bất chợt nó thấy ở phía xa ba nó và một cô tóc vàng tiến lại cùng chị An. Nó liền lao đến ôm lấy chân ba nó rồi nói:

- Ba, con không thích chú kia, con thích ba thôi.

Văn cúi xuống bế xốc con bé lên, trong lòng anh thấy đứa con gái này bênh mình chăm chặp thì hạnh phúc vô cùng. Anh vuốt mấy sợi tóc trên tóc con khẽ nói:

- Cua, ba biết con yêu ba nhưng cũng đừng ghét chú, gia đình mình và gia đình chú đều là những người bạn. Được rồi con xuống chơi với chị An với bé Tôm đi. Ba mẹ và vợ chồng chú Quân nói chuyện một chút.

Con bé gật đầu, vui vẻ chạy đến chỗ An cười nói:

- Chị An, chúng ta vào trong đi.

- Cua, hoá ra cậu tên là Cua, chúng ta cũng có duyên đấy.

Tiếng nói phía sau cất lên khiến Cua giật mình, An nhìn thẳng bé mới chừng năm tuổi nói hai chữ “có duyên” không khỏi cười trong lòng. Phía bên kia bốn người lớn nói chuyện vui vẻ, những câu chuyện của những tháng năm trước biến thành kỉ niệm đẹp.

Thế nhưng phía bên này hai đứa nhỏ nhất lại đang chẳng yên ổn chút nào, hai đứa cãi nhau chí choé khiến An đau hết đầu. Tôm nhìn Cua, chép miệng nói:

- Cậu thật đúng là ngang như Cua..

- Còn em biết vì sao em tên Tôm không? Vì phân con tôm nằm trên đầu đó em giai.

- Cậu!!!!

- Cậu cậu cái bờ l`ai tậ tậ

- Cua, sao cậu hèn thế, cậu ném sừng trán tôi mà không dám nhận, lúc tôi định nói ra cậu thì cậu lườm tôi.

- Ủ đấy, chị hèn đấy, còn cu là một thằng nói dối lêu lêu!

- Cậu!!!

- Cậu cậu cái l`ai lậ.

- Cua, sau này tôi nhất định phải lấy cậu làm vợ, để trị cái m`ồm ngang ngạnh của cậu.

- Sau này nhất định chị sẽ không lấy cu làm chồng, vì chị không thích một con vật trên đầu có phân.

- Đây, cậu đừng có quá đáng nhé.

- Cậu cậu cái x`ài xậ.

- Cậu đừng đắc ý, nhất định tôi sẽ trị được cậu.

An nhìn hai đứa bé cãi nhau vừa buồn cười, lại vừa đau đầu, con bé đi ra phía góc giếng gần gốc cây thị ng`ổi. Ba mẹ nó nắm chặt tay nhau, cùng cười tươi với vợ chồng chú Quân, hai đứa Tôm Cua vẫn chưa dứt cuộc

tranh cãi. Ở góc vườn nhà này là nơi bình yên nhất, nhìn cảnh vật này cũng hạnh phúc vô cùng.

Có lẽ cuộc đời này chỉ cần an nhiên thế này là đủ rồi, cảnh vật an nhiên, con người an nhiên, lòng cũng an nhiên.

Phía bên kia bầu trời khẽ xanh rục rỡ, từng chùm bằng lăng tím biếc nhuộm cả chân trời, trong lòng từng người cũng như đoá hoa đang nở rộ, ngọt ngào và nhẹ nhõm.

***

Lời của tác giả:

Truyện đến đây là kết thúc rồi, mọi người yêu thích thì nhớ like, share hoặc cmt nha

Nếu ai yêu em Cua, Tôm và chị An em sẽ viết truyện của ba đứa bé nha các chị

Em An là 1 truyện khác

Cua Tôm tất nhiên chung một truyện rồi

Cảm ơn mọi người suốt thời gian qua đã bên em

Yêu mọi người